

Vol 10 Bd
NOTAE SIVE LECTIONES

A D

TRAGICORUM GRAECORUM VETERUM

A E S C H Y L I

S O P H O C L I S

E U R I P I D I S

QUAE SUPERSUNT DRAMATA

DEPERDITORUMQUE RELIQUIAS.

AUCTORE BENJAMINO HEATH.

O X O N I I,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCLXII.

/

NOTA DE LECTORES

REAGENCIA DE LA ESCUELA

A. S. C. H. E. S.

S. O. P. H. O. L. I. S.

E. U. R. I. D. I. S.

QUATRE-VEINTS D'ANNEES

OFFICE DE LA BIBLIOTHEQUE

ANCIENNE BIBLIOTHEQUE

DE LA

TYPOGRAPHIE CLARENDON

MDCCLXII

CELEBERRIMAE
ACADEMIAE OXONIENSI

CURAS HASCE SUAS

IN TRAGICORUM GRAECORUM PRINCIPUM

A E S C H Y L I

S O P H O C L I S

E U R I P I D I S

SCRIPTIS EMACULANDIS ATQUE EXPLICANDIS POSITAS

IMPENSIS EJUS AC PATROCINIO

NUNC IN LUCEM PUBLICAM EDITAS

JUVENTUTI FORSAN STUDIOSAE HAUD INUTILES FUTURAS

SUMMO CUM ANIMI DEVOTISSIMI OBSEQUIO

D. D. D.

BENJAMINUS HEATH.

LECTORI SALUTEM.

Priusquam harum in *Tragicos Græcos* annotationum lectionem aggrediare, benevole Lector, non commodi tantum mei, sed & æqui etiam bonique ratio postulare videtur, ut opellæ hujus qualiscunque suscipiendæ occasionem, meumque in ea pertexenda scopum, accuratius edoceri non graveris. Ita scilicet de proposito meo jam certior factus, neque ultra aut instituti mei rationem, aut facultatum quibus instructus ei perficiendo me accinxerim modulum, expectationem tuam intendens, minus justam etiam querelæ causam habebis, si commentarii in scriptorem antiquum absolutioris ideam, quam tibi forsan animo effinxeris, non satis expressisse deprehendar.

Scias igitur annum jam duodecimum procedere, ex quo primum horas aliquas subsecivas, graviorum studiorum intercapedinem captans, *Græcorum Tragicorum* lectioni impenderim. Cum vero mihi vel leviter eos pertractanti haud pauca occurrerent loca ab Interpretibus hætenus parum intellecta, sæpissime etiam scriptura vulgata manifestissime esset depravata, quod ex mediocri quam mihi paraveram rei metricæ notitia facilius deprehendebam; operæ pretium esse duxi, privatæ tantum oblectationis gratia, neque editionem futuram ne in somniis quidem meditans, explicationes atque emendationes nostras, prout e re nata sese offerebant, scriptis mandare. Porro, cum illecebris hisce magis magisque irretitus certam aliquam Poetæ uniuscujusque editionem semper adhibuerim, editionis istius quasi supplementum quoddam notulas nostras reputare, iisque adeo criticorum quorumcunque observationes, prout ultro mihi aliud agenti sese offerebant, interferere, paulatim assuevi, ita tamen ut propriis auctoribus omnia fideliter & nominatim ascriberentur. Cum Poetas tres tandem pervolutassem, ecce annotationes nostræ in molem satis amplam jam excreverant. Minime igitur mirum, si, prout hominibus natura insitum est ut cuique sua quadantenus, interdum etiam plus justo, placeant ac blandiantur, mihi etiam mea operis haud prorsus contemnendi speciem præ se ferre viderentur, atque utilitatem saltem aliquam Poetarum horum quenquam imposterum edituro ex iis accedere posse judicarem. Hac spe maxime excitatus laborem in me suscipere non detrectabam opus denuo accuratius recensendi, errores quos ex familiaritate cum his scriptoribus penitus contracta indies detegerem corrigendi, & ea denique intermiscendi quæ aut memoria aut tumultuaria lectio ad rem nostram spectantia suppeditaret. Nam Adversaria quidem congerendi, aut Indices verborum conficiendi, nunquam mihi hætenus aut otium adfuit aut libido.

Cum vero ab eodem ferme tempore publici muneris a Magistratu nostro mihi demandati officiis distinerer, & studia quædam severiora, ab his disquisitionibus criticis quam maxime aliena, temporis reliqui partem haud exiguam jure sibi vindicarent, hinc evenit ut recensio ista nonnisi raptim, & longissimis interpositis intervallis, ad umbilicum sit perducta; cum interdum per sex, per octo, menses, immo per anni spatium integrum, ne scriptorem quidem ullum Græcum inspexerim, nedum ut annotationes hæc vel cogitatione attingere licuerit; minime igitur mirum videri debet, si in diversis hujus operis partibus diversam aliquando sententiam fovere, nec mihi ubique constare deprehendar; memoria scilicet hîc parum fideliter subministrante quæ alibi judicium observatione fultum non temere sanciverat. Sed hoc quidquid est delicti æquitas tua benigne condonabit. Ita enim mihi tecum res est comparata, Lector; si quid tibi Poetas hosce evolventi curæ nostræ pro fuerint, tuum esto lucrum; neque laudem capto, neque gratias aucupor; in tenui laborem esse non sum: nescius: si quid vero peccatum sit, quod in quamplurimis evenisse nullus dubito, eo faciliorem veniam spero, quod melius de te merendi non deficit voluntas, sed & ætas & valetudo ingravescentes omnem hæc emendatiora dandi facultatem plane interceptiunt.

Unum adhuc restat, Lector, circa quod, ut indulgentia tua mihi pernecessaria futura est, ita eam omni ratione mihi conciliatam quam maxime velim. De lingua loquor, qua in hisce annotationibus exarandis sum usus. Cum primum mihi in animum induxi scriptis eas tradere, *Latinam* fane linguam nulla alia de causa adhibui, quam quod morem apud eruditos prorsus invaluisse videbam, ut quæcunque viri docti ad Græcum aliquem scriptorem commentata sunt ista præcipue lingua contexta legantur. Huic igitur mori, meo utcunque periculo, obsequendum statui. Ea enim fuerat & pueritiæ & adolescentiæ meæ institutio, ut rudis plane, & nullo vel minimo quidem usu exercitatus, ad Latine scribendum accederem. Hac igitur de re præmonitus minus, ut spero, indignabere Lector, cum sermonem nostrum non inelegantem modo & parum accuratum deprehendes, sed non raro etiam solæcum, & a proprietate ac puritate loquelæ Latinæ nimium quantum abscedentem. Habes scilicet contentum reum, venia tamen non omnino indignum, si perpendas, me non ex negligentia, aut reverentiæ erga rempublicam literariam defectu, sed ex mera impotentia, peccatum hoc admisisse; quod pensum corrigendi, aut potius ut ita dicam recondendi, tantæ molis scriptum nimis fuisset ingratum ac tædio plenum, quam ut hoc ab amicorum quopiam aut petere aut sperare auderem; quod denique in hujusmodi commentariis ad styli accurationem raro vel a scriptore vel a lectore attendi soleat, quippe, cum levioris fere momenti sint res de quibus agitur, nugis etiam quodammodo pondus addere velle videretur, quisquis oratione exquisitiore eas ornandas sibi proponeret.

Cum itaque amicorum quorundam, quibus jam olim hæc communicaveram, cohortatio, & judicium nimis forsan propensum dignissimorum *Præli Academici Oxoniensis Curatorum*, me usque adeo persuaferant, ut publica luce non omnino indigna existimarem, hujus defectus conscientia non tantum apud me valuit, ut a proposito deterreret. Sperabam nimirum culpam ultro agnitam, & ab ipso auctore palam improbatam, minus forsan severitatis a lectore ingenuo fore experturam; & simul cogitabam, tanto magis mihi debituram esse

rem-

republicam literariam, si cum aliquo propriæ etiam famæ dispendio commoda ejus pro virili promovere non detrectarem; siquidem revera famæ dispendium adferre possit in ea eruditionis parte minus exercitatum deprehendi, cujus peritiam nunquam tibi arrogaveris.

Restat jam ut editiones istæ quibus annotationes nostræ accommodatæ sunt, & quarum ut supplementum quasi quoddam habeantur velim, figillatim designentur.

Quod igitur ad *Euripidem* attinet, operum ejus omnium adhibui editionem *Barneſianam*, *Hecubæ*, *Orestis*, & *Phœniſſarum*, editionem *Kingianam*, *Hippolyti* *Musgravianam*, *Alceſtidis* *Morellianam*, *Fragmentorum* *Grotianam*, in *Excerptis* suis, & *Stobæo*.

Quod ad *Sophoclem*, editionem Græcam *H. Stephani* cum notis *Camerarii*, Græco-Latinam etiam *Johnsoni* & eorum qui ejus vestigiis insistentes eam abſolverunt; in *Fragmentis* vero *Grotianam* supra memoratam.

Quod ad *Æschylum*, editionem *Stanleianam* nuper a *Pauwio* propriis additis annotationibus renovatam, & in *Fragmentis* editionem itidem *Grotianam*. Cæterarum *Æschyli* editionum, præter *Turnebianam* parvam, nullam oculis usurpare contigit; cum igitur *Aldinæ*, *Robertellianæ*, *Stephanianæ*, scripturas varias in notis nostris allegavimus, id omne ex fide *Stanleii* & *Pauwii* pendere intelligendum est.

E re autem erit lectoris ut de quibusdam ad editiones supra memoratas spectantibus plenius ac fusius edoceatur. Ut itaque a *Sophocle* ordiamur; sciendum est Græculum quendam nomine *Demetrium Triclinium* circiter initium seculi decimi quarti floruisse. Hic, cum in antiqua Græcorum re metrica investiganda haud parum studii collocasset, & peritiam affecutus esset haud equidem mediocre, pro istius præsertim temporis captu, quo literæ humaniores spississimis barbariei tenebris tamdiu sepultæ reviviscere tandem cœperant, *Sophoclis* Tragædias recensendas suscepit, & uniuscujusque versiculi in septem illis fabulis, quæ solæ ad ejus ætatem, adeoque ad nostram, usque salvæ pervenerant, metrum figillatim declarare est professus. Cum vero exemplaria vetera quibus usus est non raro regulis metricis quas sibi velut ratas fixasque stabiliverat minus responderent, nodum quem dissolvendo non erat absque hæſitatione ulla discindebat, addendo & delendo pro lubitu, non unam tantum vocem, sed & verba plura, & interdum versus etiam integros, omnia denique immutando prout propria ipsi suggerebat imaginatio. Bene tamen se habet quod ipse se hujus ausi reum propria confessione ubique fere prodit; aliter omnes hæc innovationes, ac si veterum codicum auctoritate munitæ essent, hodie pro certis & indubitatis proculdubio haberemus. Anno demum 1553 *Hadrianus Turnebus*, cum in codicem quendam ad recensionem *Triclinianam* expressum, omnesque ejus innovationes & interpolationes fideliter satis repræſentantem, nescio quo malo fato incidisset, ad hunc editionem ipse suam adornavit, & pro optima quæ adhuc prodierat & sola vera germanaque venditavit. Atque ad hanc quidem editionem *Turnebianam* cæteræ omnes fere deinde secutæ editiones ad hunc usque diem, tanquam ad normam aliquam conformatæ deprehenduntur. At si quis eas conferre non gravabitur cum editione illa quam ex melioribus longe & vetustioribus exemplaribus jam dederat *Aldus*, adhibitis etiam ipsius *Triclinii* scholiis, is statim videbit hunc exemplaria sua prætextu corrigendi revera corrupisse, dum cuncta ad regulas quasdam metricas, falsas sæpe & fallaces, exigere satagit. Neque enim metrorum aut naturam aut rationes

tiones penitus perspexerat, sed perfunctoriam sane ac tralatitiam tantum possidebat ejus rei notitiam. Quod cum ita sit, editiones omnes nuperiores, utpote a *Tricliniana* recensione derivatæ, pro nothis & interpolatis jure sunt habendæ; neque veram aut germanam unquam habebimus donec ad *Aldinam* recurratur, ex codicum etiam antiquiorum & editionum cæterarum *Turnebianam* præcedentium collatione insuper emendandam.

Idem propemodum fatum *Euripidis* tres illas Tragædias, quæ in vulgatis editionibus primam sortitæ sunt sedem, expertas constat. Græculus quidam homo, sive ipse *Demetrius Triclinius* quod sane crediderim, sive quisquis sit alius ejusdem fere ætatis, easdemque plane regulas in metris exponendis secutus, has quoque fabulas sibi recensendas suscepit, & metrorum enarrationem *Triclinianæ* prorsus similem nobis reliquit, ex qua patet hunc etiam codicum scripturam ad normam quam sibi proposuerat metricam exigentem sæpissime pro arbitrio immutasse atque interpolasse. Cum vero hujus hominis auctoritati cuncta tribueret Editor eruditus *Kingius* (nescio quibus præstigiis occæcatus, nam ipse certe rei metricæ notitia longe eum superabat) & codex simul scriptus in Regiæ societatis *Londinensis* cimeliis asservatus, ad recensionem istam examussim conformatus, ejusque reuera manifestissimum apographum, in ejusdem viri docti manus incidisset, hoc tanto consensu permotus huic codici primas præ cæteris omnibus detulit, hinc veram germanamque Poetæ scripturam petendam esse statuit, & propriam editionem ad ejus fidem ut plurimum expressit. Quod si criticæ sanioris præceptis rite attendisset, conclusionem plane contrariam verissimam esse vidisset, nempe apographum ex recensione recentissima certissime transcriptum perparum posse aut ponderis aut auctoritatis habere.

Porro, cum in *Pauwium* censuram paullo severiorem interdum exercuisse nonnullis forsitan videri possim, de eo aliquid etiam dicendum. Ut facti igitur mei rationem aliquatenus reddam, aperte & sine ambagibus profiteri cogor, mihi neminem hætenus innotuisse, ex iis qui in Veterum aut Recentiorum cujusvis linguæ scriptis commentandis atque interpretandis operam aliquam posuerunt, in quo tanta adeoque perpetua se prodit hallucinandi alacritas, cui ab auctoris sui sensu tam frequenter aberrare contigit, cui denique conatus sui in corruptis restituendis, scripturaque vera revocanda, adeo misere cesserunt. Intelligere profecto nequeo quomodo fieri potuit, ut homo, qui *Hephæstionis* tractatum de Metris ediderat, quique in ratione metrica uniuscujusque versus per septem *Æschyli* Tragædias explicanda tamdiu tamque pertinaciter sese exercuerat, ignorantiam adeo crassam circa prima etiam rei metricæ elementa ubique fere prodat. Ac sicut jaculator vix reperitur eo usque infelix ut non interdum scopum feriat, ita fatendum quidem est huic quoque quædam aliquando excidisse lectoris attentione non indigna. Interim ignoscet, spero, lector contenti, protervam illam insolentiam arrogantiamque contumeliosam, qua non modo in prima reipublicæ literariæ nomina subinde invehitur, sed aliorum etiam se longe longeque eruditiorum famam ac merita nunquam non conculcat, tantam apud me indignationem excitasse, ut morum meorum oblitus in eam styli asperitatem fuerim abreptus, quam, si minor exstitisset succensendi causa, in aliis ipse primus reprehenderem.

Sed ut eo revertar, unde me abduxit molestissima illa hujus Critici petulantia, eo minus toleranda, quod nulla aut supra vulgum eruditione, aut ingenii dote eximia, sit compensata;

fata; lectorem admonitum velim, cum annotationes hæ certis quibusdam editionibus velut supplementa quædam adaptentur, ut quidquid in istis recte jampridem aut observatur aut explanatur nequaquam hîc iterari expectet. Nonnunquam quidem hoc factum reperiet, sed plerumque, aut illustrationis plenioris gratia, aut ut eruditioni & perspicaciæ Interpretum quorundam (ut puta *Barnesii*, quem, nulla ejus meritorum habita ratione, fastidiosè proculcare in morem fere abiit) debitus tribueretur honos. Cætera quod attinet, ubicunque vel emendationum vel expositionum quæ in editionibus istis leguntur nulla in notis nostris fit mentio, intelligat lector velim, eas aut a me plane comprobari, aut saltem non pro evidenter falsis, sed pro dubiis tantum & incertis, habitas ejus judicio permitti. Monitum tamen hocce ad versiones horum Poetarum Latinas extendi nolim. Neque enim instituti mei rationem exigere existimabam, ut eas a capite usque ad calcem accurate cum Græcis conferendi tædium exaurirem. In iis igitur multi adhuc errores fortasse deprehenduntur (cum earum profecto nulla inter meliores censerî mereatur) quos corrigere neglexi, cum eminentiores tantum, eosque qui raptim pervolventi primo quasi obtutu se proderent, notaverim.

Quod ad rem metricam spectat, nonnisi aliqua ex tribus hisce occasionibus oblata sententiam meam interposui; ubi scilicet adeo aperte peccatur ut scripturam vulgarem immutari plane sit necesse; ubi scriptura quidem recte se habet, metrum autem ab editore male aut constituitur aut disponitur; ubi denique metrorum rite constitutorum rationem minus affecutus est editor, adeoque lectorem etiam in errorem inducere possit. Sentio equidem in ultimi hujus generis observationibus me parciorem esse, & lectorum perspicaciæ plurima tuto permitti potuisse, præsertim in notis *Æschyleis*, in quibus ab initio ad finem usque *Paurio* comes assiduus prolixior fui, fateor, quam animo primum præceperam. Sed & lectorem penes est observata ista pro lubitu præterire, & otium mihi impræsentiarum neutiquam adest ea inter limites arctiores coercendi.

Jam tandem vero officii mei ratio postulat ut agnoscam quantum dignissimo amico meo, viro eruditissimo simul & *Φιλοσοφωπατῶ*, *Zachariæ Mudge* apud *Plimuthienses* Verbi Divini Ministro plurimum reverendo debeam. Cum tanti viri amicitiam sæpius jam olim in rebus multo majoris momenti fuissém expertus, ille vero nuper audivisset me in hoc opere pertexendo occupari, cuperetque opem suam in hac re, prout in omni alia, oblata occasione, facere adsueverat, familiariter largiri, statim se ad *Sophoclis* Tragædias ex editione *Johnsoniana* pervolutandas contulit, & animadversiones suas lingua *Nostrate* scriptas mihi transmisit. Ex his quotquot instituti mei ratio admittebat notis meis immiscui, & nomine ejus adscripto fideliter edi curavi. Non sine magno sane rei literariæ dispendio est quod non omnia integra vulgari poterant; ast iis sepositis ex quibus voluptate non mediocri perfusus intelligebam mea jam olim cogitata illius auctoritate confirmari, aliisque nonnullis in quibus non sine aliquo molestiæ sensu ab illo diffidere cogebar, quæque silentio potius premere quam disputationibus litigiosis exagitare mei esse officii arbitrabar, cætera pleraque eum præcipue scopum habere videbantur, ut quæ versio *Latina* dissolute, frigide, & ineleganter reddiderat, sententiæ tamen velut umbra quadam tenui etiamnum retenta, summa cum evidentia, proprietate, ac elegancia, lingua *Anglica* repræsentaret. Quæ quidem cuivis

An-

Anglicam scriptoris hujus egregii versionem molienti maximam utilitatem atque opem allatura spondeo, sed a proposito meo plane aliena esse ipse satis percipiet lector. Quantum versio *Anglica* a Cl. *Franklando* nuper adornata futuram illarum utilitatem anteverterit a me dijudicari haud potest, cum hæ annotationes priusquam ea prodierat prælum jam exercerent, & eam deinceps inspicere consulto omiserim donec mearum editio absolveretur.

Hujus vero operis mentio rem aliam minime quidem silentio transmittendam in memoriam mihi revocat. Jam temporis spatium haud modicum fuerat elapsum, ex quo schedas meas *Oxonium* ut prælo committerentur transmiseram, cum Vir eruditissimus juxta ac humanissimus, cujus patrocinio ornatae prodeunt notæ nostræ *Æschyleæ*, libro quodam apud *Batarvos* tunc nuper edito, mihi vero nunquam antea viso, cui titulum *Pierſonus* auctor Verisimilia inscripserat, me donare est dignatus. Vix oculos in librum conjeceram, cum statim mihi constitit scriptorem eruditum ac perspicacem paucas quasdam meas scripturæ *Euripideæ* emendationes jam præoccupasse, & quodammodo mihi præripuisse. Idem aliis quoque scriptoribus forsan accidisse potuerit, quorum neque opera neque nomina mihi adhuc innotuerunt. Hinc apud eos quibus minus sim notus suboriri potest suspicio me aliorum scrinia compilare voluisse, quæ tamen apud eos qui mores meos ac indolem vel de fama norunt nullum plane locum, sat scio, habitura est. Ut illis autem satisfiat præsto sunt plurium amicorum testimonia, quibus schedas meas communicaveram multo ante tempore quam aut *Valckenarii Phænissæ* aut *Pierſoni* Verisimilia typis ederentur. His etiam suffragatur ipsa schedarum mearum facies atque indoles, quas ea de causa diligenter aservo. Possum sane sanctissime profiteri, me nunquam, ne tantillum quidem, a quolibet scriptore mutuatum esse, quod non ei simul nominatim totum acceptum retulerim. Et profecto spero, in tanta harum annotationum sylva, quæ sine ulla controversia partem longe maximam unice mea est, satis indicii repertum fore me nequaquam tanta ingenii inopia laborare, ut ad laudem captandam furtivis coloribus indigeam. Immo omnem illam quantacunque sit quæ ab opere hujusmodi accrescere possit famam lubens potius abdicarem, quam conscientiam facinoris adeo probrosi ac inhonesti vel semel admissi sustinerem. Quantum autem ab hujusmodi malis artibus abhorret ingenium meum non una tantum sese obtulit ostendendi opportunitas. Quamprimum *Hippolyti Euripidei* editio *Musgraviana* in manus meas inciderat, emendationes plures ex conjectura tantum mihi natas, cum auctoritate eas potiore exemplarium ab erudito viro collatorum stabiliri cernerem, una omnes litura simul obliteravi. Cum porro in supellectile mea libraria editionem *Euripidis Basileensem* reperissem, cujus ad marginem Vir quidam doctus mihi prorsus ignotus conjecturas suas non sane spernandas alleverat, illarum omnium quotquot mihi usui fore videbantur honorem constanter & religiose ei detuli, etiamsi earum aliquas ipse jam præoccupassem, omnes vero mihi ipsi vindicare absque ullo detectionis periculo potuissem.

Mihi denique, Lector benevole, exorandus es, ut errata typographica necnon ea quæ Addendorum nomine ad operis calcem subjunguntur calamo prius emendes notesque quam ad ipsum opus pervolvendum te accingas. Vale.

Dabam *Iscæ Dumnoniorum*
A. S. MDCCLXII.

DE TRAGICORUM GRAECORUM METRIS.

De Metro Iambico.

Senarii *Iambici* leges vel Tironibus sunt notae. Sex constat pedibus, unde & nomen traxit. Sedem secundam & quartam sibi vindicat *Iambus*, aut *Iambo* pes aequipollens, *Choreus*; sextam solus *Iambus*, nisi forte & *Pyrrhichium* accenseas propter syllabae ultimae ἀδιαφορίαν: prima, tertia, & quinta, praeter *Iambum* & *Chorem*, *Spondaeum* etiam, & pedes *Spondaeo* aequipollentes, *Dactylum* & *Anapaestum*, admittunt. Porro *Anapaestus* sedem etiam secundam & quartam interdum occupat, sed tantum in nomine proprio, ex ipsa rei necessitate, nunquam vero aliter, ut puto, apud Tragicos Atticos (apud Comicos enim secus se res habet) & si qui hodie in hisce sedibus deprehenduntur *Anapaesti*, ut aliquoties deprehendi non diffiteor, Librariorum incuriae & festinationi omnino hoc imputandum cenfeo; cum nullum hujusmodi exemplum, ne uno quidem excepto, apud Poetas nostros animadverterim, quod emendationem facilem & obviam non recipiat. Eandem etiam legem in Senarii portionibus, quae in Melicis saepissime immiscentur, aequae obtinere certum est.

Interdum, sed raro admodum, vocalis brevis in Senarii fine eliditur, versu proxime sequente a vocali incipiente. Vide *Sophocl. Oedip. Tyran.* 340. *Oedip. Colon.* 1226. *Euripid. Iphig. in Aul.* 929. saepius augmentum in versus initio eliditur, versu proxime sequente in vocalem desinente. Vide *Aesch. Pers.* 458. 506. *Sophocl. Electr.* v. 717. 718. *Oedip. Colon.* 1668. 1677. 1678. *Trachin.* 921. *Euripid. Hecub.* 1160.

De Metro Trochaico.

Metrum *Trochaicum* in sedibus imparibus *Trochaicum* tantum & *Chorem*, quæ *Trochaei* syllabam longam in breves solvit, admittit; in paribus vero *Spondaeum* insuper, *Dactylum*, & *Anapaestum*. Annon vero in sede etiam impari interdum admittatur *Dactylus*, inter Eruditos lis est; *Bentleio* licentiam hanc Poetis etiam comicis denegante, *Kingio* e contra Poetis etiam tragicis asserente, utroque autem, ni fallor, perperam. *Kingii* sententiam, quod ad Poetas comicos attinet, fatis tuetur *Hephaestionis* auctoritas, quæ hac in re proculdubio gravissima est. Eandem tamen auctoritatem in Poetarum tragicorum causa frustra advocat vir clarissimus. Inspicienti scilicet ejus *Enchiridii* p. 20. statim constabit, eum non magis *Dactylo* in *Trochaici* carminis sede impari, quam *Anapaesto* in *Iambici* sede pari, locum concedere. Post verba enim a *Kingio* tom. II. p. 311. excitata ita pergit *Hephaestion*; οἱ δὲ καμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ τῶν ἰαμβικῶν, τῶν ἐπὶ τοῦ ἀρτίου ἀναπαιζῶν ἑκάτερον γὰρ ἀλογον. οὐτε γὰρ ἐν τῶν ἰαμβικῶν ἐχρην ἀναπαιζόν ἐπὶ τῆς ἀρτίου χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ ἀπονδείος ἐγχαῖρει, οὐ λυσις ἐστὶν ὁ ἀναπαιζός· οὐτε ἐν τροχαϊκῶν, ἐπὶ τῆς περιττῆς τὸν δακτύλον ἐφ' ἧς οὐδὲ ἀπονδείος ἐγχαῖρει, οὐ ὁμοίως λυσις ὁ δακτύλος. *Hephaestionis* igitur auctoritate permotus, & propria pariter observatione fretus,

citra erroris periculum statui posse existimo, Poetas tragicos, saltem Atticos, in tetrametris catalectis hanc licentiam nunquam, nisi ubi occurrebant nomina propria, sibi permisisse. Et si qua hodie occurrunt exempla quæ contrarium suadere videntur, ea omnia Librariorum oscitantium παραρματα esse verisimile est. Saltem exempla a Kingio adducta medicam manum facile admittunt. Ita in *Phoeniss.* v. 625. pro ου θεμιστον σοι, obvium est rescribere αθεμιστον σοι. Ita in *Iphig. in Aul.* v. 324. ubi vulgata scriptura manifesto in mendo cubat, reponere potes, una tantum voce transposita,

ου πριν αν δαναοισι δεζω πασι τῶν γεγραμμενα

In *Orest.* v. 1566. *Dactylus* in nomine proprio reperitur, ubi licentiam hanc locum habere inter omnes convenit. Quinetiam in *Ithyphallicis*, five dimetris brachycatalectis, & in *Euripideis*, five hephthemimeribus *Trochaicis*, *Dactylum* interdum, sed rarius, sedem impari occupare deprehendo. At in penthemimeribus *Trochaicis*, quae in Melicis frequentissime occurrunt, quaeque *Antispasticorum Dochmaicorum* indolem, praesertim in *Asynartetis* induisse videntur, sedes prima saepissime & absque scrupulo *Dactylo* tribuitur.

In tetrametris catalectis obtinet etiam regula quam his verbis exprimit *Terentianus Maurus*

Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis

Nominis verbive sine comma primum terminet

Semel tantum contra hanc legem peccatum apud Poetas hosce tragicos animadverti, nempe apud *Sophocl. Philoctet.* v. 1442. 1443. Recte autem monuit *Darwesi* Miscell. Critic. p. 18. in commatum ratione praepositiones, etiamsi verborum initio adhaereant, tanquam singulas tamen voces haberi posse & solere.

De Metro Anapaestico.

Metrum *Anapaesticum*, praeter *Anapaestum*, pedes etiam ισχυρονους, *Spondaeum*, *Dactylum*, & subinde, rarius tamen, *Proceleusmaticum*, admittit.

Systematum *Anapaesticorum* quaedam legitima appellari merentur, quaedam anomala sunt.

Systemata legitima ingrediuntur bases five monometri, dimetri acatalecti, & dimetri catalecti *Paroemiacorum* nomine a Grammaticis insigniti. *Paroemiaci* ut plurimum basi five monometro immediate subjiciuntur, & sententiam claudunt. In systemate legitimo ultimae cujusque versus syllabae αδιαφορα non obtinet, sed carmina continuo tenore decurrunt, usquedum ad *Paroemiacum*, quo clauditur sententia, deventum fit.

Darwesi in Miscell. Critic. p. 224. Legem hanc ratam fixamque haberi jubet, nempe, syllabam in versu *Paroemiaco* catalecticam soli *Anapaesto* subjici oportere. Legem tamen hanc non semper apud Poetas nostros observatam deprehendo. Interdum enim *Spondaeo* subjicitur syllaba catalectica, ut apud *Aeschyl. Agam.* v. 374. *Suppl.* v. 8. *Sophocl. Oedip. Tyran.* v. 1334. interdum *Dactylo*, ut apud *Euripid. Suppl.* v. 47. 54. 70. interdum etiam *Proceleusmatico*, ut apud *Aesch. Pers.* v. 937. *Euripid. Hecub.* edit. King. v. 76.

In Systemate legitimo semel interpositum animadverti *Paroemiaci* loco *Trochaicum Euripideum*, nimirum apud *Eurip. Hecub.* v. 209; semel periodum catalectum apud *Sophocl. Oedip.*

Oedip. Colon. v. 253. semel systema legitimum binis *Trochaicis*, basi, scilicet, & *Ithyphallico*, claudi video apud *Sophocl. Oedip. Colon.* v. 257.

In systemate etiam anomalo nonnunquam immiscetur *Euripideus*, *Eurip. Troad.* v. 217. nonnunquam *Trochaicus* dimeter acatalectus, *Id. Ion.* v. 889. nonnunquam systema claudit *Glyconeus*, *Sophocl. Trachin.* v. 1060.

Systemata anomala ea sunt quae, non monometros tantum, & dimetros vel acatalectos vel catalectos, sed cujuscunque moduli versus, admittunt; & in quibus *Paroemiaci* pro lubitu ubique, sententia etiam non absoluta, inferuntur. Quanquam revera versus tales pro *Paroemiacis* genuinis haberi haudquaquam possunt, sed plerumque *Spondaicae* potius, aut *Daëtylicae*, sunt hephthemimeres. In hoc autem genere anomalo ultimam cujuscunque versus syllabam *π ἀδιαφορον* obtinere certum est. Vide quae notavimus ad *Aeschyl. Sept. ad Theb.* v. 840. *Euripid. Iphig. in Aul.* v. 130. *Ion.* v. 918.

Anapaesticos catalectos & hypercatalectos in dissyllabum mera esse Grammaticorum imperitorum somnia, neque uspiam revera existare, ostendi ad *Aeschyl. Agam.* v. 1010.

De Metro Daëtylico.

Metrum *Daëtylicum* non per dipodias, sicut *Iambicum*, *Trochaicum*, & *Anapaesticum*, sed per pedes singulos, quorum unusquisque pro metro uno haberi solet, dividitur. *Daëtylos*, *Spondaeos*, & nonnunquam, sed raro, *Proceleusmaticum* admittit. Hujusce metri carmina apud Tragicos usitiora sunt monometri, penthemimeres, & hephthemimeres, sive *Daëtylicae*, sive *Spondaicae*, dimetri, & tetrametri; neque ab hexametris omnino abstinerunt, interdum continuis, ut apud *Sophocl. Trachin.* v. 1027 --- 1040. interdum pentametro Elegiaco alternis interposito, ut apud *Aeschyl. Suppl.* v. 71 --- 74. & *Euripid. Androm.* v. 103 --- 116. interdum denique intermistis dimetris, tetrametris, aliisque hexametri portionibus, ut apud *Sophocl. Oedip. Tyran.* v. 151 --- 175. & *Eurip. Phoeniss.* v. 801 --- 847.

Hexametrum unum reperio *Daëtylo* terminatum apud *Sophocl. Elect.* v. 133. 134. ubi vide quae notavimus. Alterum tamen forsan ejusmodi exemplum habemus apud eund. *Oedip. Tyran.* v. 159. 160. ex quo in partes secto binos effecimus *Daëtylicos*, an recte vero, valde dubito.

Notandum etiam est, caesurae, in *Daëtylicis* hexametro brevioribus, nullam syllabae brevis producendae vim competere. Saltem nullum licentiae talis exemplum apud Poetas nostros adhuc mihi contigit animadvertere.

Versus *Daëtylicus Logaoedicus* constat ex duobus, tribus, vel quatuor *Daëtylis* & syzygia *Trochaica*.

De Metro Choriambico.

Versus *Choriambicus* ex solis *Choriambis* constans raro occurrit, neque immerito, insuavis enim plane auribus accideret. Cum igitur sympathia quaedam inter metra *Choriambica* & *Iambica* intercedere intelligatur, versus *Choriambicus* plerumque, aut a syzygia *Iambica* incipit, aut eadem vel integra vel catalecta terminatur. Nonnunquam etiam *Choriambus* unus, nonnunquam plures, syzygia *Iambica* utrinque stipantur.

Quaquam autem antipathiam quandam inter *Choriambum* & *Trochaicum* intercedere statuunt Metrici, hoc non impedit quo minus in eundem nonnunquam coeant versus, qui tunc *Epichoriambici* nomen sibi adsciscit. Exemplum sit *Sapphicus Hendecasyllabus*, ex syzygia *Trochaica*, vel *Epitrítico secundo*, *Choriambo*, & syzygia *Iambica* catalecta constans. Notandum tamen est, syzygiae *Trochaicae* in prima tantum *Epichoriambici* sede, & in alia nulla, locum concedi.

De Metro Antispastico.

Metrum *Antispasticum* cum *Iambico* συμπαθεῖν, *Trochaico* vero ἀντιπαθεῖν, statuunt Metrici. In puris igitur *Antispasticis* soli *Antispasti*, *Dijambi*, & *Epitrítii* tertii locum obtinent, & plerumque, non tamen semper, *Antispasti* in versus medio, *Dijambi* & *Epitrítii* tertii in principio, vel fine, vel utrinque collocantur. At *Antispastici* impuri, sive κατ' ἀντιπαθεῖαν mixti, praeter pedes jam memoratos, in prima sede *Epitrítos* omnes, atque etiam *Ditrochaeos*, & nonnunquam (at nisi in πολυχηματισμοῖς perquam raro) *Dispondeos* (vide *Aeschyl. Sept. ad Theb.* v. 693. *Agam.* v. 425.) admittunt, minime vero, ut opinor, saltem apud Tragicos nostros, aut *Paeonas*, aut *Ionicos*. Licentiae adeo amplae accedit etiam haec altera, quod scilicet in versibus antitheticis minime necesse est ut pedes singuli, praesertim dissyllabi, pedibus singulis accurate respondeant, sed sufficit si metra ejusdem generis sibi mutuo opponuntur. Vide quae notavimus ad *Euripid. Hecub.* v. 931. *Orest.* v. 171. *Phoeniss.* v. 1054. 1321. & centies alibi. Ita *Epitrító primo* opponitur *Epitrítus secundus* (vide *Euripid. Orest.* v. 168 & 189. & quae ibi notavimus) *Epitrítus tertius* (vide notas ad *Aesch. Sept. ad Theb.* v. 352.) *Epitrítus* denique *quartus*; (vide notas ad *Aeschyl. Sept. ad Theb.* v. 335.) Exemplum plura similis licentiae enumerare & supervacaneum esset & molestum.

Carminum *Antispasticorum* insigniora sunt, penthemimeris sive *Dochmaicus*, hephthemimeris sive *Pherecrateus*, dimeter acatalectus sive *Glyconeus*, dimeter hypercatalectus sive *Hipponacteus*, trimeter catalecticus hendecasyllabus sive *Phalaeceus*, trimeter acatalectus sive *Asclepiadeus*.

Vocalem longam in duas breves solvere ubique, nisi in versus fine, licet.

Ex *Antispasticorum* impurorum sive κατ' ἀντιπαθεῖαν numero est *Pindaricus* hendecasyllabus ex *Antispasto*, *Choriambo*, & syzygia *Iambica* catalecta constans.

Reperiuntur etiam *Antispastici* κατ' ἀντιπαθεῖαν in quibus *Epitrító quarto* subjicitur syzygia *Trochaica* hypercatalecta. Exemplum exstant apud *Aeschyl. Eumenid.* v. 360. 373. 383.

De *Polychematistis* infra sigillatim differemus.

De Metro Ionico a majore.

Versus *Ionicus a majore* legitimus in prima sede admittit vel *Ionicum*, vel *Paeona secundum*; in secunda, si saltem trimeter sit vel integer vel catalectus, itidem *Ionicum* vel *Molossium*; terminatur autem fere semper syzygia *Trochaica* vel integra vel catalecta.

Inter *Ionicos a majore* legitimos eminet *Cleomacheus* sive dimeter acatalectus, inter impuros, vulgo *Epionicos* dictos, *Alcaici* hendecasyllabus & dodecasyllabus, qui in prima sede habent syzygiam *Iambicam* aut *Epitrítum tertium*, in secunda *Ionicum a majore* aut *Paeona*

secundum, in tertia syzygiam *Trochaicam* aut catalectam aut integram. *Epionicum* etiam a *maiore tetrametrum catalectum*, modo memoratis omnino similem, indicat *Hephaestion*.

Molossium nonnisi in sede pari admittit versus *Ionicus a maiore*.

De Metro Ionico a minore.

Metrum *Ionicum a minore* aut purum est; aut *ανακλωμενον*. Versus *Ionicus a minore* purus aut ex folis *Ionicis* constat aut syzygias etiam *Trochaicas* post pedem primum admittit; quanquam interdum, rarissime tamen, dipodiam *Trochaicam* praecedere, *Ionicum* sequi, video. Vide *Aeschylum Sept. ad Theb.* v. 959. *Molossium* in locis imparibus recipit, in paribus respuit.

Versus, *Ionicus a minore ανακλωμενος* pro *Ionico Paeona tertium* accipit, ita tamen ut proxime sequatur aut *Ditrochaeus* aut *Epitritus secundus*. Vide notam nostram ad *Aesch. Prometh.* v. 426. In sede etiam impari *Paeon tertius* in *Palimbacchium* saepe contrahitur; saepe etiam dipodiae *Trochaicae* aut *Epitriti* primus pes in *Tribrachyn* solvitur.

In *Ionicorum a minore* systematibus, qualia apud *Aeschylum* occurrunt *Perf.* 81 --- 101. *Suppl.* 1025 --- 1069. ultimae versus syllabae nulla *αδιαφορίας* conceditur licentia, nisi sententia plane absoluta.

Epionicorum a minore duo tantum sunt schemata, in quibus dipodiae *Iambicae* aut *Epitrito tertio* subijcitur dimeter *Ionicus*, in altero purus, in altero *ανακλωμενος*.

Ionicum a minore etiam purum non raro claudit syzygia *Trochaica* sive integra catalecta.

De Metro Paeonico.

Inter *Paeonas* quaternos ex una parte, & *Creticum*, *Bacchium*, & *Palimbacchium* ex parte altera, arctissima intercedit affinitas. Omnes scilicet quinque temporum sunt pedes, neque a posterioribus discrepant priores nisi syllabae longae in duas breves solutione. Ita *Paeon primus* aut *Palimbacchii*, aut *Cretici* solutio est; *Paeon secundus*, *Bacchii*; *Paeon tertius*, *Palimbacchii*; *Paeon quartus*, aut *Cretici*, aut *Bacchii*. Ex hac analogia deducuntur metri *Paeonici* leges. Nam versus qui ex *Creticis* constat, aut solis, aut interpositis *Paeonibus primis* vel *quartis*, qui *Cretici* pedis merae sunt solutiones, *Creticus* appellari solet; qui & in sede pari *Bacchium* etiam, vel *Bacchii* solutionem *Paeona secundum*, nonnunquam recipit, & plerumque *Cretico*, interdum, sed raro, *Paeone quarto*, nunquam vero *Paeone primo*, terminatur. Versus autem qui aut ex *Bacchiis* solis, aut *Paeonibus secundis* intermixtis, constat, *Bacchiaci* sibi nomen adsciscit. *Palimbacchius* pes carminibus *Melicis* ineptus censetur, nec nisi in *Ionicis a minore ανακλωμεναις*, aut in *Glyconei* polyschematisti sede prima, locum invenit.

Versus *Paeonici* propriae dicti solis constant *Paeonibus*, ex quorum schemate diverso nomina diversa trahunt; neque enim varia *Paeonum* schemata in eodem versu proprie *Paeonico* miscere licet. *Paeonici* autem isti, in quibus *Paeones* qualescunque temere ac pro lubitu, nulla analogiae habita ratione, aut in eodem versu permiscuntur, aut sibi invicem in antitheticis opponuntur, non Poetis, sed Grammaticis imperitis, veram metrorum rationem atque indolem ignorantibus, omnino sunt imputandi.

De

De *Asynartetis*.

Versus *Asynarteti* in systematibus, vel Choricis, vel Melicis, utramque faciunt paginam. Constant ex duobus vel tribus versiculis brevioribus inter se ita connexis ut unum efficiant versum.

Asynartetorum duo sunt genera; eorum scilicet membra, aut ejusdem sunt metri, aut diversi.

Asynarteti ex ejusdem metri membris notiores sunt, ex penthemimeribus compositi, sive *Iambicis*, sive *Trochaicis*, sive *Antispasticis Dochmaicorum* nomine vulgo insignitis, sive denique *Dactylicis*, quae pentameterum *Dactylicum* Elegiacae fere musae proprium constituunt. Sunt & *Asynarteti* ex hephthemimeribus, sive *Iambicis*, sive *Trochaicis*, sive *Choriambicis*, quarum hae syzygia *Iambica* catalecta semper terminantur. Sunt denique ex penthemimeri & hephthemimeri *Iambicis*, *Aeschyl. Choeph.* v. 454. aut ex penthemimeri & dimetro brachycatalecto *Iambicis Aesch. Agam.* 419. 420. *Choeph.* 455. 456. 459. 461. 587. 621. 622. 624. 803. 823. *Eumenid.* v. 556.

Asynarteti ex versiculis diversi metri jam recensendi veniunt. Periodi ex dipodiis *Iambica* & *Trochaica*, aut contra, *Trochaica* & *Iambica* constant, & vel acatalecti sunt, vel catalecti. Sunt etiam & trimetri, aut acatalecti, aut catalecti, periodi duplices appellati, in quibus, aut dipodia *Iambica* inter binas *Trochaicas*, aut *Trochaica* inter binas *Iambicas*, mediam obtinet sedem.

Sunt & *Asynarteti* ex *Dactylico* tetrametro & *Ithyphallico*, in quo carminis genere hoc praecipue notandum est, quod ultima tetrametri syllaba, si *Hephaestioni* tribuenda sit fides, *ἀναστροφίας* jure gaudet. Item ex *Dactylica* penthemimeri & *Iambico* dimetro acatalecto. Nec praetereundus est versus *Encomiologicus* ex penthemimeribus *Dactylica* & *Iambica*; *Euripid. Orest.* v. 1305. neque hujus inversio, nempe *Iambelegus*, ex penthemimeribus *Iambica* & *Dactylica*. Interdum etiam penthemimeris *Iambica* utrinque *Dactylica* stipatur penthemimeri, ut in carmine *Platonico*; interdum contra, penthemimeris *Dactylica* inter binas *Iambicas* collocatur, ut in carmine *Pindarico*. Interdum penthemimeres *Dactylica* & *Trochaica* in eundem versum coeunt; *Euripid. Orest.* v. 1304; interdum penthemimerim *Dactylicam* praecedit basis *Trochaica*; *Aeschyl. Prometh.* v. 528. 529. 531.

Versus *Prosodiacus* constat ex *Ionico a majore* sive *Paeone secundo* & *Choriambo*, & plerumque terminatur, aut syzygia *Iambica* catalecta, aut *Iambica* vel penthemimeri vel hephthemimeri. Vide not. ad *Aesch. Prometh.* v. 135. Interdum vero praecedit *Choriambus*, & sequitur *Ionicus a majore*, vel *Paeon secundus*, & tunc *Prosodiacus ἀνακλινόμενος*, sed improprie, dicitur. Vide notam ad *Aesch. Prometh.* v. 426.

Porro *Iambico* dimetro acatalecto nonnunquam subjicitur, aut *Ithyphallicus*, aut hephthemimeris *Trochaica*; nonnunquam dipodiae *Trochaicae Iambicus* dimeter brachycatalectus *Aesch. Eumen.* v. 919; *Dochmaicum* nonnunquam sequitur dipodia *Iambica Aesch. Eumen.* v. 156; nonnunquam *Iambicus* dimeter brachycatalectus *Aeschyl. Agam.* v. 1174. 1419. *Eumen.* v. 391. Ut finem huic enumerationi tandem imponam, penthemimeres *Dochmaicae, Iambicae, Trochaicae*, omnimodis inter se pro Poetae lubitu permistae, versus totidem *Asynartetos* constituunt.

De

De omnibus autem in universum *Asynartetis* notandum est, syllabam membri qualiscunque finalem nulla *adiaphoras* praerogativa gaudere, quae syllabae tantum versus finali competit.

*Atliber. Asynartetis
pag. pseud.*

De Metro Polyschematisto.

Versus *Polyschematisti* appellantur, qui multa & varia, contra etiam metri analogiam, admittunt schemata. Ita *Glyconeus Polyschematistus* in prima sede *Antispastum*, *Dijambum*, *Ditrochaeum*, *Epitritum* quemcunque atque etiam *Dispondeum* recipit; in secunda vero *Choriambum*. *Pherecratei Polyschematisti*, *Cretico*, id est, *Choriambo catalecto*, terminati, rarius, aliquando tamen, occurrunt. *Eurip. Orest.* v. 1381. 1385. *Hephaestionem* secuti versibus hisce *Antispasticorum Polyschematistorum* nomen tribuimus, quanquam revera inter *Epichoriamticos Polyschematistos* potius censeretur eos debere existimamus. Vide notam ad *Aesch. Prometh.* v. 899.

Haud raro etiam apud *Euripidem* occurrunt *Glyconei Polyschematisti*, modo memoratis affines quidem, sed in quibus licentiam pene effraenem sibi indulgit Poeta. De his in nota ad *Eurip. Helen.* v. 1318. fuse satis differuimus. In prima scilicet sede, non pedes tantum supradictos admittunt, sed *Molossium* etiam, ejusque solutionem pentasyllabam, *Palimbacchium*, ejusque solutionem *Paeona tertium*, *Bacchium*, *Orest.* 833. *Helen.* 1319. *Ion.* 493. ejusque solutionem *Paeona secundum*, *Creticum* denique *Helen.* 1356. 1357. Atque primo quidem profodiacos esse *Polyschematistos* credidi, sed sententiam mutare mox coactus sum, ex ratione qua opponuntur antithetici accuratius observata. Pedi enim quinque temporum, non alios tantum quinque temporum pedes, sed & sex & septem temporum pedem opponi deprehendebam. Ita *Palimbacchio* opponitur *Molossus Hecub.* v. 470. *Hippolyt.* v. 156. *Iphig. Taur.* v. 446. *Bacch.* v. 867. *Cycl.* v. 50. *Helen.* v. 1344. 1355. 1359. 1362. *Paeoni tertio* qui *Palimbacchii* solutio est *Dijambus Helen.* v. 1354; *Bacchio Molossus, Electr.* v. 718; *Bacchii* solutioni, sive *Paeoni secundo*, *Dijambus Helen.* v. 1353; ipsi denique *Molosso Dijambus Ion.* v. 132; eidemque pentasyllabo *Epitritus quartus Helen.* v. 1330. Porro in secunda etiam sede, *Choriambo* interdum, sed raro, opponitur *Molossus Helen.* v. 1334. *Herc. Fur.* v. 351.

Observationes Miscellaneae.

Sententia non semper stropha aut antistropha terminatur sed in sequentem interdum incurrit. Vide not. ad *Aesch. Sept. ad Theb.* v. 751.

Metra metris, non singulos pedes, praesertim dissyllabos, singulis pedibus accurate respondere necesse est. Vide not. ad *Eurip. Hecub.* v. 931. *Orest.* v. 171. *Phoeniss.* v. 1321. & centies alibi.

Interjectiones ut *ὦ*, *ἦ*, *οἶ* &c. extra metrum plerumque ponuntur.

Syllabam longam in duas breves solvere plerisque in metris licet, ut & duas breves in unam longam contrahere. Syllaba vero longa quae versum claudit rarissime, si quidem unquam, in breves solvitur.

Systemata *Trochaica*, non ea tantum quae ex dimetris, sed & quae ex hephthemimeribus constant, per *συναφειαν* decurrunt, neque ullam in versus syllaba finali *αδιαφορίας* licentiam admittunt. Vide notam ad *Aesch. Eumen.* v. 520.

Prima litera vocis *ω*, quando monosyllaba est (vide notam ad *Aesch. Pers.* v. 954) interdum ac si consonans esset pronunciatur. Ita apud *Aesch. Eumen.* v. 514. vi positionis suae causa est ut syllaba brevis qua terminatur versus proxime praecedens producat. Vide & *Terentian. Maur.* apud *Dawes.* *Miscell. Critic.* p. 297. 298.

Pedum Moduli.

Pes duorum temporum

Pyrrhichius ◡ ◡

Pedes trium temporum

{ Iambus ◡ -
Trochaeus - ◡
Tribrachys vel Choreus ◡ ◡ ◡

Pedes quatuor temporum

{ Spondaeus - -
Dactylus - ◡ ◡
Anapaestus ◡ ◡ -
Amphibrachys ◡ - ◡ metro ineptus
Proceleusmaticus ◡ ◡ ◡ ◡

Pedes quinque temporum

{ Creticus - ◡ -
Bacchius ◡ - -
Palimbacchius - - ◡
Paeon primus - ◡ ◡ ◡
Paeon secundus ◡ - ◡ ◡
Paeon tertius ◡ ◡ - ◡
Paeon quartus ◡ ◡ ◡ -

Pedes sex temporum

{ Dijambus ◡ - ◡ -
Ditrochaeus - ◡ - ◡
Antispastus ◡ - - ◡
Choriambus - ◡ ◡ -
Molossus - - -
Ionicus a majore - - ◡ ◡
Ionicus a minore ◡ ◡ - -

Pedes septem temporum

{ Epitritus primus ◡ - - -
Epitritus secundus - ◡ - -
Epitritus tertius - - ◡ -
Epitritus quartus - - - ◡

Pes octo temporum

Dispondaeus - - - -

NOTAE

SIVE

LECTIONES

AD AESCHYLI QUAE SUPERSUNT

DRAMATA

DEPERDITORUMQUE RELIQUIAS.

NOT A E

SIVE

LAETI O N E S

DE A E S C H Y N I O U A E T U R R U N T

D R A M A T A

U R R U N T O R U M O U E T U R R U N T

ERUDITISSIMO AC CELEBERRIMO VIRO
EDVARDO BARNARD S.T.P.

REGIAE MAJESTATI A SACRIS

ECCLESIAE VINDESORIENSIS CANONICO

SCHOLAE REGIAE ETONENSIS FLORENTISSIMAE

ARCHIDIDASALO

LITERARUM ELEGANTIORUM ARBITRO CALLENTISSIMO

OMNIBUS OFFICIIS SIBI QUAM MAXIME COLENDO

HANC SUAM QUALEMUNQUE OPERAM

IN AESCHYL I

TRAGICORUM GRAECORUM PATRIS

RELIQUIIS

RECENSENDIS RESTITUENDIS ILLUSTRANDIS

COLLOCATAM

IN PERPETUUM GRATI AC MEMORIS ANIMI TESTIMONIUM

EA QUA PAR EST OBSERVANTIA

D. D. D.

BENJAMINUS HEATH.

N O T Æ

I N

Æ S C H Y L U M

EX EDITIONE PAUWIANA.

NOTÆ IN PROLEGOMENA.

E Pigramma Antipatri. v. 1. Ο τραγικὸν φανήμα καὶ οὐκ οὐρανὸν αἰσίνην] Editiones Anthologiæ *Stephani*, *Aldina*, & *Wecheliana* habent οὐρανὸν αἰσίνην, nec variare codices uspiam memoratur. Eandem etiam scripturam repræsentat *Turnebus* in editione sua *Æschyli*. Nullam igitur satis idoneam causam video, quare *Stanleius*, & eum secutus *Pauwius*, recepta lectione (quæ certe non deterior) de possessione dejecta, οὐκ οὐρανὸν rescripserint.

Epigr. Dioscorid. v. 1. 2. 3. Θεωπιδὸς εὐρέμα τουτο· τὰ δ' ἀχρῶν πιν ἀν' ὕλαν

Παιγνία, καὶ καμῶν τοῦδε

τελειότεροις

Αἰχλὸς ἐνδύχουσι] Interpres

metra metris reddere contentus, de sententia vero minus sollicitus, perperam hæc vertit; Ita autem oratione soluta reddi possunt, *Hiscæ vero oblectamenti in sylva agresti exhiberi solitis, & bisce ludis magis quam olim elaboratis, Æschylus animam addidit.* Legendum scilicet est τὰ δ' non τὰ δ', ut respondeat sequenti τοῦδε. Malim etiam ἐνδύχουσι, quod in codice scripto invenit *Bentleius*.

Ibid. v. 3. 4. — νοσημα * ἐτα χαράζας

Γραμματα, χειμαρρῶ δ' οἷα καταρδόμενα] *Bentleius* pro corruptis istis νοσημα ἐτα reponendum censet νοσημλεντα, quam emendationem jure rejicit *Pauwius*. Quid enim, ut recte hic, νοσημλεντα ad χειμαρρῶ καταρδόμενα; sed neque huic melius cessisse conatus fui videntur. Nam νοσημα δέντα quod attinet, præterquam quod vocem δέντος a Scriptore

aliquo Græco usurpatam ostendi oportuit, nimis prope ad significationem sequentis καταρδόμενα accedit, cum vox utraque eandem plane notionem exprimat; νοσημα μακτα autem nec cum χαράζας nec cum καταρδόμενα convenit, nec revera significationem ullam huic loco aptam habet. Forte scripserit Poeta νοσημα μέσα.

Æschyli Vita. lin. 29. Ως ὑπο Αθηναίων καταποδιδεύεις] Legendum forsan καταποδιδεύεις, *contemptus, contumeliose habitus*,

Æschyli Vita editioni *Robortelli* & *Codd. Oxoniens.* præmissa p. 697. col. 1. lin. 28. 29.] Nemo quod sciam nos docuit quid sit χειρὶ σκεπασας, quanquam verba ipsa in notis laudat *Stanleius*. Corrupta esse puto; forsan legi potest κατασκεπασας, ut sententia sit, *Histrionibus ornatu instructis*.

Ibid. col. 2. lin. 20. 21. 22. Ita hæc distingui debent, ἃ δὲ μόνον δράματικα, αὐτὰ ἐνέργει καὶ λέγει ἅμα τὰ πρῶτα, καὶ αὐτὸ τὸ κῶδὸς ἐχει.

Ibid. lin. 23. 24. Του πομπῆς Νισῶν Ομηγεῶν, Αἰχλὸς ἐνδύχουσι] Hæc non corrupta tantum sed & mutila puto, ut absque codicum ope restitui posse vix sperem.

Catalogus voce Πρωτεύς. Quid cum Oreste commune habet Bacchus a Proteo in Ægypto hospitio exceptus? Potius crediderim hanc Fabulam referri debere ad Menelai Orestis patris historiam, qui in Ægypto a Proteo edoctus est ea quæ Agamemnoni domum reverso ab Ægistho acciderant. Vide Homer. *Odyss.* lib. Δ.

† A

NOTÆ

NOTÆ IN PROMETHEUM VINCTUM.

IN ACTUM PRIMUM.

V. 23. *Χρῆς ἀμειψῆς ἀνδρὸς*] *Pauwius* hic *χρῆς* interpretatur *corporis*, non, *coloris*; hanc enim posteriorem *ἐννοίαν* nimis exilem esse dicit. Anne vero putabat vir eruditus Veterum sententiam fuisse, fescere deos, & decrepitos evadere?

42. *Αἰεὶ τὲ δὴ νῦν ἡς σὺ, καὶ θρασυς πῆχας*] Quare hæc potius *τῇ Βίᾳ* quam *τῷ Κράτει* dicta existimetur causam non video. Annon & talis, qualis a Poeta hic depingitur, solet esse *Κράτος* æque ac *Βία*? *Βία* enim non *Vim iniquam*, sed *Vim simpliciter* significat, ac eandem fere notionem ac *Κράτος*, *Robur*, obtinet. Cum igitur *Κράτος* loquentis vices solus sustineat, hunc, non *Βίαν*, alloqui putandus est *Vulcanus*. Nec obstat quod *τὸ Κράτος* neutrius esse generis dicatur; cum enim sub forma virili in scenam introducatur, genus quoque virile ac masculinum optimo jure ei competit.

49. *Ἀπαντ' ἐπραχθὲν πλὴν θεοῖσι καὶ ἀνέμῳ*] Potius legendum puto *Ἀπαντ' ἐπραχθὲν*, id est, *ἐπραχθὲν αὐτῷ*, *Omnia fieri potuerunt præterquam diis imperare. Non impossibile fuit tibi aliam quamcunque sortem tibi magis gratam obtinere, modo sortem diis imperandi excipias, ea enim soli Jovi competit.* Purus putus solœcismus est *Pauwianum* *Ἀπαντὰ πᾶσα*; Quis quæso unquam *Ἀπαντὰ πᾶσα* verti ferret, *omnia fiant*? Nemo sane nisi qui temporum notionem diversam prorsus ignoraret, aut eam fusque deque haberet.

55. 56. *Λαβὼν νῦν, ἀμφὶ χεῖρσιν ἐγκρατεὶ δέμει*
Ραῖσθαι δέμει, πασάλευε πᾶσι πέπαις] *Τὸ νῦν* pronomen esse *τεῖνον* inter omnes convenit, nec probari opus est. Numero etiam plurali apud Atticos interdum usurpari constat ex *Sophocl. Oedip. Colon. v. 42. 43. Euripid. Electr. v. 1255.* quibus in locis pro *αὐτὰς* ponitur. A *Sophocle* etiam pro *αὐτὰ* poni asseritur a Lexicographis, loco tamen non notato. Respicere eos puto ejus *Electr. v. 626.* ubi *Clytemnestræ* respondet *Electra*,

Σὺ τοὶ λέγεις νῦν οὐκ ἐγώ,

ibi enim *τὸ νῦν* ad *πολλὰ ἄγαν* in versu præcedente referri necesse est. Ita hic quoque pronomen istud neutrius esse generis, & numeri pluralis, censeo, & *Stanleio* accedo referenti ad *ψαλῖα*, non ad Pro-

metheum. Constructio *Pauwiana* nimis intricata est, & contra codicum auctoritatem pro *δέμει* substituit *δέμων*. Verbum *πασάλευε* æque *πᾶσι ψαλῖσι* ac *Prometheo* convenit.

V. 59. Apud Marcellinum Vit. Thucyd. edit. *Duker. p. 2. lin. 9.* & *Scholiassem* ad *Aristoph. Equit. v. 756.* legitur *περὶς*.

64. *Ἀδαμαντίνου νῦν σφῆνος αὐδαδὴ γνάδον*] Ita apud *Eurip. Cyclop. v. 394.* *πελίκων γνάδων*.

81. *Κωλοῖσι, membris*, ut recte Interpres. Mirum igitur *Stanleium* ex *Hesychio* glossam accersivisse, *Κωλοῖσι ποδοῖσι*, quæ, quomodocunque intelligatur, certissime ab hujus loci sententia est alienissima.

91. *Καὶ τὸν πανοπίην κυκλὸν ἡλίου καλῶ*] Omnino retinendum est *πανοπίην*. Ita *Sophocl. Oed. Colon. v. 920.*

Ὅ πάντα λευκῶν ἥλιος —

93. Lege *αικίασιν*.

100. *Χρὶν τεῖματα τανδ' ἐπιτεῖλαι*] Vocem *τεῖμα*, numero singulari, quæ *Hen. Stephano* placuisse videtur, non admittit metrum.

114. *Τὶς οὐδ' ἀποσπᾷ μ' ἀφ' ἑγῆς*] Puto *Pauwium* contrarium prorsus ejus quod dicit dicere voluisse, nempe a Nymphis ad *Prometheum*, non a *Prometheo* ad Nymphas odorem dimanasse; alias, ut ipse pro urbanitate sua, cum de aliis agitur, dicere amat, ridiculus est plane.

117. *Nimium* hic se circa metrum torquet *Pauwius*; omnia bene se habent in editione *Stanleiana*, nisi quod in hoc versu vocem *πῆς*, quam & sententia requirit, recte inseruit *Pauwius*. Versus autem non dactylicus est sed anapæsticus; cæsuram enim in dactylicis hexametro brevioribus vim brevem syllabam producendi habere, nunquam, ut puto, evincet vir doctus. Tragicos autem veteres, cum animi motus exprimendus esset, ob mutationem adeo exilem ac hæc est, ab iambis discedere non dedignatos, probat vel unum exemplum e *Sophoclis Electr. v. 1166 — 1168.* sumptum, quanquam & plura non desunt.

122. Lege *ἐπιστρέψαν*.

128. Multum hic molestiæ, & sibi, & lectori, frustra faceffit *Pauwius*, ut *Scholiassem* erroris convincat

cat dicentem, Nymphas hæc machina quadam per aera fuisse vectas, ipse contra contendens eas non in machina collocatas, sed restibus tantum suspensas, in scenam prodiisse. Sed si maxime demus verbis *πρωτῶ οὐχ* nihil aliud denotari quam Nympharum alas, scire velim quare *μηχανή* non æque necessaria Nymphis alatis fuerit, ac Perseo, qui non nisi talia alata gestabat. Perseum autem machina per aera supra scenam ferri solere ipse nos docet Pollux. Si quis vero versus 124 — 126. 129. 132. 135. 279. 280. 286. 287. causa non præjudicata perpendet, & inter se conferet, is mecum, ut opinor, sentiet, Nymphas hæc curribus a volucris tractis, qui proculdubio machinæ nomine haud indigni videbuntur, per aera vectas scenam intrasse. Nec sane quomodo restibus tantum suspensæ conversiones choricæ, strophas & antistrophas, commodè peragere poterant, video. Atque hujus quidem argumenti vim sensisse videtur ipse *Pauwius*, & ut aciem ejus eludat, ad commentum confugit, non precarium tantum, sed & quam maxime absurdum. *Μελος* scilicet hoc, quod revera antistrophicum esse concedit, cecinisse tamen stantem & quiescentem Chorum existimare se malle dicit; quo quid etymologiæ, rationi, & fidei historicæ magis repugnans fingi potest? Quinetiam minime contentus Chori strophas & antistrophas conversionis expertes exco- gitasse, nulla per totam hanc Tragœdiam antistrophica, nulla epodica exstare contendit, sed cantica alia quidem omnia monostrophica esse pronunciat præter hoc solum systema, quod quare monostrophicum quoque esse non asseruerit miror. Hanc autem tantum rationem pronunciati sui affert, quod scilicet ipsum solum, in quo pedem posuerat Chorus, cum rupes esset præceps & aspera, ad cujus altiore partem affixus erat Prometheus motum & conversionem non ferebat. Sed hæc infirmissima esse nemo est qui non statim videt; fuerit enim quantumlibet præceps & aspera ipsa rupes, quid tamen obstat quo minus spatium ad ejus radices satis commodum reperiri posset conversionibus choricis peragendis? Nam eam regionis aeris partem quæ Prometheo pendenti ex adverso erat, commodius colloquendi gratia reliquisset Chorus, & ex curribus suis in terram descendisse constat ex v. 270. 279 — 283. Quod ad anapæstica inter strophas & antistrophas interposita attinet, hæc conversionum ordinem minime interrumpunt. Interim dum ea proloquitur Pro-

metheus subsistit Chorus, deinde ad conversiones ex ordine redit.

V. 134. *Εκ δ' ἐπληξε μου τὰν θεμερωπὴν αἰδῶ*] Quod ad sententiam attinet, parum refert utrum *θεμερωπὴν* an *θεμερωπὴν* legas, quod ad metrum plurimum; voce enim priore admissa ionicum erit, altera antispasticum. Cum vero terminatur versus ditrochæo, vel epitrito secundo propter *ἀδιαφορον*, quorum pedum uterque cum metro ionicum *συμπαθεῖαν*, cum antispastico *ἀντιπαθεῖαν*, habet, celeberrimi *Bentleii* sententiæ accedo legentis *θεμερωπὴν*, ut versus sit ionicus a majore trimeter acatalectus, constans ex ditrochæo (cui in antistropha respondet ionicus, sit enim synizesis in voce *νευχμοῖς*) ionicum, & iterum ditrochæo. Non satis igitur causæ est quare viro se longe longeque eruditiori insultet *Pauwius*, metri ignorantiam ei exprobrans, nec sibi tantopere gratuletur, quasi rem ab eruditis hætenus ignoratam primus explicuerit, metrum *θεμερωπὴν* respuere audacter pronuncians. Sed ita scilicet comparati sunt homini mores. Sententiæ autem *Bentleianæ* confirmandæ non parum confert, quod apud nullum scriptorem Græcum reperitur *θεμερος*. Non enim omnia quæ non prorsus respuit analogia, statim sunt arripienda, nisi accedat Scriptorum etiam auctoritas. Verbum quidem *θεμερωνεῖται* apud *Pollucem* lib. vi. cap. 40. legitur, sed corruptum esse videtur, & reponendum *θεμερωνεῖται*, auctoribus codice *Falkenburgiano* & *Hesychio*, apud quem verbum hoc exponitur per *σημυνεῖται*, sensu qui loco isti *Pollucis* adprime convenit. Vide *Bentleii* Epist. ad Mill. p. 66.

135. Hic versus minime pro iambico est habendus, cum sedem secundam obtineat anapæstus. Revera prosodiacus est trimeter catalectus, quod metri genus interdum iambicis syzygiis terminari testis est *Scholias* ad *Hephæst.* p. 52.

136. Lege *Αι, αι, αι αι* ut sit basis anapæstica.

150. *Ζεὺς ἀδελφῶς κρατύνει*] Lege omnino cum *Bentleio* ubi supra, astipulante *Hesychii* auctoritate, & exigente metro, *ἀδελφῶς*.

155. 156. — *ὥς μὴτε θεός,*

Μὴτε τίς ἄλλος τοῖσδ' ἐπεμνεί] Verbum *ἐπεμνεί* particulam *αν* comitem necessario requirit. Legendum igitur *μὴτ' αν θεός*, voce *θεός* in monosyllabam contracta. Lepidam autem rationem reddit *Pauwius*, quare Poeta *μὴτε τίς ἄλλος*, & non *μὴτε τίς ἀνδρῶπις*, dixerit; in imo scilicet tartaro non erant *ἀνδρῶπις*. Immo ne *θεός* quidem qui Promethei

thei miseriis gauderent, atque eam ipsam ob causam optat se potius in tartarum fuisse detrusum, quam sub æthere suspensum diis aliisque sibi inimicis spectaculum gratum poenarum suarum præbere.

- V. 157. Νυν δ' αἰθέριον κινύγμ' ὁ πάλας] Quidquid in altum attollebatur ut spectari posset, quia ventis expositum ab iis perpetuo agitabatur, ideo κινύγμα, ut credi par est, dicebatur. Ejusmodi apud nos sunt tabernarum insignia, & facinorosi post supplicium patibulo catenis appensi. Simile quiddam spectaculum se nunc inimicis præbere queritur Prometheus, atque adeo non improprie, nec per catachresin nimis violentam, voce κινύγμα ad supplicii sui acerbitem exprimendam abutitur. Quanquam enim corpus ejus clavis rupi affixum ventis forsan agitari revera non poterat, in sublimi tamen sublato κινύγματος speciem satis præ se ferebat. Istiusmodi quippe translata ad rerum unde transferuntur similitudinem undecunque accuratam exigi non debent, quod satis notum est. Quo autem sensu Prometheus se κινύγμα, *umbram* scilicet *inanem*, *spectrum*, vel *phantasma*, appellare potuit, non sane assequor.
164. Nulla in hoc versu fit ἀναχλασις; perperam igitur ἀναχλωμένος a Pauwio appellatur. Hinc etiam constat Pauwium quid sit ἀναχλασις prorsus ignorasse.
165. Metrum dactylicum nuspam nisi in versus terminatione creticum admittit. Non dactylicus igitur sed epionicus est hic versus, constans ex epitricto secundo ionico a minore pentasyllabo & ἡλικίδι trochaica.
166. Iterum errat Pauwius. Versus est dactylicus logacedicus constans e quatuor dactylis & syzygia trochaica.
208. Ὡς γὰρ ἀμολύβει, ὥς γὰρ βίαν τε δαπανομένη] Verum est quod ait Pauwius, particulam τε non hic otiari; nihil tamen habet emphaticum, sed copulæ vice tantum fungitur.
209. Ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐκ ἀπαξ μόνον Θέμις] Nihil in hujus loci constructione nisi simplicissimum, nihil con torti aut impliciti video, quicquid bonus comminiscatur Pauwius. Sententia est, Mihi vero non semel tantum sed pluries scilicet prædixerat mater Themis, quæ & eadem Terra, multarum appellationum una forma. Utramque vero & constructionem & sententiam emendatione sua perdidit Pauwius. Nam το οὐκ ἀπαξ absque μόνον five ἀλλὰ sequente hoc in loco vix stare potest. Quid autem sibi vult μήτηρ κατὰ νόμον Θέμις, *Mater legum*

Et juris respectu Themis? An hisce verbis significari putabat vir doctus, Terram quatenus legibus præfuisse credebatur Themida fuisse appellatam? Neminem certe qui Græci sermonis non prorsus imperitus sit ei assensurum confido.

- V. 213. Χρεὶ ἢ, δόλω δὲ τοῖς ὑπερέχουσιν κρατεῖν] Lege χρεῖν formā optativa aoristi ἐχεν. Vide Dawes. Miscell. Critic. p. 332. Lege etiam Scholiastis B & codicum ab H. Stephano laudatorum auctoritatem secutus ὑπερχοντας, ut vitetur anapæstus in quarta sede. Tempus enim futurum hic adhiberi minime est necesse, quin temporis potius præsentis verbis uti gaudent Poetæ Attici.
229. Καθεζέτ', εὐδὺς δαίμονιν νέμει κρα] Lege Εκαθεζέτ'; Attici enim augmentum nunquam abjiciunt. Porro in verbo νέμει temporum ratio melius servari debuit, quidquid tricator Pauwius, neque a solœcismo longe absunt νέμει & διεσπείχεται per copulam connexa. Si prodiret codex qui δαίμονι τ' ἐνέμειν repræsentaret, lubens fane scripturam eam amplecterer.
230. Διεσπείχεται, ordine disponebat, διμερίζε κατὰ τάξιν; ita rectius Scholiastes B. quam alter ὑποαλλέτο, ὑδραίου, nisi quatenus hoc ex altero sequi existimari potest.
235. Ἐγὼ δὲ πολὺν ἐξέλωσάμην βροτοῖς] Verissima mihi videtur scriptura quam suppeditat Scholiastes A. Ἐγὼ δ' ἐτολμῶσ' Ego vero hoc facinus ausus sum. Τολμῶς pro Τολμήεις, quod Pauwio placet, frigidissime hic interponeretur.
245. Lege ἡλγυνθην astipulante Scholiaste B.
264. 265. Ut vitetur in secunda sede anapæstus legi potest,
- νοῦθετεῖν τε τὸν κακῶς
Πρασσόντ'. ἐγὼ δὲ παῦδ' &c.
279. Ut constet metrum legendum est κρατῆροσυν, simplici σ, quod recte monuit Cl. Bentleius Dissert. in Phalar. Epist. p. 140.
- Notæ in SCHOLIASTEM A.
- Ad v. 42. Sana omnino sunt vulgata, prout ex collatione alterius Scholiastæ liquido patebit; neque emendationem alia de causa tentasse videtur Pauwius, nisi ut sententiæ suæ male fundatæ de Vulcanο τὴν βίαν potius, & non τὸ κράτος alloquente, patrociniū conciliaret.
64. Pro ἐξοχὴν πτερυγὴν Pauwius conjicit legendum, ἐξοχὴν περὶν, perperam, ut opinor, neque quidquam immutari opus est. Quanquam enim apud Veneres

teres adamantis nomine ferri genus quoddam designatum fuisse videtur, apud Recentiores tamen vox ista lapidem fere semper denotabat. Ita *Scholias* B. ad v. 6. *Αδάμας, λίθος.*

Ad v. 88. Pro *μονος* dei recte restituit *μονωδης* *Victorius* in Var. Lect. lib. 28. cap. 6.

115. Plenius distinguendum post *ουσαν*, non post *φνησιν*, & legendum *αφνησει*. Emendationem confirmat *Scholias* B.

120. Cum scripta exhibeant *παφροτητος*, mallem reponere *παφροτητος* quam *σοφροτης* quod in vulgatis legitur. *Scholias* enim allegorizans, debilitatem mentis humanæ per *ναρθηκα*, qui non *σερετος*, sed *ουδρος*, quia *κοιλος*, est, denotari docet.

128. Qualis obsecro interpretatio est ista, *μεγαλη τοις μελεσι του τραγικου, amatus fuit propter cantica a tragico?* Potius vertendum fuit, *amavit tragicum propter carmina*; sed nec istam interpretationem ferre queunt *Scholias* verba. Ubi enim nisi apud Poetas reperies *τοις μελεσι* positum pro *ενεκα των μελων*? Potius ita corrigendum locum existimo, *μεγαλη τοις μελεσι, delectatus est canticis.*

Ibid. Legendum puto *Σοφοκλεις Τυροι*, a nominativo *Τυρων*; binas enim hoc nomine Tragœdias apud Veteres laudatas reperies. Quod vero ad verum attinet a *Scholias* ex Anacreonte allatum, cui similem hunc Nostri affirmat, proculdubio fallitur. Versus enim Anacreontis prout nunc legitur prorsus est *αμετρος*, & legendum suspicor *μη μεθουσιν*, quo pacto evadet anapæsticus trimeter catalectus; versus autem *Æschyli* epichoriambicus est. Neque in epichoriambici fine pro *dijambo* substitui possunt per leges metricas *spondæus* & *anapæstus*. Hujusmodi enim carmina per *dipodias* metiri debemus. *Spondæus* autem & *anapæstus* non *dijambo*, aut *epitrito*, sed *dispondæo*, æquipollet, qualem *dipodiam* nisi in prima sede respuunt epichoriambica.

Ad v. 134. *Ουτε καταμνην βλεπει δι' αν περιβηται το εμβρυον*] Hæc sensu prorsus destituuntur; forsitan legendum, *ουτε καταμνην λειπει.*

197. Lege *Αλγους μεν αιται.*

209. lin. 10. Legendum videtur, *μαρφη γαρ μια πολλων ονοματων κατεχει.*

Notæ in SCHOLIASTEM B.

42. Legendum puto *ως αρεσ τον Δια αποδεσκαω.*

49. Pro *ειδεν* lege *ειδε.*

67. Quanquam *Pauwium* in *Æschyli* contextu præpositionem a verbo distrahentem, ac *σαν υπερ σενωνων* legentem, laudem, non ideo tamen & in *Scholias* pro *σαν*] *ενεκα* rescribendum duco *σαν υπερ*] *ενεκα*. *Scholias* proculdubio *υπερσενων* conjunctim legit, & in sensu lugendi supra modum intellexit, ideoque vocem *ενεκα*, qua regeretur genitivus *σαν πονωνων*, subintelligendam innuit. At ridicula est talis interpretatio, dices; fateor; sed annon & in aliis plurimis ridendum se præbet *Scholiorum* iste, quisquis fuerit, *Confarcinator*?

74. lin. 5. Lege *χειρι κατω τουτω.*

109. Legendum puto *ναρθηκα μεσον.*

113 & 141. *Arnaldi* editionem nunquam vidi; manifestum tamen est legi debere *κακαρφομενον*, a *καρφη*, *clava*. Vide *Du Cange* Glossar. Med. & Inf. Græcitat.

123. Lege *ειχον.*

135. Lege *οχημα γαρ ην αυτοις τα πτερα.*

212. Το συναγκης vox est nihili; legendum puto το συντηγυς.

250. Majorem quam eorum scripta præ se ferre solent *ακριβειαν* a *Scholias* exigit *Pauwius*. Præterea latiore significationem habet *ευδαμων* quam *πλουσιος*. Nihil igitur mutandum est.

276. Legendum videtur, *τον υμας παρφυμωσθημενον.*

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 334. *Παπτανει δ' αυτος μη τι πημάνθης ὁδῳ*] Verte, *Circumspice ne quid & ipse tibi mali hoc itinere accersas.*

340. Τα μεν σ' επαινω κ' ουδαμην λυζω ποτε] *Valckenarius* ad *Euripid. Phœniss.* 1723. optime reponit *επαινων ουδαμην.*

345. Τουδ' εινεκα] Το εινεκα non agnoscunt Attici. Vide

Dawes. Miscell. Critic. p. 195. Legendum igitur *τουδ' οινεκα.*

V. 397. Rectissime hæc epodica esse vidit *Stanleius*, licet in ejus editione strophæ & antistrophæ metra non ubique accurate sibi mutuo respondent, cui rei remedium facile mox adhibebitur. Quod vero

vero objicit *Pauwius*, trochaica inter antistropham & epodum interposita, inter quas nemo unquam vel fando audivit aliud canticum fuisse interjectum; respondeo, non hæc quæ trochaica vocat (quanquam revera cuncta non sunt trochaica, ut infra videbimus) canticum ab epodo sejunctum constituere, sed illa ipsa, una cum primis duobus versibus epodi *Stanleiana*, veram & germanam esse epodum; qui vero sequuntur a v. 425. *Μοῦνον δὲ ἀνέστην* &c. inclusive, monostrophica esse, quæ post epodum subungi nihil vetat. Talia scilicet monostrophica epodo subjuncta leguntur in *Euripidis Bacchis* ad finem actus secundi, & non raro alibi. Libros autem antiquos quos crepat *Pauwius*, in quibus hæc monostrophicorum titulo inscripta reperiuntur, nihil moror, quippe quos *Demetrio Triclinio* & ejus similibus, qui metra veterum Tragicorum declararunt, antiquiores esse vix crediderim. Neque admodum me movet *Scholiastarum* ad hunc locum, & ad *Aristoph. Vesp.* v. 270, hoc *μέλος σασιμον* esse pronunciantium, auctoritas. Si enim *σασιμον* id *μέλος* esse statuas quod a Choro stante, & non se strophis & antistrophis convertente, cantetur, primo, res ipsa pro se loquitur hoc *σασιμον* non esse, manifeste enim deprehenduntur strophe & antistrophe sibi mutuo respondententes; secundo, idem confirmat *Aristoteles*, qui *Poetic. cap. xii.* tradit, *σασιμον* nec anapæstum nec trochæum admittere; in hoc autem systemate, etiam juxta *Pauwium*, quatuor ad minimum trochaici relinquuntur. Sin vero cum *Kingio* ad *Euripidis Phœniss.* v. 212. *σασιμον* esse statuas omne *μέλος* quod a Choro post parodum, & ante exodum, cantatur, solvuntur plane tabulæ; æque enim *σασιμα* erunt antistrophica & epodica ac monostrophica. Atque hanc quidem sententiam, eruditorum communi fere suffragio comprobata, & rei veritati, & *Aristotelis* doctrinæ consonam esse, persuasissimum habeo. Juxta hunc enim, loco supra laudato, omnia præter parodum Chori cantica stasima sunt, exceptis anapæstis & trochæis. Quibus verbis non hoc scilicet voluit Philosophus, singulos versus anapæsticos aut trochaicos in canticis stasimis locum habere non posse; hoc enim apertissime repugnaret ei quod factum deprehendimus in omnibus fere Tragœdiis Græcis, quæ temporis injurias eluctatæ ad nos usque pervenerunt. Nam nihil frequentius est (quod norunt omnes qui in Tragicis veteribus vel mediocriter sunt versati) quam in canticis stasimis hoc sensu acceptis & trochaicos & anapæsticos, & interdum continua

ferie plures, insertos reperire. Quin & in duobus canticis quos *Aristophanes Ran.* v. 1314. *σασις μέλων* appellat & *Euripidem* recitantem introducit, quanquam perquam brevibus, plura sunt anapæstica; & stasimi in *Vespis* primus versus est anapæsticus. Hæc igitur proculdubio *Aristotelis* mens erat, ut systemata illa anapæstica & trochaica, in quibus personæ potius dramaticæ quam cantantis partes sustinet Chorus, qualiaque sæpiusculum apud veteres Tragicos etiamnum occurrunt, a cantilenis vere melicis, quæ proprie stasima, accurate distingueret. Denique *Pauwius* etiam infra ad *Persarum* argumentum omnia antistrophica revera stasima esse censuisse videtur, in quo tamen certissime fallitur; parodus enim in hac ipsa Tragœdia, in *Euripidis Phœniss.*, & in aliis Tragœdiis pluribus, & in ipsis *Persis* parodi pars, in strophas & antistrophas distinguitur. Perquam suavis autem est *Pauwius* hanc rationem afferens quare hæc a Choro stante & quiescente, & non sese per strophas & antistrophas convertente cantari debebant, nimirum quia ipsum solum in quo pedem posuerat motum & conversionem non ferebat, cum rupes esset præceps & aspera ad cujus altiore partem affixus erat *Prometheus*. Quasi scilicet Nymphæ istæ circa ipsa rupis latera, inter abrupta & præcipitia sicut glires hæerent, aliter, ut opinor, non satis propinquæ futuræ ut ab illo exaudiri possent, & non potius circa rupis basin, solo æquiore & Chori conversionibus saltem non incommodo ingrederentur. Monendus est etiam imprimis Lector, ne metrorum in hoc cantico constitutionem a *Pauwio* petat, sed editioni *Stanleiana* omnino adhæreat, nisi ubi ab ea discedendum esse mox ostendemus. Metra enim in hac longe rectius distinguuntur quam in olim vulgatis quas secutus est *Pauwius*.

V. 397. 398. Horum versuum prior choriambicus est dimeter, alter penthemimeris iambica. *Pauwius* ex ambobus coagmentatis non nisi unum facit versum; imperite prorsus, omni ad cæteros hujus systematis versus proportionem hoc pacto sublata.

399. 400. 401. Ita hi versus emendari & constitui debent,

Δακρυσιστακτον επ' οσπον ionicus a minore purus
dimeter acatalectus

Ραδινων ριος παρειαν idem *ανακλαμινος*

Νοποις ετεγγε παγας. idem.

Participium *λειβομεγα*, quod in editis versus secundi metrum prorsus subvertit, a Librario olim inter-

interpolatum fuisse mihi persuasum est, qui cum *επεγξα* pro *επεγξε* perperam legisset, constructioni hoc pacto consultum voluisse videtur. Minime autem opus est in horum versuum tertio cum *Tur-nebo* reponere *νοτίας*; adjectivum enim masculinum cum substantivo generis fœminini sæpius apud Atticos conjungitur. Vide quæ notavimus ad *Euripidis Medeam* v. 850.

V. 402. 403. *Αμεγαρτα γαρ ταδε Ζεος*

Ιδίοις νόμοις κρατύνων] Versus sunt ionici *ανακλαμμένοι* similes proxime præcedentibus. Verte, *Enormia enim hæc Jupiter, propriis ex legibus*, id est, ex propria voluntate, *decernens*. *αμεγαρτα ταδε* est *enormia hæc, immodica, tyrannica, crudelia*. Nec ulla hîc subest invidiæ notio. In omnibus enim fere linguis, saltem paullo cultioribus hunc morem obtinere deprehenditur; voces scilicet a primaria significatione in alteram non plane alienam primo deflexas, analogiæ ope paulatim longius adhuc deflecti solere, donec tandem primaria ista significatio prorsus exole scat, & oblivioni tradatur. Ita quoniam qui invidet ac maligne dat, parce dat, qui vero non invidet dat, plenis manibus largitur, ideo primum, quæcunque abundantia & ubertate cumulata visa sunt, non invideri, & si bona erant, *αρθυνα*, si mala, *αμεγαρτα*, dicebantur. *Αμεγαρτος* enim semper mali quiddam in notione sua involvit, ut *αμεγαρτα χακων* apud *Euripid. Hecub.* v. 193. *αμεγαρτον πονον* & *αμεγαρτε σθενα* apud *Homerum*. Deinde procedente analogia, ac voce indies paulatim magis ac magis a primaria illa significatione deflexa, tandem notio omnis invidiæ evanuit, & quicquid in malis aut magnitudine aut multitudine eximium erat ea significari cœpit. Interpretatio autem *Pauwiana* non modo sententiam non egregiam, ut ille putabat, sed frigidam prorsus & ineptam, nobis exhibet. Quid enim hoc frigidius dici potest? *Hæc enim invidia carentia ac caritura, quæ nemo invidere quia prava nec solet nec debet, decernens Jupiter*. Nec ita fane benigne cum vita humana, ne bene quidem, ut vulgo putatur, morata, agitur, ut *Prava* æmulatione ac invidia semper careant. Aliter plane sensit *Psalmorum* sacrorum Auctor. Sed hæc somnia sunt in cathedra dormitantium.

404. 405. Ita hos versus ex auctoritate *MSti Arundeliani* emendatos constitue,

Υπερηφανον θεοισι ionicus *ανακλαμμενος* similis proxime præcedentibus

Τοις παρος δεικνυσιν αγκων choriambicus dimeter hypercatalectus.

Sententiam autem hujus loci minime fane difficilis nova sua explicatione prorsus perdidit *Pauwius*. Eodem enim modo interpretatur *υπερηφανον τοις παρος θεοις αγκων δεικνυσιν*, ac si Poeta scripsisset *υπερηφανον των παρος θεων αγκων*, dativo scilicet pro genitivo posito. Sed primo, nunquam caliginem tantam in sententiam ultro inducere voluisse Poetam persuadebit, quantam ex insolita ista constructione oriri necesse est, dativo scilicet personæ pro genitivo posito, ac verbo absque regimine statim subjuncto *qui* dativum etiam personæ regere solet. Hoc vero transeamus, & sententiam juxta hanc interpretationem expendamus. Jupiter præcedentium deorum potentiam insolentem ostentat. Quibus quæso insolentiam istam ostentat? Præcipue, ut opinor, nemini, neminem enim præ aliis indicant *Nymphæ*; toti igitur deorum genti. Nulla propterea satis justa erat causa quare illæ potissimum, & magis quam dii cæteri, insolentis hujus potentiæ contemplatione adeo afficerentur, ut lacrimarum flumine genas rigarent. Lacrymarum enim suarum hanc esse causam differte asserunt v. 402. ubi notanda particula *γαρ*. Jam vero si interpretationem vulgarem sequamur, Jupiter potentiam insolentem ostentat diis qui eum in regno præcesserant, Titanibus scilicet Cœli progeniei, qui sub Saturno primas in regni administratione obtinuerant, statim apparet causa lacrymarum domestica & propria. *Nymphæ* enim illæ et profapia erant deorum istorum antiquiorum insolentiæ Jovis præ cæteris obnoxiorum; atque adeo minime mirum erat si pœna Promethei percussæ, pariete quasi proximo ardente, de proprio periculo cogitarent, & ne usque ad se pertingeret Jovis insolentia ista, timentes, dei cognati supplicia, propriasque pariter vices, quippe quibus similia forsan impendebant, lugerent.

V. 408. 409. Ut metrum strophæ respondeat, ita emendandi & constituendi sunt hi versus,

*Μεγαλοχημονα κερχα-
οπρεπη σενοσα ται σαι.*

Ante *αρχαιοπρεπη* pro copula *π* rescribendum censui *και*, constructione ita postulante; & pro *σενοσα* reposui ex *MStis Arundel. & Oxon. σενοσα*.

413. 414. Hos versus, pro *σπ* reposito e *MSto Oxon. σπ* ita constitue,

*Μεγαλοστοισι σπ
Πηματι συγχέμουσι θνητοι.*

417. 418. Ita hi versus constitui debent,
*Και Σκυθης ομιλος, οι γας trochaicus dimeter
Εχρατον πορον αμφι.*

Ver-

Versus alter periodus est catalectus, evadet autem trochaicus si, particula *μιν* inserta, legas,

Εἰς αὐτὸν πορὸν μιν ἀμφι.

V. 419. Versus ionicus est dimeter acatalectus; legendum autem est *εχουσι*, non *εχουσιν*.

423. 424. Ita hi versus sunt constituendi,

Δαῖος φάτος ὀξύπρω periodus

εἰσι βεβηκὼν ἐν ἀρχαῖς hephthemimeris iambica.

425. Metrum est antispasticum trimetrum brachycatalectum, in prima sede epitritum pro antispasto habens. Nemo enim, præter *Hephaestionis* Editorem, unquam versum spondæum in loco secundo habentem iambicum dixerit. Nec *δὲ* hîc in *δὲ* mutari patitur sententia.

426. Profodiacus est, sed non *ανακλωμένος*; neque enim post pœona secundum ulla potest esse *ανακλasis*. Cum autem & hinc, & ex aliis ejus notis quas jam vidimus, apertissime constet Editorem *Hephaestionis* plane nescire quid sit *ανακλasis*, & versus *ανακλωμένος*, ne ejus auctoritate Lector impofterum in errorem inducatur, monendus est, nunquam revera *ανακλasis* locum habere posse nisi in versu ionico a minore, ubi pœona tertium sequitur ditrochæus aut epitritus secundus. Tunc enim supponunt Grammatici ultimam pœonis brevem & primam ditrochæi vel epitriti longam locum mutuo inter se mutare, unde versus *ανακλαδαι* dicitur, & emergunt duo ioni, aut saltem ionicus & pœon tertius; id quod non fit præcedente pœone secundo, tunc enim ex pœone fieret dijambus, nec sequente choriambus, tunc enim pro choriambus haberemus pœona quartum. Dicitur etiam, sed improprie, a Pindaricorum metrorum Enarratore versus profodiacus *ανακλαδαι*, quando, mutato ordine, præcedit choriambus, & sequitur ionicus vel pœon. Sed ne hoc quidem quidquam ad *Pauwii* excusationem facit; cujus in re metrica peritiæ egregia insuper specimina ad hunc ipsum versum habemus, anapæstum in secunda iambici sede, & iambum pariter in anapæstici prima.

427. Epionicus est trimeter catalectus, constans ex epitrito, ionico, & cretico. Iambicum anapæstum in quarto loco habentem *Pauwio* relinquimus.

429. Glyconius est ex duobus antispastis pentasyllabis.

430. Hic versus in duos dividi debet,

Νῶτοις ὑποβασαζει ionicus dimeter acatalectus
ex ionico & molosso

Βοη δὲ ποντίας κλυδων iambicus dimeter.

V. 432. 433. *Κελανος δ' αἶδ' ὑποβρεμει μυχος*

Γαί, παλαι δ' ἀγορῶν ποταμῶν] Multum

& frustra se torquet *Pauwius* circa locum cujus sententia manifesta est. Genitivus enim *γας* regitur a præpositione *ὑπο* in *ὑποβρεμει*, ut constructio sit, *Κελανος δὲ μυχος αἶδ' ὑπο γας βρεμει*. Si idem admisisset *Barnesius*, quot non ille ineptias exclamasset? Legendum autem est in versu altero *ἀγορῶν*, simplici *ς*, sicut *ἀμφιρῶν* *Σαλαμῖνος* apud *Sophocli. Ajac. v. 134. 135.* ut metrum sit anapæsticum; prima enim *των ἀγορῶν* corripitur non potest, ut putavit *Pauwius*. Vide *Darwes. Miscel. Critic. p. 196. & seqq.*

Note in SCHOLIASTEM A.

Ad v. 359. Emendatiora hæc in vulgatis quam in *Pauwii* notis leguntur, qui corrigendi prætextu locum magis quam antea confusum nobis repræsentavit. Pone autem coli notam post *ἐκπυρῶντος γινεται*, & iterum post *καταβάτης*, & post *λαυσεὶ οὐλομένος*. Tolle etiam comma post *καταβάτης γινεται*, & pro *βίαιως ποιεὶ* lege *βίαιως ποιεῖ*. Vox denique *μελαῖνος* corrupta est, quanquam & eam quasi integra esset inemendatam reliquit *Pauwius*; lege *κελαῖνος*.

367. *Ζαλὴ πνευδαιπνος* non est Procella quæ igne alia comedit & devorat, sed quæ ignem ipsum, quasi epulum sibi appositum, devorat & comedit. Non igitur ita facilis & apposita hæc vox ut nihil magis, nec reprehendendus adeo *Bentleius*, qui, quo pertinebat se non videre fassus, in *πυρρῶν* mutabat. Quorsum enim pertinet Procella ignem devorans? aut quænam ex ista phrasi animo observatur idea? Quanquam alioquin non adeo proclives nos præstare debemus, fateor, in pusillis hisce fragmentis immutandis, orationis contextu, duce in his rebus optimo, destituti.

Note in SCHOLIASTEM B.

354. Lege *ἐν Σικελίᾳ*.

368. *Επίστρουσι τοῖς ποταμοῖς*] Hæc sensu prorsus carent; forsan legi potest, *ἐπεὶ ἰσὺν ῥέουσι τοῖς ποταμοῖς*.

383. Lege *πονὸν ματαλὸν ἴρω*.

384. Pro *τὴν πμωειαν* proculdubio legendum *τὴν μωειαν*.

433. Lege *τῶν καθάρως ῥέοντων*.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 437. Ωρων εμαυτον ὡς περσελουμενον] Claudicat metrum, unde miris modis sed eventu infelici, se torquet *Pauwius*. Facili negotio & metro & sententiæ satisfieri potest, legendo aut ὡς γε περσελουμενον, ita quidem violatum, aut ὡς γε περσελωμενον, ita quidem clavis petrae affixum. Quod ad Aristophanis locum attinet a *Pauwio* allatum, facili etiam medicina restituitur, legendo scilicet περς γ' ελουμεν. Nec audiendus est vir doctus contra veterum Grammaticorum conspirantem sententiam pronuncians, non περσελειν, sed tantum περσελην; Græce dici pro περσελαλιν, ὕβρις, præsertim cum sententiæ isti astipuletur etiam etymologia, & inter ελος & πλος affinitas quædam significationis intercedat.

441. Τα ν βροτοις δε πηματα] Το πηματα nullum hîc habere posse locum existimo, cum vox hæc non Incommoda ex ipsa humanæ naturæ indole dimanantia significet, sed Calamitates graviores aut hominum vi illatas aut ex ipsis naturæ universæ legibus atque ordine inopinato ingruentes. Hinc *Scholias* hæc ironice dici putabat. Malim igitur τα ν βροτοις δ' εὐρηματα.

450. Δομοις ποροηλοις ισαν] Lege ποροηλοις cum *Grotio* & *Dawesio* Miscell. Critic. p. 272. 273.

451. Καταρυχες δ' εναιον, ὡς αειουροι Μυρμηκες] Retinendum est αειουροι, semper aliquid versus reconditoria trabentes; Nec de metro solliciti esse debemus; eadem enim analogia qua a μαρτυρομαι, μαρτυρομαι, fit μαρτυρομαι, μαρτυρες, μαρτυροι, secunda correpta, & a πορφυρα, πορφυρα, πορφυρος, ασυρα, συρα, deducitur αειουρος. Vide *Clark*. ad *Homer. Iliad. A. v. 338*. Nihili est conjectura *Pauwii*, σρος enim semper aut loculum aut cumulum significat, nunquam speluncam. Αισυρος apud *Tryphiodorum* penultimam similiter corripit.

462. Ζευγλη pars est jugi, Curvatura scilicet cui pecus subjicitur. Vide *Polluc. lib. i. §. 146*.

464. Γενωνδ'] Lege γενωνδ' cum *Dawesio* Miscell. Critic. p. 272.

471. 472. Πεπονδας αεικας πημ', αποσπαλεις φρενων Πλανη] Fit synizesis in voce αεικας, & legi debet αεικας contracte, monente *Dawesio* Miscell.

+ Conf. Addend.

Critic. p. 318. Quinetiam lectionem a *Scholias* b. memoratam, αποσπαλεις φρενων πλανη omnino amplectendam censeo, ut sententia sit, mentis errore lapsus. Aliter enim, & sine copula, oratio salebrosa nimis vix procedit. Nihili est quod objicit *Pauwius*, Prometheus ante poenam mentis inopia minimum laborasse; immo ipsam poenam mentis errori aperte hîc & infra v. 544 — 552. imputant Nymphæ, unde hominibus juvandis unice intentus Jovis iram in se concitaverat.

V. 479. Ου χρισον, ουδε πισον] Distinctio inter πισον & χρισον æque certe quæsitæ est, ut *Pauwii* verbis utar, ac illa inter βρωσιμον & πισον. Spiritu etiam poetico vere afflatus curiosam istam circa ordinem in singulis verbis sollicitudinem, quam requirere videtur *Pauwius*, velut infra se positam aspernari solet. Nihil igitur temere immutandum est.

480. Aut cum *Robortello* legendum est πιν γ' εγω, aut cum *Scholias* A. πιν αν εγω, aliter perit metrum.

507. 508. 509.

— ὡς εγω

Ευελπις εμι τωνδε σ' εν δεσμων επ

Λυθεντα, μηδεν μειον ισουσιν Διος] Pluri-

um sibi ad hunc locum negotii faceffit *Pauwius*, sed frustra. His enim quæ hîc a Choro dicuntur non repugnant quæ infra v. 518. sequuntur,

Τι γαρ πεπωρωται Ζηνι, πλην αι κρατειν.

Nymphæ scilicet, quæ Saturnum de regno dejectum jam viderant, idem & Jovi accidere forsitan posse reputabant, ideoque cum ejus imperio minus faverent, ut patet ex v. 400 — 405. sperabant atque optabant tempus tandem affore quo, Jove imperio exuto, Prometheus e vinculis liberaretur, & non minore quam ille potestate valeret. Cum tamen hoc revera eventurum non certo sciebant, nec vero abfimile neque absurdum sane erat, eas, cum de Jove Factorum decretis subiecto sermo est, Prometheus, qui decreta ea ex matre Themide didicerat, percunctari, an aliud quoddam fatum Jovem maneret, ut summum in deos imperium perpetuo non esset obtenturus. Ad hunc enim modum Nympharum quæstio in v. 518. intelligi debet. Ita omnia plana sunt & inter se congruentia.

† B

V. 525.

- V. 525. Et hæc antistrophica, non monostrophica, recte inscripsit *Stanleius*. Paucissimis enim exceptis, quæ corrupta aut mutila esse credere æquum est, strophæ accuratissime antistrophis respondent. Metra autem juxta διορθωσιν *Stanleianam* constituenda censeo, nisi ubi ab ea discedendum esse infra monebimus. Longe enim rectius hæc se habent quam quæ prius vulgata secutus est *Pauwius*. Hic autem in his metris declarandis anapæstos in iambicorum locis paribus, iambos in anapæsticis, creticos in dactylicis, & id genus alia similia, pro eximia sua in re metrica peritia, affatim nobis præsentat.
528. 529. Hi duo versus non nisi unum constituent, asynartetum scilicet ex ditrochæo & penthemimeri dactylica. Similiter de antistrophicis statuendum. Versus etiam 531. huic prorsus gemellus est.
534. Ἀλλὰ μοι τοδὲ μῦθος] Ut metrum antistrophico respondeat, legendum est juxta *Robertellianam* & *MStum Arundel*. τοδ' ἑμμενος. quam lectionem quam maxime etiam commendat sequens ἐκτακεῖν. Versus autem est ionicus constans ex pœone tertio (το Ἀλλὰ enim primam corripit; vide quæ notavimus ad *Euripid. Alceste*. v. 802. *Bacch*. v. 606. *Herc. Fur*. v. 1079.) & κατὰ κλειδί trochaica. Pœoni tertio in antistropha respondet ionicus a minore.
538. Lege φαναις contracte pro φαιναίς, ut supra v. 471. ἀκίς pro αἰκίς.
542. 543. Hi duo versus non nisi unum constituunt, qui accurate versui strophæ septimo respondet. Excidit autem versus qui versui strophæ octavo respondebat.
547. 548. Ita potius hi duo versus constituendi,
 τίς ὅπως ἀχαρίς χρεῖς, ὦ προσφodiacus ex ionicopentasyllabo & choriambop
 φίλος, εἶπε, πῶς τις ἀλλὰ; ionicus a minore dimeter acatalectus ἀναλλωμένος
 his in antistropha respondebunt,
 ἑμὰ δὸν πῶς, σὺς προσφιδου
 ὅλους τυχαί, Προμυθεύ.
549. Ionicus est a minore trimeter acatalectus ex ionico pentasyllabo & duobus ditrochæis.

550. Similis est ionicus dimeter acatalectus.

551. Ut hic versus antistrophicis respondeat, in duos ita dividendus est,

Ἰσχυεῖρον ᾧ το * * * * iambicus dimeter hypercatalectus

Φωτῶν ἀλαῶν basis anapæstica.

In fine versus prioris excidit vox quadrisyllaba, cui in antistropha respondet vox ὑμναίου, cujus syllaba prima vi augmenti producitur.

552. Ionicus est dimeter catalectus similis superiori-
 bus v. 549. 550.

554. Hephthemimeris est dactylica.

556. Iambicus est dimeter hypercatalectus.

558. 559. Ita hi versus constitui debent ut strophicis respondeant,

Τοδ', ἐκεῖνο δ' ὅτ' ἀμφὶ λουτρά

τε καὶ λείχες σὺν ὑμναίῳ

Ἰότητι χαμῶν,

lege autem ὅτ' pro ὅπ, quod; ut non necesse sit cum *Pauwio* reponere ὁ γ'.

Note in SCHOLIASTEM A.

Ad v. 438. Lege, ἐν γινώσκουσας γὰρ ὕμνῳ λείχων τοιαῦτα.

449. Legendum το πῶς συντελοῦσι τὰ καδ' ἐν.

457. Legendum videtur τότε δὴ ἀρχεῖται τοῦ ἀμνητοῦ, & postea, ἵτοι ὅτε Ὀκταβείος ἢ Νομβείος ποιῇ ἀρχὴν &c.

525. Ἐκτακεῖν, τοῦτ' ἐστὶ, μνηστέον πᾶσι πᾶσι] Verbum πᾶσι πᾶσι, ab ἐκτακεῖν significatione nimium discrepat; forsitan legendum παρὰ λυθεῖν, quod propius accedere videtur, sensu saltem, quam πᾶσι πᾶσι quod substituendum censuit *Pauwius*.

Note in SCHOLIASTEM B.

450. Lege ξυλοκατασκευῶν.

472. Legendum videtur καὶ πεπληνημένοις ὁδοῖς φέρη.

561. Ἐδνα ἀπὸ τοῦ ἐδνεῖν τὴν εὐνὴν, ἢ τὸ εἶδον ἐκνεῖν τὸν αἰγιαλόν] Hæc proculdubio corrupta sunt, quomodo autem restitui possunt, impræsentiarum non succurrit. Minus certe scopum attigisse videntur conjecturæ *Pauwianæ*.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 564. Lege *πεινοισιν*.

574 — 578. Ita hos versus, quos misere confundit *Pawwius*, constitui debere cenfeo,

Αλλά με τὰν τάλαιαν choriambicus dimeter catalectus

Εξ ἑνερῶν περὶ κινηγέται, idem trimeter brachycatalectus

Πλανά τε νηστὴν γ' ἀνά ταν παρῳλίαν asynartetus ex penthemimeribus iambicis

Ψαμμόν, ὑπο δὲ κηροπλάστος οτοθεῖ idem ex penthemimeri trochaica & dochmaico

Δοναξ ἀχέτας ὑποδύεται νομόν idem ex duobus dochmaicis

Ιω, ιω, ποί, ποί, πω, πω, πω. dactylicus tetrameter.

Πη μ' ἀγούσι τηλεπλάγκτοι πλανοί; asynartetus ex penthemimeri trochaica & dochmaico.

579. Periodus est acatalectus.

580. Periodus est hypercatalectus.

582. 583. Ita hi versus constituendi,

Οἰσηλάτω δὲ δειμαπ iambicus dimeter acatalectus

Δειλαίαν παρῳκοπον ὠδε τειρεῖς; trochaicus trimeter brachycatalectus.

584. Asynartetus est ex duobus dochmaicis.

585. 586. Ita hi versus constituendi,

Ποντίοις δακρυῖν δὲς βορὰν μινδὲ asynartetus ex duobus penthemimeribus trochaicis

Μοι φθονήσης εὐγματῶν ἀναξ trochaicus dimeter hypercatalectus.

590. Chori Prometheus alloquentis verba iambici systematis partem proculdubio faciunt, nec Iūs monostrophicis immisceri debent. Verborum igitur ordinem a Librariis conturbatum ita restitue,

Τὰς βουκερῶν περὶ σφδεγμά παρδενου κλῦεις.

Quærendum autem hîc se offert, an Io revera sub juvencæ forma in scenam prodierit, an metamorphosin istam pro imaginaria tantum haberi voluerit Poeta, ac proinde eam virginalem speciem nihilominus retinentem spectandam exhibuerit. Priorem sententiam tuetur *Dacierius* ad *Aristotelis* Poeticam, alteram *P. Brumoy*, rem nimis ridiculam esse caussatus virginem sub specie bovina latentem. Et profecto quodcunque sic exhiberetur incredulus odisse debebat Spectator. Me-

diam tamen quandam sententiam veriore esse arbitror. Hanc enim metamorphosin intra imaginationem maxima ex parte constituisse patet ex hoc, quod Prometheus Ioi v. 847. prædicit, Jovem scilicet in Ægypto eam demum post errores finitos manu attrectantem ac palpantem *εμφρονα, mentis compotem*, redditurum, cum si revera in juvenecam fuisset mutata, de forma pristina ei restituenda potius fuisset proculdubio locutus. Cornutam tamen frontem gessisse vel ex hoc versu verisimile est, ubi a Choro disertis verbis *βουκερῶν παρδενος* appellatur.

V. 595. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus trochaicis.

596. 597. Ita hi versus constituendi,

Εἰπέ μοι τὰ μογέρα πῶς ὦν ionicus a minore *ἀνακλωμένος* dimeter hypercatalectus

Τὶς ἀρὰ μ' ὦ τάλαι τῶν τάλαιπτωρον asynartetus similis v. 595.

Ὡδ' ἐπηπύμα παρδενος Euripideus;

ἐπηπύμα suppeditat codex *Arundel*. Carmina autem qualia constituit *Pawwius* nuspiam reperiuntur.

598. Antispasticus est trimeter brachycatalectus ex dijambo antispasto pentasyllabo & iambo.

599. Trochaicus est dimeter acatalectus.

601. 602. Ita hi versus constituendi,

Σκηρτημάτων δὲ νηστὴν iambicus dimeter acatalectus

Αἰκίαις λαβερῶντος κλῶν, epichoriambicus dimeter hypercatalectus.

604. Hic versus in duos ita dividatur,

Δυσδαίμωνων δὲ πνὲς οἱ, hepththemimeris iambica

Ε, ἐ, οἱ ἐγω, μογούσιν; similis præcedenti.

607. *Τι μὴ χρεῖ; τι φάρμακον νοσῶν*] *Robortellianam* lectionem *Τι με χρεῖ;* plane stabilit metri ratio, quæ & vulgatam respuit. Versus enim ionicus est a minore *ἀνακλωμένος* dimeter hypercatalectus. Subauditur autem non *παθεῖν* sed *δραῖν, ποιεῖν*, ellipsi apud Græcos usitatissima. Vide *Bos.* Ellipsi. Non certe ea quæ nunquam passura erat scire cupiebat Io; neque ita loqui amat aut *Æschylus*, aut Scriptor ullus non plane ineptus.

618. Ex variante scriptura *πῶς γὰρ οὐν πνὲς οἱ μὲν* *Hen.*

Stephanus conjecit *παι γαρ αν πυδισι μου*, vere ut opinor.

V. 630. Μη μου παρκευδου μαρτυρῶς ὡς ἐμοὶ γλυκυ] An particulam ἢ hic ἐκλείπειν patitur Græci sermonis indoles valde dubito; lubens igitur amplector lectionem a *Turnebo* memoratam, μαρτυρῶς ἢ ὡς ἐμοὶ; ista enim ἢ ὡς in unam syllabam per synizēsin facile coalescunt.

677. 678. Ἦϊστον παρὸς εὐποτον τε Κερχρεῖας ἕως

Λερνῆς ἀκρην τε] Haud parum exultare & sibi gratulari videtur *Pauwius* propter suam circa hunc locum conjecturam, cui tamen, si attentius paullo eam perpendas, nihil solidi subesse invenies. Κερχρεῖας idem quod Κερχρεῖας sonare dudum ostenderunt viri docti, *Berkelius* ad *Stephan.* voce Κερχρεῖας, & *Spanhemius* ad *Callimach.* Hymn. in Del. v. 271. Cenchream autem Corinthi navale non hoc in loco designari, sed potius Cenchream vicum, qui, teste *Pausania* loco a *Pauwio* citato, a dextra est iter ab Argis Tegeam versus facientibus, manifestum est ex eo quod cum Lerna a Poeta conjungitur, a qua navale istud longissime abest, vicus vero a *Pausania* memoratus non adeo distat. Quoniam autem *Pausanias* vici tantum, & non fluvii etiam cognominis, mentionem facit, ideo pro ῥίος reponi debere ἕδος contendit *Pauwius*. Sed si propius rem consideres, purus putus solœcismus est εὐποτον ἕδος. Fluvio quidem aut fonti optime convenit istud epitheton, & poculo etiam, quandoquidem pro potu contento interdum ponitur poculum continens, unde εὐποτατάων ἐκπομάτων apud *Athenæum*. Sed quis unquam de solo loci cujuscunque dixit εὐποτον esse? Hoc certe adjectivo denotatur, non quod irriguum est & aquis abundans, sed quod facillime aut optime bibitur. Priorem istam notionem exprimunt καταρρύτος, εὐπιδῆ, πολυπιδῆ. Dicendum est igitur, aut rivum quandam ignobilem, atque ideo forsan ab aliis Scriptoribus haud memoratum, Cenchream vicum præterlabentem hic designari, aut *Erasinum* forte fluvium, qui non longe a Cenchrea abest, hoc nomine *Æschyli* temporibus fuisse notum. Εὐποτον ἕδος Poetæ nostro alibi etiam usitatum. Vide infra v. 811. Sed de prima conjecturæ parte hætenus. Deinde pro Λερνῆς ἀκρην τε, posthabita pulcherrima *Canteri* conjectura rescribentis Λερνῆς τε κρηνην, reponi jubet, aut Λερνῆς ἀδρην τε, subaudita voce ῖην, aut Λερνην ἀδρην τε. Prior autem conjectura admitti haudquam potest; substantivum enim ῖην subaudiri, nullo modo, propter obscuritatem inde orituram, patitur emendatæ loquelæ norma. Unde enim

cuiquam constare potest, illud, & non potius aliud quoddam, λιμνην puta, subaudiri debere? Nec felicioribus auspiciis natum est illud alterum, Λερνην ἀδρην τε. Primum enim non Λερνην ἀδρην τε, ordine verborum citra ullam ex metri parte necessitatem detorto, sed Αδρην τε Λερνην, posuisset Poeta. Deinde, cum omnibus notum sit Lernam fuisse paludem, aquis partim & partim pascuis constantem; epitheto ita generali non usus fuisset Poeta, quod copiam quidem & ubertatem exprimit, quibus autem rebus potissimum constabat ubertas ista, an aquis aut pascuis, aut etiam piscibus, aut denique omnibus simul, incertum prorsus Lectorem relinquit. Recte autem dici Λερνῆς κρηνην manifestum est, vel ex ipsa paludis indole, quippe quæ sine fonte aut rivo nusquam reperitur. Quin & Lernam fluvium, paludi cognominem, & ei vicinum saltem, si non per eam, quod tamen credi par est, permeantem, memorat *Strabo* lib. viii. p. 566. edit. *Almelov.* necnon *Virgilius*, apud quem *Æneid.* lib. xii. v. 518. invenies,

— piscosæ flumina Lernæ.

Pausanias denique lib. ii. cap. 15. nos docet, omnia Argolicæ regionis flumina per æstatem exarescere, præter ea quæ in Lerna sunt.

V. 683. Ἦν παρὸς γῆς ἐλαπινομαι, quod *Ciceroni* arrisit (ita enim eum legisse extra dubium positum videtur, cum Græca ista omnia quæ epistolis suis interpolata leguntur, aut adagia sunt, aut e veteri aliquo Scriptori, & ut plurimum e Poetis, desumpta) *Pauwio* arridere non potuit. Sed quamobrem? Annon qui cursu continuo agitatus per orbem terrarum fertur, atque adeo novas semper regiones percurrit, recte dici potest in regionem ante, id est, ultra regionem agitatus ferri? Nova certe regio quam jam percurrit, percurrentis respectu ante, vel ultra, eam est quam modo transiit, & post eam quam mox transiturus est. Nihil igitur aut difficile aut incongruum huic phrasi inesse videtur. *Pauwii* autem emendatio γῆς ποτὶ γῆν rescribentis triplici mendo peccat. Primum, metrum corrumpit, anapæstum in sedem quartam infarciendo; secundo ellipsin præpositionis ἀπο ad genitivum γῆς, nescio an unquam usitatam, nullo exemplo firmatam obtrudit. Denique sermonem Atticum inquinat, præpositionem Doricam ποτὶ, Atticis Scriptoribus ignotam interpolando. Neque enim quia adjectivum ποταμίου communi usu receptum, quanquam forsan a præpositione ista olim derivatum, apud Poetam nostrum usurpatum reperitur,

peritur, exinde sequitur & thema ipsum apud Atticos fuisse in usu.

V. 689. Hic versus in duos ita dividi debet,

Ου ποτ', ου ποτ' ευχομαι Euripideus

Ξενος μολειδαι λογοις periodus catalectus, faceſſat igitur bellus iſte trochaicus *Pauwianus* cum cauda ſua iambica.

690. 691. 692. Ad hunc potius modum hos verſus conſtitui debere puto,

Ες ακοαν εμην, penthemimeris trochaica

Ουδ' ωδ' δουδεατα και δυσιſα, iambicus trimeter catalectus

Πηματα, λυμια, δειμια, dactylicus trimeter

Αμφικει κεντερι penthemimeris spondaica

Ψυχην ψυχην εμην. ionicus a minore dimeter catalectus ex moloffo & χατακλειδι trochaica.

692. Non ſine cauſa ſuſpectum habuiſſe videtur verbum ψυχην hoc in loco *Pauwius*. Nam quomodo κεντερι aut *frigeſcere* aut *exſiccare* dici poſſit non ita facile intellectu eſt. Quanquam non deſunt apud veteres Scriptores, & praecipue apud hunc Noſtrum, exempla translationum duriffimarum, & vi contra rerum naturam detortarum. Sed *Pauwii* emendationes videamus. Primo κτυπειν reſcribit, quo vero ſenſu non dicit, ſed res ipſa loquitur eum *percutiendi* notionem verbo huic tribuere. Iſta autem notio ei nequaquam competit, nec uſpiam in hoc ſenſu a Scriptore Graeco vetere reperietur uſurpatum. Κτυπει, τη χειρι κρουει. Verba enim illa ſignificant, non *manu pulſare*, ſed *manu plaudere*, non *manuum percuſſionem*, ſed *ſonitum ex percuſſione ortum*. Secundo loco proponit ψχειν, in *frustula comminuere*, ad *micas redigere*, ſed dubitanter, nimis tragicum, id eſt, ſi recte phraſes *Pauwianas* æſtimes, nimis frigidum, hoc eſſe ipſe faſus. De hoc igitur loco, retenta interim vetere ſcriptura, ampliandum cenſeo; niſi forte ψυχην reponi poſſe cenſeas.

718. Πεν αν παρς αυτον Καυχαſον μολης, ορων

Τψον] Fruſtra hunc locum tentat *Pauwius*.

Nihil enim in hac tragœdia legitur unde colligi poſſit, Prometheus ſecundum Poetam Caucaſo fuiſſe affixum; pluſcula certe illa quæ *Æſchylum* non reſceſſiſſe a vulgata ſententia clamant indicare debuiffet Emendator. Nihil ſane tale mihi licet attendenti ne obſcure quidem ſeſe exhibet. Vide *Stanleii* notam ad tragœdiae argumentum, ubi hanc rem fuſe & rite explicatam invenies. Ambæ autem conjecturæ *Pauwianæ* ſunt infeliciffimæ. Prima, quæ reponit Πεν αν παρς αυ τον Καυχαſον dupliciter laborat. Particula enim αυ ſimpli-

citer & nude poſita nunquam, ut opinor, ſignificat *iterum*, aut *ſecunda vice*, ſed *autem*, *vero*, *viciffim*, *e contra*, & *retro*. Neque obſtat quod *Heſychius* το αυ per παλιν explicat, nam & παλιν *retro*, *viciffim*, & *e contra*, æque ſignificat ac *iterata vice*. Nec quod *Harpocratio* in voce αυ eandem doctrinam docens dicit, αυ pro παλιν a Demofthene in prima contra Aphobum uſurpari. Tribus enim tantum in locis illius orationis particula iſta legitur, in quibus *vero*, *e contra*, & *etiam* ſignificat, nuſpiam pro εκ δευτερου ponitur. Quod ſi concedamus το αυ *repetita vice* poſſe ſignificare, nihil tamen ad ſtabiliendam hanc conjecturam efficietur. Particula enim iſta αυ inter præpoſitionem & articulum interponi non poteſt, neque ullum tam durae trajectiſionis exemplum, etiam ex Poetis, adferri poſſe contendo. Quis ferret ſcribentem προς παλιν τον Καυχαſον? quod tamen longe tolerabilius, quia nulla inde exoritur ambiguitas. Altera conjectura quæ reſcribi jubet,

Πριν αν προς αυτον Καυχαſον μολης ορον

Τψον,

minus adhuc admittenda. Nam quid eſt terminus montis altiffimus? Aut quis unquam iter facienti ita viam monſtravit? Præter montium juga proſiciſci debes per plura centena milliaria in longitudinem porrecta, donec ad montis terminum altiffimum pervenias. Quomodo enim quiſquam, niſi toto monte peragrato, quænam ſit pars ejus altiffima exploratum habere poteſt? Nova ſane eſt, & haſtenus inaudita methodus terminos ac fines montium deſignandi, non qua eorum radices in planitiem deſinunt, ſed qua altiffimum eorum cacumen verſus cœlum attollitur. *Pauwius* de hac ſecunda conjectura addit, *Nihil paratragedianti decentius*; quo ſenſu ipſe viderit. Ego ſane niſi verborum inanem ſtrepitum deprehendere poſſum.

V. 748. 749. Οπως πεδω σκηλαſαι, των παντων πορων

Απιδλαγειν] Ut conſtet grammaticæ ratio, omnino legendum videtur Απιδλαγειν, ejectionem

particulæ γαρ, quæ paullo poſt ſequitur, ne redundet metrum.

757. Ηδωμ' αν, οημα, τηνδ' ιδουσα ſυμφοραν] Verbum ηδωμ vocem eſſe nihili recte monet *Dawſius* Miſcellan. Critic. pag. 250. qui & germanam, ut opinor, Poetæ ſcripturam reſtituit, hunc verſum Prometheus, ſequentem vero Virgini, tribuendo, & reponendo,

Ηδωι' αν, οημα, τηνδ' ιδουσα ſυμφοραν,

Gauderes puta, &c.

V. 769.

V. 769. Οὐ δὴτα, πρὶν ἐγὼ, ἂν ἐν δεσμῶν λυθῶ] Non metri tantum ratio exigit, sed sermonis etiam elegantiae interest, ut rescribamus cum *Pauwio*, πρὶν γ' ἐγὼ, ἂν.

770. Τίς οὖν ὁ λυτὸν σ' ἐστὶν ἀκόντος Διὸς] Locus hic, ut nunc legitur, magnis difficultatibus involvitur, nec satis cum præcedentibus v. 167 — 177. 186 — 192. 518 — 524, nec cum sequentibus, nec cum ipso contextu immediate præcedente, coheret, quod & dudum observaverat *Canterus*. E-mendatio *Pauwii* satis est speciosa, fateor, pro ἀκόντος reponentis ἀρχόντος, sed duabus præcipue objectionibus premitur; quarum una est, quod eandem prorsus ac vulgata lectio sententiam suggerere videtur. *Quis te soluturus est Jove imperium obtinente?* Nonne hæc verba innuere videntur, eum contra Jovis imperium, cujus jussu Prometheus scopulo affixus fuerat, facturum qui hunc inde liberaret? Juxta *Pauwii* sententiam, ita quidem locum interpretari debemus; Quis igitur est ille qui te liberaturus est, dum adhuc Jupiter in imperio constitutus manet, & antequam regno exciderit, adeo ut periculum istud ab illo avertere & valeas & velis? Sed si ea mens Poetæ revera fuisset, mentem eam magis perspicue exprimere & potuisset & debuisset. Nec parum roboris huic objectioni accedit ex altera, quæ hujusmodi est. Si Jove volente liberandus erat Prometheus, unde Ioi in mentem venire poterat alium quenquam ejus liberatorem esse debere, præter ipsum Jovem, aut saltem ejus ministros qui eum modo rupi affixerant? Ista consideratio suadere videtur, Io putasse invito Jove liberandum esse Prometheum, non enim aliter de alio liberatore, imperante Jove, illico cogitasset. Sed non hæc tanti ponderis esse existimo, ut ideo conjecturam istam statim repudiandam putem; ampliandum esse tantum censeo.

790. 791. Πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλίου σκῆψ.

Πόντου πρῶτα φλοισβόν] Recte vidit *Pauwius* claudicare hujus loci constructionem, & verbo egere, ut habeat in quo consistat. Aut igitur dicendum est quædam excidisse, quod verisimilius puto, aut forsitan admitti potest *Pauwii* conjectura reponentis,

Πρὸς ἀντολὰς φλογώπας ἡλίου σκῆψ.

Quod vero addit ἡλίου σκῆψ verbum esse posse, atque hoc, quanquam paullo audacius, tamen *Æschylum* revera esse, mallet, ut ipsius verbis utar, tacuisset. Nam si concederetur verbum esse, non

significaret, prout ipse sibi fingit, *in sole vadis*, sed *solem calcas*, quod absurdissimum esset.

V. 791. 792. Inane forsitan ac futile consilium videri potest Iūs errores ex mente Poetæ describere velle; quippe qui auribus vulgi portentosis narrationibus percellendis intentus, veram geographiam, regionumque ac populorum situm ac fines, aut plane ignorasse, aut saltem susque deque habuisse, atque adeo omnia promiscue turbasse ac miscuisse videtur. Quoniam tamen *Pauwius*, præ nimio studio fictionem poeticam rerumque veritatem inter se conciliandi, non unum errorem circa hanc rem erravit, brevem ego quoque hujusce itineris delineationem ex ipsius Poetæ verbis, rejectis Commentatorum commentis, ante Lectoris oculos ponere non gravabor. Prometheus igitur in ultima Scythia occidentali (v. 1. 2. 706. 707.) rupi affixus jacebat. Ab hoc digressa Io iter orientem versus facere debebat, ad Scythas usque Nomadas, atque his evitatis cursum tenere prope maris litora; sed an hoc mare illi a dextra aut a sinistra erat, non dicitur, nec quidquam unde conjecturam ducere possimus quodnam mare in mente habuit Poeta. Certum est tamen Caspium mare non fuisse, quod censet *Pauwius*, quia Io orientem versus progressa nondum ad Caucasum pervenerat. Deinde ei a sinistra, id est, ad septentrionem (proficiscebatur enim orientem versus) occurrunt Chalybes, quos etiam evitare oportebat, iter scilicet meridiem versus declinando, donec tandem ad fluvium quendam Hybristen appellatum perveniret. Hunc fluvium mirum est Commentatores veteres, atque eos secutum *Pauwium*, eundem cum Araxe fuisse pronunciaſſe, cum ex immediate sequentibus manifestum sit, Hybristen ortum ducentem a Caucasi latere septentrionali septentrionem versus ferri debere; Araxes vero, quod omnibus notum, revera in montis Tauri parte quadam, at concedamus in Caucasi parte, sed certe meridionali, fontes habet, ac proinde Ioi, antequam Caucasum superasset, occurrere non potuit. Istum fluvium trajicere Io non debebat, sed secundum ejus ripam pertendere usque dum ad ejus in Caucaso fontes pervenisset. Ibi Caucasus ei meridiem versus tendenti superandus erat, via quæ eam ad Amazonas deduceret. Hæ Amazones, quæ olim Themiscyram circa Thermodontem fluvium incolere debebant, & tunc temporis Thraciæ partem circa Salmydesium sinum incoluisse supponuntur, eam perquam lubenter

lubenter deducturæ erant, & viam commonstraturæ. Hinc per Isthmum Cimmerium ad Bosporum cognominem pervenit, quem etiam tranare oportebat, atque ita ex Europa in Asiam trajicere. Hic scilicet Bosporus est *Πειθρον ὑπὲρ τῶν ὄρεων*, non fluvius Tanais, de quo ne verbum quidem, ut constabit conferenti v. 728 — 734. cum v. 789. quemque transmissio Bosporo Cimmerio a tergo jam relictum fuisse necesse erat. Maria autem, & ipsum oceanum, fluvios apud Poetas Græcos appellari notum est. Vide *Nic. Heinsii* Epist. ad Muncker. Syllog. *Burmianian*. tom. v. p. 402. Hinc ad orientem solem conversæ *fluctus Ponti* trajiciendi erant, ita *φλοισβον Πόντου* interpretor; qui enim fluctus trajicit, strepitum fluctuum trajicere dici potest, qui autem juxta maris litora iter habet, non strepitum fluctuum pertransire, sed prætergredi, dicendus est. An autem pontus, quem ita trajicere debebat Io, pontus fuerit Euxinus, an mare Caspium, aut mare aliud quodvis, frivola esset disputatio, quandoquidem Poeta, ignorantia suæ in re geographica probe sibi conscius, rem totam tenebris spississimis involutam de industria reliquit, nec magis de mari isto aliquid certi pronunciare possumus, quam de Cisthinæ vel Scythinæ situ (perinde enim est utrovis modo scribas) quæ nuspiam, ut opinor, nisi in Poetæ cerebro existit. Ejusdem farinae sunt Phorcides, Gorgones in Africa, Grypes, Arimaspi in Scythiæ Europæ parte septentrionali, a Mythologis veteribus collocati (vide Herodot. lib. III. IV.) & Plutonis denique fluvius, quos omnes, aut eorum saltem viciniam, transire debebat Io, priusquam ad Populum Nigrum, Solis Fontes, & Æthiopem fluvium perveniret; juxta cujus fluvii ripas iter prosequuta ad Catabasum usque, ubi Nilus se a Byblinis montibus effundit, hujus etiam fluvii cursum sequi debebat in Ægyptum & Deltam, ubi terminus demum erroribus suis imponebatur, & coloniam ex posteris amplam condere fato illi erat concessum. Et hæcenus de Ius erroribus.

V. 837. *Αφ' οὗ παλιμπλαγκτοῖσι χεῖμαζι δρομοῖς*] Egregia sane mihi videtur *Pauwii* conjectura, qua reponit,

Ἐφ' οὗ γ' ἀλιμπλαγκτοῖσι χεῖμαζι δρομοῖς,

Unus tantum mihi restat scrupulus. Post mare Ionium trajectum, longissimum adhuc reliquum erat iter terrestre faciendum, priusquam in ultimam Scythiæ oram, ubi in Prometheus incidit, pervenire poterat Io. Si de maris trajectione

igitur locutus esset Prometheus, non *χεῖμαζι*, tempore præsentis, sed *χεῖμαδος*, tempore præterito, ponere debuisset, ut videtur, Poeta. Sed hoc forsitan ignorantia ejus in re geographica imputandum est, quæ in causa esse potuit, ut mare Ionicum etiam Scythiæ conterminum esse crederet, adeo ut Io, simul atque ex mari egressa esset, protinus Prometheus obviam haberet. Quæ res eo verisimilior est, quod in v. 827. hanc maris trajectionem diserte appellat Prometheus *τερμασὼν πλανημάτων*. Nullum certe post hanc trajectionem errorem Ius memorat, priusquam hæc sibi coram se stiterat.

V. 849. *Ἐπ' αὐτὸν δὲ τῶν Διὸς γέννημάτων*
Τεξεῖς κελαιὸν Ἐπαφόν] *Scaliger*. ex *Peyraredi* conjectura in libri sui ora posuerat *Διὸς διημάτων*. *Hesychius* *Θινημάτων*, *μασμάτων*. Hæc me docuit *Valckenar*. ad *Eurip. Phœniss.* 639.

858. 859. 860. — *φθνον δὲ σωματῶν ἔξει θεός*

Πελασγία δὲ δεξέται θηλυκτόν

Ἀρεὶ δαμέντων, νυκτιφρουρητῶ δ' ὄρεσι] Lo-

cum hunc corruptum esse haud nego; *Pauwianas* tamen conjecturas non illico amplectendas esse censeo. *Δεξέται* in *Δερεξέται* mutatur absque ulla vel minima necessitate. Sed hoc longe significantius. Longe, si vis, audacius; significantius esse nego, & ad Lectoris judicium provoco. Deinde *λημάτων* pro *σωματῶν* frigidissimum habet sensum. Quid enim tam enorme, ac supra humanam positum conditionem, erat in ista audacia, qua fratres illi cognatas suas ab Ægypto in Græciam usque nuptiarum causa insequuti sunt, ut diis invidiam crearet, & ex invidia ista ortam iram divinam in eos concitaret? Nam Deus contra aliquem *φθνον* *εχέει* dicitur, non cum ei succenset qualemcunque ob causam, sed cum indignatur aliquid ultra humanæ naturæ sortem ac modum affectantem. Denique *δαμέντας* pro *δαμέντων* admitti forsitan posset, modo ea mutatione facta locus integritati restitueretur, sed cum alia insuper emendanda restent, tutius esse existimo, antequam quidquam pronunciemus, expectare donec omni ex parte restitutum videamus. Quid enim te exempta juvat spinis de pluribus una?

874. *Ὅπως δὲ χ' ὤπην*] Verte, *Quomodo autem, & quomodo*.

886. & seqq. Hoc etiam *μελος* epodicum esse recte statuit *Canterus*, quanquam quibusdam in locis aut corruptum aut mutilum nobis pervenerit. Quod oggerit *Pauwius* de solo *αχρυσοντι* in quo consistebat

stibat Chorus jam olim responsum accepit. Carmina autem juxta *δοξασιν Canterianam*, utpote veriore, recensimus; atque ideo *Pauwii* in re metrica *παρερμαται*, ubi diversum carminum ordinem secutus est, intacta, quod & jam plerumque fecimus, transibimus.

V. 887. 888. Ita hi versus constituendi,

Ος παρτος εν γνωμα τοδ' εβασσε asynartetus ex penthemimeri iambica & dochmaico

Και γλωσσά διμετρολογησεν dactylicus tetrameter; quibus in antistropha respondebunt,

Μοιραι * * * * λεχων Διος

Ευναιτεραν ιδοιτε πλουσαν.

E versu priori exciderunt quædam, unde antithetica hodie inter se discrepare videntur.

389. Hic versus in duos dividi debet,

Ως το κινδυναι καδ' εαν- glyconius πολυχημαπτος
τον αλγευει μακρῳ ionicus a minore dimeter catalectus;

quibus in antistropha respondebunt,

Μηδε πλαθειν χαμετα

Τινι των εξ ουρανου.

390. Iambelegus est. *Hephæstionis* Editor pro accuratone sibi solita antitheticum per omnia similem iambicum trimetrum brachycatalectum esse pronunciare non dubitavit.

391. Metrum antithetico minus respondet; rescribendum igitur opinor,

Μητε των γυναι γε μεγαλυνομενων.

Versus asynartetus est ex penthemimeri trochaica & dochmaico.

392. Trochaicus est trimeter catalectus.

396. Μηδε πλαθειν χαμετα πνι των εξ ουρανου] Particulam εν ante vocem χαμετα merito eiecit *Canterus*, quippe quæ non minus grammaticæ quam prosodiæ officiat. Neque enim patitur grammaticæ ratio dici πλαθειν εν πνι, pro πλαθειν πνι; & verisimile est hanc interpolationem ex ultima syllaba vocis πλαθειν imperfecte repetita originem duxisse. Bellulum autem hexametrum dactylicum nobis hîc obtrudit *Pauwius*, severus ille metrorum Exactor, a cretico incipientem, spondæum in quinta sede, dactylum in sexta, habentem.

397. 898. Ταρβω γαρ ασεργασσα παρθενιαν

Εισπρατ Ιοις χαμῳ διαπνομεναν] *Pauwius* hîc

reponi jubet genitivum Doricum χαμῳ, subaudito ινικα, sed imperite prorsus. Nam affirmare audeo, nullum, ne in Choricis quidem cantibus, exemplum reperiri genitivi talis Dorici a Poetis Tragicis usurpati. Plurimi enim sunt Dorisimi quos licentia etiam Chorica apud Atticos admittere re-

cusat; quod norunt qui eorum Poetas non indiligenter triverunt. Præterea, minime necesse est quidquam immutari. Eadem constructione & eodem sensu dativum habes apud *Euripidem Orest.* v. 834. Ευμενισι θηραμα φονη θρομασι, nisi forsan & illic genitivum Doricum reponi jubeat *Pauwius*. Quid autem de hisce Nostri locis dicet, ubi eadem reperitur constructio *Agamemmn.* v. 139.

οικῳ γαρ επι-

φθονος Αρτεμις ἀγνα

Πανουσι κυσι πατῑος

& v. 1348.

Και τοισι θανουσι θανων, αλλων

Ποινας θανατων αζαν επικρανει.

V. 899. Δυσπλαγχοις Ηρας αλατειασι πονων] Metrum omnino postulat ut ex *Turnebianis* Δυσπλανοις reponamus quod epitheton substantivo etiam αλατειασι magis convenit. Juno etiam errorum auctor Δυσπλαγχος optimo jure appellari poterat, sed, ut errores ipsi Δυσπλαγχοι dicantur, vix ac ne vix quidem ferri posse videtur. Pro αλατειασι etiam reponendum est αλατειασι, ut versus sit trochaicus trimeter catalectus. Vocem πονων per sententiam abesse posse fateor, & νοθειας suspicione forsan haud omnino caret; donec tamen melius aliquid suppeditant codices, aut ingenium præstantius quam vel *Pauwio* vel Mihi obtigit, ea carere plane non potest metrum. Quod autem ab aliis omnibus hætenus ignoratum nos primus docet *Pauwius*, hunc scilicet versum, rejecto πονων, antispasticum esse trimetrum brachycatalectum, cum antispasto qui in longam definit in principio, id profecto ab omnibus æque posthac ignoratum fore opinor. Nullus enim hîc antispastus qui in longam definit (hoc enim nomine ei visum est epitritum primum designare) sed purus putus spondæus. Antispasticum autem ex solis spondæo & trochæis constare posse, ut nemo ante *Pauwium* unquam tradidit, ita nemo post eum, credo traditurus est. *Hephæstion* quidem p. 59. de antispasticis πολυχημαπτοις differens dicit, in priapeis & glyconiis quibusdam antispastum a quo versus incipit interdum in spondæo definere, sive primum istius antispasti membrum iambus sit, sive trochæus, sive spondæus, cujus formæ octo nobis exempla exhibet; sed observandum est, in omnibus choriambum antispastum istum immediate sequi, quod in tanto numero casu aut temere evenire incredibile est. Quid enim antispasticis cum choriambo? Metricis igitur legibus hoc postulantibus hoc potius tribui proculdubio debet; ac proinde omnes hujusmodi

jusmodi versus æquo saltem jure epichoriambicos ac antispasticos appellari posse dicendum est. Quæ res confirmatur etiam ex iis quæ mox subjungit Idem, de alio *πελορηματισών* genere, Eupolideo scilicet epichoriambico. Hoc enim carminis genus dicit similiter, interdum a dispondæo, interdum ab antispasto puro, incipere, proxime sequente semper choriambō. Analogiam igitur quæ inter hos epichoriambicos istosque antispasticos obtinet jam vides. Et revera glyconei omnes ab Hephæstione in exemplum allati, meri sunt epichoriambici, & ita appellari possunt, ut inspicienti patebit. Hæc autem ideo adnotare volui, non tantum ut *Πανωί* jactantiam reprimam, sed præcipue quia hinc manifestum est, το *δυσπλάγχθους*, sive hæc epodica sive monostrophica esse statuas, per metrum omnino stare non posse, sed *δυσπλάγχθους* in contextum omnino esse recipiendum.

V. 900. 901. 902. Ita hos versus constituendos censeo,

Εμοί δ' ὅτε μὲν ὁμαλὸς ὁ ραμὸς ἀφ' ὅς, iambicus
trimeter brachycatalectus

Οὐ δὲ δα' μὴδ' ἐκείνων δὲων ἔρως iambicus fe-
narius

Ἀφύκτον ὄμμα πρὸς δερκοῖτο με. asynartetus ex
iambica penthemimeri & dochmaico.

902. Θεῶν ἔρως ἀφύκτον ὄμμα πρὸς δερκοῖτο με] Nescio quare ἀφύκτον ὄμμα per appositionem positum minus *Πανωί* arripserit, ut præpositionem κατὰ subaudire necesse putaret. Mihi sane contrarium prorsus videtur. Ideo enim Θεῶν ἔρως aptissime ἀφύκτον ὄμμα dici potest, quia contra hunc cautio ista, cujus ope æqualium amores facillime declinantur, parum aut nihil juvat. Quid sit autem πρὸς δερκοῖται πινά κατ' ἀφύκτον ὄμμα me minime assequi fateor.

903. 904. Ἀπολέμεος ὅδε γ' ὁ πολέμος, ἀπορα
Πολεμῶς] *Stanleius*, fatendum est, hujus loci sententiam non est assecutus. Acumen enim, secundum *Panwium*, est grandius; quod, ut ipse interpretatione exæquaret, ita reddidit, ut mirarer profecto si quisquam mortalium ejus versionis acumen assequeretur. Quid enim sibi vult, *Bellum plusquam bellum, extricabile per inextricabilia*? Vera loci interpretatio, ni fallor, hæc est, *Bellum est hoc cui revera belli nomen haud convenit, difficultatibus abundans*. Ideo autem huic bello, quod contra potentiorum deorum amorem gerendum esset, belli nomen haud convenire asserit, quia omnis contra eorum potentiam repugnantia in-

cassum tentaretur, adeo ut bellum tale simile futurum esset concertationi isti cujus meminit Servus in Comœdia,

Nunquam vidi iniquius

Concertationem comparatam, quam hæc hodie inter nos fuit;

Ego vapulando, ille verberando, usque ambo defessi sumus.

V. 905. Ionicus est tetrameter brachycatalectus *ανακλωμένος*. Fit *ανακλασ* in *φυγοί*.

Notæ in SCHOLIASTEM A.

Ad v. 711. lin. ult. Pro κατὰ ρυμνοὺς ποδας legendum videtur ρυμνοὺς κατὰ ποδας.

742. Nihil hic immutandum censeo; hæc enim ad superiora v. 738. pertinere videntur.

764. Lege ἀξυμφωνῶς.

831. Lege ὅφ' ὃν μαντεῖον ἐξῆλθε &c.

852. Τὰς πενήκοντα τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας] Hæc e loco proprio in alienum incommode migrarunt. Ita totum locum restitue, Περικλῆν δὲ γενεᾶν λέγει ἀπὸ τοῦ Ἐπαφροῦ τὰς πενήκοντα τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας Πας δὲ περικλῆν γενεὰ ἦσαν αὐταὶ ἀπὸ τοῦ Ἐπαφροῦ, μανθάνε. Πρῶτη γενεὰ, Ἐπαφος &c.

Notæ in SCHOLIASTEM B.

577. Ὑποδοτῶν νομον] κατὰ τὴν] Aut defunt aliqua post κατὰ τὴν, aut reponendum est κατὰ τὸν, ut istæ voces ad νομον ὑποδοτῶν subaudiendæ a *Scholias*te denotentur. Ideo autem forsan νομον sive Modum hunc ὑποδοτῶν appellat Poeta, quia Argum bubulcum eo olim, dum in vivis erat, ad gregem sub umbra quiescentem mulcendam usum fuisse supponit. Nisi forte cuiquam magis arrideat festivissimum *Panwii* commentum reponentis κατ' ἀπὴν, ut ἀπὴ scilicet sit noxa vel *damnum* quod a somnifera ista fistula patiebatur Io. Misellam enim istam juxta eum ita mirifice demulcebat & incantabat, ut quanquam summum ei terrorem incutiebat spectrum horrificum semper ante oculos oberrans, voluptate tamen cantus delenita ac perfusa quiescebat prorsus, nec fugam tentare sustinebat.

753. Lege πρὸς τὸ ἀπαλλάξαι.

766. Lege καθήμεθα.

784. Lege τὸν ἐλευθερώσαντα.

† C

Ad

Ad v. 877. Dele ὑπεκκαίμους quod ex vicinia huc irrepsit.

878. Absque necessitate, immo minus commode, ἐκκαίμους pro ὑπεκκαίμους substitui vult *Pauwius*.

Ad v. 880. ἡ δὲ παλλομένη. Lege ἡδὲ παλλομένη.

897. Lege παρῶ γὰρ καὶ φοβούμαι.

904. Pro κατέλη lege κατέλει.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 915. 916. Θάρσων κἀθῆδω τοῖς πεδαρτοῖς κυπτοῖς
πιστός, πινωσάν τ' ἐν χερσὶν πυρπνοὺν βέλους]
Lege præeunte *Robortello* πυρπνοὺν. *Pauwio* magis placet,

πινωσάν τ' ἐν χερσὶν πυρπνοὺν βέλους,
propter sonum, ut dicit. Ita anapæstum sponte in quartam sedem introducit, oblitus nimirum Hephæstionem suum monuisse, rarissime licentiam istam Tragicos sibi permisisse, quod verissimum esse deprehendit quisquis in eorum scriptis non plane hospes est. Minus autem necessario, ut videtur, pro πιστός *Stanleius* reponit πινωτός, cum πιστός eadem qua πινωτός potestate indutum interdum legi auctor sit *Hen. Stephanus* in Thesauro voce πιστός. Neque enim propter significationem vocis cujusdam paullo insolentiorum ad emendationem statim & conjecturam recurrendum est, ne, licentiâ hujusmodi semel admissâ, Græci sermonis copiam atque elegantiam paullatim & inscianter nobis eripi, & e manibus elabi, patiamur.

919. Τοῖον παλαιὴν νυν περσικεύεται] Non hîc Hercules denotatur, ut putabat *P. Brumoy*, nunquam enim ille Jovem regno exturbavit, sed filius nunquam revera natus, qui vero nasci debebat, si nuptias cum Thetide consummasset Jupiter.

922. Βεροντῆς δ' ὑπερβαλλόντα καρτερόν κυπτον] Retinenda omnino est distinguendi ratio quæ in *Stanleiana* obtinet; manifeste enim hæc reguntur ab εὐρησει, & non a σκιδῶ; nec σκιδῶν κυπτον recte diceretur. Verum est verbum ὑπερβαλλειν casum quartum ut plurimum regere; cum tamen præpositio ὑπερ extra compositionem casum etiam secundum regat, analogiæ minime absonum est verbum ex ea compositum eundem sibi casum adsciscere. Quin & in Aristot. Politic. teste *Constantino* habemus ὑπερβαλλει τις συμμικταί, modum excedit.

934. Ὡδ' οὖν ποιεῖτω, Ita igitur faciat.

946. Lege ἀνωγει. Augmentum enim non abijciunt Attici.

957. Emendationem *Grotianam*,

Τεῖτον δὲ καὶ τὸν νυν περπνοῦντ' οἶσμαι,
longe potiore existimo.

V. 958. Αἰχῆα καὶ ταχῆα] Nodum hîc in scirpo quaerit *Pauwius*, has voces separans, quas nemo non conjungendas esse videt. Neque aliam, ut videtur, ob causam, exquisitam adeo, & ab usu communi longissime remotam constructionis rationem exegitavit, nisi ut ansam rejiciendi conjecturam *Grotianam* ad versum præcedentem haberet, propriamque adeo, licet longe deteriore, substitueret.

962. Πεύση γὰρ οὐδὲν ὦν ἀν' ἰσορῆς ἐμῆ] Cum formâ sub-junctivâ efferatur verbum, particula ἀν' hinc abesse non potest. Non audiendi igitur sunt libri qui ἀνισορῆς exhibent.

973. Ἡ καί με γὰρ τι συμφορὰς ἐπαπῆ] *Pauwius* conjicit συμφορὰς ἐπ' αἰπῶ, sed nihil immutandum; satis enim constat vulgatæ constructio. Vide quæ notavimus supra ad v. 898.

986. Lege καί περ per crasin, pro καὶ ἐπ'.

987. Legendum videtur πινουσιδαί, Dorice enim, non Attice, dicitur πινουσιδαί.

991. Περὶ ταῦτα, ῥιπίδω μὲν αἰδαλουσα φλοῆ] Recte αἰδαλουσα restituit *Valckenar.* ad *Eurip. Phæniss.* 524. quem omnino videtis.

998. 999. Τολμήσον, ὦ ματαί, τολμήσον ποτε

Περὶ τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φεγγεῖν] Egre-gio sensu verbo τολμᾶν hîc utitur Poeta. Prius enim quam recte sapere posset Prometheus, propria ei arrogantia ac pervicacia debellandæ erant, & victoria de iis reportanda. Vim phraseos non afsecutus est *Pauwius*. Simili prorsus sensu occurrit apud *Euripidem Hecub.* v. 325. Τολμᾶ ταδ', Ἄνι-mum tuum expugna ut hæc perferas.

1000. Οὐχ οὐκ μαθὴν με, κυμ' ὅπως παρηγορᾶν] Rectius hæc a *Stanleio* in notis vertuntur.

1012. Αὐτὴ καδ' αὐτὴν οὐδένος μείζον δέρεϊ] Proculdubio cum *Stanleio* legendum est οὐδένος μείον, aliter sensu prorsus destituitur oratio. *Pauwio* tamen temperatum quiddam habere videtur vulgata scriptura, quod

quod illi non displicet. Temperatum fane, si placet, habeat; sed quidquid adeo temperatum est ac dilutum ut omnis prorsus sensus evanuerit nemini non, ut opinor, displicebit, nisi illi, qui sua sola, solus etiam forsan ac sine rivali, amans, aliorum inventis debitam laudem tribuere gravatur. Addit etiam *Pauwius*, similia etiam alibi non raro occurrere; utinam vel unum exemplum in medium protulisset.

V. 1036. Lege *ανωγει*. Vide supra not. ad v. 946.

1056. *Εἰ δ' εὐτυχῇ, π χαλὰ μανίων*] Si cum *Pauwio* *εὐτυχῇ* reponas, jam non amplius constat temporum ratio; particula enim *εἰ* formæ optativæ juncta vim ei temporis imperfecti confert. Si cum *Stanleio* legas *εὐτυχῇ*, constat quidem temporum ratio, actum vero est de sententia. Quo enim sensu dici poterat de Prometheo jam tum poena gravissima implicito, Si vero prospera utatur fortuna quid de infania remittit? Rectissime igitur *Canterus* veterum codicum vestigia secutus reponuisse videtur,

Εἰ δὲ ταδ' ἀτυχῇ, π χαλὰ μανίων.

1083. Legendum videtur *προμῆβοι δὲ κοινῇ γ'*, aliter, versu sequenti a vocali incipiente, haud recto talo stabit metrum. Eruditissimus quidem *Bentleius* Dissert. in Phalaridis Epist. p. 135. *κοινῇ* ultimam producere asserit, quia apud Homerum habemus *μηπιν* ultimâ productâ,

Διὶ μηπιν ἀταλάντων,

& apud Aristophanem *ορνιν* itidem postremâ longâ. Sed *του ορνιν* diversa plane est ratio, quippe quæ ex proprietate dialecti Atticæ ultimam producit interdum teste Etymologo; & *μηπιν* etiam apud Homerum ultimam non natura longam habet, sed vi cæsurae productam, eadem prorsus ratione qua,

βελος ἔχπευκας,

&

Τίος Ἀγαδέντος Αὐγυιάδαο ἀνακτες,

&

Οἱ τε Ζακύνθον ἔχον, ἢ δ' οἱ Σάμον ἀμφεμένοντο,
& innumera alia, quæ passim apud Homerum aliosque carminis heroici Poetas reperire licet. Similem vero licentiam nunquam sibi permiserunt Poetæ Attici, neque hoc in loco ulla est cæsura. Nimia igitur festinatione lapsus est vir clarissimus, & ad fulcrum necessario recurrendum est.

Notæ in SCHOLIASTEM A.

Ad v. 921. Lege *τον μεν Βροντην βροντην μηχανωμενον*, & paullo post, *και τον Ποσειδωνα βοηθησειν αν αυτω τη Διι*, & denique *Τριαινας δε λεγουσι κρητειν τον Ποσειδωνα.*

933. Lege *αλλο αλγεινοτερον.*

952. Quomodo hæc apud *Robortellum* & *Stephanum* leguntur, eorum editionibus destitutus ignoro; ita autem scripsisse *Scholiam* puto *κατ' εἰρωνειαν* ὁ Προμηθεὺς μὲν φησιν, ὁ μῦθος καὶ ὁ λόγος οὗτος τοῦ περὶ σην-κεντος των θεων, του Ερμου & paullo post *ἡτοι ἐστὶ καὶ καλως εἰρημενος.*

957. Lege *Οφίων καὶ Ευρυνομίη.*

1079. Pro *εμου λεγοντος* legendum est *Ερμου λεγοντος*, monente Anonymo in Micell. Observat. in Auctores tom. II. p. 164. Quem autem sensum hic habere possit *τειχωμα* non video; forsan legi potest *τειχυμα*. *Ραυωίωμ* *τειχωμα* conjecisse video, sed perperam, ut opinor. Non enim eandem notionem suggerit ac *ρίπη*, *κνήστις*, *ζαλη*, quæ præcedunt, sed diversam plane. In ultimo autem versuum Politicorum legendum est *ἐξ ἀνηπία.*

Notæ in SCHOLIASTEM B.

923. Legendum videtur *δυναμένην ἀπλουν η διαδονειν.*

933. *Ην μανθάνης καμάτων*] Forfan legi potest *ην μη θάνης, καμάτων.*

984. *Επηδαυτο* corruptum est; forfan legendum *επησ-δετο.*

N O T Æ

I N

S E P T E M A D T H E B A S.

I N A R G U M E N T U M.

Lin. 14. Juxta editionem *Turnebianam* ponenda est hypostigme post *καταραπατο*, & similiter alia post *εγερ-
νθη*, deleto puncto.

I N A C T U M P R I M U M.

V. 7. *Τυμοιδ' ὅπ' αἰσῶν φροίμοις πολυρόδοις*] *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* 1346. emendandum censet *παλ-
ρόδοις*, id est, *κακορόδοις*. Ingeniose sane, sed haud
deterior videtur scriptura vulgata.

8. 9. — ὦν Ζεὺς ἀλεξίτηρος

Ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει] Verte, *Quorum
Jupiter averuncus sit, cognomen hoc merito adeptus,
Cadmeorum civitati.*

12. *βλασημον αλδανοντα σωματος πολυν*] Recte vidit *Ste-
phanus* τοι ἐξῆς, & τον αλδανοντα βλασημον, inter se
opponi, nec de eodem simul dici posse, adeoque
non minus recte reponi voluit,

βλασημα τ' αλδανοντα σωματος πολυ.

Pauwius tamen aliorum conjecturis raro æquus
contendit, “ἐξῆς viros quidem esse, quia τῆς ἡέης
“excefferunt, ἡέης scilicet simpliciter dictæ, non
“ἡέης ακμαιας, cujus ita sunt participes ut vires sub-
“inde augeant, & auctis istis viribus fruuntur
“tamdiu, quamdiu ὦραν εἶναι dici possunt.” Hæc
ille, quæ sane quanto magis expendo tanto mi-
nus intelligo. Certe qui ἐξῆς est, is ex omni ἡέης
genere, etiam ἡέης ακμαιας, excessisse intelligendus
est, aliter ἐφῆς adhuc dicendus. At qui ἐξῆς χο-
νω est, is non simpliciter tantum, sed & jampri-
dem ex ephebis excessit, atque inter ætatis pro-
vectæ & jam vergentis homines omnino censerī
debet.

V. 13. *Ὡραν τ' ἐχονδ' ἐκάστῃ*] Hæc distinctione mini-
me separanda, quod voluit *Pauwius*, videntur.
Verte, *Et unumquemque ætate gaudentem vigente.*
Hoc enim generalius dicitur, ut comprehendan-
tur omnes qui non aut per ætatem teneram inepti,
aut per senilem viribus effæti, erant.

15. *βωμοισι πῦας μὴ ξαλειφθῆναι ποτε*] Subauditur parti-
cula ὥστε ad ista πῦας μὴ ξαλειφθῆναι ποτε. Minus au-
tem plene distinguendum est in versus fine ut
constet dativum βωμοισι, æque ac præcedens πόλει,
& sequentia πῦας & γῆ, a verbo ἀρηγεῖν regi.

22. *Χρονον γὰρ νῦν τόνδε πυρρηρομένοισι*] Verte, *Ad hoc enim
usque tempus obsessis.*

28. *Αχαΐδα*] *Pauwius* mavult *Αχαΐδα* ut mensura ver-
sus sit certa; sed utrovis modo scribas de hac
nulla potest esse dubitatio, & Scriptores post Ho-
merum *Αχαΐδα* scripsisse diserte testatur *Eustathius*
ad *Homer.* p. 1175. & 1465.

32. — κῆπι σελμασι

Πυρρων σαδντε] *Σελματα πυρρων* recte vertit *Stas-
leius, tabulata turrium*; neque ad πῦας hæc p*ro*-
i-
nent, statim enim sequuntur πῦας ἐξοδοι.

61. *Ἰππικων ἐκ πνευμονων*] *Πνευμων pulmonem* sive *respira-
tionis organum* significat, nunquam *anbelitum*, sive
respirandi actum. Spuma etiam nihil est nisi equo-
rum saliva ex plurimo aere intermixto albescens.
Atque hæc quidem aeris admixtio morsuuncula-
rum

rum freni repetitarum & respirationis vehementioris ope efficitur. Saliva autem e faucibus & gutture excernitur. Guttur pulmones ipsos attingit, & respirationis organi pars est. Nihil igitur mirum est Poetam dixisse spumæ guttas a pulmonibus equinis distillasse, nec *Stanleius* propter Poetæ verba ita reddita ineptiarum dicam ei a *Pauwio* impactam est meritis.

V. 75. *Λυγροὶ δουλοῖσι μῆποτε χεῖν*] Nulla opus est mutatione; infinitivæ enim formæ verba inter imperativa sæpe miscentur. Ita in *Prometh. Vinct.* v. 707.

σειχ' ἀνθρώποις ὕμῃς,
forma imperativa, & ibidem mox v. 711. forma infinitiva,

Οἱ μὴ πελαγεῖν,
ubi subauditur χεῖν, ut hîc etiam subaudiri videtur τλητε, aut quiddam ejusmodi.

76. 77. Γένεθε δ' ἀλκὴν ξυνὰ δ' ἐλπίδι λεγέιν
Πόλις γὰρ ἐν παροῦσιν δαίμονας πεῖ] Vox ξυνὰ vel cives, vel ipsos deos commode respicere potest; si ad deos referatur, sententiam optime illustrabunt quæ apud *Euripidem* leguntur *Troad.* v. 25
— 27.

Λέπω το κλεινὸν Ἴλιον, βαμῖος τ' ἐμοῖς,
Εἰρήνη γὰρ πολλὴν ὅταν λάβῃ κακῇ,
Νοστέ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ πῆμα δαῖ δέλει.

79. Antispasticus est trimeter brachycatalectus ex antispasto epitrito tertio pentasyllabo & iambo.

80. Versus proculdubio & hypercatalectus est & ἀνακταμένος. *Pauwius* acatalectum esse mavult propter syllabæ postremæ indolem quam brevem putat; at naturâ longam esse vel pueri sciunt.

81. Similis est v. 79.

84. 85. Ita hi versus constituendi videntur,
τ' ὑγχεμπέται, βοᾶ, ποταλαί, iambicus dimeter hypercatalectus

Βεῖται δ' ἀμαχέτου dochmaicus
Δικὴν ὕδατος οροκτύπου glyconius.

87. Glyconius est.

88. Βοᾶ ὑπὲρ τειχεῶν] Βοᾶ hîc nomen est tertio casu positum, non verbum, & regitur a præpositione συν subintellecta. Verte, *Cum clamore super mœnia ruit populus albos clypeos gerens* &c. Terrore enim exanimata Chorus hostem jam muros scandere sibi plane persuaserat. Ita autem hic versus cum duobus proxime sequentibus constituendi videntur,

Βοᾶ ὑπὲρ τειχεῶν ὁ periodus
Λευκαῶντι ορνυται λαὸς glyconius
Εὐπρεπῆς, ἐπὶ πολλῶν δίκων periodus hypercatalectus.

V. 96. Periodus est catalectus similis proxime præcedenti.

98. Similis est v. 96.

103. 104. Ita potius hi versus constituendi,
Κτυποὶ δέδορκα, παταγον τ' iambica hepthemimeris

Οὐχ ἕως δόξης. trochaica penthemimeris.

125. Κινυρόνται φωνῶν] *Lugubri stridore denuntiant eadem sequuturam.*

126. Sibi habeat *Pauwius* trochaicum suum cum iambo in quinta sede.

127. Hunc versum in duos ita scindere malim,
Δορυπαρῆς σαχῆς, iambicus dimeter brachycatalectus

Πυλαὶς ἐδδμαὶς dochmaicus.

136. Periodus est catalectus ex iambo, choreo, & κατακλειδί trochaica.

138. Iambicus est dimeter brachycatalectus.

152. Iambica est hepthemimeris. Nusquam enim, ut opinor, prima τοῦ φίλος apud Poetas Atticos producta reperitur.

159. Epionicus est a majore trimeter catalectus ex epitrito secundo pentasyllabo, ionico, & trochaica κατακλειδί, πνασπεν esse διχρονον exemplo aliquo, ostendere debuit *Pauwius*; nunc audiri minime meretur.

160. Versus similis est proxime præcedenti.

161. Ionicus est a majore trimeter catalectus ex duobus ionicis pentasyllabis & κατακλειδί quadrisyllabo.

162. 163. Ακροβολῶν δ' ἐπὶ τῶν λίθων ἔρχεται] Horum versuum secundus est ionicus a majore dimeter catalectus. Ego autem minime dubito Poetam dicere velle, *Imbrem lapideum ab hostibus in summa propugnacula, non a propugnaculis in hostes missum; utitur enim verbo ἔρχεται, non ἀφίεται.* Et exterritæ foeminæ præ metu vix sui compotes, prout metuculosorum mos est, ad ea solum attendunt quæ earum terrorem augere possunt, non ad ea quæ spem hostium a mœnibus rejiciendorum ostendunt. Præpositio κατὰ, non ἐπὶ, hîc subauditur, quam in simili constructionis forma sæpe subaudiri ostendit *Cl. Bosius* in *Ellips. Græc.* Ακροβολοὶ ἐπὶ λίθων sunt *Propugnacula, quorum summa lapidibus petuntur*, ut postea v. 304. 305. ἀμφὶ τοῖς πόλεσιν, *Cives sunt undique lapidibus petiti.*

165. 166. Κονάβος ἐν πυλαῖς
Χαλκοδόντων σακίων] Et hæc etiam de hostibus portas irrumpere tentantibus, adeoque strepitum in portis cientibus, sunt intelligenda.

V. 167.

V. 167. 168. Καὶ διοῖεν πολέ-

μοκραντων ἄγων τέλος]

Locus perquam difficilis, & e quo nemo quod sciam Interpretum sensum commodum hactenus eruere potuit. *Pauwianus* pro τέλος reponi jubet μέλος, sed quale fuerit μέλος istud bellicum quod a Cœlitibus ipsoque Jove acceperant Thebani, & bellorum usu factum erat omnibus numeris suis absolutissimum, ut ille quidem somniat, nobis explicare non est dignatus, nec, ut puto, ipse noverit, aut de eo quidquam unquam fando audiverit. Saltem quomodo μέλος bellicum aut ἄγων, aut πολέμοκραντων, aut διοῖεν esse, dici poterat, nos docere debuerat. Ad locum igitur adeo conclamatum sententiam etiam meam aperire liceat; sed primo observandum est, Chorum hanc muliebrem, inter preces quas diis patriis pro salute publica fundit, strepitu aliquo ab hostibus appropinquantibus oborto, vel oboriri visō, & ad earum usque aures pertingente, subinde interrumpi ac percelli, unde subito consternatæ, precibus tantisper intermissis, strepitum illum sibi mutuo annunciant, & deinde deorum invocationes tanto ardentius persequuntur. Ita post Dianam v. 152. invocatam strepitum ex curuum tumultu urbi appropinquantium ortum memorant; post Junonem v. 155. invocatam stridorem axium sub pondere gementium; post Dianam iterum v. 158. invocatam aeris fremitum ex concussione hastarum, & imbrem lapideum summa etiam propugnacula quassantem; post Apollinem denique v. 164. invocatum clamorem hostium per ipsas urbis portas irrumpere nitentium exanimatæ nunciant. Inde ad preces reversæ in his duobus versibus & tribus qui sequuntur Minervæ etiam Oncae Thebarum protectricis opem implorant, extremum scilicet periculum jam urbi impendere autumantes. His igitur præmissis, dico versus 165. & 166. parenthesi includi debere; clamorem enim hostium in ipsis urbis portis audiens aut audire sibi visa Chorus exclamationem istam, precibus interim abruptis, interponit, deinde, ut monui, ad preces revertitur. Ita quæ hic leguntur, διοῖεν πολέμοκραντων ἄγων τέλος, quæque Minervam designant, per copulam καὶ connectuntur cum v. 164. ὦ φίλ' Ἀπόλλων. Post τέλος etiam non periodi nota sed hypostigme tantum poni debet, ut continua oratione hæc & sequentia conjungantur, sicut copula τε revera connectuntur. Ita autem totum locum vertendum censeo; *O dilecte Apollo (strepitus in portis ære-revinctorum clypeorum) & a Jove in bello constituta sancta mode-*

atrix, in pugnisque beata regina Onca, pro urbe te sistens septem patentem portis sedem protege & libera. Vox τέλος, magistratum vel qui cum imperio est significat. Hoc sensu τα τέλη numero plurali a Thucydide usurpatur lib. 1. §. 58. ubi vide Dukerum, & in singulari etiam numero a Poeta nostro infra v. 1033.

Τοιαύτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει.

Si quis tamen pro Καὶ διοῖεν rescribere mavult ὦ διοῖεν, me non renitentem habebit.

V. 169. Ionicus est a minore dimeter catalectus. Trochæi ab antispastis abhorrent, ionicis sunt cognati.

170. Minime necesse est ultimam in ὄγκῳ corripī, antispasticus enim πολυσημαπτος esse potest; nec recte dicitur πολέως synizesin pati, ita versus non antispasticus sed epionicus erit; verius supponitur antispasti secundam longam in duas breves solvi.

174. Versus similis est v. 169.

176. Ἐτεροφώνῳ στρατῷ] Argivi & Thebani Græca utrique lingua, diversa tamen dialecto, loquebantur, Argivi scilicet Dorica, Thebani Bœotico-Æolica. Hoc satis causæ erat quare Argivorum exercitum ἑτεροφώνων στρατὸν appellaret Chorus, præsertim si reputemus verisimiliter supponi virgines e quibus constabat nunquam cum iis fuisse collocatas, adeoque metu percussas diversitatem illam majorem quam revera fuit credere potuisse. *Pauwiana* explicandi ratio, juxta quam ita appellantur quia alias partes secuti aliam de rebus in controversia positam sententiam fovebant, ac proinde alia plane ac a Thebanis diversa loquebantur, nimis longe petita est, & a sensu communi remotior quam ut admitti mereatur. Id scilicet puellis simplicibus in patriæ excidio curæ erat, ne ab iis everteretur qui alia ac ipsæ de Eteoclis & Polynicis in regnum Thebanum jure sentiebant. Abstrusiores paullo sententias interdum promit Poeta noster fateor, naturæ morumque tamen veritatem ut plurimum accurate sequitur.

181. Λυθῆνοι primam producit; versus est igitur a synartetus ex penthemimeri iambica & dochmaico puro.

IN SCHOLIASTEM A.

Ad v. 1. Forſan legendum eſt ὀφρὺμιν καλὸν τὴν ἀφ' ἧν.

88. Quid ſibi vult ἐπὶ τὴν πόλιν ὀφρῶν? forſan legi poteſt ὀφρῶν vel ὀφρῶν.

Ad

Ad v. 98. Recte *Scholiassem* reprehendit *Pauwius* quod hæc a quibusdam e Choro ad reliquas dicta dicat, sed errat ipse cum subjungit hæc a toto Choro dici vel Thebanis omnibus, vel fœminis aut virginibus cæteris in urbe. Eteocles enim cum Thebanis ad mœnia & propugnacula profectus scenam vacuum reliquerat, & statim sola intrat Chorus canticumque peragit. Neque usquam apud Veteres reperies Chorum canentium comitem habere alterum circumstantium & mutorum quem alloqui possit. Revera virgo unaquæque ex Choro hæc canit comites suas cæteras, sed quæ ex Choro etiam erant, allo-

quens. Vide notas nostras ad *Sophocl. Trachin.* v. 1291.

In SCHOLIASTEM B.

Ad v. 28. Lege *επελευσιν*.

51. Lege *ἢ δια*, id est *ἢ προδεις δια*.

102. Lege *αμφι πλουν ειχμεν*.

106. Pro *αριστεας κρηνη* lege *αριπας κρηνη* ut apud *Schol.*

A. Vide *Valcken.* ad *Schol.* in *Euripid. Phœniss.* p. 684.

115. Forsan legendum est *δουλειας ὑπερ, του μη δουλευσαι*.

161. Legendum opinor *που; εις νικην η εις ολεθρον;*

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 196. *Δεισασθε δ' οὐκὲρ καὶ πολλοὶ πλέον κακόν*] *πλέον* hic comparative fumitur, non pro positivo *πολυ* ponitur, prout monet *Pauwius*. Afferit scilicet Poeta, plus mali urbi aut familiæ privatæ in periculo constitutæ provenire ex mulierum timiditate ac formidine, quam rebus pacatis ex earum ubi imperant audacia, quanquam & hæc quoque minime sit ferenda.

197. 198. *φύγας θύσαι, Cursus exercentes.*

199. *Ὡς αἰεὶ ὀφείλετε, Quammaxime adjuvatis.*

203. *Ἄνθρωπος γυνή τε, καὶ τὶ τῶν μεταχμίων*] *Ὅτι τῶν μεταχμίων* dicitur *εν ἡδὲ*, ~~καὶ~~ ex animo Eteoclis iracundia vehementissime commoto profectum censerī debet, ut recte monet *Scholiasstes*. *Pauwius* reponit *καὶ τὶ τῶν μετ' ἀκμαίων*, *Ἔς omne quod cum his viget*, id est, quidquid in ætatis flore constitutum est. Exquisitissimum sane inventum atque auctore dignum. An quidquam præter viros & fœminas erat de quo loqui potuit Eteocles quod corpore ac mente vicens imperiis auscultandis erat aptum? An par erat Eteoclem furore percitum innuere, pueris & senibus propter corporis & mentis imbecillitatem condonandum fore si ejus imperia fusque deque essent habituri? Quamobrem igitur & fœminis, æque saltem ac senes mente ac corpore imbecillibus non etiam idem condonandum putaret? Hocce Appositissimum? Ignoscat quæso Lector. Formulæ *Pauwianis* ex nimia ejus consuetudine pene assuefactus, meorumque morum paulisper oblitus, parum abfuit quin dixissem esse Ineptissimum.

V. 210. Recte vidit *Canterus* το σπῶρον plus semel positum redundare, nec per metrum stare posse. Nec metra, sicut a *Pauwio* post plures in contextu mutationes factas constituuntur, antitheticis respondent. Nam in versu quarto prout ab eo constituti sunt *πικρὸν τ' αὐτῶν* primæ dipodix paris in antistropha versus *τ' ἡδὲν φέρω* haudquaquam concinit. Hic versus autem sic satis pari antistrophes respondebit etiamsi nihil mutes; uterque enim erit trochaicus trimeter brachycatalectus. Sin vero cum *Pauwio* legas *οτοβόν*, simplici *τ*, & pro *ἔτι* reponas *ἔτε*, quod malim, rejecto *τε* quod & ab *Aldina* abest, tunc erit asynartetus ex duabus penthemimeribus trochaicis similis proxime præcedenti, cui etiam probe respondebit par antistrophæ versus, synizesi facta in voce *θεοῖς*.

211. Epichoriambicus est trimeter acatalectus ex epitrito tertio (cui in antistropha respondet dijambo pentasyllabus ultima scilicet longa in duas breves soluta) choriambos & antispasto.

212. Etiam epichoriambicus est trimeter acatalectus ex duobus choriambis & dijambo. Choriambos priori in antithetico respondet epitritus tertius. Quod autem pro *δια σομα* *Pauwius* reponit *διασμομα* una voce, neque emendationem postulat constructio, æque enim *πιδυλίων* casu secundo, ac *οτοβόν* casu quarto, regitur ab *ακουσται*, nec vocabulum novum & jam nunc cusum temere ac sine necessitate inter veteris Scriptoris verba est intrudendum.

219. 220. *δι τοτ' ἡδὲν*] Præcedens *ἔτε* non cum *ἀλλ'*

ἐπὶ δαίμονων, quod imperitissime asserit *Pauwius*, sed cum βρομός ἐν πυλαῖς, cohæret. Ita non requiritur hic particula copulans qualis est δέ, sed particula quæ transitionem denotat qualis est ἄν.

- V. 222. Πύργον στεῖνεν εὐχεδὲς πολέμων δού] *An oratis ut propugnacula sustinere possint vim hostium?* Ita enim ad mentem *Stanleii* hæc verti debent. *Pauwius* contendit το εὐχεδὲς imperandi forma poni; at ita inepta prorsus esset Chori responsio, cum contra si interrogative sumatur appositissime procedat; atqui hoc quidem deorum ope effici necesse est, adeoque ab iis precibus erat obtinendum. Nec minus apte reponit *Eteocles*, ne hac quidem ratione eas excusari si ejulatibus & cursibus suis metum Thebanis injiciant, & ne urbem strenue defendant impedimento sint, cum capta semel urbe deorum etiam auxilium minime sperandum sit quippe quibus ex urbe capta excedere solenne esset.

227. 228. Horum versuum metra, prout nunc leguntur & a *Pauwio* declarantur, prorsus ἀμετέα sunt; ea igitur ita potius constituenda censeo,

Ἀσδρομουμένην πολὺν, καὶ στρατεύμ

Ἀπόμενον πυρὶ δαίω.

Prior asynartetus est ex penthemimeri trochaica simili præcedentibus & dochmaico, alter glyconius est ex epitrito quarto pentasyllabo & dijambo. Antithetici similiter ita constituendi,

Ἐκ χαλεπῆς δυνά, ὑπερδ' ὀμματῶν

Κρημαμένην νεφέλῃν ὀρδοῖ.

In horum secundo antispastus vice dijambi fungitur. *Pauwii* emendatio reponentis ἀσδρομουμένην fundamento nititur prorsus infirmo. Obtendit quidem ille ἀσδρομουμένην πολὺν ineptam esse locutionem, ἀσρ enim & πολὺς non differre, ita ut πολὺς ἀσδρομουμένην ἢ πολὺς quam ἀσρ percurrit; sed frustra. In hac enim compositione ἀσρ non instrumentum sed subjectum denotat, & ἀσδρομουμένην idem valet ac κατὰ ἀσρ δρομουμένην. Unde ἀσδρομεῖν est hostili modo percurrere, vastare, ἀσδρομεῖσθαι vastari, ἀσδρομουμένην vastata, eadem ratione qua πολιορκεῖν oppugnare, πολιορκεῖσθαι, oppugnari, πολιορκουμένην oppugnata. Prope oblitus eram monere στρατεύμ' ἀπόμενον verti debere exercitum invadentem.

232. Ἐστ' εἰσὶς δὲ τ' ἰχθὺς καδουπερτέρα] Recte *Aldus*, *Robortellus*, *Turnebus* & *Pauwius* δ' ἐτ' ἰχθὺς.
233. Πολλὰκι δ' ἐν κακοῖσι τὰν ἀμνηχόν] Rectius fecisset *Pauwius* si *Cantero* obtemperasset monenti pro τὰν reponendum esse τὸν, quam emendationem firmant *Marcellinus* de vita *Thucydidis*, editiones *Aldina*, *Florentina*, & *Basileensis*. At pertendit ille τὰν ἀμ-

νηχόν νεφέλῃν absque ullo dubio cohære, & ipsum versum τὸν respuere. Quod ad primum attinet, absque ullo dubio pronunciari potest, adjectivum ἀμνηχόν ad vocem sequentem νεφέλῃν nullo modo pertinere, sed omnino subaudiri ἀνδρά. Sententiæ enim constructio talis est, Θεὸν ἰχθὺς πολλὰκις ἐν κακοῖσι ὀρδοῖ τὸν ἀμνηχόν ἀνδρά ἐκ χαλεπῆς δυνά, νεφέλῃν τε κρημαμένην ὑπὲρ ὀμματῶν. *Decorum potentia sepe in malis hominem consilii inopem & impotentem e difficili calamitate erigit, & nubem super oculos impendentem tollit.* Verbum scilicet ὀρδοῖ, quatenus diversæ sententiæ membra respiciens unicuique se accommodat, diversam etiam significationem induit, utramque vero a vera illius verbi potestate non alienam. Hujusmodi exempla apud Veteres tam in prosa quam in versâ oratione affatim reperies. Metrum autem, modo κακοῖσιν, non κακοῖσι, legas, *Canteri* emendationem adeo non respuit, quæ *Pauwii* sententiæ est, ut ad eam quasi manu ducat, nec sine ea constare potest. Neque melius procedit altera illa ejusdem *Pauwii* cavillatio circa metrum antithetici qui præcedit & huic versui respondet, ubi reponi vult pro μὴδ' ἐπίδομι, κ' ἐγὼ πείδομι, quæ emendatio & minime necessaria est, cum juxta lectionem vulgarem & optime se habet metrum & antithetico accurate respondet, & si medecina utique adhibenda esset at illa tamen nullo modo admitti posset. Nusquam enim apud Poetas Atticos reperies vocalem longam aut diphthongum ita ante brevem elisam ut prodeat syllaba brevis, sicut hoc in loco v. g. κ' ἐγὼ, sed per crasin semper fit κα' γω priore longa, excipienda tantum est diphthongus οἱ in pronomine μοι, particula τοι, & similibus, & diphthongus αἰ verbum terminans. Adde quod Græci sermonis indoles nequaquam dici patitur μηποτε λιποῖ καὶ ἐγὼ ἐπίδομι pro μηποτε λιποῖ μὴδ' ἐγὼ ἐπίδομι.

- V. 234. Ὑπερδ' ὀμματῶν] Lege præeuntibus *Marcellino* ubi supra & editt. *Ald.* *Flor.* & *Basil.* ὑπὲρ τ' ὀμματῶν.

238. Hujusce versus metrum recte se habere, nisi quod νεμομεδ' cum *Aldo*, *Robortello*, & *Turnebo*, & forte etiam ἀδαματον cum *Pauwio* (vide *Casaubon.* *Lection. Theocrit. c. 16.*) reponendum sit, mihi persuasum est. Asynartetus est e duabus penthemimeribus trochaicis, sicut cæteri omnes primi duo versus harum stropharum & antistropharum. Nihil igitur hic immutandum est, sed antitheticus potius ad hunc exigi & castigari debet.

241. Trochaica est hephthemimeris. Legendum igitur πῆς ταδὲ. Nunquam enim producitur το τῇ

Vide

Vide quæ notavimus ad *Euripid. Hecub.* v. 68. 81. 184. *Orest.* 773.

V. 245. Ut metrum hujus versus antithetico respondeat, audacior paullo medicina adhibenda videtur. Nullam enim aliam rationem hinc me extricandi invenio nisi rescribendo,

ΠΟΤΑΝΙΟΝ ΚΛΥΟΥΣΑ ΓΕ ΠΑΤΑΓΟΝ, ΑΜΑ

Si exemplum a me postuletur vocis ΠΟΤΑΝΙΟΝ ita scriptæ, ejecta scilicet vocali iota, & secunda brevi, nullum sane adducere possum, sed ipsa metri necessitate inductus ita scripsisse Nostrium puto. Si cui autem contigerit felicioribus auspiciis rem gerere, is me etiam inter laudatores suos non invitum habebit.

252. ΜΗ ΝΥΝ ΑΚΟΥΟΥΣ' ΕΜΦΑΝΩΣ, ΑΚΟΥ' ΑΓΑΝ] Verte, *Ne nunc quidem cum clare audis, nimis audias.*

263. ΩΝ ΑΛΦ ΠΟΛΙΣ] Lege εαλω. Nullum enim hîc sub-junctivæ formæ locus est, nec augmentum abjiciunt Attici.

264. ΠΑΛΙΝΣΟΜΕΙΣ ΑΥ] Cave quidquam mutes. ΠΑΛΙΝΣΟΜΕΙΣ ΑΥ reddi debet, *An iterum exclamatura es;* quod quam non flaccescit, ut *Pauwii* verbo utar, quisque videt. ΠΑΛΙΝ ΑΥ non modo non ingratum est, sed & perquam elegans, immo necessarium; ΑΥ enim sine ΠΑΛΙΝ Poetæ mentem non exprimeret. Vide quæ notavimus ad *Prometh.* v. 718. *Aristoph. Plut.* v. 622. ΜΗ ΠΑΛΙΝ ΠΙΣ ΑΥ ΕΙΔΩΝ. *Pauwii* commentum, ΠΟΛΙΝ ΣΕΝΕΙΣ ΑΥ frigidissimum est. ΑΥΔΙΣ ΑΥ formula huic nostræ affinis usitatissima est. Apud *Eurip.* in *Helena* v. 269. habes,

ΕΙΔ' ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙΣ', ΩΣ ΑΖΑΛΜ', ΑΥΔΙΣ ΠΑΛΙΝ.

267. ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ ΩΣ ΤΑΧΕΑ, ΚΑΙ ΤΑΧ' ΕΙΣΟΥΜΑΙ] Recte se habent vulgata; ΚΑΙ ΤΑΧ' ΕΙΣΟΥΜΑΙ, & statim sciam an isto te munere donare possim an non; An scilicet in mea potestate situm est quod petis, & an convenit me tibi id annuere an non. Quid hîc tam misere languidum? Immo cum munus hoc tributî nomine petebat Eteocles, non immerito dubitare poterat Chorus, an ei solvendo esset cujus natura reticebatur. Contra *Pauwiana* emendatio ΤΑΧ' ΟΙΣΟΥΜΑΙ sententiam prorsus perdit. Nam quamquam ΤΕΛΟΣ ΦΕΡΕΙΝ tributum solvere significet, ΤΕΛΟΣ ΦΕΡΕΙΝ formâ mediâ, significatione juxta formæ illius indolem immutata, pro eo quod est tributum accipere usurpatur.

270. ΑΥΤ' ΕΚΕΙΝΩΝ] Eorum vice quæ hætenus edidisti.

282. ΤΑΥΡΟΚΤΟΝΟΥΝΤΑΣ ΘΕΟΙΣΙΝ, ΩΔ' ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ] Recte in vulgatis distinguitur post Θεοίσιν, quantumvis langueat *Pauwio* Θεοίσιν post έςτας θεων. Nam si ad ejus mentem distinguamus post ΤΑΥΡΟΚΤΟΝΟΥΝΤΑΣ, ut dativus Θεοίσιν regatur a verbo ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ, jam nihil re-

linquetur a quo regi possint præcedentia Θεοίς ΠΟΛΙΣΤΟΥΧΟΙΣ & ΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ.

V. 283. 284. ΘΗΣΕΙΝ ΤΡΟΠΑΙΑ, ΠΟΛΕΜΙΩΝ Δ' ΕΙΔΗΜΑΙΑ, ΛΑΦΥΡΑ ΔΕΙΩΝ ΔΟΥΡΥΠΛΗΧΘ' ΑΓΝΟΙΣ ΔΟΜΟΙΣ] ΤΡΟΠΑΙΑ non addicuntur ΑΓΝΟΙΣ ΔΟΜΟΙΣ. Mentem Poetæ non cepit *Pauwius*. Ita verte, *Ad hunc modum voveo nos staturos* (diis scilicet ΠΟΛΙΣΤΟΥΧΟΙΣ qui supra nominantur) *tropæa, sanctis vero eorum templis reposituros vestes inimicorum spolia vastatorum bastis nostris perforata.* ΩΔΕ ΘΗΣΕΙΝ, *ad hunc modum staturos*, id est, inter sacrificia ovium & taurorum diis mactatorum.

Ita vides tropæa in templis erecta fore non dici, verbum autem ΘΗΣΕΙΝ ad ΕΙΔΗΜΑΙΑ & ΛΑΦΥΡΑ repeti ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ. ΛΑΦΥΡΑ solum positum languet, nec ΔΙΩΝ idem prorsus quod ΠΟΛΕΜΙΩΝ, sed majus quiddam exprimit, *hostem nempe qui terram vastavit.*

293. Asynartetus est ex duobus dochmaicis.

294. Asynartetus est ex penthemimeri trochaica & penthemimeri iambica.

297. ΔΡΑΚΟΝΤΑ Δ' ΩΣ ΠΙΣ ΤΕΚΝΩΝ] Mallem ΔΡΑΚΟΝΤΑ γ' ΩΣ, istud enim Δε durissime interponitur.

298. 299. ΤΡΕΠΕΘΙΚΕ ΛΕΧΕΩΝ ΔΥΣΕΥΗΤΕΙΡΑ] ΛΕΧΕΩΝ cum ΔΥΣΕΥΗΤΕΙΡΑ, non cum ΤΕΚΝΩΝ, quod voluit *Pauwius*, copulandum est. Verte, *Infelicitis conjugii marita.* Quid significare possit ΤΕΚΝΩΝ ΛΕΧΕΩΝ ne conjectura quidem assequi valeo.

300. ΠΑΝΤΕΡΦΟΣ ΠΙΛΕΙΑΣ] ΠΑΝΤΕΡΦΟΣ est qui sætus suos omnes alit. At magis mihi arridet lectio a *Stephano* allata, ΠΑΝΤΕΡΦΟΣ, omnia reformidans.

304. ΤΟΙ Δ' ΕΠ' ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣΙΝ] ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣΙΝ nunquam significare poterit, *circumcirca positis in muro*, quæ *Pauwii* interpretationum altera est; prior ejusdem interpretatio, de salute sua dubiis, non adeo quidem absurda est; vera tamen sola est illa quam in versione expressit *Stanleius*, undeque petitis. Vide *Lexica*.

307. 308. Horum versuum metra, ut nunc leguntur, antitheticis minime respondent. Nam syllabæ binæ ΔΙΟ in ΔΙΟΓΕΝΕΙΣ ita synizesin pati non possunt ut in unam brevem coalescant, prout comminiscitur *Pauwius*, præsertim cum syllaba Δ natura longa sit, nec nisi propter sequentem vocalem corripì possit. Ut metra accurate mutuo sibi respondeant ita constitui debent,

ΠΑΝΤΙ ΤΡΟΠΩ ΔΙΟΓΕΝΕΙΣ anapæsticus dimeter

Ω ΔΕΟΙ, ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΣΡΑΤΩΝ periodicus catalectus; in voce ΔΕΟΙ fit synizesis.

310. ΑΜΕΤΦΕΔΕ] In compensationem accipietis.

311. Claudicat metrum, quod ut antithetico respondeat ita forsan suppleri potest,

+ D

Tas

Τὰς δ' ἀρειὸν, τοὺς δ' ἐχθροὺς ἀφέντες.

- V. 325. Εὐεδροὶ τε σάδναι] Το τε adeo non flaccescit, prout loqui amat *Pauwius*, ut, præcedente κα, constructioni omnino sit necessarium.
328. Anapæsticus est dimeter.
329. Versus periodus est. Verte, *Servam factam squalido cineri*. Si δουλειαν cum ἀρεαν jungi debere cum *Pauwio* statuas, jam nihil reliquum erit a quo regatur ψαφάρη σπυδρ, nisi subintelligas præpositionem εν quod durius est. Nec bene cum ἀρεαν convenit το δουλειαν; illud enim a venatione translatum est, ac pro λεια ponitur, ideoque epitheton potius e re venatica petatum postulat.
332. 333. Metra horum versuum ut & antitheticorum recte constituisse videtur *Pauwius*. Monendum tamen est ultimam του αγιδαι in v. 332. ab eo minus recte elidi.
334. Ιππιδον ποκαμων] Recte legitur ποκαμων, & subauditur præpositio δια, aut potius regitur ab αγιδαι, ut ἐλκων της ρινος apud *Lucian*. *Deor. Dial.* vi. 3. pag. 218. vol. i. edit. *Weissen*. ποκαμων numero singulari hic minus convenit.
335. Glyconius est ex epitrito quarto pentasyllabo & epitrito tertio. antitheticus accurate respondet nisi quod primam dipodiam epitritum primum pentasyllabum habet pro epitrito quarto. At cum uterque antispasti vice satis fungatur licentiæ ejusmodi apud Veteres facile mittebantur, & similia exempla plurima reperies si *Triclinium* aliosque Grammaticos consulas qui Poetarum metra declararunt.
336. Βοα δ' ἐκκενουμενα πολεις] Verbo βοα exprimitur clamor qui fit dum diripitur & ita vacua redditur civitas. Quid autem ei inest adeo audax ut ejus loco γοα reponere debeamus non sane video.
338. *Pauwio* iambicum secunda sede spondæum habentem relinquamus & antispastico contenti simus.
339. 340. 341. Κλαυτον δ' ἀρτιτρεποισ, ωμοδροπων Νομιμων περπαροιδεν διαμεναι Δωματαυν συγρεαν ὅδον] Προπαροιδεν genitivo junctum nunquam tempus, sed semper locum, denotare arbitror. Vox etiam ωμοδροπων non iustas nuptias quæ cum maturis fere institui solent, sed virginitatem vi ab invitis & crudis adhuc ereptam, innuere videtur. Νομιμων, cum inter νομιμα sint nuptiæ, pro nuptiis χαλαρηστικως poni, atque inde ad gaudia nuptialia, quippe quæ jure nuptias sequuntur, designanda, deflecti existimo. Ita igitur constructionem hujus loci instituendam esse censeo; Κλαυτον δ' (157) ἀρτιτρεποισ διαμεναι συγρεαν ὅδον νομιμων ωμοδροπων περπαροιδεν δωματαυν. *Deplorandum vero est virginibus modo pubescentibus detestandum iter peragere gaudiorum nuptialium vi a crudis adhuc decerpitorum ante earum domus, id est, in publico*. Aliter, *Deplorandum est teneras virgines publice stuprum pati*.
- V. 347. Τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ] Lege τάδε, hæc, templa scilicet deorum prope quæ adstabat Chorus.
351. Scire velim ubi didicit *Pauwius* κορκορυας esse *Crepitus qui exaudiri solent cum in aerem erumpunt flammæ*. *Hesychius* quidem, *Suidas*, & *Scholia* in *Aristophanem* & *Poetam nostrum* plane aliter vocem explicarunt, *clamorem* & *tumultum* interpretati, aut *sonum e ventre prodeuntem*. Haudquaquam certe sequitur, quia *crepitus* Latine utrumque, & *ventris* & *flammarum sonum*, significat, ideo & κορκορυαν Græce duplici illa potestate pariter gaudere.
352. Ποτι πολιν δ' ὄρεσιν πυρρωτις] Versus asynartetus est ex penthemimeri iambica & dochmaico. In hoc autem, epitrito primo αντιπιδεται epitritus tertius, nec αμετρος quidem, juxta licentiam sæpe a Veteribus (ut supra ad v. 335. adnotavi) sumtam. *Pauwius* contendit ipsam sententiam respuere lectionem vulgatam, de urbe enim capta & domita sermonem esse, & tunc ὄρεσιν πυρρωτις amplius non esse locum, quæ cum urbs obsidetur instituenda. At quis non videt jure reponi posse, non de instituenda sed de jam instituta hic agi, quæ certe non eodem temporis articulo quo urbs capitur dirui solet. Per ὄρεσιν πυρρωτιν igitur designari potest vallum hostile quo urbs cingebatur, & quo velut reti inclusi cives hostium violentiam effugere non poterant; designari etiam possunt ipsa urbis mœnia & propugnacula, quibus civium ad fugam exitus æque præcludebatur. ὄρεσιν πυρρωτις, *Rele flammeum*, quæ conjectura est *Pauwiana*, quantumvis sit tragicum, hic tamen non convenit. Quis enim vel fando audivit urbem ab hostibus flammis cinctam ac circumseptam?
354. Pherecratius est ex epitrito quarto & antispasto catalecto. In antithetico ne minima quidem est variatio.
357. Αρπαγαι δὲ διαδρομαν ὁμαμονες] Verte, *Rapinae vero discursitationum sunt fratres*; id est, sicut fratres se mutuo comitantur.
361. Ουτε μείον, οὐτ' ἴσον, λελημμενος] Λελημμενος & λελημμενον nullum hic sensum habere possunt. Defendit utrumque *Pauwius* interpretando, *sumere volens*, aut *volentem*, ut actus scilicet pro voluntate capiatur. At participium passivum λελημμενος potestate transitiva aut saltem neutrali gaudere adductis

adductis ostendisse debebat. *Λελημμένος* ediderunt *Aldus, Robortellus, & Turnebus*. Mihi verior scriptura videtur *λελημμένος*. Ille scilicet qui vocatur non minus, nec æque tantum, sed magis adhuc cupiditate ardet. *Μείον & ἴσον* non adjective sed adverbialiter ponuntur; quæ res a *Παυῖο* non animadverta ei forsan fraudi fuit. Similiter *λελημμένος* apud Homerum absque regimine, potestate neutrali reperitur *Iliad. M. 106. & alibi*. Vulgatæ tamen lectioni patrocinari videtur *Hesychius*, qui hæc habet, *Λελημμένοι, λελημμένοι, διανοούμενοι, ἐν τούτῳ τὸ λελημμένος ἔχοντες, λελημματοῖσι γὰρ τὸ τῇ διανοίᾳ πρὸς πάντας ἑρμητικῶς ἔχειν*. Ita *λελημμένος* erit *cupidine captus*; sed non tanta apud me est solius *Hesychii* auctoritas ut me de sententia priori moveat.

V. 362. Versum antispasticum dicamus, cui respondet antitheticus dispondæum pro antispasto prima sede habens, quam licentiam auctoritate sua firmat *Hephæstion p. 59. 60*. Iambicum a dispondæo incipientem *Παυῖο* relinquamus.

363. 364. *Παντοδαπὸς δὲ καρπὸς*

Χαμαδὶς πέσων ἀλγυνεὶ κυρῆτας] Flaccescere το *κυρῆτας Παυῖο* assentior, eum tamen reponentem *πρὸς* minime audiendum censeo, quia hoc etiam æque saltem flaccescit, & a codicum scriptura nimium abit. Legendum conjicio *κυρῆτας*, id est, *τῷ τῷ καρπῷ χαμαδὶς πέσων κυρῆτας*. Verte, *Omnigeni fructus in terram projecti mærore afficiunt feminas quæ in eos incidunt*. Vividissimis scilicet coloribus in cantico hoc Chorico depingitur urbis vi expugnata & hostium effrenatæ libidini subjacentis miserrima facies. Inter cætera ferocientis militis facinora memorantur terræ fructus olim provide & summa cum cura in familiarum sustentationem reconditi, tunc vero per compita fastidiose projecti & pedibus conculcati. Tali rei familiaris dissipatione in oculos matrumfamilias incurrente earum dolorem non mediocriter augeri necesse erat, utpote quibus spes cuncta familiæ imposte- rum alendæ penitus decollaverat.

365. *Πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων*] Recte omnino, metro cogente, *Arnaldus* reponit *τῶν θαλαμηπόλων*.

370. *Τλημονες ἐναν ἀρχμαλώτων*] Potestas transitiva verbi activi *τλημι* cum adjectivo *τλημονες*, quasi ejusdem verbi participium esset, communicari hoc in loco videtur. Subauditur etiam verbum *εἰσι*, quæ

frequens apud scriptores Græcos ellipsis. Ita *τλημονες εἰσι* idem valebit ac *τλασι*. An plura similis constructionis exempla existant nescio, sed eam hîc locum habere mihi persuasum est. Aliter enim imperfectâ adhuc & suspensâ sententiâ terminabitur periodus, nisi si cui forsan potius rescribendum videbitur,

Τλημονες ἐναν ἀρχμαλώτων,
verbo *εἰσι* æque subaudito.

V. 371. 372. *Ὡς δυσμενοῖς ὑπερτέρου*.] Nemo Interpretum monere dignatus est quem sensum hæc verba hîc habere possunt, sed omnes sicco pede transierunt. Ego punctum post *εὐτυχοντες* ponendum censeo, & distinctionem post *ὑπερτέρου* tollendam, ut cum sequentibus non cum præcedentibus connectantur. Hoc pacto ita locus vertendus erit; *Adeo ut hoste victoriam polito* (id est, si hostis superior evaserit) *spes est nocturnum finem* (id est, ut recte interpretatur *Παυῖος, mortem*) *adventurum miserrimarum calamitatum liberatorem*.

IN SCHOLIASTEM A.

Ad v. 211. Hæc corrupta sunt nec facile restituenta. Video tantum in uno loco legi debere *ἀλλο* δὲ αὐτοῦ δευτέρου μικρότερον, sed ne sic quidem intelligo.

339. Lege *καὶ δούλας εἰς τὴν ξένην χώραν ἀπελθεῖν*.

IN SCHOLIASTEM B.

197. Lege *ὅφ' ὕμῶν γενομένης*.

203. Pro *εἰρήσων* lege *εἰρώδων*.

218. *Βλεπῶν* manifeste corruptum est; legendum forsan *βλεβῶν*.

250. Lege, *ἢ μὴ συνάπῃ τοῦ τούτου πρὸς τὸ φονή*.

293. *Οὐ χεῖρα δυνάμει, καὶ οἶον τοῦ φροντίζειν χαλασῇ* (forte *χαλασῇ*) *μὴ νίκη τοῦ φόβου πειδόντος*. Hæc aperte corrupta sunt, nec sine codicibus facile restituenta.

302. Lege *κατὰ συστήματα*.

357. Pro *φειγῶν* lege *φύγων*.

369. Lege *καὶ οὕτω μὲν εἰποῖς, & paullo infra, οὐ γὰρ μόνον εὐτυχῆσαι*.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 379. Λογον αρτικαλλον] *Novum sermonem*. Metaphora ducta videtur a novo quovis opificio quod recens coagmentatum ac conglutinatum e manibus fabri lignarii prodit.

391. 392. — ὑπ' ασιπδος δε τῷ

Χαλκηλατοι κλαζουσι κωδωνες φοβον] Quare τῷ

pro τουτῷ non æque bene hic ponatur ac v. 478.

515. non fane video. Tintinnabula autem Heroicis temporibus clypeorum manubriis appendi solita discimus etiam ex *Euripidis Rheso* v. 383.

384.

Κλυε δε κομπους κωδωνοκροτοις,

Περα περπακων τοις κελαιδυντας.

394. Φλεγονδ' ὑπ' αστροις ουρανον τετυγμενον] Φλεγονδ' vox est poetica & ardens, quæque stylum *Æschyleum* revera refert. Timidum suum φεγγοςδ' *Pauwio* non invidemus.

400. Οστις βοην σιληπγρος ερμωανει μιν] Constructionem per se facilem & cuius obviam deformavit *Pauwius*, supposita ellipsi præpositionis κατὰ ad βοην σιληπγρος, atque hoc pacto similitudinis elegantiam & congruitatem interpretatione sua prorsus perdit. Poeta scilicet Tydeum furem & pugnae avidum, ab Amphiarao donec faverent exta a prælio detentum, equo assimilat cursorio, qui stadium mox curfurus & ad carceres stans, moræ impatiens frænumque mandens, tubæ clangorem currendi signum exspectat. *Pauwius* equo pavido comparatum existimat, qui tubæ sonitu attonitus subsilit & aufugere conatur, sed in loco manet ab equite cohibitus. Differentiam vides, &, ut ipsius *Pauwii* phrasin mutuo sumam, Id apertum jam. Nec comparationis convenientia postulat, ut quoniam μιν de Tydeo absolute ponitur, idcirco & μιν de equo absolute etiam & non transitive necessario sumatur, prout quisque videt. Similitudo enim in re non in verbis quærenda est.

414. Τονδ' αντιτιζω] *Grotius*, quia præfens non aderat, ut putabat, Menalippus, pro τονδ' reposuit τωνδ', sed minus recte. Postea enim v. 478. & Megareum, qui non magis aderat, τονδ' æque appellat Eteocles. Si non in proscenium usque præfentes se sistebant, at non ita longe abfuisse sal-

tem supponendum est quin Eteocles eos digito designare & Spectatores videre poterant.

V. 424. Θεοι δειν, ὡς δικαως πολεως] Nihil hîc immutari necesse est. Epitritus secundus in antithetico est pentasyllabus, hîc quadrisyllabus. Δικαως & plus dicit, & apertius, quam δικαως.

425. Asynartetus est ex duobus dochmaicis.

426. — φορους μορους ὑπερ φιλων] Ferri potest conjectura *Pauwii* reponentis ὑπερφιλων, una voce; cætera quæ excogitaverat recte reprobavit ipse, rectius forsan silentio pressisset. Melius tamen, meâ sententiâ, leges ὑπερδε φιλων, atque ita antithetici metrum huicce ad amussim respondebit, neque emendatione *Pauwiana* indigebit. Utrumque enim antispasticum erit, constans ex dijambo & epitrito primo, vel, propter αδιαφορον, antispasto, at in strophâ pentasyllabo. ὑπερδε ιδεσθαι est desu'er spectare, e mœniis scilicet vel propugnaculis urbis.

430. Γigas ιδ' αλλος] *Gigas est hic alter*. Non enim, ut putabat *Scholæstes*, hîc innuitur Tydeum etiam gigantem fuisse, cum Homerus, quem ubique sequitur Noster, contrarium prorsus tradat, nempe Tydeum breviori fuisse corpore. Vide *Iliad.* E. 801.

435. Εκπειδων χειδεν, eum arcituram.

439. Φλεγει δε λαμπας δια χειρων ὀπισθιμενη] ὀπισθιμενη est parata, ad urbem scilicet incendendam. Ita *Hesychius*, ὀπιζιδειν, ετοιμαζειν, παρεσκευαζειν, & in hac notione sæpe apud Homerum vocabulum hoc usurpatum reperitur, de cona, de potione, de mulieribus saltationi se accingentibus &c. Nihil igitur temere innovandum. Neque, præcedente φλεγει, vox hæc otiosa aut superflua dici meretur; νταργειαν enim auger, & quia ὀπισθιμενη est λαμπας ideo φλεγει.

447. 448. 449. Θεοις απζων, καπορμηναζων σωμα,

Χαρε ματαρα θνητος ὦν ες ουρανον

πεμπει &c.] Ponendam coli notam

post σωμα censeo. Nec necesse est hæc inferta copula τε diserte connecti. Similia enim ασυνδετα passim occurrunt.

462. Δορι ποτ' εκλαπαζαι] Quare non hîc admitti possit ellipsis του εμε non fane video, præfertim cum quodammodo in præcedente pronomine εμεν continueatur, & inde repeti potest. Insolita est, dices, talis

talis ellipsis. Haud ita puto, sed esto. An omnia igitur insolita statim sunt immutanda? Absit tantum corrigendi cacoethes. *Pauwius* pro ποτε reponit ποδα, *fundamentum, sustentaculum*, & hoc secretius & *Æschylo* dignum putat. Secretius esse fateor, & adeo quidem secretum ut nemini nisi ipsi unquam credo in mentem venisset, sed an ideo *Æschylo* magis dignum aliis dijudicandum relinquo.

V. 465. Εξ ὑπὸ τοῦ πεινήσαν] Lege ὑπὸ τοῦ πεινήσαν, augmentum enim non abjiciunt Attici.

466. Miror neminem Editorum hactenus animadvertisse claudicare hujusce versus metrum, νῆτις enim penultimam corripere necesse est. Repone νῆτις. Ita enim hæ appellatur portæ, νῆτις, non νῆτιδες πύλαι, & ab *Euripide Phœniss.* v. 1111. edit. *Barnef.* & a *Paufania Bœotic.* cap. 8. & 25.

487. Επύρριμαι δὴ τῷδ' ἐμὲν ἐπύρριμαι] Rectius *Aldus, Turnebus*, & *Stephanus* τὰδ' pro τῷδ', quam lectionem agnoscit etiam & firmat *Scholias* A. Ita anapæstum in metri iambici quarta sede non habebimus. Cæterum ω pro ιω ab initio versus sequentis ad finem hujusce versus cum *Pauwio* transferendum cenfeo. τὰδ' ἐμὲν ἐπύρριμαι est, te promissis istis feliciter satisfacturum quæ rex modo prænuñciavit.

503. 504. — ἐνδεός δ' Ἄρην
Βαχχὰ πρὸς ἀλκὴν, θύας ὡς φόβον βλεπὼν] Verte, *Martis vero numine afflatus furit Bacchæ similis ad pugnam, aspectu timorem incutiens.* ἀλκὴ pugnam significare testis est *Hesychius.* ἀλκὴ ἢ ἀλγίστης ἢ μάχης, αἰσχρὸς ἀζαμεμονοῖ. Qua tamen Tragedia vocem hac notione adhibitam reperisse me non memini. Testis & Auctor Etymologici. ἀλαλκομένης ἢ ἀπαλγίστης πρὸς θυμὸν ἐχούσα, ἢ ἐν ἀλκῇ μενούσα. ἀλκὴ δὲ ἢ μάχης, καὶ ἀλγίζειν τοῦ μάχεσθαι. Eodem sensu apud *Lycophrona* θόρος πρὸς ἀλκὴν. v. 70. & ἀλκὴν ἀμικτοί. v. 580. & apud *Euripidem* in *Phœnissis* v. 1385.

Ὡς εἰς ἀγῶνα, μονομαχοῦ τ' ἀλκὴν θόρος.

507. Ἡτ' ἀγχιπύλῳ] Ἀγχιπύλῳ hîc idem significat quod supra v. 170. πρὸς πύλῳ; nec πύλῳ dicitur quia sequitur πύλαισι γειτῶν, hoc enim adjunctum magis diserte exprimit qua in parte urbis collocabatur deæ simulacrum.

522. Πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐστὲν] Minime opus est ut cum *Pauwio* pro δὲ reponamus γε. Particula δὲ non oppositionem sed meram transitionem hîc exprimit. Vide *Devarium.*

523. Εἰκος δὲ πρὸς ἀνδρῶν ὡς ἀντιπαύς] Disertius & expressius *Pauwio* iudice legeretur κ' ἀνδρῶν, id est,

καὶ ἀνδρῶν; potius legendum esset καὶ ἀνδρῶν per crasin. At revera fulcro tali minime indiget oratio.

V. 547. 548. Σφίγγ' ὁμοσπον πρὸς μεμνημένον
Γομφούς ἐν ὠμῷ] Γομφούς vulgarem significationem, qua Clavi intelliguntur, hoc in loco restituendam suadeo. Non enim ὁμοσπον γομφούς, sed πρὸς μεμνημένον γομφούς, dicit Poeta, nec, ut verba nunc collocantur locum habere potest constructio *Pauwiana.* At objicit ille, Si clavi intelligantur, quid in hoc commemoratu dignum? Modus nimirum quo clypeo πρὸς μεμνημένον Sphingis simulacrum. Atque ita & auget & enarrat interpretatio vulgaris, quibus præcipue laudibus propriam extollit *Pauwius.* Hanc vero si admittamus, scilicet crudivoram dentibus molaribus, quid quæso continet magis commemoratu dignum? Annon omne quod voratur, siquidem manditur, dentibus molaribus necessario manditur? Quid igitur, hæc caudâ additâ, docemur, aut quomodo augetur oratio? At γομφοί sunt dentes atrocissimi. Unde hoc novit? non ab *Hesychio* sane, qui nihil tale dicit. An *Æschylum* innuere voluisse forsân putavit, Sphingi omnes dentes fuisse molares? Δαίος certe, monstrum istud appellare infra potuit *Eteocles*, etiamsi nullam de dentibus ejus atrocissimis mentionem injecisset Nuncius. Sed talibus immorari piget.

550. Ὡς πλείους ἐπ' ἀνδρῶν τῷδ' ἐπύρριμαι βίβλη] Minime verisimile videtur, Nuncium quod factu opus sit, plurima scilicet in *Parthenopæum* conjici tela oportere, jubere, quin potius intelligendus est id quod revera factum fuerat, plurima nempe tela in eum jam conjecta, narrare. Thebani nimirum in propugnaculis stantes, & *Parthenopæi* insigne in eorum contumeliam ostentari rati, iracundia furentes, jam eum, quanquam ex longinquo, jaculis petierant.

569. Antispasticus est ex antispasto epitrito secundo & iambo.

570. Asynartetus est ex duabus dochmaicis.

571. Discrepat antitheticus qui syllaba una brevi longior est. Nulla mihi probabilior medecina videtur quam si rescribas,

Μεγάλα μετὰ ληροῦν κλύων ἀπ' ἀνῶ

Ita versus erit antispasticus ex epitrito primo pentasyllabo, dijambo, & choreo pro antispasti dimidio.

572. σίων ἀνδρῶν. εἰδὲ οἱ θεοί] Lege εἰδ' οἱ θεοί. Versus enim est glyconius ex epitrito primo & epitrito tertio. Misere hîc & frustra circa metrum se torquet *Pauwius.*

V. 575.

V. 575. *Ἀμφιάρω βίαν*] In nominibus propriis plusquam trisyllabis anapæstum etiam in sede pari sibi permittunt Tragici, quod vulgo notum est. Synizetis autem in duabus ultimis του Ἀμφιάρω nullam habet difficultatem. Non erat igitur quare de emendatione instituenda cogitaret *Pauwius*.

582. *Καὶ τὸν σὺν αὐτῷ προσμύρον ἀδελφεόν*] Προσμύρον ἀδελφόν, *fatalem fratrem*, reddit *Stanleius*; hic hoccine verisimile est, Nuncium subditum Eteoclis, regi suo dixisse, *Fratrem* ejus Polynicem *fatalem* ei futurum? Cum igitur claudicans etiam metrum satis indicet a Librariis hic peccatum, & emendatio omnino sit instituenda, judicet Lector num utrique, & sententiæ & metro, satis consuluerim rescribendo,

Καὶ τὸν σὺν αὐτῷ πρὸς γ' ὄρον ἀδελφεόν.

Tmesin illam apud Poetas non inusitatam esse nemo est qui nescit. Posset & reponi προσμύρων, sed hoc verbo καλεῖ quod sequitur minus convenire existimo.

590. *Μητὲρ τε πηγὴν τίς κατασέσσει δίκην*] Μητὲρ δὲ πηγὴν legi debere olim monuerat *Grotius*.

613. *Ταῖς κυρτὰς ἐδικῶς ἀρευμάτων*] *Ἐδικῶς* longe hic melius quam *ἐδικῶς* convenire existimarem, ne deorum justitiam temere incusare videatur Poeta, si ἀρευμάτων recte aut *cassem* aut *infortunium* exponi putarem; sed vocabulum istud in illarum significationum utraque usurpatum nuspam reperietur. Locus verti debet, *Ejusdem cum iis prædæ partem injuste adeptus*. Ita *ἐδικῶς* omnino retinendum erit.

617 — 620. — ἀνοσισι συμμυγῆς

Θρασυμοισιν ἀνδρασι φρεων βία

Τεινοῦσι, πομπὴν τὴν μακρὰν παλιν μολοῖν

Δίος θελοντος συζυγεῖσθαι] Recte hæc

dispunxit *Pauwius*, & φρεων βία cum συμμυγῆς coherere recte etiam vidit; citra necessitatem vero, meâ quidem sententiâ, pro παλιν reposuit πασιν, & perperam de morte πομπὴν τὴν μακρὰν interpretatus est. Duo ultimi versus ita vertendi sunt; *Una cum contendentibus longum iter* (Argos scilicet versus) *remeare* (id est, cum fugientibus) *deo volente ad manes deorsum rapietur*. Amphiarus enim, ut ex historia fabulosa notum est, post fusos a Thebanis Argivos & in fugam verfos, ipse fugiens, dehiscit: terra, cum curru absorptus est. Hoc est quod Eteocles quasi vaticinans innuit, Vatem scilicet una cum cæteris fugientibus in ipsa fuga periturum.

622. *Οὐδὲ λήματος χάκη*] *Nec fiduciæ inopia*, aut potius, *nec ex animi ignavia*.

V. 624. *Εἰ καρπὸς ἐστὶ θεσφατοῖσι Λοξίου*. *Si eventus comprobatur sit Apollinis oracula*. Magis tamen mihi arridet *Canteri* καρπός.

625. *Τίλει δὲ σίγαν, ἢ λέγειν τὰ κακία*] Τα κακία hic sunt Quæ rebus præsentibus accommodata atque utilia erant. Exitiosum autem quam maxime fuisset Apollinis oraculum mortem Amphiarai prænuntians divulgare; hoc enim cognitum animos militum plane fregisset. Maluit igitur istud tacere Amphiarus, cum e re sua ac fociorum non erat palam fieri. Similem ἐννοίαν habes apud *Sophoclem Oedip. Colon.* 1494. 1495. Ubi Polynices de oraculo plane gemello ipsius & fratris mortem ab altero alteri mutuis vulneribus inferendam prænuntiante,

Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαυρ' ἐπεὶ στρατῆλατος

Χρήστου, τὰ κρείσσω μῆδε τάνδρα λέγειν.

635. — *μολοῖς· πυρρὸν δ' ἐκτοδὲν βαλὼν*] *Lege* ἐκτοδὲ vel ἐκτοδὶ. Ita epitritum tertium pentasyllabum qui eidem in strophæ pedi respondeat habebis.

641. *Ἀλωσµεν ποίαν ἐπέξαιχχατος*. Cum præana in urbium expugnatione cantari solitum Baccharum more intonaverit.

643. *Ἡ ζῶντ' ἀτιμάστρα πῶς σ' ἀνδρηλάτῃν*] Ζῶντα ad Polynicem, non ad Eteoclem, referendum puto; opponuntur enim ζῆναι & ζῶντα πτωδαί. ἀτιμάστρα est qui ipsum ignominia affecit.

655. *Τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τὰ ζευρήματα*] Minime necesse est vulgatam scripturam sollicitare. Jam omnia quæ de Septem Ducibus nunciare habuit absolverat Speculator, & hoc versu quasi formula quadam narrationem claudit. Nec adversatur quod continuo monitum de duce aliquo contra Polynicem mittendo subjungit. Ordinem enim adeo exquisitum ac curiosum apud Poetas frustra requiras.

667. *Ἐπ' ἀπιδὸς φλουόντα σὺν πυφῷ φρεων*] *Φλουόντα, ebullientia*; cum *γραμματα* enim, non cum *νῆν*, conjungi debet. Fateor autem *πυφῷ* cum *φλουόντα* magis apposite connecti quam *φοιτῷ*, quanquam *Stephanus* huic potius scripturæ favere videatur, quæ quin ferri etiam possit nemo sanus negaverit. Non igitur statim ineptiæ *Stephano* (at quanto viro!) a *Pauwio* exprobrandæ erant. Sed ea est hominis modestia, tales mores; *Stephanus* ei ineptit, balbutit *Stanleius*, Nemo nisi Ipse sapit.

684. *Τῷ κακίς' αὐδαμένῳ*] *Pauwius* hic Interpretes increpat, quod contra sermonis normam αὐδαμένῳ passive acceperunt. *Grotium* tamen excipere debuisse. Quam autem normam hic innuit, non profecto adeo peritus sum ut conjicere queam. Anne putat quia v. 9. ὄρωμενος interdum in activa notione

notione reperitur, idcirco nunquam & in passiva usurpari? *Hesychius* quidem habet *αὐδαται, λέγεται*. An & eum cum reliquis Interpretibus flocci faciet? Fateor nihilominus huic loco magis appositum esse *αὐδαμένην* active sumtum, *τα καμίζα* enim quæ effutierat *Polynices* paullo supra retulerat *Speculator*.

V. 690. *Μορον γὰρ κερδὲς ἐν τεθνηκοσι*] Cum sensum commodum exhibeat scriptura in membranis vetustis inventa a conjecturis ut plurimum temperandum esse duco. Aliter corrigendi libidini nulla statuetur meta, & pro Veterum scriptis Neotericorum somnia habebimus. Juxta vulgatam scripturam *το κερδὲς μόνον ἐν τεθνηκοσι* esse intelligitur *το ἀπὲρ αὐχυνὲς κακὸν φέρειν*. Hoc vidit *Pauwius*, sed jejunum & ambiguum esse ait, ideoque *κωδὸς* reponi debere contendit. Quid vero in vulgata aut jejunum aut ambiguum sit me non assequi profiteor. Magis certe ambigua est ipsius emendatio; æque enim significare potest, *Gloriam mortuorum tantum & non superstitum esse comitem*, ac quod ipse vult, scilicet, *Mortuis præter gloriam restare nihil, si quidem verum est hanc postremam notionem istis verbis rite exprimi, de quo valde dubito*. Adde *το δὲ* quod sequitur, & inter præcedentia & sequentia oppositionem quandam designat lectionem nostram haud parum stabilire. At demus Poetam melius *κωδὸς* fuisse scripturum; an inde sequitur eum revera ita scripsisse, ac proinde vocem istam in contextum recipiendam? Hoc profecto esset non tam veteri Scriptori sua restituere, quam omnia ad modulum ingenii nostri refingere.

692. *Τι μέμνης τέκνον; μήτις σε θυμὸς*] Lectionem a *Scholias* servatam, *Τι μέμνης*, Quid cupis, præfero. Vulgatum enim *μέμνης* minus reverenter a subdito regi dictum videtur; & cum *μέμνης* melius convenit *κακὸν ἔρωτος* quod mox sequitur. Metrum autem recte constitutum est, nec quicquam necesse est immutari, æque enim *το μὴ τις* ac *το μὴ τι* sententiæ convenit. Versus est antispasticus ex duobus epitritis quartis & spondæo. In antistrophico, ubi etiam retineri potest vulgata scriptura, epitrito quarto altero opponitur epitritus primus; nam *αἶαν* ultimam subinde corripit *Eustath.* ad *Homer.* p. 1433. Licentiam autem hujusmodi apud Veteres fuisse permissam jam supra notavimus ad v. 335.

693. Antispasticus est *πολυχημαππος* e spondæo pentasyllabo, antispasto, & iambo. Antistrophicus

purus est antispasticus & spondæo opponitur epitritus tertius.

V. 705. - *ση, βίον ἐν κυρτῷ μελαναίρι δ' οὐκ*] Non immerito *Pauwio* displicuit vulgata lectio. Reponendum arbitror *ἐν κυρτῷ*, ut sententia sit, *Non timidus vocabere ob vitam bene munitam & in tuto positam*. *Το δὲ* post *μελαναίρι* salvâ orationis structurâ vix abesse potest. Versus autem asynartetus est ex duabus penthemimeribus trochaicis.

706. Recte vidit *Pauwius*, *εἰναι*, unica *v*, & media brevi, rescribi debere. Vide *Sophocl. Electr.* v. 112. & quæ ibi adnotavi. Sed *δῶμα* pro *δῶμα* nupsiam reperiri puto. Vide *Etymolog.* Magn. voce *δῶμα*. Quod enim apud *Hesychium* legitur *δῶμα, τειχὸν*, si quidem sana est ista scriptura, de quo ambigo, diversæ plane notionis est. Nec metrum, si recte metiamur, hanc emendationem postulat; versus enim asynartetus est plane similis proxime præcedenti.

711 — 714. Ita hæc potius scribenda, distinguenda, & vertenda existimo,

ἐπεὶ δαίμων

Δημάτων ἀν' ὅσπασα χροιά, μετα-
λακτος ἰσως ἀνέλθοι θαλερώτερον

Πνεύματι· οὐδ' ἂν ἐπὶ ζεῖ.

Quandoquidem genius serotino voluntatis reflatu redibit
forsan reconciliatus aura magis secunda; adhuc vero
fervet.

719. *Δεῖοιτ' ἂν ὦν ἀν' ἡς*] *Pauwius* percontatur, Quid prohibet quominus *ἀν' ἡς*, quam lectionem agnoscunt codices quidam, vox bona sit? Respondeo, metrum prohibet, cum penultimam corripit, ut & *ἀν' ἡς* & *ἀν' ἡς*, unde derivatur.

Ibid. *Οὐδὲ γὰρ μακρὰν*] Scilicet ὅδον τείνειν, *Ne longis ambagibus sermonem producas*.

722. *Νικῆν γὰρ μέντοι καὶ κακὴν τιμὰ θεὸς*] *Τιμὰ* *Stanleius* recte vertit, *honorat*, id est, honore afficit; perperam *Pauwius* *Scholias* secutus, *pæna afficit*; quod certissime ex *Eteoclis* responso constat. *Νικῆν κακὴν* hic non est *Victoria injusta*, sed, ut bene *Stanleius*, *ingloria*, id est, ab homine ignavo, & qui pericula ipse detrectat, aliorum virtute reportata. Talem etiam victoriam honore deos prosequi monet *Chorus*. Interpretatio *Pauwiana* est, *Victoriam etiam si injusta sit ulciscitur deus*. At hæc profecto, si præcedentia & sequentia expendas, non tantum a Poetæ mente aliena, sed & absurda plane reperietur. *Chorus* *Eteoclem* ne ipse pugnam ineat sollicitè dehortatur, & ut aliorum fidei certamen de summa rerum concedat sedulo obsecrat. An igitur

igitur consonum est, eandem Chorum victoriam a civibus rege absente reportatam injustam appellare, & quod scopo suo adhuc magis adversabatur, deos scilicet talem victoriam ulturos, superingerere? Addi potest particulam καὶ emphaticè hic positam interpretationi isti aperte repugnare.

V. 733. Ξένος δὲ κληρὸς ἐπινομή.

Χαλῦος Σκυθῶν ἀποίκος] Si adstipularetur codicum auctoritas libentissime legerem χαλῦ-, quam lectionem æque ac vulgatam admittit metrum. Αποίκος Χαλῦος Σκυθῶν, *Colonus Chalybis Scytharum*, quantumvis acutum & emphaticum *Pauwio* videatur, meâ quidem sententiâ, si non plane solœcum & minus Græcum, saltem salebrosū prorsus est & coactum. Nec vero absimile est nimis circa metrum sollicitudini hodiernam scripturam deberi. Dum Librarius scilicet, aut Criticus, non tantum ut dipodia dipodiæ, sed ut pes pedi, & syllaba syllabæ accurate responderet satagebat, atque ad strophici normam antitheticum exquisitius exigebat, haud ægre induci potuit ut χαλῦος, recto etiam casu ut forsitan putabat, pro χαλῦ- reponeret. Utcunque autem de hoc statuatur at ξένος pro ξένος admitti minime erit necesse. Ξένος enim epithetum est generalius quod deinde a sequente ἀποίκος Χαλῦος Σκυθῶν restringitur & determinatur. Nulla igitur erit tautologia si utrumque cum σιδερός connectatur. Et profecto quo sensu fortes, quas fratribus distribuere debebat peregrinum istud ferrum, ipsæ etiam peregrinæ vocari possint, non video.

738. 739. Ὅπως αὖ καὶ φθιμένοι κατέχην,

τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοιροῖς] Sive vulgatam scripturam retineas, sive φθιμένοι & ἀμοιροῖς, sive φθιμένοι & ἀμοιροῖς, reponas, nisi verbum aliquod ad κατέχην subaudiatur non integra erit constructio. Ego vulgatam retinendam suadeo (nisi quod omnino φθιμένοις, non φθιμένοισι, propter metrum, legendum) subaudito verbo ἄρετοι. Ita constructio expedita & luculenta evadit, διαπλάς χθονά ὥστε τοῖς ἀμοιροῖς τῶν μεγάλων πεδίων γαμεῖν ὅπως ἄρετοι αὖ τοῖς φθιμένοις κατέχην. Quod si utrumque tertio casu ponas, quod non aversatur *Pauwius*, certe quomodo φθιμένοις a διαπλάς pendere possit, quod asserit iste, doceri velim.

740. 741. Ἐπειδὴν αὐτοκτόνος

αὐτοδαΐκτοι θάνατον] Nihil hic immutandum censeo. Versus secundus trochaicus est dimeter acatalectus. Antitheticum loco suo emendare conabimur. *Pauwius* pro αὐτοκτόνος reponit αὐτοκτόνουντες, non metri gratia tantum, sed quia juxta il-

lum αὐτοκτόνος cum αὐτοδαΐκτοι non convenit. At docuisse debebat quid inter αὐτοκτόνος & αὐτοκτόνουντες quoad significationem interest, nisi quatenus istud adverbium est, hoc participium. Verte autem, *Quando mutua cæde a se invicem perempti occubuerint.*

V. 743. Μελαμπαγὲς αἶμα φοινῶν] Μελαμπαγὲς pro μελαμπηγὲς Dorice positum rarius esse dicit *Pauwius*, & ideo μελαμπηγὲς ejus loco reponit, ut secretius quiddam, ideoque ab ineptientibus forte mutatum. Nimirum rariora secretioribus anteponebant ineptientes isti. Nescio sane an virum doctum bene intelligam. An putavit ipsum μελαμπηγὲς Græce non dici, aut rarius esse quam εὐπηγὲς, νεοπηγὲς, aut, quod supra v. 648. habemus, χλαμπηγὲς? Aut » in α Dorice in Atticis Poetis rarius mutari? Profecto qui ita sentit in Poetis istis plane hospitem esse oportet. Nihil enim in Chori Canticis frequentius quam φάμα, ἄδυνα, & id genus alia. Immo paullo supra habemus σιδερός. Sed nimirum secretiori suo μελαμπηγὲς locum utunque facere voluit. Secretiora autem ista *Pauwii*, quantum adhuc videre mihi contigit, invitâ plane Minervâ, nata videntur, ut exempli gratia hoc μελαμπηγὲς, quod prorsus solœcum est. Neque enim unquam in unam coire vocem possunt μέλας & παχύν, nisi forsitan *Pruinam nigram* aliquando viderit ipse, aut alios vidisse credat.

745. Ad hunc versum proculdubio aliud agebat *Pauwius*, aliter nunquam dixisset ποδῖκοις in antistrophe prima brevi positum. Sed ipse se ad versum sequentem tacite corrigit, & reliqua hujus strophæ metra recte, meâ quidem sententiâ, constituta dat.

749. Παράβασιν ὠκυπίνον] Ut metrum strophico respondeat, versui huic præponendum articulum τῇ conjicio, quem sententia etiam postulare videtur. Non enim id dicit Chorus, *De antiqua transgressionem cito punita loquor*, sed hoc, *Transgressionem fuisse antiquam affirmo cito pœnas luentem.*

751. 752. Ἀπολλωνὸς εὐτε Λαῖος

βία] Hæc optime inter se & cum sequentibus cohærent, quidquid contradicat *Pauwius*. Constructio est, εὐτε Λαῖος βία Ἀπολλωνὸς κρατῆδεῖς δὲ ἐκ φίλων ἀβουλίας ἐγένετο. Quid apertius esse potest? aut quid hic male pendet? Cætera quæ omisi ab Ἀπολλωνὸς manifeste pendent, nec puero molestiam facessere possunt. τὸ δὲ hic eo elegantius ponitur, quod non semel tantum, sed ter, Laium monuerat Apollo. Εἰα, quod pro βία reponi jubet *Pauwius*, frigidissimum est, & si admitteretur, minus

nus adhuc quam in lectione vulgata τῷ δὲ locus esset. Quænam enim oppositio est inter εἶα & κρατῆδες γένωτο? Sententiam stropha vel antistropha frequenter non terminari, sed in sequentem incur-
rere, notum est omnibus qui in Atticis Poetis vel mediocriter sunt versati.

V. 756. Ecce iterum iambicum *Pauwianum* cum spondæo in sede secunda.

757. Recte γένωτο reposuit *Pauwius*, & ita versus est profodiacus hypercatalectus.

758. Profodiacus est proculdubio.

762. Ecce iterum anapæsticum *Pauwianum* ab iam-
bo incipientem. Talia toties iterare jam tædet. Ubi igitur metrum recte aliâ formâ a *Pauwio* declaratum reperiemus, in his notandis Lectori & nobis molesti esse dehinc definemus.

773. Βαρεῖαι κατὰ λαγῶν, *molestæ conciliationes*; id est, non sine magna aliqua clade execrationibus istis satis erit factum.

774. Ionicus est a minore trimeter catalectus ex io-
nico pentasyllabo pæone tertio & trochaica κατὰ
κλειδί. Antistrophicus ita constitui debet,

Πολέως πολυβότος τ' αἰὼν βροτῶν.

788. Τα δίδυμα καὶ, quod metri gratia reponit *Pau-
wius*, solæcum est. Quasi scilicet oculi bini
sibi ab Oedipo evulsi κατ' ἐξοχὴν vocarentur τα δίδυ-
μα καὶ καὶ. Ετελῶσε etiam Græce nunquam apud Poe-
tas saltem dicitur, sed ετελῶσε. Rescribendum igi-
tur potius existimo,

Δίδυμα καὶ γ' ετελῶσε,

ita metro satis cautum erit absque sententiæ detri-
mento.

790. τῶν Κρείσσοτεκνῶν δ' ἀπ' οὐμμάτων ἐπαγρῆν] *Επαγρῆν*
ἀπ' οὐμμάτων significare non posse, *oculis se privavit*,
aut, *oculis privatus est*, recte vidit *Pauwius*, qui
& totum locum interpunctionibus recte distinxit;
veram tamen loci sententiam minime, meo qui-
dem iudicio, est assecutus. Κρείσσοτεκνῶν est *filiorum*
potentiorum, qui scilicet post Oedipum regno exu-
tum ei in imperio successerant. Ab horum oculis
ἐπαγρῆν Oedipus, id est, ut recte interpretantur
Scholiasæ, χαριᾶν, *amotus est*, eorum scilicet iussu,
quod voce Κρείσσοτεκνῶν innuitur. Ita Poeta Athe-
niensibus, qui Oedipi historiam jam cognitam ha-
bebant, satis superque indicabat eum a filiis in
carcerem conjectum, non ipsum in regiæ angulo
se abdidisse præ tristitia & ob matrimonii infam-
iam, quanquam ex reverentia erga regem paul-
lo obscurius cogitata sua enuntiat Chorus. Hoc
magis etiam confirmabitur iis quæ dicturi sumus

ad v. 792. Quod dicit *Pauwius*, filios Oedipo
ideo κρείσσονας dici posse, quia incestus & parricidii
immunes erant, id, quanquam verum, frigidissi-
mum tamen esset schema. Quorsum enim com-
parationem istam nunc institueret Chorus? ideo
autem κρείσσονας dictos quia ætate erant teneriore,
id nec verum quidem est. Ubi enim didicit vir
eruditus adolescentes adultis κρείσσονας fuisse a Vete-
ribus existimatos?

V. 791. Τεχνῶν δ' ἀραιῶν] Το δὲ hîc omnino emphati-
cum est; innuit enim tum demum, postquam in
carcerem a filiis conjectus est Oedipus, & non an-
tea, eum dira iis imprecatum.

792. Εφ' ἧν ἐπικροτοῖς τῶφας] Quo sensu aut ἀραιῶν aut
ἐπικροτοῖς dici possint τῶφας, aut quomodo quis alicui
εφ' ἧν τῶφας sit dicendus, nemo, ut opinor, usquam
explicabit. Latet proculdubio mendum, quod le-
vicula immutatione tollemus, rescribendo scilicet
ἐπικροτοῖς τῶφας, id est, ἐνεκα τῶφας, *ira incensus prop-
ter victum quem illi præbebant filii*. Ita igitur totum
locum verte, *Filiis vero diras immisit ob victum ira
commotus beu beu ab acerba lingua profectas impreca-
tiones*. Tollenda enim est parenthesis qua v. 793.
circundatur. Revera autem Oedipum, postquam
e conspectu hominum in carcerem a filiis remotus
fuerat, quod ab iis victum sibi negligenter nec re-
verenter satis subministrari putaret, ideo ira vehe-
menter commotum diras istas toties decantatas
illis fuisse imprecatum, nos diserte docet *Scholiasæ*
in *Sophoclis Oedip. Colon.* v. 1440. qui totam histo-
riam fuscè narrat, auctoresque laudat Cyclicam
Thebaida, Comicum quendam Menandrum in
Ναυκλήροις, & *Æschylum* in hac ipsa Tragœdia. Cum
vero nulla hujus rei per totam Tragœdiam nisi
hîc facta sit mentio, manifestum est *Sophoclis Scho-
liastem* hunc locum prout eum nos emendavimus
olim legisse.

797. Μη τελεστὴ καμψίπους Εριννὶς] *Erynnyes* δρομάδες a
Poetis veteribus sæpe appellantur. Vide *Euripid.*
Orest. v. 834. *Iphigen. in Taur.* v. 970. 971. Et
μεταδρομαὶ κύνες *Sophoc.* *Electr.* v. 1403. 1404. Ean-
dem notionem mihi exprimere videtur Poetæ nos-
tri καμψίπους. Qui enim currit pedes flectit; ejus
autem rei contrarium accidit iis qui stant aut se-
dent. Ut metro igitur succurramus non cum sen-
tentiæ detrimento reponendum est ἀκαμψίπους, sed
aut

Μη τελεστὴ γ' ἂ καμψίπους Εριννὶς

aut

Μη τελεστὴ γ' καμψίπους Εριννὶς.

† E

Altera

Altera *Pauvii* Emendatio, μη τελεισε, folœca est. Forma enim optativa cum μη conjuncta verbis de tempore nonnisi præterito usurpatis, nunquam verbis præsentis aut futuræ significationis rite subjungitur, quod luculentissime ostendit eruditissimus *Dawesius* Miscell. Critic. p. 82. & seq.

IN SCHOLIASTEM A.

- Ad v. 469. Forſan legendum η ὥς τε συριγέ βοα.
 487. Lege ω περιμαχε των εμων δομων.
 501. p. 163. col. i. lin. 8. Quæ hîc leguntur corrupta eſſe puto. Certe nullum ex iis ſenſum commodum elicere queo.
 578. Pro Λυκαυγεια reſtituit Λυκαπεια Valcken. ad Schol. in *Euripid. Phœniſſ.* p. 662.
 635. Legendum videtur διαφθεροι.

IN SCHOLIASTEM B.

- Ad v. 393. Επαυω δε τοι, ου ην το σημειον recte ſe habent nec mutari debent.
 421. Lege περιπεμπει αυτον δικη ομαμιων.
 469. Lege ρωδωσι.
 562. Continuanda videtur oratio δια γλωττης ασωτας πολλων γινομενων εργατων, περξενων η καλυματων.
 564. Lege αντι θηριου, ὡς περ επανυμαι εστι το δακος.
 590. Forſan legendum eſt αλλα της μητρος δακρυα.
 622. Delenda videntur Ως] ὅπ, mox enim repetita loco idoneo leguntur.
 629. Lege τουτεστιν εαν συνιδι.
 633. Lege εις τελος αγετε.
 708. Lege την του πατρος αμην απελαται, φησι, παρωραθημεν τοις θεοις.
 713. Legendum omnino eſt ὡς ει μη νυν εδελησθεις.
 775. Pone comma poſt Οιδιποις, non poſt ανιγμασιν.

IN ACTUM Q U A R T U M.

V. 815. Αμφικετως] *Pauvium* ad hunc verſum neſcio an ſatis aſſequor. An putabat vir doctus ουδ' αμφικετως ſignificare Alter ab altero? Certe ſi hoc dicere voluit graviter hallucinatus eſt. Sed forſan præ nimia feſtinatione legit, Οιδ' αμφικετως; atqui ne ſic quidem culpæ immunis eſt, neque enim ſignificatio iſta τω αμφικετως jure tribui poteſt.

839. Γενεος Οιδιπου τ' αρα] In *Robertelliana* deſt το τ', ideoque recenter inſertum ad fulciendum metrum reputari poteſt. Melius autem convenire το γ' recte monuerunt *Stanleius* & *Pauvius*.

830 840. Monometer dactylis conſtans quidem ſed ſyſtematis anapæſtici pars in trochæum deſinit, ideoque erit forſan qui emendationem ſtatim inſtituendam eſſe cenſebit. Mihi alia prorsus eſt ſententia, & ſyſtematum anapæſticorum genera duo longe inter ſe diſcrepantia, & legibus diverſis aſtricta, in Poetis Atticis evolvendis obſervâſſe mihi viſus ſum. Unum nempe legitimum, ex ſolis dimetris, monometris, & parœmiacis conſtans. Alterum anomalum quod cujuſvis moduli verſus admittit, & in quo parœmiaci pro lubitu ubicunque, ſententiâ etiam non abſolutâ, inferuntur. In hoc autem genere anomalo legem illam non obtinere deprehendi quæ in ſyſtematibus legitimis ubique accurate obſervatur, quaque caveretur ne ſyllaba ulla in fine verſus του αδιαφορου

jure gaudeat niſi tantum in parœmiaci fine, idque poſt abſolutam jam ſententiam. At quin ſyſtema hoc quod præ manibus habemus ex anomalorum genere ſit dubitari non poteſt, cum verſus abhinc ſecundus & parœmiacus ſit, & vocali brevi proximo verſu a vocali incipiente terminetur, ſententiam tamen minime abſolvat. Vide quæ notavimus ad *Euripid. Iphig. in Aulid.* v. 130.

V. 848. Βουλαι δ' απιστοι Λαιου διηκεσαν] Βουλαι απιστοι non infida conſilia, ſed incredula conſilia, vertere debebat *Stanleius*, aut forſan adhuc melius, refractaria, ut απιστος eodem ſenſu quo απειστος accipiatur. Ita infra v. 881. φιλων απιστοι, & v. 1038. Εχουσ' απιστον τηνδ' αναρχαν πολει.

851. 852. 853. Nihil hîc immutari oportet niſi in metrorum diſpoſitione, quæ ad hunc modum conſtitui debent,

Ιω πολυστονοι τοδ' ειρρασαδ' απιστον ηλθε δ' αιαντα πηματ' ου λογω

In conjecturis *Pauvianis* tranſpoſitio του δε ſtructuræ nitorem corrumpit; interpoſitum το τα velut cauda languidiſſima appenditur.

855. Διπλαι μεριμναι, διδυμαγορια] Διδυμαγορια Græcum non eſſe pronunciare difficillimum eſt, cum voces pro lubitu compoſitas amet *Æſchylus*, & plurima talia apud eum occurrant quæ alibi fruſtra requiras.

ras. Διδυμοειδὴ καὶ sunt *Duorum virorum infortunia*. Eandem notionem exprimunt præcedentia, Διδυμοειδὴ, sed hæc apertius multo & evidentius. Distinguendum enim censeo post καὶ, non post αυτοφονα, ut hoc cum παθὴ connectatur. Quem vero locum hic habere possit αυτοφονα substantive tertio casu positum, cum nihil adfit a quo regatur, non video. Versus autem iambicus est dimeter hypercatalectus.

V. 860. 861. 862. Ἀλλὰ γοὺν ὦ φίλοι κατ' οὐρανὸν
ἔρεσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πομπιμῶν χερσὶν
Πιπύλον,] Κατ' οὐρανὸν cohæret cum
ἐρεσσετ', vento secundo remigate luctum, id est, de-
tractâ metaphorâ, serio & ex animo luctum ciete.
Quemadmodum enim qui secundo vento remi-
gant iter melius ac facilius expediunt, ita lamen-
ta magis pathetica & copiosa ab iis proficiscuntur
qui ex animo, quam ab iis qui dicis tantum gra-
tia plorant. πομπιμῶν πιπύλον cum γοὺν per appositio-
nem connectitur. Quid sit πομπιμῶς πιπύλος satis
mihi intelligere videor, mortuos enim περιπλεπει
πιπύλος iste, sed quid sit οὐραῖος πιπύλος, quod *Pauwio*
placet, me non assequi fateor.

863. Μελαγκροκὸν verti debuit, *vela nigra habentem*,
quemadmodum exponit *Scholias*.

864. Ναυστολὸν θεωρεῖδα] Θεωρεῖς quidem ναὺς est quæ θεω-
ρεῖς ab Athenis in Delum trajiciebat, sed ναυστολὸν
etiam pro ναὺν poni novum esse credo & hæcenus
inauditum. *Pauwius* tamen hoc *Æschyleum* esse
affirmat; unum etiam e secretioribus esse suspi-
cor, cæteris certe quam simillimum est. Nos au-
tem, quibus non licet esse tam beatis ut in secre-
tiora ista admittamur, dicemus adjective positum
esse ναυστολὸν, & quemadmodum ναυστολεῖν significat
vehere, trajicere, περιπλεπειν, δια νεῆας αἰεῖν (vide *Eur-
ipid. Orest. v. 739.* & ibid *Scholia*) ita ναυστολὸν θεω-
ρεῖδα hoc in loco navem esse quæ mortuos vehit &
trajicit.

866. Πανδοκὸν, εἰς ἀφανὶ τε χερσὶν] Melius procedet o-
ratio si πανδοκὸν absque ταν, prout vulgo legitur,
retineas; arctius enim inter se, quam cum præ-
cedentibus, per copulam τε cohærent πανδοκὸν &
ἀφανι, ideoque eadem omnino conditione uti, id
est, absque articulo utrumque poni, convenien-
tius est.

895. Γετυμμένοι δὲ] Hæc cum præcedentibus, deleta
personæ notatione, non copulanda sunt, quod sug-
gerit *Pauwius*, sed a *Semichoro* interjecta cum
Scholias duobus statuendum.

908. Ionicus est a majore dimeter acatalectus.

V. 913 & 915. Antispastici non iambici dicendi
sunt cum secunda sede spondæum habeant.

915. 916. Διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμρία φίλοις
Οὐδ' ἐπιχαιεῖς ἀνὴρ] Φίλοις æque cum ἀμεμρία
& ἐπιχαιεῖς jungi debet.

919. Τὰχ' ἂν πῆς εἴποι, πνές] Τὰχ' ἂν πῆς misere flac-
cescit, ut *Pauwiano* verbo utar, & frigidissimum
sane est, si a πνές divellatur. Hæc solus *Robortel-
lus* recte disposuit, hoc versu cum præcedente &
sequente eidem *Semichoro* tributis, cum adstipu-
latur *Codex Arundel.* & ipse etiam *Scholias* si,
recte intelligatur, quod *Pauwio* non contigit. Σι-
δαροπλάκτοι ταφῶν λαχὼ nec sunt nec esse possunt
Sepulcra eorum qui ferro perierunt. Si hoc dicere vo-
luisset *Æschylus* nunquam λαχὼ subjunxisset. Nunc
denotantur *Sepulcra quæ ferri ictu sortiti erant fra-
tres isti.* Ita ensis, qui juxta *Oedipi* imprecationes
possessiones & regna paterna iis sortiri debebat,
revera utrique sepulcri paterni partem sortitus est.
Λαχὼ hic non fossa, ut interpretantur *Scholias* &
eum secutus *Stanleius*, sed sortitio, & ita ab *Hes-
chio* exponitur.

921. Περιπλεπει δαίκτης γοὺς] Δαίκτης γοὺς, id est στήθεα
δαίζων, pectora planctibus dilanians; luctus enim
Antigonæ & *Ismenæ* hic innuitur.

923. Ionicus a majore est dimeter acatalectus.

924. Δαίφρων, οὐ φιλοζαδὴς ἐπυμῶς] Το ἐπυμῶς manifeste
glossēma est quo aliquis ἐκ φρονος quod versu prox-
ime sequitur interpretatus est, quodque adeo ad
marginem adscripserat. Delendum igitur censeo,
cum nec *Robortellus* agnoscat, nec *Iste* qui metra
declaravit in suis invenerit. Ita versus ionicus erit
a minore dimeter acatalectus.

925. Δακρυχέων ἐκ φρονος, ἀ] *Scholias* B. το ἀ expo-
nit ἢ φρον μου, quod, cum de anima duarum foro-
rum, non *Chori*, sermo fuerat, plane admitti
non potest. *Stanleius* rectius ad γοὺς refert, sed
tunc omnino reponendum ἐς, nuspiam enim γοὺς
cum fœminino junctum me reperisse memini.

927. Τοῖνδ' οὖν ἀνακτοῖν] Mallem ταινδε οὖν ἀνακτοῖν.
Genitivus enim hicce regitur a præcedente γοὺς, &
manifestum est hic intelligi *Antigonam* & *Isme-
nam*, non *Eteoclem* & *Polynicem.* *Constantinus*
in *Lexico* notat vocem ἀναξ apud *Æschylum* fœmi-
nino genere reperiri

929 — 932. — ὡς ἐρξάτην

Πολλὰ μὲν πολιντίας,

ἔργων τε πάντων σιγᾶς

Πολυφθοροῖς ἐν δαίδι] Recte pro πολιντίας

πολιντίας reposuit *Pauwius*; fallitur tamen procul-
dubio cum πολλὰ τῶ πάντων opponi putat, & ad πο-

† E 2

λιντίας

λιντας pertinere, quasi pro πολλοις ita cogente metro scriptum sit. Hoc enim plane solœcum esset, & quod nec Grammaticæ ratio nec Græci sermonis indoles admittere possêt. Deinde ἐξέστην (id est, ἐξέστην a ῥέζω, non ab ἐρῶ, ut putavit Pauwius) πολυφθοροίς, pro eo quod est multis detrimentis affecerunt, barbarum prorsus est; neque ullus Græcus, nedum Atticus scriptor unquam ita locutus est. Ρέζειν operationem denotat quatenus in ipso facto terminatur, nec mutationem in persona quacunq̃ue ex facto ortam respicit; Ποιεῖν utrumque, & operationem in ipso facto terminatam, & mutationem in persona aliqua de sequutam, exprimit. Ita ποιεῖν σφον vel εὐδαίμονα recte dicitur, non item ῥέζειν σφον vel εὐδαίμονα, multo minus πολυφθορον. Sed hoc etiam ex Pauwii secretioribus unum esse duco. Quanto melius fuisset το κακά ad πολλά subauditum quantumvis durum concoquere? Et quid demum in ista constructionis forma adeo durum est ac difficile? Το ποιεῖν, quatenus in eadem notione qua το ῥέζειν usurpatur, ac proinde το ῥέζειν, duobus accusativis, uno rei, altero personæ, recte jungi notius est quam ut exemplis probari indigeat. Τίνα autem ῥέζειν πολλά aut πολλά αἰχμάτα aut πολλά κακά denotabit, prout orationis series, aut res ipsa de qua sermo est, postulabunt. Hoc igitur loco πολυφθοροίς ἐν δαῖδι necessario κακά subaudiendum suppeditat. Proinde ita totum locum verte; *Fas vero dicere est de miseris quod intulerint multa mala civibus omniumque exterorum turmis, utrisque quippe multis in bello detrimentis affectis.*

V. 947. Periodus est catalectus a syzygia trochaica incipiens.

948. Antispasticus est trimeter brachycatalectus; λυτῆς enim primam nunquam corripit, sed νεκρῶν patitur synizesin.

954. 955. Ita hi versus potius constituendi,

Ἐχρυσί μοιραν λαχόντες, periodus

ὦ μέλει, διοτρεῶν ἀχρῶν choriambus trimeter brachycatalectus.

956. 957. Ὡς δὲ σωματι γὰς

Πλουτος ἀβυσσος ἐστίν] Ὡς σωματι γὰς pro ἐν αἰδῇ positum cras credam, atqui etiam si hodie crederem, nunquam certe credam, aut Poetam, aut Athenienses, aut Thebanos, ullius ævi, credidisse fratres istos bona de quibus vivi tantis animis decertaverant, id est, regnum Thebanum opesque paternas, in orco possedisse. Non solum Homerus, quem maxime secutus est Æschylus, contrarium prorsus docuit, sed affirmare non vereor nul-

lum fuisse sæculum quo Græci credebant, bona ac facultates quas vivi possederant, homines etiam post mortem in orcum usque sequi. Non ita remotum est nec secretum quod Poeta dicere voluit. Vivi de patrimonio heriscundo decertaverant fratres; ideo dicitur, eos nunc quemque partem suam sortitos esse, non patrimonii quidem, sed malorum a Jove missorum. De terræ possessione vivi contenderant, ideoque additur, Terræ etiam eos immensas possessiones, sed sub cadavere eorum inhumato sitas, nunc possidere. Quidquid scilicet Terræ subter eorum cadavera inhumata situm erat iis quasi possessio tribuitur. Sed quoniam ἐννοία hæc non tam pathetica quam farcastica, &, ut notat Scholiastes, κατ' ἐπιφάνειαν dicta videtur, idcirco hæc a Semichoro, non ab Antigona pronuntiata censeo. Et in quibusdam exemplaribus Semichoro revera esse tributa docet Stephanus; sed tunc præcedentia etiam duo commata quæ incipiunt Ομοσπονδοῖσι δῖτα & Πικρὸς λυτῆρ non Ismenæ & Choro sed duabus Semichoris tribui debent; quod & circa prius in iisdem exemplaribus factum diserte monet Stephanus, unde concludere quanquam illo tacente licet æque etiam factum circa posterius. Scholiastem autem in secundum propriam huius loci interpretationem emendavit Pauwius, quæ cum erronea ostendatur, nihil in illo immutandum est.

V. 958. Epitritus primus cum antispasto συμπαδῆας habet maximam, ideoque duos tales dipodias in antispastico jungi minime mirum est. At si hoc demus recte non fieri, quare auxilium etiam ab ultima syllaba suppeditatum (auxilium a Pauwio quam sæpissime advocatum) hîc quam alibi levius sit existimandum non fane video. ἰω in his γοοίς elegantius multo & accommodatius est quam ὦ.

959. Ionicum a minore esse duco catalectum ex ditrochæo & ionico catalecto constantem.

960. Cum spondæus secundam occupet sedem antispasticus omnino dicendus est hic versus.

978. Cum ἐφθισσ secundam necessario corripit ithyphallicum credo vix hîc inveniet Pauwius. Antispasticum esse arbitror.

983. Antispasticus est trimeter brachycatalectus.

985. Legendum est εἰνους, simplici ν, ut vitetur in secunda sede iambici anapæstus. Vide quæ Pauwius & Nos ad v. 706.

990. Anapæstum in secunda iambici sede habes; sed remedium in promptu est, legendo scilicet ἀπολέσεν δῖτα.

V. 991. Versus est antispaeticus dimeter hypercatalectus ex dijambo antispaeto quinquesyllabo & syllaba. Κ' ἐπαθεν pro καὶ ἐπαθεν admitti haudquam potest, quod jam sæpius monuimus; legendum esset καὶ παθεν, quod parum Pauwio placeret.

992. Δυσὸνα κινδ' ὁμῶνυμα] Cum allusionem ad unius Polynicis nomen ad ambos fratres pertinere, iifque recte accommodari posse, ipse contendat Pauwius ad v. 835. non video cur non idem hîc quoque dici possit. Certe ὁμῶνυμα absque ullo ad ὄνομα quodcunque respectu vix intelligo.

993. Διυχὰ τετραλτων πημάτων] Διυχὰ hîc significare puto *efflorescentia adhuc & vigentia*. Metaphora ducta est ab herbis vel arboribus, quæ dum virent florentque humore sunt plenæ quo exarescent statim moriuntur.

1001. Δορός γε τῷ γ' ἀντιθέτας] Non Polynices huic Eteocli, sed Polynici huic tu Eteocles cum hasta oppositus. Hæc enim cum præcedentibus connectenda sunt ab Ismena dictis Σὺ δ' οὐδὲν ἕτερον μέλεις.

1003. Hic versus in duos debet dividi,
Αγ. Ἰὼ ποῖος ὄψ' ἡμῖν ionicus a majore dimeter catalectus
Ισμ. Ἰῶ, ἰῶ, κακὰ δάμασι iambicus dimeter acalectus.

1005. Ἰῶ, ἰῶ, καὶ πρὸς τοὺς γ' ἐμοί] Προσπῶ est πρὸς τοὺς πάντων, hoc enim proxime præcesserat. Verte, *longe ante omnes miki*.

1008. Spondæum in secunda sede habens antispaeticus est.

1012. Periodicus est duplex catalectus ex syzygia

iambica, altera trochaica, & deinde altera iambica catalecta.

In SCHOLIASTEM A.

Ad v. 864. Corrupta sunt hîc quædam; forsan legendum ἡνπερ οἶδεν ὁ σῶτος, & ἀναγνῶν pro ἀναπνῶν.

881. Legendum videtur ἢ οὐς πολλὰ κακὰ οὐκ ἐδάμασαν.

895. Delenda videntur, quippe e repetitione nata, ἐν τῷ μέτρῳ ἐφίστε τὸν ἕτερον.

In SCHOLIASTEM B.

Ad v. 860. Vox una aut plures hinc excidisse videntur; ita igitur scribe, ἡγουν ὡς * * * * τοὺς σενάγμοις ποιοῦμεν.

882. Lege εἰ καὶ Πολυνείκης βίη Κρέοντος, & postea μέλειος δὲ εἰπεῖν εἴδει.

894. Lege ὡς ἑκάτερον τῇ δεξιᾷ χειρὶ.

901. Lege σφαγνῶντες γὰρ αὐτοὶ ἀπολώλασι.

914. Ita lege & distingue, εἰ γὰρ τις αὐτῶν ἐξῆ, ὁ μὲν μόνος εἶχεν, ὁ δὲ θυμὸν ἀποσεροῖτο· εἰ δὲ καὶ ἀμφῶ, ἐπλεονεκτηῖαν, ὁ μὲν ποτε ἐκείνου, ὁ δὲ τούτου, κατὰπερ καὶ πρὸθεν ἐγένετο.

961. Plura hîc corrupta; legendum videtur δειγματὸς νίκης, & postea, τῶσδε τοὺν ὑπερβαλλομένην τὰ παρὸς δυσυχμᾶτα ὡς πυντελεῖς ἐξεργασαῖται ὅλον τὸ γένος αὐτοῦ.

1012. Corrupta sunt hæc & difficillime restituenda, quia ipse Scholiastes fallitur, nec veram loci interpretationem est affecutus. Forsan legi potest, τὸ ἐν εὐνῇ, ἢ παρὰ τὴν εὐνὴν αὐτοῦ, ἡγουν οὐκ ἐκτός.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 1016. Θαπῆν ἐδοξε γὰρ φίλους κατὰσκηφαι] Ideo φίλοι hîc dicuntur κατὰσκηφαι quia Eteocles non pro inimico aut perduelli, ut Polynices, a civitate habebatur; neque aliud magis reconditum hîc querendum.

1027. ἡρεῖ πολιν est, *urbem quantum in se fuit cepit*. Simili prorsus formula voluntas pro facto ponitur apud Euripidem Phœniss. v. 1628.

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, ὠδὴς ὁ σπείρας πατὴρ
Κτείνει με.

ἡρεῖ πολιν, *petebat urbem*, pro eo quod est *urbis imperium sibi tradi postulabat*, nec Græce nec Latine dicitur.

V. 1028. 1029. Οὕτω πτείνων τὸνδ' ὑπ' οἰανῶν δοκεῖ
Ταφὴντ' ἀπὸ τοῦ πτείνων λαβεῖν] Ecce ex secretioribus Pauwii aliud, sed auspiciis æque ac cætera infelicibus natum. ὑπὸ πτείνων οἰανῶν cum ταφὴντα jungi vult, ac significare, *sub aperto aere in quo volitant alites projectum jacere*. Sed quis unquam ita locutus est? Nihil magis manifestum est quam ista, ὑπὸ πτείνων οἰανῶν, αὐτὸ τοῦ πτείνων λαβεῖν (quanquam hoc, quod miror, Stanleium quoque fugit) omnino pendere. Constructio eadem est ac ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀποδύσκειν. Lepidissimum autem est quod addit Pauwius, ineptum scilicet esse *Æschylum*

chylum si intelligatur ut vulgo intelligitur. Nam alitibus hic concedens cadaver, paulo ante canibus, & paulo post lupis, ipse sibi adversus scrip-
fisset perquam ridicule. Quidquam suavius unquam dici potuit? Quasi scilicet repugnaret idem cadaver canibus lupis & alitibus simul devorari, aut id decreto civitatis cautum esset, aut caveri potuisset, ut Polynices cadaver inhumatum extra urbem projectum a canibus solis, & non ab alitibus etiam & lupis, dilaniaretur ac voraretur. Id nimirum Thebanis curæ erat. Vide *Sophocl. Antig.* v. 211. 212. 1093. 1094.

V. 1036. Εἶω σὲ δαΐει, καὶ κινδυνὸν βαλεῖω] *Αναβαλδεν κινδυνὸν* idem significare quod *αναρίπτεω κινδυνόν*, id est, *subire periculum*, nunquam credam donec idoneis testimoniis probetur, quod nunquam fore mihi persuasum est. Interim subaudiri dicam *παραγματον*, *rem in discrimen conjiciam*, sensu eodem, constructione diversa, at, ut puto, veriore.

1039. Δείνων το κοινὸν σπαραγχόν, οὐ πεφουκαμέν, Μητὸς ταλαίνης, καὶ τοῦ Δυσήνου πατὸς] Planissimum istud ac Blandum *Pauwii*, καὶ τοῦ Δυσήνου πατὸς mihi non valde adblanditur. Non enim *ἐκ πατὸς*, sed *ἐκ μητὸς μόνον*, σπαραγχοῦ εἶπον Polynices & Antigone. Revera ad ista verba καὶ τοῦ Δυσήνου πατὸς a præcedente adjectivo κοινόν repeti debet το κοινόν ὃ ἡμῖν δηλονότι παρῆσιν ἀπὸ Δυσήνου πατὸς οὐ ὁμοίως πεφουκαμέν.

1041. Τοὶ γὰρ θελοῦσ' ἀκούει κοινῶναι κακῶ] Κοινῶναι legendum est; nam indicativæ non imperativæ est formæ.

1055. Ἦδη τὰ τοῦδ' οὐ διατεπημνται θεοῖς] *Pauwio* omnino assentior, hæc, ut nunc leguntur, neminem unquam recte explicaturum. At neque si utramvis ejus conjecturarum admittas multo magis juvabitur sententia. Argumentum enim prorsus infirmum est, Antigonom ideo recte honore afficere eum quem civitas odio habet, quoniam scilicet odium istud civitatis jamdudum occeperat. An idcirco, quæso, minus justum erat? potius justiores habuisse causas quod tamdiu duraverat præsumendum erat. Adde quod hoc pacto neque aptum erit præconis responsum neque verum. Non aptum, quia effato negativa forma prolato con-

tradicturus negative respondet, quod veritatem dicti agnoscentis est, cum forma affirmativa respondisse oporteret. Non verum, quia negari non poterat quin civitas, priusquam Polynices terram Thebanam armis invaserat, Eteocli eum regni parte hæreditaria præter jus & æquum exuenti adhæsisset. *Grotii* igitur emendationem potius amplectendam existimo,

Ἦδη τὰ τοῦδ' οὐδ' ἠτεπημνται θεοῖς.

Tantum pro οὐδ', quod per sententiam vix stare potest, οὐκ reponi velim. Verte, *Res hujus adhuc non sine honore respexerunt dii*. Innuit scilicet Antigone fortunas splendidas quas exul in Adrastra aula, filia ejus in uxorem ducta, consequutus est Polynices.

V. 1059. Εἰς περαινει μῦθον ὑστατὴ θεῶν] Neque hæc intellexit *Pauwius*, quin interpretationem menti Poetæ prorsus contrariam suggerit. Sententia est, Contentionem sermones in æternum producere, nec iis finem unquam statuere. Verte, *Contentio præ diis aliis omnibus tardissime sermonem ad finem perducit*.

1066. Πῶς τολμήσω μὴτε σὲ κλεῖν] Aptissime verbo *τολμᾶν* usus est Poeta; perquam enim cupiebat Chorus Polynicem fletu prosequi, & cum cupiditate ista colluctandum ei erat. Vide quæ adnotavimus ad *Prom. Vincl.* v. 998. Simili etiam notione apud *Euripidem Hecub.* v. 325. 332. usurpatum hoc verbum invenies.

1078. Κοινὸν τοῦδ' ἀχος] Lege *αχος* præeuntibus *Turnebiana* & prius vulgatis. Το ἀχος forsan ex errore Typographi irrepsit.

1086. Ταμάλισα cum præcedente *ἤρξε* conjungi debet.

In SCHOLIASTEM B.

Ad v. 1013. Lege ὅτε περὶ τούτου ἡ σκεψὶς ἡν.

1015. Legendum videtur, καὶ ἀποδεκτὸν ὑπαρχόντα τῇ γῇ ὡς περὶ ὑπὲρ αὐτῆς &c.

1049. Aliquid excidisse videtur inter » & εἶεν, alia nimirum vocis *δραστηρίος* interpretatio.

1059. Lege εἰδ' ὅτε παρασκευάζον.

N O T Æ

I N

ÆSCHYLI PERSAS.

I N A C T U M P R I M U M.

V. 10. **K** Ακομαινίς αζαν ορσλοπειται] *Pauwii* de etymologia verbi ορσλοπειται conjectura, quod scilicet ab ορσλοφος derivatur, incerta omnino mihi videtur. Meliori forsan jure deduci potest ab ορσλεπος, *qui cutem horrere & contremiscere facit*; quod iis fere accidere solere notum est qui magnis terroribus agitantur. Inde deductum ορσλοπειται generaliori sensu significabit, *terreri, contremiscere*. Certe ορσλεπος totidem literis scriptum reperitur in Etymologico Magno, quod non temere immutandum censeo. Herodianus, qui isthic citatur, ab ορσεπος, inserta litera λ, derivatum perperam existimasse videtur.

13. Νεον δ' ανδρα βαυζει] Vox *Ασια* in præcedente *Ασιαπηνος* quodam modo continetur, adeoque non tam hic subauditur, quam inde quasi απο κοινου repetitur. Elegantius certe, accommodatius, & magis emphatice dicitur ipsa *Asia* juventutem suam tantum non omnem a Xerxe in Græciam abductam poscere & inclamare, quam senes isti e quibus constabat Chorus, aut istorum senum animi, id facere dicerentur. Οιζωχεν εον ex obscura diligentia ortum est varias Lectiones quacunque ratione multiplicantium. Posthæc scripta video *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* 1489. hunc etiam locum sollicitare, sed frustra. Neque enim hoc versu ita terminatur sententia, ut parœmiacum postulet, quod manifestum est ex particula κα, quæ versum proxime sequentem inchoat.

16. Οιτε το Σουσαν, ηδ' Εχβατανων] Retinendum omnino est Οιτε, nam *Pauwii* Οι de sententiam plane corrumpit. Non enim hi diversi sunt a præcedentibus, ιχες Ασιαπηνος, sed eorum pars, quæ cum cæteris quæ enumerantur partibus ita connectuntur; Οιτε το Σουσαν &c. Αλλοις δ' ο μεγας &c. Αεροδαιτων δ' επιται &c. Στευγται δ' ιερου &c. Βαβυλων δ' η πολυχρυ-

σος &c. Το μαχαροφορον τ' εδνος &c. Quando plura scilicet ejusdem sententiæ membra copulis connectuntur, recte & eleganter primo etiam membro additur copula. Ut το τε autem cum το Σουσαν necstatur, nullâ unquam constructionis formâ licebit.

21. Οις Αμιστρης] Recte hic ponitur οις; hac enim voce denotatur *Amistrem*, & cæteros quorum sequuntur nomina, fuisse εν των προλιποντων της Σου-σας ηδ' Εχβατανας.

24. Incuriâ lapsus est *Stanleius* dum ex *Suida* probare vult titulum μεγαλου βασιλεως non Persarum Regi soli, sed & aliis etiam regibus olim fuisse tributum. Non hoc enim dicit *Suidas*, sed contrarium potius, nempe regio titulo, quando horum incidit mentio, populorum subjectorum nomina addi solere, ut *Lacedæmoniorum*, *Macedonum*, &c.

32. Nomen aliquod quadrissyllabum in locum του Σωδανης potius reponendum. In anapæstico enim parœmiaco anapæstus ut plurimum, rarissime spondæus syllabam catalecticam præcedere solet.

42. 43. — οιτ' επιπαν ηπειρογενες

Κατεχουσιν εδνος] Quanquam insolentior paullo phrasim fit, κατεχεν εδνος, nihil tamen innovandum censeo. Si insolentiora omnia *Æschylo* detraherentur, eâdem operâ & proprius ei ac peculiaris styli character detrahetur.

44. — τους Μητραγαθης

Αρεους τ' αραδος, βασιλης διοπις] Quare epitheton *αραδος* utrisque, *Metragathi* & *Arceo*, rectius adderetur, quam soli *Arceo*, nullam rationem video.

46. Ut constet metrum lege εξορμωσιν.

51. Λογχης ακμονες] Frustra hanc phrasin sollicitat *Pauwius*. Genitivus ab ακμονες regitur, nec ad subauditam

auditam præpositionem ὑπο recurrere necesse est. Similis constructio apud *Æschylum* non inusitata. Ita *Prometh. Vinet.* v. 906. habes αὐδαδὺς φρενῶν, quanquam neque isthinc manus corruptrices abstinere potuit *Pauwius*.

V. 65. Quæcunque duo systemata ita constituta reperiuntur, ut unumquodque quidem variis inter se genere metris constet, utrumque vero ex iisdem prorsus cum altero numero versibus, & genere metris, sit conflatum, adeo ut sibi invicem per omnia accurate respondeant, ea profecto antistrophica & sunt, & dici debent. Ista autem omnia in hæc systemata conveniunt; recte igitur antistrophica esse statuit *Stanleius*, frustra quoque in monostrophicorum ordinem redigere satagit *Pauwius*. Versus primus ionicus est a minore trimeter acatalectus, secundus & tertius similes dimetri acatalecti, quartus & quintus unum constituere debent versum primo similem, sextus & septimus penthemimeres sunt anapæsticæ, octavus est anapæsticus dimeter acatalectus.

81. Hæc ionica esse *Pauwio* assentior, & vocem κυανον synizesin pati, ut pronuncietur κυανου, nam κυανον supposita contractione nunquam efficies.

87 — 90. Δοκίμος δ' οὐπὶς ὑποσας
Μεγαλὸν ῥέυματι φῶταν,
Ἐχρῶις ἔρκεσιν εἰργεῖν
Ἀμαχὸν κύμα θαλάσσης] Constructio est οὐπὶς
δὲ οὕτω δοκίμος ὥστε ὑποσας μεγαλὸν ῥέυματι φῶταν εἰργεῖν
ἀμαχὸν κύμα θαλάσσης ἐχρῶις ἔρκεσιν. Nemo vero ita vir-
tute ac robore insignis est, ut ingentis virorum torren-
tis vim sustinere valens arcere firmis munimentis possit
inexpugnabilem fluctum maris. Quod scilicet in clau-
sulæ principio erat μέγα ῥέυμα, mox incalcescente
paullatim Poeta ardentius dicitur ἀμαχὸν κύμα θα-
λάσσης.

99. Εἰς ἀρκυστα] Cum apud *Sophoclem Eleet.* v. 1504. habeamus ἀρκυσταῖς, & apud *Euripidem Orest.* v. 1432. ἀρκυστα, & hic codices fere omnes repræsentent ἀρκυστα, *Hesychium* potius ex his, quam hos e solo *Hesychio*, corrigi par est. Quoad vocis significationem res eodem redit, sive e σαω, sive a τωω, derivetur, & metrum utrumvis æque admit- tit. Si legas ἀρκυστα versus in ditrochæo cata- lecto definet, sicut in ionico catalecto si ἀρκυστα reponas.

100. ὑπὲρ ἀλυξάντα est, supra retia transfiliendo evaden- tem.

102. Strophe hæc prima, & quæ ei opponitur antistrophe, pro germanis & legitimis antistrophicis proculdubio habendæ sunt, quanquam ex puris

putis ionicis constent. Apud *Euripidem* enim in *Phœnissis* stropham & antistropham habes ex folis dactylicis constantes; sed ut istæ ex dactylicis va- riis, ita hæc e variis ionicis, dimetris scilicet acatalectis, catalectis, & hypercatalectis, componun- tur. *Pauwius* autem, veritus nimirum ne, si an- tistrophe ex iisdem genere carminibus quibus stro- phe constaret, systemata hæc revera antistrophica existimarentur, in istam varia carminum genera, ionica, anapæstica, choriambica, trochaica, intro- duxit; metiendi ratio si vera esset, cum ista om- nia eadem prorsus in strophæ pariter deprehen- dantur, quin systemata hæc antistrophica sint ne- que ipsæ negare, si sibi constare velit, potest. Ita id quod maxime evitare conatus est, quantum in se fuit effectum præstitit. Primos autem quatuor versus recte constitutos ex *Stephaniana* dedit *Pauwius*, qui & recte ἐκράτησεν reposuit. Quintus & sextus ita constitui debent,

Διῆπεν ἱπποχαρμὸς similis duobus proxime præcedentibus

τε κλονοῖς, πολέων τ' ἀνασσεῖς dimeter hypercata- lectus ex ionico pentasyllabo ditrochæo & syllaba ἀνασσεῖς in quibusdam exemplaribus legi testis est *Stephanus*. Certe hiatus iste in τε ἀνασσεῖς ferri non potest. Quæ in antistrophæ leguntur ad eadem metra facile a quovis redigi poterunt.

V. 114. Hæc etiam strophe cum opposita antistro- pha revera antistrophica sunt, quanquam ex folis trochaicis, sed variis, *Euripideis* scilicet & penthe- mimeribus, constantes. Metra autem recte con- stituta a *Stanleio* exhibentur, nisi quod οα extra metrum in v. 116 & 122. poni debet, quod & notavit Græcus metrorum Enarrator. *Pauwius* ἀ- περοφικοφῶσι quadam versus 119 & 120. in unum perperam compegit, & hoc pacto iambos in sys- tema trochaicum introduxit.

126. Cum strophe hæc quæ tertia vocatur, eique opposita antistrophe, variis genere metris con- stent, sibi invicem vero optime respondeant, quin antistrophica sint, negari etiam ab ipso *Pauwio*, mo- do sibi constet, non potest. Cum metra autem in vulgatis parum sibi mutuo concordent, ita dehinc constitui debere censeo,

Πας γὰρ ἱππῆλας creticus dimeter deletο quod otiosum est

Καὶ πεδοστῆς λῶς, trochaicus Euripideus

Σμῖνος ὡς ἐκλεοπτε periodus catalectus

Μελισσῶν, συν ὀρχαμῶ στατου, antispaeticus dime- ter hypercatalectus

Τὸν ἀμφιζευκτὸν ἐξὰ pherecrateus

μετ' αμφοτέρωδ' ἄλλον hepthemimeris dactylica

Πρῶτα κοινὸν αἰας ithyphallicus
Antistrophe.

Λεκτὰ δ' ἀνδρῶν ποδῶ, Πιμπλάται δακρυμασι neutra pluralia verbo singulari sæpe junguntur

Περσίδες δ' ἀκροπενδεῖς,
Ἐκαστὴ ποδῶ φιλανορεῖ,
Τὸν αἰχμηντὰ δουρεῶν
Εὐνατῆς ἀποπεμψαμένα,
Ληπνέται μονοζυγῆ.

V. 133. Λεκτὰ δ' ἀνδρῶν ποδῶ] Fatendum est post ἀνδρῶν ποδῶ injucunde repeti ποδῶ φιλανορεῖ; sed quid facias? Nusquam peccavit *Æschylus*? Nihilve in ejus scriptis reperitur minus eleganter dictum? Nihil igitur temere innovandum censeo, præsertim cum ἀνδρῶν ποδῶ, quod ex conjectura reponit

Pauwius, vulgata etiam lectione longe languidius videatur.

V. 152. Βασιλεῖα δ' ἐμῇ, περσῶντινῶ] Et metri & sententiæ ratio postulare videtur ut reponamus,

Βασιλεῖα δ' ἐμῇ, τὴν περσῶντινῶ.

Notæ ad SCHOLIASTEM.

Ad v. 1. lin. 10. Ita forsan hæc restitui possunt, τὰ δὲ πῖσα, τινὲς φασιν, οὐχ ὑποπλευσαντες τοὺς κατὰ χορὸν ἑαυτοὺς λέγειν, πτωμάλα Περσῶν.

3. Quæ hic adnotata sunt huc pertinere non possunt; ad præcedens πῖσα referri debere puto, & reponendum esse, πῖσα] λείπει τὰ βασιλεῖα.

28. Quare ἐνυποστατῶ, id est, *fixâ, solidâ*, hic stare non possit, non video.

70. Pro τὸ θῆναι lege θύθηναι.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 165. In hoc versu nulla commatis trochaici habetur ratio. Forsan rescribi potest,

Ταῦτα μοι μείμνα διπλὴ φράσις ἐστὶν ἐν φρεσὶ,
εἰσα prima του φράσις propter vocalem longam præcedentem. Porro μείμνα φράσις verti debet, *cogitatio non adhuc bene intellecta ac stabilita, nondum dijudicata.*

166. 167. Μὴτε χρεμμάτων ἀναδρῶν πλῆθος ἐν πῇ σέβειν,
Μὴτ' ἀχρηματοῖσι λαμπρὴν φῶς, ὅσον δένος παρὰ] Quamvis λαμπρὴν post σέβειν invenisse forsan sequi videatur, ista tamen constructionis forma *Æschylo* non displicuit. Similem profecto structuram paulo infra v. 457 — 463. deprehendimus. Nihil igitur mutandum, neque opus est ut cum *Pauwio* reponamus ἐν πῇ πλεῖν. Ista etiam, ὅσον δένος παρὰ, verti debent, *tantum quantum adest robur.*

174. Ὡς ἂν δυνάμεις ἡγεῖται θεῶν] Multifariam peccat *Pauwii* ad hunc locum conjectura, ὧν, ἂν δυνάμεις, ἡγεῖται θεῶν. Primo, ὧν θεῶν Græce non dicitur, sed ὧν ἂν θεῶν. Deinde, ἂν δυνάμεις pro εἰαν δυνάμεις παρῇ, si quidem Græce, saltem durissime, ponitur. Postremo, aut ἡμῶν cum δυνάμεις, aut ἡμῶς cum ἡγεῖται, addi postulat fermonis perspicuitas; aliter, constructio obvia esset, ὧν ἂν θεῶν ἡγεῖται εἰαν δυνάμεις οὐ παρῇ. Vulgatam scripturam, cum ipse *Pauwius* se eam non improbare fateatur, tueri non est necesse.

V. 194. 195. — καὶ χεῖρ ἐν τῇ διφρῶν
Διασπαράττει] Optime *Canterus* pro ἐν τῇ restituit αὐτῇ. *Pauwianum* ἐντὶ διφρῶν neque ullius omnino Scriptoris auctoritate se tuetur, neque cuiquam, opinor, arridebit. Paulo infra autem distinguendum post χαλινῶν quicquid dicat *Pauwius*.

202. συν δυντολῶ χεῖρ] Verte, cum sacrificiis ministrantium manu, id est, catervâ. Aliter præpositio συν prorsus otiosa esset. Et in hoc sensu non flaccescit χεῖρ post χεῖρ, sed emphaticum est.

204. Ὡς πλεῖν τὰ δὲ] Hæc ad δυντολῶ χεῖρ, non ad δυντολῶ, referri debere existimo.

207. Μεδυσσεῶν δὲ κερκὸν εἰσπρῶ δρομῶ] Volucrum δρομῶς est volatus. Neque accipitres unquam humi stantes, sicut galli gallinacei, sed semper in aere volantes pugnant, quod norunt periti. δρομῶ πτεροῖς εἰσπρῶντα igitur verti debet, *celeri volatu alis irruentem.*

213. 214. Κακῶς δὲ περὶ αὐτῶν, οὐχ ὑποδυνος πολεῖ
Σαῶν δὲ ὁμοίως τῇσδε κοίταις χρόνος] Sententia quæ e vulgatis emergit nihil minus quam inepta est, sed eam parum affecutus est *Pauwius*. Ea Choro declaraverat Atossa quæ sibi in somniis ac vigilantibus videri contigerat; & nunc addit, ea sibi visu fuisse terribilia, seque credere eadem Choro audita non minorem metum incutere. Timebat nimirum ne iis portentis significaretur exercitus

ercitus Perfici clades. Cætera enim quod attinet secuta, dicere pergit, Chorum optime nosse Xerxem, si prospera quidem usus sit fortuna, virum omnibus admirandum evasurum; sin minus profpere ei cesserit hæc expeditio, nemini tamen administrationis rationem reddere teneri, sed si salvus modo redeat, eodem modo ac hactenus isti regioni imperaturum. Hæc hujus loci sententia est. Contra autem ita objicit *Pauwius*. Quid metuendum Reginæ & Choro, si eodem modo imperaret Rex victus quo vincens? Quid audio? Annon satis justam metus causam habebant ne rex proposito excideret, & exercitus ille ingens, flos juventutis ac militiæ Asiaticæ, immo Asiæ totius robur, ab hostibus profligaretur, ac forsan internecione deleretur? Annon metuendum erat ne ipse Rex una cum exercitu periret? Illud tamen prius id erat quod maxime portendi credidisse videtur Regina, ideoque statim addit, quasi proprios timores consolans, quanquam infelicissime rem gesserit Xerxes, spem tamen superesse omnia clamina resarciendi, modo ipse tandem salvus redeat; eum enim, cum nemini sit obnoxius, imperium paternum proculdubio retenturum. Hæc interpretatio confirmatur etiam ex v. 519. ubi Atossa, cum ex Nuncio audivisset exercitum prope totum deletum, exclamat, hanc calamitatem somnium suum aperte sibi patefecisse. *Pauwii* autem emendatio pro ὁμοίως reponentis ὅποιος bis peccat. Primo ὅποιος pro πῶς in ea notione nunquam usurpari existimo qua interrogatio negationi æquipollet. Deinde, sententia sibi ipsa contradicit. Quare enim, etiam post exercitus cladem, non istius terræ imperium retineret, qui disertis verbis dicitur nemini esse obnoxius? Aut quis civitati magis obnoxius dici potest, quam ille qui ob rem male gestam regno exuitur?

V. 232. Δυσμας φθινασμάτων] Durius dictum esse, adeoque mihi non admodum placere non diffiteor. Nihil tamen muto.

234. Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως] Verte, Ita enim cuncta Græcia fiet regi subdita.

247. Τοῦδε γὰρ δρασμίου φῶτος Περσικὸν ὄρεται μάδην] Verte, Hujus enim viri cursuram Persicam, sive ex more Persarum, id est, Persæ cujusdam esse, advertere convenit.

256, 257. Ita horum versuum metra constituenda, Αἶνα γ', αἶνα κενά, penthemimeris trochaica Νεοκοτὰ καὶ δαῖα, αἰ, αἰ. periodus;

& in antistropha,

Ἡ μακροχρόστος

Ὅς γὰρ τις αἶον ἐφάνθη.

Αἶνα pro Αἶνα posui *Pauwii* conjecturam secutus. V. 259. Ionicus est a minore dimeter brachycatalectus. *sed prima τὸ κλυόντες βραχυτέ.*

260. Ὡς πάντα γ' ἐς ἐκείνα διαπεσφραγμένα] Verte, Omnia scilicet ista pessundata sunt. De exercitu Persarum loquitur Nuncius. Eodem sensu infra Noster v. 517.

Οἱ γὰρ ταλαῖνα διαπεσφραγμένου στρατοῦ.

277. Πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεισιν] Receptam hanc lectionem prout vulgo intelligitur jure reprehendit *Pauwius*, quod sic Chorus male a litoribus, de quibus Nuncius loquitur, ad navium tabulas transit; ipsius tamen, quod mirere, emendatio eadem culpâ laborat. Nihil autem immutandum; πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεισιν verti debet, apud gemina litora fluctibus verberata. Πλαζ proprie est tabula vel planities quæcunque. Inde etiam ἀεὶα vel litus quod mari alluitur, quia planum plerumque est, πᾶζ non improprie dicitur. πλαγκτός vero non hîc errabundus significat, sed quassatus, verberatus, ut apud *Sophoclem Ajac.* v. 602. Salamis dicitur ἀλιπλαγκτός. Ita apud *Hesychium* πλαγχθέντες, πληγέντες. Quia autem pugna ista navalis in sinus Saronici fundo prope Salamina commissa erat, ideo voce διπλάκεισι usus est Poeta, ad gemina Atticæ & Argolidis litora, quæ sinum istum maxima ex parte circumcingunt, denotanda.

280. Nihil hîc immutandum, cum in antithetico δαῖσις pro dissyllaba haberi possit.

281. Fallitur *Pauwius*. Penultima in δουσιανν longa est. Semper saltem apud Pindarum producit, ut & infra v. 639. 945. Legendum igitur puto,

Δουσιανν Πέρσαισι δαῖσις

ut versus antispasticus sit dimeter hypercatalectus ex duobus epitritis, primo & tertio, & syllaba, δαῖσις enim hîc vox est dissyllaba, aut epitritus alter pentasyllabus dici potest, prima in δαῖσις sequente vocali correpta. In antistropha ut metrum concordet reponi potest, partim præeunte *Pauwio*,

Μεμνηδῆα τοὶ παρὲσιν ὅς πολ-

ubi epitrito tertio opponitur dijambus, quod rite fieri nemo dubitabit.

282. Cum *Pauwio* rescribendum puto,

Ὡς παγκρατὺς ἅπαντ' ἐδίσταν,

ut versus sit glyconius ex epitrito tertio & antipasto pentasyllabo, cui pulchre respondebit in antistropha,

λας Περσίδων μάταια ἐκπ

V. 289. Ut hic versus antithetico respondeat scribendum est,

σαν ευνιδας ηδ' ανανδρους.

Eunidas penultimam necessario corripit cum ab *eunis* ultima brevi fit inflexio; vide Homer. *Iliad* x. v. 44. *Euripid. Iphig. Aul.* v. 397. 807. Ita epitrito tertio opponetur epitritus primus pentasyllabus, & legibus metricis abunde satisfiet, cum antitheticorum uterque sit pherecratius, neque ut pes pedi ad amissim respondeat omnino sit necesse. *Eunidas* autem hic verti debet, *orbas*, non, *conjuges*. Ideoque conjuges *Persicas* frustra orbas & viduas factas dixisse videtur Poeta, quia ex calamitate ista nullum omnino emolumentum patriæ accefferat.

297. 298.

— ος τ' επι σκηπτουρχα

Ταρχεις, ανανδρον ταξιν ηρημου θανων] Verte, *quique sceptrigeris præfectus cohortem eviratam duce destitutam reliquit moriens*. *Σκηπτουρχοι* isti non erant *Satrapæ*, aut qui supra appellantur βασιλης βασιλεως υποχοι, sed revera *Eunuchi*, unde *ανανδρον ταξιν* subiungit Poeta. Regii corporis apud Persas custodiam eunuchis primus commisit Cyrus, teste Xenophonte *Cyropæd.* p. 540. edit. *Hutchinson*. Hi satellites numero trecenti erant, & *Σκηπτουρχοι* appellabantur. Vide *Eund.* ibid. p. 596. iisque primus præfuit Gadates ipse eunuchus ibid. p. 611. & 351. Vide & p. 509.

313. *Φανουχος, οιδε ναος εν μιας πεπον*] Attici augmentum nunquam abjiciunt; lege igitur *εξεπείσων μιας*. Nomen autem *Φανουχος*, cum *Persicum* idioma magis quam *Αγρουχος* quod commentum est *Pauwii* redoleat, & Herodoti auctoritate firmetur, retinendum censeo. *Ασυνδετα* talia non raro apud *Æschylum* occurrunt. Vide infra v. 970.

325. *Κεῖται θανων*] *Æschylo* non inusitatum fuisse, cum plures nominativi inter se copula connexi ponuntur, subungere verbum singulare quod a postremo immediate regitur, manifestum est ex proximè præcedentibus,

Και Μαγος Αγαθος, Αρταμης τε Βαντειος

— κατεφθιτο.

Nihil igitur mutandum.

327. *Κιλικων απαρχος*] Quæ *Pauwio* nitere videntur mihi plane sordent. Syennesis non erat *αρχος απο Κιλικων*, sed ipse *Κιλικων αρχος*, quod ostendit *Stanleius*. Quapropter si *απαρχος* non placet, rescribendum censeo *επαρχος*.

344. *Μη σοι δοκουμεν τηδε λειφθηναι μαχη*] *Τηδε* non debet cum *μαχη* conjungi, sed seorsim sumptum verti, *hac ex parte*, id est, quod ad numerum at-

tinet. Ex sequente autem *αλλα* manifestum est, *το μη* non hic interrogative, sed negative, poni. Legendum igitur omnino est *δοκουμεν, Ne tibi videamur*.

V. 349. *Ανδρων γαρ οντων ερκος εστιν ασφαλεις*] Nullam hic emphasin quærendam existimo. *Ανδρων οντων* verti debet, *dum viri Athenis supersint*.

376. Lege *ετρεπουτο*, retento augmento.

382. *Διαπλοον χαδισασαν* hic poni pro *κατα διαπλοον ισαται* vix ac ne vix quidem persuaderi mihi patiar, præfertim cum hoc non de navibus dicatur, sed de omni turba nautica. Proculdubio vertendum est, *Navigazione occupatum tenuerunt*.

388. *Πρωτον μεν ηχη κελαδος Ελληνων παρκα*] Egregie omnino pro *ηχη Pauwius* restituit *ηδη*.

393. *Παιαν εφωμουν σερμον Ελληνες τοτε*] *Φυγη* in versu præcedente regitur ab *επι* in *εφωμουν*, quod latuisse videtur *Pauwium*.

411. De significatione vocis *δορυ* apud Poetas, locis a *Stanleio* allatis adde *Euripid. Cyclop.* v. 15. 19.

414. *αρωγη δ' ουπς αλληλοις παρην*] Omnino retinendum est *αρωγη δ'*, neque admittendum quod comminiscitur *Pauwius*, *αρωγη τ'*. Hoc enim vult Poeta, Quamvis multitudo navium in angusto coacta est, *εφεστ* add. nullum tamen illis a se invicem mutuuum auxilium aderat. *Ελληνικα τε νηες* connectuntur cum *πληδες ηδεις*, & quæ interponuntur parenthesi includi debent.

416. Lege *Επαοντ'*, augmentum enim non respuit metrum.

418. *υπιουτο δε*] Structura & connectio orationis videtur postulare *υπιουτο δε*.

419. *θαλασσα δ' ουκ ετ' ην ιδειν*] Male hujus loci constructionem ita explicat *Pauwius*, *θαλασσα ουκ ετ' ην θαλασσα ιδειν*. Vera constructio est *θαλασσα ουκ ετ' ην εσε πνα ιδειν ενεην*, *mare non amplius existerat quod ad visum attinet*, vel adeo ut quisquam id posset videre.

421. *Εκπληθυνον*] Legendum omnino est cum *Robortello* *επληθυνον*. *Aldinum* *επληθυνον*, cum penultimam producat, respuit metrum.

428. *Εως κελανης νυκτος ομμ' αφειλετο*] Το *αφειλετο* referri debet, tum ad proximè præcedens *πελαγιαν αλα*, tum ad *Persas*, qui naufragi & fluctibus jactati a Græcis cædebantur, quorum etiam in præcedentibus fit mentio. *Pauwii* conjectura reponentis *αφειλετο* stare non potest. Nam præpositio *απο*, quæ jam verbo *αφειλετο* aperte adest, præpositionis diversæ *υπο* ellipsin plane excludit, & constructio necessario esset, *εως ομμ' ειλετο απο κελανης νυκτος*.

ercitus Perfici clades. Cætera enim quod attinet secuta, dicere pergit, Chorum optime nosse Xerxem, si prospera quidem usus sit fortuna, virum omnibus admirandum evasurum; sin minus prospere ei cesserit hæc expeditio, nemini tamen administrationis rationem reddere teneri, sed si salvus modo redeat, eodem modo ac hætenus isti regioni imperaturum. Hæc hujus loci sententia est. Contra autem ita objicit *Pauwius*. Quid metuendum Reginae & Choro, si eodem modo imperaret Rex victus quo vincens? Quid audio? Annon satis justam metus causam habebant ne rex proposito excideret, & exercitus ille ingens, flos juventutis ac militiæ Asiaticæ, immo Asiæ totius robur, ab hostibus profligaretur, ac forsitan internecione deleretur? Annon metuendum erat ne ipse Rex una cum exercitu periret? Illud tamen prius id erat quod maxime portendi credidisse videtur Regina, ideoque statim addit, quasi proprios timores consolans, quanquam infelicissime rem gesserit Xerxes, spem tamen superesse omnia damna refarciendi, modo ipse tandem salvus redeat; eum enim, cum nemini sit obnoxius, imperium paternum proculdubio retenturum. Hæc interpretatio confirmatur etiam ex v. 519. ubi Atossa, cum ex Nuncio audivisset exercitum prope totum deletum, exclamat, hanc calamitatem somnium suum aperte sibi patefecisse. *Pauwii* autem emendatio pro *ῥοιῶς* reponentis *ῥοιῶς* bis peccat. Primo *ῥοιῶς* pro *πῶς* in ea notione nunquam usurpari existimo qua interrogatio negationi æquipollet. Deinde, sententia sibi ipsa contradicit. Quare enim, etiam post exercitus cladem, non istius terræ imperium retineret, qui disertis verbis dicitur nemini esse obnoxius? Aut quis civitati magis obnoxius dici potest, quam ille qui ob rem male gestam regno exuitur?

V. 232. *Δυσμαίς φθινασμάτων*] Durius dictum esse, adeoque mihi non admodum placere non diffiteor. Nihil tamen muto.

234. *Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ*] Verte, Ita enim cuncta Græcia fiet regi subdita.

247. *Τοῦδε γὰρ δρασμὶα φῶτος Περσικὸν ἄρειται μάστιγι*] Verte, Hujus enim viri cursuram Persicam, sive ex more Persarum, id est, Persæ cujusdam esse, advertere convenit.

256, 257. Ita horum versuum metra constituenda, *Αἶνα γ', αἶνα χαλὰ, penthemimeris trochaica*
Νεοκοτὰ καὶ δαῖα, αἰ, αἰ. periodus;
& in antistropha,

Ἡ μακροχρότος

Ὅδε γὰρ πῶς αἰὼν ἐφάνθη.

Αἶνα pro *Αἶνα* posui *Pauwii* conjecturam secutus.

V. 259. Ionicus est a minore dimeter brachycatalectus. *Ἰδὲ πρῶτα τὰ κλυοντὲς βρεῦσιν*.

260. *Ὡς πάντα γ' ἐς ἐκείνα διαπεσφραγμένα*] Verte, Omnia scilicet ista pessundata sunt. De exercitu Persarum loquitur Nuncius. Eodem sensu infra Noster v. 517.

Οἱ γὰρ τάλαντα διαπεσφραγμένου στρατοῦ.

277. *Πλαγυτοῖς ἐν διπλάκεισιν*] Receptam hanc lectionem prout vulgo intelligitur jure reprehendit *Pauwius*, quod sic Chorus male a litoribus, de quibus Nuncius loquitur, ad navium tabulas transit; ipsius tamen, quod mirere, emendatio eadem culpâ laborat. Nihil autem immutandum; *πλαγυτοῖς ἐν διπλάκεισιν* verti debet, *apud gemina litora fluctibus verberata*. *πλαγ* proprie est *tabula* vel *planities* quæcunque. Inde etiam *αἶλα* vel *litus* quod mari alluitur, quia planum plerumque est, *πλαγ* non improprie dicitur. *πλαγυτος* vero non hîc *errabundus* significat, sed *quassatus*, *verberatus*, ut apud *Sophoclem Ajac.* v. 602. Salamis dicitur *ἀλλιπλαγυτος*. Ita apud *Hesychium* *πλαγυθέντες*, *πληγυθέντες*. Quia autem pugna ista navalis in sinus Saronici fundo prope Salamina commissa erat, ideo voce *διπλάκεισιν* usus est Poeta, ad gemina Atticæ & Argolidis litora, quæ finem istum maxima ex parte circumcingunt, denotanda.

280. Nihil hîc immutandum, cum in antithetico *δαίσις* pro dissyllaba haberi possit.

281. Fallitur *Pauwius*. Penultima in *δυσμαίῃ* longa est. Semper saltem apud Pindarum producitur, ut & infra v. 639. 945. Legendum igitur puto,

Δυσμαίῃ Περσικῇ δαίσις

ut versus antispasticus sit dimeter hypercatalectus ex duobus epitritis, primo & tertio, & syllaba, *δαίσις* enim hîc vox est dissyllaba, aut epitritus alter pentasyllabus dici potest, prima in *δαίσις* sequente vocali correpta. In antistropha ut metrum concordet reponi potest, partim præeunte *Pauwio*,

Μεμνηδαι τοὶ παρὲν ὡς πολ-

ubi epitrito tertio opponitur dijambus, quod rite fieri nemo dubitabit.

282. Cum *Pauwio* rescribendum puto,

Ὡς παγκρατὸς ἅπαντ' ἐδέσαν,

ut versus sit glyconius ex epitrito tertio & antispasto pentasyllabo, cui pulchre respondebit in antistropha,

λας Περσίδων μάταια κῆπ

V. 289. Ut hic versus antithetico respondeat scribendum est,

σαν ευνιδας ηδ' ανανδρους.

Eunidas penultimam necessario corripit cum ab *ευνιδας* ultima brevi sit inflexio; vide Homer. Iliad x. v. 44. *Euripid. Iphig. Aul.* v. 397. 807. Ita epitrito tertio opponetur epitritus primus pentasyllabus, & legibus metricis abunde satisfiet, cum antitheticorum uterque sit pherecratius, neque ut pes pedi ad amuffim respondeat omnino sit necesse. *Eunidas* autem hic verti debet, *orbas*, non, *conjuges*. Ideoque conjuges Persicas frustra orbas & viduas factas dixisse videtur Poeta, quia ex calamitate ista nullum omnino emolumentum patriæ accefferat.

297. 298. — ος τ' επι σκηπτουχα

Ταρχεις, ανανδρον ταξιν ηρημου θανων] Verte, *quique sceptrigeris præfectus cohortem eviratam duce destitutam reliquit moriens*. *Σκηπτουχοι* isti non erant *Satrapæ*, aut qui supra appellantur *βασιλης βασιλεως υποχοι*, sed revera *Eunuchi*, unde *ανανδρον ταξιν* subjungit Poeta. Regii corporis apud Persas custodiam eunuchis primus commisit Cyrus, teste Xenophonte Cyropæd. p. 540. edit. *Hutchinson*. Hi satellites numero trecenti erant, & *Σκηπτουχοι* appellabantur. Vide Eund. ibid. p. 596. iisque primus præfuit Gadates ipse eunuchus ibid. p. 611. & 351. Vide & p. 509.

313. *Φαρνυρος, οιδε ναος εν μιας πεισον*] Attici augmentum nunquam abjiciunt; lege igitur *εξεπεισον μιας*. Nomen autem *Φαρνυρος*, cum Persiacum idioma magis quam *Αρνυρος* quod commentum est *Pauwii* redoleat, & Herodoti auctoritate firmetur, retinendum censeo. *Απυρετα* talia non raro apud *Æschylum* occurrunt. Vide infra v. 970.

325. *Κετται θανων*] *Æschylo* non inusitatum fuisse, cum plures nominativi inter se copula connexi ponuntur, subungere verbum singulare quod a postremo immediate regitur, manifestum est ex proximis præcedentibus,

Και Μαγος Αραβος, Αρταμης τε Βαντειος

— κατεφθιτο.

Nihil igitur mutandum.

327. *Κιλικων απαρχος*] Quæ *Pauwio* nitere videntur mihi plane sordent. Syennesis non erat *αρχος απο Κιλικων*, sed ipse *Κιλικων αρχος*, quod ostendit *Stanleius*. Quapropter si *απαρχος* non placet, rescribendum censeo *επαρχος*.

344. *Μη σοι δοκουειν τηδε λειφθηναι μαχη*] *Τηδε* non debet cum *μαχη* conjungi, sed seorsim sumptum verti, *hac ex parte*, id est, quod ad numerum at-

tinet. Ex sequente autem *αλλα* manifestum est, το *μη* non hic interrogative, sed negative, poni. Legendum igitur omnino est *δοκωμεν, Ne tibi videamur*.

V. 349. *Ανδρων γαρ οντων ερκος εστιν ασφαλης*] Nullam hic emphasin quærendam existimo. *Ανδρων οντων* verti debet, *dum viri Athenis supersint*.

376. Lege *ετρουτο*, retento augmento.

382. *Διαπθων χαλιδισσων* hic poni pro *κατα διαπθων ισσων* vix ac ne vix quidem persuaderi mihi patiar, præsertim cum hoc non de navibus dicatur, sed de omni turba nautica. Proculdubio vertendum est, *Navigazione occupatum tenuerunt*.

388. *Πρωτον μεν ηχη κελαδος Ελληνων πικρα*] Egregie omnino pro *ηχη Pauwius* restituit *ηδη*.

393. *Παιαν εφουμουν σερμων Ελληνες τοτε*] *Φυγη* in versu præcedente regitur ab *επι* in *εφουμουν*, quod latuisse videtur *Pauwium*.

411. De significatione vocis *δου* apud Poetas, locis a *Stanleio* allatis adde *Euripid. Cyclop.* v. 15. 19.

414. *αρωγη δ' ουπς αλληλοισ παρηγ*] Omnino retinendum est *αρωγη δ'*, neque admittendum quod comminiscitur *Pauwius*, *αρωγη τ'*. Hoc enim vult Poeta, Quamvis multitudo navium in angusto coacta *est*, nullum tamen illis a se invicem mutuuum auxilium *add.* aderat. *Ελληνικα τε νηες* connectuntur cum *πληδες ηδεις*, & quæ interponuntur parenthesi includi debent.

416. Lege *Επαλοντ'*, augmentum enim non respuit metrum.

418. *υπιουτο δε*] Structura & connectio orationis videtur postulare *υπιουτο δι*.

419. *θαλασσα δ' ουκ ετ' ην ιδειν*] Male hujus loci constructionem ita explicat *Pauwius*, *θαλασσα ουκ ετ' ην θαλασσα ιδειν*. Vera constructio est *θαλασσα ουκ ετ' ην οσε πνα ιδειν εκεινην, mare non amplius existebat quod ad visum attinet*, vel adeo ut quisquam id posset videre.

421. *Εκπληθυνον*] Legendum omnino est cum *Robortello* *επληθυνον*. *Aldinum* *επληθυνον*, cum penultimam producat, respuit metrum.

428. *Εως κελαινης νυκτος ομμι αφειλετο*] Το *αφειλετο* referri debet, tum ad proxime præcedens *πελαγαν αλα*, tum ad Persas, qui naufragi & fluctibus jactati a Græcis cædebantur, quorum etiam in præcedentibus fit mentio. *Pauwii* conjectura reponentis *αφειλετο* stare non potest. Nam præpositio *απο*, quæ jam verbo *αφειλετο* aperte adest, præpositionis diversæ *υπο* ellipsin plane excludit, & constructio necessario esset, *εως ομμι ειλετο απο κελαινης νυκτος*.

V. 447. προδε Σαλαμινος τοπων] Sana est vulgata lectio. Ita infra v. 792. habemus τον Ελληνων τοπον. τοπος situm denotat, nunquam magnitudinem.

448. 449. — ἢν ὁ φιλοχορος

Παν ἐμπατεῖται, ποντίας ἀκτῆς ἐπὶ] *Pauwius* reponit ποντίας ἀλμῆς ἐπὶ, sed perperam. Voce enim νησον jam prius posita, redundant plane hæc, & frigidissime adduntur. Præterea, cum verbo ἐμπατεῖται arcte cohærent, neque ea cum ἢν connecti patitur syntaxeos ratio.

453. ἐπαλιων] Lege ἐναλιων. Vide quæ notavimus supra ad *Prometh.* v. 345. & ad *Euripid. Hecub.* v. 39.

458. Lege κυχλουντο, augmento eliso propter versum præcedentem in vocali positione longa desinentem.

463. Synizefin patitur κρεωκοῦπουσι.

466. ἰδραν εὐαγῇ aptissimum est. Eadem sententia apud *Euripidem Supplic.* v. 652. habes εὐαγῇ πνευρον.

482 — 485. Στρατος δ' ὁ λοιπὸς ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ

Διῶλλουδ', οἱ μὲν ἀμφὶ Κρηναίων γανος

Διψῆι ποιοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἀδματός κενοὶ

Διεκπερωμένων ἐς τε Φωκεῶν χθονα] Quidquid

dicat *Pauwius*, hic locus aut mutilus aut corruptus ad nos pervenit, & utrumque fortasse verum est. Nihil certe in sequentibus invenies quo referri possit particula copulativa τε, aut quod cum præcedentibus connectat. Vide modo seriem orationis. "Exercitus vero reliquus (aut, juxta *Pauwium*, eodem enim res redit, reliquum vero exercitum quod attinet) & in Bœotorum terra periit, pars quidem circa Κρηναίων γανος siti laborantes, pars vero præ anhelatione inaniti transimus in regionem Phocensium." Eorum scilicet qui in Bœotiâ perierunt, pars circa Κρηναίων γανος absumpta est, pars Bœotia trajecta in Phocida evasit; hanc enim vim habent οἱ μὲν & οἱ δέ, quod omnibus notum est. Deinde, quid sibi velit Κρηναίων γανος juxta cum ignarissimis scio, nec Commentatorum quisquam Lectorem instruere vel uno quidem verbulo dignatus est. *Scholias* sane dicit Κρηνην esse locum Bœotiæ, & fontes revera esse in Bœotia plurimas, ut & alibi, minime nego, sed locum quendam in ea regione reperiri Κρηνην appellatum solus, credo, est qui tradit *Scholias*, nec ei magnopere credendum suadeam. Quid vero est γανος? Vinum ac Mel hoc nomine interdum designari non ignoro. Vide Nostrum infra v. 617. *Suid.* & *Euripid. Iphig. Taur.* v. 633. hoc quia apibus cibus est jucundissimus, illud quia hominum corda exhilarat. *Aquam* vero fontanam γανος dictam nusquam reperio.

Hesychius etiam γανος *Paradisum* interpretatur; sed Paradisi hujus in Bœotia nulla fit, ni fallor, apud Veteres mentio. Neque ullus, quod sciam, Historicorum memoriæ tradidit partem Perfici exercitus siti laborantem circa fontem quandam fuisse cæsam. Cladem istam & fugam aliter plane narrant omnes. Durissima denique mihi videtur phrasis ista, ὑπ' ἀδματος κενοὶ, præ anhelatione inanes. Recte dici concedo κενὸς ἐλπίδας, κενὸς ἀρετῆς, & fortassis κενὸν ἀνδρα, pro homine vano & futile, sed κενὸς ὑπ' ἀδματος, ἢ ἑτέρας πνὸς αἰσῶς pro homine languido & effato, Græce dici vix hodie credam. Nec magis satisfaciunt conjecturæ *Stanleii* & *Arnaldi*. Ampliandum ergo donec codex aliquis e tenebris prodeat meliora suppeditaturus.

V. 501. Κρυσαλλοπηγῇ διὰ πύργον] Διάπορον substantivum, quod voluit *Canterus*, nullibi reperiri puto, neque emendatione ulla opus esse videtur.

505. Μέσον πορον δινκε, δερμαίνων φλογι] Δινμι est *madefactio*, humore aspergo vel perfundo; sed δινκε in hoc sensu frustra, opinor, requiras. Præterea, significatio ista huic loco non convenit; non enim madafecit solum, aut humore perfudit glaciem, solis ardor, quod sine ullo transeuntis exercitus periculo fieri potuit, sed penetrando prorsus liquefecit & dissolvit, qua notione verbum δινμι nunquam, quidquid dicat *Pauwius*, usurpatur. Δινκε igitur est a δινκω, permeavit, penetravit, cui verbo convenientissimum est quod sequitur, δερμαίνων φλογι.

506. Lege πῆλον, augmento eliso propter versum præcedentem in vocali positione saltem longa desinentem.

526. Πιστοὺς γὰρ πῖστα ἔμφορειν βουλευματα] Magis placet scriptura a *Scholias* memorata, πιστοὺς γὰρ πῖστα.

531. Μὴ καὶ πὶ πρὸς χακοῖσι περδῆται χακόν] Minime sollicitanda est vulgata lectio. περδῆται formâ mediâ, potestate vero partim media partim transitiva optime ad Xerxem refertur, hac scilicet sententia, Ne sibi adponat, adjungat, vel addat infortunium aliquid novum præter ea quæ jam acciderunt. Ita dicitur περδῆσαι φίλον, amicum sibi adjungere, & apud *Thucyd.* lib. 1. §. 78. περδῆσαι πόνον.

541. Αἱ δ' ἀεργαὶ Περσίδες] Αεργαὶ suum sibi habeat *Pauwius*. Novæ nuptæ sponso recens amissos plorantes eleganter & accommodatissime ἀεργαὶ dicuntur. Talium enim lamentis tenerum quiddam ac delicatum, vigente scilicet adhuc & effervescente amore, inesse solet, quod in senum ac matronarum luctu personarum decoro non adeo convenit. Neque tamen illarum citius quam harum

rum lacrymas exarescere ideo existimandum est. Contra, illarum γοοι aptissime dicuntur ἀκορεστοί, illas enim magis urere solet tam cari capitis desiderium.

V. 548. 549. Ita horum versuum metra constituenda,

Νυν γὰρ δὴ παρὰ πᾶσι μὲν γένει γὰρ' asynartetus ex dochmaicis aut quod eodem redit penthemimeribus iambicis

Ἀσπᾶτις ἐκκενουμενά iambicus dimeter acatalectus.

Ἀσπᾶτις est ex conjectura Pauwii. His autem in antitropha respondebunt,

Πέλους τε γὰρ καὶ θαλασσίους αἰδ' Ὀμοπύργοι κυανωπίδες.

550. Ξέρξης μὲν γὰρ ἤγαγεν ποταμὸν] Omnino hinc eliminandum το μὲν, metri ratione exigente.

552. Ξέρξης δὲ παντ' ἐπέσπευε δυσφρονέως] Ἐπέσπευε est ab inusitato σπεύω sequor, non a σπῶω traho, unde nulla analogia deduci potest. Legendum est igitur necessario Ξέρξης δὲ παντ' ἐπέσπευε, Xerxem vero omnia secuta sunt.

554 — 557. Τί ποτε Δαρείος μὲν οὐ-
τω τὸ τ' ἀδελφεὸς ἐπὶ
Τόξαρχος πολίταις

Σουπιδὲς φίλος ἀκτῶς] Pauwius pro ἀδελφῆς reponi vult εὐλαδῆς, qua vero sententia, ne conjectura quidem assequi possum. Certe Darius vera non multo magis εὐλαδῆς, cautus, (si hoc est quod intelligi voluit vir eruditus) quam ἀδελφῆς dici meritis est. Nam & ille in causa fuerat quod Persarum gens cladem ingentem ad Marathonem acceperat. Chorus tamen sub pondere mali præsens gemens, quod totum Xerxi disertis verbis imputat, Ξέρξης ἤγαγεν, Ξέρξης ἀπώλεσεν, infortunii vero quo Dario imperante mactati fuerant Persæ, huiusque imprudentiæ, prorsus oblitus, sublatum ex oculis desiderio prosequitur, & quod adhuc non sit superstes & imperium obtineat queritur. Ea scilicet hominum est indoles. Præterita laudamus, præsentia convitiis proscindimus. Pro οὕτω igitur reponendum existimo οὕτω, ut sententia sit, Quare Darius innocuus tunc temporis (id est, quando hæc expeditio a Xerxe fuit suscepta) non potius civibus præfuit, exercitus imperator, Susidis charus dux? Hæc enim præ Darii desiderio Choro excidere reputanda sunt. Τόξαρχος autem & ἀκτῶς imperium plane militare, non regimen civile designant.

555. Trochaicus est, & talis etiam esse debet antitheticus: nunquam enim trochaicum purum

antispastico oppositum, nisi in dochmaicis, invenies.

V. 557. Nihil immutandum. Vide infra ad v. 567.

562. 563. Νᾶες πανωλεθρίσιν ἐμβόλαις.

Διὰ δ' Ἰαόνων χεράς] Commate tantum distinguendum est post ἐμβόλαις, plene vero post χεράς; ita nihil mutare necesse erit. Verte, Naves perdidierunt, ~~κατὰ~~ naves internecinis assultibus, sed per Atheniensium manus. Vix autem effugisse ipsum regem &c.

tato,
add.

565. καὶ αὐτῶν ὡς ἀκούομεν] Recte αὐτὸν reposuit Stanley Scholiastem secutus, vulgata enim lectio & sententiam jugulat & metrum, quod & Pauwii conjecturam σὼν æque respuit; vide supra ad v. 555. Altera ejus conjectura, εἰσακούομεν ferri potest; ferri forsan etiam potest vulgata scriptura ὡς ἀκούομεν, ὡς scilicet pro οὕτως posito. Vide quæ notavimus ad Euripid. Supplic. v. 1056.

567. Ut constet metrum & antithetico respondeat omnino legendum,

Δυσχεμεῖς τε κελευδοῖς pherecratius.

Ita Euripides Supplic. v. 962.

Πνευματῶν ὑπὸ δυσχεμῶν αἵατο.

Idem Bacch. v. 15.

τὴν τε δυσχεμον χθονα

Μηδῶν ἐπὶ λῶν.

568. Versus pherecratius est ex epitrito quarto pentasyllabo & antispasto catalecto. Το πᾶν autem, quod ad explendum metrum inferi suadet Pauwius, hoc in loco plane alienum est, nec a λειφόντες per interjectionem sejungi potest. Potius rescribendum est,

Τοι δ' ἀρὰ παρτομοροὶ δὴ (φεν)

Interjectiones scilicet istæ, φεν, ηε, & οα, extra metrum poni censendæ sunt, prout οα bis extra metrum ponitur supra v. 116. 122.

572. 573. Dochmaici sunt ex epitrito tertio pentasyllabo & syllaba.

575. Rescribi malim

Συντείνε δὲ δυσσάκτον.

Ita versus erit ionicus a majore dimeter acatalectus antithetico optime respondens.

577. Γναμπόμενοι δ' ἄλε δεινὰ. Fracli vero a mari atroci.

582. Omnino legendum cum Pauwio

Ἐρραντ' ἐν δακρυσι

Diphthongum αι in verbis sæpe elidi jam pluries monuimus: dochmaicus autem hic pro πολυσημασίῳ habendus est, dispondæum pentasyllabum habens epitrito quarto oppositum.

V. 585.

*Vid. add.
et Corrig.*

V. 585. Το παρ δὲ χλευσὶν αἴγος] Nitidius, fateor, procedet oratio, si cum *Pauwio* legamus χλευσόντες, sed ἀνυβέτα illa, quæ haud raro apud *Æschylum* occurrunt, ad comptioris & exquisitæ magis orationis normam exigi & castigari non debent; aliter, non ipsum *Æschylum*, sed Recentiorum commenta habebimus. Quod si veram animi sententiam aperte proloqui licet versum 582 a Neoterico quodam interpolatum credo vice versus *Æschylæi* qui temporum injuria excidit. Præterquam enim quod orationis structuram & connectionem turbat, præterquam quod leges metricæ licentiam talem in dochmaicis qualis in hoc deprehenditur raro certe, si tamen unquam, admittunt; in quibusdam exemplaribus, teste *H. Stephano*, abest verbum ἔρσανται, in quibusdam absunt ἐν δακρυσι, in nonnullis vero nullum omnino hujusce versus adparet vestigium. Hoc autem versu eliminato nullæ prorsus restant in orationis structura salebræ. Supradictis addendum etiam, quod vetus metrorum Enarrator non plures quam triginta sex versus in hoc systemate antistrophico supputat, qui tamen, si hunc versum includis, triginta septem numero prodibunt; unde sequi videtur, illum in exemplaribus suis eum non deprehendisse.

V. 586 — 599. Recte metra hæc κατὰ γένειν esse vidit *Pauwius*, tertiam enim stropham & antistropham constituunt, quarum utraque ex quatuor profodiatis, binis pherecratiis, & uno choriambico dimetro catalecto constat.

586. 587. Τοι δ' ἀνα γὰν Ἀσίαν θῆν
Οὐκ ἐπὶ Περσωνομούνται] Verte, *Illi vero qui terram Asiaticam incolunt debinc non diu Persarum legibus vivent.*

590. 591. Οὐτ' ἐς γὰν πρῶσιπτοντες
Ἀρξονται] *Pauwius* recte reposuit πρῶσιπτοντες, exigente metro; pro οὐτ' etiam οὐδ' reponi oportuit, cum præcedat τοι δὲ οὐκ; pessime vero hæc vertit, *procidere incipient.* An Asiaticos nunquam ad id usque tempus Persarum regem pro-

cumbentes adorasse putavit vir doctus? sed nimirum eum in errorem induxit *Stanleius*, qui aliud certe tunc agens scripsit, Chorum conqueri quod Græci, qui in libera se natos republica jactitabant, & regem more Persarum procumbentes in terra adorare actum turpem ac servilem ducebant, sub ditionem Persicam non essent redacti; at revera non de Græcis haud subjugatis, sed de Asia Persarum jugum excussura, τοι δ' ἀνα γὰν Ἀσίαν, conqueritur Chorus, οὐκ ἐπὶ Περσωνομούνται, δακρυοφόρουσι, non amplius Persarum imperio parebunt, nec tributa pendunt, unde manifestum eos eatenus paruisse & tributa pependisse, quod de Græcis vere dici non poterat. Ita οὐδὲ ἀρξονται est οὐδ' ἐπὶ ἀρξονται, neque amplius regentur in terra procidentes, id est, non amplius se Persarum regi subditos, vel potius mancipia, esse, adoratione ista sunt agnitori. Eodem sensu apud *Eurip. Mede.* v. 120. habemus, οὐ γὰρ ἀρχόμενοι.

IN SCHOLIA.

Ad v. 181. Lege Εἰδοξ' ἐν ὑπῳ. Exstat in *Iphig. Taur.* v. 44.

369. Ἀπο διηγηματικῶν ἐπὶ το μῆμητικῶν] Perperam hæc sollicitat *Pauwius*, quæ non intellexit. Narrationem quidem produxerat Nuncius usque ad v. 364; tunc vero Xerxis edictum ipsius verbis eademque forma qua ab illo prolatum fuerat subjungit, quod proprie est μῆμητικῶν. Verum quidem est μῆμητικῶν hoc a versu 364. incipere.

450. Legendum videtur, οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ τῶν Περσικῶν νῆσιν φθάσαντες.

504. Lege διηλθεν καὶ ῥέυσαι.

541. Vellem doceri quid sit ὑποζύγια. Vocem corruptam arbitror, ei tamen locum dedit *Scottus* in sua ad Lexica Appendice, sed pro more nulla addita explicatione. Scriptum fuisse ὑποζύγια opinor, facili errore γι pro π posito.

550. Legendum opinor, εἰ δὲ ποιοὶ αὐτὶ τοῦ πού ἀεισῶς, καὶ τοτοὶ, ἐκείσε &c.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 600. Φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἐμπορεῖς κυρεῖ] *Stanleio* assentior, qui *Robertellum* secutus ἐμπειρεῖς rescribendum censet. *H. Stephanus* tamen vocem ἐμπορεῖς habere in recessu aliquid & ἐμφατικώτερον & πειντικώτερον quam ἐμπειρεῖς animadvertisse sibi visus est. *Pau-*

wius, qui secretiora pro more suo amat, ἐμπορεῖς vere Tragicum esse pronuntiat. Utinam viri doctissimi explicare dignati essent Tragicum id, Poeticum, & Emphaticum, quidquid sit, quod in hac voce latere deprehenderant. Mihi quidem ne sensum

sum quidem habere in hoc loco videtur. *Εμπορος* est aut *Negotiator* aut *Vector*. Negotiatoris significationem hîc locum habere posse nemo, opinor, contendet. Sit igitur *Vector*; sed quid faciamus τῷ κακῶν? An τὰ κακὰ hîc quasi *navis* est qua vehatur hic vector? Sed primo, durissima esset phrasis *εμπορος κακῶν*, qui ita in malis & infortuniis vehitur ut vector in nave. Deinde, non *εμπορος ναὸς*, sed *εμπορος ἐπὶ ναὸς*, dici solet. Postremo, nec ista significatio apte cum sequentibus, quicquid dicat *Pauwius*, convenit. Qui enim in malis & infortuniis abditus detinetur, ut vector in navi, quomodo is intelligat quales affectus ex sorte felici oriri solent, fortunam ipse scilicet faventem nunquam, quantum quidem ex dictis constat, expertus?

V. 609. Τοι γὰρ, Quocirca. Legendum etiam puto ἀνὸ γ' ὀχημάτων.

611. Εἰσελά] Στελλεῖν κελύδον, iter instituere, instruere, juxta eandem analogiam dicitur ac στελλεῖν πλοῦν. *Sophocles Ajax*. v. 1064.

Μενελάος, ὃ δὴ τοῖς πλοῦν εἰσελαμέν.

626. Σὺ τε πῆμπε ῥοὰς θαλαμῶς ὑπὸ γὰς] Vulgatam lectionem hîc retinere malo, & in versu sequente reponere *ἡμεῖς δ'*. Porro θαλαμῶς pendere puto, non a præpositione sequente ὑπὸ, quod *Pauwio* placet, sed a præpositione πρὸς vel εἰς subintellecta.

637. Iambica est penthemimeris, aut potius, quod eodem tamen redit, dochmaicus.

640. Πανταλὰν ἀγὴ διαβοῶσω] Recte διαβοῶσω, non enim jam perboat, sed mox v. 670. perboaturus est Chorus Persarum luctus. Cum ἵεντος autem nihil commune habet διαβοῶσω, plene enim distinguitur post βαγμάτα. Nihil igitur immutandum.

645. Ἰοντ' ἀνεσπᾷτ' ἐκ δομῶν] Verte, Dimittite e domibus vestris euntem. Αἰνεῶ, παρρημ. *Hesych.* *ἱερ. Brunek.*

647. 648. Πῆμπετε δ' ἀνὼ οἶον οὐπῶ.

Πῆρσις αὖ ἐκαλύψεν] Perlubenter scire velim quid in hoc loco interfit, an οὐπῶ per non, aut nunquam, aut nondum, reddatur, quod Interpreti, id est, *Stanleio*, ineptias imputet *Pauwius*, quia scilicet per nondum reddidit. Nonne quod non occuluit, & nunquam occuluit, nondum etiam occuluit? & contra, quod nondum occuluit, non & nunquam, occuluit? sed fraudi nimirum viro erudito fuit propria subtilitas, cum studio ubique nimis manifesto viros se longe longeque doctiores conviciis proscindendi juncta.

650. Miror ἀνακλωμένων oblitum fuisse *Pauwium*; rectius enim ionicus a majore ἀνακλωμένος diceretur hic versus.

V. 652. Αἰνεῖ Δαρείον] Nihil immutandum; Αἰνεῖ imperativum est ex eadem analogia qua πᾶσι, & similia. Nominativos autem pro vocativis apud Atticos non raro usurpari notum est.

653. Οἷον ἀνάκτα Δαρείαν. ης] Versus est pherecratius ex antispaſto pentasyllabo & epitrito secundo catalecto; nam ης extra metrum est. Distinguendum etiam plenius est post ἀνάκτα, nam pro Δαρείαν proculdubio hîc reponendum est Δαρεί' αν', ut & infra v. 666 & 674. αν' scilicet pro ανα per elisionem sequente ης, & ανα pro ἀναστῆ prout sæpius apud Homerum usurpatum reperies, & apud *Sophoclem Ajax*. v. 194. & *Euripid. Troad* v. 98. Ipsum scilicet Darium invocat Chorus. Quæ de Δαρείαν pro ψυχῇ Δαρείαν posito habet *Pauwius* omni verisimilitudine destituuntur, aut, ut ipse potius dicere amat, non sunt unius assis. Ubi enim quæso Δαρείαν possessivum reperit vir doctus? Δαρείον ψυχῇ pro Δαρείου ψυχῇ ex analogia forsan quodammodo defendi posset, sed Δαρείαν pro Δαρείου ψυχῇ secretum prorsus & inauditum hæctenus, credo, latuit.

654. Οὐτε γὰρ ἀνδρας ποτ' ἀπώλλυ] Ita hic versus restitutus videtur, partim præeunte *Pauwio*,

Οὐδὲ γὰρ ἀνδρας ποτ' ἀπώλλυ

657. Περσῆς proculdubio glossēma est quod e margine in contextum irrepsit.

658. Ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδῶκει. ης] Egregie hîc ἐποδῶκει repositus *Tanaquillus Faber* metro consulens, quæ emendatio adeo non risum meretur qua eam excipit *Pauwius*, ut quin verissima sit vix dubitem. Saltem quin recte & juxta Græci sermonis analogiam dicatur ποδῶκειν στρατὸν extra controversiam est, cum ἡνιοχῆν, quod ejusdem prorsus formæ & derivationis est, transitive usurpetur & accusativum regat apud Aristoph. *Vesp.* v. 1017. &, hoc admisso, æque profecto dici potest ποδῶκειν στρατὸν ac ναυκληρεῖν πλοῖον apud Nostrom *Sept. ad Theb.* v. 658. & in hac ipsa fabula infra v. 769. οἰακοτροφούν θυμὸν. Metrum vero quod attinet, antithetico optime respondere deprehendetur.

659. 660. Hi duo versus unum constituere debent asynartetum ex dochmaicis.

661. Dochmaicus est ex epitrito quarto pentasyllabo & syllaba.

664. Ithyphallicus est. Syzygiam iambicam catalectam trochaicæ simili æquipollere nemo certe præter *Hephæstionis* Editorem unquam somniavit.

666. Βασκὶ πατέρ' ἀνάκε Δαρείαν. οἱ] De voce Δαρείαν vide supra ad v. 653. Distinguendum autem est, sed minus plene, post ἀνάκε, ut non sit necesse quidquam.

quam cum Δαρει' αὐ' connectere, quippe quæ ex versu 653. solennis fuisse formula videtur. In *Robortelliana* pro πατερ legitur περὶων, non inepte quidem, sed magis tamen mihi arridet vulgata scriptura; nec erat quare suspicaretur *Pauwius* nimis humile esse πατερ de Persarum rege, nihil enim frequentius de ipso Jove quam Ζεὺ πατερ. Si *Robortellianam* tamen sequeris versus erit glyconius ex duobus epitritis pentasyllabis quarto & tertio, τῷ οἱ, extra metrum posito, & distinguendum erit post περὶων.

V. 677. Τι τὰδε, δύνατα, δύνατα] Rectius *Aldus*, *Robortellus*, & *Turnebus*, habent δύνατα; nam δύνατις, opinor, vox est nihili, quanquam *Scholiasæ* etiam auctoritate se tuetur. Vocalem autem brevem sequente & interdum corripere Atticos ostendimus ad *Sophoc. Elest.* v. 122. *Antig.* v. 617.

678. 679 680. Περὶ τὰ σα διδύμα
διαγοιὲν ἀμάρτυρα

Πατα γὰρ σα τὰδε] Διαγοιὲν, quod exhibent *Aldina* & *Turnebiana* longe τῷ διαγοιὲν præferendum esse *Pauwio* assentior. Cætera vulgatam scripturam emendationibus *Pauwianis* longe antefero. Περὶ pro περὶξ adverbialiter positum hujus loci structuræ haudquaquam convenit; & σα γὰρ etiam iterum additum patheticum quiddam & tenerum spirare videtur. Futilissimum etiam est quod objicit *Pauwius*, Persiam tunc non amplius Darii fuisse, quia mortuus erat, sed Xerxis. Talibus serio refutandis immorari otio tuo, Lector, & patientia abutentis esset. Heroum certe vita functorum animas inter numina, quorum in tutela erat ipsorum patria, retulisse veteres Persas constat ex

Herodoto lib. vii. cap. 43. & Xenophonte *Cyropæd.* lib. iii. pag. 215. 216. edit. *Hutchinson*. Quod si ad Darium jam mortuum non amplius pertinebat Persia, magis quam Italia, Græcia, aut regio alia quæcunque, quare, obsecro, ejus umbram hîc invocarent Persæ? Horum versuum secundus glyconius est ex antispasto & dijambo, nam διαγοιὲν antepenultimam hîc producit. In versu autem tertio legendum τὰδ' elisione facta propter versum sequentem a vocali incipientem.

V. 682. Ναις αναις αναις] Elegantissimum mihi videtur *Robortelli* ναις, αναις ναις, languidius autem iteratum istud αναις.

IN SCHOLIA.

Ad v. 659. Quin pro Θουριων reponendum sit Φρυγιαν nullus dubito; apices enim sunt simillimi, unde error facile irrepere potuit. Certe *Sextus Expiricus*, *Plutarchus*, & *Hefychius*, disertis verbis hanc vocem Phrygiæ dialecti esse asserunt; & Βαλθυαιον ορος inde derivatum, cujus etiam in hoc *Scholio* fit mentio, proculdubio in Phrygia est. Quid autem Persis aut Phrygiis cum Thuriis? Βαλθυας autem honoris, non contumeliæ, gratia appellatos fuisse *Reges* vel ex hoc *Æschyli* loco patet. *Pauwii* igitur etymologiam, qua vocem istam a βαλθω, faucis, deducit, quasi ideo *Reges* Βαλθυες dicti fuissent, quod cives & civium jura fauciant, non ineptam quidem dicam, sed parum certe aptam esse, nemo, ut opinor, nisi forsitan ipse vir doctus, negabit.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 694. Ηκω' ταχυνα] Legendum puto ταχυνα.

696 — 698. Hoc pericomma anapæsticum est ex dimetro acatalecto, basi, & paræmiaco, ut recte vidit *Pauwius*. Idem de v. 702 — 704. dicendum.

731. Ut constet commatis trochaici ratio pro πασ λαος repone λαος πας, prout in quibusdam exemplaribus legi testis est *H. Stephanus*.

734. Ουδὲ τις γερων] Potius vertendum, *Nec senex quidem superstes est*.

737. Πως τὲ δὴ καὶ ποὶ τελευτᾶν ἐστὶ; πὺς σωθῆναι:] Verte, *Quam vero finem habere, & quo evadere potest hic tuus sermo? Quænam salus?*

V. 739. Non verisimile est versum trochaicum hîc dividi, & duobus personis distribui, quia nullibi alias apud hunc Poetam id factum reperitur, quanquam & *Sophoclem* & *Euripidem* hanc sibi permisisse licentiam non sum nescius. Sed hîc nihil innovare opus est; satis enim aperta est constructio vulgati.

747. 748. Οὐκ ἔστιν ἑλλασποντον ἱερὸν, δουλον ὡς, δεσπομασιν
ἡλπισε χηρεῖν, ἔχοντα βοασπονρον ῥοον θεου] Tandem omnino venustatis atque acuminis inest in ἔχον ῥέοντα ac in δέοντα δεσπομασιν, quod reponi debere contendit *Pauwius*. Et mirarer forsan hoc eum latuisse, nisi tot alia festinantia in ejus observationibus

vationibus observata specimina fecissent, ut nihil ejusmodi inexpectatum dudum mihi acciderit.
 ἔργον θεοῦ ἐστὶν *cursum a deo decretum.*

V. 752. 753. — πῶς τὰδ' οὐ νόστος φρενῶν
 Εἰς παῖδ' ἐμὸν;] Male hæc inter se co-
 hærent. Pro οὐ igitur reponi malim οὖν, *Quomodo*
igitur morbus animi eousque filium meum occupavit?
 quam sane lectionem firmat Atossæ responsum. Aut
 saltem cum *H. Stephano* ponenda est interrogatio-
 nis nota post πῶς τὰδ'.

761 — 763. Τοι γὰρ σπῖν ἐργὸν ἐστὶν ἐξαιρεσμένον
 Μιγίστον, αἰεμνήσπον, ὅσον οὐδέπω
 Τὸδ' αὖν Σουσὼν ἐξεκείνωσεν πείσπον.] Partici-
 pium πείσπον omnino cum ἐργὸν jungendum, quod
 recte monet *Scholias*tes, non cum αὖν. Πίπτεν enim
 non raro significare deprehendetur, *accidere, eve-*
nire. Lucian. de Saltatione §. 46. κατ' ἐκαστον γούν
 των ἐκεῖ πείσποντων δράμα τῇ σκηνῇ περικείται. Dion Cas-
 sius lib. LVII. §. 8. εὐχετο τε, ὅσακίς τοιούτων τι ἀρὰ
 πείσπον, τοσούτων καὶ ζῆται καὶ ἀρῆαι χέρον, ὅσον ἀν τῷ δημοσίῳ
 συμφορῇ. Herodotus lib. VII. §. 163. καραδοκῆσποντα
 τὴν μάχην ἢ πείσπονται. Idem. lib. VIII. §. 130. ἀμα δὲ
 καὶ ὠτακουσέον ὅκῃ πείσπονται τὰ Μαρδονίου πρηνήματα. Ma-
 nethonis Apotelesmatica lib. IV. v. 335. de Mer-
 curio planeta

Ἡ πείσπον κατὰ ταύτων ἐπ' αὐταῖς λαμπάσι μινυῖς.
 ubi minus recte, ut videtur, *Dorvillius* rescribit
 πείσπον. Eadem quoque potestate gaudet apud La-
 tinos verbum *Cadere.* Vide *J. Fr. Gronov.* ad Se-
 necæ Troad. v. 472. *Pauwius* reponendum cen-
 set ἐκείνωσ' ἐμπέσπον sed eo minus hac immutatione
 opus est, quod πίπτεν pro ἐμπίπτεν apud scriptores
 Græcos sæpiusculè occurrit. Homer Odyss. ε. v.
 475.

Νυξ δ' ἀρ' ἐπιλάθε κακῇ, Βορέας πείσποντος.
Ælian. Var. Hist. lib. I. cap. 2. Καὶ τὸ μὲν ἐπέσπον, ὃ
 π ποτὲ ἐστὶ τὸ ἐμπέσπον, ἢ δ' ἐχει δαυτα. ubi vide *Kubnium*
& Abr. Gronovium. Idem ibid. I. III. cap. 42. ἀκούω
 δὲ ὅπ καὶ ταῖς Λακεδαιμονίων γυναιξίν ἐπέσπον πῖς αἰσρος Βακχί-
 κος. Idem Hist. Animal. I. v. cap. 45. χλωροῦ σίτου
 καὶ λήϊου κομάντος ἐάν σὺς πείσποντα ἀποκείρη.

763. Ἐξεκείνωσεν Atticæ non est dialecti; forsan re-
 scribendum ἐξαπεκείνωσεν.

774. Θεὸς γὰρ οὐκ ἠχθίρεν, ὡς εὐφραν ἐφύ] Mallem Θεοῖς γὰρ
 οὐκ ἠχθίρεν, *Deos enim inimicos sibi haud reddidit, adeo*
bona mente erat. Contraria prorsus de Xerxe paullo
 ante dixerat Darius.

781. τοῦπερ ἠδελόν, *quamcunque volui.*

786. 787. 788. Εὐ γὰρ σαφὲς τὸδ' ἐστ' ἐμοὶ ξυνήλικες,
 Ἀπῶντες ἡμεῖς, οἱ κρατὴ τὰδ' ἐχόμεν,
 Οὐκ ἀν φανείμεν πῆματ' ἐρῶντες τοσα] E-

ruditissimus *Darwesus* in Miscell. Critic. p. 334.
 frustra hujus loci emendationem instituisse vide-
 tur; sanus enim omnino est, nec medecina ulla
 eget. Reponit ille,

Εὐ γὰρ σαφὲς τὸδ' ἐστ' ἐμοὶ ξυνήλικες,
 Ἀπῶντες, ἡμεῖς, οἱ κρατὴ τὰδ' ἐχόμεν,
 Οὐκ ἀν φανείμεν πῆματ' ἐρῶντες τοσα

ἐφανήμεν pro φανήμεν, quod perperam in editionibus
 antiquioribus exstabat, restituto augmento, sed
 φανείμεν rectius edidit *Stanleius.* Particulam autem
 negantem ita collocari objicit, ut sententiam verba
 non satis expriment; non enim ἀπῶντες ἡμεῖς οὐκ ἀν
 ἐφανήμεν, sed οὐχ ἀπῶντες ἡμεῖς scribi debuisset. Sed ve-
 reor ne magis subtiliter excogitata quam vera sit
 ista differentia. Mihi quidem videtur eadem prorsus
 emergere sententia utrovis modo scribas. Per-
 git vir doctus, Omnes nos auctores non extitisse-
 mus, tantundum est ac, Nemo nostrum auctor ex-
 stitisset. Esto; quanquam veram interpretationem
 esse existimo, Omnes nos simul sumpti non existi-
 tissemus; sed quid, quæso, etiam ipsius interpre-
 tatione admitta, sequetur incommodi? sententiam
 regerit futilem, ineptam, immo falsam esse. In-
 nuuit scilicet Mardum, qui antea dicitur αἰχμὴν πα-
 τεῖν θρόνονισ τ' ἀρχαῖουσιν, tot ac tantis saltem, si non
 pluribus ac majoribus, malis Persarum gentem
 mactasse. Sed nemini, ni fallor, sententiam suam
 persuadebit vir doctus. Dedecus quidem Persis
 thronoque Cyri jure reputabatur ejus regnum, oc-
 cupato scilicet a subdito per astutiam throno Re-
 gio; imperioque a Persis ad Magos translato,
 nulla tamen clade insigni eo regnante mactatos
 Persas tradunt Historici. Jam emendationem ip-
 sam *Darwesi* paucis expendamus. Primo ἀπῶντες
 cum ξυνήλικες junctum languidissime & frigidissime,
 quasi cauda quædam otiosa, appenditur. Deinde,
 Quomodo dicere potuit Darius, οἱ κρατὴ τὰδ' ἐχόμεν?
 Revera enim imperia ista habuerat ille; dicere
 proculdubio potius debuisset, οἱ κρατὴ τὰδ' ἐτ' ἐχό-
 μεν. Attende denique quam frigide hoc tanto
 cum apparatu a Dario dicitur; Si ego in Xerxis
 loco fuisset, & adhuc sceptrum hujus imperii ges-
 sisset, non tanta vobis a me extitissent damna.
 Vide & *H. Stephani* notam in locum.

V. 789. Τί οὖν] Legendum puto, Τί γ' οὖν.

793. Μὴδ' εἰ σπάτευμα πλείον ἢ τὸ Μάδικον] Nimis festi-
 nans huic etiam loco medicam manum infeliciter
 admovet doctissimus *Darwesus* Miscell. Critic.
 ubi supra. Pro ἢ scilicet reponendum contendit
 eum, quod si admittatur temporum ratio prorsus
 subvertitur. Lectionis vulgatæ interpretatio est.

Si expeditionem in Græciam non denuo suscipia-
tis, ne quidem si exercitus Medicus major sit.
Emendationis *Darwesiæ* interpretatio esset, Si ex-
peditionem in Græciam non denuo suscipiatis, ne
quidem si exercitus Medicus major esset. Nimirum
præ festinatione ita locum cepisse videtur vir eru-
ditus ac si scriptum esset *ει μη στρατεύοιτε* — *ει δε*
μη στρατεύμα πλείον η, αυτ μηδε στρατεύμα πλείον η.

V. 797. *Αλλ' ευταλη και λεκτον αρουμεν σολον*] Metrum
claudicans pulchre restituit idem *Darwesi* ubi su-
pra, rescribendo *ηρουμεν σολον*, id est, *ει αρουμεν*, ea-
dem crasi qua ex *ει αν* fit *ην*, & interrogationis
notam ad versus finem adponendo. Ita sententia
erit, *Sed quid si deletas copias instruxerimus?*

802. 803. *Παυροι γε πολλων, ει τι πιστευται θεων*

Χρη διαστατοισιν, ει τα νυν πεπραγμενα

βλεψαντα] Frustra hunc locum sollicitat

Pauwius. Omnia pene se habent. Darius dixerat
exercitum adhuc manere in Græcia. Hoc nescie-
bat Chorus, nec a Nuncio didicerat. Mirabun-
dus igitur quærit annon totus Persarum exercitus
Hellespontum transierat. Negat hoc Darius, nec
nisi paucos e multis transiisse affirmat. Jure au-
tem quæri poterat, quomodo ipse Darius novisset
non nisi paucos transiisse, magnumque exercitum
adhuc in Græcia relictum. Rationes igitur sub-
jungit quibus fretus hoc asserit; se scilicet ita rem
se habere scire, siquidem fides deorum oraculis
habenda sit ab homine qui ea cum rebus jam no-
tis & peractis contulerit; non enim deorum ora-
cula partim evenire, partim non. Quæ dii Da-
rio prædixerant partim jam evenerant, & evenisse
notum erat, clades scilicet ad Salamina, & fuga
Xerxis partisque exercitus; *κ' υπερ ταδ' εστι, quod si*
hec ita sint, cætera quoque quæ prædicta fuerant
pariter evenire debebant, atque ita fidenter pro-
nunciare poterat Darius, nonnisi minimam exer-
citus partem Hellespontem transiisse, multitudi-
nem vero selectam in Græcia a Xerxe vana spe
lactato fuisse relictam. Vides omnia optime inter
se cohærere, nullumque hîc subtilitati *Pauwianæ*
locum relinqui.

815. 816. *Τοι γαρ χακας δρασαντες, ουκ ελασσονα*

παρουσι, τα δε μελλουσι] Verba *παρουσι* & *μελ-*
λουσι, interveniente particula *δε*, nimis arcte cohæ-
rent ut ad diversos homines referri possint. Idem *ad.*
scilicet sunt qui patiuntur, & mox passuri sunt.
De Persis igitur utrumque accipiendum universis
qui Xerxem in Græciam secuti erant. Horum
pars jam perierat, partem manebat clades ad
Platæas.

829. 830. *Ζεις τωι κολασης των υπερκομπων αγαν*

Φρονιματων επισην, ευδυνος βαρυσ] *Valckenar.*
ad *Euripid. Phœniss.* v. 192. reponit *επισην*, recte,
meâ sententiâ.

V. 831. *Εκεινον σωφρονειν κεχημενοι* verti debet, *Vos qui-*
bus utile est istum debinc temperate ac prudenter se ge-
rere. Ut *σωφρονειν κεχημενοι* idem sit ac *σωφρονειν δε-*
λοντες, aut eo sensu Græce dicatur, vix mihi per-
suaderi patiar, nedum ut elegans sit Græcismus.

835. *Κοσμον εις ευπειπης*] *Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.*
v. 801. præfert *ευπειπης*. Mihi, fateor, magis pla-
cet scriptura vulgata.

836. *παντα*, id est, *κατα παντα, πανταχι.*

860. 861. 862. *Πρωτα μεν ευδοκμου*

Στρατας απεφανομεδ', ηδε νομι-
μα τα πυργια παρ' επευδυνον]

Longe
aliter ac *Pauwius* & *Stanleius* locum hunc verti de-
bere existimo. *Quæ primas tenent in probatissima*
militia exercebamus, & instituta ad defensionem præ-
sidiumque apta ac comparata dirigebant omnia. Τα
πρωτα pro *οι πρωτοι* interdum poni non inficias eo,
sed præposito semper, ut puto, articulo, & ad-
juncto *ειμι, τυγχανω, γινομαι*, aut simili quodam ver-
bo. *Πυργος*, unde *πυργια*, proprie est *turris, pro-*
pugnaculum, unde transfertur ad omnia quæ de-
fensionis inserviunt exprimenda. Denique ut *απι-*
φανομεδα & *επευδυνον* ad eundem nominativum refer-
rantur non patitur grammaticæ ratio; nec sub-
audiri potest nominativus *Πρωτα*, quod *Stanleio* pla-
cuit; tantum enim de seipsis loquuntur fenes, &
de nullis aliis, & antea & postea. Nostram igitur
interpretationem veram puto. Cum *Pauwio* autem
lego *ευδυνον* metri gratia.

865. *-τας αγαν εις οικους*] Ad metrum supplendum *αγα-*
γον γ' longe præferendum duco, copulæ enim nul-
lus hîc locus. *Pauwium* video *τε* hîc pro *και* infe-
rere, quasi scilicet emphatice diceretur *και εις οικους*.
Contra, mihi videtur *εις οικους* arcte cum *αγαγον* co-
hærere, *domum reducebant*, nec emphasin hîc quæ-
rendam. Quo enim, quæso, nisi dômum Persas
ex bello reduceret redditus.

868. *Αλνος ποταμου*] *Scholias* ex *ποταμουδ'* non lec-
tionem vulgarem *ποταμου ουδ'*, ubi nullum syna-
læpha locum habere potest, sed *ποταμου οδ'*, eli-
cuisse videtur, prout constat ex simili quod adfert
exemplo, *πουνεκα* pro *του ενεκα*, ubi pariter vocalis
brevis præcedente longa eliditur. In codicibus au-
tem in quibus lectio ista obtinebat, scribi etiam
debuit paulo supra *εν διαδας*, non *ου διαδας*. Sed vul-
garis scriptura proculdubio vera est.

871. *Αχελαιδες*, non *insule*, sed *urbes maritimæ*. Vox
scilicet hæc *πολις* quod præcefferat respicit.

873. *Λιμνας τ' εκτοθεν, & procul a mari.*

V. 874.

874. 875. Κατα χερσιν ελη-

λαμναι περι πυργον]

Sana omnino hæc scriptura est, nec immutari quidquam necesse est præter accentum præpositionis περι. Hæc enim cum εληλαμναι cohæret, & ita περιεληλαμναι πυργον eadem constructionis formâ dicetur ac περιεβλημένος νεφέλην, γήμα, ἱμάτιον &c. Nec multum abludit quod infra v. 934. occurrit γονυ κελίται.

890. Καί τις αγγαλός] Nimis festinanter pronunciare solet *Pauwius*. Illi scilicet ipse *Sophocles* ineptit; epitheton enim αγγαλός de Salamine insula usurpat *Ajac.* v. 135. nec ibi reponi αμφιαλός patitur vox αμφιαλός ejusdem plane significationis proxime præcedens. Vide ibi *Scholiam*, quem excipserunt *Suidas* & *Phavorinus*. Vide & *Hesychium* voce αγγαλα, lege αγγαλα, ἀλμυρα, θαλασσία.

891. Εκρατνε μεσαγκτοῖς] Vocem μεσαγκτοῖς medio *conscriptos* significare concedi forsan potest, at ut κρατνε νησον μεσαγκτον significat totam insulam obtinere vix mihi, fateor, fit verisimile. Neque oppositio ista, quam inter has insulas & Cyprum a Poeta notatam observasse sibi visus est *Pauwius*, ulla esse videtur. Nam & Cyprus tota primum Dario tributaria facta diu in ejus ditione permansit, deinde rebellante tota insula præter solos Amathusios, iterum ejusdem auspiciis tota in servitutum redacta est. Vide *Herodot.* lib. III. §. 91. lib. v. §. 104 — 116. *Robertellus* & *Turnebus* μεσαγκτοῖς ediderunt, sed vocem hanc Græcam haud esse contendit *Pauwius*, ab ακτη enim non fit μεσαγκτος sed μεσαγκτιος. Bene profecto dictum, sed quid prohibet quo minus μεσαγκτοῖς hic stare possit? An minus hic convenit periodus quam pherecratius aut anapæsticus? μεσαγκτοῖς igitur has insulas dicere potuit Poeta, quia μεσον quodammodo obtinent inter Asiæ Thraciæque ακτας. Epitheton enim hoc ad

Lemnum & Icarum tantum pertinet; & ad καί ποδον repeti απο κοινου debet εμεγτνε.

V. 892. Λημνον, Ικαρου δ' ἔλος] Quare Melus potius quam Lemnus hic placuit *Pauwio* prorsus nescio. Constat certe Lemnon Darii auspiciis in ejus potestatem ac ditionem redactam, quod an de Melo dici possit valde ambigo. Certum est Melios tempore expeditionis hujus sub Xerxe imperium Persicum non agnovisse, sed Atheniensibus in pugna ad Salaminem suppetias tulisse. Vide *Herodot.* lib. VIII. §. 46.

900. Antispasticus est trimeter catalectus, secundo antispasto pentasyllabo.

903. Dactylica est penthemimeris prima του Ακαματων producta. Vide *Clark.* ad *Homer.* *Iliad* A. v. 398.

905. Παμμικταν hic proculdubio Dorice ponitur pro παμμικταν. Παμμικτα τ' quod edidit *Robertellus* optime etiam hic stare potest, sed tunc versus erit hephthemimeris iambica; cæsura enim in choricis brevem nunquam producit.

907. 908. Θεοτρεπτα ταδ' ου

Φερομεν πολεμοισι]

Verte, *Hæc rursus a deo bellis eversa fortimur.*

IN SCHOLIA.

Ad v. 776. Plene distinguendum puto post ηρξαν της βασιλειας, deinde legendum Αρταφρενης τε και Δαρεϊος, & minus denique plene distinguendum post αλλ' ἑτερος.

804. Ου γαρ τα μεν συμβαινει αφ' ὧν ταυτα ετελεσθη, καλκνεα συμβησεται] Ita scribendum & distinguendum videtur, Ου γαρ τα μεν συμβαινει, αλλ' αφ' ὧν ταυτα ετελεσθη καλκνεα συμβησεται.

879. Legendum potius η περποντις τε, η μυχια, και εν μυχοις του Ελλησποντου κειμενη, και το σωμα του ποντου, ητοι του Ευξεινου πελαγους, ηγουν ο Βασπρεος.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 921. Οσοτοι βασιλευ στρατιας αραδης] Genitivi στρατιας, πημης, κοσμου, non cum βασιλευ cohærent, sed cum interjectione Οσοτοι. Istiusmodi enim interjectiones genitivum regunt. Sic apud *Sophoclem* *Ajac.* v. 910. Ω μοι εμων νοσων, & v. 919. Ω μοι εμης ατας, & centies alibi. Βασιλευ πημης, & Βασιλευ κοσμου, neque ipse verebor inepta dicere.

992. Καί Περσονομου πημης μεζαλης] Ut Περσονομου fit της

τοῖς Περσῶν νεμεθεισης nullâ unquam analogiâ efficiet. Revera est της τα των Περσων νεμουσης. Τιμη Περσονομος est honor Persas regens. Persis imperans, qui ad eos, qui Persis imperant pertinet, id est, honor Persici imperii. Ita igitur totum locum verte, *Eheu, o Rex, præstantem exercitum, honoremque insignem Persici imperii, gloriamque virorum, quos nunc deus exscidit!*

† G 2

V. 925.

V. 925. 926. 927. Τα δ' αἰεὶ τῶν ἐργῶν

Ἦσαν ἑρξὰ κατεμένα ἄδου

Σακτοῖ Περσῶν] Admodum Pauwio

displicet vulgaris hujus loci scriptura, & ut quod res est fatear, durius etiam mihi videtur senes & regis consiliarios ipsi regi mortem Persicæ juventutis in Græcia deletæ disertis verbis imputare, eamque coram, quasi ille solus auctor cladis fuisset in os ei exprobrare, ac denique eum odiofo nomine ἄδου σακτοῦ compellare. Nam quod addit Pauwius, eos paullo ante regem perquam honorifice fuisse allocutos, exinde ortum est, quod ipse Poetæ sententiam in præcedentibus non bene perceperit. Remedium tamen a Pauwio nobis propinatum pejus esse morbo duco. Nam mentionem ullam apud Persas Charontis fieri, quibus penitus erat ignotus, non admodum verisimile est; id vero muneris illi assignari, ut mortales, antequam in cymbam ejus recipiantur, ipse occidat, novum prorsus atque inauditum est, indictum ore alio. Genitivum denique Περσῶν cum Ἦσαν tot interpositis conjungere durissima est constructio. Mihi minime dubium est Æschylum scripsisse σακτοῖ Περσῶν, Persarum duci, ut paullo supra v. 557. Σουσιδος φίλος σακτῶν. Nam insulsum quiddam sapere videtur istud ἄδου σακτῶν, nec alibi, ut opinor, reperietur. Hinc autem sequi necesse est, ἑρξὰ, dandi, non ἑρξὰ vocandi casu legi debere, omnemque mendam in duabus illis vocibus κατεμένα ἄδου cubare. Circa eas igitur & literam Σ voci σακτοῖ præfixam instituenda est emendatio. Et primo, vice vocis κατεμένα aliam quæ rectius reponatur invenire, mihi, re diu perpenſa, difficillimum, immo impossibile plane videtur. Restat ergo ἄδου σ, in cuius locum non incommode reponi posse censeo αἰκῶς, id est, αἰκῶς, indigne, ut in *Prometh. Vinc.* v. 471. αἰκῶς pro αἰκῶς. Ita difficultatis partem sustulimus, partem, cum ultra prodire non detur, reliquimus. Internecionem quidem exercitus Xerxi quodammodo coram imputare videtur Chorus, at contumeliosum istud ἄδου σακτοῖ, quod neque Xerxi, neque cuiquam alii, hîc convenire potest, ejecimus. Alii meliora excogitabunt.

927. Ἀγχιβάται γαρ] Pro ἀγχιβάται, voce nihili, non ἀγχιβάται cum Pauwio, sed ἱπποβάται reponendum puto. Robur enim & flos exercitus Persici equitatu constabat, unde supra v. 26. in enumeratione copiarum Persicarum τοξοδύμαντες καὶ ἱπποβάται sicut hîc juncti reperiuntur. Nec si utrumque literis majusculis scribatur, ΑΓΔΑΒΑΤΑΙ & ΙΠΠΟΒΑΤΑΙ,

tanta est literarum, formam quod attinet, discrepantia.

V. 929. 930. — πανν γαρ φῦσις

Μυρίας ἀνδρῶν]

Longe profecto facilius ac magis in promptu est, quid haud verum, quid non convenit, videre, quam id unum quod optimum & certum est excogitare, firmisque rationibus astruere, expertus tum alias, tum ad hunc ipsum locum, dico. Pauwio enim assentior vulgatum φῦσις non rite a φουσαι juxta analogiæ regulas deduci, ut & neque ipsum φῦσις aut sententiæ aut metro hîc convenire. φῦσις tamen, quod Pauwius reponendum contendit, nullo modo probare possum; nequaquam enim de fugitivis sed de cæsis hîc agitur. At hoc verbum de fuga æterna & ipsa morte intelligi potest. & id secretius & Tragicum revera. Secretiora ista viri eruditi jam pluries & satis dixi mihi parum esse ad palatum, nec sententiam mutandi causam adhuc video. Quis enim unquam ita locutus est, aut quis magnam hominum stragem in prælio factam ita exprimeret, ut diceret, Magnam hominum fugam ibi evenisse. Certe qui fugisse dicitur, nisi aliquid amplius quo mors ejus significetur addatur, etiam effugisse intelligitur. Nec de fuga ex hac vita quisquam, nisi secretioribus eruendis unice intentus, quidquam suspicaretur. Βεβαιον, quod ad v. 1007. Pauwius ad hanc significationem vocis φῦσις astruendam affert, recte de mortuis dicitur, quia nihil ibi, ubi de mortuis sermo est, ambiguum. Non tamen ideo de mortuis recte diceretur πεφουρασθαι nude positum, quia contrariam prorsus ideam, mortem scilicet effugisse eos de quibus sermo est, suggereret. Eiusdem prorsus farinæ est quod addit Pauwius de emphasi in voce ἀνδρῶν, ut ea denotentur scilicet viri vere viri. Emphasis hîc nulla est, cum de numero tantum, non de virtute, cæſorum agatur. Quid erga circa φῦσις faciendum? Relinquendum quidem censeo donec, aut meliores codices affulserint, aut ingenia feliciora veram lectionem eruant. Si conjecturam tamen quæ mihi non plene satisfacit proponere liceat, legi forsân potest,

πανν γαρ φῦσις

Μυρίας ἀνδρῶν.

930. Retinendum omnino vulgatum ἐξοφθινται, nulla enim necessitate coactus Pauwius versum hunc catalecticum esse debere statuit, quandoquidem anapaestici ad versum usque 937. continuantur, ut statim videbimus, quanquam hoc illum, fatendum

dum est, prorsus latuit. ἐκφθινται, abjecto augmento, ne Græcum quidem est, nedum Atticum.

V. 931 — 937. Hi versus omnes sunt anapæstici, & ita emendari & constitui possunt

Εἰ, Αἰ, αἰ, αἰ, κείνας ἀλλὰς
Χο. Ἀστὰ δὲ χθών, βασιλεῦ, γαῖας
Αἰνῶς, αἰνῶς, ἐπὶ γούυ κεκλιταί
Εἰ. Οὐδ' ἔγῳ, οἱ, οἱ,
Αἰαντος μέλεος, γέννα γὰ
Τε πατρὸς κέκον ἀρ' ἐγνομήν.

In horum versuum primo το αἰ αἰ ad explendum metrum bis repetitum dedimus. Librarii certe circa has interjectiones negligenter admodum se gerere solent, codiceque plerumque variant. In tertio versu ἐπὶ γούυ Aldo & Robortello auctoribus reposuimus, ut fiat proceleusmaticus qui in metris anapæsticis interdum locum habet. In ultimo vero pro πατρὸς requirente metro rescripsimus πατρὸς. Syllabam autem catalecticam præcedit proceleusmaticus ut in Eurip. Hecub. v. 76.

936. Μέλεις γέννα γὰ τε πατὴρ.] Distinguendum, sed minus plene, post μέλεις, non post γέννα, nam γέννα non cum μέλεις cohæret, sed ad κέκον referri debet.

940. Κακομελετον ἰαν.] Vocem malis enunciandis occupatam, a μελομαι, non a μέλος, unde nulla analogia deduci potest. Versus est iambica vel trochaica penthemimeris ut & v. 944. 948. 977.

950. 951. 952. Λαοπαθὴ τε σέβειζον
Ἀλιτυπὴ τε βαρὴ

Πολέως γέννας πένθητες.] Constructio est βαρὴ πολέως, non βαρὴ γέννας, hoc enim si voluisset Poeta, mutato ordine neque repugnante metro ita proculdubio posuisset. βαρὴ πολέως, civitatis calamitates eleganter dicuntur λαοπαθὴ de terrestri clade, & ἀλιτυπὴ de maritima; & πολὺς recte dicitur πένθητες γέννας, quæ sobolem plorat. σέβειζον reverentiâ prosecutus.

954. Ἰωνῶν γὰρ ἀπνυε.] Dactylicum ab iambo incipientem sibi habeat Pauvius. Revera ἰω hîc pro una tantum syllaba habenda est, & sicut nostratum ἰω pronuncianda. Vide Epilogum ad notas nostras Euripideas. Nihil autem hîc interpolari necesse est, ad ἀπνυε enim ἀπο κοινοῦ reperitur γένναν.

957. Νυχτὴν πλάκα κερταμένος.] Νυχτὴν sensu a Pauvîo explicato stare potest; magis tamen mihi arridet ejusdem conjectura νυχτὴν, quia epitheton istud mari circa Salamina accommodatissimum est. κερταμένος est quippe qui demessuit, nec opus est subaudiri præpositionem κατὰ; æquor enim istud navi-

giis Perficis stratum, ac tantum non occultatum, eleganter demessuisse dicitur Mars.

V. 959. De fulcro nihil opus est ut prospicias, melius versus in duos scindetur ita,

Οἱ, οἱ, οἱ βοᾶ dochmaicus

Καὶ παντ' ἐκπυδὸν penthemimeris spondaica.

960. Longe elegantior est lectio quam in quibusdam codicibus exstare monuit H. Stephanus, quamque metrorum Enarrator Græcus proculdubio secutus est

Που δὲ σοὶ φίλων οὐχλος.

Nam ut φῖ in φίλων produxit Enarrator iste minime fit verisimile, cum productum nusquam apud Poetas Atticos nisi per Librarii errorem reperiatur. το αλλος ex glossmate videtur irrepsisse. Maxima ex parte astipulatur etiam Robortellus.

962. Anapæsticus est dimeter brachycatalectus, φαρμακὸς enim dispondæus est. Vide supra v. 31.

965. Σουσισηκὸς etiam dispondæus est. Vide supra v. 34.

967. Glyconius est πολυσηματισὸς ex epitrito tertio hexasyllabo & choriambō.

968. Epichoriambicus est dimeter hypercatalectus.

970. Θανόντας ἐπ' αἰκτῶς.] Ionicus est a majore hemiholius; prima enim syllaba carminis ionici a majore, quod pluries monuimus, communis est. Nihil autem hîc immutandum censeo. Repetitiones similes ejusdem vocis apud Æschylum non sunt insolitæ. Ita supra v. 307 & 309. habemus νῆσον Αἰαντος & νῆσον τὴν πελειοδρεμώνα, & v. 133. & 136. ἀνδρῶν ποδῶ & ποδῶ φίλωνοι.

972. Κ' Αἰετομαρδὸς τ' ἀγᾶδος.] Nihil immutandum; particula τε sæpe eleganter παρέλκει ut apud Homer. Iliad. x. v. 51.

Καὶ τε φέρεῖ πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

Vide & eundem Iliad. Σ. v. 309. Ita & Euripides Hecub. v. 1286.

Καὶ τὸν τε τούτου, πελίκην ἐξαρσ' ἀνῶ.

984. 985. 986. Ἡ καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ

Τὸν σὺν πρὸν παντ' ὀφθαλμῶν

Μυρία, μυρία πτεμψαν.] Πτεμψαν hîc

eodem sensu ponitur ac πτεμψαζόμενοι apud Hesychium, ἐπηρεφεόμενοι, μειμνῶντες. Ita μυρία πτεμψαν est innumera curantem & disponentem. Eundem scilicet appellat Chorus, τὸν Περσῶν, τὸν σὺν, πρὸν παντ' ὀφθαλμῶν, Persarum & Xerxis fidum in omnibus oculum. Eodem, ni fallor, magistratuungebatur Alpistus ille ac magnus Viziris hodie apud Turcas, & qui apud Persas hodiernos vocatur Akemaldoulet. Non equidem nego plures olim apud Persas

Persas fuisse, ac per provincias etiam dispersos, qui *Regis Oculi* appellabantur. Hoc tamen non impedit quo minus unus esset præcipuus, titulo κατ' ἐξοχὴν *Regis & Persarum Oculi* κατὰ πάντα gaudens, ideoque παντοφθαλμος vocatus, qui cuncta Regis & Regni negotia moderabatur. Atque ob hanc forsan causam, numeris scilicet quod gerebat dignitatem, Alpisti hujus genus ad proavum usque a Poeta recensetur. Frigide omnino, pace tanti viri dixerim, vertit *Stanleius*, *numeratorem omnium myriadum*. Immo & ne Græce quidem in ista notione diceretur μυρία πεμπασιν. Dicendum esset μυρίων πεμπασιν.

V. 990. 991. Hi duo versus unum constituere debent, pherecratium scilicet. Legendum autem puto ὦ δαίμων, non ὦ δαίμων, quod hic haudquam convenit; δαίμων enim nunquam *miserum* significat, ut putavit *Stanleius*, sed *hostem*; quanquam non ignoro aliter tradidisse *Scholiam* ad *Sophoc. Ajac.* v. 795. sed & ibi δαίμων non *miseram*, sed *captivam*, denotat.

992. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus iambicis.

994. Υπομνηστικὸς, *redintegras*.

998. Epionicus est dimeter acatalectus ex epitrito quarto & ionico a minore.

1001. Διαίξεν, cum barbara sit vox, primam hinc producit.

1004. Trochaica est hephthemimeris, ἀκορῆσιν enim penultimam corripit. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Elest.* v. 122.

1005. 1006. Εταφόν, ἑταφόν, οὐκ ἀμφὶ σκηνάς

Τροχλατοῖσιν, ὅπῃ δ' ἐπομένοι] *Pauwio* omnino assentior reponenti ὅπῃ pro ὅπῃ quod exigere videtur metri ratio. Aliter tamen ac *Pauwius* hæc intelligo, & ita explicari posse existimo; Sepelierunt, sepelierunt non circa tentoria rotis vecta, prope ipsa scilicet castra, quod solent victores qui campo in quo decertabatur potiuntur, sed raptim & sparsim pone secuti & fugientes eo ipso in loco quo quisque mortem obierit, & jacens sequentium oculis se obtulit. Neque alia, ut videtur, de causa addit Xerxes, eos qui duces & principes exercitus fuerant abiisse νόνημοις, sine nomine aut memoria, quam quia scilicet ritibus funebribus caruerant. In horum autem versuum priori legi malim ἀμφὶ μὲν σκηνάς, ut versus sit iambicus trimeter brachycatalectus proxime sequenti similis, qualem esse statuit vetus metrorum Enarrator.

V. 1007. Versus est ionicus a majore trimeter brachycatalectus.

1010. Ferri potest vulgatum Δυσδαίμονες ἐδετ', *miseri vobis arcessivistis*. Ita supra v. 282.

Ὡς παγκρατὶς ἀπαντ' ἐδετ'.

1011. Διαπρεπὸν, *insigne, eximium*.

1012. Οἷον δεδωκεν αὐτῷ] Ἀν hic nec subaudiri potest, nec cum δεδωκεν ullo modo jungi. Scribendum fuisset ἐδεκεν αὐτῷ; sed recte se habet vulgata scriptura.

1013. Asynartetus est ex duobus dochmaicis. Veriorem tamen puto lectionem a *Scholias* memoratam δαίμονος πύλαι.

1015. Iambicus est dimeter acatalectus,

1018. 1019. 1020. Horum versuum primus profusus est ἀμετρός; ita igitur potius metra constituenda existimo,

Δυσπολέμων γὰρ δὴ penthemimeris dactylica

Γένος το Περσῶν. Ἐε. πῶς δ' οὐ; hephthemimeris iambica

Στρατὸν μὲν τοσούτον τάλας πεπληγμέναι antispassicus trimeter catalectus.

Præpositio κατὰ ad στρατὸν τοσούτον commodè subaudiri non potest; potius dicendum est accusativum istum regi a passivo πεπληγμέναι, *tanto exercitu orbatus sum*, eadem constructionis forma qua in Lexicis reperies πληγιστάται τὴν οὐκ, & πεπληγώς τοῖς πτοῖς.

1023. Epichoriambicus est trimeter acatalectus.

1028. 1029. Periodi sunt catalecti.

1031. Ionicus est a majore dimeter acatalectus.

1036. 1037. 1038. Παπαι, παπαι, παπαι, παπαι.

Ἐε. Καὶ πλεον ἢ παπαι μὲν οὐκ.

Χο. Διδύμα γὰρ ἐστὶ καὶ τεῖπλά] Parum

refert an bis an quater παπαι scribas, non enim minuta ista ac frigida acumina, quæ ita *Pauwium* delectant ut nihil convenientius dici posse existimet, captabat *Æschylus*. Talia sublime ejus ingenium velut longe infra se posita certissime sprevisset. Διδύμα καὶ τεῖπλά respiciunt cladem nauticam, cladem in fuga acceptam, & cladem Marodonii ad Platæas quæ ex Darii vaticinio Choro innotuerat. Mire autem lepidum ac suave est commentum istud *Pauwii*, quo ἢ παπαι μὲν οὐ Choro tribuit hac sententia, *Tertium igitur Papa habe quando duobus non sis contentus*.

1039. 1040. 1041. Periodi sunt catalecti.

1041. 1042. Γυμνὸς εἰμι περὶ πομπῶν

Χο. Φίλων αἰταῖσι πονηταῖσι] Nescio qua de causa durior ac remotior constructionem malit *Pau-*

Pauwius, φίλων cum *περιπομπών*, jungens, cum facilis & obvia adfit, φίλων αταίς.

V. 1043. Iambicus anapæstum secunda fede habet, sed facilis est medela, legendo scilicet *Διάνε τιμω διάνε*.

1044. Incipiunt hîc antistrophica; prima strophe octo versiculis constat, prima antistrophe totidem.

1046. *Δοσιν κακῶν κακῶν κακοῖς*] Ad *κακοῖς* subaudiri puto præpositionem *ἐπ*, ut sensus sit, *minus malum malorum super mala*. Non enim *κακοῖ* esse possunt aut *Perſæ* qui perierant, aut *Xerxes*. Priores appellationem istam non erant meriti, *Xerxem* *κακεν* coram appellare non ausus esset *Chorus*.

1050. Ionicus est a majore dimeter acatalectus.

1059. Anapæstus iambici senarii quartam sedem obtinet, sed in *Melicis* forſan licentia toleratur amplior.

1060. Incipit strophe secunda sex versibus constans, quam sequitur antistrophe ex totidem pariter constans quorum ultimus est

Ξε. Βοῶ νυν ἀντιδουπα μοι. Χο. Οἱ, οἱ, οἱ, οἱ.

1062. *Ἀπειγδ', ἀπειγδα, μαλα γοῖδα*] *Pauwius* hæc minus intellexit. *ἀπειγδα* de *barba* hîc dicitur, ut infra v. 1068. de *cæsarie*. Verte, *tenaciter, tena-*

citer, vel, *strietis manibus*, *evelle pilos dotem luctui apprime convenientem*. *ἀπειξ* proprie de *coma* vellenda dicitur. Ita *Sophocles Ajax*. v. 310.

Κομὴν ἀπειξ οὐξὶ συλλαβὼν χρεῖ.

V. 1073. Hîc iterum incipiunt monostrophica.

1077. *Τοῦδ' ἀβροβάται*] Recte hîc se habet *ἀβροβάται*, leniter ac pro dignitate incedentes, non præ nimia tristitia *ακοσμως* se gerentes. Ita *Hesychius* *ἀβρονομένοι, σεμνονομένοι*, & apud *Suidam* ex *Herodoto* *ἀβρον, σεμνον*. Et in hoc sensu usurpari videtur in Fragmento e veteri quodam Scriptore a *Suida* in voce *ἀβρα βαίων* allato, *Εκεῖνος ὄντως ἀβρα βαίων εἶδεν ἔχων τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπερηρμένους ἀνω*, licet aliter *Suidas*, eumque secutus *Kusterus*, ista interpretantur. *Προβάται* hîc stare non potest; qui enim aliquem *πεμπουσι* eum *sequi*, aut saltem *comitari*, non *præcedere*, solent. Præsertim vero minus convenit cum addatur *γούις*. Nam *πεμπειν* *τινα γούις* est *progređientem aliquem lamentis prosequi*. Nec obſtat quod supra v. 530. *Atossa* *Chorum* jubet *Xerxem* *περιπεμπεῖν εἰς δέμους*. Nam *περιπεμπεῖν*, quod pluribus exemplis ostendit *H. Stephanus* in *Theſauro*, promiscue de omnibus dicitur qui comitantur aut deducunt, sive illi præeant, sive latus ſtipent, sive a tergo proſequantur.

N O T Æ

I N

ÆSCHYLI AGAMEMNONEM.

I N A C T U M P R I M U M.

V. 3. **Σ**Τῆρας Ἀγχεῖδων ἀγχεῖδεν] Ἀγχεῖδεν, id est, ut recte Scholiastes, ἀγχεῖδεν, *jamdudum, a longo tempore*. Hefychium vocem ἀγχεῖδεν per ἀναγχεῖδεν interpretatum esse ne cras quidem credam; præterea vox ista in hac Tragœdia nuspiam occurrit. Proculdubio igitur ibi reponendum ἀγχεῖδεν, ἀγχεῖδεν.

6. Λαμπεῖς δυνάσας, ἐμπρεπόντας αἰδέρι] Versum hunc tanquam spurium & ineptum ejicit Valckenarius ad Euripid. Phœniss. v. 506. Sed cum suspicionis suæ rationes, si quas habuit, premere voluerit vir doctus, nemini opinor eam approbabit.

7. Ἀσέρας, ὅταν φθῶσιν, ἀντολὰς τε πάν] Immerito Poetam reprehendit Pauwius, quod, cum omne quod dicendum erat abunde jam dixisset, hunc tamen versum superflue addiderit. At nihil minus revera superfluum esse potest. Antea enim dixerat tantum Speculator se astra & hyeme & æstate observasse, hîc addit se eorum etiam ortus & occasus vidisse unde sequitur eum totas noctes insomnes duxisse.

10. II. — ὦδ' ἄρ' ἔστ' ἔστιν

Γυρταῖος ἀνδρὸς οὐλοῦν ἐλπίσιν κάρ] Proculdubio legendum est ἐλπίσιν, & ita vertendum, *Hucusque enim voti se compotem futuram sperat mulieris cor viro favens*, aut, si malis, *viri desiderio captum*; utrumvis enim significare potest epitheton ἀνδρὸς οὐλοῦν.

13. Εὐνὴν οὐνεῖς οὐκ ἐπισκοπούμενην] Minime placet Stanleii conjectura ἐπισκοπούμενην; Quis enim unquam putavit somniis soporem obscurari? ἐπισκοπούμενην recte ipse interpretatus est.

17. Ὑποῦ τοῦ ἀντιμολποῦ ἐντεμνῶν αἶος] Vix ullum hîc sensum habere videtur ἐντεμνῶν αἶος. Pauwii certe interpretatio, ἐντεμνῶν αἶος ἀντιμολποῦ ut σφαῖρον, hoc

cantionis contra somnum remedium sicut viſſimam incidens vel diffecans, adeo non vero Tragica est ut plane sit ridicula. Hoc quoque nimirum ex secretionibus est quodque nec Stanleius, nec quisquam alius præter ipsum virum eruditum, unquam excogitasset. Legendum puto ἐντεμνῶν, voce sublata edens.

V. 19. [Οὐχ ὥς τὰ περὶ δ' αἶσα διαπονομένη] Conjectura Stanleii διαπονομένην recipi non potest quia secundam producit, adeo ut anapæstum in quarta sede haberemus. Præterea διαπονομένην apud Atticos in significatione passiva nuspiam usurpatum reperiri puto, licet ἀπονομένην passive in Testamento Novo occurrere non sum nescius.

30. Ως ὁ φρυκτός ἀγγέλλων περὶ] Optime se habet vulgatum ἀγγέλλων περὶ, manifestus est nuncians, nuncians apparet. Ita Chæph. v. 22. περὶ παρὶς φοινίστα, gena rubefacta apparet, manifesta est. Vide & infra v. 329. & v. 1231. περὶ πούσ' ἔχοντες, apparent habentes. Nihil igitur immutandum,

67. Ἐστ' ἂν ὅπῃ νῦν ἔστ' Subauditur hîc τὸ περὶ, non τὰ παλαιόματα quæ supra memorantur.

69. Οὐδ' ὑποκλαίων, οὐδ' ὑπολείβων] Ingeniose satis pro ὑποκλαίων Pauwius reponit ὑποκλαίων, veriore tamen vulgatam lectionem puto. Ad supplicandi enim vel adorandi actum. exprimendum nunquam, ut puto, usurpatur οκλαίων, sed περὶ πούσ' ἔχοντες, γυναιδεῖται, γυναιδεῖται, γυναιδεῖται, περὶ πούσ' ἔχοντες. Κλαίων, plorare generalius est, ideoque non inepte subjungitur δακρυεῖν, lachrymare.

71. Οὐκ ἀπένει, ingenia inflexibilia.

74. Ἰσπαῖδα νεμόντες ἐπὶ σκῆπτροις] Recte vertit Stanleius, scipionibus regentes, perperam Pauwius, habentes in scipionibus, aut, scipionibus attribuentes. Quid enim, obsecro,

obsecro, sibi vult, *Vires puero aequales habere in scipionibus*, aut *attribuere scipionibus*? sed ita fere evenit, cum nihil placet nisi quod ipse excogitaveris.

V. 83 — 87. Nulla quod sciam lex metrica prohibet quo minus in systemate anapæstico periodus a monometro incipere possit. Similis profecto licentiæ exempla habes apud *Sophoclem Electr.* v. 86. *Euripidem Hippolyt.* v. 212. *Cyclop.* v. 485. alia etiam spondeo inventurum qui quærere velit. Emendatio certe *Pauwiana* stare omnino non potest, *Κλυταιμνήστρα* enim primam corripit.

90. τῶν τ' οὐρανίων, τῶν τ' ἀγοραίων] Minus necesse videtur pro ἀγοραίων reponere ὑπογαίων, totum enim hunc versum nihil aliud nisi glossema fuisse puto a Critico aliquo margini allitum, unde in contextum postea irrepsit. οὐραγίων interpretatio est vocis ὑπαγίων, sicut ἀγοραίων vocis ἀγνομένων.

103. τὴν θυμοβορὴν λυπὴς φρενὰ] Proculdubio legendum φρενὰ λυπὴν, subaudita ad φρενὰ præpositione κατὰ. Ita τὴν θυμοβορὴν λυπὴν per appositionem cohærebit cum φρενὰ ἀπλησὺν.

104 — 113. Ita forsan totus hic locus, qui Interpretibus hactenus negotii plusquam fatis faceffit, non incommode restitui & explicari potest,

Κυεῖος εἰμι θροεὶν ὄδιον κρατὸς
Αἰσιὼν αἰδέων
Εὐτελειῶν (ἐπὶ γὰρ θεοδὲν κατὰπνεῖει
Πειθὼ μολπα)
Ἀλχαν συμφύτον, αἰών
Ὅπως, Ἀχαιῶν,
Διδρονον κρατὸς, Ἑλλάδος ἥσαν
Εὐμφρενὰ ταχοῖν,
Πεμπει σὺν δουεὶ δίκας περακτοῖ
Θουεῖος ορνὴς Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.

Verte, *Idoneus sum enarrare victoriæ omen faustum in itinere oblatum viris principibus (ad hoc enim divinitus inspirat fiduciam vaticinium) audiens quo pacto avis impetuosa mittit robur cognatum Achivorum, geminum imperium (id est, Agamemnonem & Menelaum) Græciæ pubem eadem cum ducibus sentientem, cum hasta panarum exaltore Trojanam ad terram. Jam singula ordine expendamus.*

106. Ἀνδρῶν εκτελειῶν est *virorum adulterum*, quod nihil ad rem; legendum censeo εὐτελειῶν, *virorum principum*. Vide *Hesychium* voce Εὐτελειᾶ, & Εὐτελειᾶται, & *Suidam* voce Εὐτελεις.

108. Συμφύτος αἰὼν proprie est *ætas congenita*, quæ locutio quomodo *senium* significare possit docere debebat *Pauwius*. Quamvis enim e senibus revera constabat Chorus, ætas certe illis congenita non

senium erat sed *pueritia*, vel potius *infantia*. Præterea, quamobrem *senium* potissimum vires inspi-rare dicerent isti? Juventutis proculdubio hoc do-num potius esse solet quam *senii*. Non denique res erat adeo operosa hujus historiæ sive cantiunculæ recitatio, ut unde vires sibi suppetebant ad eam peragendam rationem reddere Choro necesse esset. Locum igitur corruptum esse nemo opinor dubitabit; ita autem emendavi ut συμφύτον reposuerim cum ἀλχαν jungendum, & αἰών, *audiens*. Hoc enim indicare vult Chorus, se non oculatum sed auritum tantum testem hæc declarare. Supra enim monuerat v. 73—74. se propter ætatem jam provectam expeditioni Trojanæ non interfuisse.

V. 110. Ἑλλάδος ἥσαν] Agamemnonem & Menelaum hac appellatione designari nequaquam videtur verisimile. Agamemnon certe, qui filiam nubilem Iphigeniam habebat, juvenis non erat. Nihil tamen muto, cum ἥσαν, non ἥσαν etiam apud Aristophanem legatur, sed ἀσυνδετως, prout alia non raro apud *Æschylum*, posita existimo. Nec obstat quod postea sequitur, σὺν δουρί, hoc enim non *cum exercitu* sed *cum armis*, significat.

112. Πεμπὴ ξὺν δουρί δίκας περακτοῖ] Ὅπως πεμπὴ est, *ut mittat*, non *quo pacto miserit*; omnino igitur legendum est πεμπει, & ita legitur apud Aristophanem. Porro pro δουρί reposui δουρι, ut versus anapæsticus sit, qui dactylico fatis, cum ἰσοχονοί sint ambo, respondebit. Περαικτοῖς αἵματος a Nostro appellantur Furiae quia sanguinem pro sanguine jure reposcunt, sed λυμὴ pro mulieris nuptæ raptu, & λυμὴς περακτοῖ pro raptus vindice, non Græce dici opinor.

113. Θουεῖος ορνὴς hîc certe *Aquila* est, non *Augurium*; nam Augurio nequaquam convenit epitheton δουριος. Neque ulla hîc culpanda reperitur tautologia, novam enim periodum incipit Οἰωνῶν βασιλεῖς.

121. Εἰρικυμονὰ φρεσὸντα γέναν] Metri gratia reponi malim γέναν, non γοναν, vide Etymolog. magn. voce γενεᾶλη. quanquam & ante duplicem v vocalem alias brevem corripì posse haud dubitamus, eâdem scilicet analogiâ qua ante duplicem λ correpta reperitur. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Electr.* v. 128. Nihil autem amplius hîc immutari necesse est. βοσκομένοι φρεσὸντο est *se se pascentes comede-bant*, nec ulla ibi tautologia. βοσκομένοι καρματι, pro *vescentes minutatim*, Græcum non est, sed necessario significat, *frusto vescentes*. Nec κειρομαι, formâ mediâ, cum actio in rem ab agente diversam terminatur, hîc locum habere potest, sed scribendum esset κειρον.

† H

V. 132.

V. 132. Κτηνι μεθεδε τα διμυποπληθη] Lubens assentior
Pauwio reponenti μεθεδετα, *accumulata*.

134. Οιον μητις ατα] Eadem analogiâ qua a μονος μονον,
 ab οιος etiam οιον adverbialiter positum deducitur.
 De emendatione igitur non est cogitandum.

135. 136. Ita hi versus, ut strophicis respondeant,
 forsan corrigi possunt,

Θιουθεν κρηφαστη μετετυπεν σο- hephthemimeris ana-
 pæstica

μινον μεζα της Τροιας ionicus a maiore dimeter
 catalectus.

144 — 150. Τωσεν περ ευφρων α καλα
 Δροσισην απεισοι μαλερων ονταν,
 Πανταν τ' αχρονομων φιλομαςοις
 Θιρων οβριχαλοισι, Τερπηα
 Τουτων αυτει ζυμβολα φαναι,
 Δεξια μεν, κατα-

μομφα δε φασματα σφουδων] Recte hunc lo-

cum intellectu difficilem dixit *Pauwius*; neque enim ipse, nec quisquam qui mihi innouit Interpretum, intellexit. Id autem cunctos e recto tramite deflexisse videtur, quod hæc ad jam memoratum aquilanum portentum pertinere existimabant, cum proculdubio passerem cum octo pullis a dracone coram Græcorum exercitu ad sacrificium congregato voratum respiciunt; cuius rei historiam fuse narratam apud Homer. Iliad. B. V. 300 — 330. videre licet; ideoque eam, utpote ex Homero omnibus satis notam, verbo tantum attingit Poeta. Στρουδων de aquilis explicant *Scholias* & *Stanleius*, de nondum natis leporis pullis *Pauwius*, sed perperam omnes; nunquam enim aut aquila aut pullus leporinus voce Στρουδως significabatur. Δροσις pro pullis, Grammaticorum esse ineptias affirmat *Pauwius* (inter ineptientes est autem maximus ille *Casaubonus*) ideoque Δροσισην απεισοι vel απεισοι rescribit, & cum α καλα coniungit ad Dianam referens, & de roribus matutinis a sole nondum coctis explicans. Pulchrior enim solito, si ei credis, existit illa cum roribus istis humectata sit probe. Rores quidem matutinos superueniente solis æstu exhauriri atque exsiccare solere scio, coqui nondum audiui. Auroram etiam roribus matutinis formosam, quia iis revera exornatur, recte dici posse concedo; venatricem tanto esse formosiolem quanto iis magis humectata sit, si non affirmasset *Pauwius* nunquam credidissim; sed de gustibus non est disputandum. Hoc fidentius dico; quisquis verborum seriem & orationis structuram perpendebit, is statim videbit μαλερων ονταν necessario cum Δροσισην απεισοι conjungi debere,

nec cum πανταν αχρονομων θιρων sensu ullo idoneo connecti posse. Quinetiam ipse *Pauwius* concedit agnos apud Homerum ερσεας, id est, Δροσιδεις dici. Quod si teneri pulli revera Δροσιδεις sint, & jure dicantur, quare etiam Δροσι, metaphora pro poesis *Æschyleæ* indole non adeo violenta, appellari non possint, non sane video. Saltem locutio hæc inter Secretiora ista & vere Tragica, quæ tantopere crepat vir doctus, admitti minime erat indigna. Quod ad απεισοι attinet, si απεισος vox sit Græca, & significet volare nondum valens optime hæc ad pullos passerinos referuntur. Sin cum *Pauwio* an απεισος Græcum sit dubites, απησος eodem sensu reponere potes, aut si mavis ipsius *Pauwii* conjecturam απεισοις, quæ mihi, fateor, non omnino displicet, amplecti, & de pullis leporinis interpretari; ut απεισος idem sit ac απειπειρος, Δροσι scilicet απεισος, fatus nondum partui maturi. Μαλερος apud *Hesychium* & *Suidam* est αδενης, & apud *Enstathium* ad Homer. Iliad. H. V. 463. p. 691. ευφδατος δι' απαλοτητα. Cum vero vocem μαλερος in significatione ista usurpatam nunquam hæctenus me deprehendisse meminerim, non incommode forsan rescribi potest ματερων ονταν. Porro si versus 148 verba prout nunc leguntur attentius expendantur, sententia quæ ex illis prodit insulsa certe, aut potius plane nulla, deprehendetur. Diana scilicet a Calchante petit ut signa passerulorum dicat. Quorsum hoc peteret Diana? Calchas autem etiam si a dea rogatus signa ista pluribus non explicat, sed verbo tantum attingit, & quasi jam olim satis & dicta & cognita transit. Præterea φαναι metrum plane jugulat; quicquid enim dicat *Pauwius*, primam certissime corripit. Vide Etymolog. Magn. Vix igitur dubito quin Poeta scripserit

Τουτων αυτη ζυμβολα φανει

His præmissis, totus jam tandem locus ita verti potest. Quamquam tantopere benevola sit pulchra illa dea pullis nondum volare valentibus (aut, si mavis, pullis immaturis) omnium quæcunque sint matres (vel omnium imbecillium) & omnium agrestium ferarum catulis mammas amantibus (id est, teneris) jucunda horum quæ dixi præfagia ipsa ostendit, fausta illa quidem sed culpanda ostenta passerulorum. Ideo autem fausta, culpanda tamen auguria illa vocat Calchas, quia Trojam quidem demum captam fore, at non nisi post annum nonum, portendebant.

V. 145. Versus asynartetus est ex dochmaico & penthemimeri trochaica. Si pro μαλερων legas ματερων legendum etiam erit απεισοις aut απεισοις. Quod si legas

legas ἀπὸς ματρων dicendum erit Doricum & cor-
ripi, quod interdum rite fieri ostendimus in obser-
vatis nostris ad Valckenarii notas in Euripidis Phœ-
nissas ad v. 1559.

V. 149. 150. Ita potius hi versus constituendi,
Δίδια μὲν καταμομφα δὲ dactylicus trimeter
Φασμάτα φρουδῶν penthemimeris trochaica.

152. 153. Hi duo versus nonnisi unum facere de-
bent, dactylicum scilicet hexametrum. Idem de
versibus 155 & 156, 157 & 158, 160 & 161, 162
& 163. 164 & 165. sit dictum.

156. Ἐπεὶ ἀνομιον πνῖ αἰδῶτον] Pauwius dum Stanleium
reprehendit, ipse etiam hic, sed certe non nimio
acumine, peccat. Οὐσα enim dicitur ἔπερα, non quia
opponitur δειπῶ αἰστων, sed quia præcesserant sacri-
ficia alia, Dianæ proculdubio non minus ac diis
ceteris a Græcis expeditionem suscepturis facta,
quo eorum favorem ac præsidium sibi concilia-
rent. Ne igitur præter hæc aliud (quod jure αἰδῶ-
τον vocat, quia non prout cetera præbebat quo
epularentur sacrificantes) exigeret Diana, preca-
tur vates.

157. 158. Νεικέων τεκτονα συμ-
φυτον, οὐ δεισθηνορα] Epitheta hæc transpo-
sita sunt; nam συμφυτον & οὐ δεισθηνορα, quæ ad νει-
κῶν proprie pertinent, ad τεκτονα transferuntur,
eādem prorsus figurā qua supra v. 49. 50. habui-
mus ἐκπατοῖς ἀλγῆσι πιδῶν.

159. παλινῶρος, verte, reciproca meditans, retributio-
nem parans.

186 — 175. Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἔσιν, εἰ τοδ' αὖ-
τω φίλον κεκλημένῳ,
Τούτο νῦν προσέννεπα.
Οὐκ ἔγω' προσείκαται,
Παντ' ἐπισταδῶμαι μένος,
Πλὴν Διὸς, εἰ τοδὲ ματῶν
Ἀπο φροντίδος ἀχθὸς
Χρη βαλεῖν ἐπητυμῶς]

Sensum hujus stro-
phæ parum affecuti videntur Interpretes, quan-
quam non admodum difficilis sit constructio. Bi-
nis tantum in locis emendatrici manu opus esse
existimo. Versum scilicet 170 ita legendum esse
opinor

Τούτο νῦν μὲν προσέννεπα

ut sit periodus, & metro respondeat antithetici
prout infra a nobis emendabitur. Versu etiam
173 pro εἰ τοδὲ ματῶν rescribi malim ὅς τοδὲ ματῶν;
nam το τοδὲ retinendum censeo, quanquam Pau-
wius ejus loco reponi jubeat το, illud alterum &
metrum & sententiam respuere causatus, & sen-
tentiam quidem, quia το ματῶν ἀχθὸς est το ματῶν

ἀχθὸς. Sed an non τοδὲ ματῶν ἀχθὸς æque est τοδὲ μα-
τῶν ἀχθὸς? Immo τοδὲ plane postulat sententia;
hoc nimirum ἀχθὸς indigitat Chorus de quo tunc
illis fermo, aliquid scilicet quærendi cui Jovem
assimilare possint. Neque repugnat metrum quod
choriambicum est dimetrum catalecticum, cujus
secundæ dipodiæ prima in antistrophico longa hic
in duas breves rite solvitur. Totum autem lo-
cum ita verte; *Jupiter qualiscunque demum sit (si
hoc nomine appellari ei gratum est, hoc cum ipse ap-
pello) non possum similitudinem aliquam quærens asse-
qui, cum omnia mihi ratiocinatione æstimare detur Jove
excepto. Ita vanum hoc ac inutile pondus a cogitatio-
nibus nostris debinc revera abjicere oportet. Pauwius
πλὴν Διὸς (vel πλὴν Δία, ut ipse Aldum & Turnebum
secutus, at certe non in melius, reponit) cum οὐκ
ἔγω' προσείκαται conjungit, & vertit, præter Jovem,
præterea nihil conjectare possum; atque ibi senten-
tiam terminat. Sed quid hæc sibi volunt? an ni-
hil præter Jovem quod existat se conjectare posse
dicunt? At hoc non esset verum. An nullum
aliud nomen præter Jovem quod ei gratum sit?
Atqui neque hoc verum; diversa enim sunt no-
mina Ζεὺς & Δις, a quo Δία, & etiam si verum esset,
frigidissimum tamen certe est, & tot considera-
tionibus παντ' ἐπισταδῶμαι μένος haudquaquam dignum.*

V. 176 — 183. Οὐδ' ὅστις παροῖδεν νῦν μέγας,
Παμμαχῶν θρασυ βρυῶν,
Οὐδὲν τι λείπει πρὶν ἂν,
Ὅς δ' ἐπεὶ ἔφυ, τετακ-
τηρὸς οἰχεται τυχῶν.
Ζῆνα δὲ τίς προσφρονῶς
Ἐπινικία κλάζων,
Τεύξεται φρένων το παῖ.]

Locus est pro-
culdubio difficillimus, quem, ut sensum saltem
qualemqualem eruat, mire refingit Pauwius, ad-
eoque sententiam, neque sibi constantem, neque
ad sequentia quidquam facientem, a Poetæ mente
certe alienissimam, nobis obtrudit. Ita enim re-
scribi jubet, Οὐδ' ὅστις παροῖδεν νῦν μέγας — οὐδὲ ἐν λείπει
πρὶν ἂν, ὅς δ' ἐπεὶ ἔφυ — οἰχεται. Novi qui modo erat
magnus — ne verbum mutuisse olim, ut vero postea
evasit — periit. Doceri sane imprimis magnopere
velim, quisnam fuerit homo iste de quo hæc dicit
Chorus, qui primo adeo humilis ut ne verbum
quidem mutire auderet, deinde magnus evasit, &
omnigenæ audaciæ plenus, simulac vero magnus
evaserit, superiorem nactus periit; aut quid hæc
vel ad fabulam vel ad sequentia faciunt. Locus
tamen egregius viro docto videtur, & istud οὐδὲ ἐν
λείπει πρὶν ἂν pulcherrimum, cum revera ne Græ-
cum

cum quidem sit. Nam nec οἶδα πῶς αὖ λέγει Græce dicitur, neque unquam usurpatum reperitur πῶς αὖ nisi subjuncto formæ vel optativæ vel subjunctivæ verbo. Ista porro, ὥς δ' ἐπείτ' ἐφύ, nunquam significabunt, ut vero postea evaserit magnus, sed verti necessario debent, simulac vero postea natus est. Ut tandem autem ad Poetæ verba redeam, mendum in his tribus vocibus, οὐδεν τι λέγει, cubare arbitror, quod satis indicat metri ab antithetico enormis discrepantia; nam πῶς αὖ & ὥς δ' ἐπείτ' ἐφύ opponuntur, & sese mutuo stabiliunt. Rescribendum igitur opinor,

Οὐδεν ἀντιλέγει πῶς αὖ

& totum locum ita vertendum; Neque quicunque prius magnus erat, audaciâ ad omnia aggredienda promptâ affluens, ejus se voluntati opponere valuit olim existens; qui vero postea exstitit victorem natus perit. Quicunque vero Jovi victoriæ cantica acclamabit, is partes sapientis omnino explebit. Vocibus istis ὥς παρὸν μιν μέγας cum Scholiastæ intelligo designari Titanas, sequentibus ὥς δ' ἐπείτ' ἐφύ, Typhœum. Quandoquidem autem Poetis Atheniensibus in more erat historias antiquiores suis temporibus accommodare, & res suo seculo gestas sub illarum specie non obscure adumbrare, ita & hîc Secretius (quidni enim & mihi Secretiora mea venditare liceat?) designari puto Darium & Xerxem frustra & Jove invito Græciam bello adortos. Atque hanc quidem allusionem Poetæ in animo fuisse inde etiam verisimilius est, quod voce τριακτῆρ utitur. Hac enim voce designatur qui in ludis Græcorum gymnasticis ter, aut cursu, aut palæstra, vicerat. Unde concludere rationi absonum non est, respexisse Nostrium tres illas insignes victorias, ad Salamina, ad Platæas, ad Mycalen, quas de Xerxe nuper admodum reportaverant, quibusque Perfici imperii robur plane fregerant Græci. Etymolog. magn. Τριακτῆρ, το νικᾶν ἀπο μιταφορᾶς τῶν παλαίων, ἐν τοῖς τοῖσι παλαιῖς τὴν νικῆν κερτουμενῶν. Τριακτῆρ, λέγουσιν οἱ παλαιστοί, ἀπὸ τοῦ τοῖς πέντε, ἢ τοῦ τοῖς ὀχτακτῆρα νικῆσθαι, γὰρ δὲ, διακτῆρ, δολιχόν. Suidas. Τριακτῆρ λέγουσιν οἱ παλαιστοί ἀπὸ τοῦ τοῖς πέντε, ἢ τοῦ τοῖς ὀχτακτῆρα νικῆσθαι, γὰρ δὲ, διακτῆρ, δολιχόν. Ex hoc autem Etymologi scripturam vulgatam emendare in promptu est. Vide Casauboni Læction. Theocritic. cap. vi, & Salmasium ad Solin. p. 206. Denique ἐπιγνῖα cum κραζῶν arctissime cohæret, ut, vel pro voce unica utraque simul juncta sint habenda, vel duos accusativos regere dici possit participium istud, unum rei, alterum personæ. Vide quæ notavimus ad Sophocl. Oedip. Colon. v. 1212. Appositio

inter res plane diversas, Ζῆνα & ἐπιγνῖα, nullum habere potest locum.

V. 187. Σταζει δ' ἐν θ' ὕπνῳ πρὸς καρδίας] Σταζειν πρὸς καρδίας est prope cor stillare, atque hanc quidem læctionem retinendam censeo. Paurwianum στασει, stabit ante cor, quod pulsât, ut quis stat ante januam quam pulsât, ut intret, an cuiquam arrisurum sit nescio; mihi certe ex Theologis istis quos paullo infra memorat, qui Gratiâ efficacem tam acriter defenderunt, mutuam hanc phrasin desumpsisse videtur vir doctus, ad quos iterum relegandam, saltem hinc eliminandam statuo.

188. Μνησπημῶν πόνος καὶ] Periodus est catalectus.

201. Κακοχόλοι, νησιδες, δυσσέρμοι

Βροτῶν ἀλαι,] Commate distinguendum est post δυσσέρμοι, quod cum πῶς αὖ cohæret. Dicuntur enim πῶς αὖ istæ βροτῶν ἀλαι.

218. 219. 220. Ita hi versus constitui debent, ut strophicis, in quibus nihil immutandum, respondeant,

Πειθροῖς πατρώοις χεράς βαμον πειλάς· asynartetus ex basi iambica & hephthemimeri trochaica
Τι τῶνδ' ἀνὲν κλάων iambicus dimeter brachycatalectus

Πῶς λιπὼντος γενῶμαι choriambicus dimeter catalectus

rejectis π & τε, quæ sententiam quoque turbant.

222 — 225. Πανσανέμου γὰρ θυσιᾶς

Παρθενίου δ' αἵματος ὀργῆς

Πειροχῶς ἐπιδυμῆν

Θεμῖς. εὐ γὰρ εἰπ.] Ut nomine Θεμῖς hîc designetur Diana, quia jus ad Iphigeniæ sacrificium habebat; aut ut per ὀργῆς, vel Dianæ iram, eadem Diana designetur, atque adeo ut iram istam perquam iracunde sacrificium cupere dicat Poeta, ut credam non statim adduci potero. Hæc enim Secretiora sunt, & nimis Tragica, quam ut ad palatum meum sapiant. Quid quod Dianam hîc ne innui quidem putem? Hoc enim mihi suadet particula γὰρ quæ hæc cum superioribus connectit, & prius dictorum rationem introducere debet. In illis autem ne verbum quidem de Diana, sed de socio exercitu tantum agitur. Hunc igitur hîc subintelligi puto, & cupidine vehementi sacrificii hujus peragendi teneri dici. Atque adeo hoc est quod dicit Agamemnon; Quomodo classis desertor esse possim, omni auxilio bellico debinc frustratus? Nam æquum est socios meos vehementer & cum ira perquam iracunda expetere sacrificium istud quod ventos sedare debet, virginemque sanguinem. Hoc enim iis in utilitatem verteret.

V. 226.

V. 226 — 229. *Pauwius* aliam metrorum constitutionem excogitavit, ut hæc a primis strophæ præcedentis versibus diversa efficeret. In his enim, juxta eum, ipsa diversitas non negligenda, si commode haberi possit. Vide quam variæ sint hominum sententiæ. Ipse contra, conformitatem, modo revera adfit, non negligendam sed sedulo conservandam censeo, quia vix casu adesse poterat per totos quatuor versus, ideoque eam consulto voluisse Poetam existimandum est.

227. *Πρὸς πῶν δούσων τῶν πῶν*] Proculdubio subintelligitur *πῶν*, quæ vox in participio *πῶν* continetur, & inde repetenda est.

229. 230. *Τὸ δὲν τὸ παντοτολίον*

Φρονεῖν μετρίῳ βροτοῖς] Et versum & sententiam hoc in loco laborare queritur *Pauwius*, ideoque reponit,

Οὐ ποτε vel Οὐ τότε τὸ παντοτολίον

Φρονεῖν μετρίῳ βροτοῖς

quæ ita vertit; *Nil adeo facinorosum est quod meditari noluit mortalis*; sed plane præter & verborum & structuræ indolem. Ubi autem didicit *μεταγνώσκω* significare *meditari*? Vertere debuit, *Nunquam*, aut, *Non tunc*, *audaciæ ad omnia promptæ penituit mortalem*; quorum primum, falsum est, alterum, ubi voce *βροτος* designari vult Agamemnonem, languidum prorsus ac frigidum. Ita potius sententiam restitui posse puto, rescribendo scilicet,

Τὸ δὲν τὸ παντοτολίον hephthemimeris iambica

Φρονεῖν μὲν ἐγὼν βροτοῖς periodus catalectus

Inde (id est *ἐξ ἀναγκῆς*) *animum ad omnia audacem ac promptum mortalibus venire observavi*. Metrum in tuto erit, si, voce una in antistrophico transposita, ibi scribas,

Παντὶ πρὸς πῶν δούσων

Binos autem hosce versus una cum duobus proximis sequentibus parenthesi includendos censeo.

231. 232. Hi duo versus ut nunc leguntur parum antitheticis respondent. Ita restitui debere existimo,

Αἰχρόμητις γὰρ θρασυνοῖ trochaicus dimeter

Ταλαῖνα παρακοπὰ πρὸς τοτμήων antispasticus dimeter brachycatalectus;

Horum versuum alterum *Pauwius* asynartetum esse statuit ex penthemimeribus iambicis, sed minus, ut opinor, recte. In asynartetis enim Choricis, saltem homogeneis, syllabam penthemimeris primæ catalecticam communem faciendi licentiam obtinuisse, nuspiam, quod meminerim, deprehendi. Aspirationem autem *τῷ Αἰχρόμητις* igitur

præfigendam duxi, quia articulus hinc vix commode abesse potest. Articulum autem sequente vocali elisum non alia erat apud Veteres exprimendi ratio, nisi per aspirationem eidem vocali præfixam. Vide *Darwes*. Miscell. Critic. p. 121. 122.

V. 233. Asynartetus est ex dochmaicis. *Θυτῆς* primam corripere perperam putabat *Pauwius*.

234. *Γυναῖκοποιον πολέμων ἀρώων*] Retinendum est omnino *ἀρώων*; schema enim est *πρὸς τὸ σημανομενον*. *Θυτῆς γυνεὶ δὲ θυγατρὶ* idem prorsus valet ac *θυγατρὶ θυγατρὶ*; ad hoc postremum igitur respiciens Poeta per appositionem subjungit *ἀρώων* & *πρὸς τελεῖα*, quibus ad Iphigeniam relatis manifesta se prodit Agamemnonis stultitia filiam propriam mactantis ut successum obtineret in bello, cujus aliis uxor sola erat causa. Ut *ἀρώων* & *πρὸς τελεῖα* ad *θυτῆς* salvâ sententiâ referri possint nemini, ut opinor, persuadebit vir doctus, licet talia *ὅτι κοινῶς* occurrere affirmare non dubitat. Versus asynartetus est ex penthemimeribus iambicis.

235. Ut metrum antithetico quodammodo respondeat, ita transpositione facta rescribendum opinor,

Καὶ γὰρ πρὸς τελεῖα periodicus catalectus.

236. Asynartetus est ex penthemimeribus iambicis.

237. 238. Ita hos versus constitui debere & suppleri posse puto, ut antitheticis respondeant,

Παρ' οὐδέν, αἰὼνα τι periodus catalectus

Παρθενιον, ἐδέντο δὲ hephthemimeris trochaica

Φιλομαχοῖ βραβῆς penthemimeris trochaica.

Post hæc sequebatur olim versus versui ultimo antistrophæ respondens, qui temporis injuriâ excidit & antispasticus esse debebat trimeter catalectus.

244. 245. — *σῶμα* —

Τὸς τε καλλιπρωῶν

Φυλάξαν καταχρῖν, φθόγγον ἀραιὸν οἰκοῖς] Ita hæc, ut strophicis respondeant, restitui posse existimo,

Τὸς τε φυλάξαν καλλιπρωῶν

Καταχρῖν, φθόγγον οἰκοῖς ἀραιὸν] Parum certe

feliciter *Pauwio* cesserunt conatus sui in his metris restituendis; prioris enim versus prout ab eo emendatus legitur, ne una quidem dipodia oppositæ in strophico respondet. Quinetiam *φυλάξαν* in *φυλάκα* mutat, & *σώματος καλλιπρωῶν φυλάκα*, *custodem oris formosi*, explicat esse linguam & loquelam, idem scilicet cum *φθόγγον*, quod juxta eum per appositionem subjungitur. Sed quis unquam fando *audivit linguam* aut *loquelam* appellari *oris custodem*?

revera

revera φθογγον regitur a verbo χαλινου, de quo ad versum sequentem; tollenda igitur est distinctio ad finem versus alterius posita.

- V. 246. Βία χαλινων τ' ανανδω μενει] Postulante sententia, nec sine metri etiam emolumento, rescribi debere existimo,

Βία χαλινου τ' ανανδω τε μενει

Epitrito primo in strophico opponitur hic dijam-
bus, cetera consentiunt utrique. Objicit quidem
Pauwius, ανανδω μενει absque χαλινων vix sufficere,
manus enim intelligi quæ ori obtenderentur, ita
χαλινων aperte requiri ut numeros habeat locutio.
At scire velim, annon omnia quæ quærit vir
doctus, quæque in nomine χαλινων comprehendendi
contendit, siue manus sint siue alia, in verbo
etiam χαλινου æque comprehenduntur. Annon
βία χαλινου idem significat quod χαλινων βία καταχειν.
Hoc si detur, quod certe negari vix potest, om-
nia igitur quæ vis in verbo æque ac in nomine
habet.

- 247 — 251. Ita hi versus, ut strophicis respondeant,
constitui & emendari possunt,

Κροκου βαφας δ' ἐς πῶδον χροῦσα,

Ἐβ' αὖ' ἑκαστον θυτηραν

Ἀπ' οὐμματος μὲν βίλει φιλοκίτῳ,

Πρεπουσα δ' ὡς ἐν ῥαφαις,

Προστυπεῖν θελουσ', ἐπεὶ

Πολλὰ μὲν πατὴρ

Κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπεζοῖς ἐμελ' ἔην.

252. 253. 254. Ἀγῖα δ' ἀταυρωτος

Ἀυδᾶ πατὴρ φίλου τεῖτοπονδον εὐπολ' ἔμω

Αἰῶνα φίλως ἐπ' ἡμα.] Vulgata corrupta

esse nemo est qui dubitare potest. Pauwius resti-
tuere conatus est, sed, ut opinor, frustra. Ei au-
tem refutando non immorabor, emendationem
meam proponere contentus, quæ evidentia suâ, ut
spero, eruditis fatis se probabit. Legendum igi-
tur puto,

Ἀγῖα δ' ἀταυρωτος iambicus dimeter brachyca-
talectus

Ἀυδᾶ πατὴρ φίλου τεῖτοπονδον ποτ' ἔμω iambicus se-
narius

Αἰῶν, ἐπ' ἡμα φίλως. periodus catalectus;

Verte, *Virgo autem viri expers ex patris chari voce
factum suum esse ut post tertiam libationem moreretur
audiens, honorabat amice*, id est, quasi in honorem
sibi verteret amice accepit, eique se submisit. Par-
ticipium genere masculino substantivo fœminino
interdum apud Atticos jungi solere jam olim sæ-
pius monuimus. Vide notas nostras ad *Sophocl.
Antig.* v. 997. το ἐν, quod τῷ ποτ' ἔμω præfixum in

vulgatis legitur, interpolasse conjicio Librarium,
qui αἰων nomen non participium existimans, ei
adjectivum accommodare voluit. In antistrophe,
ut respondeat metrum, rescribendum puto,

Το δὲ προσκλίνειν, ἐπεὶ

Οὕτω γένοιτ' ἂν ἡ λύσις, προχαιρετω

Pauwii Μῆδεμια, vel Οὐδεμια, præcedente articulo,
ex indole Græci sermonis non est.

- V. 255. Τα δ' ἐνδεν, οὐτ' εἶδον, οὐτ' ἐννεπω] Minime opus
est pro ἐννεπω reponere cum Pauwio ἐνισσω. Versus
enim asynartetus est ex penthemimeri iambica &
dochmaico; dochmaici autem strophici antispasto
opponitur in antistrophe epitritus primus penta-
syllabus. Vir autem eruditus, dum alios Interpre-
tes reprehendit, neque ipse culpæ immunis est
hæc ita vertens, *Quæ vero inde provenient neque
novi, neque dico.* εἶδον enim non est, *novi*, sed *no-
veram*, atque ita laborabit sententia. *Non nove-
ram, neque dico*; atqui si olim non noverant, nihil
prohibet quo minus tunc norint, atque adeo di-
cere potuerint. Vertendum certo certius est, *Quæ
vero inde secuta sunt neque vidi, neque dico.* At in-
stat Pauwius, pedem e patria non extulisse fenes
hosce. Quis hoc illi dixit, aut unde norit? Quan-
quam expeditioni contra Trojam non interfuerant,
Clytemnestram tamen deducentem ad Aulida Iphi-
geniam secutos fuisse, honoris ac custodiæ gratia,
credibile est. Certe, si non ipsi adfuissent, rem-
que ut gesta erat spectassent, vix Iphigeniæ vultus
habitumque adeo graphice depingere, remque
quodammodo sub oculis ponere, eos passa fuisset
verisimilitudinis ratio. Ideo autem, ut videtur,
de consummatione sacrificii dubitanter loquitur
Chorus, quia fama de industria excitata jam tunc
increbrescebat, Iphigeniam revera mactatam non
fuisse, sed a Diana cultro subductam, cervam-
que in ejus locum substitutam; cui tamen ru-
mori neque Clytemnestra, neque ut, e versu se-
quente conjicere licet, ipse Chorus fidem serio ad-
hibebant.

256. Asynartetus est ex penthemimeri iambica &
dochmaicis, similis præcedenti.

257. 258. Δικα δὲ τοῖς μὲν παδουσι μαδεῖν

Ἐπὶ ῥέπει το μέλλον] In versu priori reponen-
dum est παδουσι, ut versus sit asynartetus ex pen-
themimeri iambica & dochmaico, similis duobus
præcedentibus. Versus alter, ut antithetico re-
spondeat, ita supplendus videtur,

Ἐπὶ ῥέπει δὲ το μέλλον periodus.

Pauwius veram hujus loci sententiam minime est
affectus, rerum vicissitudinem hæc spectare sta-
tuens,

tuens, cujus vi qui mala patiuntur, aut passi sunt, eo ipso bona sperare possunt. Ita, ni fallor, hæc potius explicanda; Justitiam non nisi ex eventu homines ea quæ evenire debent docere, id est, pœnas quæ a justitia divina imminere prævideri non posse, neque eventuras scire hominibus esse datum, nisi tristi experientia edoctis. Hanc utique Poetæ fuisse mentem satis constat, & e præcedentibus, Τεχνα δὲ Καλ. χαλτος οὐκ ἀκρατοί, & sequentibus, Το δὲ πρὸς κλυεῖν, ἐπεὶ οὐπω γένοιτ' ἂν ἡ λύσις, πρὸς χαλτῶ. Idem nempe prope initium hujus systematis jam dixerat Chorus, Ζῆνα τῷ πατρὶ μάθαι δεινὰ κυρίως εἶναι.

V. 264. Ut versus antithetico respondere possit, forsitan rescribendum,

-ξίς ὡς τοδὲ δέλει γ' ἀγχοῦν Αἴας.

Nota in SCHOLIA.

Ad v. 137. Lege δια το κλοντα τον λαγων αποκτειναι.

213. Legendum puto, ἐπεὶ δὲ πηχρὸν κ. τ. λ. ἀναξ ὁ πρὸς τοδ' εἶπεν.

Nota ad Metrorum Enarratorem.

Ad v. 104. lin. 6. Lege πηα δὲ δακτυλικά καὶ ἰαμβικά.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 268. ἐρημωθέντος ἀρσενος θρόνου] Αρσενος hîc non adjective sed substantive ponitur, & regitur ab ἐρημωθέντος. Throno a viro deserto, vacuo relicto.

270. 271. Hypostigmen tantum pone post θυμπολεῖς, & εὐφραν.

273. Εὖς γένοιτο μῆτος εὐφρονης παρὰ] Inane acumen frustra hîc captat Pauwius, quasi emphasis in voce μῆτος inesset voci μῆτῳν opposita. talia contempsit Æschylus.

274. Πρὸς δὲ χαρμὰ μείζον ἐλπίδος κλυεῖν] Κλυεῖν non cum μείζον, subaudita particula ὥς, jungi debet, sed arctissime cum ἐλπίδος cohæret, & ab hac voce pendet. Verte, majus quam ut te auditurum speres.

290. Φρυγίος δὲ φρυγίον δὲ ἀπ' ἀγγέλου πυρός] Cum testentur veteres Grammatici, Suidas, Etymologici magni Auctor, & Eustathius, olim hîc lectum fuisse ἀγγέλου πυρός, minime dubitandum est quin ἀγγέλου quod nunc obtinet e glossmate irrepsit. Raro enim Grammaticis in more erat vocabula insolentiora & ab usu communi prorsus remota in locum notiorum substituere, sed contra, voces vulgatiores in contextum introducere consueverunt, ejectis occultioribus quarum significatio iis minus esset cognita. Levissima autem sunt quæ contra objicit Pauwius; πρὸς ἀγγέλου scilicet primam esse facem, atque ita distinctionem fieri elegantem inter facem primam & faces sequentes. At doceri velim quo jure fax prima Nuntii nomen præ aliis sibi arrogaret. Omnes sane ordine suo æque nuntiabant, æque erant ἀγγέλοι. Neque ulla hîc tauologia est. Ita verte; Fax vero facem ad hanc usque urbem mittit mediante igne vice cursoris obeunte.

V. 292. — μέγα δὲ φανὸν ἐκ νηοῦ τρίτον

Ἀθῶν αἰπὸς Ζηνὸς ἐξεδείξατο] Aliud certe egit

Pauwius quando scripsit τρίτον cum Ἀθῶν αἰπὸς esse jungendum, & Stanleium, quia adjectivum istum cum φανὸν junxit, reprehendit. Statim enim quasi sui oblitus addit, fax Lemnia erat secunda, Athenis tertia; nihil evidentius. Assentior plane, atque hac ipsa de causa τρίτον omnino cum φανὸν cohæreere debet.

294. Ὑπὲρ ἑλῆς τε πόντον ὥς φάπται] Verbum φάπται significat tergum vertere, a tergo relinquere, avertere, quarum significationum nulla hujus loci sententia apta & accommodata videtur. Particula etiam copulativa τε nihil hîc connectit, sed constructionem turbat, saltem otiosa est. Porro codices, ut puto, omnes aut ὑπὲρ, aut ὑπὲρ, habent, nullus ὑπὲρ. Ita igitur veram scripturam restitui posse conjicio,

Ὑπὲρ ἑλῆς γὰρ πόντον ὥς φάπται

Ὑπὲρ δὲ hîc adverbialiter ponitur, & accusativus πόντον pendet a verbo φάπται. Neque quenquam sollicitum habeat metri ratio, vocalem enim brevem ante duplicem λ interdum corripere Atticos ostendimus ad Sophocl. Oedip. Tyran. v. 475. & Philoctet. 1220.

297. Σείας παρὰ γείατα Μαιῶν σκοπῆς] Μαιῶν plane nomen est non montis sed hominis, cujus curæ munus hoc faces accendendi alicubi inter Athon & Euripum commiserat Agamemnon. Hoc manifestum est ex proxime sequentibus;

Ὁ δ' οὐτὶ μέλλαν, οὐδ' ἀφραστον ὕπνῳ
Νικωμένον, παρῆκον ἀγγέλου μέτρος

Præ-

Præterea Μακεδόν & Μακετς primam corripunt, quod discere potuisset *Pauwius* etiam a Fragmento Hesiodico ab ipso laudato. Perit igitur omne istud acumen quod in voce Μακετς deprehendere sibi visus est, *Æschylo* quidem ut insolitum ita indignum; cum enim a prima του Μακετς producta totum pendeat, hac correpta statim evanescit.

V. 312. Ωπενε δισμον μη χαρίζεσαι προς] Χαρίζεσαι hic stare non potest. *Pauwius* rescribi jubet σκαρίζεσαι, ut δισμον μη σκαρίζεσαι προς sit, ignis legem non turbare, non intermitteri, palpitantem. Atqui quam durum hoc & coactum! Adde quod σκαρίζεσαι potestate transitiva non gaudet, ideoque σκαρίζεσαι significatione passiva dici non potest. Hoc certe in eodem quo cetera vere Tragica loco haberi meretur, non enim degenerat. Obvium profecto erat ac facile reponere χατίζεσαι, hac sententia, *Hortabatur ut ne desiderari paterentur ignem accendi iustum.*

314. 315. — και Σαρωνικου]

Πορδμου κατοπιον πορον υπεραλλειν πορσω] Si locorum situm exactius expendisset vir clarissimus *Isaac Vossius*, non dixisset per fretum Saronicum hic designari portum Troezeniorum, nec per πορσω montem eo nomine Hermionæ vicinum. Dicere autem debuit montem ipsum in cuius vertice sita erat Hermione, namque ita *Pausanias*. Sed & Troezen & Hermione longe ultra Mycenæ sunt proficiscentibus e Megaride, ubi mons *Ægipplanctus*, atque ita lux ista prius Mycenam quam Troezena pervenire debebat, prout statim constabit chartas geographicas insipientibus. Σαρωνικος πορδμος igitur hic est sinus Saronicus, & πορσω mons ei vicinus.

316. ειτ' εσκηψεν, ειτ' αφικετο] Longe alia ratio est istorum, ως ιδεν, ως εμανη &c. alia horum ειτ' εσκηψεν, ειτ' αφικετο, nec quidquam habent commune nisi particulae, diversæ tamen, repetitionem. Apud Theocritum quidem primum ως idem quod επειδη significat, bina sequentia ανταποδωπηκα sunt, atque ita integra & absoluta efficitur constructio. Idem de ειτα bis repetito dici nequit, neque ulla est illic emphasis. Recte igitur reposuit *Stanleius* εσ τ' αφικετο.

320. επιμος nuspian nisi penultimâ correptâ adhuc invenire mihi contigit. *Pauwius* tamen affirmat recte produci; utinam aut auctorem, aut exemplum saltem aliquod attulisset. Interim reponendum cum *Stanleio* cenleo ετοιμοι.

331. Διχραταουντ' αν ου φιλωσ προσεννεποις] Particula αν, prout hæc nunc leguntur, cum προσεννεποις cohæ-

rere vix potest, sed scribendum esset Διχραταουντ' ουκ αν φιλωσ προσεννεποις. Lubens igitur *Stanleii* conjecturam potius amplector reponentis,

Διχραταουντ' αν, ου φιλω, προσεννεποις

Repugnantia, non amica esse dixeris. Quid sibi hic velit acetum ac oleum amice alloqui, & qualis istis verbis contineatur σγκος tragicus qui *Pauwio* adeo placet, me non assequi fateor.

V. 335. 336. — και φυταλμιων,

Παιδες γεροντων] Tollendum est comma

post φυταλμιων, ut cum γεροντων cohæreat.

338. 339. Τους δ' αυτε νυκπιπλαγκτος εκ μαχης πονος

Νησις προς αεισισιον, ων εχει πολλις] Νησις non

hic accusativus est Ionicus, quod existimasse videtur *Stanleius*, sed recto casu ponitur, & cum πονος cohæret. αεισισιον hic primam producit eodem jure quo aliæ sæpe voces plusquam trisyllabæ, quæ primam natura brevem similiter produciunt. Vide *Clark*. ad Homer. Iliad. A. v. 398. *Pauwii* conjectura ἀρπαγμασιον ideo minus convenit, quia de fefis ac jejunis cibo ac quiete reficiendis hic agitur, non de rapina.

342. Εν αρχιμαλωτοις Τρωϊκοις οικημασιν] Pessime hic το δε interpolat *Pauwius*; hoc enim pacto, & perperam etiam distinguendo, orationis structuram ac feriem prorsus turbat. Recte in vulgatis distinguitur, & vim του δε quam hic quærit *Pauwius*, habet conjunctio αλλα in versu præcedente.

343. Νεουσιν νδη] Recte pro νεουσιν *Stanleius* reposuit ναιουσιν. Reluctatur tamen *Pauwius*, cui pauca nisi quæ sua sunt sapiunt, & νεουσιν optimum esse contendit. In ædibus nunc enim eunt & obambulant dum dies est, & mox ubi nox aderit dormient securi. Forsan sane; unum tamen ex eo quærere velim, an scilicet per ista υπαιδριων παρων δροσωντε diem an noctem denotari censet.

348. Οκ αν γ' ελοντες αυδισ αυ θαυοιεν αν] Pulcherrime rescripsit *Stanleius*,

Ουκ αν γ' ελοντες αυδισ αν θαυοιεν αν.

Hoc tamen nimium dicere caussatur *Pauwius*, & urbem capientes exhibere in urbe vicissim captos. Captos sane exhibet, fateor, sed non in urbe, de hac enim ne verbum quidem. Cur igitur potius in urbe captos significet αν θαυοιεν, quam αλοντες, quod pro ελοντες reponit ipse, non equidem video; nisi forte falso putet, quia ελοντες de urbe Troja necessario sit intelligendum, ideoque & αν θαυοιεν de eadem urbe intelligi necesse esse. Ferri quidem potest vulgata lectio, ferri potest etiam conjectura *Pauwii* rescribentis,

Ουκ αν γ' αλοντες αυδισ αυ θαυοιεν αν;

sed

sed neutra ad elegantiam emendationis *Stanleianæ* accedit.

- V. 351. 352. Δει γὰρ πρὸς οἰκοῖς νοσίου σωτηρίας
Καμῖλαι διαυλοῦ πατέρων κῶλον παλιν] Genitivus uterque, νοσίου σωτηρίας, & διαυλοῦ, ab eadem voce κῶλον pendet. Ita enim institui debet constructio Δει γὰρ καμῖλαι παλιν πατέρων κῶλον διαυλοῦ, δηλονότι κῶλον νοσίου σωτηρίας πρὸς οἰκοῖς. Hanc constructionem veram esse statim videbit quisquis verborum ordinem ad styli *Sophoclei* normam ita reformabit,

Δει γὰρ διαυλοῦ πατέρων κῶλον παλιν
Καμῖλαι, πρὸς οἰκοῖς νοσίου σωτηρίας.

353. Θεοῖς δ' ἀναμπαλκῆτος. εἰ μολοὶ σφατὸς] *Pauwius* ἀναμπαλκῆτος in duas voces ἀν ἀμπαλκῆτος dividit, ut sententiam quocunque demum modo factam tectam præstet, sed perperam omnino. Nullus enim locus esse potest particulæ ἀν in hac constructione & hoc verborum ordine. Si particulam hanc repetere voluisset Poeta, post ἐξηγοῦσθαι posuisset; prout nunc vero collocatur cum γένουτ' ἀν cohærere non potest. Sed locum minime intellexit vir eruditus. εἰ hîc ponitur pro εἰδε. Verte igitur, *Utinam vero diis non offensis redeat exercitus.*

355. εἰ προσάψαται μὴ τυχὲι κακά] Verte, *etiamsi nova a diis offensis mala eos insuper feritura non accedant.* Κακά προσάψαται sunt κακά ἃ προσάψεται, *Mala quæ insuper feriunt* (eam enim vim in compositione habet præpositio πρὸς) *non mala ordinaria quæ quotidie contingere solent.*

358. Πολλὰν γὰρ ἐδῶλον τὴν οὐκ εἰδὼμένην] Imperfectum εἰδὼμένην potestate quam vocant potentiali absque particula ἀν vix hîc stare potest. Legendum igitur puto,

Πολλὰν γ' ἀν ἐδῶλον τὴν οὐκ εἰδὼμένην,
Multorum bonorum fruitionem inde lucrifacerem.

362. Χάρις γὰρ οὐκ ἀπίμος εἰργασθῆαι πονῶν] Verte, *Merces enim non vulgaris laborum comparata est.*

364. Si minus hîc convenit versus catalecticis, legi potest,

Μεγάλων κοσµῶν τούτων κτεατέρῃ,

Articulus τῶν hîc interpolatus plane friget, neque το γὰρ vocandi casui adeo commode jungitur; ultimam etiam vocis κτεατέρῃ cum brevis sit, vocali versus proxime sequentem incipiente, elidi necesse est.

374. In hoc parœmiaco syllaba catalectica spondæo non anapæsto subjicitur, contra regulam, quam velut fixam ratamque nobis venditat *Darwinius* in *Miscell. Critic.* p. 224. Sed hanc regulam non ubique fuisse observatam jam alias ostendimus.

Syllabam scilicet catalecticam præcedit pariter spondæus apud *Sophocl. Oedip. Tyr.* v. 1334. ubi vide notas nostras. Dactylus apud *Euripid. Supplic.* v. 47. 54. 70. Vide & ibi notas nostras. Proceleusmaticus denique apud *Euripid. Hecub.* v. 76. & *Nostrum Pers.* v. 937.

- V. 375. 376. Διὸς πλάγαν ἔχουσιν εἰπεῖν,
Παρεστὶ τοῦτο γ' ἐξήνευται] Verte, *Jovis plagam nobis dicendam habentibus hoc quidem investigare licet.* ἔχουσιν enim participium est & non verbum, sicut putarunt *Stanleius* & eum secutus *Pauwius*, qui de Trojanis perperam interpretatur.

377. ὧς ἐπερξεν, ὧς ἐκράνεν.] *Pauwius*, quo melius antithetica sibi mutuo respondeant, primum ὧς ad versum præcedentem, facta elisione, transfert, non imperite si quid video. Ita versus erit hephthemimeris iambica.

378. — 381. Οὐκ εἶπα πρὸς θεοῖς βροτῶν
Ἀξιοῦσθαι μέλειν
Ὅσοις ἀδικτῶν χάρις

Πατοῖδ'.] Verte, *Dixit aliquis deos non dignari animadvertere in mortales istos, a quibus gratia rerum sanctorum conculcetur.* Versus autem 379 periodus est brachycatalectus.

- 381 — 386. Nihil hîc immutari propter metrum necesse est, nam μεταμπαλῆς ultimam producit. Vide quæ notavimus ad *Sept. ad Theb.* v. 743. Sententia autem postulare videtur ut ita totus locus constituatur, & interpunctionibus distinguatur,

ὃ δ' οὐκ εὐσεβὴς

Πεφάνται γ' ἐχθρὸς

Ἀτολμῶν, Ἀρμ πνεοντῶν

Μεῖζον ἢ δίκαιος,

Φλειοντῶν δαίμων ὑπερφύ,

Ἦπερ το βέλτιστον] Verte, *Impia vero illa manifesta ostenditur (in exemplum scilicet) progenies male audacium, Martem spirantium magis quam justum erat, domo immoderate exundante supra id quod optimum est.* Manifeste hîc alluditur ad Parin, de quo apertius in sequentibus, qui divitiis ac potentia patris Priami & gentis Trojanæ elatus, torum hospitis nuptiale violare non verebatur. ὑπερφύ una voce legendum est; ita enim scriptum reperitur apud *Nostrum Pers.* v. 822. & apud *Eurip. Phœniss.* v. 563. & *Herc. Fur.* v. 1321. Versus 382. antispasticus est hemiholius.

386. 387. 388. — εἰδὼ δ' ἀπ-

μάντων, ὥς κἀπαρκεῖν

Εὐ περὶ δὴν λαχόντα] Verte, *Extra vero cladem*
† I fors

sors statuatur homini mente sana prædito, adeo ut hoc etiam ei sufficiat. Constructio postulabat, *ἔγω δ' ἀπηναιχον λαχόντι*, sed interveniente verbo *ἀπαρκεῖν*, constructionem ad id quod propius erat deflectens & accommodans Poeta *λαχόντα* posuit. Versus autem 368. asynartetus est ex penthemimeri iambica & dochmaico, versus 369. periodus catalectus. Fit necessario in *καὶ παρκεῖν* crasis cuius vi prima producit. Neque unquam apud Poetas Atticos ita eliditur diphthongus in *κν*, sequente vocali natura brevi, ut brevis etiam post elisionem factam hæc maneat.

- V. 389. 390. Hi duo versus antitheticis parum respondent; si transponantur autem, ut alter alterius locum occupet, quod per sententiam omnino licet, optime respondebunt. Ita igitur collocandos cenfeo,

Πλούτου πρὸς κορὴν ἀνδρὶ pherecratius

Οὐ γὰρ ἐστὶν ἐπαλξίς periodus catalectus

Verte, *In divitiis enim ad satietatem usque cumulatis non est præsidium homini* &c. Constructionem *Παυκῶν*, Οὐ γὰρ ἐστὶν ἐπαλξίς ἀνδρὶ πρὸς κορὴν πλούτου λακτισάντι, me prorsus non intelligere fateor.

391. *Λακτισάντι μεγάλα δίκας*] Pro *μεγάλα* reponendum *μεγαν* cum *Stanleio* cenfeo. Quanquam enim *μεγάλα* adverbialiter interdum poni, & in hoc loco per metrum stare posse fatear, frigide tamen prorsus cum *λακτισάντι* hîc jungeretur, præsertim sequente *εἰς ἀφαιρίαν*, quod adverbium tale inutile prorsus ac superfluum reddit. Versus autem periodus est, glyconio quidem affinis, at non glyconius.

- 393 — 410. Vere dicit *Pauwius* neminem Interpretum hunc locum hætenus intellexisse, & *Stanleii* quidem interpretationem Lectorem ridere jubet; neque immerito sane, siquidem virorum eruditorum conatus in Veterum scriptis explicandis minus felices, præsertim cum nullius contumelia conjunctos, ridere deceret. Non injuriâ tamen ipse ridendus est, qui non minus infelicitate in hisce interpretandis versatus, alios tamen irridendos propinat. Interpretationem enim nobis dedit a mente Poetæ prorsus alienam, quamque ne verba quidem ferre queant. Hoc verum esse nos singillatim ostendere eademque operâ veriore interpretationem adponere, conabimur.

393. 394. Βιάται δ' ἂ τάλαντα πείδω,

Προβουλοπαῖς ἀφῆρτος, ἀτὰς] *Προβουλοπαῖς* *Pauwius* explicat *παῖς* *προβουλος*, *Filius* scilicet & *consiliarius* *ἀτὰς*, *calamitatis*. Sed hoc ipsum eum hæc perperam interpretatum esse ostendit. *Πείδω* enim non *παῖς*, sed *μήτηρ* potius *ἀτὰς* dici debuit. Pra-

vum certe consilium calamitatis *parens* est, non *progenies*. Priusquam autem nostram interpretationem proponamus, quædam ad hujus loci intelligentiam omnino necessaria sunt præmittenda. *Hecubam*, dum *Paridem* in utero gestaret, sibi in somniis fuisse visam facem peperisse ardentem, cujus flammâ correptum *Ilium* concrematum statim totum est atque absumptum, omnibus notum est. Id vero minus notum est quod nos docet *Euripides* in *Andromacha* v. 293 — 308. *Cassandram* scilicet ab *Apolline* inspiratam, ut *Paris* statim natus interficeretur, & non in *Ida* monte exponeretur, monuisse, atque supplicationibus etiam vehementissimis apud senatum *Trojanum* intercessisse, alias eum in maximam civitatis perniciem evasurum denunciarent, sed frustra omnino. *Hecubæ* enim precibus, ut credere par est, innuitque satis clare ipse *Euripides*, ei culpam disertis verbis imputans, victum senatum ut exponeretur permisisse. Totum locum apud *Euripidem* expende, qui quasi clavem subministrat ad hujus antistrophæ sententiam aperiendam. Hanc enim historiam hîc respicit Poeta noster. His præmissis, ad interpretationem tandem quam veriore esse puto progrediendum esset, sed monendum prius pro *ἀφῆρτος ἀτὰς* me reponere *ἀφῆρτον ἀτὰρ*. Minus enim commodum *τῆς* *πείδης* epitheton est *ἀφῆρτος*, optime vero *τῇ* *ἀτῇ* convenit. Ita igitur verte; *Infelix vero Hecubæ suada filio salutis provida vi ab invitis Trojanis extorquet rem iis postea in perniciem cessuram.* *Προβουλοπαῖς* est qui in gratiam vel commodum filii consilia dat, eadem analogiâ qua *φιλοπαῖς*, qui filium amat, *καλλιπαῖς*, qui pulchros habet liberos, & similia.

- V. 395. 396. Ἄχος δὲ παμματαίων

Οὐκ ἐκρυφθῆναι] *Hujus* vero calamitatis remedium, sed frustra omnino, non latebat. Remedium scilicet erat quod jufferat *Cassandra*, ut *Paris* scilicet statim interficeretur, non vivus exponeretur. *Pauwius* interpretatur, Ipsæ improbitatis illecebræ remedium subministrant, quo ex facinoribus emergant (ii, ut opinor, qui illecebris istis capti sunt) sed vanum prorsus & successu carens, ac morbum revera, non remedium. Hîc *Oedipum* ferio desidero; neque enim quid sibi velit vir eruditus assequi possum. Verba video, sensum frustra quaero. Quis hæc significare crederet planissima illa *ἄχος οὐκ ἐκρυφθῆναι*?

396. 397. — ἀφῆρται δὲ φῶς

Αἰνολαμπὴς σινὸς] Verte, *Sed sub specie lucis manifestus est exitialiter effulgens perniciēs*. Facem scilicet

licet ardentem respicit Poeta quam in somniis peperisse sibi visa est Hecuba, quæque remedium istud Paridem interficiendi non negligendum monebat. *Pauwius* interpretatur, Et remedium istud luci simile est, reapse vero noxa splendens, id est laqueus, non effugium, improbis. At interpretatio ipsa luci ne similis est quidem, sed crescunt potius tenebræ.

V. 398 — 401. Κακὸν δὲ χαλκὸν ἔσπον
Τεῖβω τε καὶ περσεύουαι
Μελαμπαγὺς πλεῖ
Διγμῶδεις] Verte, *Adulterini autem ad æris instar, frictione & ad lapidem Lydium attritionibus, niger evadit, judicio subjectus & probatus.* Id est, Ut æs adulterinum frictum, & ad lapidem Lydium attritum, nigrum se prodat, ita & Paris, experientia quæ secuta erat probatus, niger esse, id est, Improbus & patriæ perniciēs, cognoscitur. *Pauwius* contra Poetæ & mentem & verba, & ipsam rei veritatem, dicit κακὸν χαλκὸν emendari τεῖβω τε καὶ περσεύουαι, cum contra, quanto magis atteritur, tanto magis nigredinem suam malamque misturam, & revera prodat, & prodere a Poeta dicatur. Sed ut hoc mittamus; Improbos post remedia frustra ab improbitatis illecebris subministrata, a Justitia tandem emendari dicit *Pauwius*; quam vere autem, & ad Poetæ mentem, mox videbimus.

401. 402. 403. — ἐπεὶ δὴ κεῖται
Παῖς πετεινὸν ὄρνιν,
Πολεὶ περσέμῃ ἀφῆστον ἐνδεῖς] Verte, *Quandoquidem sicut puer avem volatilem persequitur, hoc pacto civitati intolerandam inferens ruinam.* Helenam hîc, propter inconstantiam ac levitatem πετεινὸν ὄρνιν appellat Poeta, aut potius forsân ipsum Cupidinem, utpote & puerum & alatum, quo duce atque auspice rapta est Helena. *Pauwius* vertit; Quandoquidem puer revera, & non vir dici meritis, lucrum incertum persequitur, urbis iudicibus, qui justitiam administrant, & in vitam ac mores ejus inquirunt, præbens attritionem non ferendam, id est, Pœnis se subjiciens quas neque ipse neque delicta ejus ferre possunt, & quibus tamen emendatur ut æs pravum. Sententia nulli præcedentium vel elegantia vel perspicuitate secunda! Sed primo doceri velim, quomodo πολεὶ περσέμῃ ἐνδεῖναι, ruinæ urbi auctor esse, significare possit, urbi, vel urbis iudicibus, dare pœnas, delictorum pœnas ab urbe irrogatas subire. Deinde, quomodo, cum pœnæ istæ majores sint quam vel ipse vel delicta ejus ferre possint, iis e-

mendari, & non potius excindi omnino ac destrui, dicatur.

V. 404. 405. 406. Λιτὰν δ' ἀκούει μὲν οὐτις θεῶν
Τὸν δ' ἐπιστροφὸν τῶνδε
Φωτ' ἀδίκον κηδαίνει] Quis κηδαίνει?
Nominativum nullum suppeditat vulgata lectio.
Legendum omnino existimo,

Τὸν δ' ἐπιστροφὸς τῶνδε
Φωτ' ἀδίκον κηδαίνει.
Verte, *Ejus autem supplicationes nemo deorum audit, sed hominem injurium deus iste, cui horum facinorum vindicta curæ est, e medio tollit.*

407. Οἷος καὶ Πάρις] Hîc tandem aperte innuit Poeta omnia antedicta Paridem respicere, & ad eum referri debere.

411. 412. Versus prior asynartetus est ex penthemimeri iambica & dochmaico, alter pherecratius, in cujus antithetico reponendum παρῆσιν, ut antipasto respondeat epitritus primus.

416. Glyconius est ex epitrito primo & dijambo pentasyllabo.

417. Lege cum *Arnaldo* πούλῳ, quod propius ad vestigia veteris scripturæ accedit. Neque obstat quod Ionicum sit; κούρη enim pro καρῇ, & similia multa alia, apud hos Poetas invenies.

418. ὁμοῖαν προφηταῖ] Hæc de Menelai ædibus, non de Regia Trojana omnino intelligenda sunt.

419. 420. Asynarteti sunt ex penthemimeri iambica & iambico dimetro brachycatalecto.

421. Hic versus in duos ita scindi debet, cum prorsus amictos sit ut nunc legitur,

Παρεῖσι σῆλασ' penthemimeris iambica
Ἀπμὸς γ' αλοιδόρος pherecratius;
& in antistropa,
Τὸ πᾶν δ' ἀφ' ἑλλά-
δος αἰᾶς συνορμῆνοισ.

421. 422. Παρεῖσι σῆλασ', ἀπμὸς γ', αλοιδόρος,
Ἀδῖδος, ἀφῆμενων, ἰδεῖν] Ἀπμὸς, αλοιδόρος, est, quam neque propter crimina honore prosequi, neque propter formam & Menelai desiderium conviciis proscindere sustinemus. Ita totum locum verte, *Obversatur nobis adhuc taciturna (Helena scilicet) neque honore neque contumelia a nobis affecta, suavissima, postquam eam e manibus amiserimus, visu.* Adjectivos masculinos substantivis fœmininis ab Atticis haud raro jungi solere jam pluries monuimus. Vide supra ad v. 255. αἰ in ἀπμὸς semper privat, nunquam auget, neque vox ista uspiam significare deprehendetur valde honoratus. Quorsum tendit *Pauwiana* secundi versus interpretatio minus assequor. Omnia quidem quæ inter bona æsti-

æstimamus, amissa desiderium augent, & suaviora videntur; quomodo autem res cuius nullo desiderio tenemur, & a qua animum prorsus abstrahimus, visu tamen suavissima dici possit, difficile est intellectu.

V. 423. 424. Ποῦ δ' ὑπὲρ ποντίας

Φασμα δὲ δεινὸν ἀναστειν] *Pauwius* legit ὑπερποντίας una voce, quam cum φασμα jungit, sed barbare prorsus & imperite. Nullum enim apud Græcos adjectivum trium generum sub una voce. Vide *Canin. Hellenism. p. 217*. Quanto melius fuerat *Stanleio* recta monenti auscultare, & vocem hanc ad Helenam referre. Verte, *Desiderii vero quam sui reliquit ope imago ejus etiam trans mare æveste mariti animæ obversata videbitur ædibus imperare.*

425. Antipastictus est pherecratius πολυχηματιστος ex dispondæo & dijambo catalecto. In antistropha tertia dispondæi in duas breves soluta est.

426. Recte reponit *Pauwius*,

Εχθρὸν χάρις ἀνδρὶ periodus catalectus, cui in antistropha, transposita particula δὲ, respondebit,

Ἀντιφῶτων δὲ τεύχη.

427. 428. Ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις

Ἐρεῖ παρ' Ἀφροδίτῃ] Verte, *In absentia vero oculorum Helenæ Menelao periit omnis Venus*; id est, Nihil ei reliquum est quod venustum, formosum, amabile videatur. Ὀμμάτων de Helenæ, non Menelai, oculis interpretari debemus. Ita apud *Noftrum Choph. v. 299*. χημάτων ἀχηνία, & apud *Aristophanem a Suida* laudatum φίλων ἀχηνία, cum pecuniæ aut amici præsto non sint. Hæc ita explicata cum proxime præcedentibus conspirant. Speciosarum enim imaginum invisæ est gratia viro, & in Helenæ absentia periit omnis Venus. *Pauwius* pro ἔρεϊ reponit ῥεϊ, & ita interpretatur, *In oculorum vero penuria fuit omnis Venus*; id est, ubi oculi non habent quo sese pascant, maxima est Veneris potestas, quæ tunc tota in animum illabitur. Sed voce Ὀμμάτων designantur, ut diximus, Helenæ, non Menelai, oculi, & verbum ῥεϊν potestatem quæ hîc ei tribuitur habere haudquaquam existimo; neque hîc convenire posse credo, nisi statuat Venerem Menelai ante fugam Helenæ fuisse congelatam. Sed hoc viro erudito solenne esse jam pridem observavi; cum significationem vocis tribuit a nemine ante auditam, *Æschyleum* esse hoc statim clamat, atque ita negotium se plane confecisse arbitratur. Lectorem autem celatum non

volo, quamvis nimis audax forsan videbitur conjectura, me rescribere malle,

Ὀμμάτων δὲ γληναῖς

Ἐρεῖ παρ' Ἀφροδίτῃ.

In oculorum vero Helenæ pupillis fluitabat omnis Venus, id est, omne quod lepidum atque venustum est. Atque ita optime respondebit antitheticus,

Καὶ σπῆδος εἰς ἑκάστῳ,

deleto τοῖς, uterque enim erit ithyphallicus. Ad hanc autem emendationem quasi manu nos ducit numerus pluralis, qui in voce ἀχηνίαις vix hîc convenit, in γληναῖς optime.

V. 432 — 435. Μάταιον γὰρ εὐτ' ἂν

Ἐδλα πῖς δοκῶν ὄραν

Παραλλάττα δὲ χερῶν

Βεβῆκεν οἷς] Δοκῶν non hîc pro δακν,

sed absolute, ponitur, eadem constructionis formâ qua sæpe ablativus apud Latinos, & genitivus apud Græcos. Vide quæ notavimus ad *Euripid. Bacch. v. 1130*. Distinguendum autem est post εὐτ' ἂν, non post μάταιον γὰρ, nam particula ἂν cum παραλλάττα cohæret. Constructio est, Μάταιον γὰρ ἐστὶν εὐτε, δοκούντος πινος ἐδλα ὄραν, οἷς παραλλάττα ἂν διαχέρων βεβῆκεν.

436. Πτεροῖς ὀπαδῖς ὑπνοῦ κελευδοῖς] Verte, *Alis sublata quæ comitari solent somni vias*, id est, Somnum, ut recte *Stanleius*. Abrupto scilicet somnio una avolabant & visa. Κελευδοῖς ideo dandi casu ponitur quia regitur ab ὀπαδῖς.

445. Si vulgatam in stropha lectionem retines, ita forsan hîc versus reformari potest,

Καὶ σπῆδος γ' ἑκάστῳ εἰς,

τοῖς hîc prorsus languet, & ab imperito videtur additus ad explendum syllabarum numerum. Particula ἂν, quam hîc reponere voluit *Pauwius*, locum habere per Græci sermonis indolem non potest. Neque ἂν, quod idem etiam conjecerat, multo melius hîc convenit.

447. Ὁ χυσημοῖκος δ' ἄρῃς σωματῶν] Versus asynartetus est ex penthemimeri iambica & dochmaico. Ὁ χυσημοῖκος σωματῶν est qui corpora contra aurum permutat. Respicit nimirum hoc epitheton morem qui Trojani belli temporibus obtinebat hostium in prælio cæcorum cadavera parentibus superstitibus non nisi pretio redempta reddendi. De Hectoris cadavere Priamo ab Achille divendito nota est historia. Exemplum alia suppeditabit *Feithius* Antiquit. Homeric. lib. iv. cap. 15.

448. Καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός] Ταλαντοῦχος δορός non est qui hostiam ut libram regit, & cui pro libra est hasta,

hastā, ut perperam sibi finxit Pauwius, sed qui armorum eventum librat, qui victoriæ lancem tenet. Voce δρεος non hastā speciatim, sed arma generatim hīc designantur. Ita apud Sophoc. Ajac. v. 1292. εν τρεσπι δρεος, in aciei fuga. Vide & infra v. 526.

V. 452. 452. Mallem hos versus ita constituere,
Αντιπορος αποδου γεμιζων iambicus dimeter hyper-
catalectus

Τους λεοντας ευδετου trochaicus Euripideus;
& in antistrophā,

Ουκ ασποποι θεοι' κελαινας δ'

Ουκ εεινυτες χρονον.

Omnino autem retinenda est vulgata scriptura ευδετου, cum epitheton sit του αποδου aptissimum. Corpus enim humanum in cineres redactum spatium permodicum occupat, & vasculo quolibet obvio facile conditur, adeoque jure optimo dici potest ευδετον.

455. Τον μεν ως μαχης ιδρις] Et ιδρις non deterius est quam ιδρις, quod substitui mavult Pauwius. Subauditur scilicet verbum ην.

457. Ut constet metrum omnino legendam cum Pauwio,

-λοσις γε δια γυναικος pœonicus ex pœone tertio & ditrochæo.

Versus duo proxime sequentes huic prorsus sunt similes.

459. Φθονερον δ' υπ' αλγος ερπει] Αλγος hīc non dolorem significat, sed molestiam, vexationem. Φθονερον αλγος est igitur molestia ab invidia orta.

460. Omnino legendum est cum Arnaldo Προδικois Αττειδους. Versus est pœonicus sicut præcedentes, sed brachycatalectus.

464. Εχδεα δ' εχοντας εκρυψεν] Pauwii conjectura ελοντας hīc admitti non potest. Non enim qui Trojam ceperant ibi sepeliebantur, sed qui durante obsidione novenni aut occisi erant aut mortui. Hi scilicet, dum urbem obsidione cingebant, terram, id est, regionem tenere & possidere vere dici poterant.

466. Δημοκρατου δ' αρας πνει χρεος] Prout hæc nunc leguntur neque metri satis constat ratio, neque sententiæ. Quid enim sibi vult Δημοκρατου αρας? Pauwius quidem reponit Δημοκρατης, sed quoad metrum nihil hac emendatione admissa proficitur, quoad sententiam parum. Nam, præterquam quod voces Δημοκρατης, Δημοκρατος nusquam alibi reperiuntur, quænam esse potest αρα ista cujus in præcedentibus nulla mentio, nullum indicium? Vix dubito quin Poeta scripserit,

Δημοκρατου δ' αρας πνει χρεος

Retributionem imprecationi populari debitam solvit, Agamemnon scilicet, quem diserte nominari non erat necesse, cum hæc a propriis subditis prolata de nemine alio intelligi poterant; præsertim cum civium Mycenæorum in versu proxime præcedente diserta fiat mentio, & in proxime sequentibus ipse Chorus sollicitudinem suam, quo tandem invidia civium evaderet, declaret. Αρας αραδαι habes apud Euripid. Phœniss. v. 67. Αρας αρας apud Nostrium Sept. ad Theb. v. 791. 793.

V. 468. Μειμνα νυκτερες] Vocalis brevis ante κτ apud Atticos nunquam corripitur. Vide notas nostras ad Euripidem Iphig. in Taur. v. 776. Helen. 1602. Elest. v. 169. 491.

469 — 482. Hæc ad Paridem & Atridas pertinere statuit Pauwius, & quæ ad Paridem, quæ ad Atridas, quæ ad utrosque simul, curiose distinguit, sic nunc demum intellecta fore quæ hætenus intellecta non fuerant spondens. Sed nimis profecto subtilia sectatur vir doctus. Paridem omnino in animo habuisse per hanc antistropham non videtur Chorus. Revera effata hæc Ethica sunt generaliora, sed quibus tunc tamen occasionem subministrabat Agamemnonis speciosissima fortuna; qui urbe Troja capta atque direpta, hostibus ad internecionem deletis victor domum redibat, at non sine civium occulta invidia propter tot eorum consanguineos ac necessarios bello diuturno absumptos, neque forsan absque deorum nemess, cum in tantis successibus omni injuria se immunem præstare esset difficillimum.

473. 474. Παλιντυχη τελα βιου
Τιδεισ' αμαυρον] Παλιντυχη accusativus est, & ita institui debet constructio, παλιντυχη οντα τελα βιου τιδεισιν αμαυρον, fortunā in contrarium mutatā vitæ calamitate obscurum reddunt. Grotium video παλιντυχει scripsisse ut cum τελα cohæreat, sed absque necessitate.

476. 477. 478. Το δ' υπερκοπως κλειν ευ,
βαρυ βαλλεται γαρ οασις
Διοθεν κεραυνος] Omnino hīc scribendum est υπερκοπως, quod verti debet, immodice. Eodem sensu apud Sophoclem Ajac. v. 127. habes υπερκοπον επος, verbum arroganter prolatum. Scholiastes quidem ad locum istum Sophoclis dicit pro υπερκοπον positum, ejecta μ ex metri necessitate, sed errat; derivatur enim hæc vox a κοπιω. Eadem scilicet analogiā qua προκοπιω est progredior, procedo, provebor, παλιγοκοπιω est regredior, retro feror, & υπερκοπιω, supra modum evebor. Eadem potest infra

v. 831. habes ὑπερκοποις, ubi reponendum etiam est ὑπερκοποις, & ex eadem, ni fallor, analogia v. 580. παλιγκοτου pro παλιγκοπου. Ita autem hunc locum verte, *Immodice vero fama celebrari grave est; oculis enim inculitur a Jove fulmen.* Quam vero sententiam huic loco idoneam habere possit Pauwii conjectura, κλυειν εν παρῳ των ὑπερκοπων, me prorsus nescire fateor. Quæ idem etiam habet de ira animum sicut fulmen oculos præstringente, ab hujus loci scopo plane aliena sunt. De ira enim ne somniavit quidem Poeta; hoc tantum vult; superbiam eorum qui supra modulum humanum fama extolluntur a Jove retundi solere. Grotium etiam ὑπερκοπως legisse video.

V. 483. Afynartetus est ex penthemimeri iambica & dochmaico.

486. Τις οἶδεν; ἦτοι θεῖον ἐστὶ μὴ ψυδος] ἦτοι θεῖον ἐστὶ μὴ ψυδος perperam vertitur, *Certe deus non est mendax.* ψυδος enim substantivum est, & mendacium significat, non mendax. Si vero vertis, *Divinitus certe venit hoc nuncium, non mendacium est;* sententiam indoli hujus loci plane contrariam habebis. Adeo enim veritatem Nuncii non asserit Chorus, ut in

multa incertitudine versetur anne verum sit an falsum; quod ex præcedentibus & sequentibus patet. Emendationem igitur Stanleii amplecti malo reponentis, ἦτοι θεῖον ἐστὶ ἢ ψυδος, aut an hoc nuncium divinitus missum sit, adeoque verum, an mendacium. Pauwius hanc conjecturam frigidam & ineptam pro more suo appellasse contentus, nihil de suo ad vulgatam lectionem aut tuendam aut explicandam adfert.

490. 491. Ἐπειτ' ἀλλὰ γὰρ λόγοις

καμειν] Verte, *Deinde eventu non respondente oratione deficere*, id est, præ pudore obmutescere, ob nimiam scilicet credulitatem ludibrio habitum.

493. Nihil hic immutandum. χάριν ξυναινέται est, *in iis quæ grata sunt assentiri.* Ita supra v. 430. δεῖται φέρονται χάριν ματαίαν.

494. Glyconius est ex dijambo & antispasto utriusque pentasyllabis.

497 Γυναικοκνηκτον οἰλυται κλεος] Γυναικοκνηκτον κλεος est *Rumor qui mulieres auctores habet.* Versus autem afynartetus est ex penthemimeribus iambicis, nam in voce κλεος fit synizesis.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 521. Νυν δ' αὖτε σῶτηρ ἰδὲ κἀπαγωνιος] Κἀπαγωνιος omnino est καὶ ἀπαγωνιος. Nullum hic haberet idoneam significationem ἀπαγωνιος.

524. 525. — τον τ' ἐμὸν πιαρονον

Ἐρμην, φίλον κηρυκᾶ κηρυκῶν σέβας] Τιμαρονος hic non ultor, aut vindex est, ut perperam putabat Stanleius. Non enim, si ita esset, Mercurium ἐμὸν πιαρονον appellasset Præco, quippe nullis ipse injuriis, quod sciamus, affectus. Scholiastes & Hesychius non male per βονδον interpretantur. Proprie autem significat *qui honore aliquem afficit*, adeoque apte hac appellatione Mercurium compellat Præco, ejus patronatu honoratus. Vox in hoc sensu usurpatur a Pindaro Olymp. Od. ix. v. 124. Monendus est etiam Lector epitheton φίλον quod statim sequitur cum πιαρονον jungi debere, sublata distinctione post Ἐρμην.

529. Ἦπου παλαι φαειροισι τοισδ' οἰμασι] Pro ἦπου Stanleius conjicit reponendum Εἰ που, & recte quidem meo judicio. Quid Pauwius? Inapte hoc fieri pronunciat, το παλαι cum φαειροισι jungi debere caussatus; sed risu inepto forsan excepto, censurâ

ineptâ simul & protervâ res ineptior nulla est. Nam si παλαι a που distrahatur, & cum φαειροισι jungatur, nullus omnino τῷ που locus hic esse potest. Ἦπου enim formæ imperativæ junctum putus est solœcismus. Porro quamobrem οἰμασι potius παλαι φαειροισι quam νυν φαειροισι, aut simpliciter φαειροισι, poneret Poeta, vix ipse Pauwius, ut opinor, explicare poterat, quanquam nihil hoc convenientius aut appositum magis, exclamat. Sed hoc de propriis placitis quâvis fere paginâ ei folenne est.

V. 530. Δεῖαδε κοσμη βασιλεια πολλῳ χρόνῳ] Quod ad βασιλεια spectat, analogiam accusativorum istorum Atticorum ultimam semper producentium primus nos docuit Clark. ad Homer. Iliad. v. 265. Cave autem in locum του κοσμη Pauwio obsecutus vos reponas. Κοσμη δεχεται eleganter dicitur, vos δεχεται nescio an Græce, at certe durissime. Præterea vos in πολλῳ χρόνῳ satis significatur.

535. τῇ κατεργασῇ πεδον] Verte, *quâ ad solum usque æquatam reddidit.*

544. του ῥυστου δ' ἡμαρτε] Ρυστον recte explicat Stanleius de

de Helena pro pignore capta, quod pignus una cum civitate Paris perdidit. Prædam abactam, præsertim si ex captivis constabat, Trojani belli temporibus redimere solebant spoliati, & donec redimebatur, aut, præda alia vicissim abacta, permutatione facta reddebatur, pignoris loco haberi, & ῥυσιον appellari, in more erat.

V. 547 — 559. Quæcunque ex his in vulgatis Clytemnestræ tribuuntur, Choro proculdubio tribui debent. Nam & sermones ipsi Clytemnestræ dignitati minime conveniunt, & respondet vicissimque interrogat Præco familiaris quam, si cum ipsius regina colloqueretur, deceret. Præterea, neque v. 557. ipsa Clytemnestra dicere poterat, nec quisquam eam allocutus ea quæ in v. 588. continentur. Ex ejus enim dignitate non erat ut Menelaum etiam præsentem timeret. Ex versu denique 589. manifeste apparet, Præconem hæcenus Chorum, non Clytemnestram, fuisse allocutum. Plurali enim numero, genere masculino, dicit τοῖσιν τῶν κλυόντων. Idem quoque patet e Chori responso v. 592. Νικώμενος λόγῳσιν οὐκ ἀναίνομαι; hoc enim & falso & ridicule a Choro diceretur, si nullos antea cum Præcone sermones instituisse.

551. Τετῆνης αἶψ' ἢ τε τῆσδ' ἐπιβόλοι νοσσοῦ;] Verte, *Jucundum certe nacti hunc eratis morbum*; id est, Jucundum vobis fuisse hunc morbum, quo, ut dicis, tenebamini, oportet. Καταφαικῶς hæc, non ερωτηματικῶς, dicuntur.

552. Πῶς δὲ διδάξεις τοῦδε δεῦρ' ἔσσω λόγῳ;] Verte, *Quonam igitur modo edoctus tuorum sermonum sensum assequi poterō?* id est, Quid est igitur reliquum quod me doceri oportet ut eorum quæ dicis sensum assequi possim.

553. Τὸν ἀντερωντῶν ἱμερῶ πεπληγμένον;] Verte, *Intellexeris nimirum si eorum desiderio captus fueris qui te vicissim desiderabant.* Id est; In vestra omnino potestate situm erat vos a morbo illo quo tenebamini liberare, quandoquidem nos æque domi vos desiderabamus ac vos domum revivendi desiderio laborastis. Cum igitur vobis morbo hoc laborare tamdiu placitum est, morbum ipsum jucundum fuisse necesse est.

554. Ποθεν ποδούντα πινὲς μὲν φρατὸν λῆγεις;] Versum hunc ερωτηματικῶς poni existimo.

555. Ὡς πολλὰ ἀμάρτυρας ἐν φρενὸς ἀνασθενεῖν;] Ægipthi cum Clytemnestra adulterium hîc, obicure licet quod ad Præconem attinet, satis tamen perspicue auditoribus, innuit Chorus. Hoc scilicet in causa fuit quare occulto ingemiscere solebat, & Agamemnonis cum exercitu reditum tantopere expe-

tebat. Laborat autem metrum, & legendum, ἐν φρενὸς γ' ἀνασθενεῖν.

V. 556. Ποθεν το δούρεον τοῦτ' ἐπὶν συγὸς φρατὸν;] Recte hîc reposuisse συγὸς φρατὸν, & recte το δούρεον & ἀμάρτυρας ἐν φρενὸς exposuisse, videtur Pauwius; debitas enim ei laudes minime invideo. Præco scilicet, id quod animo occultabat Chorus prorsus ignorans, quærit, *Unde anxia illa militiæ detestatio vobis supervenit?*

557. Παλαὶ το σῆγαν φάρμακον βλαβὴς ἐγὼ;] Ex hoc versu liquido patet, causam quare Chorus ingemiscere solebat, & reditum Agamemnonis ita anxie exoptare, talem fuisse, ut eam palam proloqui dominorum, & præsertim Clytemnestræ præsentis, metu non auderet.

558. 559. Κἴ. Καὶ πῶς ἀπόντων κοίρανων ἐστὲς τινες; Κλ. Ὡν νῦν το σὺν δὴ, καὶ θάμην πολλὰ χάρις.] Pulcherrime hæc & restituit & distinguit Stanleius. Neque speciosa tantum conjectura est qua pro ὧν reponitur ὅς, sed certissima. Sententia est, Erant adeo quidam quos absentibus Regibus timebam, ut nunc, cum redierit tandem Agamemnon, juxta tuum illud modo dictum, præ gaudio etiam mori mihi gratissimum esset. Hæc interpretatio lectionem etiam versus proxime sequentis vulgatam stabilizat. Εὐ γὰρ πεφρατταί, recte dicis, *omnia enim tandem bene nobis cesserunt.* Το ὧν nullâ constructionis formâ hîc stare potest. Nam si quam maxime cum Pauwio statuamus, id ad τινες præcedens referri debere, & particulam ἐνέχα, subaudiri, tunc quidem constructio erit, ἦσαν μὲν τινες οὓς ἐτρεσα, ὧν ἐνέχα νῦν το σὺν δὴ καὶ πολλὰ χάρις ἐστὶν ἐμοὶ θάμην. *Erant quidem aliqui quos timebam, qui in causa fuerunt ut nunc, juxta tuum illud dictum, etiam mori cupiam.* Sed ita a mente Poetæ longe aberrabimus; non enim præ tædio, sed præ gaudio, nunc mori sibi gratissimum esse dicit Chorus, nec mortem sibi gratam reddidisse eos quos timebat, sed Agamemnonis cum exercitu reditum. Excusandus tamen quodammodo est Pauwius, quod hæc Choro tribui debere, non Clytemnestræ, ignorabat; quamquam sola particula νῦν, si ejus vim in hoc loco rite expendisset, dux ei ad rectam viam esse poterat. Ignorantiam autem istam lepidissimo insuper errore cumulavit. Clytemnestram scilicet hîc innuere vult pellices ipsamque Cassandram, easque revera esse ὧν & τινες dicit. Vates certe non minus quam ipsa Cassandra fuisset Clytemnestra oportet, si illam ejusque cum Agamemnone amores timebat, qui aliter ei innotuisse omnino non poterant. Primus enim nunc adest a Troja capta Nuncius,

cius, nisi forsan & hos etiam per faces Clytemnestræ fuisse nunciatos crediderit vir eruditus.

- V. 561. Τα μὲν τις εὐ λέξειεν εὐπέως εἶναι] Perperam hīc pro εὐ λέξειεν *Stanleius* reponit ἀν λέξειεν, constructio- nem non assecutus, quæ hujusmodi est, Τα μὲν τις εὐπέως ἀν λέξειε εὐ εἶναι, τὰ δὲ αὐτὲ καὶ ἐπιμομφα. *Quædam quidem facile quis dixerit bene se habere, alia vero contra culpanda.* Legendum scilicet λέξει' ἀν omnino postulat Græci sermonis indoles.

565. 566. — π δ' οὐ

ΣΤΕΝΟΝΤΕΣ, οὐ λαχόντες ἡμέας μέρος] Λαχόντες proculdubio hīc stare non potest, κλαυόντες & καμόν- τες, conjecturæ *Stanleii* & *Pauwii*, ne alia quæ contra objici possent dicam, nimis longe a vesti- giis vulgatæ scripturæ recedunt. Malim λακόντες, *strepentes*. Strepitum nimirum qui in navigiis per- petuo fere obtinere solet, quique somnum vix per- mittit, innuere Poetam puto.

569. Εἰς οὐρανοῦ γὰρ καί πο τις λειμῶνιαι] γὰρ hīc commode stare non potest; reponendum puto δέ, nam ἀρ absque elisione Atticæ consuetudinis non est; sal- tem apud Poetas Atticos nuspiam me reperisse me- mini.

570. 571. Δροσὶ κατεψέχαζον, ἐμπεδὸν σίνος
Ἐδμήματων πθίντες ἐνδρὸν τεῖχα] Vix cuiquam, ut opinor, placebit *Pauwiana* hujus loci explica- tio; Δροσὶ τιθίντες ἐμπεδὸν σίνος κατὰ ἐνδρὸν τεῖχα ἐδμή- ματων, *Rores certam perniciem inferentes vestibis bis- pidis & crassis instar vellerum ferinorum.* Ego distin- guendum puto post ἐδμήματων, ut sensus sit, *Rores nos irrorabant, certa vestium perniciēs, capillos nostros willis ferinis similes reddentes.* Hoc quidem ipsum, tanquam unum e præcipuis militiæ incommodis, detestatur Ajacis miles apud *Sophoclem Ajac.* v. 1226 — 1228.

Αἰὲ πυκνὰς δροσὶς
Τετρημένος κίμας λυγρὰς
Μνημάτων Τροίας

579. 580. Τί τοις ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
Τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρεὶ τῆς παλιγκοῦ;] Ni- hil hīc immutandum. Το δὲ inter τοις & ἀναλωθέντας perquam incommode infereretur, cum ζῶντα au- tem optime cohæret, & oppositionem inter hanc vocem & ἀναλωθέντας præcedens denotat. Παλιγκο- τοῦ autem τῆς perperam hīc redditur, *fortuna a- versa*, id est, cum fortuna adversa sit, aut (demus enim hoc etiam) fuerit. Quid enim mirum aut iniquum si vivens doleat propter fortunam adver- sam? Legendum omnino puto παλιγκοῦ, *fortuna in melius immutata.* Παλιγκοῦς ad eandem analo- giam formatur ac ὑπερκοῦς. Vide quæ supra nota-

vimus ad v. 476. Hæc vox olim in *Pollicis* Ono- mastico exstabat lib. vi. §. 164. inter παλιντροπος & παλινροσος posita, unde quid apud eum significatio- nis obtinebat haud ægre conjicere possumus. Nu- peri vero Editores contra codicum fidem reposue- runt παλιγκοτος.

- V. 585. Τῆς θαλάσσης καὶ χθονὸς ποταμῶνις] Legendum puto ποταμῶν, ut cum φάει cohæreat. Similem prorsus ἐννοίαν videre licet apud *Sophocl. Ajac.* 856 — 860. Saltem, si retineatur vulgata lectio, de volucris intelligenda est; nam quo sensu hæc aut Præconi, aut Græcis e Troja reversis, conve- nire possunt, haud capio.

588. Δομοῖς ἐπιστάλευσαι ἀρχαῖον γανός] Recte vidit ἀρ- χαῖον hīc non admodum convenire *Pauwius*. For- san rescribendum est ἐρκεῖον γανός, *domesticum orna- mentum.* *Sophocles Antig.* v. 493. 494.

Αἰὲ εἰς ἀδελφῆς, εἰς ὁμαιωνιστέας

Τοῦ παῖτος ἡμῶν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ

δομοῖς, cum orationis perspicuitati nequaquam hīc officiant duo dativi, minime sollicitandum est.

594. Δομοῖς δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστῃ μέλει] *Pauwius* perperam hīc pro δομοῖς reponit πορτοῖς, hoc ex- pressius esse causatus, ne negligatur ipse Aga- memnon. Sed ipsius Agamemnonis nullæ in hoc negotio erant partes. Hoc scilicet jusserat Præco, εὐλογεῖν πολὺν καὶ τοὺς στρατηγούς, ut Agamemnon scili- cet domum reversus laudibus & acclamationibus exciperetur. Hæc cura Clytemnestræ & familiæ ejus imprimis incumbebat, particeps vero ejus fieri non recusat Chorus. συν πλουτίζειν est, *una beare*, eodem scilicet sensu usurpatum quo supra v. 284. ἐπαινεῖν. Chorus etiam pro virili parte una cum ce- teris Agamemnona laudibus πλουτίζειν paratum se profitetur.

606. Θυηφάγον κοιμῶντες εὐωδὴ φλόγα] Κοιμῶντες hīc inep- tum esse *Pauwio* assentior, ejusque conjecturam lubens amplector reponentis κοιμῶντες, *nutrientes flammam*, vel ejus ut alatur curam habentes. Dete- riori tamen conjecturæ ipse primas dat, quia sen- sum abstrusorem & audaciorem, ideoque magis *Æschyleum*, continet. Κοιμῶντες scilicet legendum suspicatur, & duplicem interpretationem addit. Prima est, *Facientes ut flamma odora assurgens comam referret*, aut *Undulans varieque flexa comam prolixam exprimeret.* Et hīc adducere potuit quod supra v. 314. habemus, φλόγος μέγα πῶγωνα. Sed frustra est vir eruditus. Nam κοιμῶν est, Ipse comam alere, non Aliorum ut coma crescat facere, neque in hoc sensu usquam usurpatum reperietur. Altera inter- pretatio

pretatio est, *Flammâ letâ & odorâ sese efferentes*. At quanquam hoc tritius esse affirmat vir doctus, audacter pronunciare non verebor ne unum quidem constructionis similis exemplum in scriptore quoquam Græco occurrere.

V. 610 — 613.

— π γαρ

Γυναίκε τούτου φέγγες ἡδίων, δρᾷκειν

Ἀπο σφάτειας ἀνδρα, σῶσαντος θεοῦ,

Πύλας ἀνοίξει.] Et hîc lectionem vul-

gatam frustra tentat *Pauwius*. Ἀσυνδέτα talia apud *Æschylum* frequentissima sunt, quod sæpe jam monuimus. Quisquis hæc tollit, styli characterem ei proprium ac peculiarem simul abolet. Elegantissime etiam mulieris gaudium hîc per gradus quodammodo, ac singillatim, describitur. δρᾷκειν, ἀπο σφάτειας, ἀνδρα, σῶσαντος θεοῦ, πύλας ἀνοίξει. Elegancia hæc, utraque emendationum *Pauwianarum* admissa, magna ex parte periit. Vulgata lectione nihil simplicius aut elegantius.

620. 621. Οὐδ' οἶδα τερψιν, οὐδ' ἐπι-λογον φᾶπν

Ἄλλου παρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.] Si-

militudinem hanc qua usus est *Æschylus* non impenſe laudo, quanquam forſan proverbiale aliquid hîc latet, cujus gratia omnis nobis ignorantibus periit. Nihil igitur immutandum cenſeo. Quod nos non videmus alius forſan olim videbit. Emendatio certe *Pauwii* μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς, admitti haudquaquam poteſt. Nihil enim notius eſt quam & ferrum & æs aqua tingi ſolere. Ferrum iſtud virginem quod nunquam tinctum fuit, & duritiem ſuam habebat naturalem, non agnoſco, & ſi maxime agnoſcerem, nihil tamen huc faceret. De ferro enim vel ære in genere loquitur Clytemneſtra, non de hoc, ſi tamen ullum ſit, ferro virgine.

623. Οὐκ αἶσχος ὅς γυναικὶ γυναικὶ λακεῖν.] Nodum hîc in ſcirpo quærit *Pauwius*. ὡς arctiſſime cum γυναικὶ γυναικὶ cohæret; ſi ſubaudiretur ſοι prorſus lanqueſceret oratio.

624. 625. Αὐτὴ μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντι σοὶ

τοροῖσιν ἐρμηνεύσιν εὐπρεπὸς λόγον.] Structura

eſt, Αὐτὴ μὲν οὕτως εἶπε σοὶ μανθάνοντι λόγον δηλονότι εὐπρεπὸς τοροῖσιν ἐρμηνεύσιν. Verte, *Ipsa quidem tali te ſermonē inſtruxit quali oportebat clare eum renunciaturus*. Innuit ſcilicet Chorus, Clytemneſtram, non ex animi ſententia, ſed ſimulate & ſubdole locutam, ea Præcopi renuntianda dixiſſe quæ e re ſua erant ut ab Agamemnone crederentur. Dativus τοροῖσιν ἐρμηνεύσιν omnino pendet & regitur ab εὐπρεπὸς, quod & viciffim τῷ οὕτως reſpondet.

V. 629. 630. Οὐκ εἰδ' ὅπως λείψαιμι τὰ ψευδῆ, καλὰ,

Εἰς τὸν πολὺν φίλοις καρπούδαι χρόνον.] Hæc

ita vertit *Stanleius* ac ſi ſcriptum eſſet εἰς οὐ πολὺν. Conſtructionem veram minus aſſecutus videtur vir eruditus, quæ hæc eſt, Οὐκ εἰπὼς ὅπως λείψαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ εἶναι, ὥς φίλοις καρπούδαι εἶναι εἰς αὐτῶν εἰς τὸν πολὺν χρόνον. Non eſt ut dicam mendacia bona eſſe, adeo ut amici ex iis fructum capere poſſint in longum tempus.

631. Πῶς δὴτ' ἀν εἰπὼν καλὰ τάλανθ' ἡ τύχη.] Verte, *Quomodo igitur fauſta dicens veritatem retineas?* Hæc autem & ſequentia in hoc actu Choro tributa, recte ei, & non Clytemneſtræ, tribui patet ex ipſius Clytemneſtræ verbis v. 607 — 610. quibus clare indicat ſe ſcenam, ut omnia ad conjugem redeuntem excipiendum neceſſaria paret, relinquere.

646. χωρὶς ἢ τιμῇ θεῶν.] Veriorem hujus loci interpretationem *Stanleianam* judico, non *Victorianam*, quod ex ſequentibus, & præſertim ex v. 654. ſatis manifeſte colligi poſſe puto. Particula ἢ quæ ſtatim ſequitur, non hiſce propioribus adverſativa eſt, ſed præcedentibus illis εὐφρομένης, quod non advertit *Pauwius*.

665. Χειμῶνι, πρὶν σὺν ζαλῇ τ' οὐμβροκτυπῶ.] *Pauwio* aſſentior legenti πρὶν pro πρὶν, non item reponenti poſt ζαλῇ particulam γε pro copulativa τε. Τυφῶ enim de ventorum procella dicitur, ζαλῇ de mari agitato.

673. Τύχη δὲ σῶτηρ ναῦν θελοῦς' ἐφείζετο.] *Canteri* conjecturam ναῦν θελοῦς' lubens amplector, ſed ut ejiciatur σῶτηρ, quod non elegantiffime tantum, ſed neceſſario etiam ut ipſa τύχη ſignificationem huic loco idoneam obtineat, adponitur, probare omnino nequeo. Σῶτην autem, quod in ejus locum reponit *Pauwius*, Græce dici exemplo ſaltem uno ex Græco quocunque ſcriptore adducto probari debebat. Non enim quia apud *Hefychium* reperitur Σῶτος inde ſequitur & σῶτος in uſu fuiſſe. Multa ſane verba verbalia in τος vel τεον ſuppeditant, quæ tamen nulla in τος agnoſcunt, ut εχθραντος, πειρατεον, ιτητεον, ιτεον, ισεον &c. Nec σῶτος a σῶτες derivari dicendum erat, utrumque enim a σῶσται derivatur.

674. Ὡς μὴτ' ἐν ὅρμῳ κυμάτων ζαλῇ εἶναι.] Hujus verſus ſententiam non aſſecutus eſt *Pauwius*. Ὅρμος eſt navium ſtatio, ubicunque ſit, ubi in anchoris ſtant. Ἐν ὅρμῳ κυμάτων igitur hîc eſt ἐν κυμασὶν ὁρμίζουμένην, ſtationem habentem in mediis fluctibus, & ibi in anchoris ſtāntem; quam rem navibus non longe a terra

+ K

tem-

rempestatum vi jactatis certissimam esse ad salutem viam norunt rerum nauticarum periti. Mari autem Ægeο navigatio, propter insularum multitudinem, nunquam longe a litore institui potest. *ἐν ὅρμῳ*, si de portu interpretandum esset, significaret, *in ipso portu*, non, quod vult *Pauwius*, *cum portum intraret navis*. Et quod portum nondum intrasset Agamemnonis navis patet ex sequentibus, *ἵππει δὲ — πεφυγότες*. Lectorem autem monere quod *κυματος* cum *ὅρμῳ* jungi debet, non cum *ζαλῶν*, superfluum forsan existimabitur.

V. 680. 681. 682. Poetam absque causa hic reprehendit *Pauwius*; quæ enim dicit Chorus potius læta sunt quam lugubria. Nam si Agamemnon, tametsi salvus, a sociis falso periisse credebatur, spes erat Menelaum aliosque, de cujus salute dubitabatur, salvos etiam esse posse. Et si maxime lugubria essent, eo non minus huc convenirent; mox enim sequi debet Agamemnonis cædes. Per œconomiam scilicet pulcherrimam facit Poeta, ut Præco, Chori sollicitationibus propriaque garrulitate victus, infausta hæc de Achivorum naufragio faustioribus immisceat, quasi cladis imminuentis prænuntia. Ne dicam fabulæ verisimilitudinem hinc tanto magis elucere, quanto Agamemnon sociis & exercitu destitutus, vixque una cum navi portum attingens, magis Ægisthi & Clytemnestræ insidiis expositus & opportunus videbatur.

685. *Εἰ δ' οὐν τις ἀκτὴς ἡλίου νῦν ἴσθρῃ*] *Εἰ δ' ἂν τις ἴσθρῃ*, quod reponi posse & adprime convenire putat *Pauwius*, purus putus est solœcismus. Ut Græcum esset scribi oportebat, *εἰ δ' ἂν τις ἴσθρῃ*, sed nihil immutandum est.

692. 693. 694. *Μὴ τις ὄντιν' οὐχ ὁρώμεν*
Προνοίας τοῦ ἀπὸ πρῶτον
Γλαῦσαν ἐν τυχαίᾳ νύμφῳ] Vim & elegantiam hujus loci prorsus non intellexit *Pauwius*. *τις ὄντιν' οὐχ ὁρώμεν*, *invisibilis quidam, est deus aliquis*. Is ex præscientia sua de eo quod fato decretum erat instructus, linguam ejus qui nomen dederat, *ἐν τυχαίᾳ*, in re, & indole propria, & quod ad nomen dantem attinebat, plane fortuita, consulto regebat.

695. 696. Hi duo versus non nisi unum facere debent choriambicum scilicet trimetrum acatalectum. Recte metrorum vetus Enarrator non amplius septemdecim versus huic strophæ tribuit.

698. *Ἐλῆνας, ἑλάνδρος, ἑλεπόλις*] *Ἐλῆνας* recte *Ἐλενας* exposuit eruditissimus *Salmasius*, nec quidquam habent ponderis quæ adfert contra *Pauwius*. Nam quod primo dicit, Helenam, si hoc admittatur,

dici etiam *ἑλάνδρος, ἑλεπόλις*, non potuisse, quia nomen ad solas naves quas perdidit se referebat, & nec viros nec urbes designare poterat; hoc responsum accipere potest. Vim verbi *ἑλεν* in voce Helena præcipue spectari, unde quanquam *ἑλῆνας* propius quod ad sonum attinet referret, illa tamen alia *ἑλάνδρος, ἑλεπόλις* non occulte nec coacte designabat & suggererat. Quod vero addit vir doctus, vocem *ἑλῆνας* Græcorum non Trojanorum infortunia enarrare, Poetam autem totum esse in enumerandis Trojanorum per Helenam cladibus, id quidem levissimum est. Cum enim de malis isto nomine præfiguratis ageretur, æquum erat universa comprehendere. Et revera nihil vocibus istis, *ἑλῆνας, ἑλάνδρος, ἑλεπόλις*, exprimitur, quod non quadantenus & Græcis & Trojanis accommodari possit. Ipsi autem *Pauwii* conjectura, qua vocem *ἑλῆνας* ab *ἑλεν ἵνα* derivari vult, quasi unum scilicet virum Alexandrum & unam urbem Trojam perdidit, glaciibus Hyperboreis frigidior est, neque excogitari potuit minus idonea. Id enim Helenæ, si cuiquam unquam aliæ scæminæ, peculiare fuit probrum, quod quamplurimos perdidit. Non autem metuendum est ne cuiquam denuo placeat hæc etymologia, cum ipse ejus auctor eam misere frigere fateatur; sed culpam a se in *Æschylum* transferre non debebat.

V. 699. *Ἐκ τῶν ἀεροιμένων*] *Salmasius* in *Exercit. ad Solin.* p. 78. A. legit *ἀεροπνῶν, tenuissimo filo contextis*, nescio an ex conjectura, an ex fide codicum.

700. 701. 702. Ionici sunt a minore dimetri *ἀνακλαμένοι*, priores bini acatalecti, tertius hypercatalectus. *πολυάνδροι φερεσσιδῆς* Græcorum exercitum designant.

703. 704. 705. *Κυναγοὶ κατ' ἰχθὺς*
Πλάται ἀφαντοὶ
Κελσαντῶν Σιμωντος ἀκτῆς] Legendum est *πλατῶν* Dorice pro *πλατῶν* numero plurali; ita *κατ' ἰχθὺς πλατῶν ἀφαντοὶ* est, *secundum vestigium remotum invisibile*. *κελσαντῶν*, cum *πλατῶν* jungendum, & de Paride & Helena intelligendum.

706. *Ἐπ' ἀξίφυλλοις*] *Pauwii* conjectura qua *ἀξίφυλλοις* reponit ne *φυλλοὶ* quidem *ἀξία* est. Quis enim unquam epitheton tale vel fando audivit? Ripæ quæ folia ferre dignæ sunt! Hoc tamen *Pauwio* *Æschyleum* & satis venustum videtur. Lege omnino cum *Stanleio* *αὐξίφυλλοις*. Mendum autem in antithetico hæret quem mox emendabimus.

707. Periodus est catalectus.

708. 709. *Ἰλίῳ δὲ κηδὺς ὄρ-*
ῶνυμον τελεσιφρον] Allusionem quæ in vocibus

cibus κηδεις ορδωνυμιον continetur recte explicat *Scho-
liastes*. *Pauwius* qui ορδωνυμιον ad Helenam refert
proculdubio errat.

V. 710. Μηνις ελασε] Ut constet metrum legendum
ηλασε retento augmento. Verte, *inseclata*, vel *per-
secuta est*.

710. ad 717. — παπειζας ατιμω-

ισιν υστερω χρονω

Και ξυνεστου Διου

Προσπομενα το

Νυμφοτιμον μελος εκ-

φατως τιογτας

Τμεναιον, ος τοτ' επερεπεν

Γαμβροισιν αιδειν.] Sententiam hujus loci

minime intellexit *Pauwius*. Distingue commate
post τιογτας, & ita verte; *pænas contumeliæ qua
mensam Jovemque hospitalem affecerant, postero
tempore exigens ab illis qui carmen nuptiale pub-
lice & clara voce celebrabant*, Hymenæum scili-
cet, cujus canendi munus ad cognatos tunc perti-
nebat. Hoc scilicet vult Poeta; Paridis fratres,
cognati, & affines, qui omnes voce γαμβροις desig-
nantur, facinus ab eo commissum, rapta in con-
tumeliam Jovis & mensæ hospitalis Helena, ap-
probaverant, & auctoritate ac patrocinio suo pro-
pugnauerant. Hujus etiam approbationis testimo-
nium publicum ediderant, Hymenæo in ejus cum
Helena nuptiis palam cantato. Merito igitur ab
iis etiam poenas ejus facinoris reposcebat vin-
dicta divina. Τμεναιον appositio est ad νυμφοτιμον με-
λος, non ad ατιμωσιν, ut putabat *Pauwius*.

718. Μεταμνησθαι ουστα δ' υμνον] Verte, *Alium vero postea
edocta hymnum*. Cum υμνον jungendum est πολυδρηνον
quod statim sequitur.

721 — 725. Κικλησκουσα Παριν

Τον αιγολεκτρον,

Παμπεριδη πολυδρηνον αιων'

Αμφι πολιταν,

Μελεον αιμα ανατλατα] *Pauwius* pro παμ-

περιδη, quod aperte vitiosum est, legit παμπεριδη,
eodem sensu ac si παμπεριδικη scriptum fuisset. Pari-
dem scilicet quoties compellabant Trojani, ut αι-
γολεκτρον compellabant. Sed primo περιδη pro περ-
δικη Græcum esse nego, & apud *Hesychium* περιδικη
reponendum cum *Sopingio* contendo. Qualis enim
obsecro est ista ratiocinatio? a διω derivari potest
διω, a περιδω, περιδη, igitur in usu olim fuerunt hæc
vocabula, & partem linguæ antiquæ faciebant.
Usurpata semel saltem a Græco scriptore mon-
strentur; aliter & φιλη a φιλημι, von a vonημι, διζη a

διζημι, mox habebimus, & innumeris similibus
linguæ antiquæ reliquiis Lexica locupletabimur.
Deinde, si maxime admitteretur περιδη, vix ad-
mitti posse videtur παμπεριδη. Το πατ enim in com-
positione cum iis fere vocabulis conjungitur quæ
magis ac minus recipiunt, ut παμπεριδη, παμπεριδης,
παμπεριδης, & similia. Προδικη autem, si ad unius no-
minis, ut hic του αιγολεκτρος, appositionem restrin-
gatur, nec magis nec minus admittit. Reponen-
dum erit igitur, ut sensum quem hic quærit *Pau-
wius* habeamus, αιπεριδη; nam πατ eandem cum
αι vim in compositione nunquam quod sciam ob-
tinet. Revera rescribendum est παμπεριδην, plane co-
ram, omnino ante oculos; pro αμφι reponendum est
αμφις, & pro πολιταν, πολιτῶν, Dorice pro πολιτων;
& ita denique totus locus vertendus; *Nomine com-
pellans Parin ex nuptiis perniciosum, perferre coacta
plane ante oculos* (id est, in futurum expectandam,
futura enim ante oculos esse dicimus, ut præterita
ea quæ post nos & a tergo sunt) *luctuosissimam æ-
tatem* (in servitute scilicet consumendam) *& cir-
cumcirca miserum civium casorum sanguinem*.

V. 727. αχλακτον, lacte privatum.

728. Ουτος ανηρ φιλομασον] *Pauwii* emendationem, qua
pro ουτος ανηρ reponit δουλος ανηρ, omnia hæc de Pa-
ride sub metaphora leonis allegorice adumbrato
interpretatus, probare nequitiam possum. Qui-
cunque enim hanc stropham & antistropham at-
tente & diligenter expendet, videbit, ni fallor, de
leone revera hic agi. Ista certe versibus 738 —
740. contenta non nisi de vero leone, & nequa-
quam de Paride, intelligi possunt. Ουτος ανηρ igitur
retineri debet, & hic significat Chori Cory-
phæum; δεικτικως enim hic, ut non raro alibi apud
Poetas Atticos, usurpatur. Hunc autem senem
Poeta, ut mores atque ingenium Helenæ (ea enim
est quæ leoni huic assimilatur, ut infra videbimus)
magis graphice & ad vivum depingeret, hanc sive
fabellam sive historiolum narrantem inducit de-
catulo leonino quem apud se domi aut aluerat,
aut aluisse fingit. Hæc si ita explicantur nihil
immutare necesse erit, nec pro bonis *Æschyli* mala
Recentiorum habebimus. Tantum ut metrum sal-
vum sit, legendum censeo, Ουτος γ' ανηρ, & ita epio-
nicum a minore habebis dimetrum acatalectum.
Antitheticus etiam optime respondebit, si, trans-
posita particula γαρ, legas,

Χαριν ποφας γαρ αμεβων.

732. Πολεα δ' ιχ' εν αγχλαις] Recte *Stanleius* πολεα
pro πολυν; ita ιχ' εν αγχλαις necessario est, tenuit in

+ K 2

ulnis,

ulnis, nec reddi potest ad *Pauwii* placitum, hæsit in ulnis; quæ expositio alias etiam minus hîc convenit.

V. 734. Φαίδρωνος ποτι χιρα] Ad φαίδρωνος subauditur verbum ἦν; plene enim distinguendum est post διχων. Talia asyndeta apud *Æschylum* sunt innumera. Vide *Clark.* ad *Homer. Iliad. B. v. 353.* & *Valkenar.* ad *Eurip. Phœniss. v. 481.*

745. Ut metrum cum stropha concordet legendum est omnino περσετετρεφθην; versus enim periodus est catalectus.

746. Παραυτα δ' οὐν ελθεν] Lege παρ' αυτα, his similiter, aut, simili modo; ita enim locus vertendus est; simili plane modo dicerem quidem venisse ad *Ilii* urbem Helenam scilicet, cujus nominatim quidem non sit mentio, sed quæ pluribus epithetis statim sequentibus satis aperte designatur. Hîc Poeta scopum præcedentis de catulo leonino historiæ clare indicat. Ut leunculus enim ille in domo Coryphæi, similiter prorsus in *Ilio* se gessit Helena. Præpositionem παρ comparationem denotare notum est.

753. Παρακλινουσ' επεκρανεν δε] Omnino plene distinguendum est ad finem versus proxime præcedentis, & tollenda distinctio post παρακλινουσ', ut cum επεκρανεν cohæreat. Παρακλινουσα est, ab iis quæ primo aspectu promittebat despectens, & in pejus mutata. *Pauwii* interpretatio, juxta quam necesse est repone supra v. 746. ηλθεν pro ελθεν, nequaquam admitti potest. Non enim ita in pejus mutata erat Helena cum primum *Ilium* advenerat, neque si ita esset eam cum gaudio exceperant, immo ne admiserant quidem *Trojani*; sed primum blanda spirans, & fausta omnia promittens, non diu post omnibus in pejus mutatis erinnys urbi exitialis esse deprehendebatur.

V. 757. Epionicus est a minore dimeter catalectus

758. Periodus est catalectus.

767. Ut constet metrum lege omnino,

Το διατελες γαρ εργον

quod elegantius etiam vulgato.

768. Μετα μεν πλεονα πικτει] Μετα hic adverbialiter ponitur, quod notandum censui, ne *Pauwii* lapsus aliis etiam errandi occasio sit.

771. Omnino retinenda est vulgata scriptura αιι.

773. Periodus est brachycatalectus.

775. Ut metro succurratur legendum puto cum *Pauwio* τοτ' η τοτ' ας' εταν, nam nec επποταν nec quidquam simile, ne in *Choricis* quidem, apud *Poetas Atticos* deprehendi.

777. Νεαρα φαις κοτον] Nemo Interpretum explicare dignatus est quid sit φαις κοτον. Vertunt quidem lucis odium; at κοτος non odium significat sed iram vindictæ occasionem expectantem. Nec κοτος *Αγαμέμνωνος*, exempli gratia, est ira qua aliquis contra *Αγαμέμνονem* flagrat, sed ipsius *Αγαμέμνονος* ira. Ita φαις κοτος significaret iram quam lux erga aliquem gerit, quæ interpretatio sensu omnino destituta est. Corruptus proculdubio est locus, quem ita restitui posse arbitror,

Νεαρα φει κοτον

Recens injuria vindictæ cupidinem parit.

780. 781. Μελαινας μελαδερσιν ατας

Ειδομεναν τοκευσιν]

Ατας hic accusativum esse pluralem puto, & legendum esse ειδομενας, ut hoc cum illo jungatur, & utrumque a verbo φει pendeat.

787. 788. Bifaria ratione restitui posse metrum vidit *Pauwius*, earum hanc præferendam esse judico,

Παλινηροποις λιπουσ'

Ομματος, εσα προσεβα, ταν

790. Παρασημον αυω] Malim vertere, laudibus celebrari solitum.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 799. Laborat Metrum, quod ut constet legendum est necessario cum *Grotio* διαπραγιοντι.

804. Οστις δ' αραδς προβατογνωμων] Rex ab antiquis dicebatur ποιμην λαων, hinc λαοι ei subjecti προβατα ejus jure vocari poterant. Προβατογνωμων igitur est, Rex populum ei subjectum singulorumque ingenium dignoscendi peritus. *Pauwii* προβατογνωμων nec Græcum est, nec, si esset, hic conveniret.

V. 809. Ut constet metrum scribendum puto ουδ' ας' επκευσω.

811. Ουδ' ευ πραιπδων οιακα νιμων] Οιακα penultimam necessario producit, quod nec ipsi *Pauwio* videtur fuisse cognitum. Vide *Etymol. Magn. p. 460.*

814. 815. Νυν δ' ουκ απ' ακρας φρενος, ουδ' αφιλος

Ευφρων τις πονος ευ τελεσασιν]

Verte, Nunc vero neque perfunctorie neque parum amice labor hic bunt-

benevolus vos salutandi ac deducendi vobis impenditur feliciter hoc incepto defunctis. *Pauvius* veram loci constructionem non vidit, ideoque pro *πενος* reposuit *ποδος*. Perperam omnino. An *νυν* enim, *nunc* cum reverfus erat Agamemnon, eum desiderabat Chorus, priusquam vero Trojam cepisset nullo ejus desiderio tenebatur? Hoccine accommodatissimum? Omne sane quod potuit fecisse *Pauvium*, & in omnes partes se versavisse, eâ solâ exceptâ in quam se vertere debuisset, affirmanti facile credo. Minime enim hoc novum.

V. 818. Πολιν οἰκουρουντα πολίτων] Τον οἰκουρουντα, *civitatem & rempublicam administrantem*, id est, qui administravit; de præterito enim tempore, non de futuro, loqui Chorum manifestum est ex præcedentibus, *ῥῶσιν διαπευδομένος, inquirendo cognoveris*, ut recte *Stanleius*. Nihil hic quod *ποδος* pro *πενος* in v. 815. rescribenti patrocinari queat.

823. 824. 825. — ἀνδρογύντας Ἰλίου φθόρας
Ες αἵματῃρον τευχος οὐ διχρόεσσι
Ψηφοῖς εἰδεντο] Ψηφοῖς *arcte cum* εἰδεντο
cohæret, & quasi pro uno verbo utrumque junctum haberi debet. Similem constructionem habes supra v. 181. 182. ubi vide quæ notavimus. Quod si appositio magis placet, etiam ita *Ψηφοῖς εἰδεντο* in constructione præcedet ἀνδρογύντας Ἰλίου φθόρας, etiam si orationis elegantia simul corrumpitur.

825. 826. — τῷ δ' ἐναντὶ κῦται
Ελπίς παρορθεῖ χειρὸς οὐ πληρουμένη] Χειρὸς οὐ πληρουμένη elegantissime ponitur pro *eis* ὃ οὐδενος θεοῦ χειρὸς ἦν εἰρη, in quod nemo deorum calculum injecerat. Illi scilicet fatum decretum erat ne uno quidem deo refragante, nec in Trojanorum urna repertum est quidquam præter spem vanam & fallacem. Quid sit *ελπίς* *χρῆς*, *spes vidua*, quod reponit *Pauvius*, juxta cum ignarissimis scio. Ipse tamen adeo adpositum esse affirmat ut nihil magis.

827. Καπῶ δ' ἄλυστα νῦν ἐτ' εὐσημὸς πόλις] Εὐσημὸς cum καπῶ cohæret. Sententia est, *Urbs vero capta etiamnum fumi vestigiis insignis est*.

828. 829. — συνδνησκουσα δὲ
Σποδὸς προπεμπει πονὰς πλούτου πνοὰς] Συνδνησκουσα hic est συν πλούτῳ δνησκουσα, ideoque & προπεμπειν, *deducere, viæ comitem sese adjicere*, dicitur *σποδὸς*.

831. ἐπειπερ καὶ παγὰς ὑπερκοτοῖς] Vide de voce ὑπερκοτοῖς, cujus vice ὑπερκοτοῖς reponi debere cenfeo, quæ supra notavimus ad v. 476. 580. παγὰς ὑπερκοτοῖς hic sunt, laquei stupendi, quibus similes non reperiuntur. Interpretatione *Pauviana* nihil potest esse frigidi; nec felicius ei cessit conatus versum se-

quentem corrigendi pro *ἐπὶ ῥαμέδα* reponit *ἐπὶ ῥαῖαν* αἶα, *θεοὶ* scilicet, sed neminem, ni fallor, qui ad orationis nexum attendit, secum sentientem habebit.

V. 833. Πολιν διημάδων Ἀργείον δακος] Ἀργείον δακος hic non est equus *Durius*, sed ipsos significat *Argivos*. Ita apud *Euripid. Troad.* v. 284. *Ulysses* vocatur *παρὰ νομόν δακος*. Idem etiam *Argivi* versu sequente dicuntur *Ἰπποῦ νεοσσός, ἀσπίδης φορὸς λείος*. Ita neque desideratur hic particula copulativa, neque admitti potest *Stanleii* conjectura *ἀσπίδης φορὸς πλείος*, nihil enim adest ad quod referri possit το ἀσπίδης φορὸν.

844. τῷ πεπαμμένῳ νοσῶν] Verte, *calamitate aliqua afflicto*. Interpretationis hujus veritatem satis astruunt proxime sequentia. νοσῶν apud Poetas Atticos non pro corporis tantum aut animi morbo ponitur, sed calamitatem quamcunque designat. Ita apud *Euripid. Ion.* v. 620. ἀπαιδὶαν νοσῶν.

848. Ομιλίας κατοπτρον, est, *speculum in quod intuens vulgarium consuetudinum indolem & æstimationem perspicere potes*.

861. θεοῖσι παρὸς δὲ ξίωσσαι] Non omnes constructiones insolentiores statim sunt immutandæ. Hoc si licere statuitur, Græci idiomatis terminos nimis coarctabimus. Nihil igitur hic tentandum cenfeo.

872. Πολλὰς κλυουσὶν ἥδονας παλιγκοτοῖς] Legendum puto κλυουσὶν παλιγκοτοῖς, *rumores in contrarium tendentes, sibi mutuo contradicentes*. Hanc veram esse loci sententiam patet ex immediate sequentibus. Idem sentio circa κλυουσὶν παλιγκοτῶν, vel, ut legi debet, παλιγκοτῶν, infra v. 883. Vide supra notas ad v. 476. 580.

873. 874. Καὶ τὸν μὲν, ἡκεῖν, τὸν δ' ἐπιστρέφειν κακῶ
Κακὸν ἄλλο πῆμα, λασκόντας δομοῖς] Verte, *Atque hunc quidem rumorem, te venire, illum vero te cladem calamitate præcedente pejorem ædibus inferre, annunciantes*.

876. Lege ὠχετεύετο, non ὡχετεύετο. Typographi forsitan est erratum.

878 — 881. Εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὥς ἐπληθύνον λόγοι,
Τριτωμάτος τ' ἂν Γηρυὼν ὁ δευτερός
Πολλὴν ἀνῶθεν (τὴν κατὰ γὰρ οὐ λείω
χθονος) τειμαῖρον χλαῖναν ἐξήνυχεν λαβών] *Sanus omnino est hic locus, nisi quod pro τειτωμάτος τ' ἂν malim τριτωμάτος γ' ἂν*. Ita verte, *Si vero tot mortes obiisset quot multiplicabant rumores, Geryon tri-corpor revera secundus, multas a superis, eam enim non dico quæ sub terra est* (id est sepulchrum, ut recte interpretatur *Stanleius*) *triparcas chlamydas accepisse* se

se gloriatus esset. Recte autem addit, se non chlamydem dicere quæ sub terra est, id est sepulchrum, quia non improprie mortuorum vestis dici potest terra qua teguntur. Simplicissima cum sit hæc constructio, subtilitatis suæ specimen edere maluit *Pauwius*. Τριποματος τ' αν Γερων ο δευτερος interpretatur, *Tricorpor Geryon non potuisset cum eo paria facere, sed herbam porrexisset victus.* Sæpe occubuisse Agamemnonem famâ nuntatum innuit Clytemnestra, Geryonem nunquam audivi plusquam semel, licet tricorpor esset, mortem obiisse. Ita igitur nulla est inter eos similitudo, nec recte a Poeta instituitur comparatio. Sed hic profecto culpâ immunis est, qui hac una re similes esse dicit, utrumque scilicet (si vera essent quæ de Agamemnone fama vulgaverat) plura habuisse corpora. *Pauwio* magis commode cederet Herilus ille *Virgilianus*, qui, cum tres ei animas uno corpore inclusas dederat Feronia mater, ter letho sternendus erat. Deinde, ανωθεν est ο ανωθεν, Agamemnon scilicet vivens, & ne quis tamen suspicaretur Geryonem esse τον ανωθεν, consulto addidit Poeta, τον (ita enim reponit *Pauwius*) κατω γαρ ου λεγω χθονος; & ita Geryon ad inferos clarissime ablegatur, nemoque restat nisi Agamemnon qui ο ανωθεν esse possit. Sed talia exposuisse fat est, refutare etiam minus reverenter de Lectoris ingenio sentientis esset. Tantum addam, cum vir eruditus vix propriæ interpretationi fidens pro ανωθεν etiam ο ανωθεν, elisa α, reponit, eum graviter falli. Nunquam enim in initio vocis eliditur vocalis præcedente vocali brevi, sed fit semper crasis, ita ut syllaba ex crasi orta semper longa relinquantur. Crasin autem talem hoc in loco vetat metrum.

V. 885. προς βίαν λεημμενης, verte, *me invita cum deprebenderer.*

893. Βουλην καταρριψεν, verte, *Ausum aliquod periclitaretur.*

895. Τοιαδε μεντοι σκηψας ου δολον φερεi] Recte σκηψας, excusatio, προφασις; male *Pauwius* σκιψας, consideratio, cogitatio. Excusationi scilicet dolus inesse poterat, non considerationi.

899. 900. Τας αμφι σοι κλαιουσα λαμπηρουχας Ατημελεις αν] Verte, *semper lamentans quod signa de fortuna ac rebus tuis per faces missa ab excubitoribus neglecta putabam.* Ατημελεις est, neglectus, incuratus, neque α unquam in hac voce vim intensivam habere reperitur.

902. 903. — αμφι σοι παση Ορωτα πλειον του ξυνηδοντος χρονου] Του ξυνηδοντος χρονου est *tempore quo una tecum dormiebam*

Sed quid hoc sibi vult, *De te plures clades videns quam tempore quo una tecum dormiebam?* Pro αμφι σοι reponendum puto αμφι σου, & ita sententia erit; *A te seperata plures molestias experta quam toto tempore quo una tecum dormiebam.* Partus dolores hic eam præcipue respicere existimo, quibus majores fuisse eos quos absente marito pertulisset innuit.

V. 907. Quid sit συλος ποδης nemo Interpretum nobis explicare dignatus est, & ipse, fateor, juxta cum ignarissimis scio. Corruptum tantum esse ποδην puto, & verisimiliter ab aliquo insertum qui pro στυλον legit σολην, nam σολη ποδης est, *vestis feminea ad talos usque demissa.* Ita veram Poetæ scripturam perdidimus, quam ex postliminio reducere non adeo in proclivi est. μονην reponerem, nisi statim sequeretur μονογενες. Re iterum post longum intervallum perpensa, suspicor ποδην significare posse, *quod pedis vice fungitur;* ut enim humano corpori pes, ita columna tecto, sustentaculum; judicet Lector.

912. Τοιαδε ταινη αξιω προσεδε[μασιν] Το σε hic commode subaudiri potest.

916. Τον σον ποδ' ω' ταξ Ιλιν πορθητορα] *Valkenar.* ad *Euripid.* *Phæni.* v. 854. reponit πορθητορας, quod castigatus esse fateor, vulgatum tamen magniloquentiam *Æschyleam* magis referre existimo. Vide quæ supra notavimus ad v. 157. 158.

920. Ες δωμ' αειπτον ως αν ηγηται δικη] Verte, *Ut jus fastique (id est, ut debiti honores) eum in domum insperatam deducant.* Palam de honoribus qui Agamemnoni pro dignitate tribuendi erant loquitur Clytemnestra, secretus autem Justitiam Iphigeniæ cædem ulturam intelligit.

922. Θησει δικωος σον θεοις εμαρματα] Quid hic sibi vult *Pauwius* minus assequor. εμαρματα est, *fato congrua, sed non insuper significat, uti fieri debent.* Hoc quidem exprimit præcedens δικωος, *rile*, ut a *Stanleio* etiam vertitur.

928. 929. — μηδε βαρβαρου φωνος δικη Χαμαιπιτες βοαμα προσθανς μοι] Χαμαιπιτες βοαμα recte de adorantis acclamatione explicat *Stanleius*. Non quod tale aliquid sit hic revera factum, sed cum inter Barbaros hoc quoque in usu esset, & superbiam plane similem isti tapetum conculcationi in admittente argueret, ideo hoc etiam diferte respuit Agamemnon, ista plane cognata esse se existimare declarans. Si χαμαιπιτες respicere statuitur præcedentia illa in v. 915. χαμαι τιθεις &c. tunc particulæ μηδε & μηδε rem plane eandem bis repetitam, quasi res fuissent diversæ, disjungerent. Nam quin ista μηδ' εµασι στωπας επιφθονον πορον πει præ-

præcedens illud χαμαὶ πιδεῖς respiciant, dubitari non potest. προσεχῆς pro προσεχῆς Græcum non est. ἰστανῶ est, reprimo, retineo, inhibeo, quæ ab hoc loco aliena sunt. Neque apud hunc Poetam anapæstus in quarto loco reperitur nisi errore Librarii.

V. 940. Καὶ μὴν τοῦ εἶπε μὴ παρὰ γνώμην ἐμοὶ] Εἶπεν μὴ παρὰ γνώμην πνι, est, *Aliquid alicui dicere non inexpectatum, quod præter ejus opinionem non est.* Hoc autem vix hic congruum. Si hæc enim præter Clytemnestræ opinionem dicta non essent, cur quærere pergit an hoc ex voto diis a metuente nuncupato faciat? cur sententiam contrariam Agamemnoni persuadere laborat? Præterea εἶπε formâ imperativâ hic minime convenit. Legendum puto,

Καὶ μὴν τοῦ εἶπες δὴ παρὰ γνώμην ἐμοὶ

Atqui hoc quidem dixisti præter opinionem & contra sententiam meam. Et ad hanc interpretationem accommodate respondet Agamemnon; *Tu quidem sententiam quæ tibi placeat foveas per me licet, scito autem me animum meum nequitiam ne in prospera quidem hac fortuna corrupturum.* Hæc enim sequentium est sententia.

943. Εἰπερ τις, εἰδὼς γ' ἐν τοῦ ἐξείπον τέλος] *Pauwio* assentior nullum sensum hic commodè habere posse voculam τέλος, ideoque Poetam scripsisse conjicio,

Εἰπερ τις, εἰδὼς γ' ἐν τοῦ ἐξείπον γ' ἔπος

ἔπειτα quod pro τέλος reponere vult *Pauwius* haudquaquam convenit. Agamemnon enim etiam si diis voto fuisset obstrictus, nulla tamen necessitate coactus, sed liber plane ac volens hæc dicere poterat.

944. Τί δ' ἂν δοῖαι σοὶ Πριάμος ἐπὶ τοῦ πνυτον] *Stanleius* reponit δοῖαι, qua de causa nescio, optime enim se habet vulgata scriptura. Sed τί δ' ἂν δοῖαι Græcum non est; oportebat τί δ' ἂν εἰδοῖαι; Attici autem augmentum nunquam abjiciunt.

946. Μὴ νυν τὸν ἀνδραπείον ἀνδρεῖς ἴσθον] Nulla opus est immutatione, si supponas sermonem imperfectum relinqui, interpellante Agamemnone.

955. 956. Σὺν τοῖσδε μ' ἐμβαίνονδ' ἀλουργεῖν, θεῶν

Μὴ πῆς προσωδὸν οὐματος βαλοὶ φθονος] *Commate* tantum distingue post ποδὸς ad finem versus præcedentis; deinde ita rescribe,

Σὺν τοῖσδε μ' ἐμβαίνονδ' ἀλουργεῖν θεῶν

Μὴ πῆς προσωδὸν οὐματος βαλοὶ φθονος]

Me hisce calceis calcantem purpurea deorum ne qua e longinquo feriat oculorum invidia. ἀλουργεῖν θεῶν, deorum purpureis, id est, quæ ad deos potius pertinent, quæque ad eorum cultum reservari debent;

hoc enim prius dixerat Agamemnon v. 931. Ita quidem locus tandem dici potest planus & perspicuus. μὴ τι προσωδὸν conjunctim, pro non e longinquo, constructionem efficit, prout verba collocantur, coactissimam & intricatissimam nullo sententiæ commodo compensatam.

V. 957. Πολλὴ γὰρ αἰδὼς σωματοφθορεῖν ποσὶν] Quare sanum esse non potest σωματοφθορεῖν, corpus luxu corrumpere? Mihi profecto accommodatissimum videtur. Omnino certe ἀπροσδιόριστος est *Pauwii* conjectura σωματοφθορεῖν, incedere molliter & sic corpus trahere. Hoc tantum Agamemnonem rogaverat Clytemnestra, ut super tapetia incedens domum ingrederetur, non item ut delicate incederet & corpus traheret. Sed tapetes molles requirebant incesum mollem. Super tapetia incedere viriliter igitur ne ipse quidem Hercules poterat. Sed hoc, si diis placet, tragicum & elegans.

968. Τριφύστα πολλὴς πορφυρῆς εἰς ἀργυρον] Utrumque bonum est, εἰς ἀργυρον, pecunia quantumlibet comparandam, & πορφυρῆς, argento contra caram. Ex iis scripturam quæ sibi magis arridet eligat Lector. At ut πορφυρῆς & εἰς ἀργυρον idem revera significant, nimirum, ad valorem usque argenti accedens, haudquaquam concedere possum, nec cuiquam, ut opinor, persuadebit *Pauwius*. Sed abstrusius hoc, & sic *Æschylo* dignum. Si vero docto credas, omnium profecto mortalium abstrusissimus erat *Æschylus*. Satis quidem ingenio suo, fateor, erat abstrusus, ut non nos etiam laborare ut abstrusior fiat sit necesse.

969. Κηκίδα παγκρατιστον, εἰμάτων βαφας] *Κηκίδα* hic non tincturam aut fucum significat; ita enim tautologice prorsus subjungeretur εἰμάτων βαφας. *Κηκίς* apud *Harpocratem* & *Etymologicum* magni auctorem est βαμμία τι καὶ συμμα, non tinctura in genere, sed tincturæ quoddam genus, & eodem sensu intelligendi sunt *Hesychius*, *Suidas*, & *Eustathius*. Hic non incommode reddi potest gutta, πῶς ὅτι κηκίς, omne quod post incisionem factam erumpit.

972. 973. 974. Πολλὸν πατήσιμον δ' εἰμάτων ἀν' ἑξάμην, Δομοῖσι προῦνεχθέντος ἐν χερσὶν οἷς,

Ψυχῆς κομιστὰ τῆσδε μηχαναμένης]

Locus est difficillimus, quem tamen ita verti posse puto; *Plura vero vestimenta conculcanda vocissem, si reditus tuus prius domui tuæ in oraculis fuisset denunciatus* (ita enim ista *Δομοῖσι προῦνεχθέντος ἐν χερσὶν οἷς* intelligi debere censeo) *præmia ob animam hanc tuam servatam rependere molis.* μηχαναμένη cum *Stanleio*, non μηχαναμένης legendum esse existimo; nam τῆσδε multo aptius de Agamemnone quam de Cly-

Clytemnestra intelligitur, præsertim statim sequente
 ρίξης γὰρ οὐσης. Nec obstat quod Agamemnon jam
 designatus sit voce προῦνεχθentos, nam ψυχῆς τῆςδε
 cum κομῆς arcte cohæret, atque ita nec construc-
 tionem turbat, nec ingratam aut obscuram reddit.
 προῦνεχθentos ἐν χηστῆσις est, te reduce prius facto oraculis,
 id est, Reditu tuo prius in oraculis prænunciato.
 Hoc scilicet est quod vult Clytemnestra; si mariti
 reditum antea ex oraculis cognovisset, plurima vo-
 visset vestimenta conculcanda, mercedem diis fos-
 pitatoribus & reductoribus parans ob maritum in-
 columem reductum. προῦνεχθentos ab ἐν χηστῆσις di-
 vellī non potest, ut significet, te prius domum
 reducto. Quorsum enim plura voveret Clytem-
 nestra Agamemnone prius reducto, quam tunc re-
 ducto? aut, si prius reducto vovisset, cur tunc
 reducto non pariter vovet? Sed si priusquam re-
 dierat, rediturum illa certo quodam tempore cog-
 novisset ex oraculis edocta, tunc vovisset, & post-
 quam jam redierat vota illa solvisset. Ita omnia
 apta sunt & perspicua. Legendum autem est ψυχα-
 μιν, non εὐχαμιν.

V. 979. 980. Όταν δὲ τεύχη Ζεὺς τ' ἀπ' οὐρανόθεν πέσῃ
 Οἶνον, τὸτ' ἤδη ψυχὴς ἐν δόμοις πέλει] Pauwio
 particulam τε delenti omnino assentior. Verte,
 Quando vero Jupiter paret, maturet ex uva acerba
 vinum (id est, versus æstatis finem, canicularibus
 maxime diebus, quando solis ardor nimium mo-
 lestus esse solet) tunc etiam refrigerium in ædibus
 adest.

981. Ἄνδρος τέλειος δαίμ' ἐπιστροφόμενου] Pauwius pro τε-
 λείου reponit τ' ελίου, ab ἐλῃ solis ardor, & super
 hanc emendationem plurimum & Sibi & Lectori-
 bus gratulatur. ἀνδρος ελίου est secundum eum, ma-
 rito instar solis calido. Quidquamne opportunus
 post ψυχῆς? Nihil sane. Quis enim miretur refri-
 gerium domibus adeste cum in iis versetur homo
 instar solis calidus? sed pergit Pauwius; ἀνδρος τ'
 ελίου eandem vim habet ac καὶ ἀνδρὲς ελίου, etiam si
 vir calidus in domibus versetur. Itane profecto?
 Unde igitur, obsecro, venit domibus ψυχῆς, quod,
 nisi totam vim scopum ac tenorem huiusce com-
 parationis subvertas, πρὸς ἀνδρὸς, a marito præberi
 debebat? Ille enim ut in hyeme calorem, ita in
 æstate refrigerium, domibus suppeditare certe di-
 citur. Profecto, ut nihil amplius addam, ἀνδρὲς
 ελίου hic plane friget.

983. Μελοὶ δὲ σοὶ πῶν περ ἐν μέλλῃς τελεῖν] Quamobrem
 optime stare non possit hæc lectio non video.
 Quæ firmiter speramus & futura credimus, non
 tamen adeo certa videntur, quin deum, ut nos in

iis perficiendis adjuvet, supplicandum existime-
 mus. Ita & Clytemnestra, quanquam Jovem ul-
 torem sibi in Iphigeniæ morte ulciscendo fore ad-
 jutorem minime dubitaret, precibus tamen eum,
 ut hæc res illi curæ esset, monendum simul &
 exorandum putabat. Certe his verbis non male
 exprimuntur anxietas illa & sollicitudo inter spem
 metumque suspensa, quæ magnum aliquod faci-
 nus molientibus in ipso exsecutionis articulo co-
 mites esse solent. Saltem hæc ita explicata ma-
 gis arrident quam Pauwii τελεῖν; sed aliorum esto
 iudicium.

V. 984. — 996. Lectionem, interpunctionem, &
 interpretationem, quas exhibet editio Stanleiana,
 retinendas censeo, nisi ibi tantum ubi infra aliter
 monebitur.

985. Δείμα προσαπτήριον] Longe elegantius, meâ sen-
 tentiâ, est δειμα, quod reposuit Stanleius, vulgato
 δειγμα. Δειμα quidem non tantum metus est, sed
 id etiam omne quod metum incutit. Δειμα, φασκεῖν.
 Hesych. Hic tamen terrorem significare puto; &
 in hoc sensu δειμα προσαπτήριον, δειμα ποταται, elegan-
 tissime dicuntur. Nec minus fane, sed multo po-
 tius magis hic convenit vocabulum istud, quod
 metus etiam innuitur in καρδίας τερασσοῦν sequente;
 nam ἐκ τεράτων ἐκείνων ortum est hoc δειμα. Τοῦδε δει-
 μα ostentum aliquod certum denotat, quod indi-
 cari, saltem innui, debebat, non Spectatores aut
 Lectores celari, ideoque hic minus aptum est. Nec
 causa erat quare Chorus rem minus aperte enun-
 tiaret; solus enim in scena relictus erat.

989. οὐδ' ἀποπύσας] ἀποπύσας retineri debere existimo,
 pro ἀποπύσαντος ἐμου positum. Constructio, ut fa-
 tetur Pauwius, notissima est. Vide Eurip. Iphig.
 in Taur. v. 349. 695. Hippolyt. v. 23. Phœniss. v.
 290. Bacch. 1130. Sophocl. Oedip. Tyran. v. 60. An-
 tig. 266. 419. Nec causa est quare eam hic repu-
 diet, cum constructione prorsus eadem οἶκος βαλὼν
 in strophe secunda positum contendat. Hic enim
 æque ac ibi adsunt Casus primi qui primum pro se-
 cundo statuminare possint commode, ut ipse loqui amat.
 αἰνῶδες αἰδοῖ, ἀποπύσας, δαρσὺς εὐπιδίς, promiscue per-
 tinent ad causam hanc, & æque saltem, immo me-
 lius adhuc Chorum ipsum denotant, quam virum
 ipsum ista ad locum illum alterum a Pauwio
 allata, ποταμός εὐδυπορών, οἶκος βαλὼν, πρὸς παῖς δόμος.
 Minime autem prætereundum est, ad participium
 ἀποπύσας e superioribus repetenda esse δειμα &
 αἰδοῖαν.

991. Periodus est catalectus, ut & v. 994. Nihil
 igitur immutandum.

V. 992.

V. 992 — 996.

— χρόνος δ' ἐπει

Πρυμνησιων ξυγερλολοισ

Ψαμμίας ἀκατίας παρ-

ῆσεν, εὐδ' ὑπ' Ἴλιον

Ωρτο ναυλατας στρατος.]

Nihil hīc immutandum censeo, nisi quod pro παρεῖσεν, exigente & metro & sententia, reponi velim παρῆγεν. Verte, *Diu autem est ex quo rudentium insertionibus naves in arena hærentes litori alligavit, quando sub Ilium adpulit, navalis exercitus.* Aliam prorsus sententiam huic loco tribuit Pauwius, aliamque prorsus constructionis rationem sequitur, quam cur rejiciendam putem nunc ostendendum est. Is rescribendum statuit χρόνος γ' ἐπει & παρέσεν, & ita hæc vertit; *Ex quo tempus* (longius scilicet) *cum rudentium insertionibus naves in arena hærentes progredi fecit.* Sed primo doceri velim quid sit naves in arena hærentes, & eas etiam una cum rudentium insertionibus progredi facere; & quid πρυμνησιων ἐμβολα ad navium transfretationem faciant. Omnia ista, ψαμμία ἀκατία, πρυμνησιων ἐμβολα, naves ad portum adpulsas, ibique ad litus rudentibus alligatas, non ex portu solventes & mare trajicientes, designant. Sed instat Pauwius, naves istæ diu ψαμμία fuerunt in Aulide, nimirum ad litora hærebant retinaculis alligatæ, nec altum petere poterant, donec tempus eas una cum retinaculis suis dimittebat; id est, donec post longam moram exercitus nauticus ad Trojam properabat. At primo, παρέσεν non est, *dimisit*, sed *trajecit*. Deinde, quare cum retinaculis suis trajecit? aut quid, ut supra diximus, retinaculis cum trajectione? Harum objectionum priorem sensit Pauwius, ideoque pro παρέσεν, παρῆγεν reponendum proposuit; & hoc quidem recte verti potest, *dimisit*. Altera vero illa adhuc diluenda restat, quorum hīc retinaculorum mentio? Non enim retinacula, sed venti adversi, naves istas in Aulide tamdiu detinuerant. Nec vel hilum ad rem attinet, an una cum suis retinaculis, vel absque iis, dimitterentur. Sed profecto retinacula ista nos ad veram lectionem & interpretationem quasi manu ducunt, & hæc de classis ad Trojam appulsu, non de discessu ab Aulide, intelligenda esse demonstrant. Durior denique etiam & insolentior videtur formula illa loquendi, χρόνος ἐπει παρῆγεν, ex quo tempus *dimisit*, pro, *ex quo post longum tempus dimissæ fuerunt*, posita; sed Tragicum saltem hoc unum Pauwio condonemus.

999. — 1003. Τίς δ' ἀνευ λυγρῶς ὅπως ὑμῶνδαι

ὄρνιν Εριννυς

Αὐτοδιδάκτος ἐσώδεν

Θυμός σου το παῖ εχών

Ελπίδος φίλον θρασυς] Hujus loci con-

structio Interpretes hætenus latuit, ita instituenda.

Θυμός δὲ αὐτοδιδάκτος ἐσώδεν οὐ κατὰ τὸ παῖ εχών θρασυς φίλον ἐλπίδος ὑμῶνδαι τὸν θρῆνον ἀνευ λυγρῶς ὅπως Εριννυς.

V. 1004. 1005. 1006. Σπλάγχνα δ' οὗτοι ματαΐζει

Πρὸς ἐνδίκῃς φρέσιν τελεσφοροῖς

Διναῖς κυκλούμενον καρ.] Nihil in

distinctione hujus loci immutandum, nec κατὰ hīc subaudiri necesse est, nec κυκλούμενον ponitur pro κυκλoutai; sed καρ per appositionem σπλάγχνα sequitur & explicat.

1007. 1008. Παύωιο omnino assentior rescribenti,

Ευχμαι δ' ἀπ' ἐμας πν'

Ελπίδος ψυδῇ πύσιν

Ψυδῇ adjective positum.

1010. — 1016. Quædam hinc excidisse apud omnes in confessio est, & res ipsa loquitur. De loco autem unde exciderunt inter *Pauwium* & me non convenit. Ille aliter, ego hoc modo versus hosce constitui debere censeo,

Μαλα γὰρ τοι τὰς basis anapæstica

Πολλὰς ὑμείας ἀκορέσων anapæsticus dimeter

Τέρμα, νοσος γὰρ basis anapæstica

Γειτῶν ὁμοτοίχους εἰρεῖδαι paræmiacus

Καὶ ποτμός εὐδυπορῶν dactylica penthemimeris

* * * * * idem

Ἀνδρὸς γ' ἐπισπιν ἀφαιτὸν ἔρμα iambicus dimeter
hypercatalectus:

& in antistropha,

Τὸ πύσιν δ' ἐπὶ γαν

Θανασιμὸν ἀπαῖξ ἀσπαρῶνδ' ἀνδρὸς

Μετὰν αἶμα τίς αν

Πάλιν ἀγχαλίσσεται ἐπαιδῶν;

Οὐδὲ τὸν ὀρῶδα

Τῶν φθιμένων ἀναχθῆν

Ζεὺς αὐτ' ἐπαύσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ

Γ'. εἰ δὲ &c.

Θανασιμὸν, cum vox plusquam trisyllaba sit, primam producere potest, eadem ratione qua ἀθνατός & similia. Vide Clark. ad Homer. Iliad. A. v. 398. Constitutionem horum versuum *Pauwianam* ideo probare non possum, quia tertius secundum eum versus antithetico minus respondet. Strophicus scilicet in trochæo vel spondæo, quem ille dactylum in dissyllabum catalecticum vocat, terminatur; antistrophicus vero in iambo vel pyrrhichio, quem ille pariter anapæstum catalecticum in dissyllabum appellat. Ita hos versus legitime sibi invicem opponi posse putat vir eruditus,

+ L

fed

sed fallitur. Nunquam enim licentia talis apud Veteres obtinuit. Et, ut verum dicam, omnes illi catalecti & hypercatalecti in dissyllabum nihil nisi merum Grammaticorum commentum sunt carminum genera non recte distinguendum, neque uspiam in veteribus Poetis existare reperientur. Cum enim in carminibus tantum quæ e pedibus trissyllabis constant ex ipsa rei natura *καταληξίς* ista locum habere possit; de dactylis, creticis, bacchiis & palimbacchiis res in aperto est. Nam dactylus catalectus in dissyllabum est spondæus, propter το ἀσπαστον ultimæ syllabæ, ideoque & primum Iliados versum, quia in trochæo desinit, in exemplum dactyllici catalecti in dissyllabum adfert *Hephestion*. Creticus autem, bacchius & palimbacchius in dissyllabum catalectus revera est vel trochæus vel pæonis dimidium; in omnibus autem carminibus quæ pedibus istis constant, pæones etiam & dipodiæ trochaicæ admittuntur, & eorum locum tenere possunt. Restat tantum anapæstus, quem ideo etiam in dissyllabum *καταληξίς* non posse puto, quia in anapæsticis anapæsto dactylus rite opponitur. Primæ vero duæ dactyli syllabæ primis duabus anapæsti syllabis rite opponi non possunt, quia & *ισοχρονί* non sunt, & eadem antipathia inter has, quæ inter trochæum & iambum sive pyrrhichium, intercedere reperitur. Vide *Dawes*. Miscellan. Critic. p. 62 — 66. Et reipsa catalecticorum horum in dissyllabum anapæsticorum nullum adhuc mihi videre contigit, qui non, aut corruptus esset, aut talis ut alia ratione commodius eum metiri liceret. Sed de his hæcenus. Strophæ autem primi versus duo ita verti debent; *terminus enim multæ & diurnæ sanitatis ante satietatem*, id est, antequam homines ea satiati sint, *plerumque intervenire solet*. *ακορεσεν* hîc significationem activam paullo insolentius, non tamen ineleganter, obtinet, pro ὁ οὐκ ἔκορεσε positum. Eiusdem vocis eodem prorsus sensu usurpatæ exemplum plane gemellum habemus infra v. 1340.

Το μὲν εὖ περὶ τὴν ἀκορεσεν ἐφύ
Πασι βροτοῖς

Atque ita tandem repertum est, ni fallor, effatum illud *γενικόν* ethicum & breve, quod excipere debebant τα εἰδικά, quodque hîc *Pauwius* desiderabat. Sub metaphora enim sanitatis & morbi intelliguntur felicitas & infelicitas humana in genere. Vide quæ notavimus supra ad v. 844.

V. 1017. 1018. Καὶ τὸ μὲν περὶ χρεμάτων

Κτήσεων οὐκ ὅς βαλὼν] Hæc non sana esse in confesso est. *Pauwius* ita restituere conatur,

Καὶ τὸ μὲν προχρημάτων τῶν
Κτήσεων οὐκ ὅς βαλὼν

Atque eas quidem ex possessionibus facultates quæ jacturis maxime obnoxie sunt inertia abiciente. Sed primo προχρημάτων significationem quæ hîc ei tribuitur nequitiam obtinere potest. Nunquam enim χρεμάτων numero singulari, sed χρεμάτα numero plurali, bona, facultates, & id genus similia, significat. Deinde & male etiam cum sententia actum est hac interpretatione. Continuatur enim metaphora a nave desumpta quæ in scopulum impegit, atque adeo aquam trahit. Hoc manifestum est e sequentibus, Οὐδ' ἐπὶ νηυσὶ σκαφος. Præsentissimum in hoc periculo remedium est navem onere levare, merces in mare ejiciendo. Tali navi comparatur homo qui gravi aliqua calamitate oppressus fortunas maximam partem abjicere & perdere necesse habuerit. Sed quo sensu hoc οὐκ, ignavia aut inertie, tribui potest? Non certe ignave sed strenue se gerunt nautæ, quando, ut navem confervent, merces in mare projiciunt. Jam videamus annon melius nobis cessura sit hujus loci emendatio. Ita rescribendum existimo,

Καὶ τὸ μὲν προχρημάτων
Κτήσεων ἀχθος βαλὼν

Atque facultatum quidem suarum quæ ad manus præsto sunt maxime onus abiciente. Ita continuatur metaphora, & omnia jam plana sunt & aperta. Σφενδονας ἀπ' ἐμῶν in versu sequente est, Funda quæ modum servat, & non temere & inepte plusquam exigit periculum abjicit. Et hoc subjunctum το οὐκ præcedens quodammodo reprobatur. Quod si cui magis arrideat *Stanleii* sententia statuentis præpositionem προ ad participium βαλὼν pertinere, & ab eo per tmefin separari, is mecum certe nullam habebit controversiam.

1036. Εἰργε μὴ πλεον φερεῖν] Nihil hîc immutandum. μὴ eleganter post εἰργε sequitur; pronomen autem μὴ facile subauditur.

1038. Γλωσσῶν αὖ τὰδ' ἐξέχει] Ταδὶ numero plurali legitime ad πλεον, quod vi sua plurale est, referri potest; nulla igitur mutatione opus est.

Notæ in SCHOLIA.

Ad v. 1033. Forte legendum, ὥς μὴ ἐπὶ εὐλαβήσονται.

I N A C T U M Q U I N T U M.

V. 1045. Επει δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμνηστίας δομοῖς] *Auratus* verisimiliter sane reponit ἀμνηστίας. Quare hoc fecerit scire se negat *Pauwius*. Ego igitur dicam. Quia non ἀμνηστίας, *sine ira*, Jupiter videbatur potuisse statuere *Cassandram* ex regina servam in inimicorum patriæque suæ vastatorum ædibus.

1050. Πράδειντα] Immo *Hercules Jovis* jussu ad expiandam *Iphiti* mortem *Omphalæ* *Lydiæ* *Reginæ* in servitutem per spatium annuum venditus est. Vide *Sophocl. Trachin.* v. 252 — 284.

1056. Σοὶ τοὶ λεγούσα πᾶντα σαφὴ λόγον] Verte, *Tibi quidem sermone perspicuo jam desit loqui.*

1058. Πείθῃ αὖ εἰ πείθῃ, ἀπειθοῖσιν δ' ἴσως] Verte, *Obsequare si mihi credas, nihil vero magis inobedientia tua proficiens repugnabis; id est, Si repugnes, haud magis quidquam proficies.*

1059 — 1061. Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ, χελιδόνος δίκην, Ἀγνοῶτα φωνὴν βαρβάρων κεκτημένη, Ἐσὼ φρένων λεγούσα πείθω νῦν λόγῳ] Mirifice hæc interpretatur *Pauwius*. φωνὴ hîc secundum illum est vox inarticulata hirundinis. Ita igitur vertit. *Si ignotam illam vocem barbaram* (hirundinis scilicet) *non possideat, si ei sit aliquis vocis humanæ usus, facile sermo meus ad animum ejus perveniat & persuadeat.* Quacunque scilicet lingua uteretur *Cassandra*, modo humana esset & articulata, se ab ea intellectam fore Græce loquentem confidebat *Clytemnestra*. Admirandum sane! At sciat Lector veteres Græcos barbaras omnes nationes χελιδόνας vocare solitos. Testes sunt *Aristophanes* *Ran.* v. 690 — 694. & ibidem *Scholias*, ut & in *Ran.* v. 93. & *Avib.* v. 1680. *Hesychius* voce χελιδόσι & χελιδόνων μουσειον, & *Suidas* voce χελιδόνων μουσεῖα. Verte igitur, *At siquidem non est, sicut hirundo, linguam natâ barbaram & ignotam, intra ejus intellectum loquens* (id est, ea quæ intelligere possit loquens) *sermone eam persuadeam.* *Stanleium* vera interpretatio videtur non latuisse.

1073. Ἡ μαννύται γέ καὶ κακῶν κλυεὶ φρένων] Non malæ sed male sanæ mentis hic *Cassandram* insinuat *Clytemnestra*, quod ex verbo μαννύται satis superque constat. Recte igitur *Stanleius*, & *mentis læsæ cluit.*

V. 1081. 1082. Malim hos versus cum vetere metrorum *Enarratore* antispasticos dicere, priorem pherecratium, alterum dochmaicum. Hæc autem æque ac sequentia antistrophica sunt, & duas strophas totidemque antistrophas constituunt, Chorus sicut postea interloquente; quod & ab eodem *Enarratore* observatum.

1083. Τὶ ταῦτ' ἀνωτοπύζας ἀμφὶ Λοξίου] Οὔτοτοι vox est lamentantis, & ὀλοπύζειν, ἔρπνεον *lamentari*. Ita *Hesychius*, *Suidas*, & *Aristophanis Scholias*, ideoque subjunxit Poeta *ἔρπνεον τυχεῖν*, ut *lamentatorem nactus sit*. Hoc *H. Stephano* in mentem non venit quando rescribi voluit ἀνωτοπύζας, quanquam *Scholias* ad *Eurip. Phœniss.* v. 1044. ita etiam legisse video.

1100. Periodus est ex syzygia trochaica alteraque iambica. In antithetico dijambus ἐπασσημος est, id est, epitritus tertius pentasyllabus.

1103. ματύνει δ' ὧν ἐφευρήσεται φωνὴν] Elegantior multo & magis Græca est scriptura a *Robortello* & *Turnebo* suppeditata, ὧν αὖ ἐυρήσεται φωνὴν.

1105. Κλαυόμενα παθε βρεφὴ, σπαραγὰς] Constructio paullo insolentior non ideo statim immutanda; subauditur παρ᾽ ἐστὶν ἰδεῖν.

1107. Ἡμεῖν κλέος σου μαμπικὸν πεπυσμένον, Ἡμεῖν,] Dubitanter quidem in versu priori reponit *Pauwius* ἢ μὲν κλέος σου. Recte omnino reposuisset ἢ μὴν.

1109. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex dijambo & antispasto pentasyllabo.

1110. Τὶ τοδὲ νεὸν ἀχθος μετὰ] Melius hîc convenit vulgatum ἀχθος quam *Stanleii* conjectura ἔχθος, præsertim adjuncto νεόν. Odium certe *Clytemnestræ* erga maritum minime erat novum, sed jam olim inceperat a tempore immolatæ *Iphigeniæ*, quod vatem latere non debebat. ἀχθος est *luctus*. *Hesych.*

1112. 1113. Ita potius hi versus constituendi, Ἀφ᾽ ὧν φίλοισιν, δισιατὸν' asynartetus ex dochmaico & penthemimeri trochaica

Ἀλλὰ δ' ἕκας ἀποστατε; periodus catalectus: & in antistropha,

Ἰαχὸς γὰρ τὸ δ' ἔσται. πᾶς τινος δὲ χεῖρ ἐκ χειρὸς οὐρεγόμενα.

1119. Malo χεῖρ, id est, χεῖρα, tum quia simplicius est & apertius, tum quia in immediate præcedentibus

tibus Clytemnestræ, si non diferta, at fatis tamen clara, fit mentio.

V. 1126. Φοβου. εἰς δ' ἀκορεσος γένει] Antispasticum esse existimo dimetrum hypercatalectum ex dijambo, antispasto pentasyllabo, & syllaba. Antispasto in antistropa respondet epitritus primus. ἀκορεσος hīc penultimam corripit. Vide *Clark.* ad *Homer.* *Iliad.* B. v. 537. & quæ notavimus ad *Sophocl. Elea.* v. 122.

1127. Κατολοῦζατο θυματος λευσίμου] Θυμα non Clytemnestram sed Agamemnonem respicit; θυματος λευσίμου non est igitur *victimā digna quæ lapidetur*, sed *sacrificiū dignum quod lapidatione puniatur.*

1130. Asynartetus est ex penthemimeribus trochais.

1131. 1132. Σταγών, ἄτε καὶ δορία πῶσιμος
Εὐναυτεῖ βίου δυντος αὐγας] Cum *Pauwio* reponendum puto αὐγας. Verte, *Atque etiam captivā hæc humi procumbens una deliquio perdit vitæ occidentis splendores.* Lymphata scilicet Cassandra, animique deliquium passa, humi prolapsa erat, ideoque addit Chorus, ταχὺ δ' ἄτα πῖλει, *subita autem accidit hæc calamitas*; postea ad se rediens vaticinari pergit. Δορία est captiva, δουρικτητος, δουρικτητος. ἄτε Dorice ponitur pro ἵτε; si quis ἵτε maluerit non repugnabo. *Pauwii* emendationem refutare non est operæ pretium. Veritas jam detecta satis eum luce sua refutabit. Versus prior asynartetus est ex dochmaicis, alter periodus hypercatalectus.

1136. Μελαγχρόον] Dantur sæpissime tauri cornubus magna saltem ex parte nigris, quod satis est ad lectionem vulgatam stabiliendam. Μελαγχρόον hīc frigidissimum est, & atro carbone notari meretur.

1141. 1142. Ἀπο δὲ θεοφάτων τις ἀγάδα φάτις
Βροτοῖσι σέλλεται. κακὸν γὰρ δι' αὐ] Interrogationis notam post σέλλεται poni debere *Pauwio* assentior; postulat enim sententia. Et metrum æque postulat legi βροτοῖσι, non βροτοῖσι. At particula *av*, quam in versu priore interpolavit *Pauwius*, & metro & grammaticæ æque repugnat.

1143. 1144. Πολυτεῖς τεχνῶν διασπῶδον
Φόβον φέρουσιν μάθειν] Lege omnino cum *Stanleio* διασπῶδον. Διασπῶδον φόβον sequente μάθειν nulum hīc sensum efficeret. Lectionis nostræ sententia est, *Vaticinatorum enim certe artes multorum annerum usu acquisitæ malorum tantum metum pro documento nobis afferunt.*

1145. Ἰω, ἰω extra metrum esse recte monet *Pauwius* Enarratorem metri veterem secutus. Cætera glyconium constituunt ex antispasto & epitrito tertio pentasyllabo.

V. 1148. Ut constet metrum omnino legendum,

Οὐ δύπτε' εἰ μὴ ζυγισθαιμενιν. πὶ γὰρ;

1150. Ut metrum antistrophico respondeat, legendum est cum *Aldo*, *Robortello*, & *Turnebo* (nisi quod hī pro ταλαινας perperam habent ταλαινας)

Ακορεσος βῶας, φῖν, ταλαινας φρεσιν

φιλοικτοῖσι manifeste ex glossemate ortum est ad explicationem τοῦ ἀκορεσος βῶας margini allito.

1155. Ἰω, ἰω, ληξίας ἀνδρὸς μωρὸν] Ἰω, ἰω, hoc in loco non tantum extra metrum ponitur, sed & extra constructionem. Mera scilicet est exclamatio, & deinde συνδεδεως subjungitur μωρὸν, subaudito verbo ληξίας, vel αἰῶ, vel simili quopiam. Ἰω in constructione non nisi cum vocativo aut genitivo jungitur.

1156. Ut metrum antithetico accurate respondeat, una tantum voce transposita legendum puto,

Περίβαλοντο γὰρ οἱ δέμας πτεροφόρον.

1163. Ποδὲν ἔρως ἔχεις θείας ἰδού] Cum θείας in codicibus suis repererint *Aldus*, *Robortellus*, & *Turnebus*, minime dubitari potest utra lectio sit præferenda. Hæc certe & Græca est, & metrum accuratius reddit.

1173. Πεπληγμαι δ' ὑπαι δηγμάτι φοινίῳ] Ut constet sententia omnino cum *Cantero* legendum ἵπαρ pro ὑπαι. Ita *Sophocles Ajac.* v. 951.

Χαρεῖ ἄρος ἵπαρ (οἶδα) γένναϊ δν.

Versus autem asynartetus est ex dochmaicis. Antitheticus igitur ita etiam reformandus est,

Τῆθισιν γ' ὑπερβαρὺς ἐμπτηνών.

Vox δαμμων redundans quæ metrum prorsus subvertit, Glossatori proculdubio debetur qui eam ad marginem adleverat. *Pauwiana* emendatio ὑπαι δηγμάτος φοινίῳ ipsa Morbonia digna est ad quam *Canterianam* illam ἵπαρ relegat vir doctus. Certe genitivus iste Doricus nuspiam apud Poetas Atticos, ne in melicis quidem reperitur, quod & olim monui.

1174. Asynartetus est ex dochmaico & iambico dimetro brachycatalecto.

1181. Εἰω δὲ θέρμανοις ταχ' ἐκπῶ βαλῶ] Omnino legendum ἐν πῶδω βαλῶ. Αἶμα scilicet, aut tale aliquid dictura Cassandra se reprimit. Vaticinia enim hæc non clavis verbis concepta, sed obscuriora adhuc esse debebant, ut ex sequentibus v. 1187. 1188. 1192. patet.

1183. Καὶ πῶς σε καὶ κακοφρεσύνει] *Pauwio* prorsus assentior pro secundo καὶ reponenti πῶς. Hæc autem affirmative non interrogative dici puto.

1189 — 1192. Λαμπρὸς δ' εὐκλειν ἡλίου ἄρος ἀντολῆς,
Πνέων ἐσθλὸν ὥς κωματος δύνει

Κλῦεν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πημάτων πολὺ

Μειζόν] Hunc locum non intellexit

Pauwius, ideoque perperam mutavit, reponens ὥστε κυμάτων δίκην Κλῦεν πρὸς αὐγὰς, *ut audiat tam clare verbis disertis quam fluctus soletis audire strepitum*. Sed quis unquam metaphoram ita a scopo aberrantem usurpavit? Adeo perspicue scilicet se rem totam enuntiaturam promittit *Cassandra*, ut æque quæ dictura erat intelligere posset *Chorus* ac fluctuum strepitum. Sermonem sane perspicuum & vocem clamoriferam hîc confundit vir eruditus. Sed longe alia mens *Poetae*. De χρομῇ hîc sermo est. Hoc vaticinium, quod modo ediderat *Cassandra*, λαμπρόν, *fulgidum ac clarum, ad solis ortus*, id est, crastina aurora, postquam cædes *Agamemnonis* fuisset patrata, sese illorum animis vivum & adhuc spirans illaturum dicit, adeo ut, fluctus ad instar semper crescentis ulteriusque provecti, multo magis celebraretur ad visum ejusce cladis, id est, visa clade illa. Κλῦεν hîc ut sæpe alias passive accipitur, & τοῦδε πημάτων pendet ex αὐγὰς.

V. 1200. Ὑμνοῦσι δ' ὕμνον δώματα περσιμέναι

Πρωταρχὸν ἀπὴν] *Πρωταρχος ἀπὴ* non est cœna

Thyesteæ, ea enim in sequentibus continetur quæ ἐν μέρει ἀπεπύσαν *Erinnyes*, quippe quæ poena esset & ultio fraternæ uxoris corruptæ. Designatur, ni fallor, cædes *Myrtili* a *Pelope* patrata, quæ fons & origo malorum familiæ *Pelopidarum* semper existimabatur. Vide *Sophocl. Elect.* v. 506 — 517. *Euripid. Orest.* 992 — 999.

1201. 1202. — ἐν μέρει δ' ἀπεπύσαν

Εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατρὶνι δυσμένει] Recte hæc in vulgatis distinguuntur. Constructio enim certissime est, ἐν μέρει δὲ δυσμένει οὐσαι τῷ πατρὶνι εὐνὰς ἀδελφοῦ ἀπεπύσαν αὐτόν. Verbum scilicet ἀπεπύσαν requirebat τὸν πατρίντα, sed immediate sequente δυσμένει, ad hoc potius constructionem deflectere voluit *Poeta*, & dativum posuit. Quamnam sententiam ex his verbis aliter distinguendo elicere potuit *Pauwius*, divinare nequeo. Verba certe ista εὐνὰς ἀδελφοῦ sola & seorsim sumpta nunquam significabunt *adulterium cum fraterna uxore commissum*.

1207. 1208. Καὶ πῶς ἀν' ὄγκος πῆμα γενναίως πύγην

Παιωνίον γένοιτο;] *Παιωνίον πῆμα* pro *παιωνίον*

πημάτων juxta eandem constructionem dicitur ac apud *Sophoclem Trachin.* v. 563. λυπηρίον λυπημα, & v. 1039. λαδιπνον ὀδυραν. Vide quæ ibi notavimus.

V. 1220. Πῶς δ' ἴτ' ἀνακτος ἡδὲ Λοξίου κοτῶ] *Vacillant* prorsus constructione præclare hîc ἀνατος reposuerunt *Canterus*, *Stanleius*, & *Dawes*. in *Misc. Critic.* p. 236. conjecturâ verisimillimâ simul & non longe petita. *Pauwius* pro more suo, ne aliorum inventa laudare & calculo suo adprobare cogatur, primo locum sanum esse contendit; eadem enim constructione qua εὐ εἶναι τινι significat *bene cum aliquo esse*, etiam πῶς ἡδὲ κοτῶ Λοξίου ἀνακτος significare, *quomodo eras cum rege Loxia irascente*. At nec εὐ εἶναι πνι unquam significat *bene cum aliquo esse*, nec similem huic constructionem, πῶς ἡδὲ κοτῶ, *quid tibi factum est ex ira, quid tibi ex ira evenit*, uspiam, ut opinor, invenies. Deinde non nimium his confisus reponendum cenlet *Πῶς δ' ἴτ' ἀνακτος ἡδὲ Λοξίου κοτῶ*. Et hoc *Æschyleum* magis & emphaticum esse pronuntiat. Sed talium sola expositio pro refutatione sufficit.

1241. — πιν χαλκῶσαι δυσφίλες δακνός

Τυχοῖμ' αὖ;] Recte hæc in vulgatis distinguuntur. δακνός plures species recensere pergit *Poeta*, ἀμφισβαν, Σκυλλαν, ἄρου μητρεα.

1246. ὥσπερ ἐν μάχῃς τροπῇ] *Quasi parta jam victoria*.

1248. Καὶ τῶνδ' ὁμοίων εἰ π' μοι πείδω, π' γὰρ;] Constructionem vocis ὁμοίων hîc non assecuti sunt *Stanleius* & *Pauwius*, non enim adverbialiter ponitur, sed subauditur ἐστίν. Verte, *Et horum si nihil persuadeam, simile prorsus est, vel, res ad idem redit. Quid enim? Id quod futurum est eveniet, sive persuadeam, sive non persuadeam*. Simili omnino significatione habes supra v. 1058, ἀπειδοῖς δ' ἴσως. Vide & infra v. 1412. 1413.

1250. Ἀγὰν γ' ἀληδομαντῖν, οἰκτεῖρας, εἴρεῖς] Nihil immutandum. Ἀγὰν γ' ἀληδομαντῖν eandem omnino vim habet ac Ἀγὰν μ' ἀληδομαντῖν.

1256. Εὐφημόν, ὦ ταλαῖνα, κοιμήσον σῶμα] Constructio est ὦ ταλαῖνα κοιμήσον σῶμα ὥστε εὐφημόν εἶναι. Similis constructionis forma haud raro apud *Poetas Atticos* occurrit. *Sophocl. Antig.* v. 802. 803.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδικοῖς

Φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβᾳ.

Vide & quæ notavimus ad ejusdem *Antigon.* v. 985. 986. 1230. & *Trachin.* v. 107. 108.

1261. Ἡ γὰρ ἄρ' αὖ παρ' ἐσοπέεσσι χροσίων ἔμῳ] *Agg* una voce ab hujus loci sententia prorsus alienum est. Non enim execrationes effuderat *Cassandra*, sed prædixerat tantum mox eventura. Diræ etiam *Thyesteæ*, præterquam quod cum oraculis *Cassandræ* nihil habent commune, ad hujus loci explicationem parum apte adferuntur. Non enim ex

iis discere poterat Chorus Agamemnonem a fœmina, non a viro, interfici debere. Hoc autem ipsa Cassandra paullo ante satis clare prædixerat, ideoque hic Chorum male intellectorem ejus oraculorum incusat. Particula etiam αν nullum hic locum habere potest; nulla enim verbo παρασκοπεις hic subest vis potentialis. Legendum igitur puto Η καρτ' αγα, vel Η καρτα γ' ουν. Quin verbum παρασκοπεις genitivum regere possit dubitare non debebat Pauwius. Gemella prorsus exempla habes apud Aristoph. Ran. v. 762. παρακουων δεσποταν, & apud Philostratum, παραμνησκοντες του δικαιου.

V. 1262. Του γαρ τελουτος ου ξυνηκα μηχαρη] Μηχαρη non hic significat *dolum*, sed Copiam omnium ad rem peragendam necessariorum, vel Ea omnia quibus instructus aliquis propositi compos fieri debet, destitutus vero eo necessario excidit; quo sensu res αμνηστος, id est, impossibilis, esse dicitur. Verte igitur, *Non enim intelligo quibus facultatibus ad hanc rem conficiendam instructus sit qui eam tentaturus sit.*

1264. Και γαρ τα πυδοκραντα' δισσαδη δ' ομως] Recte pro δισσαδη Stanleius reposuit δισμαδη, cetera sine sententiæ detrimento mutari non possunt. Και γαρ τα πυδοκραντα respiciunt ea quæ immediate præcedunt. Verte, *Nam Pythica etiam oracula Græca lingua concipi solent, sed simul intellectu difficilia sunt.*

1265. Παπει, οϊον το πυρ επερχεται δε μοι] Stanleius pro δε μοι reponit δεμας, sed cum optime stare possit codicum scriptura conjecturis non est indulgendum.

1269. 1270. — ως δε φαρμακον

Τευχουσα κἀμου μιδον ενδησει κοτα] Stanleianas ad hunc locum emendationes prorsus non intelligo. Pauwius veram quidem constructionem vidit. Κἀμου μιδον, *mei etiam mercedem*, non est id quod ego merita sum, sed id quod Agamemnon mei causâ huc adductæ ab ea meritis est. εμου μιδον, ut εμου χαιει. Neque hoc iræ suæ immiscens Clytemnestra eam acuire & augere intelligenda est, sed prætexere & excusatione munire; ideoque ως φαρμακον τευχειν dicitur, *quasi medicinam quandam parare*, qua odio & indignationi populari ob maritum interfectum mederi possit. Hunc verum esse hujus loci sensum satis ostendunt quæ immediate sequuntur.

1273. εμαυτης καταγελωτ', *me ipseus ridicula, quæ me ridiculam & effecerunt & efficiunt.*

1276. αγαδω δ' αμει-φομαι] Vitiosa proculdubio est vulgata lectio. Pauwius rescribit αγαδων δ' αμει-φομαι, *cum bonis vero vos commutabo*, id est, Pro vita infelici quam mihi peperistis nanciscar mortem beatam.

Sed fallitur omnino vir eruditus; non enim mortem hanc beatam existimabat Cassandra, sed eam prævisam ubique tanquam calamitatem maximam deplorat. Præterea & ita restat in quarta sede anapæstus. Legendum autumo εγω δ' αμει-φομαι, *ego vero vicissim vobis succedam*, id est, mox & ego vicissim peribo.

V. 1277. Αλλην πν' ατην αντ' εμου πλουπζετε] Cassandra nunquam cuiquam ατη fuit, nec privato, nec civitati, sed contra, multis, si ei creditum fuisset, salutis auctor extitisset. Legendum igitur opinor,

Αλλην πν' ατη γ' αντ' εμου πλουπζετε.

1279. — επωπλευσας δε με

Κην τοισδε κοσμοις καταγελωμενην μετα Φιλων, υπ' εχθρων, ου διχορροπος ματην] Lege επωπλευσας, quo minus enim hic stare possit participium επωπλευσας, obstat particula δε proxime superueniens. Nec quia sequitur απηγαγε, ideo etiam necesse est ut scribatur επωπλευσεν. Nam & alia intervenit periodus, καλουμενη — νεχρομην, & proprium sibi nominativum, ο μαντις habet verbum απηγαγε. Hic igitur ipsum Apollinem alloquitur Cassandra. Verte autem, *Vidisti autem me etiam in hisce ornamentis irrisam, tam inter amicos quam ab inimicis, absque controversia immerito.*

1282. 1283. Καλουμενη δε, φοιτας ως αμυρτεα,

Πτωχος, ταλαινα, λιμοδνης νεχρομην] Languidissime certe & frigidissime dicitur καλουμενη πτωχος, καλουμενη λιμοδνης (nam λιμοδνης cum καλουμενη, non cum νεχρομην, jungi debere manifestum est) Vix igitur dubito quin ita rescribendum sit, & distinguendum,

Καλουμενη δε, φοιτας ως αμυρτεα,

Πτωχος, ταλαινα, λιμοδνης, νεχρομην

Verte, *Quando autem vagabar misera, insana uti circulatorix, mendica, fame confecta, id sustinui.* Similem plane errorem bis erraverunt Librarii apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 265. & Philoct. v. 231. ad quæ loca vide quæ notavimus.

1292. 1293. Κατεισιν, ατας τασδε δειγκωσων φιλοις,

Αξεν νιν υπιασμα κειμενου πατρος] Mirifice sane hæc & emendat & interpretatur Pauwius. Reponit,

Κατεισι, κατας τασδε δειγκωσων φιλοις

Αξεν νιν υπιασμα κειμενου πατρος.

Vertit, *Et hæc noxas sepiunt amici, ut venerari possit resupinationem jacentis patris.* Quid frigidius excogitari poterat? An ideo tantum Mycenæ revertebatur Orestes, ut patrem scilicet mortuum veneraretur, & non potius ulcisceretur? Et quinam, obsecro, erant amici illi qui noxas hæc septo incluserunt,

cluserunt, ut tuto patris cineres venerari posset? Omnes alii Poetae uno consensu nos docent, Orestem solo Pylade comitatum, Electrâ solâ consciâ, pœnas paternæ mortis ab interfectoibus exegisse. Sed manifeste erroneis refutandis nimis diu immoramur. Lege omnino,

Κατεῖον, ἀπὸς τὰς δὲ δειγμάτων, φίλοι.

Ἀξεί γιν ὑπὸ πλάσμα κειμένου πατρὸς.

Descendet hinc calamitatibus coronidem impositurus, o amici. Illum hac adducet resupinatio, id est, Cædes patris jacentis. Plene distinguendum est post φίλοι. Θρησκοί sunt domus vel muri pinnacula five minæ; ita θρησκός est coronam vel fastigium ædificio imponere. Vide Euripid. Iphigen. in Taur. v. 74. Troad. 489. Herc. Fur. 1280. Revera enim Orestes coronidem calamitatibus Pelopidarum imposuit; facinusque ab eo patratum ultimum erat istius domus infortunium.

V. 1296. Πράξασαν ὡς ἐπεξῆν] *Ea fortuna usam qua usa est.*

1296. 1297. — οἱ δ' εἶχον πόλιν

Οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θείῳ κρίσει] Quicunque ad verborum coherrentiam attendet videbit statim minime esse opus ut rescribatur ἀπαλλάσσουσιν. Repeti enim debet ἀπὸ κεινῶν τοῦ ἐπει. Ἐπει εἶδον πόλιν — ἐπει δὲ οἱ εἶχον πόλιν ἀπαλλάσσουσιν.

1298. Ἰούσα περὶ τῶν, τλησέμεν τοῦ κατὰ δαίμον] Nullum hic sensum habet verbum περὶ τῶν. Forasan legendum,

Ἰούσα καὶ τῶν τλησέμεν τοῦ κατὰ δαίμον.

1308. Οὐκ ἐς ἀλυσίς, οὐ, ξένοι, χρόνῳ πλεῶ] Cum Pauwio lego πλεῶν, & verto; *Non est effugium, non, o hospites, magis propter temporis moram.*

1309. Ο δ' ὕστατος γὰρ τοῦ χρόνου ἀπεστέλλεται] Verte, *At qui postremus quidem est ipsam temporis moram præmium aufert.* Ad τοῦ χρόνου subauditur præpositio ἐκ. Πρὸςτέλλεται hic idem est ac ἀπεστέλλεται φέρει. His adposite respondet virgo. *Jam adest dies iste; parva sunt quæ fugâ lucrabor, id est, Non nisi minimam temporis moram.*

1311. Ἀλλ' ἰδοὶ τλημῶν οὐδ' ἀπ' εὐτολμοῦ φέρον] Verte, *At scito te miseram esse factam ex animo tuo intrepido.*

1312. 1313. Κα. Οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαίμωνων

Χο. Ἀλλ' εὐκλεῶς τοὶ κατὰ δαίμον χάρις βροτῶ]

Quisquis colloquii præcedentis nexum, tenorem ac scopum accuratius expendet, videbit statim duos hosce versus & sedem, & personam cui singuli tribuuntur, inter se mutuo permutasse, adeo ut revera versus alter præcedere debeat & Cassandra tribui, prior vero subsequi & Choro assignari. Verte, *Cass. At mori gloriose mortali pro beneficio*

imputandum est. Cho. Nemo ex iis qui felices sunt hæc quæ dicis rata habet. Pauwius reponit οὐδεὶς ἀκούει, nemo mortem effugit, sit licet omnium felicissimus. Sed hoc in loco non de morte tantum, sed de morte violenta & cæde, agitur, quam qui non effugit felicissimus certe vix dici potest.

V. 1319. Καὶ πῶς τοδ' οἶε θυμάτων ἐφεσίων] Nihil hic immutari necesse est. Particula πῶς non interrogative hoc in loco usurpatur, sed significat, *quodammodo*. Verte, *Et quodammodo hoc olet victimas focarias, id est, Odor hic quem te sentire innuis forsan a victimis ad focum cæsis venit.*

1332 — 1335.

— ἡλὶφ δ' ἐπευχμαι

Πρὸς ὕστατον φως, τοῖς ἐμοῖς πημοῖς,

Εὐχρῶς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς πινει ὁμοῦ

Δούλης θανούσης εὐμαρὸς χειρῶν] Quin

πινει ita ad φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς referri debeat, ut per subauditum ἐκείνοις vel τούτοις, isti plane intelligantur nullus dubitandi est locus. Emendatio vero Pauwii reponentis ὁ μοῦ, *rependere id quod mei est, nequaquam se mihi probat, nec ita Atticos locutos esse puto.* Ad τινειν subauditur proculdubio ποινῆν, cujus vocis notio in ipso verbi conceptu quodammodo etiam includitur. Una cum pœnis propter Agamemnonem interfectum exigendis, pœnas etiam luant mei, licet servæ, peremptæ. Perperam etiam idem vir doctus scribi jubet τοῖς τ' ἐμοῖς πημοῖς, interpolatâ copulâ τε. Non enim a verbo præcedente ἐπευχμαι pendet hic dativus (nam ita eodem prorsus loco habere videretur, iisdemque precibus imploraret Cassandra Solis numen, mortalesque Orestem & Electram, ultores sui futuros, quod neitiquam credendum) sed a verbo sequente τινειν. Constructio scilicet hujusmodi est; ἐπευχμαι δὲ ἡλὶφ πρὸς ὕστατον φως, τούτοις, vel ἐκείνοις, id est, τοῖς ἐμοῖς φονεῖς, τινειν τοῖς ἐμοῖς πημοῖς εὐχρῶς οὐσιν τούτοις τοῖς ἐμοῖς φονεῦσι, ὁμοῦ ποινῆν ἐμοῦ δούλης θανούσης &c.

1336 — 1339. Ἰὼ βροτῆα περὶ τῶν ἐπευχοντα μὲν

Σκία πρὸς ἀντρέψεν' ἢ δὲ δυσυχῆ,

Βολαὶς ὕψωσάν ποσὸς ὠλεσε χροῖον.

Καὶ ταῦτ' ἐκείνων μάλλον οἰκτεῖται πολυ.] Lo-

cus est perquam difficilis, quemque minus intellexisse videntur quotquot hactenus mihi noti Interpretes. Res humanas tesserae ludo comparat Cassandra. Ista enim ἀντρέψεν & δυσυχῆ βολαὶς (nam distinguendum est post βολαὶς, non post δυσυχῆ, ut illud cum hoc, non cum sequente ὕψωσάν, cohaereat) ad tesserae ludum proprie pertinent, & de iis hic agi manifeste ostendunt. Si favente fortuna jactus feliciores contingant, ut jactæ tesserae facillime evertuntur, ita res hominum prosperæ minime

minimo momento, etiam umbra qualibet, impulsa, statim evertuntur & ad ruinam vergunt. Si vero infeliciores obtingant jactus, ut e. g. humilem obscuramque conditionem vitæ fortitis sicut scripturam madens sponsia inducta statim delet & obliterat, adeo ut ne vestigium quidem relinquatur, ita horum brevi perit una cum vita ipsa etiam memoria. Atque hanc quidem sortem illa altera, eorum qui ex illustri loco vertente fortuna deturbantur, multo magis commiseratione dignam sibi videri subjungit Cassandra. Quænam autem sit ista *γραφῆς*, scriptura, quæ apud veteres Græcos post jactus infeliciores sponsia madente inducta deletur, sive voce ea designantur numeri in ipsis testiarum lateribus inscripti, sive, quod potius crediderim, ludentium rationes cretæ sicut hodie apud nos notatæ, quæ victo ludentium altero ludoque finito sponsia deleri solent, sive denique alia quæcunque scriptura nobis sane incomperta, iis decernendum relinquimus, quibus quæ ad Veterum aleam pertinent melius perspecta sunt & cognita. Nihil profecto mihi reperiri contigit apud eos Scriptores qui hoc argumentum ex professo tractandum susceperunt, *Pollucem*, *Meursium*, *Salmasium*, *Souterium*, quod ad hujus loci interpretationem facere possit. Istud autem *λωδαίς*, quod pro *βολαίς* hic reponi, & cum *ὀρθωσάντων* connecti, vult *Pauwius*, ab hujus loci sensu ac scopo plane alienum est; quanquam mire hac conjectura capitur vir doctus, hoc *Æschylum* ex asse, Tragicum, *Æschyloque* dignum esse, plus semel exclamans. At mihi, fateor, sicut pleraque alia ejus *Æschylea*, sensu prorsus carere videtur.

V. 1340 — 1343. Το μὲν εὖ παρῆν ἀκορεσὺν ἐφ' ἡμῶν
Πασι βροτοῖσιν. δακτυλοδεικτῶν
Δ' οὐπὲς ἀπειτῶν εἰργεῖ μελαδρῶν.
Μικετὶ δ' εἰσελθὼς ταδὲ φωνῶν.] Priora illa, Το μὲν εὖ παρῆν ἀκορεσὺν ἐφ' ἡμῶν Πασι βροτοῖσιν, *Mortalium quenquam prosperæ fortune nulla unquam cepit satietas*, responsi loco ad præcedentia dicit Chorus, Cassandrâ nondum e scena egressâ; sequentibus vero, δακτυλοδεικτῶν Δ' οὐπὲς ἀπειτῶν εἰργεῖ μελαδρῶν. Μικετὶ δ' εἰσελθὼς ταδὲ φωνῶν, *Nemo vero te prohibens arcet ab ædibus quas digito etiam tibi ostendimus, attamen ne adhuc intres talia vociferans*, Chorus alloquitur Cassandram jam actu ingredientem ædes regias. Hoc scilicet dicere vult; Non equidem intercedo quo minus regiam ingrediare, tamen, si me audias, nondum introibis, priusquam talia vociferandi fidem feceris. Nec obstat quod de Cassandra femina dicatur φωνῶν genere

masculino. Vide enim quæ notavimus supra ad v. 254. Cassandrâ autem, spretis eorum monitis, ex scena, adeoque ex conspectu, sese proripiente, ad Agamemnonis fortunam contemplandam sese convertit Chorus. Interpretes somnia hæc pro effato gnomico generaliori perperam accipiunt. Ita interpretatur *Pauwius*; μελαδρὰ δακτυλοδεικτὰ sunt ædes fortunatæ, quas propter felicitatem beatam digito monstrant prætereuntes. Earum fores semper patent, neque ab eorum ingressu quisquam arcetur. At primo hoc ne verum quidem est; a potentiorum enim & beatorum ædibus potius arcentur homines quam a pauperum & infeliciozum tuguriis, illæque his cunctis introire volentibus minus patent, quod vulgo notum est, nec forsitan ipsi *Pauwio* incognitum. Deinde, etiam si verum esset, hic tamen alieno plane loco poneretur; quænam enim inter hæc & præcedentia intercedit connectio? *Neminem mortalium unquam prosperæ fortune satietas cepit, sed beatorum fores semper patent, & nemo ab earum ingressu arcetur.* Quidquamne magis incongruum excogitari potest?

V. 1347. 1348. 1349. Νῦν δ' εἰ πρότερον αἶμα' ἀποπίπει
καὶ τοῖσι θανούσι θανῶν, ἄλλων
Ποινὰς θανάτων ἀγὰν ἐπικρανεῖ.] Vocibus istis, πρῶτερον αἶμα, & τοῖσι θανούσι, designantur Myrtili cædes, cæna Thyestea, aliaque domus Pelopidarum picula. καὶ τοῖσι θανούσι θανῶν, est, *Propter jam mortuos moriens*, id est, ut statim subjungit Chorus, *in eorum ultionem*. Similis constructionis exempla notavimus ad Nostri *Prometh.* v. 898. 973. Το ἀγὰν manifeste vitiosum est, nec per metrum stare potest. *Pauwius* scribendum putat ἀγὰν ἐπικρανεῖ, sed & displicet hiatus versum deformans, nec multum, fateor, placet locutio ista ποινὰς ἀγὰν ἐπικρανεῖν. Mihi certe nihil commodius suppetit quod reponi possit quam αὐτὸς ἐπικρανεῖ.

1350. 1351. Τίς ἀν' εὐζαῖτο βροτῶν ἀρ' ἀσινεῖ
Δαίμονι φῦναι ταδ' ἀκούων;] Ut recto stulto metrum interpolandum cum *Pauwio* censeo ἀγὰ, sed non eodem quo ille loco. Ita potius verum constituerem,

Τίς ἀν' εὐζαῖτο βροτῶν ἀρ' ἀσινεῖ
Excidit nimirum το ἀρ' a festinante librario minus animadversum ob similitudinem in literarum ductu cum immediate sequente ἀσ. Ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι est, *fortuna cladibus parum obnoxia natum esse.*

1352. Non ἐπὶ σκηνῆς, in scena, nec ἐπὶ σκηνῇ, ad scenam, sed ὑπὸ σκηνῆς, post scenam, Agamemnona trucidari facit Poeta. Recte igitur argumentum hujus

jus fabulæ emendavit *Stanleius*, emendationemque suam auctoritate *Philostrati* plane stabilivit. Vide *Philostat. Vit. Apollon. lib. vi. cap. 2. p. 244.* & *ibid. Olearium.*

V. 1360. Καὶ παρὰ μὲν ἐλεγχέειν ξὺν νεοφύτῳ ξίφει] Verte, *Et crimen evincere ex indicio gladii sanguine recenti fluentis.* Νεοφύτος, teste *Suida*, est νεῶς ξίφος. Nihil igitur in hac voce est quod ut audacius & tumidius a *Pauwio* reprehendi mereatur.

1362. Το μὴ μέλλειν δ' ἀκμῇ] Nunc vero adest id temporis punctum quando minime cunctari licet.

1365. 1366. — οἱ δὲ μέλλουσιν κλέος

Πέδον πατούντες οὐ καθεύδουσιν χερί] Nihil hic immutari necesse est; ad μέλλουσιν enim subintelligi potest ὥρας, quæ vox sæpe ellipsin patitur cum adjectivo fœminini generis juncta. Vide *Bos. Ellips. Græc. voce χρόνος & ὥρα.* Verte, *Enimvero nos cunctamur, illi vero (Ægisthus scilicet & Clytemnestra) ignominiam & malam famam futuri temporis humi proculcantes manu interea non dormiunt.* Erunt forsan qui maluerint ποδὶν πατούντες, & sibi de antithesi inter ποδὶν & χερί restituta non parum gratulabuntur; sed ut *Aquila* non muscæ, ita minutas istas argutias haud captabat excelsum *Æschyli* ingenium. πέδον πατούντες pro una voce accipiendum est a qua pendet accusativus κλέος. Vide quæ supra notavimus ad v. 181. 182. 825. & ad *Sophocl. Oedip. Colon. 1212.* *Pauwii* emendatio, & longe a vestigiis vulgatæ scripturæ recedit, & sensu etiam prorsus caret. Nam quid est μέλλοντος κλέος πέδον πατούντες? An, *Gloriæ futuræ viam insistentes?* ita quidem intellexisse *Pauwium* verisimile est. Sed nec hoc verba significant, nec si significarent, hujus loci scopo vel hilum convenirent.

1368. Του δρῶντος ἐστὶ καὶ τὸ βουλευσθαι περὶ] Verte, *Ejus est qui aliquid agere in animo habet consilium etiam inire circa ea quæ facere debet.* His verbis satis declarat pars hæc Chori se hujus facinoris otiosum futurum spectatorem, nec Regis sui fervendi aut ulciscendi gratia vel minimum periculum aditurum. Hanc hujus loci sententiam esse manifeste patet e proxime sequentibus, ubi & altera pars Chori se eadem etiam sententiâ esse satis clare ostendit. *Pauwius* nec locum intellexit, nec in interpretatione sua sibi constat. Vertit enim, *Qui agit etiam deliberare debet;* deinde interpretatur, *Cum agentibus haud secus quam cum deliberantibus sentio, & in bivio hæctenus sum constitutus mente, an scilicet agendum vel deliberandum sit.* Postremo dicit πρὶν adverbium esse, & pro πρὶν ponit,

quod cum neutra priorum interpretationum convenit.

V. 1374. Παιπαιτέρα γὰρ μοι ἐστὶν τῆς τυραννίδος] Verte, *Mortem enim quam tyrannidem pati nobis (utpote senibus) maturius obvenit.* Ea enim vis vocis παιπαιτέρα.

1377. Σαφ' εἰδοῦτας χρόνῳ τῶνδε μωδοῦσθαι περὶ] Verte, *Oportet ut certa scientia instructi de hoc facinore verba (apud populum scilicet) faciamus.*

1381. Πολλὰν παρὲν δὲν κρείως ἐρημένων] Verte, *Cum antehac multa dixerim temporis infervientia.*

1384. 1385. — τῆμονν ἀρκυσάτων

Φράζειν, ὅπως κρείων ἐκπιδήματος] Minime opus est ad ellipsin præpositionis κατὰ hic recurrere; ista enim ὅπως κρείων ἐκπιδήματος, per appositionem coherens cum præcedentibus τῆμονν ἀρκυσάτων, eaque explicans & augens.

1386. 1387. Εἰμοὶ δ' ἀγῶν ὅδ' οὐκ ἀφρηπίσος παλαι

Νίκης παλαιᾶς ἡλθε, σὺν χρόνῳ γέ μιν] Δίκης παλαιᾶς, quod reponit *Pauwius*, nequaquam hic convenit. Legendum autumo νεῖκης παλαιᾶς, veteris similitudinis. *Suidas.* Νεῖκη, ἢ φιλονεικία. Etymol. Magn. voce Δίκη, Νεῖκη, ἢ φιλονεικία, ἐκ τοῦ νεῖκος.

1388. Ἐσθλα δ' ἐνδ' ἐπὶ σὺν ἐπ' ἐξαιρεσμένους] Legendum puto,

Ἐσθλα δ' ἐνδ' ἐπὶ σὺν ἐπ' ἐξαιρεσμένους

steti autem eum ubi cecidit peremptus. *Pauwius* vulgatam ita explicat, *Ubi Agamemnon cecidit, ibi ego steti re peracta;* quibus verbis denotari vult victoriam plenam. Forsan quidem, si de certamine singulari inter duos heroas, *Achillem* puta & *Hectorem*, fermo esset, hic vero frigidissimum est schema; ut & acumen quod captat vir doctus in oppositione quam velut elegantem extollit inter ἔσθλα & ἐπὶ σὺν. Talia contempsit Poetæ nostri ingenium.

1395. 1396. — τοῦ κατὰ χρόνος

Ἀδῶ νεκρῶν σῴτῆρος εὐκταίαν χάριν] Verte, *Plutonis subterranei mortuorum servatoris gratia vota, id est, ut vota persolverem quæ ei olim nuncupaveram.*

1397. Οὐτῶν τῶν αὐτοῦ θυμὸν ὀρμαίνει πρὸς] Nihil hic immutandum. ὀρμαίνει fateor notione paullo insolentiori usurpatur; sed apud *Hesychium* ὀρμαίνειν est ὀρμαίνω, & ὀρμαίνω transitive sæpe accipi notissimum est. τοῦ ὀρμαίνει autem quod reponit *Pauwius* nihil potest frigidius.

1401. καὶ σπορῶντος καλῆκος ἐν λοχεύμασιν] Σπορῶντος ipsa sata designat, & subauditur verbum ἐστὶ. Verte, *cum sata calyces parturiunt.*

+ M

V. 1402.

V. 1402. Ως ὡς ἔχοντων] Perperam hic rescribi jubet Pauwius Ων ὡς ἔχοντων, causatus ὡς ὡς ἔχοντων Græce non dici. Nihil tamen apud Atticos Poetas frequentius. *Sophocl. Ajac.* v. 915.

Ως ὡς τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν παρὰ
& ibid. v. 996. ὡς ὡς ἔχοντων παρὰ σενάζειν, & ibid. v. 281.

Ως ὡς ἔχοντων τῶνδ' ἐπιστάδαι σε χρὴ.
1403. ἐγὼ δ' ἐπύρρομαι, Ego vero facto glorior.
1404 — 1407. Εἰ δ' ἢν ἀρεπόντων ὡς ἐπασσένδην νεκρῷ,

Τὰδ' ἀν' ἀνδρῶν ἢν. ὑπερδίκως μὲν οὖν
Τοσὺνδ' ἐκείνῃ ἐν δόμοις κακὸν ὄδῃ
Πληθὺς ἀρῶν, αὐτὸς ἐκπνέει μολῶν] Verte,
*Et si adesset rerum convenientium copia, adeo ut diis
super mortuo libare possemus, hoc etiam juste fieret.
Optimo quippe jure cum tantorum cratera in ædibus
malorum execratorum impleisset, ipse reversus ebibit.
In versu secundo pro τὰδ' ἀν' malim τὸδ' ἀν'; ad
ἀρεπόντων etiam subauditur ἀφθονία, πᾶρρυσσα, vel si-
mile quiddam. Mos scilicet obtinebat apud ve-
teres Græcos, post fusos fugatosque hostes libera-
tionis ac victoriæ grates effusis libationibus diis
liberatoribus pendendi. Ita Hector apud Homer.
Iliad. z. v. 527 — 529.*

αἶκε ποδὶ Ζεὺς
Δῶν, ἐπυρρηνίσαι δόμοις ἀνιγενέτησιν
Κρήνην σπασάδαι ἐλευθερεν ἐν μετρώσιν
Ἐν Τροίῃς ἐλασπίτες εὐκνήμιδας Ἀχαιοῖς —

Ad hunc igitur morem, cæso Agamemnone sibi maxime inviso, alludit Clytemnestra. Nec Stanleius, nec Pauwius locum intellexit, & ex hujus quidem notis nullum omnino sensum elicere datur.

1408. 1409. Θάμναζομεν σου γλώσσαν ὡς δραυστομος,
Ἥπης τοιοῦδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.] Optime hæc interpunctionibus in *Stanleiana* distinguuntur; pravam distinguendi rationem, nulla prærogativa commendatam, sed contra tenebras constructioni offundentem, frustra tentat Pauwius. Quasi scilicet γλώσσα δραυστομος, stylo præsertim *Æschyleo* dici non possit. Ἥπης ad pronomen σου referri debet.

1413. οὗτος ἐστὶν Ἀγαμέμνων] Post cæsum Agamemnonem in scenam prodeunte Clytemnestra, Regiæ fores apertæ relictæ erant, adeo ut in scenæ recessu humi stratum Agamemnonis cadaver videre posset Chorus. Hoc igitur cadaver digito monstrans Clytemnestra dicit, οὗτος ἐστὶν Ἀγαμέμνων, *Hic quem mortuum vides Agamemnon est.* Ita in auras abiit Pauwii certissima emendatio.

V. 1416. 1417. 1418. Τὶ κακόν, ὦ γυναῖκα, χλευαστέρες
Ἐδῶν ἢ ποτὶν πασάμιν, ῥυσας
Ἐξ ἄλλος ὀρωμένον τοδ' ἐπιδου δυνος]
Pro ὀρωμένον necessario legendum est, metro etiam cogente, ὀρωμέναν. Nihil præterea immutandum censeo. Quare enim ῥυσας, *rugos, crispi*, epitheton maris & aptum & elegans non sit, non video. ὀρωμένος apud *Hesychium* est ὀρωμένος. Ita autem verte, nam non bene reddiderunt Interpretes; *Quodnam, o mulier, malum e terra nutritum esculentum aut poculentum depasta, hanc etiam e crispo mari advenientem addidisti victimam, Agamemnonem scilicet.*
1419. Ἀσυνartetus est ex dochmaico & iambico dimetro brachycatalecto.

1420. Hic versus ut constet metrum & antithetico respondeat ita in duos dividendus, addita particula καὶ ad metri complementum,

Ἀπὸ λῆς δ' ἐστὶ καὶ penthemimeris iambica
Μῖστος οὐβείμων αἰσῖς periodus catalectus.

1422. Recte vulgati δημοδῶροι, anapaestum enim in sede quarta apud hunc Poetam non invenies.

1423. Οὐδὲν τοδ' ἀνδρὶ τῶδ' ἐναντίον φέρων] Οὐδὲν τοδὲ hic idem valet ac οὐδὲν τοιοῦτο. Insolentior est phrasis, fateor, non tamen ideo statim exterminanda. Saltem ampliare decet.

1425. Μῆλων φλεόντων εὐποκῖς νομειμασίν] Nihil hic temere immutandum. Νομειμα est *Grex*, non *Pascuum*. Verte igitur, *Oribus abundantibus in gregibus velleribus bene instructis.*

1427. ἐπὶ φῶδαν Θρηκίων τε λημμάτων] Omnino legendum est cum *Cantero* Θρηκίων γ' ἀμμάτων. Similitudo literarum Α & Λ induxit in errorem Librarium cui debemus vulgatum λημμάτων. Pauwii λημάτων prorsus ἀπεσθίουσιν est, ejusdem scilicet farinae cum cæteris ejus *Æschyleis* & *Tragicis*. Cum alias ventorum nulla fiat mentio, quis unquam divineret voce λημάτων designari ventos?

1430. 1431. — λέγω δὲ σοὶ
Τοιοῦτ' ἀπειλεῖν] *Edico vero me eadem plane tibi minari.*

1436. ὥσπερ οὖν φονολέει τυχα] Retinendum censeo vulgatum τυχα, quanquam versus non prorsus respicit τυχα.

1437. 1438. 1439. — λῖπος ἐπ' ὀμμάτων
Λιματος εὐπρέπειαν πέτω. ἐπ' σὲ χρὴ
Στερομένην φίλων πυρᾶ πυρᾶ πῶσι]
Locus hic, si non plane deploratus, certe difficilissimus est. Ita tamen forsitan restitui potest,
λῖπος ἐπ' ὀμμάτων
Λιματος οὐ πέπει ἀπέτον' ἐπὶ σὲ χρὴ

Φίλων περιμέναν

Τυμμά τιμμάτι τίτι.

Ita verte, *Unctio sanguinea circum oculos non præbet speciem impunitatis; adhuc oportet te amicis orbatam plagam plaga rependere.* Vim vocis λιπος hoc in loco, quantum in re adeo incerta ac difficili conjectare licet, recte explicat *Pauwius*. Eundem particulam & ante αἵματος interpolantem non sum secutus, quia inde orationem languidiorem evadere puto. Τυμμάτι pro altero τυμμά cum *Stanleio* reposui, postulante & metro & sententia. τυμμά enim istud geminatum adeo non elegans est, meo quidem iudicio, ut plane frigeat. Affectatur scilicet emphasis ubi nulla nec esse debet. Quod vero caussatur vir doctus, hanc geminationem mire hic quadrare, quia uno & altero ictu maritum occiderat Clytemnestra, præ festinatione certe præcedentium oblitus est. Ex illis enim constat, non binis, sed ter repetitis ictibus peremptum fuisse Agamemnonem. Nec satis causæ est quare lectioni nostræ imputetur ambiguitas, quod prius τυμμά ενεργητικώς, posterius παθητικώς, sit accipiendum, dubitationem enim omnem, si qua forsan sit, statim tollit verbum τίσι superveniens. Facillime autem festinanti Librario excidere potuit ultima syllaba in voce τιμμάτι, propter vocem proxime sequentem τίσι ab eadem syllaba incipientem.

V. 1447. Κεῖται γυναῖκος τῆςδε λυμάνηις] Ipsam Clytemnestram vocibus γυναῖκος τῆςδε designari ex proxime sequentibus manifestissimum est. Δευτέραι igitur φροντίδες non semper sunt σφωτέραι.

1452. Ἰσοτελής. αἵμα δ' οὐκ ἐπ' ἄσπιν] Ἰσοτελής ἐν τοῖς ἀπ' αὐτοῦ λεγομένοις cenferi potest, & proprie est ἡ ὁρὸς τοῦ ἴσου τελεῖται. Nauticum videtur fuisse convicium, cuius ratio, quod in talibus sæpe accidit, nobis hodie non satis est perspecta. Nihil igitur immutandum cenfeo. Si vero retineatur hæc vox subintelligi debet præpositio ἀπο ad ναυτιλῶν σελμάτων, quæ nautica super transstra buc advecta est. Si cum *Pauwio* ἰσοτελής reponendum cenfeas, significatio erit, non quod ille putabat, *Æque exercitata in transstris nauticis, quæ transstris nauticis se æqualiter præbebat, & classario cuique non minus quam Agamemnoni præstabat*; sed, aut, *Æque communis & attrita ac transstra nautica, aut, quæ æque cum Agamemnone transstra nautica corpore pressit, ea pro cubili usurpans.* Quæ sequuntur αἵμα δ' οὐκ ἐπ' ἄσπιν verti debent, poena vero eorum facinoribus haud defuit.

V. 1456. Εὐνὴς παροψήνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς] Nihil hic immutandum est. Εὐνὴς cum παροψήνημα arctissime cohæret ac si unum esset vocabulum a quo pendet τῆς ἐμῆς χλιδῆς; quasi scripsisset Poeta εὐνὴς οψήνημα παρὰ τὴν ἐμὴν χλιδὴν. Verte, *Mihi vero superinduxit thalami cupedias clam sibi paratas præter delicias meas, id est, quanquam adhuc forma integra & præstanti gaudeam.* Omnino autem legendum videtur παροψήνημα.

1457 — 1462. Pro τίς perperam τίς reponi voluit. *Stanleius*. Interrogative proculdubio non affirmativæ hæc efferenda. Chorus scilicet, bono rege occiso, præ mœrore vitæ pertæsus, sibi etiam mortem, sed facilem & repentinam adprecatur.

1458. Versus est pherecratius.

1460. Versus periodus est hypercatalectus. Ita absque ulla mutatione concordat antitheticus.

1462. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex epitrito secundo antispasto & syllaba.

1463. Πρὸς γυναῖκος δ' ἀπεφθίπεν βίον] Asynartetus est ex syzygia trochaica & iambico dimetro brachycatalecto. Πρὸς γυναῖκος est mulieris manu, Clytemnestræ scilicet, ut patet ex v. 1467 — 1470. seq. In versu præcedente γυναῖκος δὲ ad Helenam referri debere recte monet *Pauwius*. *Helenæ ergo multa pertulit Agamemnon, Clytemnestræ manu vitam perdidit.*

1464. 1465. 1466. Ita hos versus constitui debere censeo ut anapaestici sint,

Ἰὼ

Παρανομὸς Ἑλένα, μὴ τὰς πολλὰς,

τὰς πᾶν πολλὰς,

Ψυχὰς ὀλέσας ὑπὸ Τροίᾳ.

1468. Ἐπὶ νῆστον δ' αἶμ' ἀνιπτόν.] *Stanleius* & *Pauwius* pro ἐπὶ νῆστον reponendum contendunt ἀπὸ νῆστον, sed minus necessario. Eadem enim analogiā qua ἀπὸ νῆστον ζέδαι significabit flores decerpere, ἐπὶ νῆστον ζέδαι significabit flores insuper decerpere. *Suidas*, Ἀντιστάδαι μουσικῆς, καὶ ἠντισμέναι μουσικῆς, οἱ ἠδρικοῦτες τὰ ἀνθ' τῆς μουσικῆς. Non tamen mendo caret hic locus; aut enim reponendum est ἐπὶ νῆστον, aut versu proxime sequente legendum est ἦ τις ἤ. Hæc enim de Clytemnestra, non de Helena, dici intelligenda sunt, & arcte cohærent cum duobus versibus sequentibus, ut quoquomodo tollenda sit distinctio post ἀνιπτόν. De Helena certe dici non potuit eam Agamemnonis animam decerpisse δ' αἶμ' ἀνιπτόν, per eadem inexpiabilem. Totum igitur locum ita verte; *Nunc vero perfectam maxime memorabilem (Agamemnonis) animam tu insuper decerpisti per eadem*

† M 2

inex-

inexpiabilem quæ tunc eras in ædibus, id est, non, sicut Helena, domo relicta profuga.

V. 1470. Εἰς εἰδματος, ἀνδρὸς οἴζυς] Verte, *Discordia nimium quam connubio juncta, viri ærumna*. Εἰς vocatur hic Clytemnestra. Juxta eandem etiam analogiam qua Minerva ἀδάμαστος θεὰ dicitur, & παρδενος ἀδμης est *Virgo jugum maritalē nondum passa*, εἰδματος erit *quæ nimium matrimonio conjuncta est*, id est, quam optandum erat, nunquam cum viro matrimonio fuisse junctam. Versus est periodus catalectus, εἰδματος enim secundam necessario producit. Vide *Dawes. Miscell. Critic. p. 196. 204.*

1477. Δαίμων, ὃς ἐμπνέει δαίματι καὶ] Nulla metri necessitate pro ἐμπνέει Canterus & Pauwius reponunt ἐμπνέει.

1479. 1480. Κρατὸς γ' ἰσχυρὸν ἐκ γυναικῶν
Καρδία δακτὸν ἐμοὶ κρατύνει] Verte, *Victoria quidem mulierum opera* (Helenæ & Clytemnestræ) *pari ambarum animo reportata, quæ cor mihi mordet, potiris*. Helenæ & Clytemnestræ facinora supra inter se contulerat Chorus; Helena multos sub Troja, Clytemnestra unum, præcipuum vero & πολλῶν ἀνταξίων ἄλλων, domi perdiderat. Hic eandem comparisonem continuans addit, Victoriā, quam earum opera Genius familiæ Pelopidarum infestus reportaverat, parem in ambabus animum indicare.

1485. Nulla hic est difficultas. In voce τετραχίων Doricum α corripī posse ostendimus in notis ad *Valcknenarium* ad *Phœnissas* Euripidis v. 1559. Vide & quæ notavimus ad *Sophocl. Electr.* 1252. 1272.

1487. 1488. 1489. Ἐκ τοῦ γὰρ ἐκείνους αἱματολογὸς
Νεῖρεϊ τρέφεται, πένυ καταλινέει
Τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχθυὸς] Verte, *Ex illo enim tempore quo Cupido sanguinem lambendi in visceribus Genii illius alitur, priusquam cessarit vetus calamitas, novus denuo profunditur sanguis*. Nec Stanleius nec Pauwius locum intellexisse videtur, & ex hujus quidem constructione nullum plane sensum elicere datur; illius vero ἄχος, pro ἄχος minus hic convenit.

1491. Δαίμονα καὶ βαρυμνήν αἰνεῖς] Versus logædicus est dimeter. Αἰνεῖς autem non est hic, *laudas*, sed, *esse assentiris*, & eodem sensu intelligi debet nomen αἶνος quod mox sequitur.

1493. Periodus est catalectus.

1499 — 1505. Versus hosce non revera anapæsticos esse sed mixtos recte vidit Pauwius. Quatuor tamen priores anapæstici sunt, quorum primus & tertius dimetri sunt acatalectici, secundus & quar-

tus similes catalecti, ultimæ enim duæ syllabæ vocis ἐκπνέων per synizesin in unam contrahuntur. Versus quintus pariter anapæsticus est dimeter a. catalectus, sextus ionicus est a majore dimeter hypercatalectus ex pœone secundo pro ionico syzygia trochaica & syllaba, septimus logædicus similis v. 1491.

V. 1503. Ὡς μοι μοι κοῖταν τανδ' ἀνελυδερὸν] Pauwius vocem κοῖταν de lecto & uxore interpretatur, *Stanleius* de morte; pessime uterque, & a Poetæ mente quam longissime. Κοῖταν hic idem significat ac infra v. 1549. χαμῆναι δρυτὴν, vas scilicet *balneatorium* in quo trucidatus tunc jacebat Agamemnon. Hoc mortis genus ἀνελυδερὸν & Agamemnone indignum existimabat Chorus; ἀνελυδερὸν esse negat respondens Clytemnestra infra v. 1530.

1514. Recte metrum restituit Pauwius,

Ὡς μὲν ἀναιτίος γ' εἶ
dactylicus catalectus in diffyllabam nullus datur, ut supra monuimus, propter ultimæ syllabæ indifferentiam.

1516. 1517. — πατρὸς δὲ συλληπ-
τὸν γινώσκ' ἀν' ἀλαστωρ] Verte, *paternus vero malus genius esse potuit adjutor*. πατρὸς δὲ ἀλαστωρ idem est ac ὁ παλαιὸς Ἀτρεΐδης ἀλαστωρ supra v. 1510. memoratus. Eum Clytemnestræ adiutorem hujus cædis esse potuisse dicit Chorus, ipsam tamen non esse infontem. Perperam hic Orestem designari arbitrat *Pauwius*.

1518 — 1521. Βιάζεται δ' ὁμοσπονδίας
Ἐπηρεοῦσιν αἱμάτων
Μέλας Ἀγνὸς ὅποι δὲ καὶ πρεσβυτέρων
Παχὰ κουροβορῶν παρεξεί] Pro ὅποι δὲ legendum censeo ὅποι γε & pro Παχὰ cum Stanleio & Pauwio repono παχῶν. Verte, *Adigitur vero cognatis sanguinis profluviis niger discordiæ & furoris Genius ad id sceleris fastigium, quo quidem progressus glaciem & horrorem ei etiam qui liberos proprios voravit* (Thyestæ scilicet) *incutiet*. Matricidium scilicet Orestis obscure prædicit Chorus. Nihil infelicius & omni sensu magis expers me vidisse memini quam est *Pauwiana* hujus loci interpretatio. Pene quot verba, totidem sunt absurditates. ὅποι πρεσβυτέρων secundum eum est ὅποι πρεσβυτέρων; κουροβορῶν est κουρὸς βορῶν, *puer vorax*; Puer autem vorax est Orestes. Huic Orestī, ut matrem occidere sustineat, non Furias cum facibus ardentibus, sed frigus, si diis placet, & pruīnam in pectus indit Mars. En, Lector, *Æschylea* & vere *Tragica*.

V. 1544.

V. 1544. 1545. Δικη δ' ἐπ' ἄλλο παρὰ γὰρ θηρεῖ βλαβὴς
 Πρὸς ἄλλαις θηραναισι μοῖρα] Verte, *Vindictam vero in aliam perniciem acuit ad alias cotes fatum.* Chorus scilicet vaticino spiritu quodammodo abreptus, pœnas, quas postea & Clytemnestræ matri & Ægistho ob cædem paternam irrogavit Orestes, prævidet simul, &, obscurius licet, prædicat. De vindicta enim quæ non nisi post tempus aliquod interpositum consummari debebat hic agi, constat ex verbis proxime præcedentibus, *ψεκας δὲ ληρεῖ, Procella vero ad tempus resedit.* Ut prioris autem versus constet metrum legendum opinor, una tantum voce transposita,

Δικην δ' ἐπ' ἄλλο παρὰ γὰρ θηρεῖ βλαβὴς θηρεῖ —

Ita prodibit asynartetus ex penthemimeri iambica & iambico dimetro brachycatalecto, similis v. 1542. *Pauwius* loci sententiam minime est affectus.

1553. 1554. 1555. Αποκακυστα ψυχῆν, ἀχαρὶν
 Χαρὶν αὐτ' ἐργῶν
 Μεγάλων ἀδικῶς ἐπικραναῖ] Infinitiva ἀποκακυστα & ἐπικραναῖ pendent a verbo τλησθῆναι præcedente. *Pauwius* legendum conjicit, Μεγάλως ἀδικῶν, sed adverbium μεγάλως sensum nullum idoneum hic habere potest. Μεγάλα ἐργα sunt facinora indigna, quæ videntium animos horrore perfundunt.

1565 — 1568. Cave *Pauwium* audias metra aliter ac in vulgatis exstant constituentem. Paræmiacum & elegantius & sæpius præcedit basis anapæstica.

1569 — 1575. Ονειδὸς ἵκεῖ τοῖς αὐτ' ονειδοῖς.
 Δυσμαχα δ' ἐστ' ἔρηναι.
 Φερεὶ φερόντ', ἐκτινέει δ' ὁ κραινών.
 Μιμνέει δὲ μίμνοντος ἐν χροῶ Διὸς
 Πάθειν τον ἐρῶντα. Δεσμὸν γὰρ
 Τὶς αὖ γοναὶν ῥέον ἐκβαλοῖ δερμῶν;
 Κεκολληται γένος προσπαλα] Hujus anti-

trophæ veram sententiam minus affecti videntur Interpretes. Ita verte; *Convicium hoc exprobratione nostra vicissim videtur natum. Acerbo autem certamine dirimentur hæc lites. Abripit illa (Iphigenia scilicet) eam qui ipsam olim abripuit (nempe Agamemnonem) luit vero panas ejus interfector. Manetque (siquidem Jupiter per temporis spatia perennat) ut patiatu vicissim is qui patravit. Quis enim prolem legitimam facile domo exturbet? Animis nostris fixum & ratum sedet quasi glutine junctum Atridarum stirpi adherere.* Hæc ultima Orestem respiciunt, quem paternam cædem ulturum, sibi que Mycenarum sceptrum asserturum,

mox adfore confidit Chorus. *Pauwius* antiquum obtinet; verba Poetæ fœde corrumpit, ut sententiam ab ejus mente alienissimam simul & insulsam plane inde eliciat.

V. 1576 — 1585. Εὖ τοῦδ' ἐνέει ξὺν ἀλκιδεῖ
 Χρησμον. ἐγὼ δ' οὖν
 Εἴδω δαίμονι τῷ Πλειθενιδῶν
 Οὐκοῖς δεμένα, ταδὲ μὲν σερρεῖν
 Δυστλήτα περ οὐδ'. ὁ δὲ λοιπὸν, ἰόντ'
 Ἐκ τῶνδε δερμῶν, ἀλλήν γενεάν
 Τρέψειν θανάτοις αὐδέντασιν.
 Κτεάνων τε μέρος βέρον ἐχούσῃ
 Πάν ἀποχρη μοι, δ' ἀλληλοφονοῖς
 Μανίας μεταθρῶν ἀφελούσῃ] Cum *Stan-*

leio ἐνέει, cum *Pauwio* μοι γ' ἀλληλοφονοῖς, & ex propria conjectura μοι γ' pro ἰόντ', repono. Injecta scilicet a Choro successionis mentione quæ ad Orestem jure pertinebat, hanc statim arripit occasionem Clytemnestra conditionem proponendi, quæ rata habita, omnia denuo conciliari, & sibi Ægisthoque facinoris peracti impunitatem præstari posse, sperabat. Profitetur igitur, juramento etiam interposito, se in hac decisione Chori de regni successionem, quanquam non admodum, ut fatetur, grata, acquieturam, & propriis facultatibus quanquam oppido modicis fore contentam, modo Genius ille sinister Plisthenidarum familiæ insensus ædibus tandem exturbetur, neque imposterum superstitibus mutuis inter se cædibus committere permittatur; id est, ea lege, ut sceleris quo se modo contaminaverat concedatur impunitas, & omnia præterita sub oblivione perpetua sepeliantur. Hæc, ni fallor, hujus pericopes est sententia, hic scopus. Verte igitur, *In hunc incidisti, veritate consentiente nec sine afflatu divino, sermonem. Ego igitur astipulor, juramento interposito Plisthenidarum Genio obstricta, me hisce quidem conditionibus contentam fore, etsi alioquin parum gratis. Ille vero debinc ades hasce relinquat, ut aliam familiam cædibus mutuo illatis atterat. Possessionum autem etiamsi partem modicam habeam mihi omnino sufficit, dummodo insanias mutua cæde furentes domibus hisce abegerim.* Vera hujus loci interpretatio ne per somnium quidem *Pauwio* innotuit. Expositio ejus merum est ænigma oraculo quovis obscurius.

1605. Ἀσπῆρα δ' αὐτῶν αὐτῇ ἀνείκα λαβὼν] Hæc de Thyeste dicta esse inter omnes convenit, & res ipsa satis loquitur, qui tamen voce aliqua, prout oportuit, non designatur. *Pauwius* pro αὐτῶν reponit αὐ-

τος, sed neque αὐτῶν hinc commodè abesse potest, neque per pronomen istud αὐτός, denotaretur Thyestes, sed omnino Atreus, quod præcedentia expendenti satis liquido, opinor, constabit. Rescribendum igitur puto,

Ἀσπμα δ' αὐτῶν οὗτος ἀγνοῖα λάβων

οὗτος optime ad præcedens πατρὶ τῷ μὲν refertur, non itidem αὐτός.

V. 1608. Ὀμιῶξεν ἄν, πίπτει δ' ἀπο σφαιρῆς ἔρων] Legendum existimo, *Stanleium* maxima ex parte secutus,

Ὀμιῶξεν, ἀμπιπτεῖ δ' ἀπο σφαιρῆς ἔρων —

Verte, *Ejulavit, & humi recidit ex jugulo evomens*, ea nimirum quæ modo voraverat. *Pauwius* reponit ἔρων pro ἔραζε; sed lectione hac admissa quem sensum commodum hic habere possunt ista ἀπο σφαιρῆς? *Pauwius* quidem vertit, *a ferculo cruento*; sed neque significationem hanc agnoscunt verba ista, nec quid sit, *in terram cadere a ferculo*, bene intelligo.

1611. Οὕτως ὀλεσθῆ πᾶν τὸ Πλεισθενὸς γένος] Ὀλεσθῆ hic omnino stare haud potest, augmentum enim nunquam abjiciunt Attici, neque melius constat sententiæ ratio: non enim certe jam perierat universa Plifthenis profapia, viventibus adhuc Menelao, Oreste, & Electra. Neque si periissent, οὕτως periisse dici poterant, cum quomodo perierant nullibi sit dictum. Versus hic proculdubio ipsa est ἀρα qua Plifthenidarum genus devoverat Thyestes. *Ita pereant*, id est, *sicut ego nunc pereō, ad terram prostrati*. Legendum igitur,

Οὕτως ὀλεσθῶ πᾶν τὸ Πλεισθενὸς γένος.

1619. 1620. Οὕτω χαλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ
ἰδόντα τούτου τῆς δίκης ἐν ἔρκεσιν] Nodum in scirpo quærit *Pauwius* dum contendit hic scribi debere aut ἐμὲ aut ἰδόντι. Constructio minime est obscura; Οὕτω χαλὸν δὴ ἐμοὶ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμὲ (quæ vox ἀπο κοινοῦ repetitur ex usu linguæ Græcæ notissimo) ἰδόντα &c.

1634. Γυναί, σὺ τοῖς ἡκόντας ἐκ μάχης νέον] Certissima est conjectura *Stanleii* reponentis τοῦδ' ἡκόντος, adeo tamen ut genitivus absolutus esse intelligatur nec in sequentibus immutetur distinguendi ratio recepta; aliter constructio intricata prorsus evadit.

1640. Σὺ δ' ἐξαιεῖας ἡτοῖς ὑλαγµασιν] *Pauwio* omnino assentior reponenti ἡτοῖς.

1645. Τὸ γὰρ δόλωται πρὸς γυναῖκος πν σαφὲς] Legendum puto σαφές. Verte, *Quoniam eum uxoris opera illaqueare ratio erat certa rem bene gerendi*.

V. 1649. οὐτὶ μὴ σπείρασφορον] Optime *Stanleius* ὥς μὴ *Pauwii* οὐτὶ μοι σπείρασφορον aliam habet significationem huic loco parum aptam, nempe, *qui non una mecum funalem se præbet*.

1650. 1651. — ἀλλ' ὁ δυσφίλει σκοτῶ

Ἄλμος ξυνοῖκος μάλθακον σφ' ἐποφεται] Hæc

optime explicant ἡσίδας illas δυνas quarum supra v. 1630. fit mentio.

1653. ἀλλὰ σὺν γυνῇ] Forsan scribendum ἀλλὰ πν γυνῇ.

1658. Ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς ταδ' ἐρδεῖν καὶ λῆγειν γνώστῃ ταχα] Sermo hic præ iracundia abruptus est; γνώστῃ ταχα, cito cognosces qualis sit futurus eventus. *Pauwii* conjectura, γνώστῃ ταχα, id est secundum eum, γνώστῃ μοι ἐστὶ ταχα, *Consilium mihi est in arena*, solœca plane est loquendi formula, saltem non Græca.

1662. τὴν τύχην δ' ἐροῦμεθα] Hæc Choro certissime tribui debent.

1664. Ἀλλὰ καὶ ταδ' ἐξαμνητα πολλὰ θυσηνὸν ὁ ἔραος] *Pauwio* assentior reponenti θυσηνὸν οὐτ' ἔραος.

1665. μηδὲν ἡματῶμεθα] Legendum omnino μηδὲ γ' αἰματῶμεθα; nam ἡματῶμεθα formâ subjunctivâ præteriti perfecti passivi Græcæ non dicitur.

1666. 1667. Στείχετε δ' οἱ γέροντες, πρὸς δόμοις πεπρωμένοις τοῦσδε

Πρὶν παθεῖν. ἐρξάντα καίρεν χεῖν ταδ' ὡς ἐπὶ ἔαμεν] In hisce versibus, prout

nunc leguntur, vacillant æque & sententia & metrum; forsân ita restitui possunt,

Στείχετ' ἐνδεδῆ, ὦ γέροντες, πρὸς δόμοις, πεπρωμένοις

Πρὶν παθεῖν. ἐρξάντας ἀνεῖν χεῖν ταδ' ὡς ἐπὶ ἔαμεν.

Verte, *Ite hinc, o senes, domum vestram, priusquam vulnerati aliquid patiamini. Acquiescere vos oportebat hæc ita fieri tolerantes prout ea perfecimus*. τὰ δὲ glossēma est inepti Librarii qui participium πεπρωμένους de Ægisthi satellitibus perperam interpretabatur. Monstrum pro versu hic nobis obtrudit *Pauwius*.

1668. Εἰ δὲ τοι μοχθῶν γενοῖτο] *Pauwius* hic interpolat τι non sine metri detrimento; sed vocis istius ellipsis in constructionibus verborum cum genitivis usitatissimam esse ostendunt *Basius* in Ellips. Græc. & *Perizonius* ad Ælian. Var. Hist. lib. x. cap. 21.

1672. Δαίμονας περιωμένους] Recte, meâ quidem sententiâ, reposuit *Pauwius*, δαίμονας περιωμένους, fortunam tentantes.

V. 1673.

V. 1673. Σωφρονος γυναικας δ' ἀμαρτητον κρατουντα] Hunc versum & corruptum esse & in fine mutilum nemo non videt; proculdubio tamen Clytemnestrae tribuendus Ægisthi furorem cohibenti. Optime restituit *Stanleius*,

Σωφρονος γυναικας δ' ἀμαρτητον κρατουντα * * *

Pauwii emendatio ex ignorata vera loci sententia orta est.

1675. μετεμ' ἐτι] Verte, *adhuc ulciscar*.

1681. 1682. Μη προτιμης ματαιων τανδ' ὑλαγματων

Και συ θισσμεν κρατουντε τανδ' δωματων] Optime metrum mutilum præeunte *Scholias*te veteri ita restituit & explevit *Stanleius*,

Μη προτιμης ματαιων τανδ' ὑλαγματων, ἐγω

Και συ θισσμεν κρατουντε τανδ' δωματων καλως.

Canteri conjectura, a *Pauwio* prælata, præter-

quam quod minus elegans sit, in hoc insuper peccat, quod commatis trochaici in illa nulla habita est ratio. Sed quid sibi velit μη προτιμης, cum nullius prorsus rei facta sit mentio quæ προτιμασαι possit? Proculdubio rescribendum Με προτιμης.

Notæ in SCHOLIA.

Ad v. 1108. Legendum videtur, τοις λεξοντας ἡμιν περιστα.

1126. Lege ἐπολοθυζαι μελιδι.

1151. Lege θρηνηις νομον ανομον.

1154. Hæc ad v. 1155. pertinent.

1379. Lege αδιαφορας.

N O T Æ

I N

C H O E P H O R A S.

I N A C T U M P R I M U M.

V. 22. **Π** ῥέπει, παρὶς φοινιάσας μυγμοῖς] Præclare restituit *Stanleius*, φοινίσις ἀμυγμοῖς; aliter metrum antistrophico minime respondebit. Neque *Pauwio* hunc refarciendi feliciter cessit conatus. In asynartetis enim penthemimeris prior in syllaba longa desinere debet, neque ulla hic locum habet ἀδιαφορία, quod & pluries olim monuimus.

23. Δι' αἰῶνος διογμοῖσι βοσκέται κέαρ] *Cantero* & *Stanleio* assentior reponentibus δ' ιγμοῖσι, nisi quod metri gratia τοῖς ἰσθὰ παραγωγicum abjiciendum censeam. Ita rescribendum,

Δι' αἰῶνος δ' ιγμοῖσι βοσκέται κέαρ
ut versus sit antispasticus ex duobus epitritis primis & dijambo. In antistrophico epitrito alteri respondet antispastus, dijambo vero est pentasyllabus; nam δωμάσι, non δωμάσιν, ibi etiam legi malim. ιγμος est ab ιγέιν, exclamare ιου, ιου, quam interjectionem lamentantis esse notissimum est. Ιου, χετλιαστικόν ἐπιρῆμα, ἀντι τοῦ οἰμοῦ, φεν. *Suidas*. Ιου χετλιαστικόν ἐπιρῆμα ὡς το φεν καὶ το παπα. *Hesych*. *Turnebiana* habet ωγμοῖσι, quæ vox ideo minus hic convenit, quod ωζειν unde derivatur, significat exclamare ω, ω, quæ interjectio est admirantis aut plaudentis. ὠζόντες, βοῶντες καὶ λεγόντες ω, ω, καὶ θαυμάζοντες. *Hesychius*. Ὅπως ἀδόντες ὠζῶσιν οἱ δαίτα. *Aristoph. Vesp.* 1518. ubi vide *Florent. Christianum*. Sonus est etiam a stertente editus; Noster infra *Eumenid.* 123. 124.

Χο. Ωγμος

Κλ. Ωζεις, ὑπνωσεῖς, οὐκ ἀνασίσῃ τυχός;

36. Θεοδὲν ἐλακὸν ὑπεγγυοῖ] Vocem ὑπεγγυοῖ optime explicat *Scholias*, τὴν ἀποφασιν ἐγγυώμενοι, ἢ, οἱ ἐκ θεῶν ἀσφαλισμένοι τὴν μαντείαν.

V. 44. 45.

— φοβου-

μαι δ' ἐπὶ τοδ' ἐκβαλλειν] Antiquis in more erat, quando inferias mortuis libabant, preces immiscere, quibus defunctorum manes placarentur, & parentantibus propitii redderentur. Vide *Sophocl. Electr.* v. 450 — 460. & quæ paullo infra in hac ipsa fabula sequuntur. Ut preces tales pro se funderet proculdubio a Clytemnestra Choro fuerat commissum, easdemque hic per τοδ' ἐπὶ designari puto. Chorus autem scelus dominæ detestata, & ne ipsa preces has fundendo ejus quodammodo particeps fieret verita, hoc munus sibi impositum præ metu istiusmodi averfatur. Rationem reddit versu sequenti. Quod autem *Stanleius*, probante *Pauwio*, pro ἐκβαλλειν hic reponi jubet ἐκβαλειν, mutatione hac minime est opus, cum vocalis brevis ante duplicem λ sæpius corripitur. Vide quæ supra notavimus ad *Agamemn.* v. 294.

46. Τι γὰρ λυχὸν πεσόντος αἵματος πεδῶ;] Λυχὸν quod reponit *Canterus*, assentientibus *Stanleio* & *Pauwio*, primam producit, adeoque salvo metro hic locum habere haudquaquam potest. Vulgata, si placet, ita reddenda est; *Quid enim? grave est hoc facere cum sanguis humi fuerit effusus*. Forſan tamen rectius legi potest,

Τι γὰρ λυοὶ γὰρ πεσόντος αἵματος πεδῶ

Verbum λυειν hic eandem potestatem habebit ac λυσιτελειν. Vide *Euripid. Medeam* 566. & ibi *Barnesii* notam. Verte, *Quid enim juvaret* (ἐπὶ τοδ' ἐπὶ) *cum sanguis humi fuerit effusus?*

50. Choriambicus est dimeter acatalectus. *Pauwius* aliud metri genus coagmentare frustra conatus est, tibicinibus variis interpositis, aut omnibus a que

æque insulsis & verisimilitudine prorsus destitutis.

V. 52 — 57. Σέβας δ' ἀμαχὸν ἀδαμαντὸν

Ἀπολεμὸν τὸ πρῶτον,

Δι' ὧτων φρένος τε

Δαμνὸς περσέων,

Νῦν ἀφίσταται. φοβεῖ-

ται δὲ πρ.] Per vocem σέβας majestatem

regiam intelligi puto, quam hucusque sacrosanc-
tam & inviolabilem habitam, nimirum inexpug-
nabilem, indomitam, nunquam prius oppugna-
tam, populi auribus inculcatam, ejusque men-
tem præstringentem, nunc tandem defecisse que-
ritur Chorus, propter Agamemnonis scilicet cæ-
dem tamdiu inultam, interfectoribus flagitium
hoc impune ferentibus. Hujus vero rei causam
statim subjungit, φοβεῖται δὲ πρ., metuit scilicet quis-
que. Nam si *Stanleio* & *Pauwio* auscultes hæc in-
terrogative poni consentibus, periit omnino hujus
pericopes sententia.

59 — 63. Ποτὶ δ' ἐποικοτεῖ δίκας

Ταχέα, τοῖς μὲν ἐν φάει,

Τα δ' ἐν μεταρχμῷ σκοτοῦ

Μένει, χρονοῖσιν ἀχὴ βρεῖ

Τοῖς δ' ἀκραῖτος ἐχέι νύξ.] Versum penulti-

um ita restituendum conjicio,

Μένει χρονοῖσιν γ' ἀχὴ,

aut si mavis

Βρεῖ χρονοῖσιν γ' ἀχὴ,

nam το βρεῖ ex varia lectione videtur ortum. Qui-
dam scilicet libri habebant βρεῖ, alii μένει, ita
scriptura margini ascripta tandem in contextum
irrepsit, & versus fini accrevit; deinde cetera im-
mutata ut metro quadantenus consuleretur. Le-
viter autem distinguendum est in versu secundo
post τοῖς μὲν, & ita totus locus vertendus; *Justitie*
vero retributio in quosdam extemplo & palam animad-
vertit; quædam delicta crepusculo quodammodo obum-
brata calamitates manent tardiores, quosdam demum
nox irrita & inefficax circumtegit. Si magis placet
altera scriptura βρεῖ (quam mihi quidem ma-
gis placere fateor) tunc pro nominativo haben-
dum το Τα, & vertendum; *Quædam vero delicta*
crepusculo quodammodo obumbrata scaturiunt calami-
tates tardiores. *Pauwius* Poetæ sententiam ne per
umbram quidem vidit.

64 — 81. Rectissime statuit *Pauwius* hæc quæ pro
strophæ & antistrophæ vulgo venditantur revera
epodum constituere.

64. Antispasticus est trimeter catalectus ex dijambo
antispasto pentasyllabo & epitrito secundo cata-
lecto.

V. 65. Τίτας φόνος πεπηνεν, οὐ διαρρυσθῆν.] Constructio est,
φόνος πεπηνεν ὥστε τίτας vel τίτης εἶναι, οὐ διαρρυσθῆν. *Cædes*
ita depaëta est ut vindictam certissime sit accersitura,
non ita ut diffuere & aboleri possit. Τίτας φόνος eā-
dem constructionis formā ponitur ac παλαιὸν πημά
supra in *Agam.* v. 1208. & λυτήριον λυπημα apud
Sophocl. Trachin. v. 563. ad quæ loca & ad *Trachin.*
v. 1039. vide quæ notavimus.

66. Διαλῆς ἀπὸ διαφέρει τον αὐτον.] Pessime *Scholias*
eumque secutus *Pauwius* διαφέρει interpretatur per
διαπαράστασι. Hoc in loco significare videtur *jaëlat,*
agit.

67. Παναρκτας νοσῶν βρεῖν.] Qualem hîc significatio-
nem commodam habere possit epitheton παναρκε-
τας, aut quali constructione ponitur genitivus νοσῶν
conjectare nequeo, nec quidquam juvant Interpre-
tes. Forfan reponi potest,

Γ' ἀνηκεῖσιν νοσῶν βρεῖν

subaudita particula ὥστε.

68. Τοῖς δ' ἀκραῖτος ἐχέι νύξ.] Hic versus ex oscitantis
Librarii incuria in sedem alienam migrasse videtur.
Nimirum verbum βρεῖν quod proxime præcedit
oculos ejus minus attentos adeo transversos egit,
ut versum quem in antistropha præcedente ver-
bum istud præcedebat hîc quoque subjunxerit.
Certe hoc in loco non otiosus tantum est, sed sen-
tentia etiam molestissime officit.

69. 70. Οἷοντι δ' οὐπὶ νυμφικῶν ἐδωλίων

Ἄκος.] Quis ex his sententiam ullam oppor-
tunam & idoneam elicere possit? Vulgo de virgi-
nem vi violante interpretantur; sed de sangui-
nis proditorie effusi, non de stupri, piaculo hîc
agitur. Neque enim aut virgo erat Clytem-
nestra, aut stuprum vi passa est. Forfan reponi
potest,

Πιῶντι δ' οὐπὶ νυμφικῶν ἐδωλίων

Ἄκος

νυμφικῶν ἐδωλίων pendet a præpositione ἀπὸ subintel-
lecta. Verte, *Externato vero nullum a thalamo con-*
jugiali adest solatium.

70. 71. 72. — πορὶ τε πάντες ἐκ μίας ὁδοῦ

βαίνοντες τὸν χειρῶν

φόνον καὶ χειρῶντες ἰουστὰ ἀπὸν.] Hæc præce-
dentibus haud minus corrupta sunt. In versu al-
tero qui hephthemimerim dactylicam constituit
Pauwius ex *Turnebiana* recte reposuit χειρῶνσι, qui
manus polluit. Versus tertius ita forsan restitui
potest,

φόνον καὶ χειρῶντες ἔχουσι μάταια. Asynartetus ex
penthemimeribus iambica & trochaica.

† N

V. 73.

vibrantia valida (jacula scilicet) *manibus quatiens* & *gladios tumultuarie cum manubriis ex eodem ferro fabricatos rotans*. το τίς optative non interrogative hic ponitur, & ab interjectione invocandi in pender, adeoque verti debuit, *O adsit aliquis*, non *Quis aderat*. Σκωδῖα in quibusdam libris reperitur pro Σκωδῖς τα, teste & adprobante *H. Stephano*, ut & pariter ἐνεργα pro ἐν ἐργῳ, teste *Turnebo*. παλιντονα sunt quæ vi elastica prædita sunt, adeoque epitheto hoc exprimuntur hastæ sive jaculi tremula vibramina. Hac etiam de causa gladiis adduntur epitheta χεῖρα, αυτοκωπα, ut desiderii sui impatentiam testetur Chorus, quod expectare nequit donec ensis pulchre fabrefactus paretur.

V. 168. Εὐξυμβολὸν τοῦ ἐστὶ παιτὶ δοῦναι] Nihil hac scriptura magis esse ridiculum pronunciat *Pauwius*, plane enim contrariam sententiam sibi requirere ut subsistere possit, ideoque reponit οὐ ξυμβολόν. At quisquis responsum Chori quod versu proxime sequenti continetur attentius expendet, is statim videbit verissimam esse vulgatam lectionem, & contra, ipsam viri docti conjecturam revera esse ridiculam.

169. Πῶς οὖν παλαιὰ πᾶσα νεώτερας μάτω;] Verte, *Quomodo igitur fit ut necesse sit me seniore a juniore discernere?* Formæ scilicet subjunctivæ verba non raro significatione proprio gaudent quo ad χεῖρ ἵνα subaudium referuntur, monente doctissimo *Dawesio* *Miscell. Critic. p. 75.* quem fodes vide. Nova distinguendi ratio quam excogitavit *H. Stephanus* sententiam prorsus perdit.

170. κείρατο νῦν] *bunc detondere potuerit.*

171. Εχθροὶ γὰρ οἷς προσέειπε πινθίσαι τείχε] Verte, *Inimici enim sunt ii quorum officium fuit capillo detonso lugere.* Hunc autem versum Choro recte tribui puto, propter καὶ μὲν unde incipit versus proxime sequens; sed utcumque de hoc statuatur perinde est. Nihil enim dicit hic versus quod non satis clare in præcedente innuitur.

184. ἀφροῖσι, *improvisæ.*

188. 189. Ἐμὴ δὲ μητρὸς, οὐδαμῶς ἐπωνυμίῳ φρονίμῳ πατρί, δουδεὶν πεπαμένη] Verte, *Mea vero mater animum erga liberos baudquaquam matris nomini respondentem impium gerens.* Non displicet autem *Pauwii* conjectura δουδεὶς pro δουδεὶν reponentis.

190. Εἶω δ' ὅπως μὲν ἀντικρὺς τὰ δ' ἀνέσω] Subaudi οὐκ ἐχῶ vel οὐκ ἐστὶ.

194. Ὅπως διφροῦντις οὐτα μὴ κινυσομένη] Lege 'κινυσομένη, augmento eliso. Verte, *Ne undique agitarer quocun-*

que ferant venti. Vide quæ notavimus ad *Prometh. v. 157.*

V. 195. Ἀλλ' εὐ σαφὴν τὸν δ' ἀποπύσαι πλοκὸν] *Proculdubio cum Robertello legendum ἀποπύσαι, nec quidquam amplius immutari necesse est; nodum enim in scirpo quærit Pauwius.* Præcedens εἶχε φωνὴν aperte pendet a nominativo præcedente τοῦ ἀγλαΐστρα a quo etiam regitur formæ potentialis verbum ἀποπύσαι. Formula autem hæc ἀποπύσαι τὸν δὲ πλοκὸν εἰ τέτμημένος ἢν idem prorsus valet, diversa licet constructione, ac ἀποπύσαι εἰ ὅδε πλοκὸς ἢν τέτμημένος. Vide *Dawes. Miscell. Critic. p. 148.*

202. Σμικρὸν γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πύθμην] Ellipsis est præpositionis ἐκ, *ex parvo semine.*

210. 211.

— τοῖς θεοῖς τελεσφοροῦς

Εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα] Ideo hic malim τελεσφοροῦς εὐχὰς, quia preces Electræ jam in parte exauditæ fuerant. Eodem sensu habes τελεία εὐγμάτα *Aristoph. Thefm. v. 359 — 360. & infra v. 539.* οὐτέρων τελεσφορῶν.

212. Ἐπεὶ τί νῦν ἔλατ' ἐλατὶ δαίμονων κύρω;] Dupliciter peccare hunc versum causatur *Pauwius*. Primo, ἐπεὶ cum interrogatione fordet. At Atticis Poetis certe non fordebat, & plura constructionis istius exempla ex *Aristophane* suppeditabit *Devarius*. Deinde τί κύρω non dicunt Græci, sed τίνας κύρω. Græcus tamen, ni fallor, fuit *Euripides*, qui in *Hecub. v. 698.* ita scripsit,

Οὐκ οἶδ', ἐπ' αὐταῖς νῦν κύρω θαλάσσιας.

215. Σύνειδ' Ὀρέσσην πολλὰ σ' ἐκπαγλουμένην] *Pauwio* omnino assentior verbum συνοῖδα dativum personæ sibi adsciscere. Legendum igitur σ' ἐκπαγλουμένην, diphthongo elisa, pro σὺ ἐκπαγλουμένην. In pronominum enim dativis, μοι, σοι, rite eliditur diphthongus. Vide *Euripid. Med. v. 57. Suppl. v. 786. Sophocl. Ajac. v. 191. 354. Electr. v. 554. 558.*

218. Ἀλλ' ἢ δολὸν τιν', ὦ ξέν', ἀμφὶ μοι πλεκεῖς;] Hæc interrogative ponuntur, Ἀλλ' ἢ, *Numquid.* Vide quæ notavimus ad *Euripid. Hippol. v. 932.*

222. Assentior omnino *Arnaldo* reponenti,

Ὡς οὐτ' Ὀρέσσην τὰ δὲ σ' ἐγὼ προσεννεῖται.

224 — 227. Κούραν δ' ἰδούτα πινθεὶ κηδείου τείχεος

Ἀνεπὶ τέρωνος, κἀδοκεῖς ὄραν ἐμε,

Ἰχνοσκοπούσα τ' ἐν στήθεσι τοῖς ἐμοῖς

Σαυτὴς ἀδελφῶν συμμετρου τῷ σὺ κατὰ] Or-

dinem horum versuum a Librariis negligentibus olim fuisse turbatum probe vidit *Pauwius*, verumque & antiquum quadantenus, non tamen omnino, restituit. Ita autem absque ulla immutatione hunc postliminio reduci posse existimo,

† N 2

Κούραν

Κούραν δ' ἰδούσα τῆνδε κηδεῖον τείχεσ
Σαυτὴς ἀδελφοῦ, συμμέτρου τῷ σὺ κατὰ,
Ἰχνοσκοπούσα τ' ἐν στέοσι τοῖς ἐμοῖς,
Ἀντιπρωθῆς, κἀδὲ κείς ὄραν ἐμε.

V. 228. τοῖν περὶ δεισά, *capillis adaptans unde abscissus est cincinnus.*

230. εἰς δὲ θνητῶν χροῖν] *Pauwio* non adverfor reponenti ἐν δὲ θνητῶν χροῖν, quanquam fortassis non minus & commode & eleganter reponi possit ἐπὶ δὲ θνητῶν χροῖν. Per ὑπόθεσιν τοῦτο *Æschylus* proculdubio intelligi voluit ἀπαρῶνα quibus involutus infans *Orestes* mortis fursum surreptus fuerat, adeoque hunc secum hæc adtulisse veluti τεκμήρια natalitia non obscure innuit. *Euripides* vero totam hanc recognitionem quantum ejus ferebat ingenium irridere cupiens, omniaque in pejus detorquens, vestem qua tunc indutus *Orestes* designari ultro supponit.

236. ὦ περὶ πόνον ὄμμα πτωχῶς μοῖρας ἔχον] *Valckenar.* ad *Eurip. Phaniſſ.* v. 415. fidenter reponi jubet ὄνομα, quod hic stare posse non diffiteor. Magis tamen placet vulgata scriptura, quia ipse *Orestes* ante oculos & in conspectu tunc erat, neque in hac *Electræ* exclamacione ulla ejus nominis fit mentio. ὄμμα autem hic, non *lumen* aut *oculus*, sed *conspectus* reddi debet. In *Orestis* scilicet conspectu se simul aspicere testatur *Electra* patrem, matrem qualis fuerat priusquam patris cæde invisâ facta est, sororem mactatam *Iphigeniam*, & ipsum *Orestem*.

240. πύθεις, lege θυθεις.

242. 243. Μόνον κρατος τε καὶ δίκη συν τῷ τεύχε

Πάντων μερίσσω λῆνι συγγενίτο μοι] Optime se habebit sententia, sive scripturam vulgatam retineas, sive cum *Stanleio* rescribas συγγενίτο σοι. Conjectura autem *Pauwiana* Μόνος — συγγενίτο μοι vix quidquam unquam putidius me vidisse memini. Quorsum, obsecro, vota faceret *Electra* ut *Orestes* sibi adesset quem tunc præsentem tenebat? Quomodo vota facere potuit ut ipse solus sibi adesset, cum simul tres alios illi adjungit comites?

258. 259. Οὐτ' ἀρχος σοι παρ' ἰδ' ἀνάνδεις πύθμην

Βαμοῖς ἀρῆξει] Dativus σοι hic παρελκεῖν dici potest. Vide quæ notavimus supra ad v. 122. Non tamen otiose omnino hic ponitur, sed relativi vice apud alterum dativum Βαμοῖς fungitur, perinde ac si scriptum fuisset σοις βαμοῖς.

246. περὶ αἵματι] Lege περὶ αἵματι; nullus enim hic Dorismis locus.

V. 273. Αποχρημα τοῖσι ζήμιας ταυρουμένον,
Αὐτὸν δ' ἐφάσκει τῇ φίλῃ ψυχῇ ταδε

Τίσιν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστέρπη κακά] Sive vulgatam lectionem retineas, sive αποχρηματοῖσι cum *Stanleio*, sive αχρηματοῖσι cum *Robertello* & *Pauwio* rescribas, frustra omnino sententiam ullam huic loco aptam ex his verbis exsculpere contendes. In versu præcedente periodum terminari existimo, novamque ab hoc versu initium sumere, quam ita restitui posse conjicio,

Αποχρῶν δὲ ταυδὲ ζήμιας, ταυρουμένον

Αὐτὸς γ' ἐφάσκει, τῇ φίλῃ ψυχῇ ταδε

Τίσιν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστέρπη κακά.

Verte, Oraculo vero denuntians hæc pænas, ipse quidem exasperatus dixit me eas anima propria luiturum, multa hæcce sustinentem injucunda mala. Ταυρουμένον in *Turnebiana* legitur. *Pauwii* somniis explodendis immorari operæ haud est pretium.

276. 277. Τα μὲν γὰρ ἐκ τῆς δυσφρονῶν μελιγμῶτα

Βροτοῖς πρῶτον εἶπε, ταυδὲ νῦν νοσοῖς] *Pau-*

wius monet hæc arcte cohærere, τα μελιγμῶτα ἐκ τῆς δυσφρονῶν scilicet, νῦν vero & δυσφρονῶν esse opposita; qualem vero hisce sententiam tribuit, aut tribui posse putat, non imprudenter fane silentio premendum censuit; neque enim sciscitanti adeo facile explicare potuisse opinor. Verba certe ista ἐκ τῆς, sive cum δυσφρονῶν, sive cum μελιγμῶτα, jungantur, sensum nullum huic loco idoneum suggerere videntur. Quid si igitur reponas ἐξ τῆς, hæc sententia? Exinde enim mærentium quidem solamina mortalibus enuntians, dixit ea futura hosce nobis morbos. Nimirum *Apollo* sub oraculi obscuritate consulto premens parricidium quod injunxerat diros exitus, ipse per δυσφρονῶν μελιγμῶτα intellexit solatium quod perceptura erat *Clytemnestra* ex pœnis filium matricidam exagitaturis; *Orestes* vero eadem verba interpretatus est de solatio quod reportaret *Agamemnon* ex pœnis sibi, si paternæ cædis vindictam negligeret, irrogandis. Idem error, eadem diversitas inter dei oraculum edentis sensum occultum, & *Orestis* idem oraculum interpretantis explicationem erroneam, per totam oraculi declarationem, quæ ad v. usque 295. extenditur, obtinere censenda est. Aliter totius hujus loci expositionem, & diversarum ejus partium inter se conciliationem, frustra, ni fallor, tentabis.

281. Ἀλλὰς τε φωνεῖ] Recte *Stanleius* Ἀλλὰς τ' ἐφώνει.

283. Ὁρῶντα λαμπρῶν ἐν σκοτῷ γαμῶντ' ὄφρυν] Minus plene distinguendum est ad finem versus præcedentis, &

ita

ita versus hic, ut opinor, levi mutatione facta restituendus,

Ορωνα λαμπρον εν σκοτω ναιμων γ' οφρων

Nominativum ναιμων ipsum Apollinem designare, & verbum præcedens εφωνει regere recte itauit Pauwius.

V. 285. Εκ προστροπων εν γεινι πεπλωκοτων] Verte, *Propter supplices sanguine conjunctos occisos*. Προστροπος & supplicem significat, & scelere aliquo contaminatum. Juxta priorem significationem, de Clytemnestra dum filii misericordiam supplex implorabat occisa, intellexit Apollo; juxta alteram de Agamemnone conjugis sceleratæ manu cadente interpretus est Orestes, hac scilicet constructione, βελος των ενεσπερων πεπλωκοτων εκ προστροπων εν γεινι.

287. Και δωκεται πολως] Verbum δωκεται passivè hic accipiendum puto, & a nominativo δεμας paulo post sequenti pendere; ad verba autem præcedentia, κινει, ταχεται, subaudiendum accusativum του του τον εναντι.

288. λυμανθεν δεμας] Recte vertit *Stanleius laceratum corpus*. λυμανθεν nunquam significat *sceleratum, sceleribus inquinatum*, prout statuit Pauwius.

289. 290. Και τοις τοιουτοις ουτε κρατηρος μερος
Ειναι μεταχειν, ου φιλοσπονδου λιθος] Minime mutanda est recepta distinguendi ratio. Constructio est, και τοις τοιουτοις ουτε μερος ειναι μεταχειν κρατηρος, ου μερος ειναι μεταχειν φιλοσπονδου λιθος. Per vocem μερος hic significatur fors vel conditio alicujus, quod ei ab hominibus tribui solet, quodque quisque jure sibi arrogare potest. Pro ουτε autem legi malim ουδε cum nulla alia sequatur particula copulativa.

291. 292. Βωμων τ' απειρζειν, ουχ ερωμενην πατρός
Μηνιν δεχεσθαι, ουτε συλλουειν τινα] Hæc prout nunc leguntur omni prorsus sensu distituuntur; five enim particulam negantem ουχ cum ερωμενην, five cum δεχεσθαι, jungas, æque laborabit constructio. Si prior contruendi ratio magis placet, deerit negandi particula quæ sequenti ουτε respondeat; si altera, quid est quæso δεχεσθαι μηνιν ουχ ερωμενην πατρός? Quamnam porro significationem tribues verbo συλλουειν? *Stanleius* quidam interpretatur, cum quoquam habitare, *Pauwius*, cum quoquam pascisci aut transigere; neuter tamen exemplum, quo significationem suam verbo huic asserat, vel unicum affert, nec proculdubio adferre potuit, cum vera ejus potestas sit, *Litibus inter dissidentes componendis communem operam præstare*. Vide igitur annon legendum sit,

Βωμων δ' απειρζειν, και σεβουμενον πατρός

Μη νιν δεχεσθαι, μηδε συλλουειν τινα.

Verte, *Ab aris vero eum arcere, Et patria extorrens neque hospitio accipere, neque una lavare* (manus scilicet) *quenquam*. Inter execrationes ceteras quibus Laii interfectorem devovet Oedipus in *Sophoclis Oedipo Tyranno* v. 248. etiam hanc habes, μητε χειριδας νεμειν quæ τω μηδε συλλουειν Nostri ex assè respondet. Si cui propter præcedens τοιουτοις, σεβουμενον numero singulari positum scrupulum injiciat, is expendat velim sequentia, αφιλον, απμον, ταριχευδεντα, omnia pariter numero singulari sub eadem constructione comprehensa. Transitiones tales subitæ ab una constructionis forma ad alteram styli *Æschylei* charactera proprium & peculiarem constituunt. Eiusdem etiam generis est Βωμων δ' απειρζειν, ubi subaudiendus est accusativus πατρός, quem quadantenus suppeditat sequens τινα. Το μηδε pro ουτε satis stabilit hiatus alioquin versum deformans. *Pauwii* conjectura παδους μηνιν pro πατρός μηνιν reponentis nihil promovet, quanquam hoc vere *Æschyleum* esse jactat. Quid enim est ουχ ερωμενην μηνιν παδους? Quid δεχεσθαι μηνιν παδους? An hæc, aut sensum ullum habent, aut a Græco scriptore unquam profecta credibile est?

V. 299 — 302. Και περαπιζει χηματαυ αχινια,
Το μη πολιτας ευχλεστατοις βροτων,
Τροιας ανασταθρας ευδοξω φρενι,
Δουιν ζυναικων ωδ' υπηκοοις πελειν] In his versibus το ανωδεντον *Pauwio* haud immerito displicuit, medicinam tamen minus recte adhibuit; nec mirum, altius enim latebat ulcus. Quis credat Orestem inter causas quæ eum ad cædem paternam ulciscendam præcipue exstimulabant propriam penuriam recensere? quid excogitari potuit absurdius? Proculdubio rescribendum est αχινια, distinctione post hanc vocem sublata. Ita sententia erit, *Atque hoc insuper me urget, ut ne civis mortalium præclarissimi qui Trojam animo generoso everterunt, ex facultatum inopia ita duabus mulieribus servire cogantur*.

304. 305. 306. Αλλ' ω μεγαλαι Μοιραι, Διοθεν
Ταδε τελευταν,
Ηι το δικειον μεταλαινει] Sententia est;
At o magnæ Parcæ, sortiantur a Jove flagitia hæc exitum qui similitudinem quandam habeat cum modo quous fasque transilierunt.

310. 311. Απν δε πληγης φοβιας φοβιαν
Πληγην πινετω] Recte monet *Scholiastes* hic subintelligi ο φοβουσας, seu potius η φοβουσασα. *Pauwius*

wius talem ellipsin improbat, adeoque pro *πλην* reponendum *πλην* casu recto censet, ut disertim adsit unde pendeat verbum *πνετω*. Sed expende, quæso, qualis inde exoritur constructio? *πλην* δὲ *πνετω* *πλην* *φοιαν* *αντι* *πλην* *φοιαν*. Quis credat adeo aperte insulsa ab *Æschyli* stylo profecta?

V. 311. *Δρασιντι παδεν*] Subaudi *οφειλεται*, juxta Nostri versum a *Stobæo* laudatum,

Δρασιντι γαρ τοι καὶ παδεν οφειλεται

ut non necesse sit cum *Pauwio* reponere *δρασιντι*.

313. Glyconius est ex epitrito quarto pentasyllabo & dijambo.

315. Glyconius est ex antispasto pentasyllabo & dijambo. In antistrophico legendum est *επιτυμεισας*.

317. Ionicus est a majore dimeter acatalectus. *Ισμοισον* vox quadrisyllaba primam hic producit. Vide *Clark*. ad *Homer*. *Iliad*. A. v. 398.

313 — 317. *ὦ πατερ, ἀνοπατερ, π σι
Φαμενος, ἢ π ριζας,
Τυχουμ αν, ἐκαθεν ουεισας
Ενθα σ' εχουσιν ευναι,*

Σκοτη φως ισμοισον;] Neque *Stanleius* neque *Pauwius* hujus loci sententiam affecuti sunt. Verte, O pater, verende pater, quando hac e longinquo secundo vento delatus accesserim ubi te tenent cubilia tua, quid tibi locutus, aut quid faciens obtineam lucem tenebris presentibus exæquatam, id est, fortunam non minus impofterum prosperam quam aduersam hactenus fuerim expertus? Verbum *πυγχαυν* accusativum interdum sibi adsciscere patet ex *Sophocl*. *Oedip. Tyran*. v. 606. *Oedip. Colon*. v. 1165.

518. *χαιτες δ' ὁμοιος*] *ὁμοιος*, æque, five hoc obtineam, five non.

320. *Προδοδομοις Απεισις*] De significatione vocis *προδοδομοις* forsan dubitari potest, quandoquidem inter *ἀπαξ* λεγομένα credo reperietur, de compositionis vero forma nulli, ne minimæ quidem, dubitationi locus est. Eadem scilicet ratione qua ab *οπιδη*, *οπιδοδομος*, a *πρεδη*, *πρεδοδομος*. *Προδοδομοις* quod *Pauwio* potius videbatur omnino respuit linguæ analogia.

323. Versus prorsus *αμειστος* est. Forfan legendum,

Πυρος γ' ἢ μαλερα γναδος.

Ita prodibit glyconius ex antispasto & dijambo.

325 — 328. Hi quatuor versus omnes ionici sunt a minore *αναλλομενοι*.

327. 328. 329. *Πατρων τε καὶ τεκοντων*

Γοος ενδικος ματεινι

Το πιν, αμφιλαφης παραχθεις] Pro *τεκοντων* *Stanleius* & *Pauwius* reponi malunt *τεκων* vel

τεκων. At *γοος πατρων* hoc in loco est, non ipsorum patrum gemitus, sed superstitem luctus quo patribus defunctis parentabatur; si igitur *πατρων* & *τεκων* ab unica voce *γοος* simul penderent, vocem illam duas res toto cœlo diversas simul significare necesse esset; *πατρων* scilicet *γοον* *lamenta* quibus deflentur patres mortui, *τεκων* *γοον* *liberorum gemitus* *patres deflentium*. Eâdem igitur licentiâ *πατρων* & *τεκωντων*, voces diversas ejusdem prope significationis, hic junxisse puto Poetam, ac supra v. 5. *κλυνει ακουσαι*, reprehendente, forsan non immerito, *Aristophane*.

V. 344. Periodus est.

350. Ionicus est a majore dimeter acatalectus.

351. *Δωμασιν ευφορητον*, *Ædificiis amplum* ab *ευφορη* abundo.

354. Ionicus est a majore dimeter catalectus.

355. Periodus est catalectus.

356. 357. 358. Ionici a minore dimetri acatalecti.

357. *Χθονιων εκει τυραννων*] Minus plene distinguendum est ad finem versus, hæc enim cum v. 359. 360. connectuntur.

358. *Βασιλευς γαρ ης οφρ' εστις*] Hæc parenthesi includenda sunt.

359. 360. *Μορμιον λαχος πιμπλαντων*

χεριν, πεισιμβροτον δε βακτηρον] Prior versus ionicus est proxime præcedentibus similis, sed omnino legendum *πιμπλαντων*. Hæc autem cum superioribus

Προπολος τε των μεγαλων

Χθονιων εκει τυραννων

arcte cohærent; reponendum tantum, ut sua sententiæ constet constructio, *πεισιμβροτον τε βακτηρον*. Verte, *Fatalem sortem adimplentibus manibus sceptroque populum regente*, id est, Potentia atque auctoritate tua pœnas vel præmia apud inferos pro meritis unicuique decernens. Fingit scilicet sibi *Electra* patrem suum *Agamemnona* si sub *Illo* in prælio cecidisset eundem magistratum ac dignitatem apud inferos fuisse adepturum quibus jam potiti erant *Minos*, *Rhadamanthus*, *Æacus*, ipsi etiam olim, dum in vivis fuerant, reges. *Μορμιον* *λαχος* significat *sortem unicuique a fati decretam*.

361 — 364. *Μινδ' υπο Τρωϊας*

Τειχεσι φθιμενος, πατερ,

Μετ' αλλη δορικμητι λαω

Παρα Σκαμανδρου πορον τεταλαι] Recte *Τρωϊας* reponit *Pauwius*, & rescribendum est etiam *Τειχεσι*, versus enim periodus est. Porro *Pauwio* assentior, hæc cum præcedentibus *Πολυχωστον αν ειχες ταφον* cohære, non tamen nisi prius emendata scriptura vul-

vulgata. Ista enim εἶχεσ' αὖ ταφὸν μὲν τε δαΐσαι orationem efficiunt plane solœcam, temporum ratione prorsus confusa. Neque enim τε δαΐσαι reddi potest *sepultus fuisset*, quæ *Pauwii* interpretatio est, sed necessario significat *sepultus es*. Legendum igitur est παρὸν γ' εδαφῆς ut constructio sit, εἶχεσ' αὖ ταφὸν πολυχώσεν μὲν δ' αὖ (hæc enim particula ἀπο κοινοῦ retrahenda est) εδαφῆς.

V. 365. 366. Παρὸς δ' αἱ κταίοντες

Νῦν, οὕτως δαμνέσαι] *Utinam qui eum interfecerunt prius ita* (id est, sub mænibus Trojæ occisi & sepulcro vulgari conditi) *occubuissent*. Ipsa sermonis indoles & structura satis indicant hæc optative poni, subaudito scilicet juxta *Scholiassem* verbo ὠφελον, nec quidquam innovari necesse est.

367. 368. 369. Θανάτηφορον αἶσαν

Προσὶ πᾶσι πυνδαμένδαι

Τῶνδ' αἰσῶν ἀπειρὸν]

Constructionem facillimam & simplicissimam non affecutus *Pauwius* mire hic æstuat. Ad infinitivum πυνδαμένδαι subauditur ὥς. Verte, *Ut fatum quod mortem iis intulit e longinquo audiret aliquis harum calamitatum quibus premimur expers*. Per πᾶσι ἀπειρὸν seipsam intelligit *Electra*, quod recte monet *Scholiasstes*. Idem scilicet vult ac si aliis verbis dixisset, *Ut eorum mors e longinquo mihi fuisset nuntiata, tunc enim calamitatibus præsentibus non conflictarer*.

371. Lege κῆρυγες βορέου.

372. Μεῖζονα φωνεῖς ὀδύνασαι γὰρ]

Μεῖζονα φωνεῖς ὀδύνασαι

ultimæ enim versus syllabæ ἀδιαφορία in systematibus anapæsticis nonnisi in paræmiaciis locum habet.

373. 374. Ἀλλὰ δῖπλῆς γὰρ τῆσδε μαρμαρυγῆς

Δούπησ' ἰκνεῖται τῶν μὲν ἀργῶν]

Parentthesi includenda sunt ista, δῖπλῆς γὰρ τῆσδε μαρμαρυγῆς δούπησ' ἰκνεῖται. Quid per δῖπλῆν μαρμαρυγὴν intellexit Poeta ipse statim luculenter declarat; *Agamemnonis* scilicet & *Orestis* propugnatores apud *Trojam* perierant, illi vero qui imperium invaserant ad omne flagitium erant prompti. *Pauwii* Poetæ mentem ne per nebulam quidem perspexit.

377. Πᾶσι δὲ μάλλον γεγενῆται] Recte hæc interpretatus est *Scholiasstes* vetus; hæc vero magis respiciunt liberos *Agamemnonis* quam ipsum jamdudum mortuum.

378. Ita metrum constituendum,

Τοῦτο διαμπερὲς ὡς penthemimeris dactylica

Ἰκεῖδ' ἄτε περ βέλους iambicus dimeter brachyca-

talectus.

Hac metri constitutione contentus esse poterat *Pauwius*, sed dum bono melius rimari pergit, ig-

norantiam suam ipse prodidit, primam in verbo ἴκετο, augmento non obstante, corripuens.

V. 379 — 382. Ζεῦ, Ζεῦ, κατὰ δὲν ἀμπεμπῶν

Υπεροππῶν ἀτὰρ

Βροτῶν τλημονὶ καὶ παύρῳ

Χεῖρι (τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται]

Hæc pro- ut in vulgatis nunc leguntur neque constructionem neque sensum ullum habent. Quid enim sibi volunt ista τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται? *Parentibus vero perficitur*, id est, ut interpretatur *Pauwius*, Ita perficitur ut omnibus numeris sit absoluta vindicta. Immo, nihil adhuc perficitur, sed ut perficiatur aliquid vota fiunt. Hæc autem, ut & sequentia, *Electræ*, non *Choro*, tribui oportere constat vel ex unica voce πεκῦσι, ubi proculdubio subaudiendum εμοῖς. Ut vera igitur Poetæ & sententia & constructio restituantur ita rescribendum existimo,

Ζεῦ, Ζεῦ, κατὰ δὲν ἀμπεμπῶν

Υπεροππῶν ἀτὰρ

Βροτῶν, τλημονὶ καὶ παύρῳ

Χεῖρι τοκεῦσι γ' ὅμως τελεῖται.

Verte, *Jupiter, o Jupiter, qui ab inferis sursum emittis Aten mortalibus pœnas scelerum irrogantem; inexorabili sua & efficaci manu parentibus etiam meis vindictam perficiat*. Ad hanc conjecturam nostram τελεῖται pro τελεῖται stabiliendam non parum confert *Scholiasstæ* veteris interpretatio ἴνα — φυλαχῇ. Horum versuum quartus logædædicus est alcaicus.

383. Glyconius est ex epitrito primo & dijambo.

386. Glyconius est πολυρρηματικός ex bacchio & choriambos, de quo metri genere fuse disseruimus ad *Euripid. Helen. v. 1318*.

388. Θεῖον ἐμπας πῦτα] Periodus est catalectus. Nihil autem hic immutandum; ἐμπας adverbium est, & significat, *manifeste, clare, certe, Sophocl. Ajac. v. 1355*.

Ἀλλ' αὐτὸν ἐμπας οὐτ' ἐγὼ τοιοῦδ' εἰμι.

389. 390. 391. Παροῖδεν δὲ πεφραγῆς

Δριμείας τε καρδίας

Θυμὸς, ἐγκοτον θυγὸς]

Pauwius priores duos versus de facinoroso nescio quo interpretatur, tertium a θεῖου sive θεῖου a superioribus repetito pendere monet, qua sententia ipse viderit, mihi enim ne conjicere quidem datur. Proculdubio ad præcedens τι γὰρ κενὸν φρενὸς omnia referenda, ut sententia sit, *Et in vultu meo & in corde acerbo se prodit ira, infensum odium*.

392. 393. 394. Καὶ πῦτ' αὖ ἀμφιδάλῃς

Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βαλοῖ,

Φεῦ, φεῦ, χαράνα δαΐζας]

Verte, *Atque ali-*

aliquando tandem Jupiter utrinque vigens manum eis intentet, capitibus eorum diffissis. Ideo scilicet αμφιδάλης dicitur Zeus, quia in utrosque, Ægisthum & Clytemnestram, vindex & ultor sperabatur. καράνα autem δαΐδας additur quia Agamemnon capite securi diffisso trucidatus fuerat. Similem igitur pœnam interfectoribus auguratur Electra.

V. 395. Πισα γένοιτο χώρα] Hic Chorum interloqui puto, eique cetera quæ sequuntur tribuenda ad versum ulque 408. Hunc autem versum ita interpretatur Pauwius; *Fida sint regioni, bona fides imperet regioni, sibi que fidi sint cives.* Quam frigide, immo infulse! sententia proculdubio est, *Certa hæc quæ imprecaris ac rata fiant huic regioni.*

397. Κλυτε δε τα χθονίων τιπμεναι] Verte, *Audite vero quæcumque numina inferorum jura tuemini.* Intelliguntur nimirum Erinnyes, ut recte Stanleius & Pauwius statuerunt, ideoque participium genere fœminino positum. Versus est logædicus alcaicus hypercatalectus.

403. Ποι, ποι, δι νερέτων πυρρινίδες] Versus prorsus αμετρος est. Legendum proculdubio δ' ενερέτων, vide supra v. 284. & tunc versus erit iambicus trimeter brachycatalectus.

404. Ιδέτε πολικρατείς αρα φθιμένων] Iambicus est similis præcedenti. Recte autem post Ιδέτε distinguit Pauwius, quod tamen ad sequentia, non ad præcedentia, referendum.

405. Ιδέω Αρείων τα λοιπ' αμνηστας] Recte Turnebus Ιδέρ. Versus enim antispasticus est trimeter brachycatalectus ex epitrito primo pentasyllabo & tribus iambis.

409. Τονδε κλυουσιν οικτον] Reponendum omnino est, exigente metro, κλυουσα γ', nominativo absolute posito. Vide quæ supra adnotavimus ad Agamem. v. 989. Constructio est κλυουσα δε τονδε γε οικτον φιλον κερ αυτε πεπαλται μοι.

411. Σπλαγχνα δε μου κελαινούνται] Linguae indoles omnino postulat δι μου, ita versus erit glyconius πολυσχηματιστος.

412. Προς επος κλυουση] Melius hæc absque tmefi explicantur, *Ad sermonem tuum dum eum audio.* Versus ionicus est a minore dimeter brachycatalectus.

413. Όταν δ' αυτ' επαλκεις] Legendum puto, Όταν δ' αυτ' επαρκεις. Verte, *Quando vero vicissim suggeris.*

414. Versus est prosodiacus ex ionico a minore & choriambō. Prima του απερασεν vocis quadrasyllabæ hic producit. Vide Clark. ad Homer. Iliad. A. v. 398.

416. 417. 418. Ad hunc modum & metra constituenda & periodi membra distinguenda censeo,

Τι δ' αν ειπντες τηχομεν αν; glyconius πολυσχηματιστος

Η τα περ παδομεν αχρεα periodus

Προς γε των τεκομενων periodus brachycatalectus

Παρεστι στανειν; τα δ' ουπι δελεγεται asynarterus ex penthemimeri

iambica & iambico dimetro brachycatalecto. Verte, *Quid vero loquentes perficiemus? Num injurias, quas nos quidem a genetrice perpeffe sumus, blandimentorum ope imposterum effugere datur? at illas ullo delinimento mitigatas fore minime est sperandum.*

V. 419. 420. Λυκος γαρ ως' ωμοφρων, Ασπις εκ ματρος εστι θυμος] Pro εκ ματρος omnino legendum επι ματρος. Verte, *Nam matris ira, tanquam lupus crudelis, adhuc haudquaquam demulcenda perseverat.*

421. 422. 423. Εκοψε κομμον Αρειον, ειτε Κισπας Νομοισι πολεμιστριας Απεικτοπληκτα, πολυπληκτα δ' ην ιδειν]

Horum versuum sententia omnium, ut opinor, Interpretum sagacitatem haftenus elusit. Inde vero erroris fons & origo, quod hæc Agamemnonis cædem respicere unanimi consensu statuerunt. Revera tamen de ipsa Electra acerbæ, nec sine multis plagis, a matre excipi solita intelligenda sunt. Hoc autem certo certius constat ex v. 426. sequente,

Κροτητον άμων και παναδλιον καρα

Ubi præcipue notanda Κροτητον & άμων. Illud enim colaphos capiti fuisse impactos disertim indicat. Legendum igitur existimo,

Εκοψε κομμον Αρειον, ειτα Κισπας

Νομοισι πολεμιστριας

Απεικτοπληκτα, πολυπληκτα τ' ην ιδειν

Επαυτεροτελει τα χρεος ορεγματα

Verte, *Planctum Martium planxit, deinde videre licuit colaphos coma mea manu ejus implicata ex more Cissie bellatrix infictos, multos, crebro iteratos.* Per κομμον Αρειον intelligo primum colaphum velut signum pugnae datum. Απεικτοπληκτα compositum est formatum ex adverbio Απειξ juxta styli Æschylæ indolem. Versus tertius iambicus est senarius similis sequentibus.

425. Ανωδεν, ανεγδεν κτυπω δ' επεξοδει] Omnino rescribendum επεξοδει, de re enim præterita sermo est.

433. Πατρος δ' απιωσιν αρα πει] Omnino reponendum est αρα, nullus enim τη Αρα, imprecatio, hic locus esse potest. Τιεν scilicet est πανας luere, πεισαι vero πανας sumere. Ita nominativus subauditus erit Clytemnestra.

V. 437.

V. 437. Εμαχλιδης δ' εδ', ως τοτ' εις] Egregie reponit *Canterus* vestigiis veteris scripturæ etiam si corruptæ infistens,

Εμαχλιδη δ' εδ', ως τοτ' εις
nisi quod τοτ' pro τουτ', postulante metro, *Pauwio* debemus. Reliqua hujus conjectura, ως τοτ' εις, assumentum est plane insulsum. Quomodo enim, obsecro, quenquam quisquam mutilaret nisi prout tunc erat quando mutilabatur?

438. Επεσσε δ' απερ νιν, ωδ' θαπει] Hæc sensu destitui causatur *Pauwius*, sed inique prorsus. Ad απερ nimirum subauditur præpositio κατα, ut vox ista eadem significatione hîc gaudeat ac καθάπερ; Et distinguendum etiam est post απερ, non post νιν. Ita verte, *Ad normam vero eorum quæ perpetrata est, ita eum sepelivit.* *Pauwii* conjectura Πραουσσα αρα & friget plane, & a veteri scriptura nimium quantum recedit. Versus ionicus est a majore trimeter brachycatalectus.

439. 440. Μορον δειναι μωρεα
Αφιστον αιωνι σφ] Verte, *Sortem tibi cupide machinata intolerabilem ætati tuæ, Pauperiem scilicet & exilium.* Versus pherecratius est πολυρηματισος.

441. Κλυεις πατρους δυσαιμους] Verte, *Audis eximios fide erga patrem quoscunque ingrate honoribus exutos* — Hic, interpellante Oreste, Electræ sermo sensu imperfecto abruptitur, alias hæc forsan aut non multum abfimilia, prout ex orationis scopo & serie par est credere, subjuncturæ, — *sub inimicorum jugo gemere.* Versus choriambicus est dimeter hypercatalectus.

442. Periodus est catalectus. Hic autem versus Oresti tribuendus est, sequenti vero sermonem iterum continuat Electra, quod viderunt etiam *Stanleius* & *Pauwius*.

448. 449. 450. Τοιαντ' ακουων εν φρεσι
Γραφου' δι' ωτων δε συν-
τεταινε μυδον ησυχω φρεων βασει] Verte, *Talia audiens animo inscribe, per aures vero transmissum sermonem insculpe sedatæ animi basi, id est, cogitationibus tuis severioribus & quam maxime seriis.*

452. Τα δ' αυτος οργα μαδειν] Minime sollicitari debet vulgata scriptura. Verte, *Hæc vero ipse resciscere cupis.* Ad Orestem enim, non ad Agamemnonem, hæc referri *Pauwio* assentior.

454. Asynartetus est ex penthemimeri & hephthemimeri iambicis.

455. 456. Asynarteti sunt ex penthemimeri iambico & iambico dimetro brachycatalecto. Similis

etiam est v. 459. ubi nihil immutandum; de his enim tanquam præsentia oculis subjicerentur loquitur Electra.

V. 461. Τρομος μ' ιφερπει κλουςαν ευγματων] Hæc & sequentia Choro recte tribuit *Stanleius*. Versus similis est præcedentibus 455. 456. 459.

464. Ιω πονος ευγενης] Ionicus est a majore dimeter catalectus. Hæc autem & sequentia vulnus matri ab Oreste paternæ cædis ultore infligendum unice respiciunt, & de vindicta illa jamdudum oraculi jussu decreta interpretanda sunt. Hinc πονος ευγενης, παρμουσος πληρα, αφερτα κηδη, δυσκαταπειστον αλγος. Atque hinc initium sumit sanguinearum dearum hymnus ille cujus infra fit mentio.

469. Δωμασιν εμμοτον] Nihil immutandum censeo. Το εμμοτον non est, *linamento sanandum*, ut, referente *Pauwio*, explicuit *Arnaldus*, sed reddi debet, *Ædibus inherens ad similitudinem linamenti ulceri infarcti.* Nimirum ut ulceri linamentum, ita Pelopidarum familiæ infortunium hoc penitus inhæserat, ut scilicet cognatorum manibus perirent.

470 — 473. Τωνδ' εκας ουδ' απ' αλλων
Εκτοδεν, αλλ' απ' αυτων
Αιων' αναρειν, αιματηρον
Θεων κατα γας οδ' υμνος] Quocunque te
veritas licet, nunquam ex his prout nunc leguntur constructionem quæ satisfaciât ullam extricabis. *Pauwii* interpretatio, Furia annituntur tollere quidquid in hisce ædibus vitale est, non ab ædibus longinquis & exteris, quam frigida est & plane insulsa! Totum certe istud [non ab ædibus longinquis & exteris] caudæ instar languidissimæ est, unde sententiæ nihil aut ponderis aut elegantia accedit. Præterea mutila hæc esse satis ostendit sola particula ουδ', nulla negatione præcedente. Primum igitur, minus plene distinguendum censeo post εμμοτον ad finem versus præcedentis. Hæc enim omnino a præcedentibus pendent, & cum iis sunt connectenda. Deinde ita hæc emendari & suppleri posse existimo,

Ουκ απο των γ' εκας, ουδ' απ' αλλων logædicus
alcaicus

Εκτοδεν, αλλ' απ' αυτων, choriambicus dimeter
catalectus

Αιων' αναρειν. αιματηρον iambicus dimeter hypercatalectus

Θεων κατα γας οδ' υμνος. ionicus a minore dimeter acatalectus.

Verte, *Eheu dolorem non sedandum huic familiæ, velut linamentum ulceri, penitus inherens, ut vita iis eripiat, non longinquorum aut exterorum, sed propriis*

priis ipsorum mutuo manibus. Talis dearum sanguinearum sub terra est hymnus. Αναρρεῖν hic pro αναρρεῖσθαι ponitur more Attico, activum pro passivo.

- V. 479. 480. Κάγω, πατερ, τοιανδὲ σου χρεῖαν ἔχω,
 Φυγεῖν, μέγαν περδεῖσθαι Αἰγίσθω μορον] Φυγεῖν
 pro eo quod est incolumem evadere ita nude & absque regimine positum vix, puto, reperietur; significat potius fugam capeffere, solum vertere. At huic significationi palam adversantur ea quæ statim subjicit Electra. Quomodo enim, si post mortem Ægistho illatam hæc fuga saluti suæ consulere cogeretur, votum suum quo dapes solennes & libamina nuptialia ex hæreditate propria, & paternis etiam ex ædibus, ad bustum Agamemnonis afferenda nunc promittit, patria extorris persolvere poterat? Reponendum igitur existimo,

Φυγεῖν με γ' οὐ, περδεῖσθαι Αἰγίσθω μορον
 Ut ne exulare cogar cum mortem Ægistho intulerim.

482. 483. — εἰ δὲ μὴ, παρ' εὐδειπνοῖς ἐστὶ
 Αἴμιος ἐν πυρεσὶ κηρύσσας λόγος] Certissima est Canteri emendatio reponentis ἐμπυρεσὶ. Legendum tamen pro εἰ δὲ μὴ, puto οὐδὲ μὴ, aliter non video quo sensu, aut qua constructione sequi possit Κάγω — οἶσσι. Verte igitur, Neque vero unquam apud lautiores hujus regionis neglectus carebis sacrificiis nidorosis. Αἴμιος hic eadem constructionis forma qua ἀπμωμένος dativum regit. Pauwii emendatio, ἐν περδεῖ, reponentis nihili est. Sacrificia enim publica προῖκας dicta nuspam deprehendo. ἐμπυρεα, sacrificia, holocausta, nidorem emittere, adeoque κηρύσσας recte dici, nemo, opinor, præter Pauwium dubitabit.

490. Μένεισσι δ' ἀμφιβλήτων ὥσ' ἐκμανίσαν] Μένεισσι accusativo æque ac genitivo jungitur. Vide Lexica. Nihil igitur immutandum.

495. 496. 497. Ἦτοι δίκην ἰαλλὲ συμμάχων φίλοις,
 Ἢ τὰς ὁμοίας ἀντιπὸς βλάβας λαβεῖν,
 Εἴπερ κρατὺς γ' ἀντιπικνύται δέλεῖς] Si Pauwio credas, ἦτοι, », contraria exhibere debent, ideoque rescribendum contendit μὴ ὅτι νικῶται, si ipse victus contra vincere nolis. Mihi equidem, fateor, ipsa suppositio, Agamemnonem ab inimicis oppressum ipsos vicissim ulcisci nolle, ridicula prorsus videtur ac inutilis. Vulgatam igitur scripturam omnino retinendam censeo. Nec particulæ istæ ἦτοι, », contraria exhibere necessario debent; sufficit si res quomodocunque diversas distinguant. Ita hoc in loco precatur Electra, ut aut ipse Orestes auxiliante justitia divina ab interemptoribus poenas sumat, aut saltem hi modo alio quo-

cunque eodem exitio quo Agamemnonem maciaverant ipsi sternantur.

- V. 500. Οἰκτερεῖς δὴ δὴν ἀρσενος δ' ἔμου γονον] Quid in hac scriptura tantopere Pauwium offenderit, ut eam quasi barbariem meram traducat, non bene intelligo. Esse certe non potest, quod idem substantivum duobus jungi videtur adjectivis, quorum alterum casu quarto, alterum casu patrio, ponitur; similiter enim plane peccat, si peccatum quidem hoc est, quod certissime non est, cum το ἀρσενος hic non pro adjectivo sed pro substantivo sit habendum, utraque ejus conjectura. Idem etiam confiteri videtur, si ἀρσενα γονον fuisset scriptum, hoc quidem nulli reprehensioni expositum fuisse futurum. Quid igitur hic desiderat vir doctus? γονον παιδων, & γονον τεκνων, pro παιδας & τεκνα usurpari notissimum est. Quare ideo ἀρσενος γονον pro ἀρσενα pariter usurpari non possit, non video. Certe ἀρσενος γονον, quod primo substituendum proponit Pauwius, maris scilicet sarcinam, ut ipsius verbis utar, risum haud modicum debet omnibus non insulsi. Nec magis ad rem est altera ejusdem conjectura, ἀρσενος δ' ἔμου γονον; de prole enim hic agi, non de lamentationibus, abunde constat, & ex præcedente νεοσσας, & ex sequente σπέρμα Πελοπιδων τοδε.

- 506 — 509. Ἀκού, ὑπὲρ σου τοιαδ' ἐς' ὀδυρμάτα.
 Αὐτος δὲ σώζῃ τονδὲ τιμῆσας λόγον
 Καὶ μὴν ἀμομφήτων δὲ τίνα τον λόγον,
 Τιμήματα τιμῆου τῆς ἀνομιμακτοῦ τυχῆς] In horum versuum ordine jam olim turbatum fuisse ex codicibus scriptis constat; ordinem certe qui in vulgatis obtinet ipsa sententiæ ratio aperte respuit. Quinetiam nec personis satis apte hæc divisa videntur. Utrique incommodo ita forsan obviam iri posse existimo,

Or. Ἀκού, ὑπὲρ σου τοιαδ' ἐς' ὀδυρμάτα,
 Τιμήματα τιμῆου, τῆς τ' ἀνομιμακτοῦ τυχῆς
 Αὐτος δὲ σώζῃ τονδὲ τιμῆσας λόγον

Χο. Καὶ μὴν ἀμείψῃ τονδὲ τιμῆα τον λόγον.

Verte; Or. Audi, tua enim gratia sunt hi questus, in tumuli compensationem, & infortunii tui nondum defleti. Ipse vero salutem obtines hunc honorans sermonem. Cho. Atque equidem sermonem hunc absque reprehensione honorat ille: id est, nullum indicium edit quo testetur hunc sermonem sibi displicuisse, adeoque eum probare jure censendus est Agamemnon. In versu ultimo restituendo prævit Canterus, nisi quod ille τίμα formâ imperativâ, ego τιμῆ formâ indicativâ prætulerim. Idem etiam hunc versum cum sequentibus Choro tribuendum mecum sentit. Pauwii balbutiem Cantero expro-

exprobrantis commenta circa hæc ne unius quidem sunt assis.

V. 513. *ἐκ τίνος λόγου, qua ratione urgente.*

515. *Θαυνοῦντι δ' οὐ φερόντωντι*] Recte *Pauwiius* *Θαυνοῦντι*.

531. *Καὶ πῶς ἀπέωτον οὐκ ἀρ' ἢν ὑπο εὐγύς*] *εὐγύς* hic casu recto, non patrio, poni arbitror, ut in constructione versus sequentis accusativum suppeditet verbo infinitivo *ἀπαται* jungendum. Ita igitur hæc distinguere oportere existimo,

Καὶ πῶς (ἀπέωτος οὐκ ἀρ' ἢν ὑπο) εὐγύς;

Verte, *Et quid fecit detestandum istud monstrum? Non certe ab illa invulnerata evasit.*

532. *Οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πελεῖ*] A veteri *Scholaste* discimus versus hunc litera *χ* ad marginem adscripta olim fuisse notatum, eum tamen hujus notæ scopum minime affecutum credo. Non enim hoc opinor improbabant Antiqui, quod *ὄψανον* ab *ὄψις* derivatum hic ponitur; Quid enim in hoc adeo enorme? sed potius quod *Clytemnestra* fœmina voce *ἀνδρὸς* denotatur, cujus quidem catachresis rara admodum, puto, si modo aliqua, existant exempla. Si cui tamen minus placet hæc interpretatio, distinguendum tunc erit post *μάταιον* ut hæc ita vertantur, *spectrum hoc viri est, non futile quiddam.*

540. *ὥς συγκολλῶς εἶναι, ita quasi ad amussim se habere.*

542. *Ὀφίς τε πᾶσιν ἀπαργαῖσι ὀπλιζέτο*] Recte vidit *Pauwiius* nec *πᾶσιν* nec *ὀπλιζέτο* hic locum habere posse; ejus autem conjecturas, *πᾶς ἐν ἀπαργαῖσι ὀπλιζέτο*, vel *ὀρμιζέτο*, in medio relinquo, cum nemini eas arduas sit mihi persuasissimum. Legendum existimo,

Ὀφίς γὰρ, πᾶς ἐν ἀπαργαῖσι ὥς, ἰζέτο

Verte, *Serpens quidem velut infans in fasciis collocatur.*

555. *Δολφὸν τε καὶ ληφθῶσιν*] Particula *τε* emphasin haud negligendam hoc in loco sermoni impertit. Vide quæ supra notavimus ad *Perf.* 972. Verte, *Dolo etiam vicissim capiantur*. Το γὰρ quod mavult *Pauwiius* plane hic friget.

562. *μιμουμένω, imitantes.*

563. *Καὶ δὴ θυρωρῶν οὐπὶς αὖ φαίδρα φρενὶ Διζαίτ'*] *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* v. 1001. recte reposuisse videtur καὶ εἰ δὴ.

564. — *ἐπειδὴ δακρυοῦ δόμος κακοῖς*] *Pauwio* omnino assentior præferenti lectionem *Robortellianam* καὶ καί, ut præcedat scilicet distinctio, & vox ista cum sequentibus jungatur.

571. 572. *Ἡ καὶ μολῶν ἐπειτα μοι κατὰ σῶμα*

Ερεῖ, σὰφ' ἰδί, καὶ κατ' ὀφθαλμοῖς βαλεῖ] *Horum* versus secundus proculdubio corruptus est,

cum nullam sententiam quæ commoda sit exprimat. *Pauwiius* rescribit,

Ερεῖ, σὰφ' ἰδί, καὶ κατ' ὀφθαλμοῖς βαλεῖ

Non potuit pejus. Nam & in verbo *ἐρεῖ* nulla temporum habetur ratio, cum præcedentia *ἀμειψῶ, εὐρεψῶ, &* sequens *βαλεῖ*, verbum temporis futuri, aut formæ saltem potentialis, quæ pariter significatione futuri temporis quadatenus gaudet, plane postulent. Deinde *κατὰ βαλεῖ*, & Græcum non est, & si esset quam maxime, non tamen significare posset, *momento quo micabit*. Denique *ὀφθαλμοῖς βαλεῖν* minime est, *oculis micare*, sed *oculos injicere*. Forſan igitur scripserit Poeta,

Ελδοῖ, σὰφ' ἰδί, καὶ κατ' ὀφθαλμοῖς βαλοῖ

Ad præpositionem *κατὰ* subauditur accusativus *ἐμε*, atque in me oculos injecerit.

V. 575. *Φόνου δ' Εριννὺς οὐχ ὑπεπατισμένη*] Verte, *Erimys vero cæde haud parce se ingurgitans.*

576. *Ἀκροτὸν αἶμα, sanguinem merum, haud mixtum.*

582. *Ξιφιοφόροις ἀγωνας ὀρθώσαντι μοι*] Verte, *Dum pugna hæc gladiatoria rite defungar.*

583 — 591. *Πολλὰ μὲν γὰρ ἀνὰ πτερεῖ*

Δεῖνα καὶ δειμάτων ἀχρ'

Ποντίαι τ' ἀγκάλαι κνωδαλῶν

Ἀνταίων βροτοῖσι

Πλαδουσι, βλαδουσι καὶ πεδαίχμοι

Λαμπαδὲς πεδαμοροί,

Πτήνα τε καὶ πεδδα-

μονα, καὶ νιμούντων

Αἰχιδῶν φεῖσαι κοτον.] Hæc adeo fœde cor-

rupta sunt, ut frustra sane laboret necesse sit quisquis ex iis sensum commodum exsculpere contendet. *Pauwii* φλυαρίας consulto prætermitto, ne Lectori tædio sim, dum sigillatim expendo quæ ne speciem quidem veri præ se ferunt. Condonari autem mihi æquum est, si, deficientibus codicibus, ipse etiam aliquando scopum minus fuero affecutus. Ita igitur forſan hæc restitui posse puto,

Πολλὰ μὲν γὰρ ἀνὰ πτερεῖ Euripideus

Δεῖνα δειμάτων ἀχρ' idem

Ποντίαι τ' ἀγκάλαι κνωδαλῶν antispaſticus dimeter hypercatalectus

Ἀνταίων βροτοῖσι dochmaicus

Πλαδουσι* βλαδουσι καὶ πεδαίχμοι asynartetus ex penthemimeri & dimetro brachycatalecto iambicis

Λαμπαδὲς πεδαμοροί Euripideus

Πτήνα τε καὶ πεδδαμονες dactylicus trimeter

Ἀνιμούντων dactylicus dimeter

Αἰχιδῶν φεῖσαι κοτον. Euripideus.

† O 2

Verte,

Verte, *Multa quidem terra nutrit quæ terrorem horribilem incutiunt; marinæque ulnæ plenæ sunt ferarum hominibus inimicarum; emicant etiam inter cælum & terram fulgura sublimia; atque animalia & volueria & pedestria ventosarum procellarum horrent rabiem.* Ita quatuor elementa, terram, mare, ignem, aera, percurrens Poeta, unumquodque aliquid quod terrori incutiendo natum est fovere, statuit. Si cui scrupulus oboriatur, quod pluralia, πῖνα, πεδῖα-μονες, verbo singulari junguntur, is sciat, non neutra tantum, sed & interdum aliorum generum pluralia, præsertim neutris per copulativam juncta, verbum singulare sibi adfiscere. Exempla suppedabit *Methodus nova discendi linguam Græcam Gallice scripta* p. 411.

V. 592. Exigente metro & favente sententia rescribe,

Ἀλλ' ὑπερτολµὸν μὲν αὖ-

particula μὲν excidisse videtur propter similitudinem cum ultima syllaba vocis præcedentis,

594. Καὶ θυναίων φρεσὶν τλημονῶν] Recte interpretatur *Pauwius*, *animo audacium*. Ita supra v. 381. habes τλημοῖ καὶ παυοργῶ χειρὶ. Et *Sophocl. Electr.* v. 277.

Ἡ δ' ὥδ' τλημών, ὥσ' τῷ μάσσει

Εὐνὴς' Εἰνυῶν οὐτὶν ἐκφοβούμενῃ.

595. Metri gratia legendum,

καὶ παυτολμοῖς

quanquam vocem hanc ἐν ἀπαξ λογομένοις esse credo.

596. ἀτυσὶ συννομοῖς, *calamitatibus contubernales*. In fine autem hujus versus absolvitur sententia.

597 — 600. Εὐζυγοῖς δ' ἱμαυλίας;

Θηλυκρατὴς ἀπερω-

τὸς ἔως παρανικᾷ

Κνωδαλῶν τε καὶ βροτῶν] Hæc prout nunc

distincta leguntur sensu prorsus carent. Quod si distinctionem in fine versus primi quæ sententiam jugulat tollas, cuncta facillime procedunt. Ita autem metra constituenda censeo,

Εὐζυγοῖς δ' ἱμαυλίας

Θηλυκρατὴς ἀπερωπὸς ἔ-

ως παρανικᾷ

Κνωδαλῶν τε καὶ βροτῶν.

Verte, *Conjugales vero consociationes pecudum atque hominum evertit cupido pervicax fæminarum dominator.* ἀπερωπὸς reposuit *Pauwius*, me non repugnante, cum Etymologici magni auctor vocem illam interpretetur per ἀπαρπείζους.

601. 602. Ita potius metra constituenda censeo,

Ἰσὼ δ' ὅστις οὐκ dochmaicus

ὑποπλεῖς φρονίμῳ δαίει periodus hypercatalectus

Verte, *Cognoscat is quisquis est qui studiis alta petentibus non jam edoctus est.* In quibusdam codicibus legitur ὑποπλεῖς, quam lectionem sibi magis placere testatur *H. Stephanus*, at qua constructione non satis assequor, quanquam pluribus illam verbis declarare sategerit.

V. 603. 604. 605. Ita hæc etiam metra constituta malim,

Ταν ἄ παιδολυ- dochmaicus

μας τάλαινα θεσις μῆτατο asynartetus ex penthemimeri trochaica & dochmaico

Πυρδῶν τινὰ ἀρνοῖαν trochaicus dimeter acatalectus.

Pruritu corrigendi exstimulatus *Pauwius*, vulgata lectionem ineptam esse causatur, & pro ταν reponit τα τ', accusativum ἀρνοῖαν ad sequens participium αἰδουσα, ut inde pendeat, rejiciens. At infelicitate omnino; nam ἀρνοῖαν quidem μῆτατοι Scriptoris est fatis sobrii, sed ἀρνοῖαν αἰδεῖν ne ipse quidem *Æschylus* dicere sustinuerit.

606. Κ' αἰδουσα] Omnino eliminandum est το καί, quod vidit & *Pauwius*.

608. Periodus est catalectus.

609. Συμμετρὸν τε δια βῆν] Ut antithetico melius respondeat metrum *Canterus* rescribit δια, probante *Pauwio*; sed nihil innovandum. Antitheticum enim emendatiorem ex *Turnebiana* infra dabimus. Versus est pherecratius ex epitrito quarto & antipasto catalecto cujus secunda quæ longa esse debebat in duas breves soluta est.

610. Μοιροκρατὸν ἐς ἡμᾶρ] *Usque ad diem a fatis decretum.*

611. 612. Ἀλλὰ δὴ τιν' ἐν λόγοις συγῆν

Φοινῶν Σκυλλᾶν] Ita metra constitui debent,

Ἀλλὰν δὴ τιν' ἐν

Λογοῖς συγῆν Φοινῶν Σκυλλᾶν.

Ἀλλὰν pro Ἀλλὰ ex conjectura est *Canteri* δὴ pro δὴ suppeditat editio *Turnebiana*: ἐν λόγοις, verte, in *sublimis Poeticis celebratam*.

613. ἐχθρῶν ὑπὸ, *inimicorum manibus*.

616. Πειθιστὰ δαίρεισι Μῆνι] Et metro & sententia suadente legendum,

Πειθιστὰ δαίρεισι Μῆνι

619. 620. Πνεῦδ' ἄ κνωφρῶν ὑπὸ.

Κιχλεῖ δὲ μιν Ἑρμῆς] Veram & germanam scripturam subministrat editio *Turnebiana*, aslipulante etiam metro,

Πνεῖοντ' ἀναφρῶν ὑπὸ,

nisi quod in *Turnebiana* minus recte legitur πνεῖοντ' ἀναφρῶν. Verte, *Ipsam vero inconsulte placido somno spirantem comprehendit Hermes*. In versu enim præcedente

cedente plenius distinguendum est post νοσφισσά. Εἰς μὲν χθονίον sive πομπήιον hic intelligi censuerunt Interpretes cuncti, tam vetus, quam recentiores ante *Pauwium*. Hic vero Mercurium lucri præsidem designari mavult, ut significetur, non lucrum Scyllæ, sed Scyllam lucro, cecidisse, eique pœnas dedisse. Nihil certe potuit infelicius.

V. 621. 622. 623. Ἐπεὶ δ' ἐπεμνήτα μιν ἀμειλίχων
Πόνων, ἀκαίρως δὲ, δυσφίλης γαμ-
λευμ', ἀπευχέτον δόμοις] Ita forsan

hæc legi possunt,

Ἐπεὶ δ' ἐπεμνήτα μιν ἀμειλίχων ἀσφνάρτετος ex pen-
themimeri & dimetro brachycatalecto
iambicis

Πόνων, ἀκαίρως δὲ, δυσφίλης γαμ-
λευμ', ἀπευχέτον δόμοις Euripideus.

Verte, *Quandoquidem autem mentionem fecerim molestiarum ingratarum, importuna quidem res est consors inamabilis, quam abominatur familia.* Metri gratia reposui ἐπεμνήτα μιν, cum Chori dux, sive Choragus qui cæteris præcinit, numero fere singulari de se loqui soleat.

624. Γυναῖκοβούλοις τε μνηίδας φρέων] Ut & constructioni & sententiæ suæ constet ratio, omnino legendum existimo,

Γυναῖκοβούλων τε μνηίδας φρέων.

Verte, *Et famineorum animorum insidias struentium furor.* Hoc autem in versu terminatur sententia; ad finem igitur plene distinguendum.

625. 626. Ἐπ' ἀνδρὶ τευχέσφορῳ

Ἐπ' ἀνδρὶ δνίοις ἐπικατῷ σέλας] Veram hujus loci sententiam ne per somnium quidem viderunt Interpretes. Versione qualicunque prolata, se officio suo probe satisfecisse arbitrati sunt, num verba sensum quem iis tribuunt exprimant interim fecuri. *Stanleius* vertit; *Contra maritum etiam hostibus formidandum & verendum.* At ἐπικατὸς iratum significat (Vide *Prometh.* v. 162. *Sept. ad Theb.* v. 792.) nunquam vero formidandum, nec, quod *Pauwio* placet, *invisum*. Quali autem quæso constructione quasi per appositionem τῷ ἐπικατῷ hic subjungitur σέλας? *Pauwius* quidem ellipsin comminiscitur præpositionis κατὰ vel διὰ, ut sententia sit, *hostibus invisum propter majestatem.* Sed quis obsecro unquam cuiquam invisus fuit, propter majestatem? Nihil tamen hic immutandum censeo, nisi δνίοισιν pro δνίοις, metri gratia, quod vidit & *Arnaldus*, probante *Pauwio*. Ita autem verte; *Viro arma tractanti, Viro contra hostes furenti, inest decus quiddam venerandum.* Ad σέλας scilicet fit ellipsis usitatissima verbi substantivi 157.

V. 627. 628. Τίων δ' ἀδερμαυτὸν ἔσαν δόμων

Γυναίκεσσι ἀπολιμὸν αἰχμῶν] Certissima est emendatio *Stanleii* reponentis Τίων δ'. Verte, *Contra vero approbo ædium penetralia omni perturbatione immunia, animos mulierum inaudaces.*

631. 632. — εἰχσεν δὲ τις

Τὸ δεινὸν αὖ Λημναίῃσι τιμασι] Recte εἰχσεν reposuit *Pauwius*, metro postulante. Recte etiam pro αὖ *Stanleius* restituit αὖ. Neque enim particula ista carere potest constructio, ut sit quod vim potentialem verbo εἰχσεν impertire possit.

633. 634. Θεοσυμπῶ δ' ἀχρεῖ

Βροτῶν ἀτιμῶδεν οἰχέται γένος] Constructio-
nem hujus loci non affecti sunt Interpretes. Βρο-
τῶν regitur a præpositione ἐπὶ subintellecta. Vide *Bosii* Ellips. Græc. Verte autem; *Calamitate vero ex deorum odio orta periit genus istud ab hominibus detestatum.*

638. 639. Metra ita recte constituit *Pauwius*,

Διανταίαν ὄξυπυκεῖς

Σούται διὰ δικας.

Constructio est κατὰ διανταίαν ὄξον σούται.

640. 641. Τὸ μὴ θεμὶς γὰρ, οὐ

Λαξ πῆδον πατούμενον] Nihil hic innovandum; antithetica enim infra emendabimus. Τὸ μὴ θεμὶς est τοῦτο ὃ μὴ θεμὶς ἐστὶ περὶ πῆδον. Verte igitur *Quod enim contra jus fasque patratum est non calce humi calcatur, id est, non negligitur, sicut vile quiddam nullius æstimationis quod pedibus conculcari solet.* Hac significatione eodem verbo usus est *Noster* in *Agamem.* v. 1366.

οἱ δὲ μελλούσης κλῆος

Πῆδον πατοῦντες, οὐ κατεδουλοῦσιν χεῖρ.

Vide quæ ibi notavimus.

642. 643. Τὸ πᾶν Διὸς

Σέλας παρῆμντες ἀδερμῶς] Recte reposuisse videtur *Pauwius* ἀδερμῶς, nefarii sunt, impii, adeoque deorum favore indigni. Perperam autem hic interpolat particulam αἰ, de metro sollicitus. Prima enim in ἀδερμῶς, voce plusquam trisyllaba, rite producitur. Vide *Clark.* ad *Homer.* *Iliad.* A. v. 398.

645. 646. Ita, ut antitheticis respondeant, constituentur metra,

Προχάλλει δ' αἶσα φάτρα-

νοῦργος, τεκνὸν δ' ἐπεισ-

647. φέρε δαμάσι] Ut constet metrum reponi potest,

— φέρε τε δαμάσι.

648. Αἱμάτων παλαυτέρων] *Scholiastæ* veteri & *Pauwio* assentior, hæc a præcedente τεκνὸν pendere, eorumque expositionem laudo.

In

IN SCHOLIASTEM.

- Ad v. 288. Forſan legendum Λυμανδεν, το κακωδεν.
 516. Legendum videtur, ὡς διζαζω ὅπου ἐπιμφοδῇ.
 527. Forſan legendum, ὡς πωδα αὐτον ἐκτιθῆναι ἐν τοῖς

αυτοῖς. ἀπο κοινου, το εδοξεν.

Ad v. 546. Forſan legendum, τῷ αὐτῷ γαλακτι.

586. Lege ἐναντίων.

587. γενῶσι καὶ αὐξοῦσι] Hæc inferviunt interpreta-
 tionis verbi βλαστουσι, non πλάθουσι.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 653. 654. Τριτον τοδ' ἐκπεραμα δαματα καλῶ,
 Ἐπερ φιλοξίνος ἐστίν Αἰγιδου βία] Ita hæc
 vertenda existimo; *Tertia hac vice exclamo ut ali-*
quis ex ædibus prodeat, siquidem Ægisthus hospites
benevole excipere amat. Nimirum ἐπερ pendet a
 proxime præcedente ἐκπεραμα. Ita *Pauwius Stan-*
leium minus intellectæ constructionis insimulans
 ipse constructionem non intellexisse deprehen-
 ditur.

655. *Pauwio* assentior reponenti Εἰεν γ' metri gratia.

663. 664. Αἰδώς γάρ ἐν λειψέσιν οὐκ ἐπαργεμοῖς
 Λογοῖς τιθῆσιν] Pro οὐκ reponendum existi-
 mo οὐν, quam particulam sæpius abundare notissi-
 mum est; haudquaquam tamen est supervacanea,
 sed vim propriam habet quæ respondet τῷ *qui-*
dem. Verte, *Pudor enim inter loquendum sermones*
quidem obscuro reddit.

664. 665. — εἴτε θάρσυνας ἀντὶ

Προς ἀνδρα, καὶ σήμεν ἐμφανὲς τεκμαρ] Pro κα-
 σήμεν omnino legendum καὶ σήμεν' αν, ut adsit parti-
 cula quæ vim potentialem verbis εἴτε & ἐσημηνε
 impertiat. Verte, *Vir virum fiduciam sumens allo-*
queretur, & documentum certum declararet.

678. ἄλλως, alia de causa, aliis negotiis intentus.

682. Εἴτ' οὐν μεταίκοι, sive ut inquilinus, nempe sepe-
 liatur, prout sequitur.

687. Τοῖς κυρίοις, iis quos res propius tangit.

694. 695. Καὶ νῦν Ορέσης (ἢ γὰρ εὐβουλῶς ἔχων)

Ἐξω κομίζων ολεθρίου πηλοῦ ποδα,

Ita potius parenthesis constitui debet,

Καὶ νῦν (Ορέσης ἢ γὰρ εὐβουλῶς ἔχων)

Ἐξω κομίζων ολεθρίου πηλοῦ ποδα.

696. 697. Νῦν δ' ἢ περ ἐν δομοῖσι βακχεῖας καλῆς

Ἰατρός ἐλπίς ἢ παρῶσαι ἐγγράφει] Pro καλῆς

Pauwius recte reposuit καλῆς. Porro pro ἐγγράφει le-
 gendum etiam ἐγγράφεις. Verte, *Nunc vero spem il-*
lam quæ licentiæ insanæ in ædibus medicinam affere-
bat, cum præsto adest, in censum tuum refers. Hæc
 enim (quod vidit & *Scholias*) pendet a nomina-

tivo præcedente ἀρα. Quæcunque scilicet dira illa
 Furia, quæ Pelopidarum familiæ adhærebat, in-
 censum & peculium suum retulerat ea pro deper-
 ditis haberi poterant; adeoque ἐγγράφειν eandem
 hîc vim habet ac apud Romanos *Fisco addicere.*
 Vide *Budæum* Comment. Ling. Græc. p. 587.
 588.

V. 699. Κεδῶν ἐκατὶ παρρημάτων, *justis de causis.*

704. Κατανίσταντα καὶ κατεξενωμένον] Nihil immutan-
 dum. Verte, *Cum promiserim & hospitio fuerim ex-*
ceptus. Conjectura *Pauwii*, κατεξενωμένον pro κατεξενω-
 μένον, mero tantum tibicine orationem locupletat;
 quippe quæ nihil sententiæ adponit quod non
 optime jam expresserat το κατανίσταντα. Præterea hîc
 requiritur vocabulum quod rationem reddat qua-
 propter impium esset non declarare amicis hoc ne-
 gotium. Tali autem munere optime fungitur
 vulgatum κατεξενωμένον.

705. Οὐτοὶ κυρήσεις μείον ἀξίως σέθεν] Tanta cum alacri-
 tate in errorem ruit *Pauwius*, ut ne tunc quidem
 cum rectum vidit se continere possit quin erro-
 neum aliquid simul inferciat. Ita pro ἀξίως recte
 ἀξίην reposuit, recte etiam statuit ἀξίον a verbo κυ-
 ρήσεις hîc regi, μείον vero adverbialiter poni; sed
 simul moniti hujus sui rationem reddit plane infir-
 mam, caussatus scilicet verbum κυρῶ cum casu
 patrio Græce jungi, adeoque το μείον regere haud
 posse. Hanc autem ejus cavillationem jam supra
 satis refutavimus ad v. 212. Idem responsum ac-
 cipiant quæ iterat infra ad v. 712.

713. ὡς ὑπευδυνῶ] Recte interpretatur *Scholias*, Tan-
 quam homini qui mihi rationem gestorum red-
 dere debet.

717. Φίλοι δμῶιδες] Lege φίλοι, nam φίλος apud Poe-
 tas Atticos primam semper corripit, quod & olim
 sæpius monuimus.

724. Νῦν γὰρ ἀμαρτίζει πειθῶ δόλια] Recte *Pauwius* repo-
 suisse videtur δόλια.

In SCHOLIASTEM.

Ad v. 691. pro κινουμένη forſam χειρουμένη.

697. τὰς αὐτὴν ἀφανίζεισαν ἀρὰς· ὡς πρὸς τὸ εἶπας δ' ἀπέ-

δοκεῖ] Fruſtra hæc ſollicitat *H. Stephanus*. Sententia *Scholiasæ* eſt Poetam ſcribere debuiffe παρουſα, ut cum ἀρὰ jungeretur, ſed conſtructionem detorque-
 quere maluiſſe ſcribendo παρουſαι, ut ad εἶπας referatur.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 735 — 739. — ὥς μὲν οἰκετὰς

Θετο σκυδρωπῶν εντος ομμάτων γέλων,
 Κευδουσ' ἐπ' ἐργοῖς διαπεπραγμένοις. καλῶς
 Κεῖνῃ, δομοῖς δὲ τοῖςδε παγκρατὺς εἶχει,
 Φημὺς ὅφ' ἡς ἠγχείλαν οἱ ξένοι τῶρας.] Ita

hæc diſtingui oportere cenſeo,

— ὥς μὲν οἰκετὰς

Ἐθετο σκυδρωπῶν εντος ομμάτων γέλων
 Κευδουσ' ἐπ' ἐργοῖς διαπεπραγμένοις καλῶς
 Κεῖνῃ, δομοῖς δὲ τοῖςδε παγκρατὺς εἶχει,
 Φημὺς ὅφ' ἡς ἠγχείλαν οἱ ξένοι τῶρας.

Verte, *Coram famulis quidem riſum intus ſub oculis*
triftibus collocavit abſcondens. Feliciter illi, propter
facinora quæ patrata ſunt, peſſime vero hiſce ædi-
bus, conſultum eſt eventu illo cujus famam clare
nuntiarunt hoſpites. Pro Θετο repoſui Ἐθετο, quia
augmentum, quod sæpe monuimus, nunquam ab-
jiciunt Attici.

746. 747. Τα μὲν γὰρ ἀλλὰ τλημονὺς νητλουν κακὰ,

Φιλον δ' Ορεſτην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τείων.] Nihil hîc

innovandum; vulgatæ enim conſtructio, etiamſi
 imperfecta, recte tamen ſe habet. Plena ſcilicet
 conſtructio eſſe debebat, Φιλον δ' Ορεſτην τεθναίνει, τούτο
 δὲ τὸ κακὸν τλημονὺς ἀντλεῖν οὐ δύναμαι, ſed mentione
 Oreſtis injecta, quem labores in ejus nutritione
 exantlati Nutrici chariſſimum, ut ſolet, reddide-
 rant, illa ſtatim animi teneritudine abrepta filum
 ſermonis abrumpit, & in nutritionis incommodis
 recensendis anili plane garrulitate exſpatia-
 tur. Hæc igitur ἐν ἡδὲ dicta recte monuit *Stan-*
leius.

749. 750. Καὶ νυκτιπλάγῃτων ορεδίων κελευſμάτων

Καὶ πολλὰ καὶ μοχθῆρ.] Κελευſμάτων ab ad-
 jectivo πολλὰ (addo & μοχθῆρ) pendere, ut πολλὰ καὶ
 μοχθῆρ κελευſμάτων idem valeat ac πολλὰ καὶ μοχθῆρ
 κελευſματα, recte monuit *Stanleius*. Addo etiam,
 καὶ πολλὰ καὶ μοχθῆρ idem valere ac πολλὰ τε καὶ μοχ-
 θῆρ, ne cui forſan moleſtiam faceſſat particula καὶ
 intra paucorum verborum adeo breve ſpatium ter

repetita. Subaudiendum autem eſt verbum νῦν vel
 νῦν, qua ellipſi nulla apud Græcos ſcriptores fre-
 quentior. Emendationes igitur ſuas inveniſtas
 plane, certe minime neceſſarias, ſibi habeat *Pau-*
wius.

V. 752. πρὸς φρενός, cum animi attentione.

754. 755. Ἡ λιμός, ἡ δίψη τις, ἡ λιφουεῖα
 ἔχει.] Cave aliquid immutes; pleraque
 in Nutricis hujus ſermone ἀσυνδέτα ſunt; atque hoc
 quoque ἐν ἡδὲ. Verte, *Aut fames, aut ſp̄tis aliqua,*
aut urinandi libido, cum urget.

755. νῦν δὲ νῦν αὐταρχὺς τεκνῶν.] Verte, *tenera vero in-*
fantium alvus ſibi ipſi ſufficit, id eſt, nullius opem
 aut clamat aut exſpectat. Ad finem autem hu-
 jus verſus plene diſtinguendum cū *Pauwio* cen-
 ſeo.

756. 757. 758. Τούτων προμαντὶς οὐτα. πολλὰ δ' οἰομαι,
 ψευδεῖſα παῖδος ἀπαρχῶν φαῖδρυτεια,
 Ἰναφὺς προφῦς τε τούτων εἰχέτην τέλος.] Ita
 hæc diſtingui debere opinor, *Pauwio* partim præ-
 eunte,

Τούτων προμαντὶς οὐτα, πολλὰ δ' οἰομαι
 ψευδεῖſα, παῖδος ἀπαρχῶν φαῖδρυτεια,
 Ἰναφὺς προφῦς τε τούτων εἰχέτην τέλος.]

Verte. *Hæc cum hariolari deberem, sæpe vero, opinor,*
decepta, quippe ſaſciarum pueri purgatrix, lotrix nu-
trixque eodem fungebantur munere. Προμαντὶς οὐτα,
ψευδεῖſα, φαῖδρυτεια, nominativi ſunt abſoluti, pro
Προμαντὶς οὐτῆς, ψευδεῖſης, φαῖδρυτειας, poſiti. Vide
quæ notavimus ad Euripid. Iphig. in Taur. v. 947.
& ſupra ad Agamem. v. 989. Hinc conſtat falli
Pauwium exiſtimantem εἰχέτην exigente metro ſcrip-
tum fuiſſe pro εἰχέτων; nam ſi hoc ſubſtituis pror-
ſus confunditur temporum ratio, non enim de re
præſenti ſed de præterita hîc agitur. Origo au-
tem erroris fuiſſe videtur, quod non animadvertet-
rat vir doctus participium οὐτα æque tempus præ-
teritum ac præſens reſpicere poſſe, adeoque cum

ψευδεῖſα

ψευδεῖσα hoc in loco junctum ad tempus præteritum significandum determinari.

V. 765. ἢ πως;] Cantero omnino assentior reponenti Τί πως; nam ἢ πως pro ἢ πρώτης πως. quod Pauwio placet, Græcum esse haud credo. Valckenarius quidem ad Euripid. Phœniss. v. 923. mavult Πως φησ; at mihi ~~saltem~~ verisimilior, saltem non deterior, videtur Canteri conjectura.

770. γαδουση] Lege γιδουση; Dorismis enim nullus hic locus.

771. Εν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὁρῶσθαι φρενί] Locum proculdubio corruptum ita restitui posse arbitror,

Εν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὁρῶσθαι φρενί

Verte, Is enim qui sub persona Nuntii occultus est animus tibi eriget. Emendationem nostram confirmat, tum Chori exhortatio præcedens, ut Nutrix ea quæ ipsa tunc mandaverat Ægistho renuntiaret γιδουση φρενί, animo læto, lætitiæ autem futuræ rationem obscure licet hoc versu reddit; tum Nutricis responsum, quod clare indicat Chorum verbis præcedentibus faustum quiddam augurasse. Emendationum Pauwianarum prima ne Græca esset quidem, altera manifeste absurda.

772. Ἀλλ' ἢ φρονεῖς ἐν τοῖσι νῦν ἠγγελλομένοις] Ἀλλ' ἢ, nunquid. Vide quæ notavimus ad Eurip. Hippolyt. v. 932. Hæc enim interrogative dicuntur. Verte, An recte vero sapias hæc dicens post ea quæ jam nunc nuntiata fuerunt? Ad dativum enim subaudienda præpositio ἐν.

773. Ἀλλ' εἰ προπαύειν Ζεὺς χαλῶν θήσει ποτὲ.] Recte distinguendi ratio sententiam hujus versus aperte explicabit,

Ἀλλ' εἰ προπαύειν Ζεὺς χαλῶν θήσει ποτὲ

Constructio imperfecta ita supplenda, Ἀλλ' ἐν φρονεῖν σοὶ δεῶ εἰ Ζεὺς &c.

778. Μελει θύοισιν ὥνπερ ἂν μέλη πέει] Malim Μελοὶ θεοῖσιν.

783. 784. 785. Δὸς τυχῆς, τυχὲν δὲ μοι κυρίως

Τὰ σωφροσιν ἐν μαλομένοις ἰδεῖν

Διαδίκασιν πάντων ἐπος] Metrum pariter

laborat, & sententia, & constructio, nec quidquam adjuvant Interpretes; quorum sane versiones nec Græcorum sensum exprimunt, nec sententiam ullam quæ intelligi possit exhibent. Quid enim quæso dicere volunt ista Pauwii, Adsequi vero me præcipue ea, quæ prudentibus sunt, recte quærentibus perspicere justitiæ ductu verbum omne? Destituentibus autem codicibus ad conjecturas oppido incertas necessario recurrendum. Forfan igitur rescribi potest,

Δὸς τυχὲν τ' εὐχῆς, μοι δὲ κυρίως asynartetus ex penthemimeribus trochaicis

Τοῖς ἐν μαλομένοις ἰδεῖν glyconius

Διαδίκασιν πάντων ἐπος. Euripideus.

Verte, Da & precum nos compotes fieri, mihi vero præcipue, ut iis qui hæc recte cognoscere cupiunt, omne quod dictura sum verbum comprobare possim. Vocem σωφροσιν eliminavi, tum quia metrum prorsus corrumpit, tum quia glossa fuisse videtur, quam olim Scholiastes aliquis τοῖς ἐν μαλομένοις ἰδεῖν interpretatus ad marginem adscripsit, unde in contextum tandem irreplisse verisimile est.

V. 787 — 791. Quinque hi versus pro strophæ hujus parte non sunt habendi, sed systema diversum seorsum constituunt inter stropham & antistropham insertum, quale jam v. 321 — 329. habuimus. Quisquis enim experimentum facere velit, is statim deprehendet, ne unum quidem horum versuum ullis machinis antithetico ita exæquari posse, ut utrorumque aut idem aut par sit metrum. Pauwio certe hoc tentanti infelicissime cesserunt conatus.

787. Penthemimeris est iambica.

788. Ut constet metri ratio ita hic versus reformandus,

Τῶν ἐσθ' μελαδρῶν θεῶ, ὦ Ζεῦ. periodus hypercatalectus.

789. 790. 791. Ἐπεὶ μιν μέγαν ἄρας,

Διδύμα καὶ τετρά

Παλιμποῖνα θελὼν ἐμεῖψεν] Lege ἄρας, ab

αἰετῶ, ut constet metrum. ἄρας autem nominativus est absolutus, pro σοὶ μιν μέγαν ἄραντος. Vide supra ad v. 756. Verte, Siquidem eum in altum tollas (concessa scilicet victoria) duplices & triplices penas sibi vicissim subeundas lubens in hujus gratiæ compensationem exsolvet. Pauwius Poetæ sententiam ne per nebulam quidem vidit, Stanleio tamen viro longe doctiori putidissime insultare non erubuit.

792 — 795. Ἰδὲ δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον ἐν-

νιν ζυγόντ' ἐν ἄρματι

Πημάτων, ἐν δρομῷ περὶ σπίνδεις

Μετρον.] Ita hæc melius constitui posse

existimo,

Ἰδὲ δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον ἐν-

νιν ζυγόντ' ἐν ἄρματι

Πημάτων, δρομῷ περὶ σπίνδεις μετρον.

Verte, Scito vero pullum orbem amici viri currui cladium junctum esse, simul curriculo terminum imponens. Pauwius pro ἰδὲ reponit ἰχ, me non magnopere reluctantē, quanquam & scripturam vulgatam ferri

ferri posse sentiam. Nimirum ἰδί περὶ τῆς αὐτῆς idem
valet ac ἰδί καὶ ὁμοῦ περὶ τῆς αὐτῆς.

V. 795. 796. 797. — τίς ἀν σὺν ὁμοῦ ῥυθμῶν

Τούτ' ἰδὲν διαπέδον,

Ανομένων πημάτων ὀρεγμα] Horum
nec sententia satis constat, nec constructio, nec
metrum. Ita forsitan restitui possunt,

Τίς ἀν σὺν ὁμοῦ μὲν ἀν ῥυθμῶν

Τούτ' ἰδὲν γὰρ διαπέδον

Ανομένων πημάτων ὀρεγμα;

Verte, *Quis moderationem aliquam retinere possit hoc
intuens solum, aream scilicet in qua clades fuerant
consummatae.*

798. Οἱ τ' ἐπὶ δωματων] Potius legendum,

Οἱ δ' ἐπὶ δωματων Euripideus

Hinc scilicet incipiunt monostrophica.

799. Πλουταρχῇ μυχὸν νομίζετε] Metri ratio exigere vi-
detur ut transpositis vocibus legatur,

Πλουταρχῇ νομίζετε μυχὸν periodus hypercata-
lectus

μυχὸς enim primam corripit, nec in asynartetis
membri prioris syllaba finalis ulla gaudet ἀσφα-
ρεια. Verior autem certe est Turnebianæ scriptura
Πλουτορχῇ.

801. 802. Ἀγίτε τῶν παλαι περὶ τῶν

Λυσιδ' αἶμα πορπατοῖς δίχης] Interpretes

cuncti quotquot hunc versum cum antithetico
conciliandum susceperunt τὸ περὶ τῶν ἐκείνων ejicien-
dum uno ore exclamant. Mihi quidem in syste-
mate monostrophico eum collocanti eadem non est
causa. Sententiam tamen expendenti vox illa nul-
lum locum habere posse videtur, adeoque tan-
quam inepti cujusdam Librarii glossema eliminan-
dum assentior. Verte; *Agite, eorum qui olim existi-
terunt sanguinem redimite recenti vindicta.* In versu
autem ultimo metri ratio postulare videtur ut vo-
cibus transpositis legatur,

Λυσιδ' αἶμα δίχης πορπατοῖς.

Ita versus erit antispasticus dimeter hypercata-
lectus.

803. Asynartetus est ex penthemimeri & dimetro
brachycatalecto iambicis.

804 — 810. Τοῦδε καλῶς κταμένου. ω

Μεγα ναίων σομῶν, ευ

Δος ἀνιδεῖν δομὸν ἀνδρῶς,

Και νῦν ἐλευθερίας

Λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φίλοις

Οἰμασι δνοφεράς

Καλυπτεράς]

Male disponuntur metra, nec-
non laborat constructio; vitio utrique succurrere
forsitan poteris rescribendo,

Τοῦδε καλῶς κταμένου. penthemimeris dactylica
Ω μεγα ναίων σομῶν, anapæsticus dimeter bra-
chycatalectus

Εὐ δὲ γ' ἀνιδεῖν δομὸν ἀνδρῶς parœmiacus

Και νῦν ἐλευθερίας penthemimeris dactylica

Λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φίλοις anapæsticus dimeter
brachycatalectus

Οἰμασι δνοφεράς basis anapæstica

Καλυπτεράς.

Verte, *Hoc fortiter occiso. O qui magnam speluncam
occupas, da hominem hunc fauste invisere domum suam,
Et ut libere ac fulgide introspiciat propriis oculis obscu-
ros ejus recessus.* Quod ad primum versum, qui a
præcedente versu pendet & cum eo jungi debet,
attinet, *Pauwius* contra & ad finem versus præce-
dentis plene distinguit, & scripturam vulgarem
in hanc sententiam interpretatur; *Ægisthus jure
occisus est.* At pace viri docti dicere liceat, *Æ-
gisthus* nondum occisus fuerat, adeoque nec Cho-
rus de occiso loqui poterat. Per *μεγα σομῶν ναίων*
Apollinem intelligo, non Ditem; neque enim hîc
de Agamemnone ab inferis remittendo agitur, sed
de Oreste Apollinis jussu ædes patrias revisente.
Certe de Agamemnone mortuo, cujus præter ci-
neres & umbram tenuem nihil erat reliquum, dici
non poterat eum ἐλευθερίας, & λαμπρῶς, & φίλοις
οἰμασι, ἰδεῖν δομὴν δνοφεράς καλυπτεράς. At vulgo notissi-
mum est, Apollinem speluncam Delphi infedisse
apud Græcos creditum, indeque oracula illa longe
lateque celebrata edidisse. Ita infra Noster de eo-
dem Apolline v. 954.

Μεγα ἔχων μυχὸν χθονός.

Quin & Strabo disertis verbis σομῶν mentionem
facit lib. ix. p. 641. ὑπερκεῖται δὲ τοῦ σομῶν τοῖσδε
ἐπὶ τῶν. Et Dio. Cassius lib. lxxiii. §. 14. καὶ τὸ μαν-
τεῖον κατελύσεν, ἀνδρῶσις ἐς τὸ σομῶν, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνευ-
μα ἀρῇ, σφάζας. Adde quod illa quæ sequuntur
infra v. 813 — 816. Apollinem certissime respi-
ciunt, neque aut de Plutone, aut de Mercurio,
quoquomodo intelligi possunt. In versu tertio ἀν-
δρῶν pro ἀνδρῶς præeunte *Παυῖο* reposui. Per δνοφεράς
καλυπτεράς intelligo ædium penetralia, in quibus re-
condebantur thesauri Regii, quorum etiam paullo
infra occurrit mentio. *Pauwius* interpretatur, In-
fidias quas struxerat Orestes; sed neque hunc sen-
sum agnoscunt Poetæ verba, nec, etiamsi agnosce-
rent, video, cui bono precaretur Chorus ut in fi-
dias istas aspiceret Agamemnon, adhuc vero mi-
nus assequor quomodo eas ἐλευθερίας & λαμπρῶς in-
tueri dicatur.

V. 812. Πραξίν, successum.

† P

V. 813.

V. 813 — 816. Πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χεῖζων,
 Κρυπτὰ σκοποῦ δ' ἐπὶ λείων,
 Νυκτὶ περ τ' ὀμμάτων σκοτον φέρει,
 Καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος] Ut vocalium hiatus infuavis evitetur, in versu secundo lego Κρυπτὰ γ'. Ita verte, *Multa vero alia occulta revelabit lubens* (Apollo scilicet, illa enim quibus compellatur Mercurius parenthesi includenda) *sermonem vero captu difficilem proferens* ἔσ' noctu tenebras ante oculos præfert, ἔσ' interdiu nihil est luculentior. Hæc puto respiciunt Apollinis oraculum jam supra v. 267 — 295. relatum, quod non immerito obscurum Choro videbatur.

817. 818. Καὶ τότε δὲ πλουτὸν
 Δωμάτων λυθισσόν] Verte, *Et tunc quidem divitias ædium in expiationem* — Intelligit nimirum Chorus largitionem ex thesauris Regiis, quam post facinus patratum dispensare debebat Orestes, ut populi favorem aucuparet, & cædis invidiam amoliretur, & quodammodo ita expiaret, ut jure facta a civitate censeretur.

819 — 822. Θάλλων οὐκ εὐστατα
 Ὀμοῦ κρεκτον γον-
 τῶν νόμον μεθισσόμεν
 Πόλει] Chorus quid facto opus esset post cædem peractam in antecessum meditans, in versibus præcedentibus donativum populo ex thesauro Regio dandum ad facinus expiandum statuit, in his vero luctum publicum pro Agamemnone, qui nondum publice deploratus fuerat (vide supra v. 428 — 431.) celebrandum auguratur, ut hoc pacto in populi animis excitaretur contra Ægisthum & Clytemnestram indignatio, & erga Orestem & Electram commiseratio. Verte, *Et simul famineum propitium stridulum plorantium cantum per urbem dispergemus. Pauwio autem assentior particulam copulativam hinc excidisse; legendum igitur puto,*

Θ' ὁμοῦ κρεκτον γοντῶν pherecratius
 Νόμον μεθισσόμεν iambicus dimeter brachycatalectus.

822. 823. — τὰ δ' εὖ,
 Ἐμὸν, ἔμὸν κερδὸς αἰξέται τοδ'] Pauwio assentior plene distinguenti post τὰ δ' εὖ, & reponenti Ἐμὸν γ' ἔμὸν. Versus asynartetus est ex penthemimeri & dimetro brachycatalecto iambicis.

825. Σὺ δὲ θάρσων] Nihil immutandum. Verbum enim ad quod participium hoc & sequentia cuncta referri debent infraprehendemus.

825. 826. — ὅταν ἴκη
 Μεγας ῥέγων] Verte, *Quando obvenerint a-*

gendi partes. Ea autem quod attinet quæ de duabus hujus operis partibus, quarum una matrem, altera Ægisthum, respicit, ad tædium usque ingerit Pauwius, iis ne minimam quidem ansam præbent Poetæ verba, sed phantasiæ ejus propria mera sunt figmenta,

V. 827. 828. 829. Ἐπαύσας πάρος ἔργον,
 Θερουσα

Πρὸς σέ, τέκνον, πάρος αὐδᾶν;] In his verbis, prout nunc leguntur, ne umbra quidem adest constructionis, neque ex iis ulla quæ non inepta sit exculpi potest sententia. Pauwius contendit dativum ἔργον regi a præpositione ἐπὶ in ἐπαύσας, ut ordo sit, αὐτὰς πάρος αὐδᾶν ἐπὶ πάρος ἔργον θερουσα πρὸς σέ, τέκνον. Quisquamne unquam aut Græce aut lingua quavis alia ita locutus est? Ἐπαύσαι ἔργον est, Facinore statim vel audito vel viso exclamare, non, diu post facinus peractum exclamare. Quid autem est πάρος αὐδᾶν? Si Pauwio credis, patris morientis verba postrema quibus ultionem poposcerat. At Agamemnonem verbis postremis ultionem poposcisse unde didicerit? Certissime non ex Poeta, cui verba illa postrema prorsus sunt ignota; adeoque commentum tale ad sententiam ejus declarandam adhiberi omnino nec debet nec potest. Mihi extra dubium est Stanleii emendationem verissimam esse reponentis in horum versuum tertio ματρός. Ita igitur hæc reformari debere existimo,

Ἐπαύσας πάρος ἔργον
 Θερουσα πρὸς σέ, τέκνον, ματρός αὐδᾶ, antispasticus
 trimeter catalectus

Verte, *Alta voce exprobrans facinus in patrem compellanti te filii nomine voce materna.*

830. Periodicus est hypercatalectus.

831. 832. Hi duo versus non nisi unum constituere debent antispasticum trimetrum brachycatalectum, nam περισσῶς hic vox dissyllaba est.

834. Periodus est hypercatalectus.

835. Antispasticus est dimeter hypercatalectus.

835. 836. 837. — ἰσθδδεν

τοῖσιαν αὐτῶν πειθῆς

Τὸν αἰτιον δ' ἐξαπολλῆς μοῖρου] Hic tandem verbum deprehendimus ad quod tot participia præcedentia referri debent. Rescribendum enim existimo,

— ἰσθδδεν

τοῖσιαν αὐτῶν πειθῆς

Τὸν αἰτιον γ' ἐξαπολλῆς μοῖρου. asynartetus ex penthemimeri iambica & dochmaico.

Verte,

Verte, *Intus sanguineam cladem infer, cum auctorem necis exitio dederis.*

V. 832. 833. 834. *Τοις ὑπο χθονος φιλοισιν,*
Τοις τ' ανωθεν προπεραστων
Χαειτος οργας λυπερας] Vocibus istis
τοις ὑπο χθονος φιλοισι designatur Agamemnon, his

vero *τοις ανωθεν*, Electra. *προπεραστων χαειτος οργας λυ-*
περας est, pro amore quo tibi conjuncti sunt tristibus
eorum iris morigeratus.

In SCHOLIASTEM.

Ad v. 819. *Θηλυν]* γεννητικον, malim γυναικειον.

I N A C T U M Q U I N T U M.

V. 842. 843. *Γενουτ' αν αρχος δειματοσαγες φονη*
Τ' προθεν ελκαινοντι και δεδηγμενω] Vulga-
 tam hanc scripturam sincerrimam judico. *Stan-*
leius (qui quantum ex ejus versione conjicere datur
 Poetæ mentem minus est affectus) hæsitans *αι-*
ματοσαγες rescribendum proponit; credo quia pu-
 tabat sermonis accurati rationem exigere, ut com-
 positi hujus membrum prius aliquid esset natura
 stillativum. Oblitus scilicet fuerat, Nostrum su-
 pra *Agamem.* 187. 188. dixisse

Σταζει δ' εν δ' ὑπνω πο καρδιας

Μνηστικμων πονος.

Pauwius pro φονη reponendum censet φοβη, caus-
 fatus cædem ita aperte commemorare non e re
 fuisse Ægisthi. Quasi vero cædem hanc a se pa-
 tratam celari potuisse speraret Ægisthus, ac non
 potius eam palam sibi arrogaret, & jure factam
 profiteretur. Vide Nostri *Agamemnonem* apud fi-
 nem. Præterea doceri velim qualisnam sit φοβος
 ὁ προθεν. Annon metus ne Orestes reversus in pa-
 triam cædem paternam ulcisceretur? At metus
 hic mortuo Oreste prorsus fuisset sublatus. Deni-
 que an φοβη vel φονη ελκαινει aliquis aptius dici pos-
 sit Lectorum judicio relinquo. Verte autem, *Onus*
esset timoris plenum homini a cæde præcedente ulcere la-
borante & sauciato.

844. *Πως ταυτ' αληδη και βλεποντα δοξασω]* *Βλεπων* apud
 Poetas Atticos idem quod *ζην* significare nemo,
 opinor, est qui nescit. *Βλεποντα* autem hoc in loco
 τῷ δυνσκοντες versu abhinc tertio opponi, adeoque
 alterum ab altero statuminari, certissimum est.
 Quod igitur commentus est *Pauwius*, το δυνσκοντες
 per appositionem ad *δειματουμενοι* λογοι ita jungi,
 ut ad Orestem simul referatur, futilissimum est;
 cum de uno tantum Oreste mortuo, non de plu-
 ribus, sermo esset, adeoque participium illud ne-
 cessario ad λογοι tantum sit referendum. +

845. *Η προς γυναικων δειματουμενοι λογοι]* *Stanleius* con-
 jicit *δειματουμενων*, fed frustra. Tales enim construc-

tionis *ὑπαλλαχαι*, præsertim in adjectivis, styli *Æs-*
chylei charactera peculiarem imprimis constituunt.
 Eadem prorsus formâ supra *Agamem.* 49. 50. ha-
 bes *εκατοις αλγεσι παιδων.*

V. 848 — 850. Hæc Choro tribui oportere censeo,
 quæ in scena præsens certe aderat, quod de Nu-
 trice ne verbulo quidem innuit Poeta, hoc pro-
 culdubio facturum si cum Ægistho fuisset re-
 versa.

849. 850. — *ουδεν αγγελων δεινος*

Ως αυτος αυτων ανδρα πειθεσθαι πει] Hæc cor-
 rupta esse apud omnes convenit, variisque con-
 jecturis viri docti medicinam adhibere conati sunt,
 quarum nulla tamen, meâ sententiâ, plene satisfacit.
 Forsan rescribendum,

Ως αυτον αυτον ανδρα πειθεσθαι παρα

αυτον αυτον scilicet juxta eandem analogiam qua for-
 mantur *εαυτον, σεαυτον, αυτων εκεινων, αυτων εχαστον*, & si-
 qua sunt similia. Nostram conjecturam adjuvat
 quod apud *Aldum* & *Robortellum* pro *αυτων* legitur
αυτον. Verte, *Nibil est quod tantum ponderis nun-*
ciorum sermonibus addit ac si homo ab iis ipse scisci-
tetur.

854. *Ουτοι φρενα κλειψαν ωμματουμενων]* Legendum om-
 nino *κλειψει αν*. Hæc enim particula hic ~~carere non~~
 potest sermonis accurati norma. Ne addam, ver-
 bum hoc necessario referri debere ad propiora nu-
 mero singulari, *αγγελον, αυτος, παρων, μαδων*, nec nisi
 insulse a remotioribus, *ξηνους, ξενων*, nominativum
 unde pendeat repetere posse.

855. 856. *Ζευ, Ζευ, η λεγω; ποθεν αροζωμαι*

Τας επευχομενη, καπιταζουσ;] Ita enim hæc
 distinguenda censeo. Verte, *Jupiter, Jupiter, quid*
dicam? unde incipiam hæc vota concipiens & impetu
abrepta?

858. *Πως ισθν ειπους' ανυσωμαι]* *ειπους' ανυσωμαι* idem va-
 let ac *ανυσωμαι* ὥς ειπειν, notâ constructionis for-
 mâ. Verte, *Quomodo efficiam ut quod æquum est*
dicam?

+ P 2

V. 859.

+ *vid. addend.*

V. 859. *Νυν γὰρ μέλλουσι μιν θύειν*] Constructio sequentium prout nunc leguntur adeo conturbata est & falebris obsita, ut nemo eam Interpretum hactenus quoquomodo extricare potuerit. Opportune succurrit editio *Robertelliana* veram scripturam *μιν θύειν* suppeditans.

861 — 865. *Ἡ Πάυς θύσει Ἀγαμέμνονιαν
Οἰκὸν ὀλεῖσθαι διὰ πάντος,
Ἡ Πύρ καὶ Φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαΐων, ἀρχὰς τε πολιτισμοῖς.
Ἐξεῖ πατέρων μέγαν ὄλεον.*] & constructioni

& sententiæ laborantibus (nam ut cætera præteream, quis ἢ θύσει ἢ ἐξεῖ conciliare se posse speret?) ita rescribendo succurri posse existimo,

*Ἡ Πάυς θύσει γ' Ἀγαμέμνονιαν
Οἰκὸν ὀλεῖσθαι διὰ πάντος.
Ἡ Πύρ καὶ Φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαΐων, ἀρχὰς γέ πολιτισμοῖς
Ἐξεῖ, πατέρων μέγαν ὄλεον.*

Verte, *Aut plane consummabit* (Orestes scilicet, neque enim ad alium hæc referri possunt, adeoque eum discrete nominari minus erat necesse) *domus Agamemnoniæ exitium in perpetuum, aut ignem & lucem ob libertatem recuperatam accendens, imperia quibus regitur civitas obtinebit, magnas progenitorum opes. Pauwio* placet hæc constructio, *πειρᾷ μέλλουσι θύειν, πειρᾷ μέλλουσιν ἐξεῖν*, atque hoc vel pueros videre ait. Credo equidem, hactenus enim bene, nemo negat; at si porro rogetur quomodo *πειρᾷ εἶναι*, aut *ἀρχὰς πολιτισμοῖς*, aut *πατέρων μέγαν ὄλεον*, dici possint, id sane penitus ignoro, & pueris, opinor, oculatior sit oportet, qui hoc etiam explicare poterit.

867. *Διοσις μέλλει θύειν Ορέστης*] Interpretes omnes reponunt *θεῖος*, metro nempe id exigente. Non animadvertenter autem, & adjectivum *διοσις* substantivum desiderare, & epitheton *θεῖος* Orestis juveni rudi, qui nullum adhuc virtutis specimen ediderat, non nisi inepte tribui posse. Legendum conicio,

Διοσις μέλλει θύειν Ορέστης

Duos scilicet *lupis* aut *hincibus*. Hac enim appellatione propter flagitiorum atrocitatem *Ægisthus* & *Clytemnestra* non indigni forsan videbuntur.

871. Antispasticus est dimeter hypercatalectus. *πῶς κεκρανται δομοῖς* recte in notis explicat *Stanleius*.

914. *Οὗτοι σ' ἀπερίφ' εἰς δομοῖς δουζένοις*] Post *ἀπερίφ'* distinguendum *Pauwio* assentior. Subaudiri autem videtur *πεμπύσσα*, aut participium quiddam similis significationis, quod in verbo *ἀπερίφ' α* quadante-

nus continetur, & inde repetendum. Ita constructio erit, *Οὗτοι σ' ἀπερίφ' ατε, πεμπύσσα εἰς δομοῖς δουζένοις. Non te projecisse dici possum, cum ad ædes amicas miserim.* Ita interpretatus est etiam *Scholias* vetus.

V. 915. *Διχῶς ἐπερθῆν*] Quomodo Orestes dupliciter venditus? Parum satisfacit *Pauwii* responsum, & *Strophio* & *Ægistho* eum venditum. *Strophio* certe non venditus fuerat, sed ejus fidei commissus. Dicendum igitur opinor, *διχῶς* non certum numerum, nempe binarium, hic denotare, sed, augendi gratiâ positum, indefinite accipi debere. +

918. *ματις*, libidines, amores meretricios.

927. *σ' ορίζει*] Legendum *σ' ορίζει* facta scilicet ex *ο* crasi.

928. Omnino legendum *οφιν γ'* præeunte *Pauwio*.

930. Lege *ἐκρας*, more Attico retento augmento.

935. 936. 937. Omnes aut dochmaici aut ex dochmaicis alynarteti.

939. *Scholias* veteri & *Pauwio* præeuntibus legendum puto *ελασε*.

941. *Θεοδὲν δὲ φερεῖται ὡς μνημένος*] Nihil immutandum. Vox enim dissyllaba est *θεοδὲν*. Similis contractionis, præsertim in voce *θεῖος*, apud Poetas Atticos mille occurrunt exempla. Versus autem hic cum duobus sequentibus alynarteti sunt ex dochmaicis.

942. 943. *Ἐπολοῦζατω δεσπονην δρμων*

Ἀναφυγὰς χακῶν, καὶ κτεανῶν τελεῖς] *Stanleius* reponendum censet *ἀναφυγὰς* & *τελεῖς*, casu patrio, ut a præpositione *ἐπ'* in *ἐπολοῦζατω* pendeant, quem præter morem secutus est etiam *Pauwius*. Mihi fateor scriptura vulgaris verior esse videtur, vocesque istas pro accusativis habeo, quæ a verbo *ἐπολοῦζατω* pendent; præpositionem vero *ἐπ'* in verbo hoc composito genitivum *δεσπονην δρμων* regere existimo. Certe tot genitivorum inter se mutuo connexorum coacervationem, *ἐπ' ἀναφυγὰς δρμων χακῶν, καὶ ἐπ' τελεῖς κτεανῶν δρμων*, hac sententia, *quod ædes male effugerint, & quod ædium facultates fuerint dissipatæ*, neque Græcam linguam, neque ullam sane aliam, admittere facile crediderim. Verte autem, *Exclamet de ædibus regis malorum effugia & facultatum dissipationes.*

944. Versum undecimum desiderari, qui dochmaicus esse debebat, cum *Cantero* existimo.

946. 947. *Εμὼ δ' ὅ μελεῖ κρυπᾶδιον μαχᾶς*

Δολιοφρων ποῖνα] Hæc certissime *Ægisthus*, qui pugna occulta per insidias *Agamemnonem* trucidaverat, respiciunt, non *Orestem*, ut putavit *Pauwius*. Nulla enim adhuc huic advenerat poena, nedum poena *δολιοφρων*, *dolos meditans*.
U

+ *Vid. addend.*

Ut temporum autem ratio accuratius fervetur, malim ὡς μέλλειν, id est, ὡς ἐμείλιν. Vide Homer. Odyss. E. 6. Π. 465.

- V. 948. Ἐδῆγε δὲ μάχῃ χεῖρος ἐπιθυμῶς
Δίος κοῦρα.] *Stanleii* emendationem lubens amplector reponentis μάχης. Lege igitur,
Ἐδῆγε δὲ μάχης ἐπιθυμῶς
Δίος κοῦρα.

Pauwius mavult, Ἐδῆγε δ' ἐν μάχῃ χεῖρος, & ad Orestem refert, de quo tamen in hac Antistrophe nullus est sermo.

953. Τὰ περ ὁ Λοξίας ὁ Παρθένος.] Legendum puto Τανπερ, nempe τὴν δίκην. *Pauwius* metro cavens vocem hactenus inauditam, ὁ Παρθένος, excogitavit; sed nihil opus est; in dochmaicis enim epitricto quarto pentasyllabo satis respondet antipastus.

954. Μεγὰν ἔχων μύχον χρόνος ἐπ' ὀχθεῖ.] Tollenda est distinctio ad versus finem. Cum autem & ὀχθεῖ vox sit nihili, & præterea vacillet metrum, forsitan reponendum est ἐποχθισας, *indignatus*.

955. 956. 957. Ἀξὲν ἀδελῶς δολίαν
Βλαπτομένην ἐν χρόνῳ
Θείων ἐποιχεται.] Hæc adeo misere corrupta sunt, ut nec metrum, nec constructionem, nec sententiæ vel umbram, expiscari detur. *Stanleius* in versu ultimo pro Θείων conjicit πτας, sed, & conjectura hac admissa nihil adjuvantur cetera, & vir eruditus non animadverterat τίς ultiam producere, adeoque salvo metro hic stare non posse. *Pauwius* medicam manum infelicissime adhibuit; lectionem dedit non minus ac vulgata omni sensu expertem. Ipse non vertit, ut solet, nec quisquam sane vivit mortalium qui eam vertere potest. Liceat autem meam tandem conjecturam proferre, si non veram, saltem vero propiore, nec a vestigiis veteris scripturæ multum abludentem. Forsan igitur rescribi potest,

Ἀξὲν. ἃ δ' ὅλως δολίαν

Βλαπτομένην χρόνῳ

θεῶν γ' ἐποιχεται

Verte, *Adduxit*. Illa vero dolosam mulierem noxa omnino irretitam diu cunctata assequitur. Verbum Ἀξὲν, id est ἤξεν, a nominativo præcedente ὁ Λοξίας pendet. Βλαπτομένην autem interpretor de βλάβῃ illa, quæ a diis hominum mentibus & consiliis inferri credebatur. *Sophocl. Ajac.* v. 455.

εἰ δὲ τίς θεῶν

βλαπτοί, φύγοι γ' ἂν ἡ χάρις τὸν κρείσσαντα —

958. 959. Κρατεῖται πῶς το θεῖον παρὰ το μὴ
ὑπουργεῖν χάρις.] Verbis Poætæ Interpre-

tum *Grotii* & *Stanleii* versiones non satis respondent. Hoc vidit & *Pauwius*, ideoque rescribi voluit, παρὰ το μὴ ὑπουργεῖν, sed minus recte. Ita enim id a quo κρατεῖται το θεῖον esset το μὴ ὑπουργεῖν χάρις. Id quod divinitati imperat esset propria imperii sui indoles, quod nemini non qui rem attente expendet subabfurdum, opinor, videbitur. Legendum igitur forsitan,

Κρατεῖται καὶ πῶς το θεῖον &c.

Verte, *Imperium etiam obtinet quodammodo divinitas ex eo quod malis operam non præstat*.

- V. 960. Ad finem hujus versus plene distinguendum, quod vidit & *Pauwius*.

961. 962. Παρὰ το φῶς ἰδεῖν, μέγα τ' ἀφηρεῖν
Ψάλλον οἰκῶν.] Ut constructionis constet ratio legendum videtur μέγα τ' ἀφηρεῖν. Verte, *Adest tempus lucem videndi, magnumque sublatum est ab adibus frænum*. Nam genitivus οἰκῶν pendet a præpositione in ἀφηρεῖν. Pro παρὰ etiam lege πάρα, id est, παρῆστι. Versus autem prior asynartetus est ex dochmaicis, alter trochaicus monometer.

963. 964. Ἀναγέ μαν δομοῖς, πολὺν ἀγὰν χρόνον
Χαμαπτετὴ σε κείδ' αἰεῖ.] Ita hunc locum restitui posse existimo,

Ἀνα γέ μαν δομοῖς, πολὺς ἀγὰν χρόνον.

Χαμαπτετὴ σε κείδ' αἰεῖ,

Ἀνα pro ἀναστῆτι, ut *Sophocles Ajac.* v. 194.

Ἀλλ' ἀνα εἰς ἰδρῶτων

Eleganter autem opponitur τῷ χαμαπτετὴ κείδῃ. Verte, *Resurge demum quidem adibus, tempus est valde longum ex quo humi prostratus continuo jaces*.

965. Τὰχα, mon.

968. Ἀπαι ἐλαττειν.] ἐλαττειν sensu huic loco conveniente usurpatum nuspiam deprehendo. Legendum igitur puto Ἀπαι λυττειν. Hanc enim vocem apud Poetas Atticos id quod expiare aptum est designare notum est. Ita *Sophocles Elecl.* v. 445.

ἀγὰ μὴ δοκεῖς

λυττεῖ ἀπὲρ τὰ ταῦτα τοῦ φόνου φερεῖν

& apud eundem *ibid.* v. 637. habes εὐχὰς λυττειν δειμάτων.

- 968 — 972. — τὰχα

Δ' εὐφροσύνῃ κοῖτα

Το πῶς ἰδεῖν, ἀκούσαι θροῶντος,

Μετόικοδδμων

Προσυνταί παλιν, παρὰ το φῶς ἰδεῖν.] En iterum locum misere corruptum, qui Interpretum omnium sagacitatem frustra hactenus exercuit.

Forsan ita restitui potest,

τὰχα

Δ' εὐφροσύνῃ κοῖτα

Τὸ παν ἰδεῖν, ἀκούσαι δ'. ἱεμένοι antispathicus trimeter brachycatalectus

Μετοικοδομεῖν

Πισυνται παλιν. πᾶρα τὸ φῶς ἰδεῖν. asynartetus ex dochmaicis.

Verte, Obtingat autem ut omnia in quiete serena constituta videamus & audiamus. Tentantes vero res novas moliri retro ruent. Adest tempus lucem videndi. Stanleius coniecerat ἱεμένοις, sed qua constructione aut sententia hariolari nequeo. Pauwius emendatione etiam sua nos donavit, qua nihil planius esse jactat; ipse tamen eam vertere non est ausus, dif-

fidens, opinor, & conscius eam revera a nemine posse verti.

In SCHOLIASTEM.

Ad v. 843. Forfan legendum ὡς ἀπο μαχίρας.

902. Lege εἶναι ἢ τοῖς θεοῖς ἐχθροῖς.

926. πρὸς ἀνδρα νηπιον] Forfan legendum πρὸς ἀνδρὸς νηπιον. Immo forfan totum hoc proverbium iambico senario ita includebatur,

Κλαίειν πρὸ τυμβου καὶ πρὸς ἀνδρὸς νηπιου

quod ut huic loco accommodaret πρὸς τυμβον pro τυμβου posuisse potuerit Scholiastes.

IN ACTUM

Sextum.

QUINTUM.

V. 982. Πέδας τε χεῖρον καὶ ποδὶν ξυναιεῖδα] Pauwius πέδας hic casu patrio positum contendit; sed præterquam quod Dorismis nullus hic locus, πέδας ξυναιεῖς solæca est locutio; oportuit saltem πέδων. Sed nihil immutandum, ξυναιεῖδα enim per appositionem πέδας sequitur.

984. Στραστὸν ἀνδρῶν δεῖξαι] Pauwio assentior præferenti scripturam *Robortellianæ*, ἀνδρὸς.

990. Εἷς γὰρ αἰχμητὴς ὡς νομοῦ δικῆν] Et simplicior & longe verisimilior meo iudicio est *Canteri* emendatio, ὡς νομος, quanquam vulgatam ferri posse non inficias eo, constructione scilicet ea quam indicavit Pauwius, Εἷς γὰρ δικῆν ὡς αἰχμητὴς νομοῦ.

991. Ἡπὶ δ' ἐπ' ἀνδρὶ] Verte, *Illā vero quæ in virum &c.* Nam Ἡπὶ verbum quod regat, ἐφ, ex quarto ab hinc versu accersit.

993. Φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακὸν] Recte monet *Scholiastes* hæc ad præcedens τέκνων βάρος referri oportere. Verte, *Aliquandiu dilectum, nunc vero, ut ostendit, exosum malum.*

994. μωραῖα γ' ἢ ἐχθρὰ ἐφ] Hiatus vitandi gratia Pauwius *Robortellianam* secutus pro ἢ recte reponit ἢ, id est ἢτοι.

995. Σηπείν θύουσι αἶν ἄλλον οὐ δειγμένον] Interpretes hunc locum quasi omnino sanus esset securi prætereunt. Scrupulus tamen mihi oboritur propter particulam αἶν, quæ, cum nullum adsit verbum cui vim suam potentialem impertiri possit, munere suo destituta plane abundat. Legendum igitur puto,

Σηπείν θύουσαι ἄλλον οὐ δειγμένον

subaudita scilicet particula ὥς. Constructio quippe est, ὥς θύουσαι σηπείν &c. quam constructionis formam haud parum etiam adjuvat verbi præcedentis ἐφ peculiaris indoles, ἐφ ὥς σηπείν.

V. 998. Ἀχρεῖμα θύεσθ] Recte *Stanleius*, *capturam feræ*. Ideo autem hanc appellationem Clytemnestræ inditam arbitror, quia feræ postquam fuerint captæ raro mansuescunt, aut feritatem nativam deponunt, sed custodes etiam & alentes oblata occasione adoriuntur.

Ibid. καὶ νεκροῦ ποδενδυτον] ποδενδυτον substantive accipi, & *cadaveris involucrem* significare, puto. Subjungitur Δρυτὶς κατὰ σκηνώμα, *loculi operimentum*, per appositionem additum. His autem forsan assimilatur Clytemnestra, quia extrinsecus speciosa nihil sæpe intus nisi quod funestum est includunt.

999. 1000. Δρυτὶς κατὰ σκηνώμα, δικτυον μὲν οὖν.

Ἀρχὴν δ' αἶν εἰποῖς καὶ ποδιστῆρας πεπλοῖς.] Plene post κατὰ σκηνώμα distinguendum censeo; tum reliqua, sublata post μὲν οὖν distinctione, ita vertenda; *Cassēs vero utique dicere possis, reticulum, & stolam ad pedes usque demissam.* Hæc scilicet oculis in Clytemnestræ amictus forte injectis subjicit Orestes, ornatus muliebres veluti tot retia quibus illaqueantur hominum affectus reputans. Miram hic conjecturam affert Pauwius, καὶ ποδιστῆρας εἰσεῖς, quam vel memorasse satis est. Vulgata ei displicuit quia non intelligebat, sed hoc ei fere solenne.

1004. πολλὰ θερμαινοὶ φρενὶ] Verte, *multa consilia animo foveat*; malim tamen fateor,

πολλὰ δ' ἐρμαινοὶ φρενὶ

multa incepta animo molitur.

V. 1007.

V. 1007. 1008. 1009. Versus hi proculdubio anapæstici sunt. Interjectiones istæ αἰ, αἰ, εἰ, εἰ, ut solet, extra metrum sunt. Quod si *Pauwius* conjectura διεπερχομένην admittatur, systema erit anapæsticum omnibus numeris absolutum, ex dimetro acatalecto, basi, & paræmiaco. Vide autem & mirare peritiam hominis qui *Hephestionem* edidit, & nil nisi metra crepat. Antipæsticum trimetrum brachycatalectum nobis obtrudit ex duobus pæonibus, tertio & secundo, & spondæo constan-tem.

1010 — 1017. Hæc omnia Orestis certissime tribuenda sunt, cujus mens jam vacillare incipit. Certe πατροκτονὸν ὕψισμα nunquam a Choro proficisci poterat.

1010. Εδρασαν ἢ οὐκ ἐδρασαν] Ægisthus scilicet. Mente enim jam vacillans Orestes subdubitare etiam videtur num Ægisthus revera patrem interfecerat; adeoque an non in innoxium animadverterit. Sed hæsitacionem hanc statim amolitur res ante oculos posita, paterna scilicet vestis ex vulnere cruentata. Hanc igitur velut testem advocat, μαρτυρεῖ δὲ μοι.

1012. Φορὸν δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ συμβαλλεται] Verte, *Cædis vero tinctura cum tempore concurrat*. Κηκὶς, βαμμα τι. Etymol. Mag. Κηκὶς, βαμματικὸν συμμα. Suid. Κηκὶς, συμμα. *Hesych.*

1014. Νῦν αὐτὸν αὖν, νῦν ἀποιμῶζω πύρον] Hæc quasi sibi indignatus dicere videtur Orestes. Post cædem scilicet peractam, detumescente rabie, misericordia tandem & angor animum vel inviti occupant.

1016. πῦδος, casum, id quod modo acciderat.

1018. 1019. 1020. Οὐτὶς μερόπων ἀσινὴ βιοτὸν
Δια πῦτος ἀπιτος ἀμειψεται.
Εἰς μοχθὸν δ' ὃ μὲν αὐτὶχ', ὃ δ' ἔξει.]
Ita rescribendo & metrum & sententiam, quæ non minus laborat, restituere potes,

Οὐτὶς μερόπων ἀσινὴ βιοτὸν
Δια πῦτος ἀπιτος ἀμειψεται' εἰς
Μοχθὸν δ' ὃ μὲν αὐτὶχ', ὃ δ' ἔξει.

Ita systema habes anapæsticum. Pro ἀπιτος, quæ vox nunquam quantum meminerim *impunitum* significat, reposui ἀπιτος. Δια παντα etiam pro πάντα usurpari nescio. Ad ὃ μὲν αὐτὶχα autem verbum ἔκει, quod suppeditat sequens ἔξει, repetendum est.

1021 — 1024. Ἄλλος γ' ἂν εἶδη, τούτ' ἂν οἶδ' ὅτι τέλει,
Ὡς περ ξὺν ἱπποῖς ἠνιοσφόρου δρομου
Ἐξωτέρω. Φέρουσ' ἄρ' νικῶμενον
Φρίνης δούρατοι.] Recte hæc distinguit

Pauwius, plene quidem post πλεῖ, sublata autem distinctione post ἐξωτέρω. Nollem vero το νικῶμενον sollicitatum, cum sensus manifestus sit, νικῶμενον ὑπὸ φρίνης δούρατων.

V. 1024. 1025. — πῶς δὲ καρδία φόβος
Ἀδὲν ἑτοιμός ἢ δ' ὑπορχεῖται κοτῶ] Verte, *Terror enim apud cor cantare & subsultare paratus est præ furore*. Jam scilicet terroribus ingruentibus, se ad insaniam prope adactum senferat Orestes. Φόβος, quam vocem τῶ φόβος substituit *Pauwius*, quomodo locum hîc habere possit non video. Cæde enim peracta, φόβος non amplius in corde Orestis obversabatur, sed potius ἐκ φόβου φόβος.

1027. 1028. Recte & hîc distinctionem vulgarem mutavit *Pauwius*.

1029. Καὶ φίλτρα πολυὺς τῆς δὲ πλεῖσθαι] Fœde metrum deturpat *Pauwius* corrigendi prætextu anapæstum in sedem quartam inferciens. Πλεῖσθαι derivatur a πλεῖσθης, abundans, cumulat. Vide infra *Eumenid.* v. 766. & quæ ibi notavimus. Verte autem, *Incitamenta ad hoc facinus patrandum abunde mihi adsunt*. Ita πλεῖσθαι erit abunde habeo. Dubitat tamen *Pauwius* an verbum hoc agnoscat Græcia: Quasi vero magis agnoscat ejus commentum πολεῖσθαι? Vix, opinor, exemplum adducere poterit, ubi πλεῖσθαι, aut transitive cum accusativo usurpatur, aut affirmo, assevero significat.

1037. 1038. Pessime hîc distinctionem mutari voluit *Pauwius*. Si ei credis actum est de constructione, quæ in vulgatis facillima est. Quidnam sit Græcismus, quem crepat, notus, mihi prorsus ignotum est.

1040. 1041. Τα δ' ἐν χρόνῳ μοι πῦτος Ἀργεῖος λέγω
Καὶ μαρτυρεῖ μοι, λέως ἐπορεύθη κακὰ] Optime *Stanleius* pro λέως restituit πῦτος. Malim etiam τὰ δ' quam τὰ δ'. In versu priori το μοι arcte præcedenti ἐν χρόνῳ adhæret. ἐν χρόνῳ μοι idem scilicet valet ac ὅποτε χρόνος μοι ἐπιτηδεύς. Verte, *Horum, quando tempus mihi erit opportunum, omnes Argivos velim testes esse, quomodo mala hæc excitata sunt*. *Pauwius*, ut solet, locum non intellexit, ideoque corripuit.

1042. Εἰ δ' ἀλγῆς] Subaudi verbum ὀπην, *proficiscor*. Vide *Bosii* Ellips. Græc.

1044 — 1047. Hæc certissime Choro tribui debent.

1044. 1045. Ἄλλ' ἔντε περὶ, μὴδ' ἐπ' ἐν χεῖρὶ σομῶ
Φημαὶ πονηραὶ, μὴδ' ἐπ' ἐν χεῖρὶ κακῶ.] Ita hæc levi brachio corrigi possunt,

καὶ

Αλλ' εὐ τ' ἐπράξας, μὴδ' ἐπιζυχθὲς σομά
Φημι πονηρὰ, μὴδ' ἐπιγλωσσὴ κακὰ.
εὐ τ' est εὐ τοι. Verte, *At tu bene quidem fecisti, ne-
que male famæ os tuum adjungas, neque mala omi-
nare.*

V. 1048. 1049. 1050. Hæc rursus Orestii tribuenda sunt.

1067. Πνεύσας γονίας ἐτελεῖσθι.] Miror *Stanleium* aut etiam *Pauwium* istud πνεύσας γονίας concoquere potuisse. At hunc quidem minus mirum quem ne iambus quidem in anapæstici prima sede moratur. γονίας proculdubio vox est nihili. Omnino legen-

dum existimo,

Πνεύσας φονίος γ' ἐτελεῖσθι.

V. 1068. Παιδομοροὶ μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν.] Egregie restituit *Παιδομοροὶ Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* v. 1576.

1069. Μοχθοὶ ταλαῖες τε Θυεῖσου.] Pro copulativa τε, quæ structuram scabram plane efficit, malim τὰ λανές γε.

1076. Μετακοιμιδὲν μένος αἴτης.] *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* v. 1576. reponit Μεγα κοιμιδὲν, sed vulgata scripturam veriorum judico. Verte, *Tandem aliquando sopitus noxæ furor.*

N O T Æ

I N

E U M E N I D E S.

I N A C T U M P R I M U M.

V. 17. ΤΕΧΝΗΣ δὲ νῦν Ζεὺς ἐνδεὸν κτίσας φρένα.] Τεχνῆς ἐνδεὸν *Pauwio* suspectum est, quia nescit an ita locuti sunt Græci, ideoque τεχνῆν reponi mavult. At hac admittenda conjectura sensus oboritur a Poetæ mente plane alienus, nempe, Artis cujusdam ope Jovem Phœbi mentem afflatu divino implevisse. ἐνδεὸς τεχνῆς igitur juxta eandem analogiam dicitur ac ἐμπειρὸς τεχνῆς, scilicet, ἐκ θεοῦ τεχνῆν ἔχων, ἐκ πείρας τεχνῆν ἔχων.

28. Minus plene distinguendum esse ad finem versus recte statuit *Pauwius*.

34. 35. Ἡ δὲ νῦν λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρᾶσθαι, Πάλιν μ' ἐπεμύθεν ἐκ δόμων τοῦ Δοξίου.] Facillima est constructio, etiamsi eam minus affecuti sunt Interpretes. Verbum singulare ἐπεμύθεν regitur a neutris pluralibus, δεινὰ λέξαι ἐπεμύθη, δεινὰ δὲ δρᾶσθαι ἐπεμύθη. Id certe quod vatem e templo retraxit nihil aliud erat nisi visa illa horrenda quæ postea accurate describit. *Pauwius*, qui contendit verbum hoc ab eodem nominativo pendere ac præcedens

δοῖεν, ipse, si phrasin suam mutuari liceat, misere balbutit. Non dii quos invocaverat eam a templo remiserant, sed visa ista infra commemorata.

V. 38. Δείσασα γὰρ γῆρας, οὐδὲν, ἀντιπῆλαι μὲν οὖν,] Pessime distinctionem immutando constructionem turbavit & corripit *Pauwius*. Optime se habent vulgata, nisi quod distinctio post γῆρας omnino tolli debet. Verte, *Nihil enim verita, quippe quæ avaris sim, adolescentulæ quidem indole similis.*

40. Ὄρω δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἀνδρὰ δεικνύσθαι.] δεικνύσθαι vox est nihili sensu omni destituta. Vera proculdubio scriptura est δεικνύσθαι, at repugnat metrum spondæum loco sexto non admittens. Legendum igitur puto,

Επ' ὀμφαλῷ μὲν ἀνδρὰ δεικνύσθαι δ' ὄρω.

Ita etiam rhythmus longe suavior prodit.

44. Ἀννέι μετρίῳ σφαιροειδὲς ἐπέμεινον.] *Arnaldi* vel potius *Hemsterbusii* conjectura, Ἀννέι μὲν οἷος minime videtur necessaria. Vide *Valcken.* ad *Eurip. Phœniss.* v. 994. σφαιροειδὲς, *modeste.*

V. 45. τῆδε γὰρ τῶνδε ἔρω] Verte, *hac enim phrasi usa perspicue dicam*. Recte exposuerunt Scholiastes & *Stanleius*. *Pauwius* male το τῆδε interpretatus est, *baelenus*.

54. Εὐ δ' ὁμμάτων λείγουσι Δυσπὶλῃ βίαν] Quid sit λείγειν βίαν me non assequi profiteor; legi igitur malim Δυσπὶλῃ γ' ἰόν, *odiosum virus*.

59. μὴ μεταστεινέειν πόνον] Per ellipsin usitatissimam subauditur ὥστε. Verte, *ita, ut ejus non pœnituerit postea*. Ad πόνον subaudiri ἔνεκα recte monet *Pauwius*.

68. Πέσονται δ', *jacent vero*.

68. 69. — αἱ καταπύσσει κόρα

Γραῖαι, παλαιαὶ παιδές,] Optime se habet in vulgatis distinguendi ratio, nec audiendi *Stanleius* & *Pauwius* in pejus utrique immutantes.

76. Βέλωτ' ἀνατεί] Quem sensum idoneum το ἀνατεί hîc habere possit non video. Scripturam igitur *Aldinae* & *Robortellianae* præfero, Βέλωτ' ἀν αἰεί.

85. — οἶδα μὲν το μὴ δίκειν

Ἐπεὶ δ' ἐπίστα, καὶ το μὴ μέλειν μάδε.] Recte hæc explicat *Pauwius*. Legendum autem ἐπίστη, Ita enim Attici, nec Dorismi hîc locus.

92. 93. — σέβει τοι Ζεὺς τοδ' ἐκ νόμων σέβας,

Ὀρμωμένον βροτοῖσιν εὐπομπῶ τυχῇ] Quid per voces istas, ἐκ νόμων, significare aut voluerit aut potuerit Poeta, plane mihi incompertum est, nec

quidquam adjuvant Interpretes, immo, quod mirere, *Stanleius* hæc in versione sua prorsus prætermisit. Legendum igitur puto ἐκνεύων. Nimirum inter cetera munera Mercurio a Jove delata hoc etiam apud Græcos veteres unum fuisse, neque id infimum, vulgo credebatur, ut iter jubente numine aliquo fuscipientibus ducem se ac comitem adjungere non dedignaretur. Ita Jupiter apud Homerum ad hunc modum Mercurium alloquitur *Iliad.* Ω. v. 334.

Ἑρμεία, σὺ γὰρ τε μάλιστα γέ φιλτατόν ἐστιν

Ἀνδρὶ ἐταίρειώσαι, καὶ τ' ἐκλύεις, ὃ κ' ἐδέλμηδα —

& infra v. 460. ipse Mercurius

ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἀμείροτος εἰληλούδα

Ἑρμείας· σὺ γὰρ μὲ πατρὸς ἅμα πομπὴν ὁπάσας —

Ita igitur illa Nostri vertenda, *Jupiter quidem munus hoc tibi tribuens in honore habet quod mortalibus itinera faustis auspiciis gubernat*.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 55. forsan περιειμένον ἑαυταῖς.

59. το τῆς ἀνατρεφῆς] Legendum videtur τῶν τῆς ἀνατρεφῆς, hæc enim ad πόνον commentatum *Scholiassem*, imperite licet, verisimilime est.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 96. Ἀλλοῖσιν ἐν νεκροῖσιν, ὥς μὲν ἐκτανόν,] *Pauwio* assentior plene post νεκροῖσιν distinguenti. Malim etiam ὥς μὲν ἐκτανόν, *Agamemnonem* scilicet.

99. Recte μινών ὕπο interpretatur *Pauwius*.

103. Recte etiam *Pauwius* ὄρα pro ὄρα, & ex *Robortelliana* καρδία pro καρδίας restituit.

105. Ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπεροσκοπος βροτῶν] Verte, *Interdum vero mortalium conditio prospicientiæ est expers*.

119. Φίλοις γὰρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς παροπτικοί] Verte, *Nam numina quæ mihi amica sunt nulli adeunt supplices*. Poetæ mente nihil potest esse apertius. Hoc scilicet dicere vult Clytemnestra, Orestes e vestris manibus dum dormitis impune evadet, dei alicujus ex potentioribus patrociniis tutus, quem interim supplicis ritu adibit; exinde vero nulla amplius vindictæ spes mihi supererit, nam numina ea quæ sola mihi amica sunt, inferna puta, nulla adeunt supplices, neque igitur Orestem horum aliquem

adituum credibile est. Expositio *Pauwiana* omni verisimilitudine destituitur.

137. 138. Οὐδ' αἵματ' ἔχον πνεῦμ' ἐπουεῖσά τε

Ἀτμῇ κατὰ γαῖαν οὐρα νηδὺς πυρὶ.] Hæc corrupta esse apud omnes in confessio est; neque enim

aut sententiam commodam aut constructionem qualemcunque exsculpere datur. Varia conjiciunt & *Stanleius* & *Pauwius*, quæ tamen haudquaquam mihi saltem satisfaciunt. Judicet ipse Lector; neque enim longis ambagibus eum fatigabo. Certissimum mihi videtur το τῷ quod versum priorem claudit non articulum esse, sed pro πνι poni, quod apud Nostrum non infrequens. Quorsum enim hic articulus, cum nec emphasin augeat, neque ad perspicuitatem quidquam conferat, elegantiae vero plurimum detrahat, & pro tibicine insulso merito sit habendus? Quod si etiam pro πνι forsan reponas παρῆς, & constructioni & sententiæ suæ restituer

† Q

nem aliquam fabulosam, quæ post tot sæcula elapsa plane oblitterata, mihi saltem incomperta, est. Statuant eruditiores.

V. 177. 178. Ποτιτσοπειος δ' ὄν, ἔπειρον ἐν καρᾷ

Μιασὲρ ἐκείνου πάσασται] Versum alterum & corruptum esse & mutilum satis indicat metri antithetico haudquaquam respondentis claudicatio. Forsan reponi potest,

Μιασὲρ ἐκείνω πάσασται.

Verte, *Scelere cum jam contaminatus sit, piaculum aliud præter istud in caput suum derivabit.* Ita Chorus respicere intelligetur, & quodammodo prænuntiare, cædem Neoptolemi ab Oreste in ipso Apollinis templo Delphico & ante aras trucidati haud multo post patratam. Vide *Euripid. Andromach. v. 1073 — 1165.* Versus autem strophici antispasto non male hic opponitur epitritus quartus.

188. κακοῦ τε χλοῦνις, ἢ δ' ἀκρωνιά] Vertendum existimo, *malique exuberantia & cumulus.*

189. *Stanleio* assentior hic reponenti λευσιμος, & in v. 186. καραμιστῆρες, nec non *Cantero* in v. 200. pro eis rescribenti εἰς.

190. ὦ πο παχὺν] De syllabæ modulo frustra sollicitus est *Pauwius*; litera enim ε vocem inchoans duplicis consonantis vim obtinet apud Atticos, quod luculenter ostendit *Dawesius* *Miscell. Critic. p. 159. 160.*

192. — πας δ' ὀφθαλμῶν ποτιτσο

Μορφῆς] Pro πας, *Stanleius*, prout ex ejus interpretatione conjicere datur, videtur legisse πας, sed minus recte.

195. πληστοὶς τελευτᾷ μυστῶς] Optime interpretatur *Scholias* vetus, περὶ τελευτᾷ. Hæc enim pendent a particula ὥς subintellecτα. Verte, *Adeo ut astantibus affricetur pollutio. Pauwius* non intellexit, ideoque ad conjecturas illico decurrit. Vide quæ notavimus infra ad v. 238.

203. Εχρησά ποινὰς τοῦ πατρός πεμψάμην] Vocem ultimam corruptam esse vel ex hoc certissime constat, quod priorem semper producit. Admittendam igitur censeo *Canteri* conjecturam τι μὴ; ita *Sophocl. Ajac. v. 677.*

Ἀρχόντες εἰσιν, ὥδ' ὑπεικτεον* τι μὴ;

ubi vide notas nostras. Quinetiam πεμπεῖν ποινὰς an pro eo quod est *sumere* vel *exigere pœnas* unquam poni, vel soleat, vel possit, valde hæreo. Malim igitur ita versum totum reformare

Εχρησά ποινὰς τοῦ πατρός πεμψάσ' τι μὴ;

Oraculum edidi pœnas paternæ necis sumendas esse, cum eum miserim. *Quidni hoc juberem?*

V. 204. Κἄπειδ' ὕπερθε αἵματος δεκτὰς νεοῦ] Verte, *Et deinde pollicitus es te patrocinatorum cædi recenti, id est, statim post cædem peractam.*

209. κομψασον γέρας καλόν] Verte, *De munere gloriare quod decus tibi afferat.* Quapropter *Pauwius* hæc immutata voluerit nondum assequor.

211 — 214. Τι γὰρ; γυναικὸς ἥτις ἀνδρα νοσφισή,
Οὐκ ἀν' ἡγενοῖδ' ὁμαίμος αὐθέντης φόνος.
Ἡ κατ' ἀπῆμα καὶ παρ' οὐδὲν ηἰκέσσω

Ἡρὰς τελευτᾶς καὶ Διὸς πτωμάτων.] In editionibus omnibus antiquioribus, quas sequitur etiam

Pauwius, versus primus Apollini tribuitur, secundus Choro, tertius vero & quartus itidem Apollini. Sed hac distributione admissa, nunquam ex his sententiam commodam eruere poteris. Primum, οὐκ ἀν' ἡγενοῖδ' nunquam significabit, *ne fiat*, ut *Pauwius*, aut, *patranda non est*, ut *H. Stephanus* interpretati sunt. Vera istius formulæ sententia est, *non potest fieri ut sit*; V. G. hoc in loco, cum uxor scilicet maritum prius interfecerit, ut αὐθέντης φόνος, mulieris istius cædes propriis etiam filii manibus patrata, sit ὁμαίμος, huic tanquam consanguineo imputanda; quia revera filius a patre tantum, non etiam a matre sanguinem communem derivare credebatur. Atque hoc ita se habere serio contendunt infra *Orestes v. 609.* & *Apollo v. 661 — 669.* Vinculum autem istud consanguinitatis quod a patre deductum ad eam quoque pertinebat uxor mariti cæde ipsa abrupisse ac penitus abolevisse censebatur. Deinde το ηἰκέσσω repudiat constructionis pariter ac sententiæ ratio, & reponendum esse ηἰκέσ' ἀν', quod a nominativo πτωμάτων pendebit, ipsa structuræ indoles satis declarat. Minus etiam plene distinguendum est post φόνος, & pro Ἡ κατ' omnino rescribendum Ἡ κατ'. Ad hunc modum hæc restituta ita prodibunt;

Τι γὰρ; γυναικὸς ἥτις ἀνδρα νοσφισή

Οὐκ ἀν' ἡγενοῖδ' ὁμαίμος αὐθέντης φόνος,

Ἡ κατ' ἀπῆμα, καὶ παρ' οὐδὲν ηἰκέσ' ἀν',

Ἡρὰς τελευτᾶς καὶ Διὸς πτωμάτων.

Verte, *Quid enim? mulieris quæ maritum vita privaverit cædes manu qualicunque patrata non potest fieri ut consanguinea sit, aut nullo omnino in honore habebuntur, nec quidquam valebunt, Junonis jugalis & Jovis fœdera.*

218. Ορκον τε μείζων τῇ δικῇ φρουρουμένη] Omnino legendum μείζων adverbialiter.

219. 220. Ἡ τοισιν οὐν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾶς,

Το μὴ γινέσθαι, μὴδ' ἐποπτεύειν κατ'] Recte

Pauwius Canterum secutus pro Ἡ reposuit Εἰ, & non impro-

improbabiliter etiam ex propria conjectura γινεσθαι pro γενεσθαι, perperam vero, nec sine constructionis detrimento insigni, το mutavit in τω. structura enim hæc est, Εἰ οὖν χαλὰς τοῖσι κτείνουσιν ἀλλήλους το μὴ αὐτοῖς ἐνεχέσθαι, μὴδὲ σὲ ἐποπύειν τούτο σὺν κοτῶ.

V. 222. Τα μὲν γὰρ οἶδα κατὰ σ' ἐνδυμουμένην] Verte, *Hæc enim novi equidem vehementer te animo moliri.*

226. Καὶ πόνον πλεον πίδου] Legendum puto πόνου πλεον, *plus laboris, ut recte vertit Stanleyus.*

227. 228. Εὐ. Τιμὰς σὺ μὴ συντεμνέ τις ἐμὰς λόγῳ.

Απ. Οὐδ' ἂν δεχομένη ὥς' εἶχεν τιμὰς σέθεν.] Verte, *Eum. Ne tu decurtes jura mea oratione tua. Ap. Jura tua ne acciperem quidem ut ea mihi babe-*

rem. Eandem habet Τιμὰν significationem supra v. 209.

V. 229. Μεγὰς γὰρ ἔμπης παρ' Διὸς θρόνους λέγει] Ἐμπῆς, *omnino*, proculdubio adverbium est; vide *Sophocl. Ajac. v. 122. 1355.* nec quid sibi voluerit *Pauwius* satis intelligo cum adjectivum esse statu erit.

230. Μετείμι τὸνδε φῶτα καὶ κυνηγετῆς.] Recte, meâ sententiâ, *Stanleyus* reposuit κυνηγετῶ. Vim enim augendi quam particulæ καὶ hîc tribuit *Pauwius*, in hujusmodi constructione nullam habere potest. Vide enim quam insulse diceretur, *hunc hominem persequar etiam venatrix.*

IN ACTUM TERTIUM.

V. 238. 239. Αἰὲτ' ἀμβλὺν ἤδη περσσοτετεμμένον τε περσσο Αἰλλοῖσιν οἰκοῖς, καὶ πορευμασι βροτῶν.] Optime interpretatur *Scholias* vetus, αἰλλοῖς περσσοτετεμμένον το μύσος. Significat enim *Orestes*, pollutionis, quam ex materna cæde contraxerat, virulentiam jam tempore interposito emarcuisse, & apud ædes congressusque hominum, inter quos exinde versatus fuerat, magna ex parte depositam paulatim evanuisse.

252. Καταπλάκως] Scribe κατεπλάκως. Formatur enim, quod recte monet *Pauwius*, a καταπλάμι. Vide *Ety-mol. Magn. voce Επιπλάμι.*

258. Οἱ αὐτὲ γ' οὐκ ἄλλαν ἔχων] Mihi magis placet scriptura *Robortellianæ & Turnebianæ*, Οἱ αὐτὲ γ' οὐκ ἄλλαν ἔχων *Hic igitur iterum quidem præsidium natus.*

260. Ὑποδίκος θελεῖ γενεσθαι χερῶν] Syllabam excidisse satis constat ex antithetici metro, nec minus errantem *Librarii* manum prodit ipsa phrasis, ὑποδίκος χερῶν, quæ haudquaquam significare potest, *judicium subiens ob manuum facinus.* Forſan *Poeta* scripserit,

Ὑποδίκος θελεῖ γενεσθαι χερῶν
Judicium etiam aliorum subire vult, nostro scilicet non acquiescens.

266. Βοσκαν φοροῖμαι πομάτος δασπτον] Recte ex *Canterriana & Stephaniana Pauwius* reposuit πομάτος. Versus asynartetus est ex dochmaicis

267. σ' ἰχνανᾶς, cum te extenuaverim.

268. Αὐτιπνοῖς τινὲς μνητοφῶνας δῶας] Neque metri satis constat ratio neque constructionis. Rescribendum puto,

Ἰν' αὐτιπνοῖς τινὲς iambicus dimeter catalectus
Μνητοφῶνας δῶας. dochmaicus.

Verte, ut *vicissim pœnas luas matricidis debitas.*

V. 269. Οἶφι δ' ἐκεῖ πῆς ἄλλον ἤλινεν βροτῶν] Legendum potius puto ἄλλος. Eandem autem vim hoc in loco habet πῆς ἄλλος ac ὅστις ἄλλος, ut *vicissim ὅστις pro πῆς* interdum ponitur. Vide notas nostras & *Johnsoni* ad *Sophocl. Ajac. v. 179.* & *Triclinium* ad eand. *Tragœd. v. 1070.* Ita minime erit necesse scripturam immutare versus abhinc quarti; constructio enim erat Οἶφι δ' ἐκεῖ ἔχοντα τῆς δίκης ἐπαξία ἔχασον ὅστις ἄλλος βροτῶν ἤλινεν &c.

270. Dochmaicus est.

275. Asynartetus est ex dochmaicis.

280. μαραινέται χεῖρες] Verte, & a manu evanescit. Fit ellipsis scilicet præpositionis ἀπο.

285. Ὅστις προσήλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ.] Legendum omnino existimo ὅστις προσήλθ' ἀν. Verte, *Cuiusque mihi contingeret congregi colloquio innocuo.*

294. Τίθισιν ὀρθὸν ἢ κατήρεφιν ποδα,] Recte monet *Pauwius* ὀρθὸν & κατήρεφιν non satis bene sibi opponi. Forſan igitur legi potest καταρῆσθαι ποδα, ut sententia sit, *rectum statuat aut proclivem pedem*, sed tunc tolli debet distinctio post ποδα, ut alterum hoc periodi disjunctivæ membrum arctissime cum sequentibus φιλῶις ἀσθγούσ' cohæreat.

297. Κλυεῖ δὲ καὶ παρῶσθεν ἂν θεός] Nulla opus est innovatione. Participium enim masculino genere positum, ubi de fœmina fermo est, haud raro apud *Atticos* usurpatur. Vide quæ notavimus supra ad *Agamem. v. 253.* & ad *Sophoc. Antig. v. 997.*

V. 302.

V. 302. *Αναγκατον βουκνημα δαιμονων σκια.* Cum *σκια* a præcedente infinitivo *εἶπιν* pendeat, structuræ ratio omnino exigit ut rescribatur *σκιαν*. Verte, *Umbra incruenta dæmonum cibus*.

309. *δεδοχηκε*] *Μαλιν δεδοχηκεν*, ut syllaba catalectica plenior efferatur.

311. *Ὡς επνωμα εἰσις ἄμα,*] Omnino legendum cum *Cantero ἄμα*, & ad versiculi finem paullo plenius distinguendum. Minus vero recte pro *ὦς Stanleius* reposuit *ὦν*, nam, ut alia quæ dici poterant omit- tam, verbum *επνωμαν* genitivo junctum vix, credo, alibi reperietur.

312. *Ευθυδικα δ' ἡδεμεδ' εἶναι*] Ita forsan suppleri potest metrum,

Ὡς ευθυδικα δ' ἡδεμεδ' εἶναι

Vocula *ὦς* Librario inattento facile excidere poterat, præsertim versu proxime præcedente ab eadem vocula incipiente.

313. 314. *Τους μιν καδαρας*
Χειρας παρσνεμοντας] Versum alterum metri anapaestici ratio plane repudiat. *Turnebus* monet in quibusdam exemplaribus legi *χειρας εχοντας*, cujus de fide ut dubitemus nullam sane causam video. Sed neque ita plene conficitur negotium; versus enim in trochæo definit, versu sequenti a vocali incipiente. Duos igitur hosce versiculos non nisi unum componere censeo, ita forsan restituendum,

Τον μιν καδαρας χειρας εχοντα γαρ

Conjecturam nostram plurimum firmant sequentia *απνης διοχει* numero singulari posita.

318. *Χειρας φονιας επικρυπτε*] Syllabæ defectu laborat versus ita forsan supplendus,

Χειρας φονιας εντ' επικρυπτε

Pauwius reponit *οι επικρυπτε*, & hoc vere peritis nitere spondet; at periti tales nondum, credo, sunt nati.

319. Scribe *θαυουσιν*, ut fulciatur metrum.

322. 323. 324. *Ματερ α' μ' επικτης, ω ματερ*

Νυξ αλαοισιν και δεδερκοσι,

Ποιναν κλυδ'.] Veram scripturam, *Ποιναν*, proculdubio nobis suggerit *Scholias*, hæc ita interpretatus, *ζωσι και θαυουσιν εκδικον*. Quorsum enim obsecro το εκδικον, nisi ut expositio sit vocis *Ποιναν*? *Pauwius* tamen miro stupore occæcatus lectionem hanc commentitiam esse, neque ex *Scholias* verbis colligi posse, pronuntiare sustinuit. Ita igitur hæc restituenda & interpunctionibus distinguenda censeo,

Ματερ, α' μ' επικτης, ω ματερ
Νυξ, αλαοισιν και δεδερκοσι
Ποιναν, κλυδ'.

Hac scilicet lectione admissa egregie sibi constat sententia, & in versus tertii parte ultima appositissime sequitur particula caulativa *γαρ*. In vulgata vero quo jure cæcorum & videntium mater dicatur nox, me non plane assequi fateor. *Scholias* autem pariter assentior, appellatione cæcorum & videntium designari mortuos ac vivos, quanquam interpretationis hujus ineptiam vel pueros videre affirmat *Pauwius*. Sed talia quidem effutire longe est facillimum, probationibus vero idoneis as- truere non cujusvis forsan hominis. *Ελεπιν* apud Poetas Atticos idem quod *vivere* significare nemini non notissimum est. Vide quæ notavimus supra ad *Chaph.* v. 844. *Sophocl. Ajac.* v. 907. 1086. & *Ejufd. Electr.* v. 66.

V. 325. Periodus est catalectus.

326. 327. 328. Ita opinor melius constituentur hi versus,

Τονδ' αφαιρουμενος πῶκα, glyconius

Ματρων ἀγνισμα κυειον φονου. asynartetus ex penthemimeri & dimetro brachycatalecto iambicis

Ματρων pro *Ματρων* ex conjectura est *Pauwii*, quam stabilire videtur ipsa sententiæ indoles.

334. *αων βεγτοις*] *Aldine*, *Robertellianæ*, & *Turnebianæ*, scripturam *αων βεγτοις*, veriore existimo; hanc enim a Librariis profectam nemo, opinor, fuspiciabitur.

335. 356. *διανταα Μαιρ', obnitens Fatum.*

336. 337. Horum versuum metra recte constituit *Pauwius*.

337. *Θανατων τοισιν αυτουρλια*] Reponendum puto,

Θανατων τω γ' αυτουρλια

Ita scilicet evitatur durissima illa a numero plurali ad singularem in sequentibus transitio, & subjunctivæ formæ verbo *εμπεισων* suppedita- tur particula potentialis *αν* quæ in vulgatis desideratur.

339. 340. 341. Ita constituentur hi versus,

Τας δ' ὁμαρτειν, οφ' αν γαν ὑτ-

ελδη' θαυαν δ' ουκ αθαν ελευθερος.

Pro *ταις* reposui *ταςδ'*, hæc scilicet *Furias*, requirente, ut mihi videtur, & sententia & structuræ ratione. Ita enim tandem habet quo referri possit *τουτο λαχος*, & quod cujusmodi sit indolis exponat.

349. *Ταδ' εφ' ἄμιν εκρανθη*] De *ἄμιν* ultimâ correptâ vide notas nostras ad *Sophocl. Ajac.* v. 216.

353. 354. 355. *Παλλευκαν δε πεπλων.*

Αμοιρες, αχλεις ενυχην.

Δαματων γαρ εἰλομαν] Versibus hisce

cum antistrophicis minime convenit. Ita forsan resti-

restitui possunt, quanquam in scriptura adeo corrupta conjecturæ ut incertiores sint necesse est,

Επ δὲ πᾶλλευκων πεπλων Euripideus
 Ἀρμωρεῖς, ἀκλῆρος ἐτυζόν. parœmiacus
 Δωριᾶτων γὰρ εἰλομαν Euripideus

Egregium autem peritiæ in re metrica suæ specimen edidit *Pauwius*, dum in horum versuum primo, interpolata voce ἐζω ante πεπλων, antispassicum pherecratium trochaico Euripideo ἰσθναμένῳ statuit. Idem tamen paullo ante *Arnaldum* ludibrio habuerat immerito, ἰσθναμένην non intelligere causatus. Nec in versu sequenti restituendo felicius se gessit; nam πανταγ', quod ad supplendum metrum versui præponit, pro mero tibicine merito est habendum insulso sane atque inficeto.

V. 356 — 360. Ἀνατρεπας, ὅταν Ἀρεῖ
 Τιδάως ὦν φίλον ἔλῃ·
 Ἐπὶ τον, ὦ, διομένα
 Κεχτέρων οὐδ' ὀμωῖας
 Μαιρουμένη ὑφ' αἵματος νεου.

Versus hosce misere corruptos & sensu omnino destitutos ita forsân restitui possê existimo,

Ἀνατρεπας· ὅταν Ἀρεῖ
 Τιδάως ὦν φίλον ἔλῃ,
 Ἐπιτονὸς διομένα
 Κεχτέρων οὐτ' ἂν ὀμωῖας
 Μαιρουμένη ὑφ' αἵματος νεου.

Versuum quatuor priorum metrum pæonicum est ex duobus pæonibus quartis; versus quintus ex antispassicorum κατ' ἀντιπαδείαν genere est diameter hypercatalectus, ex epitrito quarto ditrochæo & syllaba, similis v. 173. 183. Paullo plenius autem post Ἀνατρεπας distingue, cetera vero ita verte, *Quando Marti aliquis morem gerens amicum interficit, instanter persequens eum, strenuus sit licet, æque propter sanguinem recentem pessundarem.* Pro Ἀρεῖς τιδάως ὦν, quod in vulgatis legitur & sensu revera caret, somnia sua frustra oggerente *Pauwio*, cum in *Stephaniana* legatur τιδάως, in *Turnebiana* τιδάως, reposui Ἀρεῖ τιδάως ὦν, non longe a vestigiis veteris scripturæ recedens. Ita ἀφρων ὦν apud *Euripid. Iphig. in Taur. v. 574.*

Ὅτ' οὐκ ἀφρων ὦν μαντεῶν πειδεῖς λόγους

Vocem vero τιδάως sensu quem exposui apud Atticos scriptores usurpari testis sit *Xenophon Cyropæd. edit. Hutchinsf. p. 124.* τιδάωσι δ' οὕτως εἰσι τινες, ὥς περ εἶδεναι τὸ πρῶτον τοιοῦτον πρῶτον πειδονται. Ἐπιτονὸς suppeditat editio *Turnebiana*, nescio annon & antiquiores. διομένα & μαιρουμένην numero singulari posui, propter εἰλομαν numero itidem singulari præcedens. Hi autem versus non revera quinque

ultimis antistrophæ secundæ versibus opponuntur, quorum quippe metra omnium præter ultimum dactylica sunt, & nihil cum hisce habent commune, sed quinque iis versibus qui in vulgatis stropham tertiam constituunt. Librariorum scilicet oscitantia factum est, ut quinque ii versus qui stropham tertiam constituere debebant, nunc antistrophen secundam claudant; qui vero antistrophen secundam claudere, & suprascriptis opponi, debebant, nunc pro strophæ tertia nobis obtrudantur.

V. 361. — 365. Σπενδόμενοι δ' ἀφελειν
 Τίνα ταυτὲ μίξιμας
 Θείων δ' ἀτελείαν ἐμαί-
 σι λήτας ἐπεκρίνευ,

Μηδ' εἰς ἀγκρίσιν ἐλθεῖν.] In his constructionem non absolvi, sed imperfectam & suspensam relinqui, nemo non videt. Expendat Lector annon forsân ita scripserit Poeta,

Σπενδόμενοι δ' ἀφελειν
 Δία ταυτὲ μίξιμας
 Θεοὶ γ' ἀτελείαν ἐμαί-
 σι λήτας ἐπεκρίνον,

Μηδ' εἰς ἀγκρίσιν ἐλθεῖν.

Verte, *Dii vero Jovem hisce curis levare studentes immunitatem ab omni alia jurisdictione meis precibus concesserunt, & ut rationem cuiquam reddere non tenerer.* Δία pro τίνα egregie jam restituerat *Pauwius*, ut & in versu ultimo εἰς pro εἰς, metro ut accuratius evaderet cavens, cetera ipsa sententiæ indole, quasi manu ducente, ipse immutavi.

366. 367. 368. Ζεὺς γὰρ αἵματος αἷας
 Ἀξιομισὸν ἐδνὸς τοδὲ λῆγας
 Ἀς ἀπῆζιωσατο.] Ita hos versus reformari debere censeo ut strophicis consentiant,
 Ζεὺς γὰρ αἵματος αἷας
 Ἀξιομισὸν ἐδνὸς τοδὲ λῆγ-
 χας ἀπῆζιωσατο.

Ex versu tertio ejeci τὸ ἄς, quo elegantius carebit orationis structura. ἐδνὸς τοδὲ recte interpretatur *Scholias* τὸ τῶν φονεῶν.

369 — 373. Hi versus strophen tertiam constituunt, ita, levissime licet corrigendi & constituendi,

Δοξαὶ δ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθερὶ
 Σέμναι, ταχομί-
 ναι κατὰ γὰρ μινυδουσιν αἰτιμοὶ
 Ημετέρας φοδὸν μελανιμοσιν,
 Ορχισμοῖς τ' ἐπιφθονοῖς ποδός.

Pro ἐπιφθονοῖς, quæ vox est nihili, reposui ἐπιφθονοῖς, *odiosis*, metri etiam ratione id requirente.

V. 374 — 378. Μαλα γὰρ οὐν ἄλλομενα

Αγκάδην βαρυπέτη

Καταφερα ποδὸς ἀκμαν,

Σφαλερά τανυδρομοῖς

Κωλα δυσπορὸν ἀταν.] Hi versus, ut su-

pra monuimus, quinque ultimis strophæ secundæ versibus opponi debent, & antistrophen secundam claudere. Versus duo ultimi ita forsan emendari possunt,

Σφαλερά καὶ τανυδρομοῖς

Κωλ' οὐν δεῖσαι, δυσπορὸν τ' ἀταν.

Ita totus hic locus vertatur; *Vehementer enim profiliens desuper defero pedis impetum graviter cadentem, iis etiam qui longe effugerunt artus vacillantes tandem reddens, calamitatemque vix tollerandam.* In versu primo ἄλλομενα primam corripit; vide quæ notavimus ad *Euripid. Bacch.* v. 606. & Nostri *Agamem.* v. 294. In secundo, præoni quarto rite opponitur creticus. In quarto, particulam καὶ ad supplendum metrum, favente etiam sententia, interpolavi. In ultimo, quem mutilum esse satis demonstrat & metri ratio & structuræ, supplevi verba οὐν δεῖσαι, ut utrisque quodammodo saltem satisfiat. Nolim tamen quenquam putare, me hæc pro ipsissimis Poetæ verbis obtrudere; hoc enim in homine a scriptis codicibus destituto non tantum arrogantia esset nimia, sed risu etiam excipi jure mereretur.

379 — 383. Strophæ tertiæ, prout eam supra constituimus accurate respondebit hæc antistrophæ ita etiam leviter correctæ & ordinata,

Πιπλὼν δ' οὐκ οἶδεν τοδ' ὑπ' ἀφρον

Λυμαὶ τοῖον ε-

πὶ κρηφᾶς ἀνδρὶ μῦθος πεποταται,

Καὶ διοφεραν τιν' ἀχλὺν κατὰ δωματός

Αυδαταὶ πολυστόνος φάτις.

Verte, *Cadens vero propter noxam mentem ei auferentem hoc non intelligit; tale veluti tenebræ piaculum circa hominem volitat, & obscuram quandam caliginem per ædes obtinere pronunciat multa gemens fama.* Οἶδεν pro οἶδε præstant editiones *Aldina* & *Robertelliana*. μῦθος penultimam corripere notissimum est, accentu igitur circumflexo perperam in vulgatis notatur. Posset etiam legi in versus secundi fine & tertii initio, τοῖσι ἀρ' ὡς κρηφᾶς. Harum lectionum utram malit eligat Lector; vulgarem vero corruptam esse certissime demonstrat metrum.

V. 384. Μενει γὰρ' εὐμνηχανοί] Verisimillimum mihi videtur Poetam scripsisse,

Μεναι γὰρ, εὐμνηχανοί.

388 — 391. Απμ' ἀτίετα διομεναι

Λαχῇ δειὼν διχρεατούν-

τ' ἀνθλιφ λαμπρῇ, δυσδοπαίπαλα

Δερεκομένοισι καὶ δυσσηματοῖς ὁμῶς.] In tota

hac strophæ nullum reperitur verbum cujus ope fulciri & sustentari possit constructio. Metra etiam versiculorum horum quatuor melius, meâ quidem sententiâ, disponi & constitui poterant. Forsan ita immutati germanam Poetæ scripturam propius repræsentabunt,

Απμ' ἀτίετα διομεναι iambicus dimeter acatalectus

Λαχῇ, δειὼν διχρεατούντ', ἀνθλια, iambicus fenarius
Δυσδοπαίπαλα, dactylicus dimeter

Δερεκομένοισι καὶ δυσσηματοῖς ὁμῶς. asynartetus ex dochmaico & iambico dimetro brachycatalecto.

Verte, *Inbonoram neglectam administramus provinciam, a deorum præsentia longe remotam, luminis solaris exsortem, vix investigandam tam a videntibus quam cæcis.* Conjecturam nostram διομεναι firmant, quæ infra sequuntur v. 933. 934.

Πάντα γὰρ αὐταὶ τὰ κατ' ἀνδράποισ

Ελαχρον διοπεῖν.

Vocem λαμπρῇ in versu penultima effurcillavi, cum nihil in antithetico reperiatur quod ei respondeat, & glossæmatis meri speciem præ se ferat ad marginem adscripti, ἀλαμπρῇ scilicet pro interpretatione vocis ἀνθλια. Primam autem producere potest δυσδοπαίπαλα cum vox sit plusquam trisyllaba. Vide *Clark.* ad *Homer. Iliad. A.* v. 398. Ita autem antithetica constitui debent,

Γέρας παλαῖον, οὐδ' ἀτιμίας κύβη,

Καίπερ ὑπο χθονα —

394. Εμου κλυὼν δεσμον] Verte, *meum audiens magistrum.*

399. Τάξιν εχουσα, καὶ δυσηλιον κρηφᾶς] Forte, Λαξιν, Dorice pro ληξιν, *portionem, sedes assignatas.*

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 276. δῶκαν ἐτι ἐναγῆς εἶναι] Legendum potius videtur, οὐ δῶκαν ἐτι &c.

296. ἰδρανοὺς βοῆδου] Lege εὐδρανοὺς βοῆδου.

I N A C T U M Q U A R T U M.

V. 401. Απο Σκαμανδρου την καταφθατουμένην] Legendum puto cum *Stanleio* την καταφθατουμένην, *Hesychii* auctoritate præcipue inductus, qui καταφθατουμένη interpretatur κατακταμένη, κρείως δὲ το ἐκ περκαταληφώς. Verte, *Terram incolens ex præda mihi exemptam*. Cæteroquin, cum vox hæc ἐν ᾧ παζ λεγομένοις sit, redargui vix posset *Pauwii* conjectura reponentis potius την κατα φθατουμένην.

403. Των αχμαλώτων χημάτων] *ex præda bello capta*.

404. αυτοπρεμνον, *funditus*.

406. 407. 408. Ενθεν διακουσ' ηλθον απευτον ποδα,

Πτερων ατερ εριδουσα κολπον αιγιδος,

Πωλοισ αχμαιοις τονδ' επ'εζατ' οχον.] Im-

perite omnino *Pauwius* rescribendum suadet ουκ επ'εζατ', caussatus se non intelligere quid sit διακουσ' απευτον ποδα, quid εριδουσα κολπον αιγιδος, si *Minerva* cum venerit. Quod ad απευτον ποδα attinet, nihil aliud verbis istis significatur, nisi eam cursu indefesso, id est, nulla interposita requie, advenisse; nequaquam vero pedibus iter confecisse, quod de aera trajiciente imaginari plane esset ridiculum. Altera vero illa, εριδουσα κολπον αιγιδος, hoc tantum exprimunt, nempe deam tanta cum velocitate aera tranasse, ut ex ipso motus incitationis impetu strideret ægidis sinus, quod æque evenisse potuit, sive pedibus, sive curru fuisset usa; nam alis eam non fuisse usam diserte memoratur. Nolim scilicet tantam absurditatem viro docto temere imputare, ut eum crediderim cum *Scholias*te sensisse, deam ægide pro velo usam navigationem quodammodo per aera instituisse. De scripturæ vero vulgaris veritate minime dubitabit Lector, si attendit, versum tertium, admissâ *Pauwii* conjecturâ, non inutilem tantum & supervacaneum, sed insulsißimum plane evadere. Quorsum enim omnino currus mentio, quorsum rhedariorum, quorsum denique αχμαιοιν præcipue, si curru prorsus non usa esset *Minerva*?

409. Και νυν δ' ὄρωσα τηνδ' ἑμιλιαν χθονος] Scripturam dedidit longe & elegantiore & verisimiliore *Cante-*
rius, *Και νυν δ' ὄρωσα*. De sensu locutionis istæ ἑμιλιαν χθονος vide quæ notavimus infra ad v. 714.

411 — 415. Τινες ποτ' εστ' πασι δ' ἐς κοινον λεγων'

Βρετας τε τούμων τῶδ' ἐφημενω ξενω,

Υμεις δ' ὅμοιαι ουδενι σπαρτων γενει,

Ουτ' ἐν θείαισι, προς θεων ὀραμένοις,

Ουτ' ουν βερεταισις ἐμφειρεῖς μορφωματος] Ex his verbis prout nunc leguntur nulla prorsus extricari potest constructio. Emendationem varie tentarunt viri eruditi; nemini tamen feliciter cesserunt, meâ quidem sententiâ, conatus. Expendat Lector annon ita potius scripserit Poeta,

Τινες ποτ' εστ' πασι δ' ἐς κοινον λεγων

Βρετας τε τούμων τῶδ' ἐφημενω ξενω.

Υμεις δ' ὅμοιαι γ' ουδενι σπαρτων γενει,

Ου μεν θείαισι προς θεων ὀραμένοις,

Ουτ' ουν βερεταισις ἐμφειρεῖς μορφωματος.

V. 416. Λεγειν δ' αμορφον οντα τοις πελας χακως] Lege omnino τον πελας.

419. αιανη recte interpretatur *Scholias*tes σκοτεινα. Interpres videtur legisse αιανης, prout in *Turnebiana* etiam legitur, forsan verius.

421. κληιδας τ' επωνυμοις] & *samam* nomini consentaneam.

422. πωση ταχα] *percontatura es forsan*.

425. Και τῶ κταιοντι τουτο τεμα της σφαγης;] Optime *Stanleius*, τεμα της φυγης. Emendationis veritatem plane stabilit *Eumenidum* responsum. Obnititur tamen *Pauwius*, & vulgatum τεμα της σφαγης interpretatur, *omne quod cædes meruit*; sed exemplis adductis probari oportuit verba ista significationem talem habere posse, hoc vero, ut solet, oblitus est vir doctus.

431. Δυοιν παρεχοντων ημους λογος παρα] Verte, *Duo cum adsint, dimidium causæ jam explicatum teneo*.

438. σεβασαι γ' αζιαν τ' επαζιων] Vulgatam scripturam minus recte procedere vidit *Pauwius*, ut veram tamen restituerit non ei obtigit. Forsan legendum,

σεβουσαι γ', αζιαι τ' επαζιων.

Verte, *Te quidem cum veneremur, & dignæ simus quibus condigna retribuantur*.

472. Πραξας γαρ εν σοι πανταχ η τὰδ' ανιστω] Structura hujus loci mihi perquam suspecta est. *Pauwius* præpositionem cum verbo jungens, ημπαξας σοι, interpretatur, *tibi committens, tibi permittens mea*. At exemplum similis locutionis desidero. Forsan Poeta scripserit,

Πραξας γαρ εν σοι παντα, και τὰδ' ανιστω.

Verte,

Verte, *Quamcunque enim fortunam apud te expertus fuero, in ea acquiescam.*

V. 473. 474. Optime hujus loci constructionem explicat *Po vius*.

475. Φοβός διαιρεῖν ἔξωμνιτου δικῆς] *Robortelliana* habet φοβού διαιρεῖν, quæ scriptura mihi, fateor, magis aridet, quanquam & vulgatam ferri posse, modo sublato Dorismo δικῆς reponas, non diffiteor. Quamcunque eligas eadem fere prodit sententia.

476. 477. 478. Ἄλλως τὲ καὶ σὺ μὲν καθήρτυκας ὅπως Ἰκετὴς περὶ σπῆλδες χαδαῖρος ἀελαῖος δομοῖς Ὅμως δ' ἀμομφὸν ὄντα σ' αἰρούμαι πολεῖ]

In his versibus non vacillat tantum constructio, sed & prorsus periit; neque unius sunt assis quæ commentus est *Pauwius*. Poetam puto scripsisse,

Ἄλλως τὲ, καὶ εἰ σὺ μὲν, καθήρτυκας ὅπως
Ἰκετὴς, περὶ σπῆλδες χαδαῖρος ἀελαῖος δομοῖς,
Ὅμως δ' ἀμομφὸν ὄντα σ' αἰρούμαι πολεῖ.

Verte, *Et præterea, etiamsi tu quidem supplicis ritu adornatus advenisti purus innocuus ades meas, nihilominus tamen velim ut nihil habeat urbs mea quod tibi imputet.*

480. Καὶ μὴ τυχούται παγμάτων νικηφόρου] Ut procedere possit constructio legendum videtur,

Κ' εἰ μὴ τυχούται παγμάτων νικηφόρου
Χαερὲν αὐδῆς

Verte, *Si insuper victoriam non consecutæ recedant.*

482. αἰωνὸς νοσός, gravis morbus.

483. 484. Τοιαῦτα μὲν ταδ' ἐστὶν ἀμφοτέρω μὲνεν Περμπεῖν δὲ δυσπνιματ' ἀμνηχανὸς ἐμοί] Corruptissima hæc ita forsan restitui possunt,

Τοιαῦτα μὲν ταδ' ἐστὶν ἀμφοτέρω εἰ μὲνεν,
Περμπεῖν δὲ καὶ δυσπνιματ' ἀμνηχανὸς ἐμοί.

Verte, *Ita hæc in utramque partem se habent si mares, amandare vero te etiam infelicem plane nequeo.* ἀμνηχανὸν primam hic producit. Vide *Clark.* ad *Homer.* *Iliad.* A. v. 398.

486. 489. *Pauwium* recte restituisse existimo, in horum versuum primo ὅρκις pro ὅρκιων, & in altero ὁρῶματα pro ὅρῶματα.

490. 491. 492. Κρίνατα δ' ἄσων τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα Ἡῶ, διαιρεῖν τοῦτο πᾶσι μ' ἐπὶ τῶν ὅρκων περὶ σπῆλδες χαδαῖρος ἀελαῖος δομοῖς] *Minerva* nunc scenam relinquit, iudices delectura & adductura; optime igitur se habet vulgata scriptura Ἡῶ κρίνατα, *Reveniam postquam secevero*, nec *Pauwiana* conjectura ἰσῶ pro Ἡῶ substituente opus est. Constructio scilicet est, Ἡῶ κρίνατα τὰ βέλτατα τῶν ἐμῶν ἄσων, ὥστε αὐτοῖς διαιρεῖν ἐπὶ τῶν ὅρκων τοῦτο πᾶσι. Quid vero de horum versuum ultimo dicemus?

Quid est ὅρκων περὶ σπῆλδες? *Stanleius* quidem vertit, *juratos*; *Pauwius*, nihil apertius esse exclamans, sententiam tamen quam hisce tribui velit silentio prudenter pressit. Sed analogiam aut rationem edoceri velim juxta quam περὶ σπῆλδες ὅρκων idem significare possit ac *jurejurando firmare*. Primaria certe notio verbi περὶ σπῆλδες est *transire, transgredi*. Ita apud *Sophocl. Oedip. Colon.* v. 151. περὶ σπῆλδες γὰρ, περὶ σπῆλδες. Hæc autem, si non plane repugnans, alienissima certe est ab ea potestate quæ hic eidem verbo tribuitur. Deinde, Quid est περὶ σπῆλδες ὅρκων κατὰ μὴδὲν ἐνδικόν? quæ *Pauwii* quidem constructio est; aut quid juxta *Stanleium*, περὶ σπῆλδες ὅρκων κατὰ μὴδὲν ἐνδικόν, *nul- lum iniquum juramentum animis proferre*? An animis tantum, & non verbis conceptis, clara voce, juramentum proferebant *Judices Areopagitæ*? An cavendum erat ne juramentum istud ita prolutum non esset iniquum? Proculdubio corrupta est vulgaris scriptura, ita forsan restituenda,

Ὅρκων περὶ σπῆλδες κατὰ μὴδὲν ἐνδικόν φερον.

Verte, *Neque juramentum transgredientes iniquum quidquam animis fovere.*

V. 493. Νῦν καταστροφὰς νέων

Θεσπιῶν] Verte, *Nunc patefient exitus novarum legum.* Non enim everfio, sed introductio, novarum legum, id erat quod averfabantur *Eumenides*. Καταστροφὰς, vox de fictis fabularum dramaticarum eventis proprie usurpata, hic ad veros ipsarum rerum successus exprimendos transferitur.

494. 495. Ita constituentur hi versiculi, in quorum secundo interpolavi particulam τε, ut metrum antithetico respondeat,

Θεσπιῶν, εἰ κρατῆσαι periodus catalectus

Διὰ τε καὶ βλάβᾳ iambicus dimeter brachycatalectus.

Verte, *Si vicerit causa & noxa.* Antistrophici pariter ita constituentur,

Μακρῶν τῶνδ' ἐφεψῆς

Κορὸς τῆς ἐργατῶν.

499. Πολλὰ δ' ἐπὶ μα πειλοπέτωτα] ἀπμα, quod pro ἐπμα reponit *Stanleius*, cum secundam producat, respuit metrum.

501. Metrum accuratius antithetico respondebit si cum *Pauwio* pro σι in versu initio legis σιν.

508. 509. Ἀλξὶν ὑποδῶσιν τε μοχθῶν Οὐκέτ' οὐ βεβαία] Legendum puto ὑποδῶσιν, cum ὑποδῶσι in nullo, quod sciam *Lexico* aut veteri aut recentiori reperiatur. Verte, *Ærumnarum requiem suffugiumque baudquaquam certa.* Hæc scilicet a verbo præcedente πευσίτω pendent.

+ R

V. 509.

V. 509. 510.

— τλα-

μον δὲ τις μάταια παρηγορεῖ] Recte το τις quod metrum respuit eiecit *Pauwius*. Ex margine irreplisse videtur glossēma, nimirum ad τλαμων referendum.

514. 515. Non male pro τω in utroque versiculo *Pauwius* restituit ω, jubente metro? aut potius vox illa pro monosyllaba habenda est. Vide quæ subjunximus ad finem notarum in *Euripidem*.

520. 521. 522. Εὖ ὅπου το δεινόν εἰ

καὶ φρένων ἐπισκοπῶν

δειμάνει καὶ δεινόμενον]

Pauwius το δεινόν recto casu poni statuit, & interpretatur vis & audacia. At το δεινόν proprie significat omne id quod terrorem incutere aptum est. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Antig.* v. 249. 1109. Atque ita quidem, cum homo viribus & audacia insignis justam imbecillioribus timendi causam præbeat, is recte juxta eandem analogiam dicitur αὐτὸς δεινός. At το δεινόν absolute positum, cum vox sit media, ad laudem vel vituperium pro re nata indifferenter adhibita, apud nullum scriptorem Græcum, ni fallor, significare vim & audaciam deprehenditur. Porro adverbium εἰ quem locum hîc habere possit non constat. *Pauwius* quidem vel ad δειμάνει, vel ad καὶ δεινόμενον, æque referri posse contendit. At quid fodes est φρένων ἐπισκοπῶν εἰ καὶ δεινόμενον? Si cum δειμάνει jungatur, quis locus quæso relinquitur particulæ copulativæ καὶ? Quid obsecro est εἰ δειμάνει καὶ ἐπισκοπῶν? Quocunque te veritas licet, inepta tamen prorsus & insulsa prodit sententia. Præterea δειμάνει certissime repudiat metrum. Antispasticus enim, quod supra monuimus, trochaico *Euripideo* haudquaquam ἰσοδυναμεῖ. Quod autem substitui posse suggerit *Pauwius*, δειμαεῖ, scriptoribus Græcis omnino est ignotum. Neque sane colligi potest ex eo, quod δειμασμαι formâ mediâ apud *Hesychium* compareret, ideo verbum etiam activum δειμαῶ fuisse in usu. Age vero, omnia *Pauwio* concedamus, te, Lector, judicem appello, annon etiam ita solæca plane & incondita evadit oratio. Quopropter legendum potius existimo,

Εὖ ὅπου το δεινόν εἰ

ἔχει, φρένων τ' ἐπισκοπῶν

Δεῖμα γ' ἐγκαθήμενον.

Verte, *Aliquando id utile est quod timorem incutit, & terror animi moderato insidens.* In versiculo secundo καὶ ponitur pro εἰ, vocali unde incipit vox ista elisâ, propter diphthongum quæ versum præcedentem claudit. Systema scilicet hoc, cum ex foliis constet trochaicis, iisque hephthemimeribus,

una triemimeri excepta, ab initio ad finem usque continuo carmine per συναφείαν decurrit, neque permittitur ulla, vel ἀσυναφείας in ultima syllaba, vel concurrentium vocalium longæ & brevis absque elisione, licentia.

V. 523. 524. Εὐμφορεῖ

Σωφρορεῖν ὅπου σενεῖ]

Στενός substantivum idem quod το στέος significans vocabulum est nihili, Græcis scriptoribus, opinor, ignotum. Vix dubito quin reponendum sit ὅπου σενεῖ, vi compulsum.

525. 526. Τίς δὲ μὴδὲν ἐν φαι

καρδίας ἀνατρεφῶν]

Quid sit ἐν φαι καρδίας ἀνατρεφῶν π, juxta cum ignarissimis scio. *Pauwius* quidem interpretatur, in corde lucido a quo tenebrarum mala caligo exulat, in corde puro in quo lux æqui & boni. Esto si placet. At hic sermo erat de timoris utilitate ad hominum affectus immoderatos reprimendos, & intra æqui bonique cancellos continendos. Quid ad hunc scopum civitas aut homo corde lucido puroque nihil enutrens? Vide autem quam bellula ex hac interpretatione prodit sententia. Quis urbs aut homo nullam æqui bonique lucem corde nutriens amplius veneretur justitiam? Vetus scriptura erat καρδίαν, non καρδίας quod *Canter* tantum conjecturæ debemus. Forsan igitur legi potest,

Τίς δὲ μὴδὲν φόβον

καρδίᾳ γ' ἀνατρεφῶν

Ita hæc optime cum præcedentibus cohærebunt.

527. 528. Ἡ πόλις βεστος δ' ὁμοί-

ως ἐτ' ἀν' σέβοι διγαν;]

Solæca est oratio; præcedente enim particula disjunctiva ἢ, sequi debebat, non particula copulativa τε, sed eadem disjunctiva ἢ iterum repetita. Legendum igitur proculdubio Δὴ πόλις. Ita constructio erit, τίς δὲ δὴ πόλις &c.

529. Μὴτ' ἀναγκὴν βίον] Ut versus hic cum antithetico paria facere possit, forsan legendum,

Μὴτ' ἀναγκὴν οὖν βίον, *Euripideus*.

532. 533. 534. Hi tres versus non nisi duos revera constituere debent,

Πᾶντι μετὰ το κράτος θεὸς ὠπάσεν, dactylicus tetrameter

Ἀλλ' ἀλλὰ δ' ἐφοβέι. idem trimeter;

& in antistropha pariter,

Κερδὸς ἰδὼν, ἀδερὸς ποδὶ λαξ ἀπ-

σῆς· πῖνα γὰρ ἐπέτα;

το κράτος verti debet *primatum*. Πᾶντι autem pro ἀπαντί jam restituerat *Pauwius*, & ἄλλ' pro ἀλλὰ *Arnaldus* metro utrique consulentes.

V. 538.

- V. 538. 539. 540. Ita hi versus constituendi,
 ΕΚ δ' ὕμνης dactylicus dimeter
 Φρένων, ὃ πασιν φίλος periodus catalectus
 Καὶ πολυεύκτος ὁλβος choriambicus dimeter cata-

lectus;

quibus respondebunt antistrophici,

Καὶ ξενότιμος
 Ἐπιρροφας δωματων
 Αἰδόμενος τις ἔστω.

Mire & circa rationem metricam, & circa modulum syllabæ primæ in φίλος, quæ semper apud Atticos corripitur, hic cespitat *Pauwius*.

545. Ποδὶ λαῖ' ἀπσῆς] *H. Stephanus* pro ἀπσῆς periculo suo rescindi jubet πατήσῃς, non sine insigni, fatendum est, verisimilitudinis specie, adeo ut ipsi etiam *Cantero*, viro in re metrica haud vulgariter exercitato, imponere potuerit. Hinc vero evidentissime patet, quam necessaria plane est rei metricæ aliqua saltem peritia ei qui Poetarum veterum scripta recognoscere, & ex ingenio restituere satagit. Hanc enim conjecturam falsam esse, nec admitti posse, evincit ipsa metri ratio bene intellecta, quod *Pauwium* etiam non latuit.

555. Παναλῆδρος οὐ ποτ' ἀν' ἡνίοτο] *Pauwius* metro consulens recte restituit Παναλῆδρος δ' οὐ, requirente etiam quodammodo structuræ nitore.

556. Τὸν ἀντιτολμὸν δὲ φάμι παραβᾶδαν] *Asynartetus* est ex penthemimeri & dimetro brachycatalecto iambicis. Omnino enim, si metro consultum velis, legendum est παραβᾶταν.

557. Τα πολλὰ παντοφύρτ' ἀνὲν δίκης] Excidit vox dissyllaba quæ senarium claudibat. Forsan reponi potest σιλωφ, vel cum *Pauwio* post παντοφύρτ' interpolari ἀγόντ'. Ceteræ hujus conjecturæ ineptiores sunt quam ut expendi serio mereantur.

- V. 558. καθίστην, recte *Stanleius*, demergere.

562. δὲν' μετὰ δασυαλεῖται δινᾶ] Ita juxta *Turnebianam* versus hic reficiendus,

δὲν, ἐν μετὰ δασυαλεῖ τε δινᾶ
 præpositionem ἐν suadente metro ex conjectura interposui.

563. Pro *θερμουρῶ Pauwius* cogente metro reposuit *θερμῶ*, non male, ut opinor.

564. 565. Τὸν οὐποτ' ἀνχρύντ' ἰδὼν ἀμνηχανοῖς
 Δυσὶς λεπαδῶν, οὐδ' ὑπερθεόντ' ἀχραν] οὐποτ' ἀνχρύντ', nunquam gloriantem, ab hujus loci sententia plane alienum est. λεπαδῶν adjectivum adhærentem significans merum commentum est *Pauwii*, Græco sermoni ignotum. Nec si omnia viro docto concederemus quæ nulla probatione fulta assumit, vox tamen ista hic locum habere posset; non enim calamitatibus hominem, sed homini calamitates, adhærere dicendum erat. Legendum autem existimo,

Τὸν οὐκετ' ἀνχρύντ' ἰδὼν ἀμνηχανοῖς

Δυσὶς, λεπαδῶν οὐδ' ὑπερθεόντ' ἀχραν

Verte, *Videns eum non amplius gloriantem calamitatibus immersum unde se extricare nequit, & præruptum rupis jugum haud exsuperantem.*

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 510. ἢ δ' ὥδε τλημῶν] Verba sunt *Sophoclis Eleet.* v. 277.

533. ἐδ' ὅππῃ θεοῖς] Lege *θεος*, hæc enim ad v. 520. sunt referenda.

537. ὕβειν γεννώσα] Mutila sunt hæc; proculdubio scripsit *Scholias*tes, ἢ δυνάμεθα ἔστιν ἢ ὕβειν γεννώσα.

IN ACTUM QUINTUM.

- V. 570. Η τ' οὖν διατοῶς Τυρσηνικῇ] Claudicat hujus versus metrum; ex initio scilicet excidisse videtur vox trisyllaba, puta ἀχρεῖον, vel simile quiddam. Sed germana Poetæ scriptura absque exemplarium veterum ope vix speranda est.

574. Σίγαν ἀνῶγει, καὶ μάθειν θεοῖς ἐμοῖς] Verbum ἀνῶγει notionem exprimit rei de qua agitur parum aptam. Legi potius velim ἀνώγω, præeunte *Homer*o *Iliad.* B. 279. & seqq.

παρα δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Εἰδομένη κηρυκεῖ, σιωπᾶν λαὸν ἀνῶγει,

Ὡς ἅμα δ' οἱ παρῶν τε καὶ ὑστατοῖ υἱὲς Ἀχαιῶν

Μυθὸν ἀκουσέναν, καὶ ἐπὶ φρασμά το βούλῃν.

Per *θεοῖς* autem *ἐμοῖς*, non *Judices Areopagitas*, prout *Stanleio* visum est, sed ipsam legem de curia *Areopagitica* in perpetuum constituenda, ab ipsa *Minerva* infra v. 686 — 711. latam, designari intelligo. Non sane *θεοῖς* numero plurali, sed *θεο-*

- μος numero singulari, appellantur Judices supra v. 487. & infra v. 618. 684. Tota scilicet curia & est institutio & ita dicitur, non vero singuli judices tot institutiones.
- V. 575. Πολυν γε πασαν] Malim Πολυν γε πασαν. Intricatoris certe est structuræ vulgata scriptura.
577. ὃν ἔχεις αὐτὸς κρατεῖ] Verte, *quæ ad te proprie pertinent ea ipse administra.*
579. ἐστὶ γὰρ δομῶν] Cum in versu proximo iterum statim sequatur δομῶν, vox ea locum hîc etiam habere vix potest. Legendum igitur existimo,
ἐστὶ γὰρ δ' ὁμῶς
το δ' pro τοι, non pro τε, hîc poni accipiendum est; in hac enim particula diphthongum elidi sôlere sæpius monuimus. Vide notas nostras ad *Sophocl. Ajac.* v. 86. 178.
584. Ὅπως ἐπὶ στα, τῆνδε κυρῶσαν δίκην] Lege ἐπὶ στα, vide supra ad v. 85. κυρῶσαν quod in quibusdam exemplaribus reperitur, a Librariis profectum videtur verentibus ne, si participium masculinum de fœmina usurparetur, solœca prodiret oratio; sed vide quæ supra notavimus ad v. 297.
596. Πρὸς τοῦδ' ἐπειδὴς] Recte restituit *Pauwius*, Πρὸς τοῦ δ' ἐπειδὴς;
601. Πειποῖδ', *confidenti sum animo.*
602. Νεκροῖσι νῦν πεπνυγέ μητέρα κταρῶν] Quamobrem πεπνυγέ formâ imperativâ vocis mediæ poni non accipiat non intelligo. Verte, *I nunc & mortuis confisus sis cum matrem interfeceris.*
605. Recte versus hujus sententiam explicuit *Pauwius*, ut nulla opus sit innovatione.
610. 611. Ita hi versus interpunctionibus distinguendi,
Πῶς γὰρ; σ' ἐδρεψεν ἔντος, ὦ μαιφονε,
Ζῶντος. ἀπὸ γὰρ μητρὸς αἷμα φιλάλον;
618. Recte *Canterus* & *Pauwius* metro obsequentes, *μαντὶς ὧν δ'.*
621. Ὁ μὴ κελύσει Ζεὺς ὀλυμπίων πατρὸς] Omnino reponendum, præeunte quadantenus *Stanleio*, Ὁ μὴ κελύσει, aliter turbabitur prorsus temporum ratio. *εἶπον ὁ κελύσει* putus est solœcismus.
622. Recte hæc distinguit & interpretatur *Pauwius*.
623. Βουλὴ παρὰ σταλὰ δ' ὅμμι' ἐπισπένδει πατρὸς] Unde obsecro *Dorismus* ὅμμι' in Poeta Attico? Forfan reponendum οὐν.
627. μητρὸς μεδαιμον τιμὰς νέμειν] Vertendum puto, *matris reverentiam nullo in loco habere.* Atque ita quidem si vulgata retineatur scriptura; nam νέμειν τιμὰς, pro eo quod est *pœnas luere*, Græcum esse haud existimo. *Pauwianam* tamen conjecturam τιμὰς μένειν veriorē esse haud negaverim.
- V. 633. Ψηφὼ διαρεῖν τοῦδε περὶ γαμῶτος περὶ] Ψηφὼ διαρεῖν junctim accipiendum est, idemque valet ac ψηφίζειν. Ita suspicio omnis circa præpositionem περὶ statim evanescit, neque ulla innovatione opus est.
635. Τα πλεῖς' ἀμεινὸν εὐφροσὶν δεδγμένην.] Distinguendum censeo post ἀμεινὸν, & εὐφροσὶν δεδγμένην vertendum, *vultu ad letitiam composito excipiens.* Nam *Pauwii* interpretationem εὐφροσὶν cum ἀμεινὸν jungentis, *Bona quæ talia videntur iis qui bene sapiunt*, prorsus non intelligo. Distinguendum etiam puto post δεδγμένην, sed minus plene.
636. 637. Δρυτὴ, περὶντι λουτρὰ, καὶ πὶ τερματὶ τὰς παρὲσκηνησεν] Δρυτὴ pendet a præpositione in παρὲσκηνησεν, *juxta lavatrinam explicuit more tentorii.* Ita necesse non erit cum *Pauwio* reponere παρὲσκηνησεν, aut περὲσκηνησεν, utrumque Atticorum Poetarum consuetudini plane repugnans, quippe qui neque augmentum unquam abjiciunt, neque in sede pari anapæstum, in tragœdia saltem, admittunt. Commate autem post τερματὶ distinguendum censeo.
653. 654. — τα δ' αἰδὰ πάντ' αἶον τε καὶ κατὰ Σπέρφον πῆδισιν, οὐδὲν ἀδμῶντων μένει] Distinguendum puto post ἀδμῶντων, ut μένει referatur ad Σπέρφον.
655. Πὰς γὰρ το φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκης ὄρα] το φεύγειν non hîc significat *incolumem evadere*, ut putasse videtur *Pauwius*, vide quæ notavimus ad *Choeph.* v. 480. sed vocabulum est juridicum idem significans ac ἐγκλημα ὁ φεύγει, *crimen cujus accusatur.* Quomodo igitur *Pauwii* constructio τοῦδε cum ὑπερδίκης jungentis stare possit non video. το φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκης est, *crimen huic imputatum diluis.*
664. οἷσι μὴ βλάψῃ θεός] Structura est οἷσι τοῦδε το εἶναι θεός μὴ βλάψῃ. In tali vero constructione nemini, opinor, vel umbra dubitationis relicta erit de verbo βλάπτειν dativo personæ, cum adsit etiam accusativus rei, juncto.
670. τ' αἰδὰ δ' ὥς ἐπισταμα] Ad τ' αἰδὰ subauditur præpositio κατὰ. Verte, *& rebus in aliis quantum possum.* Constructio scilicet est τενῶ μέγαν κατὰ τε τα αἰδὰ, καὶ ἐπεμῆζα τὸνδε &c.
685. Πρωτὰς δίκας κενόντες αἵματος χυτοῦ] Egregie κενόντας reposuit *Stanleius*, quod cum δεσμον, *judices*, nomine multitudinis, jungendum.
687. Αἰεὶ δ' ἐκαστὼν τοῦτο βουλευτήριον] *Canterus* reponit Αἰεὶ δίκας, *Pauwius*, Αἰὲν ἀδικαστὼν; utraque conjectura probabilis est, erga hanc verò magis propendeo.

V. 688 — 691. Παγον δ' Αρειον τονδ' Αμαζονων εδραν,
Σκηνας δ', οτ' ηλθον Θησεως κατα φθνον
Στρατιλατουςαι, και πολιν νεοπολιν

Τηνδ' υψιπυργον αντεπυργωσαν τοτε] Verbum αντεπυργωσαν regitur a nominativo αι Αμαζονες e primo horum versuum repetendo. Ita enim instituenda est constructio, Αι Αμαζονες δε αντεπυργωσαν παγον Αρειον τονδε, εδραν σκηνας τε αυτων των Αμαζονων, και πολιν τηνδε νεοπολιν υψιπυργον, τοτε οτε ηλθον στρατιλατουςαι κατα φθνον Θησεως. Σκηνας idem hic significat ac σκηνωμα, *habitaculum*. Pauwius veram constructionem partim videt, partim haud assecutus est. Erunt forsan cui arridebit Θησεως κατα χθονα, mihi fateor magis placet scriptura vulgata.

693. 694. 695. — εν δε τη σεβας

Ασων, φοβος τε συγγενης το μη δειν
Σχισει] Verte, In hoc vero instituto civium reverentia, et reverentiae cognatus timor, eos ab injuria inferenda coercet.

696. 697. Αυτων πολιτων μη πικανοντων νομας.

Κακας επιτροαισι] Cum praeclare restituisset H. Stephanus επικανοντων, Pauwius tamen vulgatam scripturam mordicus tuetur, sed profecto infelicius non poterat. Ex comparatione enim aquae caeno pollutae, & ex sequentibus κακας επιτροαισι, lectionem hanc plane stabiliri contendit, cum nihil contra magis sit manifestum quam his ipsis Stephani emendationem confirmari. Novis enim accessionibus vel influxibus non interimitur quidquam sed immutatur, nec caeno immixto destruitur aqua, sed potui tantum minus idonea efficitur. Praepositionem etiam επι in composito multo magis conjecturae Stephanianae quam scripturae vulgatae convenire nemo non videt.

699. 700. Το μητ' αναρχον μητε διαποτουμενον

Ασους πειρειλλουσι βουλευα σεβειν] Pauwius το πειρειλλουσι elegantissimum esse pronunciat, sed non intellectum Stanleio exprobrat. Ipse interim nos docet sententiam esse, Nec anarchiam nec tyrannidem sibi induant. Pessime vero accidit quod elegantiae hae sermoni Graeco penitus sunt ignotae. Verbum enim πειρειλλειν nude positum non sibi sed alii induere significat; ut sententia vero quam tantopere extollit Pauwius prodeat, rescribi oporteret περιελλομεναι. Verbo dicam, corrupta est vulgata scriptura, adeoque minime mirum si a Stanleio haud fuerit intellecta. Proculdubio reponendum, unā tantum literā immutatā, πειρειλλουσαι.

714. Βαρειαν τηνδ' ομιλιαν χθονος] Phrasin ομιλιαν χθονος & hic & supra v. 409. usurpatam optime explicat Pauwius.

V. 719. Μαντεια δ' ουκ εδ' αζνα μαυτεστη μενων] Pauwius το μενων hic minus appositum esse causatus reponendum censet μελων, *ista curans*; sed doceri velim quomodo μελων ita nude positum significare possit *ista*, potius quam *quidvis aliud, curans*; oportuit certe τωνδε μελων. Si quid immutandum sit, malim μελων, *hinc profectus*.

730. 731. Συ τοι παλαιας δαμονας καταφθισας

Ονω παρηπατητας αρχαιας θεας] Scripturam vulgarem nolim hic immutari sine veterum exemplarium auctoritate & consensu. Verisimillimum est ad fabulosam aliquam traditionem hic alludi, quae, ut innumera ejusdem generis alia, dudum obsolevit, aut saltem a viris doctis qui Poetam nostrum commentariis illustrarunt nondum fuerit animadversa. Vide quae notavimus supra ad v. 173. Pauwii certe conjectura admitti non potest; praeterquam enim quod horum versuum alter ex ejus officina infravissimus prodit, το καταφθισας significationem *fallendi*, quam ei tribuit, nuspian, opinor, habere deprehendetur.

736. Ως αμφιβουλος ουτα θυμουδα παλει] Verte, Quippe quae nondum statuerim an urbi irasci debeam.

750. Ημιν γαρ ερρειν, η περσο τιμας νεμειν] Verte, Nobis enim adest aut pessum ire, aut honores nostros in futurum obtinere.

753. 754. Γνωμης δ' απουσης τιμα μεται μεγα.

Βαλουσαι τ' οικον υψος ωρδωσεν μια] Γνωμην in versu priori unius judicis suffragium significare, prout vertit Stanleius, non sententiam omnium judicum decretoriam, prout innuit Pauwius, vel hinc liquido constat, quod, si absit sententia talis decretoria, non statim sequitur τιμα μεγα, *exitium ingens*. Res enim in eodem statu manet quo antea fuerat, nempe non adhuc decisa. Contra ex unius suffragii absentia recte dicitur magnum detrimentum sequi, cum ex unico suffragio saepe pendeant hominis & vita & fortunae. Emendatio igitur Pauwii reponentis Βαλουσαι, cum substantivo γνωμην ex praecedentibus repetendo jungendum, admitti non potest. Praeterquam enim quod βαλλειν οικον pro eo quod est *domum evertere* vix Graecum putem, satis eam refellunt quae modo monuimus. Statuendum est igitur participium activum βαλουσαι, juxta consuetudinem Atticis scriptoribus familiarem, pro passivo βαλλεται poni, & eadem ac hoc, aut potius quidem media, potestate hinc gaudere. Υψος βαλουσαι igitur est *calculus in urnam injectus*. Malim etiam pro ωρδωσεν legi ωρδωσ' αν.

762. και του πωλα κρανοντος, ες ejus qui universa gubernat.

V. 763.

V. 763. αἰδέει, *reverentia dignatus.*

766. Το λοιπόν εἰς ἅπαντα πλείστην χρόνον] Verte, *Deinceps in omne tempus futurum quamvis longissimum sit.* πλείστης derivatur a πλείστος, juxta eandem analogiam ac ἰσθης apud Euripid. *Iphig. in Taur.* v. 1472. ab ἴστος. Eandem scilicet significationem habet ac ὅπ πλείστος. De adjectivis istis derivativis in ἡρης desinentibus vide quæ notavimus ad Euripid. *Electr.* v. 498.

772. 773. 774. Ἀμυχανοῖσι περζομένῳ δισπερζῆαις
Οδοῖς ἀδυμοῖς, καὶ παρορνιδῆαις ποροῖς
Τιδεντες] Scabra omnino & vix explicanda est constructio, necnon verbum περζομένῳ nullam hujus loci sententiæ appositam habet significationem. Vix dubito quin reponendum sit περζομένῳ, *obstruemus*, & ita distinguendum,

Ἀμυχανοῖσι περζομένῳ δισπερζῆαις
Οδοῖς, ἀδυμοῖς καὶ παρορνιδῆαις ποροῖς
Τιδεντες, —

775. Ορδομενων δε] Scribe omnino juxta *Turnebianam* Ορδομενωις δε.

777. Αυτοισιν ἡμεις ἐσμεν ευμενεσσοι] Legendum puto ἐσμεν.

781. Versus hic in duos dividi debet,

Ἰω θεοὶ νεωτεροὶ iambicus dimeter acatalectus
Παλαιούς νομοῖς dochmaicus.

785. Ἰου, ἰου, ἀντιπαθῆ] Magis mihi arridet scriptura quam in exemplaribus suis reperit *Scholias*tes, ἀντιπαθῆ. Vide ejus interpretationem quæ verissima est. Versus est hepthemimeris iambica.

787. Χθονιαφορον, ἐκ δε του] Legendum puto χθονοφορον, atque ita versus erit ionicus a majore dimeter catalectus. Neque enim tantum apud me valet aut *Scholias*te aut *Pauwii* auctoritas, ut iis credam asseverantibus χθονιαφορον significare posse τον εἰς την γην φερομενον. Si revera exstaret vox ista aliud prorsus denotaret, nempe, *gravia & tristia inferentem*, juxta notionem quam τῷ χθονια tribuit *Hesychius*, βαρεα scilicet, φοβερα μεγαλα. Nulla scilicet est compositionis analogia, quam quidem noverim, juxta quam ex voce χθων prodibit, aut χθονιαφορον, aut χθονιαφορον, aut χθονιφορον. Το η in compositione interponi non ignoro, sed tunc efficeretur χθονιφορος, ut λαμπραδιφορος, non χθονιφορος, quæ vox ex χθονιος tantum, ut supra monuimus, derivari potest, idque diversa prorsus significatione.

790. Βροτοφοροις κηλιδας εν χωρα βαλει] Rectius *Turnebiana*, *Stanleius*, & *Pauwius*, βαλει.

791. 792. — τι ρέξω;

Γενωμαι;] Commate tantum distinguendum est post ρέξω. Verte, *Quid agam, deveniam?*

V. 792. 793. — δουσις

Πολιταις επαδον] Recte hæc interpretantur *Scholias*tes & *Stanleius*. Dativus instrumenti apud Atticos Poetas frequentissimus est. Vide quæ notavimus ad Euripid. *Iphig. in Taur.* v. 570. *Pauwius* vertit, *non ferenda civibus nedum mihi*; sed præterquam quod veram constructionem haud afsecutus est, ista, *nedum mihi*, nequaquam dicit ipse Poeta, sed tantum *Pauwius*.

794. 795. Ἰω, μεγαλα τοι
Κοραι δυσυχεις] μεγαλα adverbialiter positum cum δυσυχεις jungendum recte monuit *Pauwius*.

805. Δαιμονων καταγμελα] *Pauwio* perquam suspecta est hæc lectio, & a Monacho profecta videtur, ideoque scribendum censet δαίμων. Quasi scilicet δαίμονες ante Monachorum tempora Græcis fuissent ignoti. At stillas istas exitiosas de quibus hic sermo est non ad hostes sed ad dæmonas pertinere, & ab hisce solis emitti creditas, satis constat ex præcedentibus v. 733. 785 — 790. & sequentibus v. 833 — 835. 861 — 866.

806. Βρωτηρας αιχμας απεσματων ανημερεσι] Voce αιχμα denotari existimo herbarum noxiarum caules ex terra cuspidum instar emicantes, quibus prævalentibus semina hominum alimento apta strangulari & enecari necesse erat. Hosce autem caules, quia neque ulli hominum usui erant nata, neque cultura ita domari poterant ut naturam inutilem exuerent, apposite Poeta ανημερεσι appellat. Eandem scilicet pestem jam paullo supra se terræ illaturam interminata fuerat Chorus v. 788 — 790.

Λιχνη αφυλλος, απεχρος
πεδον επωλυμενος

Βροτοφοροις κηλιδας εν χωρα βαλει.

808. κευθμωνας ενδικου χθονος] Malim ενδικους; nam quid sit ενδικος χθων prorsus ignoro. Verte, *recessus hujus terræ quibus te contentam esse æquum est.* Stylus *Æschyleus* constructionis formam vulgatæ plane oppositam magis amare solet, ut scilicet adjectivum epitheton, quod ad substantivum casus genitivi proprie pertinet, deflectatur, & ad substantivum aliud a quo pendet genitivus iste adaptetur. Vide supra *Agamem.* v. 49. 50. *Choeph.* v. 845. *Eumenid.* v. 173. & quæ ibi notavimus.

828. Δυσκηλον χθονα] Terram quæ culturæ non cedit, aut ulla industria mansuescieri possit. *Pauwius* literaturam suam hîc profundit, nihil tamen efficit; nemini enim, opinor, persuadebit vocem Δυσκηλον aut a verbo κηλειω aut saltem a themate obsoleto cui pariter verbum istud originem debet, non rite formari,

mari, aut id quod *deliniri & mansuescieri vix potest* non significare.

V. 843. Versus hic melius in duos dochmaicos dividetur.

848. 849. 850. — ἀπο γὰρ με τιμὴν δαμνῶ

Θέων δυσπαλαμοῖ

Παρ' οὐδὲν ἥσσον δόλοι] Nihil innovandum sine codicum auctoritate censeo. Fatendum quidem est ἀπαρτεῖν τινα τιμῶν locutionem esse vix alibi obviam. Sed neque ἀπαρτεῖν τινα τιμῶν juxta conjecturam *Stanleianam*, neque ἀπαρτεῖν τινος τιμῶν juxta *Pauwianam*, ullis, opinor, exemplis se tueri poterunt. Verte, *Deorum enim doli vix amolendi parum absuit quin a me honores publicos abstulerint.*

859. 860. Recte γυναικείων σελῶν interpretatur *Pauwius*, vide infra v. 1030. Recte etiam pro ὅσῃν reponit ὅσων.

862. 863. Recte hæc de discordiis civium intestinis interpretatur *Pauwius*.

864. 865. Μὴδ' ἐξέλουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτορῶν,

Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀσπίσιν ἰδρύσῃ καρδίᾳ

Ἐμφυλίῳ]

Pulcherrima conjectura *H. Stephani* reponentis ἰδρύσῃς Ἀρη omnibus qui eum secuti sunt Interpretibus merito placuit. *Pauwio* autem vox ἐξέλουσα ineptire videtur, quia ἐξέλουσα καρδίαν non potest significare, *cor extollens*; & de hoc quidem, opinor, nulla erit controversia. Reponendum igitur putat ἐκχέουσ', ita scilicet sensum illum aptissime exprimi jactans; ut lætitiā enim nimiam, ita & ὄρατος nimium ἐκχέειν καρδίαν. At certe neque lætitiā, neque ὄρατος, sed ipsa Erinnyes, hic καρδίαν ἐκχέειν diceretur. Quanquam autem καρδίαν, aut præ lætitiā, aut, si velis, etiam audaciā, ἐκχέειν recte dici haud negaverim, attamen, aut hominem aliquem aut deum καρδίαν πνός ἐκχέειν, pro eo quod est cor alicujus extollere, id est, arrogantia inflare, Græce dici, id sane pernego. Revera *Scholias* vetus virum doctum in errorem induxit, & optime se habet vulgata scriptura. Tantum distinguendum est post ἰδρύσῃς, & ita instituenda constructio; Μὴδ' ὡς ἐξέλουσα καρδίαν ἀλεκτορῶν ταύτην ἰδρύσῃς ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀσπίσιν, δηλονότι Ἀρη ἐμφυλίῳ &c. Ἀρη enim per appositionem sequitur καρδίαν ἀλεκτορῶν plenioris explicationis gratia.

867. Θυραῖος ἔσθ' πολέμος, οὐ μολὶς παρῶν] *Scholias* μολὶς παρῶν interpretatur μακρῶν, quem secutus *Pauwius* vertit, *absens vix*, & de bello longe a finibus gesto intelligit; sed neque locutionis indoles, neque linguæ idioma, interpretationem talem ferre possunt, neque hic de bello longe a finibus, potius quam

in proximis, gesto agitur, sed de bello externo contra gentes hostiles, præcipue vero barbaras longe ab Atheniensium finibus dissita, suscepto, prout intestino civium opponitur. Mihi igitur videtur οὐ μολὶς παρῶν idem hic significare ac μολὶς οὐ παρῶν, *bellum non diu hinc absuturum*. Respicere enim hic Poetam puto bellum istud Atheniensibus a Spartanis paullo post Orestis tempora illatum, in quo Codrus pro salute patriæ propriam profudit vitam; hunc enim verisimile est versu proximo designari,

Ἐν ᾧ τις ἐστὶ δεινὸς εὐκλείδης ἔρως —

V. 888. 889. Ἀλλ' εἰ μὲν ἄριστον ἐστὶ σοὶ παιδοῖς σέβας

Γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ δεικτικεῖον]

Ita, ut mihi videtur, instituenda est constructio, Ἀλλ' εἰ μὲν μείλιγμα καὶ δεικτικεῖον τῆς ἐμῆς γλώσσης ἐστὶ σοὶ ἄριστον σέβας παιδοῖς. Verte, *Verum siquidem delinimentum & blanditiæ linguæ meæ apud te babeantur pro suadela sincera & reverentiam merita*. Constructio *Pauwiana* subaudientis præpositionem κατὰ sententiam prorsus subvertit. Vide infra v. 973.

893. 894. Ἐξέστι γὰρ σοὶ τῆδε γ' εὐμοῖρου χθονός

Εἶναι δικαίως ἐς τὸ παν τιμωμένη]

Reponendum censet *Pauwius*, τῆσδε γ' εὐμοῖρου χθονός, *ab hac felici terra* quam lectionem per ellipsin præpositionis ὑπο locum hic habere posse non omnino negaverim. Magis tamen, fateor, placet conjectura *Canteri*, τῆσδε γ' εὐμοῖρου χθονός, ideoque magis placet quod sequitur adverbium δικαίως participio τιμωμένη jungendum. Forsan vero melius adhuc & veterem scripturam propius legi potest, τῆδε γ' εὐμοῖρου χθονός *felices hic quidem sedes consequi*; nam infinitivum εἶναι cum εὐμοῖρου, πῶν cum τιμωμένη jungi debet. τῆσδε est τῆδε τῇ χώρᾳ.

898. Ὡς μὴ πν' οἶκον εὐδένειν ἀνευ σέθεν] *Pauwius* reponit εὐδένειν admodum probabiliter. Eum vide infra ad v. 947.

910. Καὶ βροτῶν ἐπιρρύτον] Recte *Stanleius* reposuit βροτῶν.

913. Τῶν δ' εὐσεβούντων δ' ἐκφορῶτερά τελοῖς] Frustra hic aut constructionem aut sensum ullum investigabis. legendum puto,

Τῶν δ' εὐσεβούντων ἐκφορῶτερά τελοῖς.

Ex versu præcedente repetendus est accusativus τα σπέρματα. Verte, *Piorum vero semina ut partum maturum sortiantur magis efficias*. Εκφέρειν dicuntur fœminæ quæ uterum ad exactos menses proferunt, & maturum pariunt. Vide *Budeum* Comment. Ling. Græc. p. 406. 412.

V. 914.

V. 914. Στέργῳ γὰρ ἀνδρὸς φῖτιν ποίμενος δύνῃ] Legi oportere existimo juxta Turnebianam φῖτιν ποίμενος. Ἀνὴρ φῖτιν ποίμῳ. Homo est cui cura prolem pecudum tenellam educandi & continuandi committitur.

916. 917. 918. — τῶν ἀρεφάτων δ' ἐγώ

Πρεπῶν ἀγωνῶν, οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
τῇδ' ἀσυνικὸν ἐν βροτοῖς πῦλιν πολὺν] Nihil hic innovari velim; minime certe necessaria videtur Pauwii reponentis ἀρεφάτων conjectura, cum æque se tueri possit vulgata scriptura ἀνέξομαι; non sustinebo ut non celebrem reddam, id est, nullum mihi impedimentum obstat, quo minus celebrem reddam. Ita scilicet constructio paullo intricatior instituenda est; ἐγὼ δὲ οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ πῦλιν ἐν βροτοῖς τῇδε πολὺν, ὥστε ἀσυνικὸν αὐτὴν εἶναι τῶν ἀρεφάτων πρεπῶν ἀγωνῶν. Verte, ipsa vero haud sustinebo ut urbem hanc inter mortales illustrem non reddam, adeo ut vidtrix evadat inclytorum certaminum bellicorum. Genitivus ἀγωνῶν ab ἀσυνικὸν pendet, quod Pauwio non animadversum fraudi fuit. Eadem scilicet constructione καλλινικὸν invenies apud Euripidem Phœniss. v. 1065.

Καλλινικός ὡν αἰνιγμαῶν

& Mede. v. 764.

Νῦν καλλινικοί τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,

Γεννησμένα.

919. Asynartetus est ex monometro trochaico & iambico dimetro brachycatalecto; nulla enim, quod pluries monuimus, ἀδιαφορεῖται gaudet prioris in asynarteto membri syllaba catalectica.

921. 922. Ita potius horum versuum metra constitui velim,

Τῶν καὶ Ζεὺς ὁ παγκράτης, pherecratius

Ἀρὸς τε φερευσιὼν δῶν νύμει, iambicus trimeter
brachycatalectus.

Antistrophica loco suo restituentur.

923. 924. Ρυσθῶμον Ἑλλάνων ἀγάλμα δαιμονῶν] Verte, Decus altaria protegens numinum Græcorum.

925. Ἀ τ' ἐγὼ κατευχόμεαι] Constructionis ratio omnino exigit ut rescribatur Αἰ τ', Cui etiam.

927. Ἐποστούς βίου πύχας ὀνησίμοις] Verte, effusas opes vitæ utiles.

928. Γαίης ἐξαμβροταί] Pauwius recte, ut opinor, restituit ἐξαμβροταί.

932. αὐτοῦ κατὰ νῆα] recte Arnaldus, hic collocans.

935. Ὁ δὲ μὴ κυρτὰς βαρεῶν τούτων] Recte, ut videtur, restituit Pauwius, Ὁ δὲ δὴ κυρτὰς.

937. 938. Τα γὰρ ἐκ ἀετῶν ἀμπακκημάτα νιν
Πρὸς πασδ' ἀπαρτεῖ, σὶ γὰρ ὀλεθρὸς,] ἀπακκημάτα,
cum ex etymologia significationem necessario ha-

beat ei quam hujus loci sententia exigit plane oppositam, minime hic convenire censeo. Vide quæ notavimus ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 480. Trachin. v. 122. Nullum igitur video effugium quo minus dicendum sit, ἀμπακκημάτα primam corripere; quod non adeo durum forsan videbitur recolenti vocalem brevem ante σρ corripī apud Eurip. Phœniss. v. 1507. & ante κτρ apud Hesiodum Scut. Herc. v. 3. 16. 35. 80. 86. Pauwio autem assentior plenius distinguenti post ἀπαρτεῖ, & distinctionem post ὀλεθρὸς tollenti.

V. 942. Τὰν ἐμὴν χάριν λέγω] Verte, Beneficium meum quod collatura sum memoro. Sententiam plane non intellexit Pauwius.

943. 944. Φλογμός τ' ὀμματόσερως φύτων

Τὸ μὴ πέραν ὅσον τόπων] Nulla ex his verbis elici potest constructio, quam quidem redintegrare variis conjecturis, sed successū parum felici, conatus est Pauwius. Ita forsan hæc restitui possunt, metris etiam rectius & ad strophicorum normam constitutis,

Φλογμοῖς τ' ὀμματόσερως

φύτων τὸ μὴ πέραν ὅσον τόπων

Hæc scilicet cum verbis præcedentibus arctius connectenda sunt, quæ huc etiam deducta iterari debent. Ita enim procedit constructio Τὸ τε φλογμοῖς ὀμματόσερως φύτων μὴ πέραν ὅσον τόπων, καὶ τοῦτο τῇ ἐμῇ χάριν λέγω.

948. 949. Ἐν δὴ τοῖς ἐμβροτοῖς

Τρεφοὶ χροῦν τεταγμένῳ γόνος] Stanleio assentior restituenti,

Ἐν δὴ τοῖς ἐμβροτοῖς

Γαῖα τρεφοὶ

Pauwium etiam laudo distinctionem post τεταγμένῳ tollentem, & post τρεφοὶ reponentem.

953. Οἱ ἐπικρανεῖ] Recte metro consulens restituit Pauwius Οἱ ἐπικρανεῖ. Vide infra v. 972. Hic autem interponenda est interrogationis nota. Verum etiam abhinc tertio reponendum διαφασιστικόν.

963. Κυρεῖ ἐχόντες Θεαί] Stanleius & Pauwius reponi jubent ἐχόνται, sed contra codicum auctoritatem quidquam innovari minime est necesse. Vide quæ notavimus supra ad v. 297. 584. & ad Soph. Antig. v. 997.

964. Pauwius syllabam primam vocis Θεαί privilegio loci produci posse asserit. Privilegium istud mihi prorsus ignotum atque hactenus quidem inauditum est. Hoc pro certissimo haberi potest, privilegium istud nunquam apud Poetas Atticos obtinuisse. Versus revera dochmaicus est.

V. 968. Dactylicus est trimeter; nullus hic profodiacus, nulla ἀνακλασις. Mera sunt ista *Pauwii* somnia, quid sit metrum profodiacum, quid ἀνακλασις, minime intelligentis.

977. Νικᾷ δ' ἀγαθῶν] Verte, *Bonos vero expugnat*. Notanda est constructio rarior verbi νικᾷν cum genitivo.

979. Recte monet *Pauwius* scribendum ταν δ'.

982 — 986. Vide *Pauwium* qui horum constructio- nem bene exposuit. ἀντιφωναίς αἰας per appositionem sequitur ποινας, & πολέως ab ἀρπαλίσαι pendet.

987. 988. Χαῖρματα δ' ἀντιπιδειν

Κοινοφίλει δαίνοισι] Recte proculdubio *Robortelliana* ἀντιπιδειν, id est, ἀντιφονῶν καὶ ἐπὶ φονοῖς ποιῶν δίδειν. Nominativus πολιταὶ ex præcedente πολέως repetendus est. Recte etiam *Udina* κοινοφίλει ex- gente metro.

992. Recte *Pauwius* & pro εὔεισκει restituit εὔεισκειν, & constructionem exposuit.

996. 997. 998. — καὶ γῆν, καὶ πόλιν

Ὀρθοδικαίον

Πρεσβετε παῖτες διαγοντες] Minus accurate hæc interpretatus est *Pauwius*; Verte, *Et terram & urbem iustitia stabilitam inclarescetis omnes continuantes*.

999. Χαῖρετ' ἐν αἰσμηαῖς πλουτοῦ] Metrum nimium quantum ab antithetico diffidet, nec suspicione omnino vacat vox αἰσμηαῖς. Ita forsan ex veterum codicum auctoritate rescribi potest,

Χαῖρετε, χαῖρετε ἐν αἰσμηαῖς πλουτοῦ,

Ita versus erit asynartetus ex penthemimeribus dactylica & trochaica. χαῖρετε iteratum suppeditat editio *Turnebiana*, αἰσμηαῖς pro αἰσμηαῖς *Robortelliana*. *Suidas* in voce Αἰσμηῖος· κυρίως δὲ ζῆμα, ἢ τῆς ζωῆς μειωσις, ἢ τὸ ἐν ζωῇ μικρὸν. Etymolog. Magn. Ζῆμα, ἢ τῶν ὄντων πρὸς τὸ ζῆν μειωσις, ἢ τοῦ κέρδους καὶ τῆς ωφελείας ἀπὸ, ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μειοῦσα, ἢ τὴν ζωὴν μειοῦσα, τούτῃ τὴν περιουσίαν. Versiculo huic ita a nobis restituto accurate respondebit antitheticus

Χαῖρετε, χαῖρετε δ' αὖθις ἐπιδιδόω

Verte, *Salvete, salvete vero iterum reduplico*.

1008. Πρὸς φῶς ἔσεν τανδὲ πρὸς πομπῶν] Cum versus proxime sequens a vocali incipiat, versum hunc in trochæo definere certum est; recte igitur *Stanleius* laudante *Bentleio* reposuit πρὸς πομπῶν. At si *Pauwio* credis πρὸς πομπῶν *Æschyleum* est, ideoque non mutandum; *Æschyleum* vero esse contra leges metricas peccare vix cuiquam, opinor, persuadebit vir doctus.

1010. Κατὰ γῆς σῦμεναι, τὸ μὲν ἀπαιεῖν] Versus cretico terminatur cum proximus a consonante incipiat.

Recte igitur *Bentleius* in *Differtat. Anglice scripta de Epistolis Phalaridi ascriptis* p. 140. reponit ἀπαιεῖν.

V. 1011. Χαῖρας κατεχεῖν] Infinitivum est pro imperativō, constructione notissima. Vide *Euripid. Orest.* v. 802. *Sophoc. Electr.* v. 9. *Oedip. Tyran.* v. 470. 1479. *Antig.* v. 1156. *Pauwius* infinitivum hoc & sequens πέμπειν ab ἰτε σῦμεναι pendere statuit; sed hoc omnino prohibet particula copulativa καὶ connectionem inter ἰτε & σῦμεναι intercipientis.

1030. 1031. Παιδῶν, γυναικῶν, καὶ σὺλος πρεσβυπιδῶν.

Φοινικοβάρησις ἐνδυτοῖς ἐδημασί] Distinctionem post πρεσβυπιδῶν tollendam censeo, & plene distinguendum post ἐδημασί.

1032. Τιματε, καὶ τὸ φεγγὸς ὕμαδω πυρὸς] Recte se habet vulgata scriptura; populum scilicet Atheniensem ibi præsentem (vide supra v. 569) alloquitur Minerva. *Pauwii* conjectura τιμα τε reponentis haudquaquam se tueri potest; neque enim ἐδημασί πμα τε pro ἐδημασί πμμεσι, quod ille vult, hic accipi potest, nec ad vetulas magis quam ad puellas & mulieres pertineret τὸ πμα, nec denique omnino cum ἔμκοιτ per ellipsin præpositionis συν vocem istam connecti patitur propria ipsius indoles. Addi potest virum doctum Dorismum in systema iambicum ultro infarcire contra Poetarum Atticorum consuetudinem.

1033. ὁμιλῶν χθονὸς] Vide quæ supra notavimus ad v. 714.

1035. Versus hic in duos melius ita dividetur,

Βατ' ἐκ δόμων, basis iambica

Μεγαλαὶ φιλοπῆμοι penthemimeris anapæstica.

1040. 1041. Ita melius hæc metra constituentur, Καὶ πμῆσι καὶ δυσιαις anapæsticus dimeter brachycatalectus

Πεισιππῆαι, τυχα τε. antispaeticus dimeter brachycatalectus.

1047. Asynartetus ex dochmaico & penthemimeri iambica.

1048. Asynartetus est ex penthemimeri dactylica & monometro trochaico.

IN SCHOLIASTEM

Ad v. 595. ὡς το, Μη δὲ ἐμην ἰστῆτα] Hæc ad v. 597. referenda sunt.

601. ὡς ὑμῖν ἐπεμψεν] Legendum videtur ὑμῆς; nullos enim adjuutores Eumenidibus miserat Clytemnestra.

Ad v. 606. Recte hæc restituissē videtur *Pauwius*.

607. Varie hæc emendare conati sunt *Hen. Stephanus* & *Pauwius*; eorum tamen conjecturas vix magis quam vulgatam scripturam intelligo. Forsan rescribi potest, *εἰ δ' οὖν τὴν δὴνκε, τοῦτο αἶπα εἰ σὺ. Τὶ ζῶσαν οὐκ ἐδίωκες; ὅς τε ἡδὲ ἀποθανούσα διὰ τὴν σὴν αἶπαν ἀπέθανεν.*

612. *ὁμοῖδες τε τὸ πᾶσα λέγειν*] Forsan rescribendum *ὁμῶς τ' ἀναίδεις τοῦτο πᾶσα λέγειν.*

Ad v. 599. *Stanleius* ex *Harpocratiōe* versum in hoc Scholio citatum ita restituit,

Οὗτος μὲν οὖν μοι δ' εὐρ' αἰ τεινὴ λόγους.

Vide etiam *Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.* v. 1215.

663. Lege *ὡς παρὰ καταδύκων.*

738. *ἢ ὅτι εἰς ἵστα γενῶνται &c.*] Hæc ad v. 744. pertinent; *ἢ ἂν ἰσχυρὸς κριθῇ*] ὅτι εἰς ἵστα γενῶνται &c.

854. *Ελθούσα χθονά*] *λείπει ὁ καὶ.* Quid sibi velit hoc Scholion non intelligo.

N O T Æ

I N

S U P P L I C E S.

V. 4. **Λ**επτοβαδων] Ad explendum metrum reponi potest, aut cum *Stanleio* *τῶν λεπτοβαδων*, aut cum *Pauwio* *λεπτοβαμαδων*. Eligat Lector.

5. *Νειλου. διὰ δὲ λιπούται*] Hephthemimeris est anapæstica, quales in systematibus anapæsticis apud Poetas Atticos aliquando, ubi non plene terminatur sententia, deprehenduntur. Tales in hoc ipso systemate sunt etiam v. 14. 26. 33. 37. Similes etiam apud Nostrum alibi occurrunt, ut *Agam.* 47. 66. *Choeph.* 862. *Eumenid.* 309. Hoc tantum inter parœmiacum & hephthemimerin anapæsticam interesse puto, quod prior *αδιαφορίας* privilegio, sententiâ terminatâ, gaudet; altera iisdem quibus ceteri systematis versus legibus astricta tenetur, & per *συναφίαν* cum illis serie continuata connectitur.

7. *δημιλῶσα* hic substantivum esse *Pauwio* assentior.

8. Parœmiaci hujus syllabam catalecticam præcedit spondæus contra legem a *Dawesio* velut ratam fixamque *Miscell. Critic.* p. 224. traditam. Vide quæ notavimus ad *Agamem.* v. 374. & *Sophocl. Oedip. Tyr.* v. 1334.

9. *τὸν φεζανόρα γάμον*] Verte, *Nuptias sponsum averfatas*, id est, tales ut nos a sponsalibus omnino abigant.

V. 14. *Κυδὶς' ἀχέων ἐπεκράνεν*] Lege *ἐπεκράνεν*, ut fulciatur syllaba catalectica, cum sententia nondum terminetur, & versus proxima sequens a consonante incipiat. Sententiam hujus loci neque *Stanleius* intellexit neque *Pauwius*, optime vero exposuit vetus *Scholias*tes, quanquam ejus interpretatio perperam ad v. 2. referatur. Duo scilicet erant *ἀχέα*, nuptiæ incestæ & exilium; his pensitatis, *Danaus ἀχος* id quod neque pietatem neque famam violabat prætulit & decrevit fubeundum, exilium scilicet, quod igitur hic dicitur *κυδὶς' ἀχέων*, ex calamitatibus honestissimam.

15. *διὰ κυμβάλεον*] Recte *Canterus* & *Stanleius*, astipulante etiam *Robertelliana*, *διὰ κυρὶ ἄλιον*.

18. *βοὺς ἐξ ἐπαφῆς*] Vide infra v. 45 — 49. & *Nostri Prometh.* v. 847 — 850.

19. *εὐχόμενον τετελεσται*] Ad *εὐχόμενον* subaudiendum *εἶναι*. Constructio scilicet est, *εὐχόμενον εἶναι ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἐξ ἐπιπνοίας*. Verte, *Unde demum genus nostrum, quod originem traxisse gloriatur ex contrectatione vaccae æstro percitæ & ex afflatu Jovis, propagatum fuisse certum est.*

23. *ἱεροσεπλοῖσι κλαδοῖσι*] Egrege reposuit *Stanleius* *ἱεροσεπλοῖσι* plaudente etiam præter morem *Pauwio*.

24. *ὅν πολλίς, ὃν γὰρ καὶ λευκὸν ὕδωρ*] Proculdubio verissima est vulgata scriptura; si enim reponatur *ἡ*

πολλίς,

πολις, ω γη, ex placito *Stanleii*, jam paullo infra in v. 34. non tantum dii superi & inferi & tertio loco Jupiter fospitator, sed & πολις, & γη, & ὕδωρ, æque invocabuntur, ut Ægypti prolem fluctibus submergant, quod aperte est absurdissimum.

V. 28. Δεξάδ' ἱκετην] Legendum puto Δεξάδ', ut infra πεμψατε.

32. χερσὶ τῇδ' ἐν αὐδαί] Αὐδαίς *Hesychio* est ἀμμοδαίς. *Scholias* derivari docet ab αἰσὶς voce *Homerica* *Iliad.* φ. v. 321. quam ipse τὴν ἱαμμὸν designare vult, rectius vero, ut puto, *Eustathius* per τὴν ἰλὺν interpretatur. Vide ejus parembolas, edit. *Rom.* p. 254. 1238. Ita αὐδαίς idem significabit ac ἰλὺς. Nihil certe innovandum est.

36. Omnino legendum οὐβεσφορισην τ', ut & v. 39. πατράδελφειαν, quod utrumque prius monuit *Pauwius*.

40. Τινδ' ἀέκοντων, ἐπὶ πῶναι] Recte hæc ita in vulgatis distinguuntur, neque audiendus est *Pauwius*, qui ἀέκοντων cum λεκτρων, repugnante ipsa vocum istarum notione, conjungit. ἀέκοντων a πατράδελφειαν pendet; neque obstat genus masculinum de fœminis usurpatum, hoc enim apud Poetas Atticos non inusitatum fuisse ostendimus supra & *Eumenid.* v. 963.

41. Recte *Turnebiana* ἐπικεκλομένα.

42. Διον πορπὴν ὑπερ- penthemimeris dactylica πορπὴν πῆμαρ,] Per Διον πορπὴν Ionem designari constat ex particula copulativa qua vox hæc cum voce prolem suam Epaphum denotante, ἡν scilicet, connectitur. Πορπὴς etiam nomine insignitur Io apud Dionysium Periegeten v. 141, & pluries apud Nonnum, qui antiquiores ut plurimum exscribere solent. ὑπερπορπὴν etiam appellatur, quia oestro percita Bosporum Mæoticum transnare cogeatur. Vide *Prometh.* v. 730 — 733. 791.

46. 47. 48. — ἐπώνυμοι
Δ' ἐπεκράινετο μορσιμὸς αἰῶν
Εὐλογὸς] ἐπεκράινετο passivam hîc habet potestatem. Verte, cognomini vero proli vita inter homines a Parcis congruenter assignabatur.

49. 50. Επαφὸν τε γέννας ἐ-
antistrophe
ὄντ' ἐπιλεξάμενα,] Apud Poetas hosce tragicos sententiam non semper intra stropham terminari deprehendo, sed interdum in antistropham etiam exundare. Vide infra v. 589. 590. & *Euripid. Hippolyt.* v. 130. 131. *Rhes.* v. 350. 351. Nullum vero adhuc exemplum vidi strophæ in media voce

desinentis, nec per leges metricas licentiam talem fuisse permissam existimo, cum in medio & imperfecto adhuc vocabulo canticum suspendi, & conversionem Chori a dextra ad sinistram fieri, vix sit credibile. Corrupta igitur hæc esse minime dubito, præsertim cum γέννας εὐντ' pro, eodem genere orto, vix Græce dicatur, & post ἐπι-κεκλομένα ἡν τὰς παρ' ὅρου inanis prorsus sit tautologia, & nihil ultra exprimat, oggestum istud Επαφὸν τε γέννας εὐντ' ἐπιλεξάμενα. Rescribendum igitur existimo,

Επαφὸν τ' ἐγεννησε. antispasticus dimeter brachycatalectus;

antistrophe

Ὀν γ' ἐπιλεξάμενα

Νυν τ' ἐν πιονομοίς.

Ad ἐγεννησε ex præcedente Ζηνος repetendus est nominativus Ζεις.

55. 56. 57. Τα τε νυν ἐπιδείξω

Πῶς τεκμήρια, τα τ' ἀνομοία

Οἷδ' ἀελπία περ ὄντα φανείται.

Horum neque metrum neque sententiam satis constare apud omnes in confessio est. Ita forsitan rescribendo utrifque consultum erit,

Τα τε νυν ἐπιδείξω

Πῶς τεκμήρια γ. οὐκ ἀνομο-

α δ', ἀελπία περ ὄντα, φανείται.

Aliter hæc restituere conatus est *Pauwius*, sed mihi saltem non satisfacit: judicet Lector.

57. 58. Γνωσέται

Δε λόγους τις ἐν μακρί] Verte, *Sermones vero de hac re audiet aliquis explicatiores*; id est, Cum opportunum erit hæc fusius explicabo. Huic autem promisso plene satisfacit Chorus infra v. 299 — 345.

61. Δοξάσει τις ἀκουῶν] Το τις hîc locum minime habere potest, cum vox eadem jam paullo supra præcesserit; neque aptius videtur τιν', quod substituit *Pauwius*, cum de οπι generaliter & absolute, non de οπι τινι hîc agatur. Legendum igitur puto,

Δοξάσει πῶς ἀκουῶν

Verisimile est Librarium imperitum metro veritum pro πῶς reposuisse τις, & deinde ad hanc emendationem accommodasse etiam vocem quæ sequitur ἀκουῶν, rescribendo ἀκουῶν. Sed de metro non est ut solliciti simus, cum metra tantum metris, non singulis pedibus pedes singulos, præsertim dissyllabos, respondere sit necesse. Vide quæ notavimus ad *Eurip. Hecub.* v. 931. *Orest.* 171. *Phaniff.* 1054. 1321.

V. 62. 63. Οπα τας Τηρείας

Μνιδος οικτας αλοχου] Reponendum puto Μνιδος, ut constructio sit, οπα μνιδος οικτας τας Τηρείας αλοχου, *vocem indignationis flebilis Tereæ conjugis*. His enim designari Procnen constat ex copulativa τε in versu sequente, quæ cum hac Philomelam etiam connectit. Pauwianam emendationem partim non intelligo, partim vulgata longe deteriorem existimo.

65. 66. Ατ απο χωρων ποταμων τ' ενεργουμενα

Πενθει γεν οικτον ηδων] Quid sit οικτον ηδων prorsus non intelligo. Legendum videtur ηδων cum χωρων ποταμων τ' jungendum. Verte, *Quæ a locis & fluviis consuetis prohibita* (a Circis scilicet abacta) *plangit planctum novum*. Pauwius quærit an Luscinia a fluviis arcetur, & neminem hoc dicturum assumens reponit πολων. At ab ipso vicissim etiam quærere liceat an a locis generaliter arcentur Luscinia, & an urbes, donec a Circis arceantur, frequentare solent. Quod vero ηδων cum οικτον jungit, & interpretatur, *ingenii & animi sui planctum*, loquelam certe novam Græcisque plane incognitam nobis obtrudit. Ut constet autem metrum & antithetico respondeat, legendum etiam existimo,

Πενθει γεν τιν οικτον, ηδων

Ita versus erit iambicus trimeter brachycatalectus.

67. Ξυντιθησι δε παιδω] id est συν νεω οικτω πιδωσι.

69. Ωλειτο προς χειρος εο, εν] Omnino reponendum censeo,

Ωλειτο προς χειρος εου

Præpositionem εν per tmefin a participio πωων se-junctum hic per constructionis regulas stare non posse recte viderat Pauwius, sed cum huic incommodo obviam ire studens reponit π, aliud vulnus non minus grave metro ultro infert; una enim syllaba redundat versus. Vulgatam scripturam glossemati originem debere verisimile est. Adscripserat scilicet aliquis margini εο, pro interpretatione vocis εου, vel pro varia forsan lectione; deinde Librariorum solertia ex ambobus fabricavit εο εν.

71 — 74. Ita hæc & emendanda esse & constituenda vel ipsa metrorum indoles satis declarat,

Τως και εγω φιλοδωτος Ιακονισσι νομοισι hexameter
heroicus

Δαπνω ταν απαν Νειλοδετη παρειαν, pentame-
ter elegiacus;

Antistrophica etiam ita constituenda,

Αλλα θεοι γινεται, κλυει εν το δικαον ιδοντες

Ει και μη τελον δυντες εχειν περσπαν.

Verisimile est vulgatum παρ' ασαν Librario deberi, qui penultimam in voce strophica παρειαν longam esse autumans ad eundem modulum vocem etiam antitheticam reformare voluit.

V. 75. Versus periodicus est ex monometris iam-bico & trochaico & syllaba. Aliud certe egit Pauwius cum metrum emendare conatus est.

76. Γοιδνα δ' ανδεμιζομαι] Verte, *Dolori vero dona decerpo*. Intelligit nimirum capillos, quos eodem tempore lacerare censenda est Chorus. De voce γοιδνα vide Scholia ad Nostri Persas v. 1063.

77. 78. 79. Δειμαινουσα φιλοις τας-

δε φυγας αιειας απο γας,

Ει τις εστι κηδεμων] Ita instituenda videtur

constructio; Δειμαινουσα φιλοις ει τις τωτων των φιλων εστι κηδεμων ποσδε φυγας απο γης αιειας. Verte, *De amicis anxia, num eorum sit aliquis qui tutamen suscipiat hujusce fugæ ab aëria terra*. Voce φιλοις nimirum designantur Argivi, quos fugitivis, utpote ex eadem prosapia ortis, amicos esse æquum erat credere.

84. Ex fine versus excidit vox monosyllaba, puta adverbium εν aut ον, aut simile quiddam.

86. 87. 88. Εστι δε κακ πολεμου τει-

ρομενοισ βαμος Αρης φυγαςι

Ρυμα, δαμνονων σεβας.] Quomodo ipse Mars

bello oppressis & fugientibus pro altari aut tutamine esse possit haudquaquam intelligo. Forfan legendum una voce, ad normam compositorum Æschyleorum Αρηφυγαςι, iis qui ex prælio effugerunt & pugnam impofterum detrectant. Ita constructio erit Εστι δε και τερομενοισ εν πολεμου Αρηφυγαςι ρυμα βαμος, δαμνονων σεβας. Verte, *Est autem & bello oppressis pugnamque detrectantibus altare præsidium, numinum scilicet reverentia*. Nam δαμνονων σεβας per appositionem sequitur βαμος, plenioris explicationis gratia. Notum est Supplices apud deorum altaria confidentes violare nefas apud Græcos antiquos fuisse habitum, creditumque deos contumelia tali laceffitos pœnas ultrices ab impiis violatoribus exigere solere. Vide infra v. 197. 198. Pauwius distinguendi rationem immutando sententiam plane perdit; bene igitur fecit quod versus duos priores vertere non est ausus, nam certissime vertere non potuit, neque secundum ejus distinguendi rationem quisquam alius, ut opinor, mortalium poterit.

89. Ει θειν Διος εν παναληδως] Hæc male inter se cohærere, & sensum omnino nullum habere posse, recte vidit Pauwius, adeoque reponit Ειδ' εινυ Διος, inter-

interpretatus, *Utinam Jovis essem vere*. Quid autem est Jovis esse? Exponit vir doctus, utinam Jupiter vere curam mei gereret, eumque haberem mihi inspectorem. Ast *εἶναι Διὸς Jovis aut natum aut ministrum esse* Græce forsan significare potest, nunquam vero, ni fallor, significabit, *Jovis esse curam*. Sed hoc etiam concedamus. Quid obsecro est *Διὸς εἶναι εὖ*. Nemo certe Scriptorum Græcorum ita unquam locutus est. Aliter igitur instituenda videtur emendatio. Forsan scripserit Poeta,

Εἰδ' ἐμ' ἢ Διὸς εὖ παλαιῶντος.

Verte, *Utinam hæc Jovis ope nobis revera bene vortant*. Metrum quod attinet, versus dactylicus est tetrameter, cui accurate respondebit antitheticus si *Aldinam & Robortellianam* secutus legis *ασφαλές*, non juxta editiones recentiores *ασφαλώς*. Miram autem circa rem metricam ignorantiam in nota ad antitheticum prodit *Pauwius*, dum versum dactylicum pro dactylo creticum admittere, & syzygiam iambicam *οκτασημον*, id est ex spondæo & anapæsto conflatam, quæque revera dispondæo æquipollet, epitrito primo *ισοδυναμειν* statuit.

V. 90. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus anapæsticis.

93. *Μελαίναι ξυνπυχαί*] Nihil hîc innovandum censeo; antitheticum potius ita emendaverim,

Τε συντείνουσι πορεί,

Versus glyconius est ex eo *πολυρρηματισῶν* genere cujus notitiam dedimus ad *Euripid. Helen. v. 1318*. Constat autem hîc ex bacchio & choriambico.

102. Proculdubio legendum est *δ' ἀπιδόν*, prout recte monet *Pauwius*.

104. 105. 106. — *βίαν*

Δ' οὐπὲν ἐξοπλίζει

Ταν ἀπιδόν δαμνόντων] Neque metri satis constat ratio neque sententiæ; utrisque satisfiet si versus secundus ita restituatur,

Δ' οὐπὲς ἐξοπλίζει penthemimeris trochaica

Versus sequens epichoriambicus est dimeter acatalectus, cujus etiam antitheticus ita restitui debet,

Δυσσπαραβουλοισι φρεσι

Illa autem ita verte, *Nemo vero tale sibi robur circumponere potest ut numinum animadversioni non sit obnoxium*. *Pauwii* emendatio & expositio inepiores sunt quam ut expendi mereantur.

107. *Αὐτοῖν ἐξέπερξεν ἑμπας*] Verbum *ἐξέπερξεν* accusativum *πινῆς* ex præcedente *ἀπιδόν* repetendum sibi accersit. *ἑμπας* vox est Attica minime sollicitanda. Vide quæ notavimus ad *Eumenid. v. 229*.

V. 110. *Παύω* assentior οἶον metri gratia reponenti, & statuenti verbum *νιάζει* potestate transitiva hîc gaudere.

114. *Καὶ διανοίαν μαινολιν*] Legi malim,

Καὶ δὲ νοίαν γὰρ μαινολιν,

Particulam *γὰρ* pro metri fulcro jam interpolaverat *Pauwius*.

115. 116. — *ατὰ*

Δ' ἀπατὰ μεταγνοίς] Veram scripturam, *ατὰς* scilicet, exhibent *Aldina Robortelliana & Turnebiana*. Verte, *Dammum suum ex frustratione demum deprehendens*. Verbum *μεταγνώσκω* in primaria sua significatione post cognoscendi hîc usurpari puto. Per *ἀπαταν* autem intelligi debet Danaidum ex Ægypto fuga, qua frustrabantur consilia earum patrum. Mire hîc æstuat *Pauwius*, nec quidquam tamen quod intelligi possit extricat. Nimirum veram hujus loci sententiam ne per nebulam quidem vidit.

117. 118. *Τοιαῦτα παῖδα μελῖα θρεομένα λεῖω*

Λίγη βαρὶα δακρυόπητι] Ita instituenda est

constructio, *Λεῖω τοιαῦτα παῖδα μελῖα, θρεομένα λίγη βαρὶα δακρυόπητι*. Horum versuum alter periodus est ex monometris trochaico & iambico.

122. Inter varias virorum doctorum conjecturas simpliciorum & veriorum existimo *Stanleianam*,

Ζῶτα γοοῖς με πῖω.

123. Choriambicus est trimeter acatalectus.

124. 125. *Καβαρά δ' αὐδαν*

Εὐαχοῖς] Legendum existimo duobus ver-

libus in unum coalescentibus

Καβαράν δ' αὐδαν εὐαχοῖς. Anapæsticus dimeter acatalectus.

Verte, *Barbaram vero vocem bene intelligas*. Alloquitur scilicet Chorus soli Argivi numen sive genium.

126. *ἐμπῖω ξυν λακιδί*] Optime interpretatur *Scho-liastes* vetus, *τῷ διαρρηκτῷ ἐμπῖω*. Verte, *Impetum facio dilacerans in texta linea aut Sidonium capitis tegmen*. Vestium in luctu dilaceratio res est notissima.

129. 130. *Θοῖς δ' ἐναγέα τέλεια, πελομένων κελῶς,*

Επιδρομῶς ὅθι θανάτος ἀπῆ] Corrupta hæc

esse videntur; certe ab Interpretibus hætenus parum fuerunt intellecta. Nemo explicare potuit quid sibi velit ὅθι θανάτος ἀπῆ, sed omnes sub silentio salebras hæce transmiserunt. Non etiam optime cohærent ista *ἐναγέα τέλεια ἐπιδρομῶς* *θοῖς* prout constructio vulgo instituitur. Ita autem, levissima mutatione facta, restitui hæc posse existimo,

Θεὸς δ' ἐναγέα τελεῖα, πειλομένων χάλας,
Ἐπὶ δρομῷ γ', ὅπ' ἔσθ' ἀνατολῆς ἀπ'.

Ἐναγέες dicitur omne id quod religione aliqua, five voti, five sacramenti, five piaculi, five alia demum quavis, obstrictum & innexum tenetur. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Oedip. Tyr.* v. 670. Quando autem res cujus intuitu votum susceptum fuerat effectum erat sortita, tunc votum five ἐναγέες istud recte dicebatur τελεῖον. Quodcunque scilicet voverat supplex tunc solvi debebat. Verte igitur, *Diis vero solvi debent vota consummata, rebus nostris felicem eventum sortitis, quod iter huc facientes mortem evaserimus.* Vide infra v. 140 — 145.

V. 140. Recte ita distinguit *Pauwius*,

Δομος, ἄλλα στεγῶν, δορεῖς

ut *δορεῖς* cum *δομος* connectatur & a voce hac pendeat.

143. 144. Recte *Aldina* & *Turnebiana*,

Οὐδὲ μεμφομαι τε-

λευτάς. ἐν δὲ χροῶν

149. Trochaicus est dimeter hypercatalectus.

152. Ἐχρυσά σῃμ' ἐνωπὶ ἀσφαλῆς] Malim ἀσφαλῆς, quod & in exemplaribus suis legisse videtur vetus *Scholias*; adverbium certe hoc cum verbo præcedente ἐπιδέτω jungi debet, ideoque post ἐνωπὶ, comma ponendum est.

153 — 156. Παντὶ δὲ δένουσι, δι-

ωγμοῖσι δ' ἀσφαλῆς

Ἀδμῆτας ἀδμῆτα

Ρυσιος γενέδω] Neque metrorum satis con-

stat ratio neque constructionis; ita utrisque con-

fuli posse existimo,

Παντὶ δὲ δένει διωγμοῖς trochaicus dimeter aca-

talectus

Ἀσφαλῆς, ἀδμῆτος ἀδμῆτα choriambicus dimeter

hinc ter hypercatalectus

Ρυσιος γενέδω.

Primi versus restitutio partim *Cantero*, partim *Pauwio*, debetur, tertii *Pauwio*; ἀσφαλῆς ex nos-

tra est conjectura. His autem similiter ita constituentur strophici,

Οὐδὲ μεμφομαι τελευτάς.

Ἐν δὲ χροῶν πατὴρ ὁ παντοπίας

Πρεσβυτέρους κίπτεται.

V. 160. 161. 162. Εἰ δὲ μὴ, μελανδῆς

Ἡ διοκτυπὸν γένος

Τούργαον,] Pro ἢ omnino legendum

ἢ, ubi, quo. Gigantes enim terrigenæ hic designantur, qui Olympum expugnare & Jovem imperio exuere conati, hujus fulminibus transfixi & denigrati in Tartara sunt detrufi. *Pauwius* sententiam non assecutus est, ideoque scripturam veterem corrumpit; recte tamen monet scribendum per diæresin Τούργαϊον.

165. 166. Recte hæc explicat *Pauwius*.

169. Iambicus est dimeter brachycatalectus.

169. 170. Ω Ζεῦ, Ιοὺς ἰὼ

Μηνὶς μαστὴρ ἐκ θεῶν] Ιοὺς μηνὶς non potest

esse odium in Ionem, prout interpretatus est *Pauwius*. Aliter igitur instituenda est constructio, ita scilicet; Μηνὶς ἐκ θεῶν μαστὴρ ἐστὶ Ιοῦς, Ira a deorum aliquo Jūs est persecutrix, id est, Ionem persequitur.

171. 172. ἀτὰν Γαμέτας, noxam ab uxore tua metuen-

dam.

180. 181. Νυν ἔχων παλιντρεπὸν

Οἶον ἐν λίταισιν] Nitidius procedet structura

si legas Νυν τ' ἔχων. παλιντρεπὸν οἶον, vultum aversum.

183. Jam olim recte monuerat *Canterus* sex ultimos strophæ versus hic esse repetendos.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 9. ἀμεινονα των χαλων &c.] Hæc & quæ ad hujus *Scholii* finem usque sequuntur ad v. 14. referri debent.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 187. φυλαῖς τὰμ' ἐπὶ δελτουμένης] Malim φυλαῖς δ' αἰμ' ἐπὶ.

188. Ὁρῶ κοινὴν ἀναμῶν ἀγγέλων στρατοῦ] Omnino reponendum est κοινὴν γ', ut fulciatur ultima του κοινῆς syllaba quæ proculdubio brevis est.

189. ἀξιοηλατοί, ἀξί circundatæ.

V. 193. ἀγγέλων πεπυσμένοι] Verte ad mentem *Pauwii*, a nunciis de nostro adventu edocti.

195. τὸνδ' ἐπορεύται σολόν, hanc suscepit expeditionem.

196. εἰνέκ' vox Attica non est; rescribe οὐνέκ'. Vide quæ notavimus ad *Prometh.* v. 345.

201. συνωγμένων, id est ἰκνησίων, prout monuit & *Pauwius*.

V. 202.

V. 202. 203.

— και τα ῥεῖ ἐπι

Ξενοῖς ἀμειβεῖσθαι] Verbum ἀμειβεῖσθαι accusativo & rei & personæ seorsim jungi notissimum est, & exempla affatim suppeditabunt Lexica. Quare ideo non utrique simul jungatur non video, præsertim astipulante aliorum verborum analogia, ut ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, ἀδικεῖν, βλαπτέειν, ἀφαιρεῖσθαι, διδάσκειν, διαζέειν infra v. 293, & similia, quæ duobus jungi solere accusativis nemo est qui nescit. Nihil igitur hîc innovandum, neque Græcæ constructionis varietatem ex levi suspitione decurtandam censeo.

205. Φδογῆ δ' ἐπέδωκε, πρῶτον μὲν το μὴ θρασυ] Hæc cum sequentibus non bene cohærent, præsertim interveniente in versu sequente particula adversativa δε. Veram igitur scripturam quadantenus indicari puto in Turnebiana, quæ μὴ θρῶα habet. Forsan legendum,

Φδογῆς δ' ἐπέδωκε πρῶτον μὲν το μὴ θρῶον.

Verte, Deinde vocem quod attinet imprimis cavete ne plures simul loquamini.

215. Μὴ νῦν χολάζε, μηχανῆς δ' ἐστὶ κράτος] Qualis sit hæc μηχανή cui hîc attribuitur aut victoria aut robor nemo ex Interpretibus hactenus explicuit, nec mortalium quenkum explicare posse puto. Ex scriptura, ni fallor, corrupta orta est difficultas, & legi forsân potest,

Μὴ νῦν χολάζε, μὴ χαμῆς δ' ἐστὶ κράτος.

Verte, Ne nunc otiosa sis, ne defatigare autem donec volis sis potita. Ansam corrumpendi suppeditasse forsân potuit Librariorum incitia ignorantium το ante duas consonantes κρ vocem proximam incipientes produci posse.

216. Θιλοῦμαι ἂν ἢ σοι πελάς θρονοῖς εἶχην] Satis hæc sunt intellectu facilia, nec versionem Stanleianam muto. Sententia simplicissima est; Utinam certamine ac periculo hoc jam defuncta essem, ut juxta te more consueto assiderem. Miras ad hunc versum & præcedentem turbas ciet Pauwius, quasi omnia hæc ad Jovem essent referenda, cui tamen non nisi summa cum ineptia applicari possunt. Quid enim obsecro Jovi μηχανῆς opus erat ut in negotio hujusmodi victoriam consequeretur? Aut quorsum optaret Chorus ut prope eam Jupiter thronum suum collocaret. Unde autem didicit vir doctus filias sedisse supplices, patrem vero supplicem non sedisse? Nihil certe tale innuit Poeta, nec ex ipsa rei indole credibile est.

217. Recte hujus versus sententiam exponit Pauwius; ut & v. 223. 224. post H. Stephanum verba

συγῆφιν & συγῆφιν; & v. 232. ἐν ἀγῶνι δ' ἐστὶς ὡς πελαῖαν.

V. 240. καμειβεῖσθαι τὸνδε τὸν τόπον] Pulcherrime restituit Stanleius, τὸνδε τὸν τόπον, ad modum scilicet quem ipse Danaus paullo supra v. 232 — 239. iis præverat. Obnititur tamen pro more Pauwius, & τὸν retinendum mordicus contendit; quam frustra vero vel ex eo patet quod locum quem tunc tenebant virgines ipse Danaus eas occupare, incolumitatis gratia, non ita pridem v. 196 — 198. jusserat; eas autem proinde illic confedissee constat ex v. 231. 232. nec locum permutandi causa ulla deinceps supervenerat.

247. Ἀπροξένοι, nullius indigenæ ope aut conciliatione usæ. Vide infra v. 926.

256. Ἡ περὶ ἱερὸν ῥαῖδον] Reprobat hæc Pauwius, Ἐσχυλεα non esse exclamans, &, si essent, eum balbutiei reum arguere paratus est. Reponit autem, scriptura antiqua minime astipulante,

Ἡ ἔντων ἑρκὸς ῥαῖδον

Septi sacri constitutum custodem virgiferum. At primum quærere liceat, apud quem scriptorem Græcum uspiam repererit ἔντος, non dico ῥαῖδον, sed, ἱερὸς, βασιλεὺς, aut ejusmodi quiddam, pro Sacerdote, Rege, &c. constituto & electo? Quod si nullum hujusmodi locutionis proferri possit exemplum, ut proferri non posse confido, rectius certe retinebimus scripturam veterem, quamvis insolentior visa fuerit, quam solæcismis Neotericorum Poetam Atticum inquinabimus. Deinde doceri velim, quamobrem ἱερὸν significare non possit septum sacrum, ut ἑρκὸς subungere sit necesse? Ut mihi quidem videtur, ubicunque βωμός (vide autem supra v. 198.) ubi ἱερὸν. Certe inter ἱερὸν & νεῶν distinguit Thucydides. Vide H. Stephani Thesaurum. Cum tamen Græci sermonis analogia vocem πύρον vix agnoscere videatur, expendat Lector annon forsân rectius legi possit,

Ἡ πύρον ἱερὸν ῥαῖδον

Aut delubri ministrum virgiferum.

257. Περὶ πάντ' ἀμειβεῖται καὶ λέγ' εὐδαρῶς ἐμοί] Valckenar. ad Eurip. Phœniss. v. 1331. versum hunc rectius legi versui 263. subjectum, quam in hac sede, statuit; sed non animadverterat, præ festinatione opinor, vir doctissimus, emphasin hujus versus præcipue in voce ἐμοί positam, particulam vero γὰρ in versu sequente plane otiosam esse ac sensu prorsus carere, nisi hunc versum immediate præcessisse supponatur.

259. Recte Canterus Πελασγός ut & v. 264. Pauwius τὴν τε pro τῆς.

V. 267.

V. 267. *πανδὲ τὰ πὶ ταδε κρατῶ*] *Stanleio* assentior reponenti *πανδὲ*, καὶ πὶ ταδε, κρατῶ, sensu quem exposuit ipse; *πανδὲ*, regionum harum quas modo v. 262. & seqq. memoravi, καὶ πὶ ταδε, & in hisce regionibus quibus tu nunc appulisti; id est, in terra Apia sive Peloponneso, quam satis clare a ceteris provinciis supra v. 261. distinguit Poeta per *τηνδε χθονα*, contrapositam τῇ, πᾶσαν αἰαν, ceterisque quæ sequuntur regionibus, & infra v. 277. *Ἀργείαν χθονα* diserte appellat.

270. *Ἀπὸς γὰρ ἐλθὼν ἐκ περὶς Ναυπακτίας*] *Περὶς* casu patrio Græcum non esse *Pauwio* assentior; donec igitur ex vetustis codicibus melius edoctus fuero, *Turnebianæ* scripturam amplector,

Χώρας γὰρ ἐλθὼν Ἀπὸς ἐκ Ναυπακτίας
nam conjecturas quidem *Pauwianas* cassâ nuce non emerim.

273. 274. *Τὰ δὲ παλαιῶν αἵμάτων μυστήσια*
Χρᾶνδεῖς ἀντικεῖται μὲν καὶ δακνὴ] Vulgatam scripturam *μὲν καὶ δακνὴ* corruptam esse vix dubitari potest. *Aldus* & *Robertellus* ex codicibus suis ediderunt *μὲν καὶ δακνὴ*, unde *Pauwius* reposuit *μὲν καὶ δακνὴ*, sed repugnante & sententia & metro; nam in hac constructione, præsertim interveniente copulativa τε, ut dativus *μὲν καὶ δακνὴ* a participio *χρᾶνδεῖς* pendeat, & cum eo jungatur, omnino necesse est, unde absurda plane exoritur sententia. Vox vero *αἰαν* penultimam certissime producit, quod ex pluribus Pindari locis probari potest. Veram autem scripturam eruere non adeo in promptu est, neque mihi *μὲν καὶ δακνὴ* reponenti conjectura mea plus æquo arridet.

284. *Καὶ ταῦτ' ἀληθὴ πάντα περὶ σπουδῆς λόγῳ*] *Προσφύειν λόγῳ*, pro eo quod est *Sermoni adhaerescere*, in eadem narratione perseverare, durissima videtur locutio, cujus exemplum vix, opinor, alibi invenies. Scriptura *Robertelliana*, *περὶ σπουδῆς*, minus adhuc convenit. Nam si a *φασ*, *φημι* deducatur, significabit, *alloquar*, quod & hîc minime opportunum, & λόγῳ inaniter plane insulseque adderetur; si a *φασ* luceo, verbum hoc neutrale est, nec transitive in notione ostendendi unquam usurpatur. Ex corrupta tamen hac scriptura veram, ni fallor, lectionem eruere licet, nempe *περὶ σπουδῆς*. Verte, *Atque sermoni meo addam, hæc omnia vera esse*.

290. *Κυπρίος χερσὶν*] *Pauwius* pro *Κυπρίος* hîc reponi vult *Κυτῶς*, a *Κυτᾷ* urbe Colchidis. At quare Cypriis Ægypto vicinis Colchos prætulerimus nullam sane causam video.

292. 293. 294. *Ἰνδοὶς τ' ἀκούω νομαδῶν ἰπποδάμοισιν*
Εἶναι χαμηλοὺς ἀσπιδίζοντας, χθονα

Παρ' Αἰθιοφῶν ἀσπιδίζοντας] *Ἀσπιδίζοντα* *phippium* sive *sellam equestrem* significare plenissime constat, tum ex *Suide* & *Hesychii* auctoritate, tum ex exemplis e *Demosthene*, *Luciano*, & *Machone* comico apud *Athenæum*, ab *H. Stephano* in *Thefauro* suo congestis. Hac autem interpretatione admissa astruitur plane ac stabilitur *Stanleii* emendatio reponentis *ἀσπιδίζοντας*, cum ipsas mulieres, non earum tantum reculas, quod *Pauwio* aliorum inventis semper iniquiori visum est, camelis vectas satis clare indicetur. Nec minus erravit idem vir doctus, quando infinitivum *εἶναι* arctius cum *νομαδῶν* copulari debere monuerit; certissime enim a verbo *ἀκούω* pendet, & constructio ita instituenda est, *ἀκούω τε εἶναι Ἰνδοὺς νομαδῶν*. Infelicissime vero ei cessit nimia sua in voce *ἀσπιδίζοντας* exponenda subtilitas. Revera enim *ἀσπιδίζοντα*, prout in *Thefauro* suo monet *H. Stephanus*, generalius ponitur, & voci Latinæ *finimus*, *conterminus*, respondet, nec vicinarum urbium aut regionum unam alterâ magis respicit, prout ex loco ab illo allato ex *Plutarchi Romulo* p. 32. e edit. *Parif.* *ἀσπιδίζοντα τῆς Ρωμῆς πόλιν*, manifeste patet. Ibi enim *ἀσπ*, si ad alterutram, ad Romam potius quam ad *πόλιν* referri debere, satis declarat ipsa orationis indoles. Hinc etiam nova emendationi *Stanleianæ* accedit confirmatio. Accusativus enim *χθονα* ut ab *ἀσπιδίζοντας* pendeat necesse est, cum verbum *ἀσπιδίζοντα*, si nomen quod immediate regat subjicitur, dativo, nunquam vero accusativo, jungatur. Ita igitur totum locum verte; *Ἰνδοὺς εἶναι ἀκούω νομαδῶν, quæ camelis equinum gressum habentibus vectæ per terram equitant, Æthiopicis conterminas*. Comma proinde post *ἀσπιδίζοντας* tollendum est, & post *χθονα* transponendum; *ἀσπιδίζοντα* vero transitive iuxta eandem qua *ἰπποδάμοισιν* analogiam, accipitur.

V. 295. Recte *Stanleius* *κρυβοῖς*.

301. Optime hæc exponit *Pauwius*. *Stanleii* conjecturam prorsus subvertit regis percontatio versu sequente comprehensa.

302. *Καὶ κρυπῆα γ' ἦρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων*] Omnino legendum censo cum *Stanleio*,

Κ' κρυπῆα γ' ἦρας
cetera minime immutari velim. *Pauwius* ad hunc locum aliud egisse, nec se ipse satis intellexisse, videtur. Ego certe eum haudquaquam intelligo.

305. *Βούτην γυναῖκα ἐθήκεν Ἀργεῖα θεός*] Certissima est *Cantabrigiæ* conjectura reponentis, *Βούτην*; minime vero admitti potest *Pauwiana*, *Ἀργεῖαν θεός*, si nulla alia de causa, at certe propter ambiguitatem vocis *θεός*,

θεός, post amborum, Jovis & Junonis, sub nomine βασιλεων, mentionem disertam in versu præcedente factam. Neque verum est quod obtendit vir doctus, fatius fuisse ἰω Ἀργεῖαν quam Ἡραν Ἀργεῖαν hîc commemorare. Nam de Ione hîc agi rex minime poterat dubitare, at quisnam fuerit deus qui eam in vaccam mutaverit, hunc certius edoceri oportebat.

V. 307. Φασι πρεποντα βουδωρον παυρω δεμας] Scripturam veriore & elegantiore in quibusdam codicibus reperiri testatur H. Stephanus, quam & Turnebiana repræsentat, nempe πρεποντα, similem. Ita Euripid. Bacch. v. 915.

Πρεπεις δὲ Καδμου θυγατρων μορφη μιαν.

308. αλοχος ορχος Διος] Pulcherrime restituit Pauwius ορχος prout in codicibus etiam suis totidem literis scriptum repererat Robortellus.

312. Τι ουν] Malim Τι δ' ουν, ut vitetur hiatus.

315. Rectius reponit Pauwius εν τηςδ'.

316. παντα, id est, κατὰ παντα, per præpositionis ellipsin.

317. Καὶ μὴν Κανωδον κατὰ Μειμφιν ἰκετο:] Hunc etiam versum sublatâ interrogationis notâ Chori tribui oportere censeo.

318. Pro φυττει metri gratia lege φιττει. Vide quæ notavimus ad Sophocl. Ajac. v. 1313.

319. Recte restituit Stanleyus Τις ουν.

321. Λιβυη μεριση τηςδὲ γης καρπουμενη] Aldus edidit,

Λιβυη μεριση της καρπουμενη

Robortellus,

Ου Λιβυη μεριση της καρπουμενη unde constat vocem τηςδὲ primum interpolavisse Turnebum. Hinc reponendum conjecit Pauwius,

Ου τε Λιβυη μεριση της καρπουμενου

Sed & emphasin, quam insignem particulæ τε tribuit vir doctus, indoles ejus minime admittit, & rationem, quapropter καρπουμενου scripturæ codicum καρπουμενη substituerit, nullam adfert ipse, nec quisquam, credo, facile hariolabitur. Legendum igitur existimo,

Ου καὶ Λιβυη μεριση της καρπουμενη

Verte, Ex quo etiam Lybia, quæ maxima terræ parte (Africa scilicet) fruitur. Anapæstum in nomine proprio sedes senarii etiam secundam & quartam recipere apud Poetas Atticos solere notissimum est.

325. 326. 327. Præclare hæc, distinguendi ratione rite constituta, ita restituit Stanleyus,

Δαναος· ἀδελφος δ' ἐστὶ πεντηκοστωπις

Καὶ τοῦ γε Δαναου, τὸν νομὸν εὐφρων λόγῳ

Αἰγυπτος·

malim tamen πεντηκονταπυλις.

V. 337. Τι φησὶ ἰκνειδαι πανδ' αγωνιων θεων] Pauwius testatur se non credere Græcos verbum ἰκνειδαι jungere genitivo solere, ideoque pro πανδ' reponit τονδ', & subintelligi vult βαμον, vel παγον. At certe ellipsis talis exemplo prorsus caret, neque appareret quamobrem τονδε, aut βαμον, aut παγον, magis quam quidvis aliud, designare aptum sit. Facilis autem & usitata est ellipsis præpositionis ἐπι, & verbum ἐφικνειδαι genitivum adsciscere extra dubium est.

340. η το μη δεμης λεγεις] Fit ellipsis verbi substantivi ειναι.

350. ἔδρας, sedes.

353. Asynartetus est ex dochmaicis.

354. H. Stephanus egregie restituit ἰδὲ με τὰν ἰκεπν.

355. Asynartetus est ex dochmaicis. De antithetico loco suo videbimus. Egregie hîc nugatur Pauwius, quod Lector etiam non monitus ipse facile comperiet.

356. ἀλκα Πισυρος] Nihil innovandum censeo. Asyndeta talia ab Æschylei styli caractere minime sunt aliena.

362. κατὰ μνηστητων] Cum vox hæc sensum habeat perquam commodum Criticorum audaciæ minime indulgendum. Vide supra v. 348.

364. Recte reponit Pauwius metro consulens,

ἰδοιτο δὴτ' ἀνατον φυγαν.

366. Ut metrum antithetico respondeat legendum puto,

Συ δὲ παρ' οψιγονου μαδὲ γεραν περ ον

το περ Librariorum incuria in versum proximum descendit & ejus fini adcrevit.

367. 368. 369. Exciderunt versus quarti vox ultima, versus quintus integer, & sexti vox prima; ita enim hæc constituenda censeo,

Ποπιτσοπαλον αιδμενος ου * *

* * * * *

* * * ἰερεδοχα θεων λημ-

ματ' ἀπ' ἀνδρος ἀγρου.

370. Recte hæc interpretatur Scholiastes.

373. 374. Vere, meâ sententiâ, hæc ita restituit Pauwius,

Εγω δ' αν ου κρανοιμ' ὑποχραν παρος

Ασων γε πασι τωνδε κοινωται περσι.

375. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex dijambo antispasto & syllaba.

376. Dochmaicus est.

378. Pauwio assentior reponenti νευμαση, & plenius distinguenti post σιδεν.

379. Lege θρονοισ, præeunte Pauwio.

+ T

V. 380.

V. 380. Παν επικρανεῖς ἄγος φύλασσι] Antitheticus asynartetus est ex penthemimeribus, spondaica (sive, quæ ἰσοδυναμὸς est, dactylica) & iambica. Dactylica autem penthemimeri haudquaquam æquipollet trochaica; legendum igitur conjicio,

Παν σὺ γ' ἐπικρανεῖς ἄγος φύλασσι.

397. Metri gratia malim juxta *Robertellianam* & *Turnebianam* legere

Μηποτ' οὐν γενοίμαι ὑποχρεῖος.

Quod in editionibus istis præcedit, Μητ' οὐν, ex glossēmate videtur ortum.

398. 399. 400. Asynarteti sunt ex dochmaicis.

398. 399. 400. — ὑπάρων δὲ τοι

Μηχαρ' οὐζοῖμαι γαμου δυσφρονος

Φυγὰ] ὑπάρων cum φυγὰ jungendum

esse, idēque reponendum φυγὰν, minime dubito. Astipulatur etiam quadantenus *Robertelliana*, quæ habet φυγας. Hanc autem locutionem illustrant ista *Sophoclis in Oedip. Tyran.* v. 813 — 815.

— τὴν Κοῦρῳδιαν,

Ἀφροῖς το λοιπὸν ἐκμύτρομενος, χθονὰ

Ἐφύγον.

407. Ἀμφοτέροις ὁμαίμων ταδ' ἐπισκοπεῖ] Vacillat constructio; nec quid sit κατὰ ταδ', quod suggerit *Pauwius*, satis assequor. Poetam scripsisse puto,

Ἀμφοτέρ' οὐν ὁμαίμων ταδ' ἐπισκοπεῖ

Verte, *Utramque igitur banc consanguineorum causam inspicat Jupiter in partem alteram inclinans.*

408. 409. — νεμῶν εἰκοτὼς

Ἀδικὰ μὲν χακοῖς, ὅσα δ' ἐννομοῖς] Ἀδικὰ hīc per metonymiam poni videtur pro ἀδικίας ἀπονοῖα. Certe ἐνδικὰ, quod substitui mavult *Canterus*, minus apte τῶν ὅσα opponitur.

410. Τῶνδ' ἐξ ἰσοῦ ῥεπομένων] Hæc respicere videntur præcedentia; τῶνδε, δηλονότι ἀδικῶν μὲν χακοῖς, ὅσων δὲ ἐννομοῖς, ἐξ ἰσοῦ ῥεπομένων.

412. 413. 414. Constructionem recte exponit *Scholiastes* vetus.

414. μηδ' ἀγὰν οἰνωμένον] *Pauwio* assentior οἰνωμένον sententiæ scopo minus esse congruum, nec multum præstat conjectura ejus γανωμένον, lætitia perfusum; neque enim de lætitia aut tristitia magis hīc agitur quam de vino. Forſan legi potest, μηδ' ἀγὰν οἰνούμενον, neque admodum pigrum. Adverbium tamen ἀγὰν non omnino hīc mihi satisfacit, & crediderim Poetam potius scripsisse μηδὲ γ' οὐν οἰνούμενον, neque adeo pigrum.

415. 416. Ὅπως ἀνάτα πάντα, πρῶτα μὲν πρῶτα,

Ἀυτοῖσι δ' ἡμῖν, ἐκτελευτήσει καλῶς] Accurata

Græcæ linguæ structura exigere videtur ut reponatur ἐκτελευτήσῃ, præcedente ὅπως. Verborum sequen-

tium ἐφαίνεται & ἐπισπένδα alia quidem est ratio, cum interveniat particula μὴ. Nam ὅπως μὴ futuro indicativo, nunquam vero aoristo primo subjunctivo vocis vel activæ vel mediæ, subiungi solere luculenter ostendit *Dawesius* *Miscell. Critic.* p. 228.

V. 417. Καὶ μὴτε θνῆς ῥύπων ἐφαίνεται] Verte, *Et neque contentio hæc in pignora manus injiciat*, id est, clarificationi ansam præbeat.

421. Ὡς οὐδ' ἐν ἄδῳ τὸν θανόντ' ἐλευθερεῖ] Malim cum *H. Stephano* ὡς οὐδ' ἐν ἄδῳ &c. Similem autem sententiam habemus supra in *Eumenid.* v. 175. 176.

Τπο τε γὰρ φεύγων

Ουποτ' ἐλευθερεῖται.

430. ῥυσιαδίσσῃ recte interpretatur *Pauwius*, vi abreptam.

434. Ut metrum antithetico respondeat forſan legendum,

Καὶ φυλάττει δὴ κοτον.

435. Asynartetus est ex penthemimeribus trochaicis. Ceteri hujus strophæ versus sunt dochmaici.

437. 438. Δίκας ἀγομέναν

Ἰππιδόν, ἀμπυκῶν] Metra ab antitheticis

diffident, & quanquam ea conciliari posse putat *Pauwius* rescribendo,

Δίκας ἀγομέναν ἰπ-

πιδόν, ἀμπυκῶν

frustra tamen est; versus enim alter, in strophærit penthemimeris trochaica, in antistrophæ dochmaicus purus, quos ἰσοδυναμοῖς esse minime dici potest. Legendum igitur hīc puto,

Δίκαν ἀγομέναν

Ἰππου, κἀμπυκῶν.

Verte, *Equæ in morem abduciam.* Ἰππιδόν ex glossēmate ortum videtur. Hanc scilicet vocem margini adscripserat aliquis velut interpretationem vocum istarum δίκαν ἰππου.

438. 439. 440. — κἀμπυκῶν

Πολυμυτῶν πεπλῶν

Τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν] Verte, *Et prebensiones*

vittarum mearum, & peplorum multis liciis textorum.

441. Ἰδὲ γὰρ, πῶσι ταδὲ καὶ δομοῖς] Ut constet metrum legendum existimo,

Ἰδὲ γὰρ, πῶσιν ταδὲ γὰρ καὶ δομοῖς,

443. ἀντιπνεῖν penultimam habere communem certum est, atque hīc corripitur. Vide *Euripid. Orest.* v. 530. & *Barneſii ad Euripidem* indicem.

445. 446. Ita hæc metra constituenda,

Ταδὲ φερατὶ δίκαι-

α Διδόνει κρατῇ.

V. 449. 450.

— και γεγομφωται σκαφος

Στρεβλαισι ναυπηγευσιν, ὡς περὶ στήγειον] Rec-
tius hæc distinguit *Stanleius*, & optime interpreta-
tur, nec ulla mutatione opus esse existimo.

452. *Stanleius* recte reponit *χηματων*.

453. Καὶ μετ' ἐμπλησεως γομον] *Stanleium* ἐμπλησται pro ἐμ-
πλησεως recte restituisse extra dubium est: utrum
vero vulgata scriptura γομον, an conjectura *Pau-
wiana* δομον, præferenda sit, Lectorum iudicio re-
mitto. Si ἐμπλησθαι in cumulandi significatione ac-
cipere liceat, optime se tueri poterit vulgata
lectio. Ut versus autem hic cum proxime se-
quente sedem permutet minime videtur necesse;
verbum enim ἐμπλησται ab ὥστε subaudito pendet,
quod *Stanleium* effugisse miror.

455. γλωσσα τοξινυσσα nominativus est ad morem ge-
nitivi absolutus. Vide *Euripid. Ipbig. in Taur.* v.
349. 695. 947. *Troad.* v. 203. *Bacch.* v. 1130.
Melanip. v. 43. *Sophocl. Oed. Tyr.* v. 60. *Antig.* v.
266. 419. & Nostri *Agam.* 989.

457. Ἀλλήνη θυμου καρτα κινητεια] Hunc versum cum
præcedente fedes mutuo permutare debere *Stanleio*
omnino assentior. Quo enim sensu hoc in loco
commoda stare possit, etiam post *Pauwii* explana-
tionem, non intelligo. Verte, *Acerba, iram valde
commoventia.*

458. ἡμαίμων αίμα, recte *Pauwius*, *cædes consanguinea.*

461. Ἡ καρτα νεκροῖς τοῦδ' ἐγὼ περιχομαι] Neminem In-
terpretum hujus versus sententiam assensum puto.
Vertendum existimo, *Aut valde me circa hanc li-
tem sententia fallit.* Hanc interpretationem firmant
sequentia, præcipue vero, γένοιτο δ' ἐν παρὰ γνομένων
ἐμιν.

467. Τυχὴ γυναικῶν ταῦτα συμπερεπὶ πέλοι] Hunc etiam
versum Choro tribuendum censéo. Verte, *For-
tune mulierum hæc convenire apta sunt*; id est, æque
in adversa fortuna malorum effugium, ac in prof-
pera ornamentum, subministrant.

475. Ἡκουσα μακιστρεα καρδιας λογον] *Pauwius* μακιστρεα in-
terpretatur sermonem prolixum, baud concisum, mi-
nime obscurum. At certe virginum sermo haudqua-
quam dici poterat prolixus, quanquam minime
obscurum esse, non diffiteor, neque prolixi sane
esse solent sermones a corde venientes. Præterea
vix persuadere mihi possum genitivum καρδιας non
potius a voce præcedente μακιστρεα, quam a se-
quente λογον, pendere. Forsan igitur rescribi de-
bet,

Ἡκουσα γ' αἰκιστρεα καρδιας λογον.

Verte, *Audivi sermonem qui cor mihi cruciat.*

V. 484. δια μαχης ἤξω τελους] Non improbo emendatio-
nem *Pauwianam* reponentis τελους, tandem; ferri ta-
men posse puto etiam scripturam vulgatam, quæ
reddi potest, *ad extremum pugne certamen descendam.*

490. Structuræ concinnitas postulat ut legatur Κλα-
δος γὰρ τοῦτοις.

500. Αἰδῶν ἐν βροντῇ περὶ ξενον λαβειν] *Canterus*, *Stan-
leius*, *Pauwius*, uno ore περὶ ξενον reponendum sta-
tuunt, quibus haud ægre assentior; at ἐν ξενοντα
absque codicum auctoritate immutari nolim. Sig-
nificare potest, aut *facilem*, aut *prospera fortuna
utentem*. Ex conjecturis autem *Pauwianis*, ἐν νοσσητα
nimis a veteri scriptura recedit, & alterâ ἐν κροῖστα,
bene imperantem, nihil minus aptum excogitari po-
tuit. In hoc enim negotio imperare prorsus no-
luit Argivorum rex, sed totius rei arbitrium ut
penes populum esset statuit.

507. 508. — φυλάξαι μὴ θρασυς τεκῇ φόβον.

Καὶ δὴ φίλον τις ἐκταὶ ἀγνοίας ὑπο] Loci hujus
sententia facilis est & expedita; *cave ne confidentia
in præsentī deinceps terroris mihi sit causa*; aliquando
quidem contigit ut amicum aliquis ex ignorantia inter-
fecerit, idemque mihi, etiamsi amico, omnibus tamen
ignoto, facile accidere poterit. *Pauwius* miris cavil-
lationibus hæc sollicitat, quas sigillatim expen-
dere, operæ non est pretium.

512. ἀγοντας ἐφίστον] Constructio est, ἀγοντας ὥστε ἐφίστον
εἶναι, *deducentes ut ad aras supplex confideat.*

513. Τοῦτω μὲν εἶπας] Hoc *Pauwio* friget; ni fallor
tamen Lectori magis frigeat ejus conjectura Το-
τω μὲν ἐν πάν. Vulgatæ scripturæ sententia est,
*Huic (patri scilicet nostro) dixisti quæ dicenda
erant, quæ dici ejus intererat.* Nam τοῦτω ad ipsum
Danaum non ad comites ei adjunctos referendum
est.

524. Σὺ καὶ λίγων εὐφρανε καὶ περισσῶν φρενὶ] εὐφρανεῖν non
est lætari, sed lætum reddere; Legendum igitur
puto φρενα. Verte, *Tu & verbis & factis tuis ani-
mum mihi exilara.*

525. ἐρημώσει, recte *Pauwius*, *te solam relinquet.*

528. τοια χρε λέγειν] Cantero assentior reponenti ποια;
quanquam forsan ferri potest & vulgata scriptura,
ut idem valeat ac τα οἷα; juxta eandem scilicet
analogiam qua ἰ pro ὅς sæpius usurpatur.

531. Εγὼ δὲ ταῦτα πορσύνων ἐλευσμαι] πορσύνων tempore
futuro hic scribi debere, vel ex syllabæ modulo
satis constat. Verte, *Ego autem hæc perficere ag-
grediar, vel, perfecturus ibo.*

532. Πείθω δ' ἰποιτο καὶ τυχὴ περικημεῖος] Minime folli-
citanda est hæc scriptura, cujus sententia luculen-
† T 2 †

tior esse non potest; *Conanti vero contingat ut populum persuadeam, & ab eo quæ cupimus obtineam.*

V. 534. Profodiacus est dimeter acatalectus.

535. 536. Ita hæc metra constitui debent,

Τελειότατον καὶ τὸς ὁλ- profodiacus similis præcedenti

Ὡς Ζεῦ, πείθου τε καὶ γένεσθω. asynartetus ex dochmaico & penthemimeri iambica;

& in antistropa,

Γένος, φίλιος παρὰ γόνου

Γυναικὸς νεώστον εὐφροῦν αἶνον.

544. Γένου πολυμήνησιν ἐφαπλώσιν Ιοίς] Substantiva duo ita per appositionem conjuncta raro, ni fallor, alibi reperies. Quinetiam πολυμήνησιν vocem Græcam esse vix credo. Legendum igitur forsân,

Γένου πολυμήνησιν γ' ἐφαπλώσιν Ιοίς

Verte, *Nobis te præbeas Jūs multum expetitæ libertorem.* Hanc enim vocis ἐφαπλώσιν significationem esse constat ex v. 320. supra

Ἐπαφὸς ἀλλήλους ῥύσων ἑπ' αὐτοῖς.

545. Δίας τοι γένος ευχομέθ' εἶναι] Recte, meâ sententiâ, reprobavit *Pauwius Stanleii* conjecturam Δίος, sed nihilo feliciores sunt eæ quas ipse substituit; neque enim aut Δίας, pro Δίας γυναικός, aut Δίας γένος, id est, *ex Jove oriundæ*, Græci sermonis indolem atque usum agnoscere puto. Forsan legendum est,

Ιοίς τοι γένος ευχομέθ' εἶναι.

546. ἐνοικίαι, *inquiline*; nempe in Ægypto, genere reuera Argivæ. Versus sequens hanc interpretationem adeo non respuit, quod causatur *Pauwius*, ut eam luculentissime confirmet. Qui enim postliminio in antiquam patriam revertitur, is certe in peregrina pro inquilino habendus erat.

548. Logædædus est alcaicus. Quis crediderit, notâ *Pauwii* lectâ, eum *Hephestionis* libellum oculis unquam usurpasse, nedum edidisse? Bene tamen interpretatur vocem ἑπ' αὐτοῖς.

549. Asynartetus est ex penthemimeribus iambicis.

552. Dactylica est hephthemimeris. Mire hujus versus scripturam corruptit *Pauwius*, dum metro imperitissime simul & infelicitissime consulit.

553. 554. 555. Constructionem horum versuum recte exponit *Pauwius*. ἢ αὐτὰ (quod ab eo omisum) cum ἰεῖν jungi debet. Verte, *prout æquum erat.*

561. Παμφύλων τε γυνή διορτυμενα] Vocem γυνή prorsus excludit metri ratio, & a male sedula correctrice manu profectam esse verisimile est.

562. Τοῖς ποταμοῖς δ' αἰνῶσις] Recte *Pauwius* reponit ποταμοῖς τ' pro ποταμοῖς δ', sed non adhuc germana

Poetæ verba habemus; veram scripturam suppeditat *Robertelliana*,

Παρ ποταμοῖς τ' αἰνῶσις.

In hæc scilicet antistropa non terminatur periodus sed in proximam etiam stropham continuatur constructio.

V. 564. Tollenda est distinctio in versus fine collocata; hæc enim cum stropa sequente continuata constructione cohærent.

565. Ἰκνεῖται δ' εἰσπνευμένη βέλῃ] Quin hæc corrupta sint dubitari nequit; quo enim sensu hîc stare potest εἰσπνευμένη? Legendum est forsân,

Ἰκνεῖται διαπνευμένη βέλῃ.

Cum enim hæc continua serie superioribus subjungantur optime abesse potest particula δ. *Pauwius*, quem non latuit ulcus, reponendum conjicit ἐξηχουμένη, aut potius εἰσδουμένη, utrumque infelicitèr admodum. ἐξηχουμένη, ex vestigio ejecta, nullum sane sensum nisi absurdissimum ac plane ridiculum suppeditat, cum omne animal quocunque abactum propria tamen semper vestigia premat. εἰσδουμένη ipsa compositionis indoles satis reprobatur; non enim significat, *incurvata*, sed, *intro incurvata*. Quomodo autem juvenca, dum intro incurvatur, aut, ut *Pauwii* verbis utar, dum incurvatione retrorsum facta ipsa in se flectitur, iter peragere, aut omnino progredi, possit, Lectori æstimandum relinquo.

570. Cum *Pauwio* legendum puto τῶν τε Νείλου.

572. 573. — ὀδυνῶν τε κεντροδῶν

ἀντοῖς δειῶς Ἡρας] Ut ultimi versus metrum antithetico par sit forsân legendum,

— ὀδυνῶν τε κεντροδῶν

ἀνμοῖς δειῶς Ἡρας. choriambicus dimeter catalectus.

584. Εἰα δ' ἀπ' ἡμῶν δένοι] Verte, *Vis autem a Junone intentata robore invicta* &c. παύεται, *aboletur.*

585. Periodus est catalectus ut & v. 587.

586. Periodus est acatalectus.

596. 597. — καὶ τοδ' αὖ γένος λήγων

Ἐξ Ἐπαφῶν κρηταῖς] Sententia aperta est, & constructio simplicissima. Verte, *Atque hoc genus ab Epapho ortum dicens a veritate non aberraveris.* Τοδ' dicitur δεικτικῶς, & de ipsa Choro intelligendum; & ita recte interpretatus est vetus *Scholiasies*. Cum vero hæc non intellexisset *Pauwius*, scripturam vulgarem, ut solet, corruptit.

600. Πατὴρ φυτοῦργος. αἰποχρεῖς ἀναΐ] Excidit vox dissyllaba ex versus fine, prout ex antithetico constat. Forsan supplendum βεβρωτων cum sequente γένους jungendum.

V. 602. το παν μηχαρ] Constructio est *κατα το παν* εστι
μηχαρ, Verte, *In re omni subsidium est efficax.*

603. 604. Τη' αρχας δ' ου πινος σταζων
το μειον κρεισσονων κρατυναι] Constructio paul-
lo est intricatior, quam tamen miris ambagibus
magis adhuc involvit *Pauwius*. Το μειον aut adver-
bialiter, aut saltem per ellipsin præpositionis *κατα*,
accipiendum est. Verte, *Haud vero sub dominatu*
alicujus constitutus ideo minus imperat potentioribus,
id est, minus iis qui potentiores sunt imperat.

605. Ου τινος ανωθεν ημενου σεβει *κατω*] Omnino repo-
nendum existimo *σεβει κατω*.

V. 607. Pro δουλιος recte, opinor, *Pauwius* rescri-
bit βουλιος.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 290. *καθ' υμας*] Legendum videtur *καυ υμας*.

341. dele *κατ' εχθραν*.

444. απο καινου δε το μη τλαεις ιδειν] Hæc Scholii præ-
cedentis fini subjungi debent.

498. Versus est *Sophocleus Ajax*. v. 157. qui ita in
editis legitur,

Προς γαρ τον εχονδ' ο φθονος ερπει.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 621. *Stanleii* interpretationem recte corrigit *Pau-
wius*.

625. *αεσφρωνων*] *Pauwio* omnino assentior vulgatam
hanc scripturam optimum habere sensum, ideo-
que minime esse sollicitandam.

625. 626. — μηποτ' εισοπιν *χρονου*

Πολιν παχυναι] Linguæ indoles & analogia
postulare videntur ut legatur *χρονω*. Verte, *ne-*
quando tempore futuro civitatem opacet.

628. *Αμυχανον βοσκημα πημωνης πλειν*] *Stanleius* reponit
αμυχανου, sed ferri etiam potest, præsertim in stylo
Æschyleo, vulgata scriptura.

630. *ως εναι ταδε*] Recte interpretatur *Stanleius*; *ως*
enim pro *οτε* non raro accipitur. Vide *Devarium*
& *Lexica*. *Euripid. Ion*. v. 40. & *ibid. Barnesium*.

638. *Νυν οτε και δεοι*] *οτε* nullum hic sensum commo-
dum habere certissimum est. Legendum puto,

Νυν ετι και δεοι. penthemimeris trochaica seu
potius dochmaicus.

Conjecturæ nostræ favet particula *και* proxime fe-
quens.

639. 640. Ita potius hæc metra constitui debent,

Διογενεις κλυοιτ dochmaicus

Ευκταλα γυνει χεουσας ionicus a majore dimeter
acatalectus;

& in antistropha,

Ψηφον εδεντ, απ-

μωσαντες ειεν γυναικων.

641. Dochmaicus est.

642. Nihil innovandum; de antithetico enim infra
videbimus. Summam autem rei metricæ imperi-
tiam hic prodit *Pauwius*.

V. 643. 644. Recte, metri ratione exigente, hos ver-
sus mutuo transponit *Pauwius*.

643. *Τον αχρεν βοαν*] Huic Martis epitheto lucem
plurimam affundunt illa *Euripidis* in *Phœniss*. v.
801 — 807. quæ conferre operæ erit pretium.

645. 646. *Εν αεστοις*

Θειζοντα βεστοις εν αλλοις] *Εν αεστοις*, est in
ipsis sementibus, antequam germinaverint segetes; id
est, cum proles fata quidem est, sed nondum
nata, saltem non adulta. Vide *Budæi Comment.*
p. 846. Legendum etiam opinor *εναλλως*, ordine
inverso & præpostero.

647. 648. 650. Ex horum versuum metris cum an-
titheticis collatis constat periodicum catalectum
pherecratio legitime opponi.

654. 655. *Διον επιδεσμενοι*

Πρακτορα τε σκοπον] In horum versuum al-
tero, & claudicat metram, & particula copula-
tiva *τε* locum non suum obtinet, Forsan reponi
potest,

Πρακτορ' αυτεπισκοπον

Vindicem propriis oculis inspicientem. Ita *Πρακτορα*
substantivum erit, & *αυτεπισκοπον* adjectivi vice fun-
getur.

659. *Μιαινοντα βαρυς δι' επιζει*] *Pauwio* assentior, *μιαι-
νοντα*, inquinantem, epitheton esse dei vindicis &
iniquos punientis minus aptum. Forsan Poeta
scripserit *αμυνοντα*, vices rependentem. Apud *Hesyo-*
chium *αμυνει* est *ανταποδωσει*. Vide etiam *Lexicogra-*
phos recentiores.

665. 666. Pæonici sunt dimetri brachycatalecti.

V. 669.

V. 669. 670. Μὴδ' ἐπιχρῶσις

Πτωμάτων αἵματι πεδὺν] Versus prior iambo uno, alter syllaba una, antithetico suo est brevior. Utrique sua restituetur integritas si forte rescribas,

Μὴδ' ἐπιχρῶσις γέῃς

Πτωμάτων αἵματι πεδὺν τοῦ.

Pauwius in versu priori reponit ποτε, sed infelicitur omnino; ita enim hi duo versus idem prorsus dicunt ac duo præcedentes, nec sententiæ quidquam addunt. Minus etiam accurate dicitur pestis terram cruentare. Ad sequentis finem idem vir doctus appendit articulum τῆς, cum voce proxima ἡέας, jungendum, quæ tamen articulo elegantius ac rectius carebit. Versus autem alter logædicus est alcaicus.

672. Ἐσὼ' μὴ Ἀφροδίτας] Omnino legendum μὴδ' Ἀφροδίτας.

675. 676. 677. Horum versuum sententiam & constructionem recte, si quid video, explicuit *Pauwius*.

680. Τὸν ξένιον Δὶ ὑπερτατον] Recte reposuisse videtur *Pauwius*,

Τὸν ξένιον γ' ὑπερτατον.

686. 687. 689. 690. Dochmaici sunt. In horum versuum metro declarando turpissime se dat *Pauwius*.

689. Ἀχρεὸς, κιδαιεῖς] Neque metrum hujus versus satis constat nec sententia. Proculdubio legendum est,

Ἀχρεὸς, αἰδαεῖς

Emendationem hanc plane stabiliunt ista *Sophoclis* in *Oedip. Colon.* v. 1286. 1287.

Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,

Ἀλυεὸς ἀχρεὸς, ἀναπαφνέ.

Ἀλυεὸς apud *Sophoclem* idem prorsus valet ac hic *αἰδαεῖς*. *Pauwii* conjectura, κιναρῆς metro parum satisfacit, vocemque ipsam minime agnoscit Græcæ linguæ idioma.

691. Βοῶν τε δῆμων ἐξὼ πειζῶν] Præeuntibus *Stanleio* & *Pauwio*, ita hunc versum restituendum censeo,

Βοῶν τ' ἐνδῆμων ἐξὼ πειζῶν

Ἐξὼ πειζῶν pro ἐξὼ πειζῶν conjecturæ certissimæ *Stanleii* debetur; τ' ἐνδῆμων pro τε δῆμων conjecturæ *Pauwii* vix minus certæ.

695. Recte reposuit *Arnaldus* suadente metro Ἀνκείος.

697. Recte *Stanleius* χερποτελεῖν, exigente & sententiæ & constructionis ratione.

702. Nihil innovandum. In voce ἐπιχρῶν syllabam catalecticam præcedit choreus iambo antithetico æquipollens.

V. 706. φυλάσσει τ' ἀπῆμας πῆμας] Vocem ἀπῆμας corruptam esse satis declarat & metri ratio & sententiæ. *Canterus* reponit αἰσέματα, metro certe repugnante, forsitan etiam sermonis idiomate. *Pauwii* conjectura, εὐκπῆμας γέ, nemini opinor nimium ardebit. Non omnino male rescribi forsitan potest αἰνῶς γέ.

708. Asynartetus est ex dochmaico & penthemimeri iambica. Dochmaicus constat ex epitrito primo, qui in antistropha pentasyllabus est, & syllaba. Ita omnes *Pauwii* circa metrum curæ ex ejus imperitia ortæ ad nihilum recidunt. εὐκωνομῆτις est, recte reipublicæ consulens.

709. Recte, ut opinor, hunc versum interpretatus est *Pauwius*.

715. Recte hujus etiam versus constructionem explicat *Pauwius*.

738. ἢ βεβδυνόμεν βον] βονν idem quod βονδειαν hic significare, quod asserit *Scholias*, vix crediderim; hucusque ideo *Pauwio* assentior. Cur vero juxta eandem analogiam qua Græce dicitur βονδρομεν, dici etiam non possit βον βεβδυνειν non sane video. Non tamen repugno, si quis malit cum *Pauwio* rescribere βεβδυνοιμ' εν βον.

758. Δουλοφρονες δὲ καὶ δολομῆτιδες] Versus proculdubio asynartetus est ex penthemimeribus trochaicis, sed mutilus, nec antithetico satis respondet. Recte reposuit *Stanleius* Δολοφρονες; ita vero metro forsitan integritas sua plene restitui potest,

Δολοφρονες δὲ τοι, καὶ δολομῆτιδες.

759. Asynartetus est ex dochmaicis. In *Robertelliana* accuratius metrum quod attinet legitur φρεσιν.

770. Ἐχοντας οἰκας, χεῖν φυλασσεῖται κρατος] Οἰκας hic indolem, non iram, significat, quod & alibi sæpius in his notis monuimus. Κρατος recte exponit vetus *Scholias*, τὴν βίαν. Verbum φυλασσεῖται formā mediā ponitur, & vim habet activam. Ita *Aristoph. Eccles.* v. 826.

— ἄς γ' ἐγὼ φυλάξομαι.

Vide *Dawes. Miscell. Critic.* p. 97. & seqq. & *H. Stephani Thesaurum*. Κρατος pro κρατα κρατος, pro viribus, juxta interpretationem *Pauwianam*, minime agnoscit Græci sermonis idioma.

783. Proculdubio legendum cum *Pauwio* γὰ βοννις, præsertim accedente *Hesychii* auctoritate.

784. 785. — ποῖ φυλάμεν Ἀπας

χθονος] Verte, Ad quam Apiae terræ partem fugiamus? Neque enim ellipsin præpositionis ἀπο, præcedente particula ποῖ, propter ambiguitatem inde orituram, admitti posse puto. Præterea, nulla sane erat causa quare cuperent Danaides relinquere

linquere terram Apiam, cujus rex & incolæ eas in clientelam suam modo receperant. Latebras tantum circumspiciebant, quibus occultæ hostium insequentium violentiæ se subducere possent.

V. 787. Recte *Arnaldus* Νεφροσι, exigente metro.

789. Αμπασα δ' ὥσει] Metrum ab antithetico plurimum discrepat. *Robertellus* edidit, Αμπασα δ' ὥς, *Aldus*, Αμπασα δ' ὥσει. Forsan legendum,

Αμπασα δ' ὥσει penthemimeris spondaica.

Verte, *sursum volitans sicut*. Distinctionem autem plenam, non in fine versus præcedentis, sed in fine versus qui hunc præcedit, abhinc scilicet secundum, ponendam censeo. Antitheticus similiter ita constituendus,

Ταδ' ἐγχευμῶναι

Ταδ', *huic sœminæ*, δεικτικῶς, id est, *mibi*. χεῖρ promero glossemate habeo, quod ex margine in contextum irrepsit. *Pauwii* conatus satis se subvertunt ipsi.

790. Particulam γε, ut fulciatur metrum, post *κοις* interponendam esse *Pauwio* assentior.

791. Αφικτον δ' οὐκ ἐτ' ἀν' ἑλπίδι κεαρ] Sententiam hujus versus me non intelligere fateor. Nam ut *αφικτον* significare possit *eum qui non illibenter fugerit*, juxta interpretationem *Pauwianam*, prohibet linguæ analogia. Forsan legendum, *Αφικτον*, hac sententia; *Etiamsi sicut pulvis per aera dissipata essem, nondum tamen ab horrore liberaretur cor*.

792. Recte *Pauwius* metri gratia substituit Μελαυροχῶς.

802. *Pauwius* metro cavens ordinem verborum recte, meâ sententiâ, ita immutavit,

-δεικτος, ερημας, οιοφραν.

804. Πτωμα *Pauwius* recte interpretatur, *lapsus*.

805. 806. Nihil hic immutandum. De antitheticis videbimus infra. Ita autem constructionem institui debere existimo; Πεν βίη κυρηται γαμου δεικτορος καρδιας. Verte, *Præquam per vim adigar ad nuptias quæ cor mihi diffundunt*.

811. Alterum ἐλθετω ejiciendum esse certum est, nec *Pauwium* latuit.

813. 814. Τιν' ἀμφ' αὐτὸς ἐπὶ πορον

Εὐρω γαμου καὶ λυτῆρα;] Metra ab antitheticis nimium quantum dissident. Ita forsân rescribendo conciliari possunt, non sine aliquo etiam sententiæ compendio,

Τονδ' ἐτ' ἀμφ' αὐτὸς πορον

Καὶ γαμου λυτῆρι' εὐρω.

Verte, *Hoc adhuc, quod ad meipsam attinet, remedium & nuptiarum impedimentum inveniam*. Λυτῆρ

primam naturâ habet longam, quæ proinde corripitur haudquaquam potest. Vide quæ adnotavit vir longe longeque *Pauwio* in re metrica peritior, eruditissimus *Clarkius* ad *Homer. Iliad. A. v. 314*.

V. 816. *Pauwio* assentior particulam καὶ rectius abesse, prout in *Turnebiana* revera abest.

817. 818. Ita potius hos versus constitui debere censeo,

Τελεα δὲ μοι πῶς, penthemimeris iambica

Πελομένα μοι λυσίμα. iambicus dimeter brachycatalectus.

λυσίμα primam certe corripit, adeoque dactylus esse non potest. Vide *Clark*. ubi supra.

819: Μαχμα δ' ἐπιδε, πατερ] Μαχμα significat, *strenue, fortiter*, prout recte vertit *Stanleius*; adverbialiter enim ponitur, ut paullo infra βία. Ipsam pugnam significare, quod *Pauwio* placet, per ipsam etymologiæ rationem haudquaquam potest.

820. Βίαν εἰ φίλες ὄραν] Recte ὄραν ex *Turnebiana* restituit, & sententiam vere explicuit *Pauwius*. φίλες hic est, *soles*.

827. ματαισι πολυτροίς, *petulantibus multiloquis*. Hinc adjectivum ματαίος.

830. 831. Metra hæc ita rectius constituta leguntur in *Robertelliana*,

Ταλαντον. π δ' ἀνευ σέθεν

Θνατοῖς τελεῖον ἐστίν;

833. Οδὲ μαρπῆς ναῖος, γαῖος] Ex *Hesychii* auctoritate legendum videtur μαρπῆς, monente *Stanleio*. Verte, *Raptor hic ex nave in terram descendit*.

834. 835. 836. Των πρὸς μαρπῆς χαμνοῖς, ἰοφ' οἰμ.

Αὐτὴ χαλκὰς νο

Δύϊαν βραν ἀμφανῶ] *Pauwius* Των πρὸς

vertit, *Ob hæc jam ante vim adhibitam*, sed qua constructione, & ad quæ referri debet genitivus των, prorsus tacet, neque ego sane conjicere queo. Ita autem hæc forsân restitui posse existimo,

Τον πρὸς μαρπῆς χαμνοῦς, ἰοφ' οἰμ. asynartetus ex penthemimeribus trochaicis

Αὐτὴ καὶ χαλκὰς, ὅ, ὅ, hepthemimeris trochaica

Δύϊαν βραν ἀμφανῶ. hepthemimeris iambica.

χαμνοῦς *Turnebianæ* auctoritate se tuetur. Verte, *Raptorum ducem præ timore animo deficiens heu aspicio. Iterum etiam ex timiditate, o, o, lamentabilem clamorem edo*.

837. Asynartetus est ex penthemimeribus iambicis.

839. Βανι φυγα πρὸς ἀλγην] Per ἀλγην hic denotari, non Argivorum urbem, quod *Pauwio* placet, sed deorum.

deorum simulacra & aras, constat ex v. 738. 739. supra

Ορίως αμεινον, ει βραδυνομεν βοη,
Αλλης λαθεσθαι ποτε μηδαμως ποτε.

Confer & v. 780. 781. His autem dictis virgines ad deorum aras & simulacra statim confugisse

intelligendum est; quod & ex præconis verbis infra v. 859. Λειφ' ἐδρανα, & ex virginum responso v. 865. 866. colligi etiam potest.

V. 840. Dochmaicus est. Hujus autem versus & sequentis sententiam & constructionem recte explicuit *Pauwius*.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 848. Αποκοτα κρατος] Penthemimeris est dactylica. Vox plusquam trisyllaba primam aliter brevem producere potest. Vide *Clark*. ad Homer. Iliad. A. v. 398. Hic autem imperfecta abruptitur virginum oratio, interpellente præcone. Dicturæ nimirum erant, Se vulsiones, punctiones quascunque, immo capitis abscissionem, subituras, potius quam in navem se trudi paterentur. Distinctionis igitur ratio minime est immutanda.

851. Cum *Pauwio* plene distingo post πορον.

852. Δεσποσιν ξυν ὄρει] Verte, cum tali contumelia quali æquum est dominum accipere servum fugitivum aut rebellem.

853. 854. Γομφοδῖτω τε δρι δι' ὅλου,
Αἰμον' ἰζω σ' ἐπ' αἰμδα] Cæsura in his metri portiunculis vim ecstaticam nullam habet, quod sæpius olim monuimus. Ita igitur hæc metra constitui oportere censeo,

Γομφοδῖτω τε δρι, penthemimeris dactylica

Δι' ὅλου αἰμον', monometer trochaicus

ἰζω σ' ἐπ' αἰμδα. penthemimeris iambica.

Plenius distingo post αἰμδα. Γομφοδῖτον δρι idem valet ac apud Homerum Iliad. A. v. 245. 246. σκηπτρον ἡλοισι πεπαρμενον. *Pauwii* conjectura Νυμφοδῖτω δρι, *hæc quæ sponso geritur, Et cui annexa est sponsi causa*, conjecturas omnes quascunque hactenus vidi mira sua suavitate longe longèque superat.

855. 856. 857. Ησδουπια ταππια

Κελεινω βιζ μεδεσθαι

Ιχαρ, φρενος αταρ]

Hæc manifeste corrupta sunt, & parum adjuvant aut *Stanleii* aut *Pauwii* conjecturæ, utpote minime probabiles. Forfan rescribi potest;

Ει συ δουπια penthemimeris trochaica

Τούπια κελεινω ionicus a majore dimeter brachycatalectus

Βιζ μεδεσθαι penthemimeris iambica

Ιχαρ φρενος αταρ. pherecratius.

Verte, Si imposterum vociferari perrexeris, vi valida te cogo dimittere mentis insaniam.

V. 860. *Pauwius* απιτ' recte vertit, absque pæna.

861. Egregie *Stanleius* reponit ειδιμ'.

863. Pulchre etiam *Stephanus* αεζομενον, probantibus *Cantero*, *Stanleio*, & *Pauwio*.

864. Logædicus est alcaicus.

865. 866. 867. Αἰμος εγω βαδυχαος

Βαδρειας, βαδρειας

Γεργ. συ δε ναι, ναι]

Nullam excogitare queo analogiam juxta quam sensu commodo prodire possit compositum βαδυχαος. *Hesychius* χαος interpretatur αχαδος; quis autem, obsecro, tulerit βαδναχαδος? Ita forsan igitur hæc restituenda,

Αἰμος εγω βαδυχειου

Βαδρειας, βαδρειας, γερον. periodus

Κη. Συ δε ναι, ναι penthemimeris iambica.

Verte, Sancta ego sum fertili huic, sedi, sedi, addita, senex. Præc. Tu vero in navem, in navem.

868. 869. 870. Βαση ταχα

Θειλος αδειλος

Βιζ, βιζ τε πολλα φερυδα]

Ita potius hæc metra constitui debere censeo,

Βαση ταχα δειλος, iambicus dimeter

brachycatalectus

Αδειλος, βιζ, penthemimeris trochaica

Βιζ τε πολλα, φερυδα. hephthemimeris

iambica.

Plene distingo post φερυδα. Verte autem, Ibis statim, volens nolens, vi, vique multa, hinc abducta.

871. Βαταυ βαδυ περικοπαδων] Hæc manifeste corrupta sunt; forsan rescribi potest,

Βατ' επ' αμδα πειν χακοπαδων trochaicus dimeter

acatalectus

astipulante quadantenus *Robortelliana*, quæ diserte exhibet Βατ' επ' αμδα. Quod si aliarum editionum vestigia potius sequi lubet, legi potest,

Βατ' επ' βαριν πειν χακοπαδων.

Verte,

Verte, *Ad navem properate priusquam male habeamini.* Hic etiam conjecturas suavissimas proponit *Pauwius*.

V. 873. Hunc versum cum quinque sequentibus Danaïdibus recte tribuit *Stanleius*.

874. Καὶ γὰρ δ' Ἀσπιδάμωσ' ὁλοιο] Quo sensu particula copulativa καὶ hic locum habere possit minime assequor; praesertim cum promontorium Sarpedonium non in Argolide sed in Cilicia quaerendum sit, prout recte monuit *Stanleius*. Quapropter legendum existimo,

Εἰ γὰρ δ' Ἀσπιδάμωσ' ὁλοιο logaedicus alcaicus;

Verte, *Utinam enim infelicitate periisses.*

881. Hic versus in duos dividendus,

Ἰὺξ καὶ βοᾶ, iambicus dimeter brachycatalectus

Πικροτέρ' ἀχέων trochaica penthemimeris.

Quod si Ἰὺξ vocem dissyllabam hic esse statuas (atque hoc quidem mihi verius videtur) tunc versus integer asynartetus erit ex penthemimeribus trochaicis.

882. Οἷζυος ὀνομ' ἔχων] Dochmaicus est vel penthemimeris iambica. Duarum enim primarum syllabarum vocis Οἷζυος, si pro quadrasyllaba habetur, fit fynizesis. Pro ἔχων autem, quam vocem vix admittit sententia, malim ἔχειν, subaudita particula ὥστε per ellipsin usitatissimam.

884. 885. 886. Λυμασις ἢ περὶ γὰς ἱλασχοί

Περὶ χρεμπία βραχέεις

ὅς ἐρωτάς] Corrupta haec esse omnes

agnoscunt Interpretes. Ita forsitan restitui possunt,

Λυμασις, ἢ περὶ γὰς ἱλασχοί,

Περὶ χρεμπία βραχέεις

ὅς ἐρωτάς.

Verte, *O pestis, quae terrae tuae nomine latras, maxime exscreanda effundis quaecunque eructas.* Περὶ χρεμπία & ὅς ex *Stanleii* sunt conjectura. περὶ χρεμπία est περισσως χρεμπία, juxta eandem analogiam qua formantur περιπαδὸς & similia.

886. 887. 888. Ita potius haec metra constitui debere existimo,

Ὅς ἐρωτάς. ὁ μέγας Νεῖλος ionicus a minore dimeter hypercatalectus

Ἰβελζοντα σ' ἀποπείθειν antispasticus dimeter hypercatalectus

Αἶσιν ἔχειν. penthemimeris iambica.

889. Βαέν ἐς ἀντιστροφὴν] Verte, *in navem revertentem.* Dum enim altercantur Virgines & Præco, credibile erat navem circumactam a remigio proram pelago obvertisse, quippe in Ægyptum cum captivis reversuram.

V. 891. Ὀλκῃ γὰρ οὗτοι πλοναμένον οὐ διαμαρτίζονται] Corrupta est & sensu prorsus caret haec scriptura. *Pauwius* reponit οὐδ' αὖ ἀζέται, quam conjecturam & pulcherrimam agnosco, & verissimam existimo. Vide infra v. 910.

892. 893. 894. Οἱ, οἱ, πατέρ, βρεπτατα

ῥοπαται, μαλδασαί. *

Ἀργῆος ὥς βαδην.

Ὀναρ, Ὀναρ μέλαν] Corruptissima haec

verba variis conjecturis emendare & restituere conati sunt viri docti, *H. Stephanus, Canterus, Pauwius*. Eorum emendationes singillatim expendendo Lectoris tempus non teram, propriam proponere contentus. Ita igitur forsitan rescribi posse existimo,

Οἱ, οἱ, πατέρ, βρεπτατα iambicus dimeter catalectus

ῥοπαται μ', Ὀλκῃ δ' ἀγεί μ', periodus catalectus

Ἀργῆος ὥς βαδην,

Ὀναρ, Ὀναρ μέλαν.

Verte, *Hei, hei, pater, simulacra tua me protegant; spectrum vero, spectrum nigrum, me tractu abducit, instar araneae gradatim.* *Pauwio* assentior βρεπτατα a βρετας nulla, quae legitima sit, analogia derivari, adeoque esse revera vocem nihili. Quod vero addit Virgines a simulacris & aris jam abcessisse, certissime fallitur. Vide quae supra notavimus ad v. 839. Porro ideo spectrum nigrum iterat Chorus, quia raptor Ægyptius, ac proinde fuscus, erat. Vide supra v. 727. 728. 753. Haec jam olim exaraveram, cum vir & eruditionis & ingenii politissimi laude per orbem eruditum celeberrimus D^{nus} ASKEW pro humanitate sua me admonere dignatus est, sinceriores hujus loci scripturam apud *Eustathium* in Παρεκβολαῖς ad Homeri Odysseam p. 1422. edit. *Roman.* existare; quem quidem Scriptorem revera ita ibi commentantem deprehendo; Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀργῆ, καὶ ἀργῆ, τὸ ὀφελος, πρὸς Αἰγυπτὸν ἐν Ἰκεπσί. βρεπτεος ἀργῆ, ἀτὰρ. ἡτοί, τὸ ἐν τῶν βρεπταν καὶ τὸ ὀφελος, ἀτὰρ ἐστίν. Hinc certissime quidem constat *Eustathium* ex codicibus suis eruisse, βρεπτεος ἀργῆ, ἀτὰρ; neque sane ab hac lectione multum abscedit codicum aliorum corrupta scriptura, editionis scilicet *Robertellianae*, βρεπτεος ἀργῆς ἀτὰρ, & *Turnebianae*, βρεπτοτα ῥοπαται. Quanquam autem *Eustathii* auctoritati plurimum tribuendum sentiam, non tamen eousque, fateor, apud me valet, ut, suspitione omni de lectionis, ab eo memoratae, veritate sublata, propriam conjecturam statim repudiandam statuam. Sententia certe ambigua est, & incerta prorsus. Significare possunt ista, *Mortali-*

+ U

lium

lium felicitatem meram esse calamitatem; significare possunt, Calamitatem mortalibus esse utilem, significare etiam possunt, Ex mortalium præsidio atque ope nihil præter calamitatem expectandum. Harum sententiarum nulla aut personæ, aut rerum, prout tunc natæ erant, conditioni, convenire videtur. Γνωμαί tales tranquille philosophantibus oboriri solent, in virginis certe Regiæ ore comis ab impio fatellite jam raptatæ, & in summo & vitæ & pudicitiae periculo versantis, parum verisimilitudinis præ se ferunt. Quid quod & de voce αἴετος, an Græca sit, forsan dubitare liceat. Nullo quod sciam Auctore præter Hefyschium se tueretur, qui interpretationes plane repugnantes, οφελος, & βλαβος ακουσον, subjungit. De re tota arbitrium sit penes Lectorem. Hunc autem locum iterato expendenti succurrit pro αἰδααγει non forsan male, certe propius veteris scripturæ vestigia, reponi posse ἀλλὰ δ' αγει μ', mare versus me trahit, per præpositionis προς ellipsin usitatissimam.

V. 897. 898. Μᾶ γα, μᾶ γα, βοᾶν

Φοβέρον ἀποστρεπε] Grammaticorum commentum, μᾶ pro ματες poni contententium, recte repudiat Pauwius, utpote nulla vel auctoritate idonea vel analogia fultum. Sed fundamento haudquaquam meliori nititur quod ipse substituit, μᾶ scilicet absolute & sine regimine positum suapte natura affirmare, & vertendum, imo. Unum saltem exemplum particulæ istius ita usurpatæ adducendum erat. Mihi verius videtur, meram esse exclamationem auxilium implorantis. Quod ad metrum vero attinet, si retinetur accentus circumflexus, versus erit epionicus a minore dimeter catalectus, ex molosso vice ionici, & χατακλειδι trochaica. Pauwio autem omnino assentior pro βοᾶν rescribenti βοᾶν. Verte, Ab terra, ab terra, tu multum terribilem averte.

899. Ω βα γας πει Ζευ] Recte statuit Pauwius βα hîc pro βαδι positum. Similem plane invocationem habes in Persis v. 666. 674.

Βασκε πατερ ἀγαγε, Δαρει αν. οί.

903. 904. Εχιδνα δ' ὥς με

Τι ποτ' ἐνδακουσα] Recte pro δὲ Pauwius restituit γε; neque ita tamen prorsus integra est scriptura. Rescribendum puto,

Εχιδνα γ' ὥς monometer iambicus

Μ' ἐπ' ποτ' ἐνδακουσα ithyphallicus.

Verte, Sicut vipera quidem aliquando tandem me morsura.

911. Ex hoc versu duos recte facit Pauwius.

V. 924. Ξένος μὲν εἶναι πᾶσιν οὐκ ἐπισημαί] Sententia est, Peregrini officium, ea quæ peregrinum decent, haud recte intelligis. Veram esse hanc interpretationem manifeste constat ex Præconis responso.

925. Πῶς δ' οὐχ; τὰ πολλὰ λολῶ' ἐβείβαν ἐγώ] Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 712. pro ἐγώ reponit ἐχέ, non male, quanquam ferri etiam possit scriptura vulgata, præsertim si Præconis sermonem abruptum esse, interpellante Rege, statuis.

926. Ποιοῖσιν εἶπων πρὸς ξένους ἐγγράμοις] Verte, Quibusnam indigenis prius indicans qui tibi restitutionem conciliarent? Hoc scilicet monet Rex eum facere debuisse, & non ipse per vim ac contumeliam inventa abripere.

930. Οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν] Verte, Qui vero hic sunt res sunt nihili.

935. Λέγοις ἀν' ἐλθὼν πῶσιν Αἰγυπτίου ταδὲ.] Proculdubio legendum est,

Λέγοιμι ἀν' ἐλθὼν πῶσιν Αἰγυπτίου ταδὲ;

Anne hæc Egypti filiis reverfus dicam?

936. Αἰσυχολήτων τούτ' ἐμὴ φρονίμα] Verte, Istud animo meo minime est curæ. βουκολεῖα, curo. Ita supra Agamem. v. 678.

Εἰσουλόμεν φρονίσαν νεόν παῖδος.

Eumenid. v. 78.

Καὶ μὴ φοκαμνέ τόνδε βουκολούμενος

Πόνον.

Hefyschius, βουκολήσμεν, μρεμνησμεν.

937 — 940. Ἀλλ' ὥς ἀν' εἰδὼς ἐννεπὶ σφίσεσσαν.

Καὶ γὰρ ᾤρεται κηρύξ ἀπαγείλειν τοῖς

ἑκάστῳ πῶς φῶ, πρὸς πῶς τ' ἀφαιρέσεις

ἡκεῖν γυναῖκα ἀνταγέμον σόλον;

] Horum

versuum primus ita forsan restituendus,

Ἀλλ' ὥς ἀν' εἰδὼς ἐννεπὶ σφίσεσσαν,

In ceteris nihil immutandum censeo. Verte, Sicut ut edoetus renuntiem manifestius (decet enim præconem referre clare singula) quomodo, & a quo, dicam me redire spoliatum consanguineo mulierum cœtu?

941 — 944. Hæc Pelasgo Regi tribuenda censeo una cum sequentibus.

942. 943. — τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργεῶν λαβῇ

ἐλυσεν]

Accuratæ loquelæ norma rescribi

postulat ἐλυσ' ἀν, solverit, Mars scilicet.

945. 946. Τί σοι λέγειν χῆ, τὸννομ' ἐν χροῶν μαδῶν,

ἰδὲ γὰρ αὐτὸς, χ' οἱ ξυνημπορεῖ σέθεν]

Leviter hæc corrupta videntur ita forsan emendanda,

Εἰ σοι λέγειν χῆ τὸννομ', ἐν χροῶν μαδῶν

Σὺ τ' ἰδὲ γὰρ αὐτὸς, χ' οἱ ξυνημπορεῖ σέθεν.

Verte, Si necesse est tibi nomen meum declarare, scias,

& tibi & sociis tuis navalibus id, cum advenerit tem-

pus,

pus, non fore ignotum. Legendum scilicet μαδῶν tempore futuro, non μαδῶν tempore indefinito.

V. 949. Recte *Pauwius*, Τοια δὲ, præcedente μὲν.

951. 952. — τῶνδ' ἐφελωτὰ τῶν

Γομφος διαμπαξ, ὡς μὲνιν ἀρεστος] Verte, *Per hæc leges penitus adaectus est clavus manifeste, ut inconcussæ maneant.*

957. Ἰδί ταδ', ἡδὲ πολέμον ἀίρησιν νέον] Claudicante metro reponendum puto,

Εἰς εἰ ταδ', ἡδὲ πολέμον ἀίρησιν νέον
vel Εἰ σὺν ταδ'. Verte, *Si hæc ita se habent jam bellum eliges novum.*

970. Recte *Canterus*, exigente metro, λαππαδε.

981. Εὐπυκτος· εἰν δὲ τὰ λῶρα] Recte *Turnebiana* Εὐπύχτος, *sagax*; aliter scilicet de metro actum est.

982. 983. Σὺν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμύνιτῳ

Βαζει λαῶν ἐν γῶρῳ] In systematibus quibusdam anapæsticis, non versus tantum integros spondaicos, sed & hephthemimeres etiam ejusdem metri, sæpiusculè immisceri solere, nemini ignotum esse potest qui Tragicos Græcos inspexerit. Præcedente igitur hîc versu spondaico (nam καμύνιτῳ non καὶ ἀμύνιτῳ proculdubio legendum) hephthemimerin etiam spondaicam subjungi minime mirum videri debet. Nihil igitur aut immutandum aut interpolandum censeo. λαῶν cum βαζει, non cum γῶρῳ jungendum recte monuit *Pauwius*.

984. Τεσσάρη, φίλαι δμῶιδες, οὕτως] Nihil etiam hîc immutandum. Non enim nunc Danaïdas, sed earum famulas fugæque comites, quarum supra v. 961. fit mentio, alloquitur Rex.

985. Recte *Pauwius* διελκρησέν.

990. 991. Καὶ μὲν τα μὲν παρὰχθέντα πρὸς τοῖς ἐκτενεῖς

Φίλους πικρῶς ἡκούσαν ἀνταρ-φίους] Locus est difficillimus & hæcenus ab Interpretibus parum intellectus. Per τοῖς ἐκτενεῖς φίλοις omnes intelligi volunt Ægypti filios, deinde etiam voce ἀνταρ-φίους designatos. At certe non ea quæ a Danao gesta erant contra Ægyptiadas, sed quæ ab his contra Danaïdas, cum indignatione audierant Argivi. Rescribendum igitur existimo,

Καὶ μὲν τα μὲν παρὰχθέντα πρὸς τοῖς ἐγγενεῖς

Φίλοις πικρῶς ἡκούσαν ἀνταρ-φίους

Per τοῖς ἐγγενεῖς φίλοις designantur Danaus cum filiabus prout hæc supra v. 335. κηδὸς ἐγγενὲς το πειν, Argivorum cognationem, se ipsæ appellant. Dativus ἀνταρ-φίους pendet a participio passivo παρὰχθέντα. Verte, *Atque a me quidem cum indignatione audiverunt ea quæ adversus amicos genere sibi propinquos*

(Danaum scilicet & Danaïdas) moliti sunt proprii harum fratres patruels.

V. 994. Καὶ μὴτ' ἀελλῶς δορί ἀνήμερῳ Στυῶν] Omnino legendum δορί γ' ἀνήμερῳ, nam δορί ἢ ἀνήμερῳ, quod ediderunt *Aldus* & *Robertellus* metrum vitiat. Attici scilicet nunquam elidunt diphthongum in particula καὶ sequente vocali brevi α, sed per crasin cum vocali hac, quæ proinde semper longa evadit, eam confundunt. Ita scribendum esset καὶνήμερῳ, reclamante metro.

996. 997. Τοῖωνδε τυγχάνοντας εὐπρυμνὴ φρενός

Χαεῖν σέβειδε, πρῶτεραν ἐμοῦ] Recte τυγχάνοντες reposuit *Stanleius*; mihi etiam reponendum videtur εὐπρυμνὴ, bene fundatam; quo enim sensu εὐπρυμνὴ, pulchram habentem puppim, hîc stare possit non video. Verte, *Talia me consecuto, grati animi sensum optimo fundamento nixum majore etiam quam meipsum religione colite.*

1000. Recte hujus versus sententiam exponit *Pauwius*.

1006. 1007. Θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ πῖ μιν

Καὶ κνωδάλα πέρουτα καὶ πεδῶσθῃ] Verte, *Fera vero & homines hosce* (fructus scilicet maturos) *pro parte sua quisque deprædant, ut & animalia alata & pedestria.* *Pauwius* pro Θῆρες reponit κῆρες, hoc ab ipso Æschylo esse & appositum ut nihil magis, illud Amanuensium furfur esse, affirmans. Sed vide, quæso, hominis judicium. κῆρες secundum eum *Vitia sunt fatalia & ingenta.* Pater igitur, dum filias hortatur ut pudicitiam suam summa cum cura custodiant, simul tamen suggerit virginitatem, etiam si ab hominum insidiis tuta diu evaserit, vitio tamen quodam fatali atque ingenito tandem sponte succumbere & deperire.

1008. 1009. Καρπωμάδα σαζόνια κηρασεὶ Κυπτεῖς.

Καλλωρεῖ καλυουσιν ὅς μιν εἶρω] Ut constet sententia & constructionis ratio, ita versus alter reformandus videtur,

Καλλωρεῖ, καλυουσι γ' ὅς μιν εἶρει.

Verte, *Fructus præ maturitate stillantes palam monstrat Venus, & prædæ aptos esse indicat, ne amplius intactæ maneant prohibens.*

1013. 1014. Πρὸς ταῦτα μὴ παθῶμεν ὧν πολὺς πόνος,

Πολὺς δὲ πόντος οὐκ ἐλλήρωθῃ δορί] Nullam habent hæc sententiam, nullam constructionem. Reponi forsan potest,

Πρὸς ταῦτα, μὴ παθῶμεν ὧν πολὺς πόνος

Πολὺς δὲ πόντος οὐκ ἐλλήρωθῃ δορί.

Verte, *Hæc cum ita sint, ne patiamur ea, quorum vitandorum gratia multum laborem pertulimus, multum*

vero Pelagi exaravimus. Ad nominativum πονος suppleendum est verbum aptius, vice του προδῆ alteri periodi membro juncti. Vide *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 394 — 401.

V. 1022. Εμης δ' ὁπώρας οὐνὲν εὖ δάρεται, πατερ.] Legendum una voce εὐδάρεται recte monuit *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* v. 1331.

1025 — 1069. Systema hoc ex ionicis a minore totum componitur, partim dimetris, partim monometris, maxima ex parte puris, paucis vero ανακλωμένοις. In hujusmodi autem systematibus continuo carmine per συναφειαν decurrentibus nulla ultimæ versus syllabæ ἀδιαφορία permittitur, nisi absoluta plane sententia.

1025 — 1037. Ita constituentur hi versus,

Ἰτε μαν ἀσυνανκτας
Μακρας θεοῖς γαροντες
Πολιουχοῖς
Τε, καὶ οἱ χεῖρ' ἔραπνον
Περναμουσι παλαιον.
Ἰποδῆσαδε δ' ὁπαδι
Μερος' αἶνος

Μερος

Δε πολιν τινδε Παλαστων
ἔχεται, μὴδ' ἐπ' Νειλου
Προχας σεβαμεν ὕμνοῖς,
Ποταμοῖς δ' οἱ δια χάρας
Θελεμον πομα χεουσι
Παλυτεκνοι,

Λιπαροῖς χεῦμασι γαιας

Τοδὲ μελίσσοντες οὐδας.

versus ανακλωμενος

In horum versuum secundo μακρας pro μακρας reposuit *Stanleius*. In quinto περναμουσι pro περναμετε, in sexto Ἰποδῆσαδε δ' pro Ἰποδῆσαδ', in ultimo μελίσσοντες pro μελίσσοντες, *Pauwius*. In duodecimo χεουσι suppediavit *Robertelliana*. Ipse in versu secundo prætulit γαροντες, a γανος, splendidi; *Pauwii* enim constructionem, juxta quam ad θεοῖς subauditur præpositio σε, veram puto. In versu etiam septimo pro μερος, quod nullo sensu in vulgatis legitur, reposui μερος, ut sententia sit, succedite autem ministri pro vestra parte. In versu duodecimo Θελεμον πομα verte spontaneum potum. Ab ἐλεμνον scilicet θελεμον.

1038 — 1045. Ita constituentur hi versus,

Ἐπιδι δ' Ἀρτεμις ἀγνα
Σπολον οικηζομενα' μὴδ'
Ἰτ' ἀναγκας
Γαμος ἐλθῶι Κυδερειος
Σπυραρον πελεῖ τοδ' ἀδλων.

versus ανακλωμενος

Κυπείδος δ' οὐκ

Ἀμελει γ' εσμος ὁδ' εὐφραν'

Δυναται γαρ

Διος ἀγγισα συν Ηρα'

Τιεται δ' αἰολομυτις

Θεος εργοῖς ἐπὶ σεμνοῖς.

In horum versuum sexto recte reposuit *Pauwius* Κυπείδος δ' οὐκ. In septimo ipse reposui Ἀμελει γ' εσμος pro ἀμελει θεσμος, partim præeunte *Stanleio*; nam, ut θεσμος significare possit multitudinem hominum quancunque collectam, *Pauwio* nunquam credam. Versus octavus ita verti debet; *Apud Jovem enim plurimum una cum Junone potest, Venus scilicet.*

V. 1046 — 1050. Ita constituentur hi versus,

Μετακοῖνοι

Δε φιλαὶ ματεῖ παρεισι,

Παδος τ' οὐδὲ ἐν ἀπαρνον

Τελεθει θεακτορι πειδοι'

Δεδόται δ' ἀεμονια μοῖρ'

Ἀφροδιτας.

Ψεδυραι τειβοι τ' ἐρωτων versus ανακλωμενος.

In versu secundo pro δ' αἱ φιλαὶ, cogente metro, reposui δε φιλαὶ; Gratiæ Veneris filiæ hic proculdubio intelliguntur. In versu tertio οὐδὲ ἐν, & in quarto πειδοι, jam rescripserat *Pauwius*. In septimo recte *Stanleius* pro Ψεδυρα reposuit Ψεδυραι, rectius autem vertit *Pauwius*, *Leni susurro strepunt amorum viae.*

1051 — 1054. Ita hos etiam versus corrigi & constitui debere existimo,

Φυγας δ' αὐδῖς ἐπιπλοῖας,

Κακα τ' ἀλγῃ,

Πολεμοῖς δ' αἵματωντας,

Προφθοῖμαι.

Τι ποτ' εὐπλοῖαν ἐπράξαν

Ταχυπεμπισι διαγμοῖς;

Versum primum sensu prorsus, prout vulgo legitur, carentem ex conjectura restitui.

1055 — 1059. Ita hi versus constituentur,

Ημ. Οπ τοι μορσιμον εστι,

Το γενοῖτ' αν.

Διος ου παραιcata εστιν

Μεγαλα φρον απερατος.

Μετα πολλων

Δε γαρων ἀδε τελευτα

Προπεραν πελοι γυναικων. versus ανακλωμενος.

In versu tertio, παραιcata pro παραιcata *Pauwio* debetur. Tres ultimos versus ita verte; Hoc negotium eundem forsan sortiatur eventum ac plurimæ priorum mulierum nuptiæ. Innuit scilicet hæc Chori pars, fieri forsan progressu temporis posse, ut & ipse

ipsæ tandem in consanguineorum nuptias consentire necesse habeant.

V. 1063. Συ δε θελοῖς ἀν ἀδελφόν] Hæc & sensu & metro prorsus carent. Veram scripturam dederat *Robertelliana*,

Συ δε θελεῖς ἀν ἀδελφόν.

Tantum reponi necesse est θελοῖς propter particulam ἀν subjunctam. Verte, *Tu vero demulceas forsitan deum non demulcendum*; Jovem scilicet, quem modo invocaverat Hemichorus altera.

1069. Verbum ἀρᾶζειν recte interpretatur *Pauwius*, *agere ferre*.

1068. Τίνα καίρον με διδάσκεις] Quo sensu καίρον hic stare possit non assequor. Forsan legendum, Τίνα γ' αἶνον, *Quodnam dictum me doces?*

1074. Cum *Pauwio* pro χεῖρι reponendum censeo χεῖρι, metri gratia. Pro asynarteto certe minime haberi potest hic versus, cum prius membrum syllaba brevi terminetur. Ad asynartetorum membra non

extendit syllabæ catalecticæ ἀσάφορτα, quod sæpe monuimus.

V. 1076. κρατος, *victoriam*.

1079. 1080. 1081. Καὶ δικὰ δικὰ ἐπεδαι,

Ξυν ευχαῖς ἐμαῖς λυθροῖς

Μηχαναῖς θεοῦ παρὰ] Sententia ob-

scura est & constructio inexplicabilis. Forsan scripserit Poeta,

Καὶ δικὰ δικὰ ἐπεδαι,

Ξυν ευχαῖς ἐμαῖς, λυθροῖς asynartetus ex dochmaicis

Μηχαναῖς θεοῦ παρὰ.

Verte, *Et ut id quod justum est justa etiam sequi possint, effectum est juxta preces meas, auxiliis liberatoriis dei.*

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 968. Hoc *Scholion* cum *Arnaldo* referendum potius ad v. 967. Πολλὸν μετ' ἄλλων censeo.

NOTÆ IN FRAGMENTA

EX EDITIONIBUS

STANLEII & PAUWII.

In ÆTNAM.

- V. 1. **T**Ι δὴδεν αὐτοῖς ὄνομα πένεται βεστοί;] Co-
dex *Macrobiani Thuanæus* veram scrip-
turam ἔσονται suppledit, teste *Jac.*
Gronovio ad *Macrob.* Versus ceteros tres eidem
personæ tribuendos censeo, adeoque in v. 3. le-
gendum ἦ, non ἦ, ut constructio sit, ἦ καὶ φαῖς
Παλικῶν εὐλογῶς μένει, *Quæ etiam appellatio Palicorum*
ratione optima manet.

In AMYMONEM.

1. Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μορσιμον, γαμεῖν δὲ μὴ.] *Valckenar.* ad
Ammon. non male reponit, γαμεῖν δὲ μοι.

In ARGIVOS.

1. Καὶ πολυτάκων κυλινθῶν καὶ χλιδῶν βαλῶν] *Valesius* in no-
tis ad *Maussaci* in *Harpocratonem* notas p. 338. hæc
ita restitui posse conjicit,
Καὶ παλτ' ἀναγκυλινθῶν, καὶ χλιδῶν βαλῶν,
quæ quidem conjectura, quamvis incerta admo-
dum, vera tamen esse potest saltem, illa vero *Pau-*
wii voces Græcæ linguæ ignotas fingentis ne po-
test quidem.
2. Fragmentum hoc peritioribus restituendum re-
linquo, *Pauwius* certe non restituit, sed cuncta te-
nebris spissis etiamnum involuta reliquit.

In GLAUCUM PONTIUM.

Adde Κῆπευτ' Ἀθῆνας Δαΐδας παρ' ἐκ Περσῶν. *Arati* vita.
Ubi legendum omnino *Δαΐδας*, præeuntibus *Str-*

bone lib. x. & *Stephano Byzant.* voce *Δαΐ.* For-
san etiam legi debet *παρεκπερσῶν*, *insuper devasta-*
turus.

In GLAUCUM POTNIENSEM.

- V. 2. Ἰπποὶ δ' ἐφ' ἵπποις ποτὶν ἐκπεφυγμένοι] Optime ἐπι-
φυγμένοι restituit *Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.* v.
1202. & ad *Scholia* v. 750. 751.
Adde *Εὐφημοῖς γοοῖς* *Hesych.*
Ξιφίρου λίμνῃ *Hesych.*
Εὐωδῖαν μὲν περὶ ἀπὸ σωματός *χορὸν.* *Schol.* ad
Aristoph. Ran. v. 1576.

In DANAIDAS.

2. Εὖς ἐγείρω πρεμένεις τοὺς Νυμφίους] Legi malim,
Ὡς τ' ἐγείρει πρεμένους τοὺς Νυμφίους.
3. Νομοῖσι δέντων συν κορῆς τε καὶ κορῆς] Quid obsecro
hîc sibi volunt verba ista *Νομοῖσι δέντων*? Forſan le-
gendum *Νομοῖς αἰδῶν.*
4. Ἐρᾷ μὲν ἄγνος οὐρανὸς πρῶται χθονά] *Danaidum* histo-
riam in *Supplicibus* ex parte tractatam nemini est
ignotum; non tamen inde sequitur Poetam nos-
trum Fabulam quoque etiam *Danaidum* titulo in-
signitam non scripsisse, qua tragica exhiberetur
catastrophe nuptiarum cum *Ægyptiadis* tandem
celebratarum. *Danaides* certe *Æschyli*, & apud
Athenæum lib. xiii. pag. 600. & apud *Scholias.*
Pindar. ad *Pyth. Od.* iii. v. 31. diferte citantur;
& ab *Athenæo* quidem Fragmentum hocce *Æs-*
chylo σμυνοτάτῳ tribuitur, quo epitheto Atticum
nostrum designari verisimile est. Fatendum est
quidem *Eustathium* hoc ipsum Fragmentum *Æs-*
chylo cuidam, non Atheniensi, sed Alexandrino,
accep-

acceptum referre, & eundem *Athenæum* ejus rei testem appellare. Vide *Parecbol.* p. 978. lin. 24. Nihil igitur certi statui potest. Quod ad hunc versum attinet, verbi *ῥῶται* significatio vulgo notior ab hujus loci sententia plane est aliena. Quod si *Venerum* quiddam subesse supponatur, at minus apte etiam ita adhiberetur hoc in loco verbum istud *Virginæ* tantum zonæ solutioni proprium. Legendum igitur puto *ῥῶται*, *tangere*, *contrectare*, *amplecti*. Ita *ῥῶται ῥθονα* erit, in terræ gremium descendere.

V. 6. 7. Οὐβερς δ' ἀπ' εὐναίης οὐραίου πτωπύ
Ελυσσε γαίαν] Apud *Athenæum* & *Eustathium* legitur *ελυσσε γαίαν*. Utraque scriptura, ni fallor, corrupta est. Legi potius malim *Εδυσσε γαίαν*. Verte, *Imber vero a fluido calo decidens terram irroravit*.

9. 10. Δενδρῶν δὲ τις ὥρ' ἐκ νοτίζοντος γαίμου
Τελεῖος ἐστὶ] Quare obsecro *τις ὥρ'*? Proculdubio legendum *πὺς ὥρ'*.

In ELLADIUM.

Κεκμητὶ μαλακίων ποδὶ] *Jac. Gronovius* ad *Harpocratium* recte reposuisse videtur *αἰσχλός ἐν λαΐφ*, & pro *κεκμητὶ*, *κεκμηγῶτι*. *Hen. Valesius* ad eundem *Lexicographum* pro *μαλακίων* præclare rescripsit *μαλκίων* & conjecturam suam veterum *Scriptorum* auctoritate plane stabilivit. Conjectura *Pauwiana* nihil esse potest aut infelicius aut ineptius.

In EPIGONOS.

3. Recte *Pauwius* Ἡρώων.

In EUROPAM.

2. Recte *Pauwius* πάντα γ'.

In EDONOS.

2. Οὐκ ἔστι τ' ὄρταν' ἐχόντας] Hæc non *Poetæ*, sed ipsius *Strabonis*, sunt verba, quod locum inspicienti constabit.

5. Ὅ δὲ χαλκοῦτοῖς κοτυλαῖς οἴσθεται] *χαλκοῦτοῖς* legitur apud *Eustath.* *Parecbol.* p. 1282. lin. 60. Recte autem *Pauwius* οἴσθεται, ut & v. 8. τυπταίου.

In HELIADAS.

Fragmenti secundi metrum proculdubio anapæsticum est, ita magna ex parte constituendum,

Εὐδ' ἐπὶ δυσμαῖς σου πατὴρ Ἥφαι-
στῦχες δὲ πᾶς, ἐν τῷ διαβάλλον
Πολὺν οἰδματόεντα [φέρει δρόμου
Πόρον οὐδ' εἰς] μελανίππου περφυγῶν
Ἰμέρτας νυκτὸς ἀμολγῶν.

Quæ uncinulis inclusi adeo corrupta sunt ut ea absque codicum ope restituere non mearum sit virium.

In THALAMOPOEOS.

Vide *Kubnium* & *Laderlinum* ad ipsum *Pollucis* locum, atque ad eorum, maxima ex parte, sententiam ita locum constitue,

ἀλλὰ μέντοι Λεσβίων φατνωμάτων
Κύμα τεύχονοις ἐκπεραίνεται ῥυθμοῖς.

In IPHIGENIAM.

Οὐτὶ γυναιξὶν κυδαζέσθαι
Τὶ γὰρ; *Schol.* ad *Sophocl. Ajac.* v. 733. & *Suid.* voce *κυδαζεται*.

In CABIROS.

Adde οἷους ἀπαιτίζειν δῶμα μὲν ποιησάμεν. *Plutarch.* *Symposiac.* lib. II. p. 633. Vide *Stanleium* ad catalogum voce *Καβείροι*.

In CRESSAS.

V. 1. Λευκοῖς τε γὰρ μορεῖσι καὶ μελαγχμοῖς] Legendum *μελαγχμοῖς*. Ita *Suppl.* v. 727.

Πρέπονσι δ' ἀνδρες γυῖοι μελαγχμοῖς
Γυῖοισι.

In LYCURGUM.

1. 2. Καὶ τὰνδ' ἐπνεῖς βρυτὸν ἰχθυαῖων χροῶ
καὶ σφυροκοπῆται τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ σεμνῇ] Ut constructioni quomodocunque consulatur forsan rescribi potest,

Καὶ τὰνδ' ἐπνεῖς βρυτὸν, ἰχθυαῖων χροῶ
καὶ σφυροκοπῆσαν οὗτος ἀνδρείαν σεμνῇ.

Hesychium σεμνῇ interpretatum esse *χαστρα* monuit *Pauwius*.

In MYRMIDONAS.

V. 5. Οὐς προπεποκας] Proculdubio legendum προπεποκας, exigente metro.

12. 13. Ita hos versus constitui debere existimo,
Φθιωτ' Ἀχιλῆυ, basis anapæstica
Τι ποτ' ἀνδρὸς αἰκτον ἀκούων hephthemimeris ana-
pæstica

In exclamatio extra metrum

Κοπον, οὐ πελαδεις ἐπ' αἰωγαν; hephthemimeris
anapæstica.

15. Τον ζωντα μαλλον] Ita hunc versum ex ipso Aristophanis Parodo Ecclesiæ. v. 392. supple,
τ' αἶμα γὰρ διοιχεται.

Monuit Gatakerus Adversar. Miscell. cap. 10.

In NEREIDAS.

1. Διελθνοφορον πεδιον πως διαμετ' αμναι;] Valckenar. ad Eurip. Phœniss. v. 216. codicis Augustiani subsidio hunc versum ita supplevit & restituit,

Διελθνοφορον παντου πεδιον
διαμετ' αμναι.

In NIOBEN.

9. 10. Ἰδης μυκηθμοισι καὶ βρυχημασιν
Εργουσι μιλων, παν δ' ἐρεχθει πεδον] Ita hæc restitui debere, præeunte partim Casaubono, existimo,

Ἰδῃ τε μυκηθμοισι καὶ βρυχημασιν
βρεμουσα μιλων, παν δ' ἐρεχθει πεδον.

Pauwii conjectura, Εργω τε λαων, nihil inficetius excogitari potuit.

12. οὐτ' ἐπαιωνδων ναοις] Rectius omnino Eustathius in Parecbol. p. 744. lin. 3. οὐτ' ἐπαιωνδων λαοις. Quo sensu, aut qua constructione ναοις hic stare possit non video, quanquam Pauwius hoc Æschyleum magis esse pronunciat.

19. Rectius hic versus ex Prisciano excitatus in notis Stanleianis legitur.

In ARMORUM JUDICIUM.

4. καλος apud Poetas Atticos primam nunquam producit; ita corrui Pauwii emendatio. Stanleii conjecturam veriorē dūco.

5. Διαπεινα πέντηκοντα Νηριδων χορον] Valckenar. reponendum censet χορον; mihi potius, ipso Aristophane præeunte, rescribendum videtur χορον.

In OSSILEGOS.

Ευρυμαχος, ουκ αλλος, ουδεν ἡσωνας

Τεριζ' ἰδαισμοις, ουκ ανεισμοις εμοι.

Ην μιν γαρ αὐτω κοπιαβος αι του μιν κ' αρα

του δ' αγκυλητου κοσταβος εστι σκοπος

Εκτεμων ἡδωτα χειρ' εφιστο] Si in re incertissima hariolari liceat, corruptissimum hoc fragmentum ita forsā quadantenus restitui potest, præeunte partim Casaubono;

Ευρυμαχος οὐν ὅδ' αλλος ουδεν ἡσωνας

Τεριζ' ἰδαισμοις ουκ ανεισμοις εμοι.

Ην μιν γαρ αὐτω κοπιαβουντ' αι σκοπος

του γ' αγκυλητου κοπιαβου τ' ουμον κερα.

* * * * * εκτεμων

* * * ἡδωτα χειρ' εφιστο.

Pauwius, qui conjecturis suis locum planissimum se effecisse jactat, spissioribus etiam quam antea tenebris eum involutum dedit.

In PENTHEUM.

Apud ipsum Galenum non βαλη sed βαλης legitur.

In PERRHÆBOS.

Ita hæc ad metrum trochaicum redigi debent,

αργυρηλατοις

* * * * * μερεσι σομα περσεβλημενοις.

In conjectura Pauwiana nulla commatis habetur ratio.

In PROMETHEUM SOLUTUM.

V. 3. πιπρωται γαρ σε και βιλη λιπειν] Verte ad mentem Hygini; Fato enim decretum est tela hic tibi defore.

7. 8. Νεφελην δ' ὑποζων νιφαδι στροβυλων πετρων
Υποσκιον θησει χθονα] Lectionem vulgatam ὑποζων retineri posse Salmasio assentior. Verte, Nubem vero subtendens calo lapidum rotundorum imbre terram obumbrabit.

8. 9. Υποσκιον θησει χθονα, οἷς επειτα συ-
βαλων δρωσεις ραδιωσ λιγν στρατον] Recte restituit Salmasius Exercit. Plinian. p. 42.

χθον, οἷς επειτα συ
sequentia vero ita legi malim,

βαλλων δρωσεις —

11. Recte Is. Vossius περσε πνοας ἰν' ευλαβου.

13. Pauwio assentior legenti συστειλας αφρων.

V. 27. Ἰππων οὖν τ' ὄρεια, καὶ ταύρων γόνος] Verte, *Equorum asinorumque uestiones & taurorum prolem*, boves scilicet; de coitu hīc nequaquam agi constat ex versu sequente.

29. ἵκομεν] Omnino legendum ἵκομεν, exigente metro.

32. 33. Πῆ μὲν διδυμον χθονος Ευρωπῆς
Μεγαν πῆ δ' Ἀσίας τερμονα Φασιν] Neque metri satis constat ratio neque structuræ; perperam enim juxta vulgata Phasis dicitur duplex Europæ terminus. Legendum igitur existimo,

Διδυμον, τῇ μὲν χθονος Ευρωπῆς,

τῇ μεγαν Ἀσίας, τερμονα Φασιν.

34. 35. Εἰσευλαβου δὲ μὴ σε προσβάλλῃ σωμα
Πεμφιζ.] Auctius hoc Fragmentum exhibet Galenus in Comment. primo ad Hippocrat. Epidemic. lib. VI. §. 29. Επὶ δὲ τῆς ξανίδος (ita pro ξανίδος recte reposuisse videtur Gatakerus) ὁ αὐτὸς φησὶν ἐν Περιμνησει,

Εἰσευλαβου δὲ μὴ σε προσβάλλῃ σωμα

Πεμφιζ, πικρὴ γὰρ, καὶ οὐ δια ζῶντος, αἱμοι.

In PROTEUM.

2. Μετακτα πλευρα προσπίλοισι περιελεγμένη] Quænam imperfecti hujus Fragmenti sententia fuerit statuere perdifficile est. Interim verbum προσπίλοισι reliquiis ceteris accommodari vix posse videtur, & verisimiliorem judico *Casauboni* conjecturam, πρὸς πίλοισι, apud ventilabra, utcunque a *Pauwio* pro inficeta sugillatam.

In SISYPHUM.

3. Ἴδου σαδμουχος ἐκκαπλων φως ἀδρει] Scripturam hanc, modo ἐκκαπλων reponas, optime stare posse putat *Pauwius*; non tamen vertere ausus est, neque revera ex verbis istis ulla quæ commoda sit sententia exculpi potest. Veram proculdubio scripturam ex exemplaribus scriptis dedit *Hemsterhusius*,

Συ δ' ὁ σαδμουχος ἐκ καπλων φως ἀδρει,

& optime vertit; Tu vero familias, pater, apte adductis oculorum palpebris adspice sodes.

In JACULATRICES.

1. 2. Ἀδων τὰς ἀγνὰς παρθενοὺς γαμυλίων
Λεκτῶν ἀπειμὶ μὴ βλεμμάτων ῥέπει βολῇ.] Corrupta hæc

ita emendanda conjiciebat *Salmastus*,

Ἀδων γὰρ ἀγνὰς παρθενοὺς γαμυλίων

Λεκτῶν, ἀτρεπῇ βλεμμάτων ῥέπει βολῇ.

Hanc autem conjecturam merito repudiant *Pauwius*, & *Valckenarius*; nam & ἄδων ἀγνὰς, affatim puris, pro πανυ ἀγνὰς, omnino puris, inconcinne saltem, & forsan vix Græce, ponitur, & ἀτρεπῇ pro ἀτρεπῶς vix Attici est scriptoris. *Pauwius* reponit,

Ἀδων τὰς ἀγνὰς παρθενοὺς γαμυλίων

Λεκτῶν, ἀπειμὶ (vel, ἀπειμὶ) βλεμμάτων γ' ἐπιβολῶς.

Utinam vir doctus hæc ipse vertisset; nescio enim an sententiam ejus satis sim affecutus, hæc ita interpretatus; Hæc canens virginibus a toro nuptiali puris abeo, ut illæ me intuerentur adeptus, aut, quid aspectu earum significetur callens; utraque enim notione usurpatur το ἐπιβολῶς. Quorsum vero hæc spectant, aut quid cum sequentibus commune habeant, prorsus non intelligo. Liceat interim pronunciare, verba adeo incondita, adeoque parum inter se cohærentia, a Poeta nostro proficisci minime potuisse. *Valckenarius* ita corrigit,

Γαμῶν γὰρ ἀγνὰς παρθενοὺς, γαμυλίων

Λεκτῶν ἀπειμὶ βλεμμάτων ῥέπει βολῇ.

Sed neque γαμῶν, & γαμυλίων λεκτῶν, idem prorsus significantia, in eodem versu concinne poni puto; neque quare Virgines, utcunque innuptæ, torum etiam nuptiale ideo averfari dicantur, video; neque denique λεκτῶν ἀπειμὶ pro torum averfata satis Græce dici existimo. Ita igitur potius hæc forsan restitui possunt,

Αἰδῶς γὰρ ἀγνὰς παρθενοὺς, γαμυλίων

Λεκτῶν ἀπειμὶ, βλεμμάτων ῥέπει βολῇ.

Verte, Pudor enim apud puras virgines nuptialis tori inexpertas oculorum intuitu manifeste se prodit.

V. 3. Νεας γυναῖκος] Hæc verba *Æschyli* esse certissimum est, cum ea bis ei ab ipso *Plutarcho* deferre tribuantur; nempe in *Tractat. de Profect. in Virtut. sentiend.* pag. 81. & in *Amatorio* pag. 676. nec rationem ullam, ne levissimam quidem, excogitare possum, quapropter ea *Plutarcho* potius tribuere maluerit *Pauwius*. Ut hæc vero aptius cum præcedentibus cohæreant, malim, præeunte quadantenus *Gatakerō*, legere,

Νεας γυναῖκος δ' οὐ με δεῖ.

5. Ἐχὼ δὲ τούτων θυμὸν ἱππομαῶνα] Optime, & hæc explicat, & *Salmastii* expositionem (quæ se ipsa quidem satis subvertit) refellit *Pauwius*.

In PHILOCTETEM.

V. 1. Ω θανάτε ποτι με μη απμασθς μολειν] Hæc ex conjectura dedit *Grotius*; codicum enim scriptura est,

Ω θανάτε πειαν μη μ' απμασθς μολειν.

Utraque lectio contra Græci sermonis idioma peccat; oportebat enim, μη μ' απμασθς ωσε μη μολειν. Rescribendum igitur existimo,

Ω θανάτε πειαν, μη μ' απμασθς, μολοις.

3. Αλγος δ' ουδεν απιεται νεκρων] Ita recte *Grotius*, cum codices haberent νεκροις, quod contra linguæ indolem retinendum contendit *Pauwius*. Ipse, opinor, contextus corrumpendi privilegium sibi soli arrogans doctiores ne emendare quidem finit.

5. ευ γ' ουν ως γαμειν εχεις ταλας] Constructionem non intellexit *Pauwius*, ως hîc pro ούτως poni statuens, cum revera idem valeat ac ωσε.

8. Omnino interposito fulcro ex *Pauwii* sententia legendum,

Φαγεδαινα γ' η μου σαρκας εδτει ποδες.

Ceterarum ejusdem conjecturarum altera longe, ut ipse loqui amat, languidior est, alteram repudiat ipsa metri ratio, quæ antispasticum penthemimeri trochaica terminatum haud agnoscit.

Adde,

Ω ποις αφισω σε. Maximus Tyrius Dissert. 13. p. 147. Edit. *Davis*. 1740.

In PHINEUM.

1. 2. Και ψευδοειπα πολλα μαρζωσας γναθου

Ερρυσιας, διον σωματος εν σφατη χερσιν.] Legendum videtur Ερρυσαι, eripuerunt, Harpyæ scilicet; ut & μαρζωσις, nullus enim hîc Dorismo locus.

In PHRYGAS sive
HECTORIS REDEMPTIONEM.

3. 4. 5. Optime hæc *Salmasii* & *Grotii* operâ restituta leguntur apud *Stanleium*; sed, quod modo monuimus, aliorum eruditorum emendationes spernit semper & proculcat *Pauwius*. Ipse interim talem lectionem coagmentavit ut ex ea nulla prorsus erui possit sententia. Commode quidem accidit quod ipse sibi Interpretis officium præstare pro hac vice non est dedignatus. Interpretationem ejus expendat quæso Lector. Et mortuis, si vis, fac bene; illis enim face male res anceps est, & neque letari, neque tristari hominibus, id est, apud & inter

homines. Ne ipse quidem *Oedipus* hæc intelligere valeret. Umbram quasi quandam sententiæ per nebulam quidem cernere mihi videor; sed talis, ut nec eam verba expriment, nec præcedentia ac sequentia admittant.

In PSYCHAGOGOS.

V. 1 — 4. Ερρωςδιος γαρ υ-φοδεν ποταμενος
Ον δ' ως επληξεν, η δ' υιος χειλωμασιν.
Εκ τουδ' ακανθα ποντιου βοσκηματος

Σηφει παλαιον δερμα, και τειχορρυσες.] *Meursii* emendatio non omnino satisfacit; qua enim constructione ponuntur ista,

Ον ως επληξεν νηδους κοιλωμασιν, minime constat. Quis enim ferit? & quem? quamnam significationem hîc habet νηδους κοιλωμασιν? & unde pendet? Rectius forsan versum istum ita restitues,

Ονδω σε πληξει, νηδους γε λυμασιν.

Verte, *Ardea* vero ex alto advolans stercore te feriet, alva quidem retrimentis. Ex hoc vero aculeus bestie marinæ pellem tibi senilem & calvam corrumpet. Operæ autem pretium est contemplari *Pauwii* conjecturam,

Ον ως επληξεν ηδ', υιος χ' ειλ' οιμασιν.

Quanto melius est tacere quam ineptias adeo portentosas effutire!

Adde,

Και σπυροθηκων, νημπικων τ' ερειπιων *Pollux* lib. x. §. 10.

In PSYCHOSTASIAM.

1. Ενδουτειδαι τας εας ευπειδιας] *Pauwio* assentior ενδουτειδαι verbum esse ab *Æschylo* usurpatum quidem, sed hîc a Platone inflexum, & ad αδοντα accommodatum, ut sententia sit, epulas celebrasse carentem. Ceterum τας εμας ευπειδιας cum sequentibus ipsissima Poetæ verba esse existimo.

3. Ευμπαται τ' ειπων] Malim ειπειν.

4. Παιων επευφημησεν ευθυμων εμε] Legendum puto Παιων, id est, Παιωνι. Typographi opinor errore irrepsit ευθυμων pro ευθυμων, quod apud Platonem & Eusebium legitur.

In INCERTA.

2. 3. 4. Hæc Fragmenta ita inter se connecti ut orationem continuam constituent ex *Theophilo* An-

Antiocheno lib. 11. §. 54. p. 256. edit. *Wolf.* constat, apud quem ea, ex *Æschylo* nominatim laudato, excitata deprehendes.

V. 4. 5. 6. Ορᾶς δίκην ἀναλιδον οὐχ ὀρωμένην
Εὐδοντι καὶ χειρόντι καὶ καθήμενῳ.
Ἐξὺς δ' ὀππιδεὶ δοχμῶν, ἀλλοῦ δ' ὕστερον.] Plene distinguendum post ὀρωμένην, & distinctionem post καθήμενῳ tollendam, censeo. Versus tertius ex *Theophili* codicibus ita restituendus est,

Ἐξὺς ὀπαζει δοχμῶν, ἀλλοῦ δ' ὕστερον.
Verte, *statim persequitur ex transverso, nonnunquam a tergo.*

7. Οὐδ' ἐν χαλυπτεῖ τῶν κακῶς εἰρησμένων.] Longe rectius hæc ita repræsentant *Theophili* codices,

Οὐδ' ἐγκαλυπτεῖ νοῦς κακῶς εἰρησμένα.

In editionibus autem *Theophili* & apud *Grotium* sequitur versus alter, quem ita quidem edidit *Grotius*,

Οπὶ δ' αὖ ποιεῖς νομίζ' ὄραν θεοὺς πῖνας.

longe vero melius in *Theophili* codicibus legitur,

Οπὶ δ' αὖ πῖνας, θεῖον νομίζ' ὄραν πῖνα.

Verte, *Quodcunque vero feceris, esse aliquem qui videt crede quem jure timeas.* De significatione vocis θεῖον vide quæ supra notavimus ad *Eumen.* v. 520. & ad *Sophocl. Antig.* v. 249. 1109. Vox autem θεοὺς in nullo codice scripto reperitur, sed a *Grotio* interpolata est, ipso fatente, ad supplendum metrum.

8 — 11. Ω Ζεῦ, πατέρ Ζεῦ, σὺν μὲν οὐρανοῦ κρατὸς,
Σὺ δ' ἐργ' ἐπ' οὐρανόων καὶ ἀνδρῶπων ὄρας

Λεωργὰ καὶ ἀδμήτα· σοὶ δὲ θνητῶν

Τέχης τε καὶ δίκῃ μελεῖ.] Varia codicum *Clementis Alexandrini*, *Eusebii*, & *Stobæi*, scriptura perpenſa, ita hos versus emendari & constitui debere censeo,

Ω Ζεῦ, πατέρ Ζεῦ, σὺν μὲν οὐρανοῦ κρατὸς·

Σὺ δ' ἐργ' ἐπ' ἀνδρῶπων ὄρας Λεωργὰ τε

Κἀδμήτα, σοὶ δ' ὕβρις τε καὶ δίκῃ μελεῖ.

Voces ἐπ' οὐρανόων in nullo codice leguntur, sed a *Grotio*, fatente ipso, interpolatæ fuerant. Vocem etiam θνητῶν ex margine irrepsisse puto; præterquam enim quod metrum subvertit, de feris certe minime hîc agitur. Auctoritate autem *Clementis* inductus hæc *Archilochi* *Paro*, non *Poetæ* nostro, ascribenda esse existimo.

12 — 22. Elegantissimi hujus hymni (qui stylum tamen *Æschyleum* parum redolere videtur) metra, prout a *Grotio* digesta leguntur, prorsus ἀμετρεῖα sunt. Ita igitur potius constituta edi impoſterum velim,

Ω πῦρα, μέροπῶν penthemimeris trochaica
Ἀρχὰ καὶ τέρμα, penthemimeris spondaica
Τὺ καὶ σοφίας ionicus a majore monometer
hypercataleſtus

Τίμων βροττοῖς Idem

Ἐπεθνήκας ἐργοῖς. penthemimeris iambica

Καὶ τὸ χαλὸν πλεον ἢ χαλὸν ἐκ σέθεν. dactylicus tetrameter

Ἀ τε χεῖς λαμπραὶ penthemimeris dactylica

Πεῖρ σὰν πύργῳ χεῦστον. pæonicus dimeter hypercataleſtus

Καὶ τὸ τε ἀπλασγίῃ δόθεν hephthemimeris dactylica

Μακροῖσιν τὰ τὸν τελεῖται. glyconius πολυζηματιστός
Σὺ δ' ἀμνηστίας πόρον εἶδες hephthemimeris anapaestica

Ἐν ἀλγεῶσι, καὶ λαμπρὸν pherecratius

Φαὸς ἀγᾶς ἐν σκοτῶ, periodus

Προφύρεσθαι θεῶν. ionicus a minore dimeter cataleſtus.

V. 28. Κλῦεν τὸν ἐδλὸν ἀνδρὰ χρεῖ τοῖς ἐν τελεῖ.] Errore puto *Typographi* pro τῶν ἐν τελεῖ, quod apud *Stobæum* legitur, substituitur τοῖς ἐν τελεῖ.

43 — 45. Quicunque hæc ab *Æschylo* profecta credere potest, hunc omnia, etiam *Legendæ* aureæ fabulas, credere idoneum judico.

54. Το σκαῖον ὀμμὰ παρὰ βάλων θυννοῦ δίκην.] Præclare animadvertit *Pauwius* παρὰ βάλων σκαῖον ὀμμὰ de homine oculo sinistro sicut thynnus cæcutiente absurde poni, adeoque rescribendum conjicit Οὐ σκαῖον ὀμμὰ. Mihi potius reponendum videtur,

Τὸ σκαῖον ὀμμὶ οὐ παρὰ βάλων θυννοῦ δίκην.

Fragmentum proluxius quod apud *Athenæum* hoc præcedit mutilum plane est, nec sine librorum subsidio restitui posse videtur.

56. 57. Πατὴρς μέγιστον ἀδλὸν, οὐρανὸς τε γῆ
Κλαῖσκον,] Ne literam quidem immutari necesse est. Legendum enim,

Πατὴρς μέγιστον ἀδλὸν οὐρανοσεγῆ

Κλαῖσκον —

οὐρανοσεγῆ, cælum sustentantem. Eliditur autem augmentum in κλαῖσκον versu præcedente in vocalem longam definente. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Electr.* v. 717.

67. Σὺ τοι μὲ φύσας, σὺ μὲ κατὰ δειν μοὶ δοκῆς.] Quo sensu adhibetur hîc verbum κατὰ δειν non bene intelligo. Forſan legendum,

Σὺ τοι μὲ φύσας, σὺ μὲ κατὰ φθίν μοὶ δοκῆς.

Verte, *Tu me genuisti quidem, tu me pessundatura videris.* Fortunam scilicet ita apud *Plutarchum* alloquitur *Demetrius*.

V. 69 — 75. Hi versus leguntur in Anonymi scripto de diversis sententiis circa Nili incrementum, Herodoto ex editione *Jac. Gronovii* p. 607. subiecto. *Salmastius* autem eos recensuit & emendavit in Exercit. Plinian. p. 296.

69. 70. Γενος μὲν αὖτις, καὶ μαδῶν ἐπισμα
Αἰθιοπίδος γῆς, ἐνθα Νεῖλος ἐπαρρῶς] Quare *Salmastius* παδῶν pro μαδῶν substituendum censuerit non intelligo. *Grotius* ἐπαρρῶς proculdubio recte reposuit.

71. Γαῖαν κυλινδῶν ῥευμάτων ἐπιμβείας] *Pauwio* assentior non satis causæ esse quare quisquam cum *Salmastio* reponendum censeat κυλινδῶν. Constructio scilicet est, ἐνθα ἐστὶ Νεῖλος κυλινδῶν. Ista autem, ῥευμάτων ἐπιμβείας verti debent, cum fluentia vi & abundantia imbrum exundant; manifeste enim vitiosa est lectio vulgata quam prætulit *Salmastius*, πνευμάτων ἐπιμβείας, cum Anonymus hicce diserte distinguat sententiam Thaletis & Callisthenis Nili incrementum ventis Etesiis ascribentium ab hac Anaxagoræ & Poetarum tragicorum, qui id nivibus liquidis omnino tribuunt.

72. 73. 74. Ἐν ἧ πυρωπῶν μινος ἐκλαμψαν φλογα.

Αἰγυπῖος ἀγίου ναμάτος πληρουμένη

Τῆκεν πετεινὰ χρονα, πασα δ' εὐδαλῆς] Varie hæc varii, *Salmastius*, *Grotius*, *Pauwius* emendare conati sunt, quorum nemo tamen omnino, ni fallor, satisfacit. Forſan rescribendum est,

Ἐν ᾧ μινος πυρωπῶν ἐκλαμψαν φλογος

Τῆκεν πετρελῶν χρονα, πασα δ' εὐδαλῆς

Αἰγυπῖος ἀγίου ναμάτος πληρουμένη

πυρωπῶν & ἐκλαμψαν φλογος *Salmastio* debentur, qui verſum etiam transpositum in locum suum restituit. Solum nunquam *Mina* appellatum (quod *Pauwio* tamen adeo certum videtur ut dubium de hoc superesse nullum affirmaverit) luculentissime ostendit in Harpocrate suo *Cuperus*, citante & ad ejus sententiam accedente *Menagio* in not. ad Diog. Laert. lib. viii. §. 34.

75. Φερεσβιον Διμήντρος ἀγγελλεῖ σαχυν.] *Grotius* reponit ἀντὶλλεῖ, sed minus recte; non enim tempore ex quo exundantis Nili aquis mergitur Ægyptus spicas revera submittit, sed earum tantum germinationem cum spe futuræ messis quodammodo prænunciat.

78. Τερχυν πατῶν ορνὴν ἐν παντευχᾷ.] In Aristotelis codicibus legitur Θρασυν, quam scripturam immutandi nullam causam video. *Grotius*, qui reposuit Τερχυν, nullam adfert rationem quapropter avis de qua agitur τερχυν potius quam θρασυν dici debeat. Minus adhuc ponderis habent quæ causâ-

tur *Salmastius*. Plumarum in upupa variegatura, adeoque Thracum stigmata & variæ vestes, ad παντευχᾷ nihil pertinent; neque eapropter avis Θρασυν ἐν παντευχᾷ ποικιλῶς dici poterat. Παντευχᾷ cristam tantum & rostrum respicit, quorum cristam galeam, rostrum ensen, quodammodo repræsentant. Θρασυν ἐν παντευχᾷ recte interpretatur *Pauwius*, *Panoplia* sua elatum.

V. 79. 80. Ὅς νεὶ μὲν φανόντι διαπαλλεῖ πλεον
Κερκεὶ λεπαργῶν] Minus recte ex conjectura rescripsit *Scaliger*. φαιον π. Quorsum enim, obsecro, aut quo sensu inferitur adjectivum infinitivum τι?

80. 81. — Δὺο γὰρ οὖν μορφὰς φαίνει

Παῖδες γὰρ ταύτου νηδὺς μίας ἀπο.] In Aristotelis codicibus legitur φαίνει Παῖδες τε αὐτοῦ, unde recte, ut opinor, reposuerunt, *Pauwius* φαῖνς, & *Sylburgius* χ' αὐτοῦ. Ita igitur forſan locus reformandus,

Δὺο γὰρ οὖν μορφὰς φαῖνς

Παῖδες τε χ' αὐτοῦ νηδὺς μίας ἀπο

sententia esse videtur; si eum cum pullo suo in nido simul deprehenderes, diceres duas avium diversas species uno eodemque ventre editas, adeo pulli sui est dissimilis.

82. Νεας δ' ὀπώρας ἡνίκ' αὐανθῇ σαχυν.] Scriptura codicum est ἡνίκ' αὐ ξανθῇ; recte igitur, opinor, scripserunt *Salmastius* & *Pauwius*, subaudito verbo substantivo, ἡνίκ' αὐ ξανθῇ. Νεας ὀπώρας & αὐανθῇ σαχυν sibi mutuo repugnant; non enim νεας, sed φθινοῦς, ὀπώρας αὐανέτω σαχυν.

83. Τῆκεν νῦν αὐδὲς κῆρυφιννοσι πλεον.] Codicum Aristotelicorum scriptura est,

Τῆκεν νῦν αὐδὲς κῆρυφιννοσι πλεον

unde egregie *Salmastius*, præeunte partim *Gesnero*, restituit,

Σπικτῇ νῦν αὐδὲς κῆρυφιννοσι πλεον

Cetera virorum eruditorum conjecturae præ hac plane sordent. Hanc upupæ mutationem memorat & *Plinius Histor. Natural. lib. x. cap. 44. edit. Harduin. Formam simul coloremque mutat & upupa, ut tradit Æschylus Poeta.*

84. 85. Αἰεὶ δὲ μῦθε τῶνδε Παλλήνης τοπῶν

Δρυμοῖς ἐρημοῖς ἢ παλαιοῖς ἀπικισθεῖ.] Varias con-

jecturas attulerunt viri eruditi, *Sylburgius*, *Jos. Scaliger*, *Salmastius*, & *Pauwius*, omnes vero, mea quidem sententiâ, admodum infelices. Pallenes quorsum hic præcipue mentio fieret non sane intelligo, cum Terei regnum longe a Pallene in Thracia situm esset, teste *Ovidio*, qui regem *Odrysum* appellat *Metam. lib. vi. v. 490.* & prope *Rhodopen* montem regiam habuisse testatur

tur ibid. v. 589. Quamobrem etiam upupa potius quam cetera avium genera urbes odisse dicatur, minus adhuc constat. His tamen cardinibus vertuntur *Scaligeri* & *Salmasii* emendationes. Suam *Sylburgius* sibi displicere ipse testatur. *Pauwianam* enucleatius expendere Lectoris patientia abutentis esset. Codices Aristotelici ita hæc representant,

Αἰ δὲ μῖσαι τὸνδε ἀπαλλοτρὶς τοῦτον

Δρυμοῖς ἐρημοῖς ὑπαγούσ' ἀποικισθεῖ

Unde forsan reponi potest,

Αἰ δὲ μῖσαι τὸνδ' ἀπαλλοτρεῖς τοῦτον

Δρυμοῖς ἐρημοῖς ἢ παγίοις ἐποικισθεῖ.

Verte, *Semper vero hisce locis præ odio relictis tesqua deserta aut montes peragrat.*

V. 92. 93. 94. Ita hæc apud Aristidem soluta oratione ex *Æschylo* expressa leguntur, κατ' Αἰχελον, μὴ μοι παραπαισῆς μὴτ' ἐγγὺς εἴη, ὅστις μὴ φίλος τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, μὴδὲ πῖμα τὰ πρὸς ποταμὸν. Ita autem in versus iterum redigi posse puto,

μὴ μοι παραπαισῆς εἴη,

Μὴδ' ἐγγὺς, ὅστις ἀνδρὶ μὴ τούτῳ φίλος

* * * * *

μὴτ' ἐγγὺς, ὅστις ἀνδρὶ μὴ τούτῳ φίλος

95. Οὐ χρὴ λεόντος σκυμνον ἐν πολεὶ πρὸς ποταμὸν] Huic versui subijciuntur apud Aristophan. Ran. 1479. 1480. sequentes duo,

Μαλιστα μὲν λεόντα μὴ ὃ πολεὶ πρὸς ποταμὸν

Ἦν δ' ἐκτέφρη πτε, τοῖς πρὸς ποταμὸν ὑπὸ πτεροῖς.

Sub *Æschyli* itidem persona; an vero ab *Æschylo*, sive ab ipso Aristophane profecta sint cuncta hæc, prorsus est incertum.

103. 104. — σπονδὴ δ' εἶδεναι διακρίνεται,

Αἰσιν, δειπνῶν, δερπῶν δ' αἰρεῖσθαι πτεῖα] Hæc apud *Athenæum* lib. i. p. 11. præcedunt sequentia, καὶ ταξιαρχίας, καὶ στραταρχίας, καὶ ἐκατονταρχίας ἐταῖα; quæ cum omnia per metrum stare minime possint, *Pauwius* jure, ut mihi videtur, statuit vocem στραταρχίας ex glossæmate irrepsisse, Poetam vero forsan scripsisse,

Καὶ ταξιαρχίας καὶ ἐκατονταρχίας * *

Εταῖα

Minus certe verisimilis videtur *Valckenarii* ad *Eurip. Phœniss.* v. 546. conjectura,

Καὶ ταξιαρχίας, καὶ στραταρχίας, καὶ λοχίας

Εταῖα

105. 106. 107. Recte metra constituit *Pauwius*. Leguntur autem hæc apud *Eustathium* edit. Rom. p. 927. lin. 39.

112. Εἰτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαιῶν χελὺν] Apud Atticos καλὸς primam semper corripit. Legendum igitur forsan,

Εἰτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαιῶν χελὺν.

V. 116. Το αὐτὸς ὅς] Lege prout apud *Athenæum* editur τὸς αὐτὸς ὅς.

130. Μὴτε κρωοποιεῖς &c.] Hæc apud *Pollucem* exstant lib. vi. §. 23. Quod si metrum anapæsticum esse statuas, omnino pro λιπεῖν legi necesse erit λιπεῖν.

131. Οὐ γὰρ ἡλικίαν τ' ἀρὰ κοκκίους ῥοδὸν] Pro τ' ἀρὰ malim γ' ἀρὰ.

134. 135. Optime hos versus ex codice *Pollucis Falkenburgico* restituit & explicat *Pauwius*.

138. Θῖνος ἐμβόλας ἄλος] Legendum puto, Θῖνες, ἐμβόλας ἄλος. Verte, *Θῖνες, Maris aggestus*, ut hæc a præcedentibus sejungantur, & pro vocis *Θῖνες* interpretatione, non pro exemplo ex *Æschylo* allato, habeantur.

141. 142. Εἴς ἀνταίχας οὐτε πεμφίξ ἡλίου

Περσδερχεται, οὐτ' ἀστέρων σῶμα Λητώας κορῆς]

Emendationem *Pauwianam* aperte repudiant & metri ratio & linguæ indoles. Egregie autem hæc ita restituit *Gatakerus* Adversar. Miscell. Posth. cap. 10. ὅτω δὲ Αἰχελος ἐν Αἰτναίῳ

Ἦν οὐτε πεμφίξ ἡλίου περσδερχεται,

Οὐτ' ἀστέρων οἶμ' οὐτε Λητώας κορῆς.

Rectius tamen, ni fallor, & ad vestigia veteris scripturæ propius, leges *Ξανταίχας*, & ita potius verum alterum constitues,

Οὐτ' ἀστέρων οἶμ' οὐτε Λητώας κορῆς.

148. Κατὰ πτεροῖς τεχνήματα] Metri gratia malim περσδερχεται.

In STANLEII Addenda.

Οὐδ' ἀποδὲν εἶδες αὐτὸν, οὐ γὰρ ἐγλυδεν

Οὐδὲ, γέρον δὲ γεγραμμένους γένου σαφῆς. *Plutarch. Sympof. lib. i. quæst. 8.*] Ita potius hæc legenda existimo,

Σὺ δ' ἀποδὲν εἶδες αὐτὸν, οὐ γὰρ ἐγλυδεν

Οὐδὲ, γέρον δὲ γεγραμμένους γένου σαφῆς.

Plutarch. de Ira cohibenda p. 454. Τῆλον ἡδαισασα τεκτονῶν πονον] Lege ἡδαισασα.

In PAUWII Addenda.

Plutarch. in Synopsi quod Stoici Poet. absurd. dic. p. 1057. Ita *Æschylæorum* metra constitui debent,

Εἴς οὐραλοῖς καὶ δολιχαῖς λυγροῖς

Γέροντος —

Idem

Idem in libro Ne suaviter quidem vivi posse secund.

Epicur. p. 1087. Ο Αἰχυλὸς φιλοκτήτης φησιν, Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνέγκιστε δεινὴν σωματῶν ἐκφύσιν ποδὸς λαβῶν.] Ita hæc ad metra revocari possunt,

Οὐ γὰρ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνέγκιστε

Δεινὴν ὁδόντων ἐκφύσιν ποδὸς λαβῶν.

Pauvrio debentur ἐκφύσιν & λαβῶν.

Athenæus lib. III. p. 86. Αἰχυλὸς δ' ἐν Περσέως πρὸς ἀνῆκει τὰς νηυσὶς ἀνδείτοτοφοῖς εἰρήκεν.] Verba ista, πρὸς ἀνῆκει ex margine in contextum irrepsisse videntur. Adscripserat scilicet aliquis ἴσ. (id est ἴσως) ἐν Νηρεί.

Addenda.

Βοῶς τοιοῦδε περὶ ματος δεινὸς ὢν. *Ammon.* de Different. verbor. voce Θεωρος; ubi *Valckenar.* pro Βοῶς rependum conjicit Θεῶς, & ad *Hypsipylon* fabulam referendum hoc Fragmentum censet.

Harca Chocph. Δινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἐφλάδον ὑπ' ἀλγέσιν. *Etymol.* Magn. voce Εφλάδον.

Ἀγνὸν τ' Ἀπώλῃ φυγὰς ἀπ' οὐρανοῦ θεοῦ. *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 417.

Ἀποπύσαι δὲ καὶ κατὰρῆσαι σῶμα. *Plutarch.* de Isid. & Osirid. p. 318.

Μιζοῦσιν ἀρετῇ

Διδυραμῶν ὁμάρτειν

Συγκαίον Διονυσῶν. *Plutarch.* εἰ apud Delph. p. 389.

Δημιτῆς ἡ δρεψασα τὴν ἐμὴν φρένα. *Aristoph.* Ran. v. 913. ubi vide *Scholia.*

Ὁ Κίστες Ἀπολλῶν, ὁ Κάλαιος, ὁ μαυπς. *Macrob.* ὁ Saturn. lib. I. cap. 18. ubi pro ὁ Κάλαιος *Meursius* reponit ὁ καὶ Βακχος, *Barnesius* ad *Euripid. Bacch.* v. 408. minus probabiliter ὁ Σαλαῖος.

Παντροφὸν πελαμάδος. *Tzetx.* ad *Lycoph.* v. 87.

Τποσκοπον χερα. *Hesychius.*

Αἰγίνα δ' αὖτις πρὸς νοτοῦ κεῖται πνοῶς. *Strabo* lib. IX. p. 603. edit. *Almelov.*

Ζῶνς πονηρὰς θανάτος εὐπορωτέρος

Το μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἡ πεφυκεναι

Κρείσσον κακῶς περὶσσοντα. *Stob.* Flor. edit. *Grot.* Tit. CXXII.

— καλῶς τεθναῖν καλλίον

Ἀν μάλιν ἢ σεσωδαί. Hoc Fragmentum ut & sequentia duo *Thomas Magister* excitat ex *Sept. ad Thebas*, ubi tamen hodie frustra ea quæras

Ὡν ἐγὼ φερέγλυτος. *Soph.* El. 942.

Πεζικός ἀρμυται λῆως.

I N D E X

A D N O T A S I N Æ S C H Y L U M.

A A In <i>αἰμος</i> semper privat nunquam auget 67 b A in voce <i>αἰμελήτος</i> vim intensivam non habet A <i>Doricum</i> in voce <i>τετραχύιον</i> corr. pot. <i>Ἀεργοοί</i> <i>Ἀεζέιν</i> <i>Ἀγαν</i> ult. subinde corr. <i>Ἀγκαθεν</i> <i>Ἀγορυπών</i> prim. corr. non potest <i>Ἀγρυματός</i> <i>Ἀρχιπόλις</i> <i>Ἀδύμας</i> <i>Ἀδιαφορία</i> syllabæ catalecticæ non extendit ad Asynartetorum membra <i>Ἀδύνα</i> pro <i>ἀδικίας ἀποῖνα</i> <i>Ἀεικὲς</i> contracte pro <i>αἰκὲς</i> <i>Ἀεισέρι</i> } <i>Ἀεισέες</i> } <i>Ἀζήμιος</i> <i>Ἀζήμιος</i> prim. prod. <i>Ἀι</i> diphthongus in verbis sæpe eliditur <i>Ἀιανὲς</i> pen. prod. <i>Ἀιανὲς</i> vocat <i>Ἀπεις</i> <i>Ἀρχιδας</i> <i>Ἀρχμ</i> <i>Ἀκορεσεν</i> ult. cor. — active pos. pro <i>ὁ οὐκ ἐκορεσεν</i> <i>Ἀκορεσος</i> prim. corr.	<i>Ἀκρεγτόν αἶμα</i> 107 b <i>Ἀκταρ</i> 45 <i>Ἀλγος</i> 69 <i>Ἀλχη</i> 29 <i>Ἀλλ' ἢ</i> 99 b — 112 <i>Ἀλλα</i> prim. corr. 10 <i>Ἀλλομένα</i> prim. corr. 127 <i>Ἀλλως</i> 110 <i>Ἀμεζαρτα</i> 7 <i>Ἀμειβεσθαι</i> cum duobus accusativis 143 <i>Ἀμειβεθε</i> 25 b <i>Ἀμνηχανον</i> prim. prod. 129 <i>Ἀμιν</i> ultimâ correptâ 125 b <i>Ἀμπλακημάτα</i> prim. corr. 136 b <i>Ἀμυνει</i> 149 b <i>Ἀμφιβολοισιν</i> 25 b <i>Ἀμφιλεκτας</i> 34 <i>Ἀνα</i> pro <i>ἀναστῆναι</i> 47 b — 117 b <i>Ἀναβαλλεῖν κινδύνον</i> 38 <i>Ἀναίρειν</i> pro <i>ἀναίρεισθαι</i> 106 <i>Ἀνακλασῆς</i> } quid. 8 <i>versus ἀνακλωμένος</i> } <i>Ἀνανδρον ταξιν</i> 43 <i>Ἀναξ</i> apud <i>Æschylum</i> fœminino genere rep. 35 b <i>Anapæstus</i> in quarta fede apud <i>Æschylum</i> non inven. 90 b <i>Ἀνδροβούλον</i> 56 <i>Ἀντ' ἐκείνων</i> 25 <i>Antispasticus trochaico Euripideo</i> haudquaquam 130 <i>ισοδυναμεῖ</i> <i>Ἀντιτινέιν</i> pen. habet communem 146 b

I N D E X.

Ανυπς } Ανυω } Ανυτω }	pen. corr. 31 b	Δφρατος μεριμνα Αχθος	41 83 b
Αξονηλατοι	142		
Απιστι βουλαι	34 b		B
Απειξ	54 — 55		
Απροξενος	143 b	Βα pro βαδν	154
Αρ absque elisione <i>Atticae</i> consuetudinis non est	72	Βαδυχαμος	152 b
Αρηγειν	131	Βαλλειν οικον	133 b
Αριστοι prim. prod. potest	64 b	Βαρειαι καταλλαγα	33
Αρπικολλον λεγον	28	Βισαα	151 b
in Asynartetis membri prioris syllaba finalis		Βλεπειν apud poetas <i>Atticos</i> idem quod ζην signi-	
nulla gaudet αδιαφορεια	113	ficat	115 — 125 b
Ασραβη	144 b	Βοα	21 — 26
Ασραβιζειν transitive accip.	144 b	Βοη βραδυγειν	150 b
Ασυγειτων	144 b	Βουκολειω	154 b
Ασυδρομεν			
Ασυδρομειδα	24		
Ασυδρομουμην			
Ασωδης	139		
Απμασθρα	30 b	Γαμβρος	75
Απμος	67 b — 106	Γανοντες	156
<i>Attici</i> augmentum non abjiciunt	25 — 29 — 43	Γανος	44
— adjectivos masculinos substantivis foemininis	— 94 — 112	Genitivus absolutus	94
— haud raro jungunt	7 — 62 — 67 b — 124 b	Γοσθνα	140 b
— activum ponunt pro passivo	106 — 133 b	Γομφοδετον δορυ	152
— βλεπειν pro ζην	115 — 125 b	Γομφοι	29 b
— dativum instrumenti freq. usurp.	134 b	Γοον { πατερων }	102 b
— nunquam ita elidunt diph. in και, sequente		Γοον { τεκνων }	
vocali natura brevi, ut brevis etiam post eli-		Γναμπτομενοι δ' αλσ δεινα	45 b
fionem factam haec maneat 66 — vide etiam 155 b		Γνωση διαπυτομηνος	77
— non agnoscunt εινεκα	5 — 142 b	Γυναικοκρηκτον	70 b
— poetæ primam του χαλος nunquam producant			
	160 — 165		
— nominativos pro vocativis non raro usurp.	47 b	Δακτυλικum metrum nusquam nisi in versu ter-	
— literæ ε vocem inchoanti vim duplicis con-		minatione creticum admittit	4
sonantis impertunt	123	Δαικτης γοος	35 b
— vocalem brevem ante ε interdum corr.	47 b	Δαιος	54
— & ante duplicem λ	57 b — 63 b	Δειμα	80 b
— & ante κτ	69 b	Δεινον	130 — 163
— poetæ primam του φιλος semper corr.	110 b	Δημηλαστα	138
Αυ particula posita simpliciter	13	Διαξεν prim. prod.	54
Αυδωμενω	30 b	Διακονεισιν apud <i>Atticos</i> in sign. passiva non	
Αυτεποσκοπον	149 b	reper.	56 b
Αυτοκτωνος αυτοδαικτοι	32	Διαγοιεν antepen. prod.	48 b
Αυτον αυτον	115 b	Διαπρεπον	54 b
Αυτοπρεμνον	128	Διαφρεει	97 b
Αφρατος	99	Διδυμαγορεα	34 b

I N D E X.

Διῆσις	4 b	—	οφείλεται	102
Διῆσις	44 b	—	πεντας	101
Διῆσις	37	—	παρυσία	90
Διῆσις	101	—	πεμπουσα	116
Διῆσις absolute ponitur	68 b	—	προν	61
Διῆσις	116 b	—	πρὸς γμα	38 — 56 b
Διῆσις pro δμα nuspiam reper.	31 b	—	πρὸς τοι	32
Διῆσις	69	—	πρὸς vel eis	156
Διῆσις	43 b	—	σε	47
Διῆσις	58	—	συν	78 b
Διῆσις penult. longa	42 b	—	π in constructionibus verborum cum geni-	21
Διῆσις παλα vox plusquam trisyllaba prim.	127 b	—	tivis usitatissima	94 b
prod. pot.	127 b	—	ὄπο	109 b
		—	ὁ φονεύσας vel ἡ φονεύσασα	101 b
		—	χρῆσιν	99
		—	χρῆσιν	135 b
		—	ωρας	89
Εἰ	110 b	ὥς 20 b — 97 b — 103 — 118 b — 121 — 122		
Εἰ	145 b	— 123 — 147 — 153		
Εἰ particula formæ optativæ juncta, vim ei temporis imperfecti confert	19	Εκποδων χρῆσιν	28 b	
Εἰ pro εἶδε.	63	Εκφέρειν	135 b	
Εἰμαρμένα	78 b	Εμμοτον	105 b	
Εἰνεκα non agnoscunt Attici	5	Εμοι παρελκει	98	
Εἰπιν μη παρὰ γνώμην τινι	79	Εμπας	103 b — 124 b — 141	
Εἰπουσ' ανωστωμα idem valet ac ανωστωμα ὥς εἰπιν	115 b	Εμπροσ	47	
Εἰς αργυρον	79 b	Εμπυρε	106	
Ellipsis του		Εναγες	142	
— ανδρα	24 b	Εναλλας	149 b	
— απειμι	119 b	Εν αροτοis	149 b	
— απο	124 b	Ενδεος τεχνης valet ex δεο τεχνην εχων	120	
— απο ad genitivum ηs non usurp.	12 b	Ενοικοι	148	
— αφδονια	90	Εν χρῶμα μοι idem valet ac εποτε χρῶτος μοι επιτηδειος	119 b	
— δια	26	Εξηκος	20	
— δραμ, ποιειν	11 b	In Epichoriambici fine pro dijambo substitui		
— ειναι	138 b — 145 b	non possunt spondæus & anapæstus		
— εις	27	Επεκρανετο passive usurp.	139	
— εις vel αες	47	Επεσσε	45	
— εκ	87 — 99 b	Επεχομαι	90	
— εμε	28 b — 107 b	Επιβολος	161 b	
— εμοis	103 b	Επινδισα	91 b	
— ενεκα	121	Επικοτος τροφας, i. e. ενεκα τροφας	33 b	
— επι	55 — 112 — 145 b	Επικοτος	109	
— εστ	85 b — 89 b — 109	Επνωμαν verbum genitivo junctum vix reperiatur	125	
— ην	69 — 76	Επλαγχιη απ' ομματων	33	
— vel ησαν	112 b	Επληθυνον penult. prod.	43 b	
— χρῆμα	36	Επομβειας ρευματων	164	
— χρῆτα 21 — 57 — 105 — 132 b — 145 — 149	82 b	Εειδματος secund. necessar. corr.	92	
— με	99	Επεροφωνω στρατη	22 b	
— ουχ εχω — ουκ εστ		Επυμας semper pen. corr.	64	
		† Y	Ευνη	

I N D E X.

Ευαγγι εδραν }
 — πυργον }
 Ευκοινομαντις
 Ευκταται χαριν
 Ευνιδας pen. corr.
 Ευποτον ρεος }
 Ευποτωτατον εκτωματων }
 Ευτυχος
 ταδε μιν Ευτυχην
 Ευφορητον δωμασιν
 Ευφραινειν
 Εφαπλωρ
 Εφθισο fecund. corr.
 Εφω δσε σηπειν
 Ερωειδην

Ζαλη
 Ζευγλη

Ηλασι
 Ηλιοσεις
 Ηματαμεδα formâ subjunctivâ præteriti passivi
 Græce non dicitur
 Ηρη πολιν, voluntas pro facto
 Ηρης — de adjectivis derivativis sic desinentibus
 vide

Θανασμον vox plusquam trisyllaba prim. prod.
 potest

Θεμερωπιν }
 Θεμερωπιν }
 Θεμισ
 Θεσμοι }
 Θεσμος }
 Θεωεις
 Θινες
 Θουειος ορνις
 Θειγχοι }
 Θειγκω }

44
 150 b In exclamatio extra metrum 160
 89 b Ιαγειδαι 145 b
 43 Infinitivæ formæ verba inter Imperativa sæpe
 miscuntur 21
 12 Infinitivum pro Imperativo 137 b
 155 Interjectiones φευ, ης, οα, sæpe extra metrum po-
 nuntur 45 b
 29 — αι, αι, ε, ε, extra met. p. 119
 102 b Ιαργυρον 79 b
 147 b Ιδι περσπιδεις idem valet ac ιδι και ιμου περσπιδειν 113
 148 Ισμοιρον vox quadrif. prim. prod. 102
 36 b Ισων — μειον adverbialiter pos. 27
 118 b Ιστειδης 91
 23 Ιυγμος 96
 Ιω, ιω & extra metrum & extra constructionem
 ponuntur 84 b
 Ιω, in constructione non nisi cum vocativo aut
 genitivo ibid.

73 b
 9

Καθησιν 131 b
 Καεια 30 b
 Καειως ειρημετων 89
 Καλος, h. v. prima apud poetas Atticos nunquam
 producitur 160 — 165
 Καμψιποις εριννις 33 b
 Καταφθισις 133 b
 Κατεξινωμενον 110 b
 Κατεχην εδνος 39 b
 Κενοι υπ' αδμαλος 44 b
 Κερσαμενος 53
 Κερχυνειας idem sonat quod Κερχχρειας 12
 Κηκισ 79 — 119
 Κηνυγμα }
 Κινυγμα } 4
 Κινυρονται φονον 21 b
 Κληδονας παλιγοποις 77 b
 Κλυε prim corr. seq. vocali 98 b
 Κλυειν passive accip. 85
 Κλυταιμνησα prim. corr. 57
 Κοιται 92 b
 Κομαν 72 b
 Κορκαρυγας 26 b
 Κοτος 76 b
 Κρατος 150 b — 156 b
 Κρεων

131 b — 132

35
 165 b
 57 b
 87

I N D E X.

Κρείστοτεκνων
Κρυπτεν
Κυριοισ

Λ

Λαζη
Λαλημενος }
λελημενος }
Ληματος καιη
Λυειν valet λυσιτελειω
Λυμανθεν δεμας
Λυσημα prim. corr.
Λυτη prim. natura habet longam
Λυτη prim. nunquam corr.
Λυτησι prim. prod.
Λυτηριον ejus vis apud poetas Atticos
Λυτηρον prim. prod.

Μ

Μακεδων } prim. corr. }
Μακελιν }
Μακιστη
Μαλερος
Ματαισι πολυδροις
Ματας
Μαχημα adverb. pos.
Μεγαλα εργα
Μειον — ισον adverbial. pos. 27 — 110 b —
Μελαγκροτον
Μελαμπας ult. prod.
Μεμνημαι accusativo æque ac genitivo jungitur
Μισαγκτοις
Μισαρινωσκεν
Μισαρινωσκω
Μη — forma optativa cum μη conjuncta ver-
bis de tempore nonnisi præterito usurpatis
nunquam verbis præsentis aut futuræ sig-
nificationis rite subjungitur
Μηκουμενω
Μοιρας
Moloffus sedem imperem fortitus &c. vid.
Addend. Persæ. v. 425.
Μυσος pen. corr.
Μυζος prim. corr.

Ν

Ναυσολον θεωριδα
Νεικη

33 Νεμειν πιας 132
13 Νεορρυτος 89
110 Neutra pluralia verbo singulari sæpe jungun-
tur 41 — 108
Νηιπαι pen. corr. 29
Νικαν cum genitivo 137
Νικη καιη 31 b
Νιν 2
Νομευμα 90 b
Νομιμων 26
Nominativi pro vocativis apud Atticos non
raro usurp. 47 b
Nominativi absolute positi 147
Νοσος ejus vis apud Poetas Atticos 77 b
Νωπζειν 63 b

Ο

οι extra metrum pos. 48
Οιακα pen. prod. 76 b
Οικουρουντα 77
Ομαμιν αιμα 147
Ομιλιαν χλονος 128
Ομια 100
Ονειδος 122
Optativa forma cum μη &c. vide Μη.
Οπως δι' χ' ωπη 15 b
Οπως μη futuro indicativo, nunquam vero ao-
risto primo subjunctivo vocis vel activæ vel
mediæ, præponi solet 146 b
Οπως πεμπη 57 b
Ορρας 150 b
Ορως 24 b
Ορραν πυρρητις 26 b
Ορμανειν 89 b
Ορμος 73 b
Ορομενος 90 b
Ορσλεπος 39
Οσιν δενος παρ. 41
Οστι pro τις, & vicissim, interdum ponitur 124 b
Οτατοι & istiusmodi interject. genitivum regunt 51
Ου μοις παρην pro μοις ου παρην 135 b
Ουδεν τοδε valet ουδεν τοιουτο 90 b
Ουκ αν γενοιθ' 123 b
Ουερισειν 163 b
Ουτα æque tempus præteritum ac præsens
respicere potest 112 o

35
89 b

† Y 2

Πα-

I N D E X.

Π

Παιωνιον πημα pro παιωνιον τιματος
 Παλαιγενεις μοιρας idem valet ac παλαιγενων μοιρας
 Παλιν αυ }
 Παλινστρεμεις αυ }
 Παλιγκοτες }
 Παλινορσες }
 Παλιντοτα }
 Παλιντροπον οψιν }
 Παν in compositione cum iis fere vocabulis con-
 jungitur quæ magis & minus recipiunt }
 — eandem cum αν vim in compositione non
 obtinet }
 Παντροπος }
 Παρχλινουσα }
 Παρασημον αυ }
 Παρεκπερων }
 Παρασκοπος genitivum regere potest }
 Παρεσιν εχειν idem valet ac εκ των παροντων εχειν }
 Παροισμοι }
 Παρολνημα }
 Παυεται }
 Πελαζειν εν πνι pro πελαζειν πνι dici non patitur
 grammaticæ ratio }
 Πεμπασαν }
 Πεμπειν ποινας }
 Πεπαιτερα }
 Πεποιδ }
 Περαω }
 Πεειχρεμπια }
 Πηματα }
 Πιπειν }
 Πλαγκτος }
 Πλαξ }
 Πλειστηριζομαι }
 Πνευμων }
 Ποδενδυτον substantive accept. }
 Ποδηρη }
 Ποδωχειν στρατον }
 Ποσειν }
 Πολιορκειν }
 Πολιορκεισθαι }
 Πολιορχουμενι }
 Πολυφθορες }
 Ποτι Doricum scriptoribus Atticis ignotum }
 Πρακτορα }
 Πρακτορες αιματος }
 Πραξιν }
 Πρεσβυνεται valet πρεσβειον φερει

Προδατογωνων 76
 Πρεβουλοπις 66 b
 Προπαροιθεν genitivo junctum nunquam tempus
 fed semper locum denotat 26
 Προς ejus vis in compositione 63
 Προς γυναικα 91 b
 Πρεσλουμενον }
 Προσληωμενον }
 Προστειν }
 Προσταν }
 Προσδεσθαι φιλον }
 Προσδεσθαι πονον } 44 b
 Προσδηται }
 Πρεσδεσμος 102
 Πρεσμερον αδελφειον 30
 Προσπειν λογιω 144
 Πρωτω 37
 Πτωμα 151
 Πυργος 50 b
 Πυριδειπνος ζαλη 8 b
 Πως, quodammodo 87 b

Ρ

Ρ litera vocem inchoans duplicis consonantis
 vim obtinet apud Atticos 123
 Ρεζειν 36
 Ρητος 143 b
 Ροον θεου 49
 Ρυσιαδεισαν 146 b

Σ

Σελματα πυργων 20 b
 Σικηναι idem valet ac σικηναμα 133
 Σκηππουχει 43
 Σοι παρελκει 100
 Σορες 9
 Σπορητος 89 b
 Σταζειν περ καρδιας 60 b
 Στασιμον μελος quid 6
 Στεγην 159 b
 Στελλειν κελευδον }
 — πλουν } 47
 Στρατευμ' απομενον 24
 Στρουδος 58
 Syllaba brevis ante κτ corr. potest 98
 Συλλυειν 101
 Συμφυτος αιων 57
 Σιν-

I N D E X.

Συνόδοι dativum personæ sibi adsciscit
Σφενδαῖος ἀπ' εὐμετέρου

99 b Ὑπερθε ἰδεῖται
82 Ὑπερκοπῶς
Ὑπερκοτοῖς
Ὑπομνησκῆς

28
69 b
77
54

T

Ταχῶς
Τελος
Τελος φέρειν }
Τελος φέρεται }
Τηθεῖ
Τι nunquam producit
Τιμᾶ
Τιμῆ
Τιμαροῦς
Τινασσεῖν
Τις ἄλλος idem valet ac ὅστις ἄλλος
Τίτας φονος
Τλημῆς }
Τλημονῆς }

117 b
25
43
24 b lin. ult.
31 b
124 b
70
21 b
124 b
97 b
27

Φ

Φευγειν 106 — 132 b
Φίλεις 151 b
Φίλος hujus vocis prim. Attici Poetæ semper
corr. 110 b
Φιτυποιμην ἀνῆρ 136
Φλοισβον Ποντου 15
Φλυοντα 30 b
Φυγας δεισαι 23
Φυλασσεῖται forma media cum potestate activa 150 b

X

Το ante duas consonantes κρ vocem proximam
incipientes prod. pot.
Τοῖα idem valere potest ac τὰ οἷα
Τοι γαρ
Τολμαῖν
Τομῆ περὶ δειπῆ
Τοῦ αἵματος
Τοπος
Τυγχαίνειν accusativum sibi interdum adsciscit
Τυφῶ
Τῷ pro τούτῳ
— pro πνι

143 b
147 b
47
18 b
100
45
44
102
73 b
28
121 b

Χαερίζεται }
Χαπρίζεται } 64
Χαριν 70 b
Χρημα num. sing. nunquam bona, facultates, fig-
nificat, sed χρηματα num. plur. 82 b
Χρωσαι χθονα 159

Ψ

Ψηφος βαλουσα 133 b
Ψηφῶ διαρεῖν idem valet ac ψηφίζειν 132 b
Ψιχειν 13
Ψυδος 70

Υ

Verba duobus accusativis juncta 143
Υμεναιουν 10 b
Vocalis brevis ante duplicem λ sæpe corr. 96 b
— ante ερ corr. }
— ante κτρ corr. } 136 b
Vox plusquam trisyllaba primam aliter bre-
vem producere potest 152
Ὑπερ ἀλυξάντα 40
Ὑπερβαλλειν 18

Ωγμοισι 96
Ωμοδροπων 26
Ωπλισμενη 28 b
Ως pro ὥς 149 — 162
Ως αἰεὶς ὀφείλλετε 23
Ως ὡδ' ἔχοντων 90

Ω

A D-

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN LECTIIONIBUS ÆSCHYLEIS.

Prometh. Vinct. p. 7. col. b. lin. 11. lege, quod dativum

V. 459. 460. — *ῥαμματῶν τε συνδέσεις,*

Μνημὸν δ' ἅπαντων μούσῳ μνηστὸς ἔργων·]

Cl. *Hemsterbussius* ad *Luciani Judic. Vocal.* §. 5. reponendum monet

ῥαμματῶν τε συνδέσειν

Μνημὸς ἅπαντων μούσῳ μνηστὸς ἔργων·

an vere quidem & recte, statuat ipse Lector, at certe minus necessario, si quid video. Per *μνημὸν* enim ἅπαντων hīc intelligi puto monumenta omnia quibus rerum gestarum memoria ad sæcula futura propagatur. Hoc autem *Promethei* inventum, cum omnia primum carminibus traderentur, profæ vero usus ac studium serius viguerit, epitheto *opificis Musarum matris* non ineleganter designatur. Constans scilicet Poetarum consensus Musas ex Jove & Mnemosyne fuisse ortas tradit. A voce igitur *Μνημὸν* distrahi non oportere videtur epitheton *μούσῳ μνηστὸς*. Si cui vero magis placeat *ἔργων* quam *ἔργων*, is sane me non magno pere repugnantem habebit, præsertim cum scriptura ista codicum *Stobæanorum* auctoritate se tueatur.

P. 9. c. b. 38. leg. sermo esset,

10. c. b. 10. leg. 552. & 12. l. 553. & 13. l. 554.

13. c. b. 41. leg. *ἀπαλλᾶσθαι*,

Septem ad Thebas. p. 21. c. a. 42. leg. exanimata — & c. b. 13. leg. *δουλοῖς*

V. 126. adde Versus revera asynartetus est ex dochmaicis.

127. adde In versu tamen priori legi malim, præeunte *Pauwio*, *δουλοῖς*, neque enim in compositione semper geminatur litera. Ita apud *Sophoc. Ajac.* v. 134. 135. habemus *ἀμφιρῦτον*, & apud *Nostrum Prometh.* v. 433. *ἀγνοῦσαν*, utrumque antepenultimâ correptâ. Hoc autem dato versum sciendi minime erit opus, sed asynartetus ex dochmaicis proxime præcedenti similis prodibit.

V. 162. 163. Hi duo versus unum, asynartetum scilicet ex dochmaicis, constituunt. Vox enim *ἐπαλξεων* trisyllaba est, duabus ultimis syllabis in unam per synizesin coalescentibus.

P. 23. c. a. 26. leg. & ex

25. c. a. 21. leg. *exclamatura es*; & c. b. 36. leg. *undique*

V. 334. adde Eadem prorsus constructione habemus infra *Suppl.* 437. 438. *αγομεναν ἱππιδον ἀμ- πικαν.*

P. 28. c. a. 18. leg. *ἔρμαις μένων* — & c. b. 2. leg. possent.

V. 423. 424. 425. *Notis ad hos versus litura prius inductis reponere*, Omnes asynarteti sunt ex dochmaicis. *Δικχως* & plus dicit & apertius quam *δικχως*; nihil igitur immutandum.

487. Omnino calamo inducenda est hæc nota; dum enim hujus strophæ metra secundis curis accuratius expendo, ita ea potius constituenda censeo,

Επευχόμεναι δὴ τῶδε μὲν εὐτυχεῖν, asynartetus ex penthemimeribus iambica & trochaica

Πεσμαχὲρ ἔμῳν δομῶν, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν, asynartetus ex penthemimeribus trochaicis

Ὡς δ' ὑπερμαχὲρ βαρύνει ἐπὶ πολλῇ, asynartetus præcedenti similis

Μαυνομένη φρενί, τῶς νῦν Ζεὺς νεμέ- dactylicus re- trameter

τῶρ ἐπιδὶ κοταίων. choriambicus dimeter cata- lectus:

& in antistropha similiter,

Πεποιδα το Διὸς γ' ἀντιπῶν ἔχοντ'

Ἀφίλον ἐν στικί του χθονίου δέμας,

Δαίμονιν ἔχθρον εἰκασμα βροτοῖς τε καὶ

Δαεθλοῖσι θεοῖσιν, περδὲ πν-

λιν κεφαλᾷν ἰαψεν.

569. Potius dicendum est asynartetum esse ex dochmaicis proxime sequenti similem.

571. Metris accuratius expensis, hanc notam cum notis in v. 572. & 635. prorsus reprobō, & delendas

ADDENDA ET CORRIGENDA.

lendas censeo. Ita autem hæc metra constitui debere censeo,

Μεγάλα μετρητοῦν κλυών prœonicus dimeter hypercatalectus

Ἀνοσίων ἀνδρῶν εἶδε δ' οἱ θεοὶ asynartetus ex penthemimeribus trochaicis

Τούσδ' ὀλεσείαν ἐν γῇ. choriambicus dimeter catalectus :

& in antistropha,

Δοριπὸν καὶ ἐκτρέποντες γῆς

Ἐπιμολοὶς πυρῶν δ' ἐκτρέβει βαλὼν

Ζεὺς σφὲ καὶ οἱ κεραυνῶ.

Præpositio σφὲ in antistropha ante ἐπιμολοὺς interpolata librario imperito constructionis rationem minus affecuto deberi videtur.

V. 579. *Post hæc verba*, anapæstum etiam in fede pari, adde, nedum in quinta.

692. *Deleantur ista* versus est antispasticus &c. usque ad notæ finem, quorum loco reponere, versus asynartetus est ex dochmaicis; epitriti autem quarti vice in versus strophici penthemimeri altera fungitur dijambus. Vide quæ notavimus ad Eurip. Hecub. v. 686. Orest. v. 821.

830. *Lege*, monometer, seu potius dimeter utpote dactylis constans &c.

P. 34. c. a. 28. pro 840. lege 830.

35. c. b. 10. leg. cui adstipulatur

ibid. 11. 12. reponere, & ipse etiam Scholiastes, si eum recte intelligis &c.

Persæ. p. 40. c. b. 11. leg. quæ metiendi ratio,

p. 43. c. b. 24. leg. coacta esset,

p. 45. c. b. 9. pro rata lege tatae,

V. 585. Quo magis hunc locum expendo, eo plenius mihi persuasum est, versum istum, nempe 582. nothum esse & a mala manu interpolatum. Strophe scilicet & antistrophe octo tantum versibus singulæ constabant, nec in strophe desiderari quidquam videtur. Strophico autem quarto

σενε καὶ δακνάζου penthemimeri anapæsticæ

rite opponitur in antistropha versus ισθδυναμος

πινθεὶ δ' ἀνδρῶν δῆμος penthemimeris dactylicâ

vocem quæ sequitur σενθεὶς meram esse glossam margini olim allitam existimo.

P. 50. c. b. 46. leg. longâ

Agamemnon. V. 114. 115. 116. Οἰωνῶν βασιλεὺς

Βασίλειος νεῶν, ὁ κελαινός,

ὁ τ' ἐξοπν ἀργίας,] Pro

βασιλεὺς reponendum esse βασιλεὺς plane exigit constructionis ratio, cum sequatur participium numero plurali positum, φανέντες. Ἀργίας etiam, ut opinor, vox est nihili, cui substitui debet ἀργίης,

postulante nimirum ratione metrica; ita enim metra constitui debere existimo,

Οἰωνῶν βασιλεὺς antispasticus dimeter brachycatalectus

Βασίλειος νεῶν, basis anapæstica

ὁ κελαινός, ὁ τ' ἐξοπν ἀργίης, hephthemimeris anapæstica:

quibus in antistropha respondebunt,

Οἶον μὴ τις ἀτὰρ

Θεοδὲν κινέσσει

Περτυπὴν σομῶν μετὰ Τροίας

Prorsus autem deleatur nota ad v. 135. 136.

P. 59. c. a. 1. leg. Doricum α corripere — & c. b. 26. leg. παντ'

62. c. a. 45. leg. fatum suum

63. c. b. 17. leg. Athonis — & l. 23. l. sententiæ

V. 425. *Notæ huic calamo inductæ substitue sequentia.* Versus ionicus est a majore ex molosso & ditrochæo. Notandus autem est molossus sedem imparem fortitus contra metri ioni a majore legem ab Hephæstione traditam.

P. 69. c. b. 14. Helen. 1602. deleantur hæc.

70. c. a. 3. leg. v. 580. παλιγκοῦ pro παλιγκοῦ

71. c. a. 35. leg. τῶν ἀντερωντῶν

81. c. a. penult. lege τὸν δ' ἀνερ

83. c. b. 42. leg. Χεὶρ' ἐν χερσὶ

84. c. b. 41. lege ἐμπέδω

V. 1241. *Ad notulæ finem adde*, Similem plane loquendi formulam deprehendes infra in Choeph. v. 997 — 1000.

Τὶ νῦν προσεῖπω, καὶ πῶς μάλ' εὐδομῶν

Ἀχρεῖμα θῆρος, ἢ νεκροῦ ποδενδύτον

Δρυτὶς κατὰ σκηνώμα. Διπλὸν μὲν οὖν

Ἀχρεὶν δ' ἀνείπεις καὶ ποδιστῆρας πεπλούς.

P. 85. c. b. 24. leg. εἰ πῶς μὴ

88. c. a. penult. leg. finem feceris.

93. c. a. 43. leg. eum qui ipsam

Choephore. p. 98. c. a. 40. Helen. 1602. deleantur hæc.

99. c. a. 17. l. contrarium.

V. 240. Deleatur hæc nota.

P. 101. c. a. l. 13. leg. interpretatus — & c. b. ult. l. φονεύσας

103. c. a. 40. leg. Πανταίης — & c. b. 5. lege καὶ παυρογῶ

V. 416. Versus hic, prout in notis nostris constitutus legitur non est glyconius πολυρρημαππος, sed ionicus a minore dimeter hypercatalectus. Præ nimia festinatione me interdum lapsum esse minime sane est mirum.

P. 107. c. a. 12. leg. ab illo

109. c. b. 36. leg. παρὲλκωντες

A D D E N D A   E T   C O R R I G E N D A.

- P. 110. c. b. 29. pro *αζιαν* leg. *αζιων*
 111. c. a. 3. leg. *απεδωκεν* — & c. b. 15. leg. *filis*
 & lin. 28. pone comma post *ουτα*
 112. c. a. 7. repone, sane verisimilior,
 114. c. a. ult. leg. *ερων*
 115. c. a. 9. leg. *τω πατρει*
 V. 844. *Ad finem notæ adde*, Post *Πως τωτ'* autem
 distinguendum, nota interrogationis interposita,
 censeo.
 854. *Pro* hac enim particula hîc carere non potest,
rescribe hanc enim particulam hinc abesse haud
 patitur
 915. *Ad finem notæ adde*, Forſan tamen rectius leges
Αιχρεως επεσθην.
 P. 117. c. a. 7. leg. *εσθη δη*
 118. leg. *In ACTUM SEXTUM.*
Eumenides. p. 121. c. a. penult. leg. nulli adeunt
 V. 171. *Ad finem notæ adde*, Exturbanda autem om-
 nino est particula *τε*, quæ a *Turnebiana* abest, &
 constructionem corrumpit.
 P. 125. c. b. 26. leg. *αυονα*
 127. c. a. 45. leg. *τοιον αρ*
 128. c. a. 17. leg. *curru venerit*
 V. 493. *Adde*, Eodem sensu vocem hanc usurpa-
 tam reperies infra *Supplic.* v. 451.
 P. 132. c. b. 28. leg. *Πως γαρ*
Supplices v. 24. *Ad finem notæ adde*, Ad hujus igitur
 versus finem a præcedentis fine transferenda est
 interrogationis nota. Pendet enim genitivus *ων* a
 pronomine *ιμεις* ad verbum *αφικοιμεθα* subintel-
 lecto. In versu autem proxime sequente pro
ιπατοι τε δεισι legendum *ιπατοι δε δεισι*.
 P. 141. c. b. 28. *pro* acatalectus lege brachycata-
 lectus. & p. 142. c. a. 34. 35. *pro* dimeter hy-
 percatalectus lege trimeter brachycatalectus.
 143. c. b. 34. leg. *ibi ieron.*
 V. 397. *Omnino deleatur hæc nota.*
 P. 146. c. b. 4. *pro* subjungi lege præponi
 V. 437. 438. Re denuo perpensa nihil hîc inno-
 vandum censeo; interpungendi tantum ratio im-

- mutetur, distinctione scilicet post *ιππιδον* sublata,
 & post *αμπυκων* interposita, ut vox hæc a partici-
 pio *αγομεναν* pendere intelligatur. Eadem prorsus
 loquendi forma occurrit supra *Sept. ad Theb.* v.
 334. *αγιδαι ιππιδον πολυαμων.* Metra quod attinet
 versus prior antispasticus est dimeter brachycata-
 lectus, cum in vocis quadrisyllabæ *αγομεναν* syllaba
 prima vocalis etiamsi aliter brevis rite producatur.
 Vide *Clark.* ad *Homer. Iliad.* A. v. 398. Versus
 alter priori prorsus est similis, cui optime respon-
 debit antitheticus ad hunc modum reformatus
Ομοιαν μιν δειμν
epitrito scilicet tertio in stropha opponitur in an-
 tistropha *epitritus* primus. Vide quæ notavimus
 ad *Euripid. Orest.* v. 171. & sæpissime alibi.
 P. 156. c. a. 30. versus *ανακλωμενος* — deleantur hæc.
 — c. b. 17. *pro* *Παδης τ' ουδε εν* repone *Παδης ουδε εν τ'*
 & lin. 31. *pro* *Φυρας δ' αυδης* rep. *Φυρας αυδης δ'.*
 — 42. *Pro* *παραιατα εστιν* repone *παραιατα εστιν* aut po-
 tius *παραιατος δε.*
 160. c. b. 23. leg. *κερασι*
 162. c. b. 20. leg. *αλvi*
 164. c. a. 34. leg. *Solem* — & c. b. 30. leg. *αυαι*
νεται
Fragmenta. p. 166. c. b. 10. leg. *πυλαιδος* — &
 c. b. *ad finem adde*, Fragmentum penultimum ex-
 stat apud *Sophoclem Electr.* v. 948. edit. *Johnson.*
Elegiaca. v. 1 — 4. Hoc Epigramma recentiori cui-
 dam *Æschylo*, forſan *Alexandrino*, non Poetæ
 nostro, deberi certum est. Hic scilicet carmen
Elegiacum in eos tantum qui ad Marathonem
 occubuerunt scripsisse fertur, quos Epigramma
 hoc nequaquam spectat; neque enim hi pulve-
 rem Ossæum membris induisse dici poterant. Si-
 militer Epigramma *Simonidi* tributum quod in
Anthologia proxime præcedit ad Athenienses in
 prælio Marathonio interfectos minime pertinet.
 Clare enim innuitur eos qui ibi laudantur contra
 Græcos, non contra Barbaros, pugnantes mortem
 oppetiisse.

F I N I S.

NOTAE

SIVE

LECTIONES

AD SOPHOCLEIS QUAE SUPERSUNT

DRAMATA

DEPERDITORUMQUE RELIQUIAS,

NOTES

1871

LECTURES

IN BOTANICAL SCIENCE

DELIVERED BY

WILLIAM D. COLEMAN

DOCTISSIMO VIRO

JOANNI BURTON S.T.P.

COLLEGII REGII ETONENSIS SOCIO AC PRO-PRAEPOSITO

DIGNISSIMO

HUMANIORUM ARTIUM AC LITERARUM

CULTORI FELICISSIMO

HANC QUALEM CUNQUE OPELLAM

IN RELIQUIIS SOPHOCLEIS RECENSENDIS POSITAM

QUAM ET IPSE SPARTAM PLAUDENTE ERUDITORUM CHORO

NUPER EX PARTE ORNAVIT

OBSEQUII SUI DEVOTISSIMI PIGNUS

D. D. D.

BENJAMINUS HEATH.

N O T Æ

S I V E

L E C T I O N E S

A D

S O P H O C L E M.

NOT

WIVES

LECTIONS

AND

JOSEPH O'NEILL

A D V I T A M
S O P H O C L I S
A B A N O N Y M O S C R I P T A M E T E D I T I O N I
H E N R I C O - S T E P H A N I A N Æ
P R Æ M I S S A M.

PAG. 1. col. 1. lin. 24. Pro λαμπρον, cum *Fabricio* Bibl. Græc. vol. 1. p. 584. legendum opinor, λαμπρον.

Ibid. col. 2. lin. 3. Bellum ad Anæam, cui gerendo *Sophocles* strategus electus traditur, referendum videtur, auctore Diodoro Siculo (quem ad eum annum vide lib. XII. p. 88. 89. edit. *Rhodom.*) ad annum Olymp. LXXXIV. quartum Archonte Timocle. Eo enim anno Athenienses duce Pericle, cui novem collegæ, inter quos & *Sophocles*, teste Strabone lib. XIV. p. 946. adjuncti erant, bellum contra Samios gesserunt, cujus insulæ e regione in Caria sita est Anæa. Vide etiam Thucyd. lib. 1.

§. 115 — 118. & Plutarch. in Pericle p. 165. — 167. *Sophocles* autem, si natus erat anno Olymp. LXXI. secundo, tunc temporis annum vitæ agere debebat quinquagesimum quartum, non sexagesimum quintum, quod tradit *Anonymus* noster. Annus etiam iste erat ante bellum Peloponnesiacum nonus, non septimus, ut idem *Anonymus*, nec undecimus, ut *Fabricius* Bibl. Græc. vol. 1. p. 620.

Pag. 2. col. 1. lin. 9. κρυπτω, non κρυπτω legendum est, loquitur enim ipsum *μνημα*. Typographo proculdubio debetur error.

N O T Æ I N
A J A C E M M A S T I G O P H O R U M.

V. 2. ΠΕΙΡΑΝ τὴν ἔχσαν ἀρπάζειν *Suidas* qui Interpretem veterem exscripsisse videtur, *πειραν*, *damnum* interpretatur. Illum vide voce *πειρα*. Mihi quidem verisimilior videtur *Camerarii* sententia, *nocendi occasione* potius hoc vocabulo designari, quam ipsum *damnum*, existimantis. Neque enim eum

Johnson *molimen hostium* intelligi puto, sed ipse *Ulyssis* contra hostes *molimen*, quo iis occasione oblata *damnum* inferat. Vox ipsa nude & sine regimine posita, sicut infra v. 290 & 1076, simpliciter *tentamen* sive *experimentum* significat, experimentum vero de quo hic agitur, ipsi *Ulyssi*, non hostibus,tribuendum esse, satis indicat additum

verbum ἀρπαζειν, quod, *arripere*, proculdubio hic significat, nusquam, *deprehendere*, ne infra quidem v. 16; nam ibi etiam ξυναρπαζω φρενι, est *mente & intellectu simul arripio & celeriter comprehendo*. Qui autem experimentum hostium arripere dicitur, is aliquid contra hostes cum celeritate experiri & tentare, adeoque occasionem iis nocendi occupare, censendus est.

V. 8. Κυνος Λακωνικῆς ὡς τις κυνὸς βλάτης] Elegantius mihi videtur epitheton κυνικῆς ad *canem* quam ad *gressum* referri; non igitur recto, sed generandi casu poni existimo, ut sententia sit, *Opportune tantum te educit progressio quasi quædam canis Lacenæ sagacis*. Idem quoque mecum sensisse videtur *Camerarius*. Vide *Æschyli Agamem.* v. 1102.

18. Ἐπ' ἀνδρὶ δουμένῳ] Verte cum *Camerario*, *Ad hominem inimicum*. Forfan errore Typographi, apud *Johnsonum*, ob, pro, ad, ponitur.

21. Πράγος ἀσκοπον, *Facinus* *cujus rationem ne conjectura quidem assequi datur*. Eandem habet potestatem vox hæc infra *Electr.* 870. *Trachin.* 250. *Hesychius* interpretatur ἀδετον.

24. Τὸ δ' ὑπεζυγνὸν ποῦ] Quidquid contradicat *Johnsonius*, ὑπεζυγνὸν, proculdubio hic *passive* accipitur, nec fert Græci sermonis indoles subterfieri ἐμμελῶν, potius enim ὑπεζυγμὸν formā mediā scribendum esset. Nec quare jugum ab aliis, nobis volentibus impositum concipi non possit video.

28. Τινὲς οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἴτιαν πεποι] Cum in MStis & editionibus antiquis pro πεποι legatur νεμει, & verbum hoc apud *Sophoclem* usitatus sit, in contextum recipiendum censeo. Vide *Camerarium* & *H. Stephanum*.

33. Κ' οὐκ ἔχω μάστιγ' ὅπου] Male hæc interpretati sunt *Camerarius* & *Johnsonus*. Verte, *Nec a quo discam invenio*. Subauditur nimirum præpositio ἐξ vel παρ. Genitivos ab iisdem præpositionibus subauditis pendentes verbo ἀκούειν, eandem quam hic το μάστιγιν significationem habenti, addi solere ostendit *Lamb.* *Bos* in *Ellips. Græc.* p. 336.

36. 37. Καὶ παλαι φυλάξ' ἔσθ'
 Τῇ σὴ περὶ θυμὸς εἰς ὅδον κυνηγία] Libri quidam habent τῆς σὴς κυνηγίας, quam lectionem præfert etiam *H. Stephanus*; sed nihil immutari necesse est, cum φυλάξ' dativo optime jungatur. Constructio est, *Καὶ παλαι ἔσθ' εἰς ὅδον περὶ θυμὸς φυλάξ' τῇ σὴ κυνηγία*.

39. Ὡς ἐστὶν ἀνδρὸς τοῦδε τάρτα ταῦτα σοὶ] Το σοὶ hic, ut passim alias παρελκεῖ. Vide not. ad *Eurip. Heracl.* 573.

52. Τῆς ἀντικατοῦ χάρας] Nodum hic in scirpo quærit *Johnsonus*; ἀντικατοῦ χάρας proculdubio regitur a ver-

bo ἀπειργῶ, nec quo sensu ab adjectivo ἀσφορῶς pendere possit video.

V. 62. Τοῖς ζῶντας αὖ δευροῖσι συνδύσας βῶαν] Nihil hic immutandum; particula αὖ oppositionem denotat & vocem βῶαν paullo præcedentem respicit.

77. 78. Αἶ. Τί μὴ γένηται; προδὲν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;
 Οἶ. Ἐχθρὸς γὰρ τῷδ' ἀνδρὶ, καὶ ταῦν ἐπ.] Ita potius hæc personis distribuenda censeo,

Αἶ. Τί μὴ γένηται; Οἶ. Προδὲν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν
 Ἐχθρὸς γὰρ τῷδ' ἀνδρὶ, καὶ ταῦν ἐπ;

Min. *Quare hoc non fiat? Ul. Annon & ante vir hic inimicus quidam fuit huic homini, atque etiamnum quoque inimicus est?* Ipsa orationis indoles emendationem nostram satis, opinor, stabilit. Particula autem ἐπὶ non significat, *amplius*, sicut vertit *Johnsonus*, nisi sequente aut præcedente formæ comparativæ adjectivo.

82. Τροχοντα γὰρ νῦν οὐκ ἂν ἐξέστην ἰδεῖν] Libri quatuor *Bodleiani*, editio *Aldina*, & *Camerarius* habent ἐξέστην οὐκ, & ita legisse videtur vetus *Interpres*, qui interpretatur δι' ἐνλαβείαν. Hanc veram esse lectionem existimo, cum inconcinne admodum repetatur ἰδεῖν, quod paullo præcesserat, & commodè subintelligi potest, & verbum hoc, vel *Triclinio*, vel simili alicui *Interpolatori*, merito imperite caventi, deberi magis sit verisimile. Si quid mutandum esset, mallet forsan ἐξέστην οὐκ. Sed optime se habet etiam οὐκ. Ita *Electr.* v. 323.

Καὶ μὴν ἐγὼ εἴσω ἐκείνῳ οὐκ οὐκ.

87. Σίγα νῦν ἔσως] Rectius *Camerarius*, *Tace nunc jam adsans*.

112. Χαίρειν Ἀθὰνα τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐφίμει] Verte ex sententia veterum *Interpretum* & *Camerarii*, *In ceteris o Minerva, te obsequio meo gaudere velim*. Neque enim hic sed postea *Minervæ* valedicit *Ajax*.

122. Δυστηνὸν ἐμπίης, καὶ περὶ οὐτὰ δουμένη] *Perperam-Triclinius* το ἐμπίης cum præcedente ἐποικτεῖν jungi debere contendit; cum δουμένη οὐτὰ proculdubio coherere intelligendum est. Simili prorsus locutionis formula usus est *Noster* infra v. 1355.

Ἀλλ' αὐτὸν ἐμπίης οὐτ' ἐγὼ τοιοῦδ' ἐμοί.

Monente autem *Scholiasse*, hic etiam ἐμπίης *Atticæ*, non ἐμπίης, legendum est.

127. Ὑπερκοπον] Ita omnino legendum est. De hac voce, ejusque etymologia, vide quæ notavimus in lectionibus *Æschyleis* ad *Agamem.* v. 476.

134. Τελαμῶνι παῖ της ἀμφιρῶν] Antepenultima vocis ἀμφιρῶν correpta evidenter ostendit, haud adeo certam, & extra omnem dubitationis aleam positam, esse regulam, quam velut certissimam tradit *Cl. Dawesius*, *Miscell. Critic.* pag. 159. his verbis:

“Ser-

“Sermonis Attici est proprium omnibus omnino
“verbis a & prout hodie scribuntur incipientibus
“duplicis consonantis vim perpetuam conferre.
“Hinc factum videmus ut in omnibus hujusce-
“modi verbis post vel augmentum vel vocem
“componentem litera & apud scriptores Atticos
“geminetur.” Ex exemplis autem ibidem sub-
junctis liquide patet non eam tantum orationis
partem quæ a Grammaticis verbi nomine vulgo
appellatur sed omnem omnino vocem virum Cl.
hic intelligi voluisse.

V. 140. Μεγαν οκνον εχω, και πεφοβημαι

Nostim. 1.1.

Πηνυς ως ορμα παλιν] *Pierfonus Batavus*, re-
ferente & probante *Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.*
415. pro Πηνυς reponit Φηνυς, ut sententia sit, &
trepido, ut ossifragam timet columba. Sed magnopere
vereor ne, si hæc admittatur emendatio, minus
accurata evadat orationis structura. Verbum enim
πεφοβημαι, cum potestate neutra gaudeat, absolute
ponitur, absque ullo ad rem particularem ad quam
referatur, aut in qua terminetur, actio ista trepi-
dandi, respectu. Qualis autem ponitur ipsa actio,
talis etiam debet esse actionis similitudo, absoluta
scilicet hoc in loco & generalis; *trepido sicut trepidat*
columba, non, *trepido sicut columba timet ossifragam.*

143. — σε τον ιππομανη

Λιμων επωαν] *Quisquis indolem ac potestatem*
articuli τον hoc in loco accurate ac rite expendet,
is, opinor, vix sibi persuaderi patietur adjectivum
ιππομανη ad *Ajacem* referri posse. Ea enim articuli
istius ita ut hic collocati vis est, ut τον ιππομανη ne-
cessario significare debeat *eum qui vulgo pro insano*
notus ac traductus fuerit. Atqui de *Ajace* hoc mi-
nime verum, in quem ante infelicem illam noc-
tem nulla unquam dementia ceciderat suspicio.
Rursus, si adjectivum hoc cum substantivo Λιμωνε
jungi debere statuamus difficile erit significatio-
nem invenire, quæ & huic loco apta sit, & si-
mul, aut ex Græcæ linguæ analogia, aut exem-
plis ex scriptoribus Græcis adductis, astrui &
confirmari possit. Nam quod *Scholias* interpre-
tatur ευανθη, εφ' ου οι ιπποι μαλινονται η τον αραν μεμνηοτα,
και ανδουντα, και επιβριζοντα τη χλην δια το πανθος, utra-
que hæc expositio adeo parum in se habet verifi-
cilitudinis, adeo ab omni analogia aliena est, ut
eas nulla alia de causa in medium attulisse merito
censeri possit, quam ne nihil omnino dicere po-
tuisse videretur. His expensis, eo tandem propen-
deo ut credam, pro ιππομανη rescribendum esse ιπ-
πονομον, *pratum scilicet in quo exercitus equi pasci con-*
sueverant. Quæ vox & contextui optime convenit,

nec longe nimis a vestigiis veteris scripturæ rece-
dit. Ita *Elestr.* v. 182. Βουνομον ακτας.

V. 160. Μετα γαρ μεγαλων βασις αρις αν] *Δρασι*, quod
post αρις αν apud *Stobæum* sequitur, manifestum
est glossēma. Verbum hujus loci sententiæ ido-
neum in sequente ορδοιστο continetur, & inde huc
repeti debet. Frequentissimum enim est, quod
nemini non notum esse arbitror, apud scriptores
tum Græcos tum Latinos, cum duo periodi mem-
bra singula verbum poscunt, diversum quidem,
sed cognatæ quodammodo significationis, poste-
rius tantummodo poni, prius vero subterici & ex
altero repetendum relinqui. Vide *Dorvill.* ad *Cba-*
riton. 394 — 401.

161. Υπο μικρον] Concinnior & commodior est lectio
codicum *Bodleianorum* & editionis *Aldinæ* υπο μι-
κροτερων. Vix enim paroemiacos duos invenies non
nisi uno dimetro anapæstico interveniente se-
junctos.

166. Απαλεξασθαι σου χειρς] *Lege cum Dawesio* in *Mis-*
cell. Critic. p. 224. σου χειρς αναξ, quam vocem &
agnoscunt codices omnes *Bodleiani* editioque *Al-*
dina, & aperte se ejecisse fatetur *Trichinius* metro,
sed frustra & imperite, veritus.

167 — 171. *Dawesius*, ubi supra, coli notam post
αγελαι ponendam, & Μεγαν αυρτοπον δ' υποδεισωντες le-
gendum censet, deleta post υποδεισωντες distinctione.
Ego ita potius hunc locum reformandum esse
puto,

Αλλ' (επε γαρ εη το σου ορμ' απεδραν
Παταγουσιν, ατε Ατηνων αγελαι)
Μεγαν αυρτοπον γ' υποδεισωντες,
Ταχ' αν εξαφνης ει συ φανεις,
Σιγη πληξιαν αφωνοι.

Ut illa, επε γαρ εη usque ad αγελαι inclusive, quasi
interposita, & parenthesis includenda censeantur.
Simili prorsus constructione usus est *Noster Elestr.*
v. 225.

Αλλ' εν γαρ δεινους, (subaudi ειμαι) ου ημους
Ταυτας ακτας
Οφρα μ' εχη βιοτος.

Et ibid. v. 258.

Αλλ' η βια γαρ ταυτ' αναγκζει με δραν,
Συγγνωτε.

Græci etiam sermonis indoles vix patitur ut post
particulam αλλα sequatur το δε, nisi alia de integro
instituat oppositio, Verte, — *At (nunc enim, cum*
tuam aspectum effugerunt, persstreperant, velut avium
greges) te quidem quasi magnum aliquem vulturem ex-
borrescere soliti, si forte ex improvviso te in conspectum
dares, silentio trepidarent muti. Participium υποδει-
σωντες

οὐτὲς ad Græcos, non ad avium greges, referri debet, nec significare potest, quod putarunt Scaliger. & Johnsonus, metu defuncti, aut qui timere desierunt, neque enim ea aoristi istius vis est, sed qui sæpius jam olim metuerunt, adeoque metuere jam adfuerit, ad primum conspectum iterum metuent.

V. 172. Η ἴα σε ταυροπολά &c.] Anne scilicet te quæ apud tauros versatur &c. Omnia enim in hac strophæ interrogative & dubitanter dicuntur.

176. Ακαρπῶτον χάριν] Pessime pro ακαρπῶτον Johnsonus reponit ακαρπῶτον. Si enim ita legis, νικη ακαρπῶτος erit *victoria infructuosa* unde nihil cuiquam, ne Ajaci quidem ipsi, commodi rediit; sin ακαρπῶτος vero cum χάρις jungatur, gratia Dianæ, cui victoria accepta referri debebat, infructuosa intelligenda erit, quod Poetam voluisse satis superque constat. Vide *Triclinium*.

178. Ητ' ελαφβολίας] Plene scribendum foret ἡτ' ελαφβολίας. Ita μὲντ' αν, pro μὲντοι αν, sæpe scriptum reperitur. Vide supra v. 86. & infra v. 191. Μὴ μ' ἀνᾶξ. Verte autem, Aut propter cervos quosdam quos non oportuit venatione occisos. Idem scilicet hoc in loco valet dativus ac ἐνεκα ελαφβολίας πινος. Dativum autem hac constructione positum hanc vim ac potestatem apud Atticos obtinere satis constat. Euripid. *Helen*. v. 78.

Καὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς ἐμὲ τυχεῖς.

Idem *Herc. Fur*. v. 292. 293.

οἱ γὰρ εὐχνοῖς

Καμνοῦσι τοῖς αἰχμοῖσι τῶν τεκνῶν ὑπὲρ.

Idem *Bacch*. 1118. 1119.

Οἰκτερεῖ δ', ὦ μητὲρ με, μὴδ' εἰς ταῖς ἑμαῖς

Ἀμαρτῖαισι, παῖδά σου κατακταῖς.

Alludit nimirum Chorus ad Agamemnonis ex ceruo Dianæ venatione occiso calamitatem, indeque secutam Iphigeniæ immolationem. Casum hunc ita enarrat Noster in *Electr*. v. 568. — 574.

Πατὴρ ποδ' οὐμός (ὡς ἐγὼ κλυῶ) θεῶς

Παιζῶν κατ' αἰῶς, ἐξέκλινον (forte ἐξενίκησεν) παῖδιν

Σπικτον κεράσιν ελαφῶν, οὐ κατὰ σφαγᾶς

Ἐκκομπάσας, ἐπὸς π' πυγχαῖν βαλῶν.

Καὶ τοῦδε μνηστὰς Ἀντιφᾶ κορῆ

Κατερχ' Ἀχαιοῖς, ὡς πατὴρ ἀντιστάδιον

Τοῦ θύρος ἐκδυσσεῖ τὴν αὐτοῦ κορῆν.

179. Η τιν' Εὐναῖος] Optime ἡντινα reposuit Johnsonus, vox enim ista pro πνα sæpe ponitur. Vide *Triclin. Schol.* ad v. 1070.

183. Ουποτὲ γὰρ φρενὸν γ' ἐπ' αἰετῆρα] Perperam omnino hæc exponit Scholiastes vulgaris, & perperam ita interpretatur Johnsonus, Nunquam enim aliter a sana saltem mente ad læva devius isse. Ut verbo for-

mæ indicativæ εἶας accedat vis potentialis, necessario adjuncta requiritur particula αν. Melius Interpretes Baroccianus φρενὸν δὲν, ἡγουν οἰκοδὲν, ἀπο οἰκείας γνώμης. Melius etiam vidit Camerarius & ad hanc sententiam versionem suam accommodavit. Verte igitur, Nequaquam enim ex propria mentis sententia ad læva devius tantopere ibas in greges irruens.

V. 190. Η τὰς ἀσπῶν Σισυφίδαν γένεας] Johnsonus pro τὰς conjicit legendum πῶας, sed nihil immutandum. Articulus ὁ facile subaudiri potest, aut etiam a præcedentibus οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, in quibus continetur, repeti. Πῶας autem γένεας, pro eo qui a genere quodam ortus est, vix Græce dici puto.

192. Εὐ' ὦδ' ἐφαλοῖς] ὦδ' hic, non ita.

193. Versus est ionicus a majore dimeter brachyca-
talectus.

195. Τὰδ' ἀγωνία γόλα] Cl. MUDGE interpretatur, In hac commoratione castrensi, eadem propemodum significatione qua supra ἐφαλοῖς κλισίας habemus.

196. Antispasticus est glyconius.

197. ὦδ' ἀταρῆντα] ὦδ' ita, hoc παῖτο, non, hic. Verte, Inimicorum autem petulantia hoc παῖτο absque metu grassatur. Versus autem est ionicus a majore (non anapæsticus, quod vult Triclinius) constans ex ionico, epitrito secundo, & syllaba.

198. Fallitur Johnsonus nihil forsan aliud hîc designari vocibus istis, εὐανέμοις βασιταῖς, dicens, nisi locum ubi positum erat Ajacis tentorium. Metaphora plane est ab igne per sylvas vento expositas furente desumpta, qua inimicorum Ajacis animi, ad insolentiam & contumeliam proclives, eleganter depinguntur. Doceri autem velim, unde noverit Johnsonus Ajacis tentorium in saltibus ventosis fuisse positum; aut quid, ad hostium petulantiam quod attinet, interessè potuerit, an locum editum ventisque expositum, aut vallis imæ recessum, occuparet.

199. 200. In metro ionico a minore pœon secundus, quippe qui cum metro ionico majore sympathiam habet, locum obtinere minime potest. Ita igitur potius hosce versus constitui debere existimo,

Παντὸν κερχα basis anapæstica

Ζοντῶν γλῶσσας βαρυαλγῆτ. paroemiacus

Ἐμοὶ δ' ἀχρὸς ἔστακε. ionicus a majore dimeter catalectus.

204. Rectius hæc interpretatur Triclinius.

208. 209. Τὶ δ' ἐνπλάκται τῆς ἀμείας

Νυξ ἡδὲ βαεγς] Τῆς ἀμείας, subaudi συμφορᾶς,

quæ vox quodam modo etiam continetur in voce βαεγς. Idem enim vult π δὲ βαεγς, ac πδὲ βαεγίας συμφορᾶς.

- φορας. Constructio est, κατὰ τι δε βαρος νυξ ἡδε ἐνὶ ἡλλαν-
ται της ἀμερίας συμφορας. Ita vides verbum passivum ἐν-
ηλλαται vim transitivam non hīc habere. Αἰμαρίας,
quod in quibusdam legitur libris per metrum hīc
stare nequaquam potest. Nulla enim unquam in
an fit synizelis.
- V. 211. Λεχος δειαλωτον] Omnino, ut constet me-
trum, legendum est δουριαλωτον, hæc enim vox an-
tepenultimam corripit.
212. Simili sensu verbo ἀνέχειν usus est Euripides He-
cub. v. 120.
Της μαντιπολου Βαχχης ἀνέχων
Λεκτῆς Αζαμεμων —
216. Ἡμῶν ὁ κλεινος] Lege ἡμῶν, ultimam enim hīc cor-
ripit.
220. Κεινον χηστηρια τ' ανδρος] Ita apud Æschylum Sept.
contra Theb. v. 236. σφαγια & χηστηρια juncta repe-
riuntur,
Ανδρων ταδ' ἐστὶ σφαγια καὶ χηστηρια.
Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 236. ex inter-
pretatione Scholiastæ, πολυμηματα καὶ παρθέσεις, excogi-
tavit δραστηρια, sed vocem illam substantive posi-
tam nusquam repertam fore auguror.
222. Αἰδωνος ἀγγελιαν] Recte Johnsonus ex duobus
Bodleianis & Turnebiana reponendum censet αἰδοπος.
Ita etiam legerunt Triclinius, Suidas voce Αἰδο-, &
vetus Scholiastes, sicut ex Suida qui eum exscrip-
sit, colligere licet. Hic autem recte interpretatur
furiosi.
223. Φευκτην] Lege ex scriptis, φευκται.
225. Τποληζομεναν] Recte ὑπό κληζομεναν reposuisse vide-
tur H. Stephanus.
227. Choriambicus est dimeter hypercatalectus.
229. 230. Θανεται παραπληκτω
Χει, συγκατακτας] Distingue cum editione
Stephaniana post θανεται, non post χει.
232. Glyconius est polyschematistis, vide Hephæst.
p. 60.
233. Ωμοι. εκειθεν εκειθεν ας' ἡμιν] Melius scripti omnes,
Aldina, & Turnebiana, κειθεν, κειθεν.
235. Εἰσω σφαζ' ἐπὶ γαιας] Lege εἰσω σφαζ' ut elidatur
augmentum.
245. Τιν' ἡδῶ] Recte Camerarius, aliquem nunc; seip-
sum intelligit Chorus.
250. Ποντοπορω γαι μεδιναι] subaudi εἰρεσιαν, quod a præ-
cedente εἰρεσιας repeti debet.
257. 258. — λαμψας γαρ ἀπερ σερεσας
Αἰζας ὅζις νοτος ὥς, ληγει] Cl. MUDGE pro
ἀπερ reponit ἀτ' ἐκ, & post αἰζας distinguit, utrum-
que, meâ sententiâ, recte.
- V. 259. Φρονιμος νῆον αλγος εχει] Elegantius φρονιμον ex
Aldina & Bodleianis reponit Johnsonus.
304. Οσση κατ' αυταν ἕβαν εκποσιτ' ἰων] Rectius hæc in-
terpretatur Cl. MUDGE, Quantis ipsos cruciatibus
mox regressus ulcisceretur.
305. Επαῖζας αωδης ἐς δομοις παλιν] Rectius, ut videtur,
cum præcesserat επαῖζας, Bodleiani duo, Aldina, &
Turnebiana, ἀπαῖζας.
308. Παιτας κερσ θωνῶεν] Lege κερσ θωνῶεν.
330. Φιλων γαρ οἱ ταιοιδε νικωνται φιλοι] H. Stephano assen-
tior, longe commodiorem esse Stobæi lectionem,
νικωνται λογοις.
348. Ιω μοι φιλοι γαυβεται] Rectius in tribus Bodleianis
& Aldina abest το μοι, ut versus sit periodicus ca-
talectus.
349. Glyconius est.
350. Periodicus est acatalectus
351. 352. Iambici sunt dimetri acatalecti.
353. Choriambicus est dimeter catalectus.
356. Rectius abest μοι in tribus Bodleianis & Aldina.
363. Πλεον το πημα της ατης πδει] Genitivus της ατης a
comparativo πλεον pendet. MUDGE.
- 364 — 366. Hi tres versus asynarteti sunt ex doch-
maicis.
366. Εν αφοβοις με θρησι δεινον χερας] Verte, Me inter in-
trepidat feras manu terribilem. Neque hæc per
ironiam dicit Ajax sed priora ejus præclara faci-
nora, & contra homines, & contra feras, olim pa-
trata, noctis præcedentis casus indignatus, com-
memorat. Certe nunquam, quod meminerim, θη-
ρις vocantur pecudes.
374. Iambicus est dimeter acatalectus sicut v. 376.
idem est catalectus.
375. Κλυτοις πσιων αιπολοις] Quamobrem αιπολια hoc
in loco κλυτα vocantur conjicere non possum. Ne-
que enim mihi satisfacit ironia ista Johnsoni, nec
Scholiastæ expositio, ea scilicet κλυτα appellari cen-
sentis δια τας εν αυτοις παραχας και φωνας. Existimo
igitur, saltem donec melius aliquid proferatur, le-
gendum esse κλυτοις pro εκλυτοις, prima vocali brevi
proper diphthongum finalem vocis καὶ præceden-
tem elisa, languidis scilicet & imbecillibus. Hic au-
tem versus, sicut & proxime præcedens, chori-
ambicus est purus dimeter acatalectus.
381. Κακοπνευστον τ' αλημα σρατου] Αλημα idem signifi-
cat quod αλητης, errorem scilicet mendicium, nisi
quod contemptum loquentis quodammodo diser-
tius exprimit. Suggillatur autem Ulysses quasi
undiquaque discursans, & quælibet oblata occa-
sione, ut proxime Achillis arma, mendicans.
MUDGE.

V. 388. Πως αν τον αιμωλυτατον] Pro πως rescribi malim ὡς, potestate optativa. Votum enim concipi ex Tecmessæ responso, Όταν κατιυχῇ ταυτ' fatis patet. MUDGE.

392. Ταυτ', ὅμου] Rescribe ταυτ', ὅμου, prout in duobus Bodleianis legitur.

394. 395. Ιω σκοτος εἰμον φας ερεμβος
Ω φαινον ὡς εἰμοι] Scripti omnes Bodleiani, & Aldina, habent ερεμβος & φαινοτατον, & ita etiam legisse constat Scholiastem veterem. Ερεμβος, & φαινον, voces sunt nihili, a Triclinio metro succurrere cupiente interpolatae, quod fatetur etiam ipse. Sed alia ratione metro fatis caveri potest; ita enim constitui debent hi versus,

Ιω σκοτος εἰμον φας, pæonicus dimeter acatalectus

Ερεμβος ω φαινοτατον ὡς εἰμοι asynartetus e duabus penthemimeribus trochaicis.

Antithetici ita etiam restitui possunt,

Ιω πορι ἀλλορροδοι

Παραλα τ' αντρα, και νεμος επακτιον.

400. Pherecratius est ex ditrochæo & epitrito catalecto, trochaicum enim metrum spondæum locis imparibus nunquam admittit.

401. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus trochaicis.

402. Iambicus est dimeter brachycatalectus.

405. 406. 407. Ει τα μεν φθινει, φιλοι

Τοις δ' ὅμου πηλας,

Μωραις δ' ἀρχαις ποροκειμεδα] Cum nihil hic variant codices, nihil etiam immutandum cenfeo. Sententiam, obscuriorem licet, satis feliciter exponit *Camerarius*, ad cujus mentem verte; Si alia ruant & evanescent (gloria scilicet rerum olim præclare gestarum) alii autem simul premar (ignominia scilicet ex nocturna hac expeditione orta) & stultorum spoliis in medio jaceam.

409. Periodicus est catalectus.

411. Α ποθεν οὔτος ουκ ετλη ποτ' αν] Rectius *Camera-*rius, Quæ prius iste nunquam sustinisset.

427. Ωδε ποροκειται] Bodleiani omnes & Aldina ποροκειμαι, quod forsan melius.

435. Τα ποστα χαλλισει αεισους σπατου] Sensus est, Summa præ omnibus qui in exercitu una aderant præmia honoraria virtute sua adeptus.

443. Καρτος αριστεας] Rescribe ex Aldina & tribus Bodleianis, κρατος, ut in quarta fede viterur anapæstus.

448. Γνωρις αποξαν της εμης] Ita rectius & elegantius quam quod voluit *Johnson*, αποξαν. Recte interpretatur *Camerarius*, resistissent, aberrassent.

V. 475. Τι γαρ παρ' ημης ημερα τερπειν εχει

Προδεισα, καναδεισα του γε κατδανεν] Sententia hujus loci non difficilis est, eam vero ita reddere, ut eadem quæ in Græcis orationis forma & constructio retineatur, non oppido est facile, quod fatis indicant varia Interpretum tentamina. Ita tamen non incommode verti posse puto. Quid enim dies diei addita jucundum habet quod ipse se apposuerit, atque ita distulerit moriendi diem? moriendi

481. Υποβλητον λογον, Sermonem ab alio suggestum. Eodem sensu supra v. 188. υποβαλλομενοι.

484. Τας δε φροντιδας μεδεις] Verte, hisce cogitationibus abjectis.

485. Τυχη αναγκαια est conditio servilis. Ita apud *Homero* Iliad. π. v. 831. 836. ελευθερον ημας & ημας αναγκαιον sibi mutuo apponuntur, ubi vide etiam *Eustathium*. Hinc etiam, ut videtur, Λαμπριον apud *Atticos*, testibus *Hesychio*, *Suida*, & *Harpocrati*one, vocabatur Αναγκαιον, & Tyrannus, teste *Hesychio*, Αναγκομενεαρχος.

511. Διοισιται, verte ad mentem *Scholiasæ Bodleiani*, procul asportabitur, huc & illuc jactabitur.

515. Συ γαρ μου πατειδ' νισωτας δερι] Elegantius in Aldina & libro *Laudiano* legitur, συ γαρ μοι πατειδ' &c.

531. Και μιν φοβοισι γ' αυτον εξιλυσαμην] Veriorem esse existimo *Camerarii* interpretationem, Atqui formidine eum exsolvi, id est, sicut idem recte exponit, Metu & periculo eripui. Nunquam enim credo κλυειν ablegare significat.

535. Εγω φυλαξα] Lege εγω φυλαξα. Minus etiam necessario *Canterus* pro τουτο γ' αρκειται, reponi mavult τουτῳ γ' αρκειται, accusativum enim rei eleganter regit verbum αρκειν. Ita paullo supra v. 439.

Ουδ' εργα μειω χειρος αρκαταις εμης.

537. Ως εκ τωνδ', Ut res nunc se habent. MUDGE.

547. Τα παθοθεν, simpliciter intelligendum puto, a paterna origine, sicut primum vertit *Johnson* quam postea sententiam mutavit.

558. Εξ οἴου παφης] Lege εξ οἴου παφης.

561. Ου τοι σ' Αχαων οίδα μη τις ιλειση] Legendum videtur ιλεισει. Vide *Dawes*. Miscell. Critic. p. 222.

582. Πυραζε θασον] Cum *Grotio*, & ad mentem *Scholiasæ Bodleiani*, verti debere opinor, Decoræ te gere, Compone te ocius. Subintelligi videtur την φεινα.

607. 608. Λειμονια μηλων πορ

Αγνειδμος αυην ευκαμει] In Bodleianis & Aldina legitur πορ μηλων quam lectionem se, ut metro consuleret, immutasse fatetur *Triclinius* sed successu adeo infelici, ut antitheticos etiam propterea corrumpere necesse habuerit. Nulla mutatione facta ita melius constitui possunt hi versus,

Λειμωνία ποτ iambricus dimeter brachycata-
lectus

Μηλων, ἀντιθετός idem

Λέν ενωμα τροchaica penthemimeris.

In iisdem quoque *Bodleianis* omnibus & in *Aldina* legitur ενωμα, non ενωμα, & ita legerunt etiam vetus *Scholias* & *Camerarius*. Ita quoque in veteribus quibusdam libris se scriptum reperisse fatetur *Triclinius*. Hinc, non incommoda forsan conjecturâ, reponi posse arbitror εννομας εν λειμωνια scilicet ποτ νομας, ut sententia sit; *Longum est, ex quo, tempus, in Ideo maneo pratensi gramine pecudum, ipse semper in eo pascualis nullo numero habitus*. Vitæ nimirum præsentis incommoda cum præteritæ, quando domi degebat, felicitate comparat Chorus, & poetice exaggerat. Domi sub tectis habitabat & rura sua colebat; ante Trojæ vero mœnia sub dio, humi stratus, in pratis sicut pecus jacebat, ipse vix majore quam pecus pretio habitus. Et ut hoc quidem significaretur, Chorum nempe pecudis quasi, & non hominis, ritu vitam in littore Trojano agere, post λειμωνια ποτ. Poeta μηλων addidisse videtur, quæ vox alias otiosa & supervacanea videri possit, & ut magis adhuc manifesta similitudo ista evaderet, subjecisse etiam εννομας, ac si revera pecudum more victum in pratis quæreret Chorus. Neque obstat quod sedem secundam in antithetico occupat spondæus, non trochæus. Modo enim versus versui legitime respondeat metro fati cavetur, nec necesse est ut singuli etiam pedes singulis pedibus congruant.

V. 611. 612. Horum versuum prior est trochaica penthemimeris, alter basis iambrica.

615. Συνεστιν εφειδος, magis simpliciter interpretari velim, *Mecum una adest hic assidens*. Nulla enim certaminis aut luctæ significatio verbo συνεστιν inest, ut alteram illam, quæ Interpretibus tantopere placuit, significationem huc accersamus; ita supra v. 194. Αλλ' ανα εξ ιδρανων & v. 460. ναυλοχους λιπων ιδρας.

618. Πην εν ποτε δουλειω] *Triclinius* minus necessario pro Πην δη ποτε, quomodo in tribus *Bodleianis* & *Aldina* legitur, reposuit Πην εν ποτε. Versus enim est ionicus a majore dimeter catalectus; prior autem in ionicis a majore syllaba communis habetur, aut, quod eodem redit, in prima sede pro ionico a majore pæona secundum semper substituere licet.

619. Νικωντ' εν αρει] Versus scriptura est κρατουντ' εν αρει, quam *Triclinius* metro veritus perperam immutavit. Satis autem metro consultum erit, si pro

εν reponatur εν; quod cætera enim attinet, antipasto legitime respondet epitritus quartus.

V. 620. 621. Νυν δ' αυ φρενος γ' οιωβοτας

Φιλοις μερα πενδες ευρηται] *Bodleiani* omnes & *Aldina* habent οιωβοτας, & ita legerunt vetus

Scholias & *Suidas* qui eum exscripsit. Οιωβοτας vox nihili, nullæque analogiâ formata, a *Triclinio* metro cavente profecta est. Nulla autem mutatione facta optime antitheticis respondebunt hi versus si ita constituentur,

Νυν δ' αυ φρενος γ' οιο-

βοτας φιλοις μερα

Πενδες ευρηται.

Eadem scilicet analogiâ formatur οιωβοτης, apud *Homerum* *Iliad.* n. v. 473. Ω. v. 614. οιοπολος & apud *Hesychium* οιοβιος, μυτοβιος, οιοχτων, διχα ιματτου μονοχτων.

628. Εντροφος αμερ] Mendum manifeste latet in voce εντροφος. Versus enim antitheticus iambricus hemiholius similis præcedenti, nec cum choriambum non habet, choriambicus esse, quod vult *Triclinius*, potest. Forsan formâ Atticâ legi potest εντροφος pro εντροφος; ita certe omnia inter se optime convenire deprehenduntur.

630. Ionicus est a majore dimeter acatalectus.

631. Ithyphallicus est.

633. Dochmaicus certe est, neque, cum a spondæo incipiat, trochaicus esse potest.

656. Και φανεντα κρυπεται] Κρυπεται hic passive poni existimo, & regi a participio φανεντα recto casu posito. Verbum enim istud tempore præsentis potestate media nuspiam reperiri credo.

660. Επηλυονθην σομα, *Acie* mihi *molliri ac retundi passus sum*. Continuat metaphorâ a ferro, aquis ut indurecat tincto, atque inde acie firmiore prædito, desumpta.

665. Μην βαρειαν εξαλευσονται θεας] Apud *Hesychium* legitur εξαλυξωμαι.

677. Αρχοντες εισιν, ωδ' υπεκτεδν. π μ] Perperam lectionem editionis *Aldinae* & duorum *Baroccianorum*, π μ, vulgatâ prætulit *Johnsonus*. Nam π μ priorem nunquam corripit, quod monuit & *H. Stephanus*.

679. Τουτο μεν νιφοσθεις] Τουτο hic per ellipsin apud scriptores Græcos usitatissimam idem valet ac δη τουτο. Propter hanc causam. Vide *Bos Ellips.* Græc. p. 325. & infra *Antigon.* v. 171. 173.

687. Εγω δ' επταμαι χαρ αρπως οπ] Particulæ δ' nullus hic locus esse potest; præcedentibus enim hæc omnino consentanea sunt, neque ulla instituitur oppositio. Legendum igitur est Εγω, quo pacto

* B

omnes

omnes statim tolluntur difficultates quæ *Triclinium* tantopere torserunt.

V. 688. Οτ' εχθρος ημων] Pulcherrime *Kusterus* ad *Suidam* voce *Εχθραντος* reposuit ο τ' εχθρος ημων, *Et inimicus nobis.*

696. Τιμεις δ' εταυροι ταυτα τινδ μοι ταδε Τιματε] Verte, *Vosque socii eadem hæc mandata quæ & hæcce mulier cum reverentia observate.* Ita infra v. 1368. φιλοις τιμας νεμειν est, *amicis obsequi, morem gerere.*

702. Εφριξ εν ερωπι] Το εν ab *Aldina* abest, & ita, fatendum est, concinnius procedit metrum; sed tunc in antithetico etiam omitti debet το γαρ, quod commodè quoque fane abesse potest, & legendum erit Ελυσεν αιον &c.

704. Versus est ionicus a majore hemiholius. Ad hæc illustranda faciunt quæ leguntur in *Æschyli Persis* v. 447.

Νηος τις εστι περδε Σαλαμινος ποτων
Βασι, Δυσσρμος νευσιν, εν α φιλοχρητος
Παν εμπατελει, πεντας ακτης επι.

715. Versus est asynartetus ex duabus penthemimeribus iambicis. In antistrophe vox νεικων per synizesin fit dissyllaba.

718. 719. 720. — παρσ λευκον
Ευαμερον πελαται φας
Θωων οικυαλων νεων] Verte, *Præsto est lux candida fausta ut accedat (id est, mox accessura est) ad celeres pontivagas naves.*

726. Τε και φλεγει και ουδεν αναυδητον, ευτε γ' &c.] Versus antitheticus est *Ικαριων* υπερ πελαγων. Hos duos qui conciliare contendit, is profecto & operam ut ludat & frustra sit necesse est. Cum enim vox *Ικαριων* primam producat, secundam corripiat, versus hic quidem choriambicus erit dimeter hypercatalectus, ex choriambico, dijambo pentasyllabo, & syllaba, ille vero iambicus est dimeter hypercatalectus qualiscunque adeoque alteri legitime respondere nequaquam potest. In libris quidem scriptis & in *Aldina* alia longe diversa reperitur lectio, cujus in editis recentioribus nec vola nec vestigium comparat, a *Triclinio* nimirum ejecta. Ad hunc enim modum illi,

τε και φλεγει
Κουδεν αναυδητον φαπζαι
μ' αν ευτε γ' &c.

Sed ita augetur, non tollitur difficultas, cum hæc vel mole sua minus adhuc versui strophico accommodari queant. Manifestum est igitur quædam huc a mala manu irrepsisse. Attente autem circumspicienti statim se produnt ista τε και φλεγει

ad finem versus præcedentis adfuta. Nimirum και φλεγει glossēma erat a quodam, *Scholiastarum* ritu, supra verbum μαρταιναι scriptum, quod deinde in contextum descendit. Postea particulam τε addidit aliquis, qui vocis *Ικαριων* modulum, æque ac *Triclinius*, adeo ignorabat, ut dijambo esse putaret. A *Triclinio* autem ipso non fuisse additum exinde constat, quod in *MStis* etiam legitur ad ejus recensionem non interpolatis. His autem reiectis restant,

Κουδεν αναυδητον φαπζαι
μ' αν ευτε γ' &c.

choriambicus scilicet dimeter hypercatalectus, qui antithetico optime respondet; epitritum enim tertium dijambo omnino opponere licet.

V. 734. Προσωδεν σειχοντα, *E longinquo proficiscentem.*

738. 739. Ως ουκ αρκεισι
Το μη ου πετροισι πας καταξανδεις δατειν] Rectius *Barocciani* & *Turnebiana* ως ουκ αρκεισι. Verte autem ad mentem *Camerarii*, *Ut in illo non satis præsidii sit futurum quo minus saxis totus laceratus ipse moriatur, Ajax scilicet.*

742. Ληγει δ' εις δραμματα του προσωτατου] Verte, *Qui evit tamen contentio ingravescens infra extrema, priusquam ad extrema devenit esset.*

745. Τοις κυειοις γαρ παντα χην διλουν λογον] *Johnson* mavult δουλον λεγειν, sed cave quidquam mures; non enim constat Nuntium fuisse servum, magis verisimile est militem fuisse a *Teucris* cohorte. Quinetiam antitheses non curiose sectatur *Sophocles*; recentiorum potius sunt istæ deliciae.

752. Ενδεδεν σεγης. *Intus e tentorio.* *MUDGE.*

773. Κεινος δ' απ' οικων ευδης εξορμαιμενος] Αι δευτεραι φροντισες non sunt semper, quod ait Poeta, σφωπεσαι. *Johnson* enim cum recte ευδης εξορμαιμενος, jam profecturus, interpretatus esset, secundis postea curis plane contra sententiæ indolem reddidit, statim erumpens.

786. Καθ' ημας ουποτ' εκρηξει μαχη] Ab ea parte quam nos tuendam suscepimus nunquam perfringetur acies. *MUDGE.*

787. 788. Αστεινη δεας
Εκθησιν οργην] Verte, *Hisce sermonibus alienatum a se deæ animum natus est.*

789. Αλλ' επιερ εστι τινδ δ' ημερα] Τινδ δ' ημερα, si plene scribatur est τινδ τη ημερα. Ita supra v. 767,

Ελα γαρ αυτον τινδ δ' ημερα μονη.
επιερ εστι autem est, si fieri potest, si datur. ειναι pro δυνατον ειναι sæpissime apud scriptores Atticos ponitur. Vide *Thucydidem* edit. *Duker.* p. 241. 242. 244. & ibid. *Scholias.*

V. 797.

V. 797. Μὴ γάρων πῶα] Verte, *Adeo ut aliquis minime sit gavisurus*. Voce autem πῶα designatur ipsa Tecmessā. Ita supra v. 245. de seipso Chorus ὦρα πῶα &c.

801. Αἰαντος ἀεθζεν] Πραῖς hic & mox infra non *Actio-* nem significat, sed *Fortunam, rerum Ajacis Statum*.

802. Lege φης, præeunte *Dawesio* Miscell. Critic. p. 268.

805. Ὡς μ' ὠδινειν τι φης] Lege φης. Verte etiam ad mentem *H. Stephani*, *Adeo ut metu excrucier quidnam dicas*.

809. 810. τῷδε δ' ἐξοδον

Ὀλέθριον Αἰαντος ἐλπίζει φερεῖν] Verte, *Hunc vero exitum Ajacis (nimirum si contigerit) exitialem se deprehensurum existimat*. Scholiastes autem monet Ὀλέθριος hic legi pro Ὀλέθριον, quam lectionem præfert etiam *Canterus*, sed perperam. Nam Ὀλέθριος τι φερεῖν, pro Ὀλέθριον τι εἶχεν ne Græce quidem dici existimo.

812. 813. Του Θεστοριου μαντεος καὶ ἡμεραν

Την νυν, ἔτ' αὐτῷ θανάτον ἢ βίον φερεῖ] Verte, *Ex vate Thestoride hac ipsa die, (non de hac ipsa die) quod hæc illi mortem aut vitam adfert*. Ad verbum φερεῖ repetitur ἀπο κοινοῦ, ἢ νυν ἡμερᾶ. Rectius autem *Aldina* μαντεως, non μαντεος.

814. Προσπῇ ἀναγκῆς τυχῆς] *Αναγκῆς τυχῆς* non ab ἐνενεχ. subaudito regitur, sed a verbo προσπῇτε. *Prævertite fortunam quæ necessaria videtur, vel, Obviam ite calamitati huic antequam necessaria deveniat*.

816. Ἀγχιλοῖς, melius *Aldina*, *Baroccianorum* unus, & *Turnebiani* nonnulli, ἀνθηλοῖς.

827. Εἰτω καὶ λογιζέσθαι ῥολῆ] *Quamobrem Johnsonus* pro εἰτω reponi jubeat εἰ το, divinare non possum. Melior certe est vulgata scriptura.

834. Εἰ δὲ τῶνδε] *Rebus autem prout se nunc habent se habentibus*. MUDGE.

842. Τοσαῦτα σ' ὦ Ζεῦ ἀεθρεῖπω] *H. Stephano* assentior, verisimilius esse ἀεθρεῖπω quod in quibusdam suis libris reperit *Turnebus*. Ita certe legisse videtur vetus *Interpres*.

844. Τὰς τιδηματ] Frivola prorsus est innovandi causa, quod Poeta alias eodem sensu usus est voce τιδηματ, quo hic usurpatur τιδηματ; eadem enim ratione & isthic reponere possumus τιδηματ. Sed Poetæ conservetur copia sua & varietas.

879. Κούδεις ἐπιστάται με συμμαδεῖν τοπος] Reponendum censeo συμπαδεῖν, *Neque ullus me condolentem audivit locus, quod certe fecissem si hominem offendere fuisset datum*. MUDGE.

880. Ἴδου, Ἴδου' δὴν πεν γὰρ κλυὼ πῶα] Claudicat metrum, quod sanari potest legendo γὰρ αὐ κλυὼ. Editio *Al-*

dina & codex *Bodleianus* habent αὐ, sed omittunt γὰρ.

V: 883. Πᾶν ἐστῆναι πλευρὸν] Nullus hic accusativus a voce passiva ἐστῆναι, quod asserit *Johnsonus*, regitur.

886. 887. Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου μόλων

Κελευθὸν ἀπὸρ οὐδαμῶς δῆλοι φανεῖς] Difficillima est hujus loci constructio; ita tamen fortasse non incommode reddi potest; *Neque vero mihi sane vir hic (id est Ajax) uspiam comparens indicat se viam ab ortu solis profectum; ut δῆλοι cum μόλων jungatur, idemque valeat ac δῆλοι μόλειν, & μόλων aoristi secundi participium esse & temporis præsentis perfecti notionem repræsentare intelligatur; sicut paullo supra v. 404. Ποι μόλων μένω; Quo profectus manere potero? Atque hujus quidem constructionis exemplum haud multum ab simile infra habes *Antigon.* 248.*

δῆλοις δ' ὥς τι σημαῖνον γεν.

Aut si cum *Scholiaste* δῆλοι pro δηλουται, verbum acti-
vum pro passivo positum, statuas, quod a *Thucydide*, notante *Dionysio Halicarnassæo*, interdum factum esse constat, tunc ad τὴν κελευθὸν subaudiri potest præpositio κατὰ. Forſan etiam media quodammodo potestate præditum dici potest verbum δῆλοι, ut subaudiri intelligatur ἐαυτον, quomodo verbo παρέχειν infra v. 1165. usus videtur *Noster*. Aut forſan denique, unâ tantummodo immutatâ literulâ, rescribi potest δῆλος φανεῖς, subaudito ἐστ. Utcunque statuas, hoc mihi quidem certo certius esse videtur, voce ἀνὴρ, non hominem quemvis obvium, sed ipsum *Ajacem* designari.

890. In editione *Aldina* pro ἀγας, melius, ut videtur, legitur ἐδρας.

892. Θεων, verte, *Deorum*, non *Dearum*.

893. Βοσποριαν ποταμῶν] Verte cum *Camerario*, *Bosporiorum amnium*. Versus autem dactylica est penthemimeris, sicut & v. 891.

894. Ἰδρις, verte, *Gnarus*, non *Gnara*.

895. Εἰποδὶ πλάζοιτ' αὐ] Cum vetus scriptura, fatente *Triclinio*, & astipulantibus *Bodleianis* omnibus & *Aldina*, sit Εἰποδὶ πλάζομενον, & hæc optime per metrum quod dactylica est penthemimeris, similis præcedentibus v. 891. 893, stare possit, non debuit ille, ex ingenio ut videtur, reposuisse πλάζοιτ' αὐ.

897. 898. Σχετλια γὰρ ἐμοὶ, τῶν

Μακρῶν πονῶν οὐρεῖ] Vetus scriptura *Bodleianorum* & *Aldinae*, quamque in suis etiam se reperisse testatur *Triclinius*, est Σχετλια γὰρ ἐμὲ γὰρ τοῖς μακρῶν ἀλατῶν πονῶν. Unde ille, ut metro confuleret,

ejecit vocem αλαταν. Mihi quidem ista, εμε γε τον, glossēma longe magis sapere videntur. Illis igitur ejectis, ita versus hos constitui debere censeo,

Σχετλια γαρ μακρην α- ithyphallicus

λαταν πονων ουειω periodicus catalectus ;
quibus optime respondebunt antithetici ex iisdem Bodleianis & Aldina restituti,

Μεγας αρ' ην εκεινος

Αρχων χρονος πηματων.

V. 900. Αλλ' αμειννον ανδρα μη λευατειν οπου] Verte, *Sed hominem mente debilem & sui non compotem*, Ajacem scilicet, cernere non posse ubinam sit. Ista enim, αμειννον ανδρα de Ajace, non de Choro, certissime dicuntur. Cl. MUDGE αμειννον interpretatur *hominem instar mortui umbræ evanidum*, & ex oppositione inter αμοκρατη & αμειννον instituta leporem quendam sectatum Poetam putat.

912. 913. Αραξ τονδε γε συν-
ναιτα. ω ταιλας]

In Aldina & libro *Laudiano* deest πν, quæ vox ad supplendum metrum addita videtur. Malim autem substitui particulam γε. Ita enim veteri antitheticorum scripturæ magis convenienter constitui possunt hi versus,

Αραξ τονδε γε συν-
ναιτα. ω ταιλας —

Antithetici erunt juxta Bodleianorum & Aldinæ scripturam,

Αταυδον γ' εργον Ατ-
ρειδαν τωδ' αχει —

ita ordine concinniore minusque intricato collocantur verba. Antispasto vero versus strophici rite in antistropha opponitur epitritus primus.

915. Ως ωδε τουτ' εχοντος] Verior est scriptura codicis Bodleiani, τουδ' εχοντος. In omni enim voce plusquam monosyllaba diphthongus finalis sequente vocali brevi vix eliditur, si excipias diphthongum αι in verbi fine.

917. Αυτος παρς αυτου δαλον] Δαλον hîc adverbialiter, pro more adjectivorum neutrius generis, ponitur, quod H. Stephano molestiam facessere potuisse miror.

919. 920. Penthemimeres sunt dactylicæ.

921. Αφρακτος των φιλων] Malim juxta Bodleianos omnes & Aldinam,

Αφρακτος φιλων

ut versus sit dochmaicus ; & in antithetico, affilulantibus Baroccianorum uno & Aldina,

Ο πολυτλας ανηρ.

925. Κειται ο δυσπραπιλος ο] Posterius ο, quod ab uno Baroccianorum abest, rectius omittitur, ut versus sit dactylica penthemimeris,

Κειται ο δυσπραπιλος.

Ita melius respondebit antitheticus juxta Bodleianos tres emendatus,

Ευν τε διπλοι βασιλης.

V. 949. Επειτ' αρων περι] Pro επειτ' legendum est, sententia omnino cogente, cum Scholiaste ηκειτ'. Errorem Typographo imputandum censerem, nisi & in Stephaniana, & in Johnsoniana, obtinere, & Johnsonum etiam ηκειτ' inter varias lectiones reponere, viderem.

986. Εν κενois] Nemine obssistente, scilicet post Ajacis mortem. MUDGE.

988. Λιπων ανιας τε και γοοις διιχεται] Dele το τε quod & ab Aldina abest, ne anapæstus secundam obtineat sedem.

993. Αρ' ημποληκας, ωπαρς η φατις ηρατει] Hoccine præclarorum tuorum facinorum pretium retulisti, quale fert fama? MUDGE.

999. Ω περιπαρς ης παδος] Verte, O calamitas perquam properata.

1005. 1006. Μη τις ως κενος

Σκυμνον Λεαινης δυσμεναν αναρπαση] Johnsonus reponit κενον, ut ad σκυμνον referatur, catulum scilicet *leæna orbum*. Sed nihil immutandum est. Κενος, est, *cibo vacuus*, ac proinde fame stimulatæ. Tunc enim potissimum cum urget fames, feræ catulos suos solos relinquunt, ut cibum propriæ vitæ sustentandæ necessarium sibi quærant, & tunc ut plurimum venatores opportunitatem captant catulos asportandi.

1017. Hæc de fama Ajacis mortui quasi a deo quodam disseminata, ac castra Achivorum statim pervadente, ideo Teucrum, ut puto, fusius commemorantem inducit Poeta, ut preces Ajacis, quas Jovi jam moriturus, ut id ipsum sibi gratificaretur, fuderat, v. 837. exaudire cognoscantur.

1039. Δουλος λογοισιν αντ' ελευθερου φαιεις] Sententiam puto esse, Oratione quæ servum potius quam liberum hominem decet, ut me ab hoc crimine purgem, frustra palam habita.

1041. Παιρα δ' ωφελισμοι] Hæc manifeste vitiosa sunt. Triclinius testatur in antiquis quibusdam codicibus legi παιροι, atque ita legisse constat Scholiastas, tum veterem olim editum, tum eum quem e libris Bodleianis primus edidit Johnsonus, ita denique edidit Aldus. Ut metro autem consulari ejicienda est particula δ, quæ absque ullo sententiæ incommodo abesse potest. Cl. MUDGE cum Johnsono malunt ωφελισμοι.

1044. Αιολου, flexili, lento, qui in omnem partem se flectit dum cadaver expedire studeo. MUDGE.

V. 1047.

V. 1047. Σκεψάδε πρὸς θεῶν πυχὴν δούην βροτοῖν] Malim juxta *Bodleianum* legere τὴν πυχὴν, ut versui jucunditas & orationi concinnitas accedat. Ita videtur legisse etiam *Triclinius*, qui synizesin notat in voce θεῶν, quam aliter metrum haud admittit.

1049. Ζωστὴν περδεῖς] Ita cingulo constrictus ut carnes ad ossa usque corroderentur. MUDGE.

1077. Ἡμεῖς μὲν αὖ τὴνδ' ἢν ὀδ' εἰληχὲν πυχὴν] Non δα, sed κατὰ, ante τὴνδε subaudiri debet.

1093. Ἐνθα μὴ καθεστηκοί δέος] Apud *Stobaeum* edit. *Grot.* tit. XLIII. legitur περὶσσηκεῖ, quod vulgatā non est deterius; saltem legendum videtur καθεστηκεῖ.

1096. Καὶν σῶμα γέννησιν μέγα] Verbum γέννησιν mediæ formæ potestatem hoc in loco habere videtur. Verte, *Etiamsi magnum corpus sibi natus fuerit*. Fateor tamen hanc loquendi formam valde mihi esse suspectam. Forsan Poeta scripserit καὶν σῶμα γέ γε γέννησιν μέγα.

1102. Ἐξ οὐρανῶν δραμύσαν] *Secundo vento festinantem*, id est, citissime. MUDGE.

1109. ὅπως Μιν τὸνδε θαπῶν, αὐτὸς εἰς ταφὰς πύσῃ] Lege πύσει. Vide *Dawes.* *Miscell. Critic.* p. 228.

1111. Εἰτ' αὐτὸς ἐνθαυνοῦσιν ἰβρισις γένῃ] Malim duabus vocibus, ἐν θαυνοῦσιν, sicut apud *Stobaeum*, legere. Eadem constructione hic dicitur ἰβρισις ἐν θαυνοῦσιν, ac supra v. 366. ἐν ἀφροῖς θύρσι δεινὸν χέρας.

1116. Lege φῆς. Idem fac sis & paullo infra v. 1127.

1119. Που σὺ φρατῆγῆς τούδε] Lege cum *Barocciano* tum uno Που σὺ φρατῆγῆς.

1136. Ὡς αὖν ἢς οἶσάπερ εἰ] Verte, *Ut talem te prodas qualis revera es*; id est, hominem imbellem & nullius pretii.

1137. 1138. Με. Οὐκ αὖν ποταπὴν γλώσσαν ἐν χαλκοῖς φίλω.

Τεῦ. Τὰ σκληρὰ γὰρ τοῖ καὶν ὑπερδὴν ἢ δακνέει]

Hos versus Choro, non Menelao & Teucro, tribuendos cenfeo, quod in editione qua usus est *Cammerarius*, quoad priorem tantum, non vero alterum, factum fuisse ex ejus ad locum nota constat. Chorus enim apud Tragicos fere semper moderantis partes sustinet, ut videre est in *Euripidis Alceste*, *Andromacha*, & alibi. Hoc monuit *Horatius* Chori officium exponens *Art. Poet.* v. 196. 197.

Ille bonis faveatque, & concilietur amice,

Et regat iratos, & amet pacare tumentes.

Hunc ipsum locum menti ejus obversatum cum hæc scriberet dixeris. Prius v. 1110. 1111. Menelai erga mortuos insolentiam reprehenderat Chorus, nunc Teucro nimiam in sermone asperitatem pariter culpat. Priora autem illa ad Menelaum monita particula αὖ manifeste respicit.

V. 1143. Ἡ γλῶσσα σου τὸν θυμὸν ὥς μέγαν περφεῖ] *Lingua tua quantos spiritus gerit!* Exprobratio est scilicet, quasi lingua tenuis tantum animosus esset, cætera frigidior. MUDGE.

1153. Μισοῦντ' ἐμίσει] Melior videtur esse *Barocciano* lectio Μισοῦντ' ἐμίσουν.

1160. Σὺ δ' ἀντακούσῃ τούτῳ ὥς τεθαψεται] Ita hæc vertunt & intellexisse videntur Interpretes ac si ad vocem τούτῳ subaudiretur ἔπος aut substantivum aliquod simile quale ad τὸ ἐν in versu præcedente subaudiri constat, sed hoc aperte nimis prohibet generis diversitas. Proculdubio pronomen istud ad ipsum Ajacem referri debet, adeoque locus hic ita verti, *Tu vero vicissim audies quod hic sepelietur*. Neque apud Atticos insolens est hujusmodi constructio; hos enim accusativum pro nominativo sæpe ponere solere exemplis pluribus allatis luculenter ostendit *Kusterus* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 55.

1165. Πατεῖν παρὲν χεῖ τῷ θελοντι ναυτιλῶν] Mediæ formæ quodammodo potestatem hic habet verbum παρὲν χεῖ, & subaudire oportet ἑαυτὸν.

1172. Ὀργὴν δ' ὁμοῖος] Verte, *Ingenio aut indole mihi similis*. Ὀργη enim non hic significat iram, sed ingenium, animi indolem, mores. Vide supra v. 646. 647.

1202. Ἀλλ' ἀρηγεῖς ἐς' ἐγὼ μολῶ] Sequentes es, voce tenui spiritu prædita, legendum est ex *Aldina* & codice *Laudiano* ἀρηγεῖς.

1205. Versus est ionicus trimeter brachycatalectus, ex ionico a minore pæone tertio & trochæo.

1207. Δαρυσσιντῶν μοχθῶν] *Laborum exuberantium instar hastarum quibus borret acies*. MUDGE.

1208. Basis est anapæstica. In antithetico pro σ legendum σν.

1209. Ἀνα τὰν εὐρυδὴν Τροίαν] Si rescribas ἀνα γέ ταν, metrum optime antithetico respondebit; versus enim uterque erit periodus, nunc nimium quantum inter se discrepant. Nec quidquam habet ponderis *Triclinii* excusatio, sed majorem potius metri discrepantiam arguit. Si enim metrum ionicum non admittit dipodiam octo temporum, qualis est dispondæus, quod certissime verum est, tunc versus strophicus erit aut ionicus dimeter hypercatalectus, ex ionico, molosso, & syllaba constans (quantum neque ita legitime erit constitutus, cum molossis sedes tantum impares concedit metrum ionicum a minore) aut saltem (cum Τροίαν penultimam corripere potest) acatalectus ex ionico & epitricto tertio, antitheticus autem periodicus ex ditrochæo & dijambo. Emendatio etiam *Johnsoni* reponentis εὐρυδὴ nec metrum quidquam adjuvat, nec

nec sententiam. Verisimiliter enim admodum ex odio & detestatione qua Trojam prosequitur Chorus, eam aut *obscuram*, aut *squalidam*, aut *marcidam* denique, appellare censei potest. Quod si demum cum codicibus *Johnsonianis* legimus *ἰω ποιοι* in antistropha, ne sic quidem quidquam proficitur quoad metrum; tunc enim antistrophae versus iambicus erit dimeter acatalectus, qui non magis ionico respondet quam periodus.

V. 1218. *Κείνος οὐτε σεφάνων*] Veriorem lectionem suppetant *Aldina* & *Bodleiani*, ut versus sit choriambicus dimeter acatalectus,

Εκείνος οὐτε σεφάνων,

cui optime respondebit antitheticus, revocato ad initium versus *τῷ καὶ* quod *Triclinius* eiecit,

Καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννοχίου.

1223. Epichoriambicus est ex choriambo & epitrito secundo.

1238. 1239. *Τὰς ἑρῆας ὅπως περσεύει- ποιμὲν Ἀδριαῆας*] Omnino cum *Johnson* legendum est *περσεύει ποίμν' αὐν*.

1250. *Οὐτε σὺ, διαμυστῶ*] Melior videtur lectio quam memorat vetus *Scholias*, *διαμυστῶ*.

1251. Lege *φῆς*.

1253. *Ποιῶν ἀνδρὸς*, subaudi *περὶ*, non *ἐνέκα*. Similiter etiam vertit *Camerarius*.

1282. *Τοῦτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἐχὼ λῶν φράσαι*] *φράσαι*, Quod *excogitem*. Ita *Electr.* v. 199. *Δόλος ἢν ὁ φράσαι*.

1285. *Οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων*] Verte, *Ne in rebus quidem parvi laboris*, quales erant sepulchri ritus, qui ab Agamemnone absque ullo periculo Ajaci concedi poterant.

1291. *Ἐρχεων πόδ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκλησμένους*] Genitivum *ἔρχεων*, non a subaudita præpositione *ἐντος*, sed a verbo quod mox sequitur *ἐρύσατο*, regi existimo. Verte, *e plagis liberavit*. Metaphora sumpta est a venatorum indagine, qua sicut feræ cinguntur, ita Græci ab Hectore intra vallum inclusi tenebantur. Ita supra v. 60. *ἔρχη κακῶ*.

1297. 1298. 1299. Haud parum tenebrarum huic loco offudit prava distinguendi ratio. Ita distinguendum censeo,

Τίς τῶντ' ἀπειρῆεν; οὐχ ὅδ' ἢν ὁ δέον τὰδε;

Ὀν οὐδαμῶν φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδὶ

Ἀρ' ὑμῖν οὗτος τῶντ' ἐδράσεν ἐνδίκη.

Verte, *Ille quem dicis nusquam ne pedem quidem contulisse is scilicet erat qui revera vobis hæc patravit.*

1298. Lege *φῆς*, non *φῆς*.

1301. *Ἀκείνους, ἴσσα* præveniens.

1313. *Ὁ φύτευσας πατὴρ*] Ut constet metrum lege *φί- τωσας*, monentibus *H. Stephano* & veteri *Scholias*,

a quo etiam docemur, non Agamemnonis patrem, sed avum maternum, matrem ejus in mare immisisse. Verte igitur, *Pater qui eam genuit.*

V. 1320. *Κείνῳ δόκεν*, lege *κείνῳ δόκειν*.

1326. *Ἡμᾶς αἶψα, Με, Eurysacem, & Ajacem.* MUDGE.

1345. 1346. *Ἐξέστιν οὖν εἰποῦντι τὰλλην φίλῳ*

Σοὶ μὲν ὅσον ἢ παρὸς ξυνερεμῆν] *Scholias*

uterque, vetus, & a *Johnson* primus editus, *Triclinius*, codices *Laudianus* & *Baroccianorum* unus, editionesque veteres, & inter alias *Aldina* & ea qua usus est *Camerarius*, pro *ξυνερεμῆν*, habent *ξυνερεμῆν*, quod verbum mihi etiam, ut & *H. Stephano* magis arridet. Magis enim fit verisimile *Librarium* pro voce metaphorica *ξυνερεμῆν*, a qua etiam fortassis, nescius penultimam corripi posse, ne quid pateretur metrum timebat, vocis magis obviam ejusque incommodi expertem *ξυνερεμῆν*, quam vice versa, posuisse. Adjectivum autem *φίλῳ* cum *σοὶ*, non cum *εἰποῦντι*, coherere intelligendum est.

1354. *Ἐξ οὐ κρατήσα*, lege *ἐξ οὐ κρατήσα*.

1374. *Νικᾷ γὰρ ἢ ἀρετῇ*] Lege cum *Baroccianis* ambo- bus ἢ *ῥετῇ*. *Ἀρετῇ* autem hic Ajacis virtutem, non Ulyssis, proculdubio designat.

1375. *Τοιοῖδε μὲν τοὶ φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν*] *Εμπληκτοὶ*, *τά- ρη*, *inconstantes*, *mutabiles*. Ita apud *Hesychium*, *ἐμ- πληκτοὶς*, *εὐμεταβέτους*. *ἐμπληκτον*, *εὐμεταβολον*. Et ita interpretatur etiam *Suidas* veterem *Scholias*em excr- ibens. In eodem sensu etiam *Euripides Troad.* v. 1204.

Θνητῶν δὲ μωρὸς ὅστις εὐ μετὰσεν δόκων,

Εμπληκτὸς ὡν ἀνδρῶπος ἀλλοτ' ἀλλοσε,

Βεβαία χαίρει. Ita enim hæc legenda in notis

Euripideis monui.

Veriorem autem esse puto lectionem quam suppetant *Bodleiani* omnes, alique codices teste *H. Stephano*, *ἐμπληκτοὶ βροτοὶς*, *leves* & *inconstantes* ab hominibus censentur. Certe quo sensu, aut qua constructione, *βροτῶν*, generandi casu hic stare possit non video.

1382. *Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵζομαι*] Verte, *Nam & ipse il- luc*, id est, ad tumulum, *veniam*; ipse etiam aliquando sepulturâ indigebo.

1383. *Ἡ πάντ' ὁμοία πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ ποιεῖ*] Verte, *Omnia profecto efficere quisque studet ut similia vicissim sibi accipiat.*

1386. *Ὡς αὖ ποιοῦσθαι*] Quocumque demum modo hoc feceris.

1413. 1414. *Κεῖ τίνα φράτῳ*

Θελεῖς κομῆσαι, οὐδὲν ἄλλος ἵζομαι] Verte, *Et si quem de exercitu alium mortuum honoribus sepulcralibus mactare vis, non graviter feram.* *Κομῆσαι* enim est mortuum efferre, unde *ἐκκομίσθαι*, funeris elatio. Ita su- pra

pra v. 1066. 1067. νεκρον χερσιν συγκομιζειν. Vide & *Budæum* Comment. p. 334. 335. Hoc autem dicere vult Teucer, "Ulyssē Ajacis cadaver attingere se quidem ægre ferre, propter inimicitias quas cum defuncto gesserat, ne id huic ingratum sit; ut quemvis vero alium de exercitu, cum casus tulerit, eo honore impertiatur, se libenter manus daturum.

V. 1424. 1425. Κοσμιου ὑπασπιστου nomine comprehenduntur *Lorica, Ocreæ, Galea, Baltheus*, aliaque arma quæ, aut induta, aut corpori adnexa, in pugna a clypeo prætegi solebant.

1426. Σὺ δὲ παῖς τοῦ πατρὸς ὅσον ἰχθὺς] Verior videtur lectio *Bodleianorum* omnium & *Aldinæ*,

Παῖς σὺ δὲ πατρὸς γ' ὅσον ἰχθὺς.

1433. 1434. Καὶ οὐδὲν πῶ λῳονα θνήσκων

Αἰάντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ] In hac constructione explicanda misere se torquet *Triclinius*, neque quidquam proficit; nec sane quomodo quis ex ea se expedire possit video. Omnino reponendum esse existimo,

Κ' οὐδὲνα γὰρ πῶ λῳονα θνήσκων

Αἰάντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

Constructio erit, Καὶ γὰρ οὐδὲνα πῶ θνήσκων Αἰάντος ὅτ' ἦν τότε λῳονα φωνῶ. *Bodleiani* tres habent κ' οὐδὲν.

1437. Ὅτι περὶ] Quænam eum fortuna maneat.

In SCHOLIA Vetera.

Ad V. 17. Lege Ἀρχονδᾶς auctore *Valckenar.* ad *Schol.* in *Eurip. Phœniss.* p. 764.

26. Lege, Ἀνδρᾶ δ' ἐκ πεδίου συνελασάμεν. Exstat *Iliad.* A. v. 676.

51. Lege, τῆς χερσὶ ἀπὲρξᾶ, aut Attice ἀπὲρξᾶ.

148. Legendum puto πρὸς ἑνὰ ἑκάστων, vel ἐν ἑκάστων.

150. Malim εἶχε τὸν φθόνον.

183. Lege ἀνευ μακρίας.

326. Καὶ δῆλος ἐστὶ, verba sunt Poetæ quorum sequitur interpretatio.

332. Εὐκλειπνῆναι πᾶσα τὸν φοῖτον. Hæc ad aliam lectionem, διαπεφοιταῖαι scilicet, pertinere, recte monuit *Valkenar.* ad *Ammonium* p. 149.

428. Delendam existimo vocem χορῶ ante καμνοντι.

635. Pro ἀφροσύνης, malim εὐφροσύνης.

641. Lege ματὴν δὲ ἀντὶ τοῦ ψευδούς.

655. Lege μεταβέβλημενος ἀπο.

660. Legitur apud *Homerum* *Odyss.* I. v. 319. βαπτει μὲγαλα ἰαχοντα.

692. Omnino legendum est καταγῆν.

742. Lege, πρὸς Ἀγλαμμένονα ἑρῆς.

V. 795. Lege εἶδαι πρῶτον εἰπεῖν, non εἶδισι.

846. Forfan χρανθῆναι.

877. Lege καὶ νύξ ἀπώδει.

879. Malim περιηλθόν.

918. Legendum puto οὐκ εἶδαι καὶ τὸν χρῶν &c.

936. Pro ελθεῖν lege ελπίειν.

1081. lin. 1. Lege δεινὸν τοσούτον.

1124. Lege ὑπετάξο.

1183. Legendum puto, ταχύναι δὲ, ἀντὶ τοῦ ταχύναι, ἀπεύσον' κατ' ἐπιτάσιν λέγεται τῆς ἀπουδῆς.

1313. Lege τ' ἥλκον το φῶ καὶ βραχὺ, quemadmodum habetur apud *Triclinium*.

1375. Versus Homericus est *Odyss.* τ. v. 132.

Εὐπληγδὴν ἕτερον γὰρ περὶ μεροπῶν ἀνδρῶπων.

1383. Lege τῷ ὑπείκειν.

In SCHOLIA a Johnsono primum edita.

162. Lege φθονεῖν & φθονοῦσι, non φρονεῖν & φρονοῦσι, & pro διαδρεῖν rescribe διαδρεῖν.

197. Lege ἡγεμονῆ.

557. Lege γινώσκειν χερσίν.

1008. Legendum puto εἰωδάσι τάπειν.

1300. Lege μόνου τὸν ἑκτορος.

1303. Lege χερσὶς ἢ ξηρὰ γῆ, sicut habetur in *Scholiis* prius editis.

1306. Lege ἑμολογίαν.

1395. Lege σὺν ὕμιν.

In Triclinii SCHOLIA.

150. Malim ἂ κατ' αὐτοῦ ἀκούοιεν.

167. Dele comma inter τοῦ Αἰάντος & φοβερόν positum.

204. Τηλοδὲν ἐκπαλαί] Legendum forsan τηλοδὲν ἐκ πατρός.

290. Lege οὐτε τοῦ δόξης ὄρω. Exstat *Hecub.* v. 370.

583. Pro ἐπιχειρεῖ forsan legendum est ἐπιχειρῇ.

730. Inter schemata, lege τὸν συμβάντων Τευκρῶν.

1048. Pro εἰσπνεύοντες malim ἐκπνεύοντες.

1062. Apud *Euripidem* *Med.* v. 278. legitur Εὐδρόν γὰρ εἶκασι.

1098. Lege ἐσθριξέ.

1160. Lege μὴ λάβῃς ἐξώδην εἰς τὸ τούτου δια.

1240. Inter schemata. Καὶ μὴν &c. Hæc ad v. 1187, referri debent, qui versus etiam a καὶ μὴν incipit.

Lege autem τὸν υἱὸν Αἰάντος.

1326. Distingue post εἶδας, non post τῶος.

In Triclinii Metrorum Enarrationem.

901. Lege ἐπὶ τῶν ἐχόντων πρῶτον ἢ ἀντιπασσόν.

NOTÆ

N O T Æ I N E L E C T R A M.

V. 14. ΠΑΤΡΙ τιμωρον φονου] φονου a τιμωρον regi-
tur, non ab ἐνεκα subintellecto.

17. Ως ἡμῖν ἡδὴ] Lege ἡμῖν juxta *Lau-
diani* codicis scripturam.

21. Ως ενταυδ' εμεν] Recte, meâ sententiâ, ενταυδ'
μεν reposuit *Darwesi*, quem vide *Miscell. Critic.*
pag. 281. Numero autem duali ponitur *Ξυαπλετον*
quia aderat & *Pylades*.

41. Ημῖν αγγελιης σαφῆ] Lege ἡμῖν.

43. Ουδ' υποπνευσουσιν οὐδ' ηνδοσμενον] Cum præcedat ου μη,
legendum omnino est υποπνευσουσιν. Vide *Darwesi*.
Miscell. Critic. p. 122. Et ita legisse videntur ve-
tus *Scholiastes* & *Triclinius*. Eandem quoque scrip-
turam exhibent *Laudianus*, *Baroccianorum* unus,
Aldina, & *Turnebiana* in margine.

45. Vide *Stephanum Byzantinum* voce φανοτεῖς.

52. Λοικαῖσι. Elegantius *Bodleiani* omnes Λοικαῖς τε.

61. Κακον] Noxium esse propter omen infaustum. *MUDGE*.

66. Διδόρκοτ'] *Viventem*; Eodem sensu βλέποντα in *Ajac.*
v. 977. 1086. Ita etiam vertit *Camerarius*.

86. 87. Ω φας ἀγρον καὶ γῆς
ἱσμοῖρος ἀνρ ὡς μοι] Ita potius hos versus con-
stitui oportere censeo,

Ω φας ἀγρον

Καὶ γῆς ἱσμοῖρος ἀνρ ὡς μοι.

Omnia enim hæc ad v. 119. usque inclusive sys-
tema anapæsticum constituunt.

89. Αντρεῖς ἡδὲ] Αντρεῖς non, ut vulgo putatur, a
verbo ερεσθαι, sed a præpositione αντι, derivatur.
Vide lectiones nostras *Euripideas* ad *Electr.* v. 498.
Verte igitur *consentaneos*.

96. Φοινῖος Ἀρης οὐκ ἐξενυσε] Probabiliter sane *Johnson*
legendum conjicit ἐξενυσε. Cl. *MUDGE* vulgatam
interpretatur, *Non hospitio excepit*; id est, Non in-
teremptum sepulcro condidit.

104 — 107. Ita potius hos versus constitue,

Σπυγρον τε γοων, εἰς τ' ἀν λευατω

Παμφεγγρεῖς ἀστρων εἰπας, λευσ-

σω δε τοδ' ἡμεας, μη οὐ τεχνολετῆρ

Ὡς τις ἀνδρων —

V. 113. Τοὺς ἀδικαῖς θνησκοντας ὄρατε] Ne versus dacty-
licus systematis anapæstici partem constituens in
trochæo desinat, legendum puto ὄρατε γε, sed for-
mâ indicativâ, non imperativâ. *Bentleius* in dis-
sertatione Anglice scripta de *Phalaridis* Epistolis
p. 141. ne versus præcedens cretico terminetur legi
jubet,

Αδίκας θνησκοντας ὄρατε.

Sed sententiâ adhuc imperfectâ necdum absolutâ,
nullus paroemiaco potest esse locus. Nam heph-
themimeris quidem anapæsticæ alia prorsus est ra-
tio quippe quæ iisdem legibus quæ per totum sys-
tema obtinent astricta tenetur. Neque est quare
de metro versus præcedentis quis sollicitus esse de-
beat; *Εεινυες* enim, liquidâ non geminatâ, & se-
cunda brevi, rescribendum est, quomodo vocem
istam interdum scribi ostendit *Paurvius* ad *Æschyl-*
um Sept. ad Theb. v. 706. Vide & *Eurip. Phœniss.*
1304. *Iphig. in Taur.* 931. 970. 1456. *Ion.* 1083.

114. Τοῖς τὰς θυνας ὑποκλεπτομένοις] Verte ad mentem *Ca-*
merarii, *Eos quibus thalami conjugales furtim inva-*
duntur.

120 — 252. Melos hoc epodicum est tribus con-
stans strophis, totidem antistrophis, & epodo,
quæ incipit a v. 235.

122. Ταχεῖς ὡς ἀκορεσεν οἰμωγῶν] In *Bodleiano* & *Lau-*
diano legitur ἀκορεσεν, quam vocem, minime ut
puto Græcam, loco του ἀκορεσεν reposuisse videntur
Librarii, nimium ne quid res metrica detrimenti
caperet solliciti, sed supervacanea fuit eorum cau-
tio; penultimam enim του ἀκορεσεν corripi posse lu-
culenter ostendit *Clark.* ad *Homer. Iliad B.* v. 537.
Vide & quæ notavimus ad *Eurip. Hecub.* 184. 683.
Phœniss. 224. 1786. *Electr.* 444. *Cycl.* 52. & infra
Antig. 141.

123. 124. Dactylici sunt tetrametri.

125. Κατὰ τε χεῖρ ἀεζδδτον] Ut constet metrum legen-
dum omnino est, astipulante *Laudiano*, χεῖρ.

126. Omnino legendum ταδῆ, ultima enim in ταδῆ
producitur.

V. 128. Hæc non alteram eamque integram, prout in vulgatis, sed una cum præcedentibus eandem stropham constituunt. Simili prorsus ratione per totum hoc systema proceditur, ut unumquodque ejus membrum Chori adlocutionem Electræque responsum contineat.

128. Ω γενεά γέναιων πατέρων] Dactylica est hephthemimeris. Ut constet autem metrum, aut licentiâ quâdam poeticâ per simplicem v scribenda est vox γέναιων (quod verisimilius esse puto, cum supra exemplum simile in voce Ερνυς habeamus, & in *Ajace* v. 134. metri etiam gratia simplici p scribatur αμφιρ- του) aut certe statuendum vocalem ante duplicem v ut ante duplicem λ posse corripri; vide *Eurip. Ion.* 1083. *Bacch.* 606. *Cycl.* 154. *Herc. Fur.* 1079. *Electr.* 740. 1303.

133. 134. Hi duo versus dactylicum unum hexametrum constituere debent,

Αλλ' ω παντοίας φιλοπότης αμειβομένηαι χεειν,
cui in antistropha respondebit,

Ιω παντλαμων Νιόβα σε δ' εγωγε νεμω θεον.

Omnes istos catalectos & hypercatalectos in dissyllabum nullibi, nisi in Grammaticorum cerebris, exstare, neque per ipsam metri naturam atque indolem exstare posse, evidentissime, ni fallor, ostendi in lectionibus *Æschyleis* ad *Agamemnon.* v. 1010.

139. Ουτε γοοισιν ου λιταις] Ut metrum antithetico respondeat, lege ex auctoritate omnium *Bodleianorum* & *Aldina*, γοοις ουτε λιταις. *Triclinius*, ut ipse fatetur, primus veterem scripturam immutavit.

149. απομοινη, lege ex *Bodleianis* omnibus απομοινα.

154. Hæc etiam non monostrophica sunt sed stropham & antistropham secundam constituunt. Strophe constat versibus 20, antistrophe, quæ incipit θαρσει μοι θαρσει τεκνον, totidem.

156. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus iambicis. Similis est v. 157.

157. Οις ὁμοθεν εἰ καὶ γονὰ ξυναίματος] Verte, *Quibuscum ex eodem sanguine prognata es, natuque germana.*

158. Οἷα χρυσίδεμος] Οἷα, id est γονὰ ξυναίματος, ut nihil immutari necesse sit.

159. Anapæstica est hephthemimeris. Ἰφιδανασα enim primam producit.

160. Duæ ultimæ του αχέων in unum per synæresin contrahuntur. Cl. MUDGE reponendum censet αχέων, tacitus, nullo eloquio latibulum suum prodens. Vulgata αχέων, mærens, iis quæ in strophæ hujus principio ponuntur plane contradicit. Viri acutissimi conjecturam verissimam esse puto.

V. 164. 165. Ita hi duo versus constitui debent,

Βηματα μολοντα πανδε γαν Ορεσαν iambicus senarius
catalectus

Ον εγω' αχματα iambica penthemimeris.

167. Asynartetus est, similis præcedentibus v. 156.

157. ex duabus penthemimeribus iambicis.

170. 171. Τι γαρ ουκ εμοι

Ερχεται αγγελιας απατομενον] Verte, *Quid enim non mihi venit fallacis ab eo nuncii?* Ad eandem sententiam *Camerarius*, *Quibus enim non ab illo nunciis frustramur?*

175. Est μεγας εν ουρανῳ] Ut constet metrum legendum videtur,

Ετι μεγας ουρανῳ,

longe etiam, ni fallor, elegantius & ad præcedentia magis apposite legitur hic εν quam ετι, quod multo languidius.

180. Θεος per synæresin vox fit monosyllaba.

182. Βουνομαν εχων ακται] Mallem cum *Bodleianis* omnibus & *Turnebiana* in margine βουνομων, quanquam ferri etiam potest vulgatum.

187. 188. Hi duo versus non nisi unum constituere debent,

Βίος ανέλπιστος, ουδ' ετ' αρχαι.

191. Αλλ' ἀπερ ειπε εποικος] *H. Stephano* & *Cantero* asfentior legentibus ἀπερ ειπε, ut ἀπερ pro κα. θαπερ possumus intelligatur.

194. Antispasticus est prima dipodia iambica cui in antithetico respondet epitritus primus.

197. Οτε σοι παρχαλων ανταια] Pronomen σοι hic παρελκειν puto. Vide supra ad *Ajac.* 39. & ad *Eurip. Heraclid.* 573.

198. Anapæstica est hephthemimeris.

203. Ut metrum antistrophæ respondeat lege cum omnibus *Bodleianis* πλεον αμεγα.

207. 208. Τοις εμοις ενδε πατηρ

Θανατοις αεικεις διδυμαιν χεειν] Constructio

est Ω θανατοι, τοις (id est οἷς) θανατους εμοις πατηρ εινε &c. In v. 208. ut metrum antistrophæ respondeat, necesse est ut fiat synizesis in voce αεικεις, & ut pro χεειν rescribatur χεειν.

209. Trochaica est hephthemimeris.

211. Οἷς ὁ μεγας θεος Ολυμπος] Ut metrum antithetico congruat legendum est, astipulantibus omnibus *Bodleianis* & *Aldina*, Οἷς θεος ὁ μεγας. Versus enim est iambicus dimeter acatalectus.

214. Iambica est hephthemimeris, non trochaicus dimeter.

218. Rectius, ut videtur, *Aldina* εμππιεις. Vulgatum εμππιεις ideo substituisse videntur Librarii metro caventes, ut non versus tantum verfui, sed & pes

pedi antithetico responderet. Fit etiam hic, sicut supra v. 208, synizesis in voce αεικώς.

V. 222. Οὐκ εἰσα πλάθειν] Ut metrum strophæ respondeat legendum videtur πλάθειν.

228. Τινι γὰρ ποτ' αὖ ὦ φίλα γενέθλα] Claudicare metrum vidit *Triclinius*, ideoque vocem γενέθλα, liquidâ geminatâ, γενεθλα scribi vult; sed nullum similis licentiæ exemplum, quod sciam, apud Atticos Poetas exstat. Rectius certe *Aldina* omniumque *Bodleianorum* auctoritatem secutus rescribes φίλα γενέθλα.

229. Προσφορον ἀκούσαι μ' ἔπος] Lege cum *Scholiasste* & *H. Stephano* ἀκούσαι μ'.

231. Perperam hic το αὐτε primam producere statuit *Triclinius*; nulla enim talis licentia nisi in vocibus plusquam trisyllabis unquam obtinuit. Vide *Clark*. ad *Iliad*. A. v. 398.

241. Μὴτ' εἰνὲν ἐνπιμὸς τούτοις, id est, Clytemnestræ & Ægistho; illa enim Chori monita quæ modo præcesserant μὴ τιτικὴν scilicet αὐτῶν αὐαῖς respicit *Electra*. Iidem etiam paullo infra v. 249. voce Οἱ & designantur. Aliter hæc, & varie, exponunt veteres Interpretes, sed minus, ut opinor, recte. Omnium autem longissime & a Poetæ mente, & a vera verborum potestate, aberat *R. P. Brumoy*, qui voce τούτοις, τοῖς φθιμένοις intelligi putat. *Cl. MUDGE* reponendum censet in versu præcedente Εἰ τι, & illuc referendum τα τούτοις.

243. 244. 245. — γονέων

Ἐκτιμῶς ἰχθυῶσα πτερυγίας

ὀξύτοκων γονῶν] Constructio est, ἰχθυῶσα πτερυγίας

ὀξύτοκων γονῶν, ὥς ἐκτιμῶς εἶναι γονέων, id est, ὥς γονεῖς μὴ τιμαδμὶ δια τούτων. *Sistens alas acute sonantium luctuum adeo ut parentes non amplius iis honorentur & colantur.*

250. Versus a spondæo incipiens trochaicus esse non potest. Revera antispaeticus est.

251. *Triclinius*, ut ex ejus metrorum enarratione colligere licet, videtur legisse πάντων, sed æque saltem hic convenit vulgatum ἀπάντων, ut versus sit periodus.

274. Pro ἡμῶν, metro cogente, omnino legendum ἡμῖν; neque aliter edidit *H. Stephanus*. Idem mendum infra v. 359. corrigendum.

281. Πατέρα τὸν ἀμὸν] Ἀμὸν pro ἑμὸν primam producit. Ita infra v. 590.

Πατέρα τὸν ἀμὸν παρὸν ἐξάπλωτες,

& v. 1516.

Πατέρα τὸν ἀμὸν ὡς αὖ ἐν ταύτῳ θαυμάς,

& *Euripides Electr.* v. 555.

Οὗτος τὸν ἀμὸν πατὴρ ἐδρεψεν ὡς ξένε.

V. 314. 316. Pro ἡ lege ἡ. *MUDGE*.

319. Lege φῆς.

347. Ἐπεὶ δ' ἔλου γὰρ πατέρα, ἢ φερεῖν κακῶς] Recte ἔπει δ', id est ἔπει τοι, ita supra v. 325. ἔπει τ' αὖ, pro ἔπει τοι αὖ. Vide ad *Ajac.* v. 178. Pro πατέρα vero lege πατὴρ, astipulantibus *Scholiasste*, duobus *Baroccianis*, *Aldina*, & *Turnebiana* in margine.

365. Ἐμοὶ γὰρ ἐστὶ τοῦτο μὴ λυπεῖν μόνον

βοσκήμα]

Verte, *Id enim solum mihi pro cibo sit, ut ne me ipsa angam.* *Canterus*, eumque secuti *Johnsonus* & *Taylorus* in notis ad *Lyliam* p. 5. pro λυπεῖν rescribendum esse λυπεῖν contendunt, ut sensus sit, *Mibi enim satis sit modo cibus ad victum necessarius ne me deficiat.* Ingeniose fane; sed cum sensum perquam commodum, quam versione nostra expressimus, suppeditet vulgata lectio, non video quare sit merita ut de possessione quam hactenus obtinuit dejiciatur, præsertim cum *Electræ* ingentes spiritus animumque indomitum altera melius depingere videatur. Fatendum tamen est *Scholiasstem* veterem in exemplar etiam incidisse videri quod λυπεῖν exhibebat. E duabus enim interpretationibus huic loco appositis, prima lectionem istam, altera vulgatam, spectare videtur.

381. Εἰ πάντῃ μὴ ληΐς γονῶν] *Stephani* conjecturam reponentis ληΐς omnino amplector, quam etiam firmat *Baroccianorum* unus.

389. Τοῦδε γ' οὐκ, Si hoc tantum est quod carverī oportet, si nihil pejus ab eo timendum est. *MUDGE*.

401. Πισυμένδ' εἰ γὰρ πατὴρ τιμωρομένην] *Scholiasstes* vetus, *Triclinius*, & *Aldina* habent τιμωρομένην quod vulgata scriptura certe non deterius est. Vide quæ notavimus infra ad *Antigonen* v. 997.

403. Ταῦτ' ἐστὶ τὰ τῶν πατρῶς κακῶν ἐπαίνεσθαι] Verte, *Dis illa talia sunt qualia ignavos probare convenit.*

430. Θεοὶ ἐγγεῖναι, *Dii consanguinei vel gentilitii*, puta, *Jupiter & Dioscuri*.

437. Ἀλλ' ἢ προαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεὶ κενεῖ

κρυφόν νῦν] *Johnsonus* pro προαῖσιν reponi vult προαῖσιν, graminibus abscondito. At si quidquam quidem immutandum esset, mallem προαῖσιν, undis, fluctibus, sed veram esse putō vulgatam lectionem. Inter enim ἐπείσματα illa quæ gestabat *Chrysothemis*, capillos etiam a *Clytemnestra* capiti suo abscissos fuisse, intelligi non vero ab simile est. Atque hos ut vento dissipandos tradat sororem monet *Electra*. Nam in verbo κρυφόν, quod ad nomen proximum κενεῖ accommodatur, alterum etiam nomini remotiori προαῖσιν idoneum, προαῖσιν, puta, aut simile quidquam, juxta constructionis formam Græcis usitatissimam, contineri intelligitur. Atque hac

hæc quidem eo verisimiliora sunt, quod infra suos & sororis capillos ideo forsan in locum capillorum Clytemnestræ substituisse videri possit Electra, ne sororis scilicet commissum materna mandata negligentis quocunque modo deprehenderetur. Diu autem post hæc scripta tandem comperi mecum facere doctiss. *Dorvill.* ad *Chariton.* pag. 398.

V. 444. 445. Σκεψαι γὰρ εἰ σοὶ περισφιλῶς αὐτὴ δοκεῖ
Γεγὰ ταῦτ' ὅν ταφοῖσι δέξασθαι νεκρὸν,
Τφ' ἵς θανόν &c.] Legendum videtur
δέξασθαι non δέξασθαι. Aut si hoc retineatur, additâ
particulâ *an* rescribendum est δέξασθαι ἢ νεκρὸν. Vide
infra ad *Oed. Tyr.* v. 1469. Constructio est, Σκεψαι
γὰρ εἰ σοὶ δοκεῖ ὁ νεκρὸς ἐν ταφοῖσι δέξασθαι ταῦτ' ἡγεῖα περισφιλῶς
αὐτὴ ἵφ' ἵς θανόν &c. illi ipsi benevole a qua cæsus.

446. 447. 448. Τφ' ἵς θανόν ἀπμὸς, ὥστε δυσμενὴς
Ἐμαχαλιᾷ καὶ λουτροῖσιν κατὰ
Κηλιδᾶς ἐξέμαζεν.] Distinguendum esse
censeo post θανόν, ut ἀπμὸς cum ἐμαχαλιᾷ arcte co-
hæreat. Verte, *Cujus manu cæsus, sicut hostis tur-
piter membris truncatus est, & inter lustrationes ma-
culas (interfectoibus scilicet a cæde adhærentes)
in caput suum derivatas deterfit.* Non enim ipse
Agamemnon aqua lustrali caput maculis ablutus
aut absterfus est, quod *Johnson*o visum est, sed su-
per ejus caput Ægisthus & Clytemnestra, qui eum
interfecerant, maculas a cæde sibi adspersas aqua
lustrali diluerant & absterferant. Ita enim se a
piaculo contracto purgare, omnemque μᾶστιμον in
ipsum interfecti caput derivare posse, sperabant.
Ad κατὰ igitur subaudiendum est τὸ κατὰ.

451. Βορρυζῶν ἀκρὰς φέδας.] Non capillorum apices tan-
tum & summitates, sed ipsos capillos integros ex
ea parte qua capiti cohærent hîc significari osten-
dit *Victorius* Var. Lect. xxxii. 6. Vide tamen
quæ notavimus ad *Eurip. Orest.* v. 128.

453. Α' ἡ δὸς αὐτῇ τῆνδ' ἀλιπαρὴν τεῖχα.] Ut constet me-
trum, legendum videtur τῆνδ' ἢ ἀλιπαρὴ, quæ
lectio melius cum sequentibus, ζῶμα οὐ χλιδαῖς ποικι-
λόμενον, convenit, illa quam adfert *Scholias*tes τῆνδ' ἀλι-
παρὴν, *supplicem hanc comam.*

469. Ἀλλ' ἐπαπειθεῖν τὸ δρᾶν.] Rectius, opinor, leges
ἐπαπειθεῖς. *MUDGE.*

474. Potius iambicum dimetrum brachycatalectum,
hunc versum dixerim, quam choriambicum, cum
nullus in eo contineatur nec choriambus, nec cho-
riambi portio; vocem enim μὴ sequente vocali hîc
non corripî constât ex antithetico.

482. Ἀδύποτον χλινούσας.] *Johnson* nulla necessitate co-
gente reponit χλινούσας. Vide quæ de hac con-

structionis forma adnotavit *Cl. BURTONUS* ad
Antig. 1014. id est juxta edit. *Johnson.* 1013.

V. 485. 487. Spondæum prima sede habentes tro-
chaici esse non possunt. Dochmaici sunt mani-
festi.

494. 495. 496. Ἀλεκτὲς ἀνομῶς γὰρ ἐπέα
Μισαιφρονὸν γαμῶν ἀμύλ-
λημαδ' οἷσιν οὐ δεῖμις.] Recte vertit *Ca-
merarius*, *Nam illa incestos & impios cruentarum
nuptiarum congressus contra fas omne appetivit.* De
Clytemnestra enim hæc dicuntur, quæ & ad ver-
bum ἐπέα subauditur. Οἷσιν οὐ δεῖμις, ἐπείκειν scili-
cet. *Cl. MUDGE* verbum ἐπέα a nominativo
proxime præcedente, *Erinnys* scilicet, potius pen-
dere censet, & verti debere, *præsens aderat*; sed
hoc admisso, quomodo expedienda sit constructio
dativi οἷσιν, non monet.

497 — 500. Πρὸ πάνδε τοι μ' ἐχει
Μηποτε, μηποδ' ἡμῖν
Ἀψέγεις πάλιν τέρας
Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν.] Nemo Interpre-
tum ex istis, πρὸ πάνδε, idoneum sensum, quem
verba quidem revera exprimunt, adhuc elicere
potuit. Neque mirum; manifeste enim corrupta
sunt, adeoque quin rescribendum sit πρὸς πάνδε vix
dubito. Πρὸς πάνδε, *ab his*, id est a Furiis, quarum
paullo ante mentio. Ita constructio erit, *Πρὸς τῶν-
δε τοι τῶν Ἑριννυῶν ἐχει μὲ θαρσος τέρας ἡμῖν πάλιν τοῖς δρῶσι
καὶ συνδρῶσι μηποτε ἀψέγεις. Ab hisce Furiis mihi persua-
sum est prodigium hoc auctoribus sociisque sceleris ap-
propinquare, nequaquam innocuum.* Inde orta vide-
tur corruptio, quod cum versus sit iambicus, &
is qui in stropha huic opponitur ex folis iambis
constet, ex nimia circa metrum sollicitudine, ut
pes scilicet etiam pedi responderet, pro πρὸς πρὸ
substituendum esse censuerunt *Correctores*. Sed
convenientiam inter antitheticos adeo accuratam
minime, quod sæpe jam diximus, exigunt leges
metricæ. Ex interpretatione porro nostra constat,
ἡμῖν hîc ut sæpe alias abundare, quod vidit etiam
Johnson.

500. 501. Ita hi versus constitui debent ut strophic-
is respondeant,

Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦτοι
Μαντρεῖα βροτῶν —

515. Non trochaicum sed spondaicum est metrum.

528. Ἐξ ἐμοῦ χαλῶς.] Juxta *Aldinam* & *Stephanianam*
distinguendum censeo post ἐξ ἐμοῦ, non post χα-
λῶς; quod quidem adverbium cum ἐξοῖδα conjungi
debet.

536. Τοῦ χᾶεν πῶν.] Verte ad mentem Interpretis
* C 2
Baroc-

Barocciani, Cujus hominis beneficia collata rependens.

V. 539. Αλλ' αὐτ' ἀδελφου διτὰ Μενελαῶ] Nullum idoneum sensum hic exprimit præpositio αὐτῇ. Legendum puto, Αλλ' αὐταδελφου διτὰ Μενελαῶ, subaudi ἀπο κοινοῦ repetendum χάριν πῶν. Sed fratris germani Menelai credo gratiam rependens.

547. Μενελαῶ δ' ἐνν] Malim cum Camerario & Interprete Barocciano legere Μενελαῶ dandi casu, ut sensus sit; Menelao vero inerat, priorum scilicet liberorum amor.

553. Γνωμὴν δικαίαν χροῦσα, τοὺς πᾶσι ψεγέ] Minime post χροῦσα distinguendum est; illa enim, Γνωμὴν δικαίαν χροῦσα, ad Electram non ad Clytemnestram referri debent. Verte, *Judicium æquum adhibens propinquos tuos* (id est Agamemnonem) *culpa*. Sensus est, Etiam si pravam sententiam tibi secuta videar, tamen si justus judicis officio satisfacere velis, necesse est ut patrem tuum prius culpes, qui injuriis suis me ad hoc scelus suscipiendum adigit.

560. Lege φησ.

569. Εξέκλινον ποδὶν] Mihi quidem potius legendum videtur ἐξέκλινον, cum sequatur ποδὶν.

603. Ο δ' ἄλλος ἐξω] Verte, *Ille autem alter peregre.*

607. Τοῦδε γ' οὐνεκα. Vide MURGII notam ad v. 389.

612. 613. Ορῶ μῖνος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ἔσται, τοῦδε φροντὶς οὐκ ἐτ' εἰσέρω] Hæc de Clytemnestra, non de Electra, intelligenda censeo. Verte, *Video reginam iram spirantem, si vero cum jure conjuncta sit ira ista, de hac re sollicitudinem nullam adhuc video.*

626. Σὺ τοι λέγεις νῦν] Nū, ea, numero plurali. Vide Oed. Tyr. 887.

638. Δεμάτων ἃ νῦν ἔχω] Elegantius Aldina & tres Bodleiani ὡς νῦν ἔχω. Ita paullo infra v. 765.

647. Διῶνται οὐρανῶν] Clytemnestra preces præsentē Electra concipiens eam celare voluit, an fausti vel infausti fuerit ominis id quod in somnis viderat. Duplex igitur somnium sibi oblatum fingit, faustum scilicet & infaustum, & preces utrique adaptat.

655. Εὐμερούσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοί] Perperam præpositionem ἀπο vel ἐκ ad τέκνων subaudiri supponit Camerarius. Constructio est, Ἐμὲ δομῶν Αἰγείδων ἀμφιπερὶ εὐμερούσαν, καὶ ἔξωθεν εὐμερεῖν τέκνα ἐμὰ ὅσων τέκνων δύσνοια ἐμοὶ μὴ προσέσιν. Aut brevius, τέκνων idem valet hic ac τὰ τῶν τέκνων.

670. Ἐδέξαμην τὸ ἔρδιν. *Dictum accipio*, quasi, peractis modo precibus, omen faustum, & quodammodo ipsius dei responsum. MURGE.

V. 672. Πράγμα πορσυνῶν μέγα] Rectius Camerarius, *Rem significans magnam.*

677. Lege φησ.

683. 684. Κενὸς γὰρ ἔλθων εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος

Προχμ' ἀγωνος] Verte, *Ille enim profectus ad celebre spectaculum quod Græci certaminis decus est*, id est, Ad celebre certamen quod Græciæ decus est. Vide Budæum voce Προχμ. Adjective hic, ut sæpe alibi, ponitur Ἑλλάδος. Sophoclem autem hæc κατὰ πολλοὺς scripsisse luculenter ostendit P. Faber Agonistic. lib. II. c. 24. p. 351. 354.

685. Ορδίων κηρυγμάτων] P. Faber Agonistic. lib. I. c. 30. p. 192. 193. mavult ορδίων κηρυγμάτων, ut matutinæ, quæ ad Auroram proferuntur, præconiae athletarum citationes ita designatæ intelligantur. Atque hæc quidem emendatio inde ei nata est, quod Pausanias de ludis Olympiis tradit, matutina fuisse cursorum spectacula, primosque omnium a præcone ac tubicine citatos illos, & in arenam evocatos. Sed cum hoc æque de certamine equestri verum esse constet ex v. 700. 701. & notum sit ορδίων νομον appellari modum eum quo in omni certaminis genere certaturos excitare solebant tubicines, nihil immutandum esse censeo. Ita Euripides Heraclid. v. 830.

Ἐπεὶ δ' ἐσημν' ορδίων Τυρσηνικῇ

Σαλπγγί, καὶ σὺν ἑαυτῷ ἀλλήλοις μαχῇ —

690. 691. Χρῶς μὲν ἐν πολλοῖσι παύρα σοὶ λέγω
Οὐκ οἶδα τοιούδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κρατὴ] Loci hujus constructio omnes quos vidi Interpretes, Camerarium, Johnsonum, & R. P. Brumoy latuisse videtur. Ita autem, ut opinor, institui debet, Καὶ οὐκ οἶδα μὲν ὅπως σοὶ λέγω παύρα ἔργα καὶ κρατὴ τοιούδ' ἀνδρὸς ἐν πολλοῖσι. Atque equidem haud scio quomodo tibi referam pauca talis viri facta egregia & victorias inter multa quibus inclaruit.

694. Πάντα τὰ πνικία] Τα ἐπικία hic significare, non *præmia*, sed *præconiam victoris renunciationem* luculenter ostendit P. Faber Agonistic. lib. II. cap. 13. 14.

711. 712. Σπαντὶς δ' ὅτ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βράσεις
Κληροῖς ἐπὶ λαν, καὶ κατήσαν διφροῖς] Pro ὅτ'

omnino legendum est ὅδ', id est, ὅδ', ubi. Ita etiam in Aldina legi post hæc scripta deprehendo.

717. Τορεῖδ'] Lege φορεῖδ', id est, φορεῖτο. Eliditur autem augmentum versu præcedente in vocalem longam desinente, quod æque fieri analogiæ consentaneum est ac vocalem brevem in fine versus fenarii elidi, propter versum sequentem a vocali incipientem, cujus rei exemplum habes Oedip. Tyr. v. 340. 341. Vide etiam Oed. Colon. v. 1678.

V. 718.

V. 718. Lege similiter 'φειδωτο augmento eliso. Vide ad v. præcedent.

719. — ὡς ὑπερβαλοῖ

Χνοας τις αὐτῶν καὶ φρεαγμεδ' ἱππικῶν] Verte, *Ut aliquis eorum prætervehi posset curruum rotas & equorum spumantes flatus.*

724. Σειραῖον ἱππὸν, *Equum funalem.*

727. 728. — ἐκ δ' ὑποστροφῆς

Τελόντες ἔκτον ἰσθμὸν τ' ἠδὲ δρομὸν] Verte, *In reditu autem, cum sexto peracto, septimum jam inchoarent curriculum.*

729. Μετώπῃ συμπαύουσιν Βαρκαῖοις ὄχραις] Voce ὄχραις hîc equi designantur. Currus enim & equi quasi rem unam constituentes hoc loco considerantur, quæ nomen ex parte præcipua, curru scilicet, sortita est. Ita apud Euripidem Fragment. *Phæthont.* v. 18. Solis equi vocantur *πτεροφόρα ὀχηματα*. Constat autem Ænians equos contra Barcæi equos, non currum, impingere intelligi, quia Ænian, postquam circa columnam currum flexisset, cursu jam sexto peracto, septimumque inchoaturus, equis Barcæi jam columnæ appropinquantibus, a fronte, non currui, a tergo, necessario occurrere debebat. Stadium enim *δωδεκῶν* fuisse ex descriptione patet.

736. Ἡλαυνε δ' ἐρατὸς μὲν, ὑστερας δ' ἔχων] Cum præcedit μὲν, & sequitur δέ, oppositio aliqua aut diversitas semper designatur, quæ cum hoc in loco nulla sit, reponendum opinor, ὑστερας τ' ἔχων, aut ὑστερας γ' ἔχων. Nisi forsan vox alia locum τῶν ὑστερας olim tenuerit.

737. Τῷ τελευτῇ πρὶν φέρων] Verte cum *Camerario*, *Fretus exitu certaminis.*

742. Κατὰ πρὸς ἀλλῶν ἱππικῶν ὀχημάτων] *Bijugum capita præ socio provebens.* MUDGE.

747. Ἀξὸντος χνοας] Verte ad mentem *Scholiasæ* veteris & *Triclinii*, *Axis fistulas.* Vide & *Suidam* voce *Χνον*.

754. 755. — ἀλλ' οὐτ' οὐρανῷ

Σκέλη προφανῶν] Legendum ἀλλὰ τ' οὐρανῷ, id est ἀλλὰ τὰ οὐρανῷ. MUDGE.

764. Τοῖς δ' ἰδοῦσιν οἵπερ εἰδομέν] *Canterus*, ut ineptissima juxta eum vitetur repetitio, reponi jubet οἵαπερ εἰδομέν. Sed nihil immutari necesse est. Nuntius nequaquam otiose, nedum inepte, οἵπερ εἰδομέν addit, ut significet se quoque inter eos fuisse qui acerbum hunc casum oculis spectaverant. Οἵπερ εἰδομέν hîc idem valet ac εἰδομέν γάρ.

785. Νυν δ' ἡμεῖς γὰρ τῆς ἀπὸ ἀλλήλων φέρον] Distinguendum est post Νυν δ'. Verte, *Jam vero, nam hac ipsa die liberor &c.*

V. 794. Ἀκούε Νέμεσις τοῦ θανόντος ἀρτίως] Verte, *Audi o Nemeſis illius qui modo interiit, id est, o Nemeſis quæ contumeliam modo mortuo factam ulcisci debes.*

802. 803. Ἐπειπερ οὐτ' ἐμοὶ καταξίως

Πραξείας, οὐτὲ τοῦ πορευομένου ξένου] Recte monuit *Camerarius* *πραξίην* non hîc, *facere*, significare, sed potius *sorte aliqua* sive *bona* sive *mala* uti. Vide supra ad *Ajac* v. 801. 1437. Verte igitur, *Quoniam, neque prout me, neque prout hospitem qui te misit, dignum est, tecum ageretur.*

820. Ζυνοῖκος ἔσομαι] Legendum censet *Dawesius* *Miscell. Critic.* pag. 281. *ἔσομαι ζυνοῖκος*; verbum enim *ἔσομαι*, duplicato sigmate, apud Atticos Poetas nunquam in usu fuisse asserit. Vide autem infra ad *Antig.* 1250.

825. Potius choriambicum dimetrum acatalectum dixerim, ex epitrito tertio pentasyllabo & choriambico.

825 — 829. Hos quinque versus *Electræ* tribuendos censet Cl. MUDGE, utpote quorum sententia hujus personæ summa desperatione affectæ magis quam Chori congrua. Judicet Lector, nihil enim statuo.

830 — 834. Metra hæc, quæ recte in editis repræsentantur, perperam constituit *Triclinius*; nam quæ a diversis proferuntur personis non in unum contrahenda sunt versum. Versus 830. & 832. anapæsticæ sunt penthemimeres. Versus 833. anapæstus est; recte enim in *Bodleianis* omnibus omititur *μς*, ut & in antithetico γάρ, quod ultimum sententia etiam respuit.

832. Μῆδεν μὲν αὖσιν eandem habere puto significationem ac Μῆδεν μὲν εἴπης, in *Ajace* v. 386. *Ne insolenter, temere, aut contumaciter quidquam contra nomen dicas.*

835 — 839. Ita hi versus constitui debent, ut sint omnes anapæstici dimetri acatalecti,

ΗΛ. Εἰ τῶν φανερῶν οἰχομένων εἰς
Αἶδαν ἐλπίδ' ὑποτίσεις, κατ' ἐμοὶ
Ταλομένης μάλῶν ἐπεμβάση,

& in antistropha,

ΗΛ. Οἰδ', οἰδ'. εἴφαν γὰρ μέλει τῶν ἀμ-
φι τὸν ἐν πένθει. ἐμοὶ δ' οὐτὶς ἐτ' ἐδ'.
Ὅς γὰρ ἐτ' ἢν φρουρὸς ἀναρπάδεις.

845. Παμψυχος ἀνασσει. Verte ad mentem *Scholiasæ* *Bodleiani* & *Camerarii*, *Animabus omnibus imperat.*

857. Παμμηνος] *Per omnes menses continuato.* MUDGE.

858. Δεικὼν συνηγορ' Ἀχαιῶν] Et claudicat metrum, & nullum omnino sensum efficit vox Ἀχαιῶν. *Triclinius* in vetustis quibusdam exemplaribus legi mon-

net

- net *αρχαίων*, quod & metro convenit, & ad sententiam non ineptum est. Malim tamen omnium *Bodleianorum* & *Suidæ* auctoritatem secutus rescribere *αρχαίων*. Si ita enim totus versus restituitur,
Δεινὸν τε θυγῶν τ' ἀρχαίων,
 & metrum accurate antithetico respondebit, & luculenta plane erit constructio.
- V. 859. *Εἰδόμεν ἂ ὄψεαι.* Verte, *Novimus quæ dicis.*
860. Antispasticus est hemiholius, non choriambicus.
861. Trochaica est penthemimeris.
862. Lege *φης*.
901. 902. — *καὶ περισφην κυκλῶ*
Πάντων ὅς ἐστιν ἀνδρῶν θνητὴν πατρός] Genitivus *ἀνδρῶν* pendet, non a *κυκλῶ* quod *Johnson* visum est, sed a præpositione *ἀπο* subintellecta. Vide *Bos Ellips. Græc.* p. 321.
906. *Τυμβὸν περσεύον ἀσπὸν]* *Τυμβὸν* regitur ab *ἀσπὸν*, non a præpositione in *περσεύον*, quod *Johnson* placuit.
917. 918. — *ἢ γέ μινδὲ πρὸς θεούς*
Ἐξῆς ἀλλήλων τῆσδ' ἀποσπῆναι σεύης] Legendum esse puto *πρὸς θεῶν*, *per deos*. Nam verba illa pro jurandi formula accipienda, non cum verbo *ἀποσπῆναι* cohærere intelligenda existimo. Non olim, sicut hodie, in more erat, opinor, ut virgines deorum templa pii officii ergo quotidie fere frequentarent, sed sacris domesticis operari ut plurimum satis habuerunt. Ita το μινδὲ ad verba frequentia *τῆσδὲ σεύης* referri debet, iisque emphasis suam impertit; *μινδὲ τῆσδὲ σεύης*, *ne ab hoc quidem tecto*.
920. *Οὐτε δρῶσ' ἐλάνθαν]* Græci sermonis indoles necessario postulat ut legatur *ἐλάνθαν' αὖ*. Ita infra v. 999. *ἰσώζετ' αὖ*, v. 1028. *πάν γὰρ αὖ κατεργάσω*, ubi vide quæ adnotavimus.
925. *Κυεὸς]* *Firmamentum, Camerar. Rata spes, Certum omen, Constantin.*
926. *Φεὺ τῆς ἀνοίας' ὥς σ' ἐποικτιρῶ παλαι]* Si cum *Stephano* & *Johnson* statuis genitivum *τῆς ἀνοίας* regi, aut ab *ἐνικά* subaudito, aut a verbo *ἐποικτιρῶ*, omnino distinguendum est post *φευ*, non post *ἀνοίας*. Aliter genitivum istum ab exclamatione *φευ* regi dicendum est.
958. *Θάλλοντα τ' εἰσηκούον]* Malim *θάλλοντα τὰ γ' εἰσηκούον*.
962. *Μη κατοκνήσης κταρεῖν]* Cum præcedat *ὅπως μὴ* omnino legendum est cum duobus *Bodleianis* *κατοκνήσεις*. Vide *Dawes. Miscell. Critic.* p. 228.
978. *Φίλει γὰρ πρὸς τὰ χρεῖα παρ' ἑρᾶν]* Τα *χρεῖα* hîc designare existimo Utilitatem illam quam ex indole
- strenua & virtute egregia sperare licet, quo sensu opponitur vox illa *τῷ φαύλῳ*.
- V. 989. *Οὐκ' ἀνδρίας]* Lege cum omnibus *Bodleianis* *ἀνδρείας*.
991. *Ζῶσαν παρούσαν δ']* Dativi sunt, & a verbo *ἐοικέν* reguntur.
1004. *Τῶν ἐναγπιῶν χρεῖν]* Forfan melius cum *Aldina* leges *χρεῖ*.
1011. *Λυεῖ]* *Profuerit, Camerar.*
1018. *Ἀρῆντ' ἐγὼ σοὶ κατέλη φυλάξομαι]* Verbum *φυλάξομαι* formâ mediâ hîc notione *custodiendi* non cavendi, usurpatur contra quod statuit *Dawes. Miscell. Critic.* p. 97. In eadem etiam notione *custodiendi* passivè usurpatur idem verbum *Philoe.* v. 48.
Ἀλλ' ἐρχεται τε καὶ φυλάσσεται σῆος.
1024. *Δ' ἦδ' εἰν σ' ἀπορρίψαντ' ἂ πηγυλλομένη]* Legendum erit *ἦδ' εἰν*, non *ἦδ' εἰν*, si verum est quod tradit *Dawesius* in *Miscell. Critic.* p. 232. terminationem scilicet Atticam *εἰν* non primæ singularis præteriti perfecti, sed tertiæ; primæ vero alteram istam esse propriam. Quod sequitur autem *ἂ πηγυλλομένη* ponitur pro *ἂ ἐπηγυλλομένη*, quod & in uno *Baroccianorum* diserte legitur; & ita exposuerunt *Scholiastes Bodleianus* & *Camerarius*.
1027. *Φεὺ* extra metrum poni debet, & ita ponitur in *Bodleianis* omnibus.
1028. *Πάντα γὰρ κατεργάσω]* Legendum censeo cum *Dawes.* in *Miscell. Critic.* p. 260. *πάν γὰρ αὖ κατεργάσω*. *Baroccianorum* etiam unus habet *πάντα γὰρ αὖ κατεργάσω*.
1030. Hæc a *R. P. Brumoy* perperam sunt intellecta. *Τοιαυτὴ νόον* idem hîc valet ac *ἡσάων νόον* quod præcesserat.
1032. Pessime hæc a *R. P. Brumoy* ita versa sunt; *Pulchrum est magna tentare, etiam si in discrimen incurras inter maxima supplicia pereundi*. Significationem scilicet vocis *εἰκος* non est affecutus.
1034. *Ἀνέξομαι κλυούσα χ' ὅταν εὖ λέγῃς]* Verte cum *H. Stephano*, *Audiam patienter te tum quoque quum consilia mea laudabis, & te ea aspernatam esse penitebit*, id est, *Veniet aliquando tempus quando te malo tuo edoctam consilia mea laudantem audiam*.
1035. *Ἀλλ' οὐποτ' ἐξ ἐμοῦ γέ μιν μάθῃς ποδὲ]* Pro *μάθῃς*, ex sententia *Stephani, Canteri* & *Johnsoni* lege *πιδῃς*.
1041. *Ἀλλ' οὖν ἐπισῶ]* *At hoc vide. Camerar.*
1054. *Φερεῖν τοίκας οὐδὲν ὦν ἐγὼ λέγω]* Verte, *Videris nihil eorum curare quæ dico*.
1068. *Ἐπισῃς]* Lege *ἐπισῃς* præeuntibus *Aldina* & tribus *Bodleianis*. Versus est ionicus a minore dimeter, acatalectus ex ionico pentasyllabo & ditrochæo. Similis est v. 1075.

- V. 1071. Δαρον γὰρ οὐκ ἀπονήντοι] Minimè necesse est ut metri gratia corruptatur sententia legendo ἀπονήντοι, nihil enim obstat quo minus αἰδων in antistropha primam producere possit, cum derivetur ab αἰδω, quod interdum primam producit. Vide Homer. Odyss. P. v. 519. At aliud in hoc versu mendum latet. Antispasticus est scilicet duobus epitritis constans, adeoque antithetico, qui choriambicus est, non satis respondet. Deinde, ita nullum hîc habere locum potest particula γὰρ, ut eam in versionibus suis omittere necesse habuerint Interpretes quos vidi omnes. Lege igitur cum Cantero Δαρον ἀρ' οὐκ, atque ita & metro & sententiæ abunde consultum erit.
1079. Φιλοτασιῶ διατῆ] Conciliante arbitrio. MUDGE.
1081. Ηλεκτῆα τὸν αἰ πατρὸς
Δειλάα σναχουτ'] Deest manifeste substantivum, puta σπαγην aut simile quiddam, ad quod referatur articulus τὸν, quodque adeo a participio σναχουσα regatur. Egrege autem integram scripturam restituit Cl. MUDGE reponendo Ηλεκτῆς οἶτον, conjectura de cujus veritate nemo, opinor, dubitabit. Quod si cui forsan durum videatur, ultimam in Ηλεκτῆα longam elidi, quanquam me vix movet scrupulus iste, is absque elisione Ηλεκτῆα οἶτον reponere potest, ut secunda epitriti longa in duas breves soluta intelligatur; vocalem enim brevem ante κτῆ corripì posse ostendimus ad Euripid. Phœn. v. 1507.
- 1088 — 1095. Ita hanc stropham, cujus sensum Interpretes non affectui videntur, verti debere existimo. Nemo generosus nobilitatem suam debonestare vult, in miseria vitam agens obscurus, o filia, filia, sicut tu elegisti vitam vulgarem & omnino descendam, speciem minus honestam induta, ut una tantum ratione duo feras præmia &c.
1090. 1091. Rectius & antitheticis magis congruenter ita leguntur hi versus in Aldina & Baroccianorum uno,
Ναυνομος, ὦ παι, παι, dactylica penthemimeris
Ὡς καὶ σὺ παγκλαυσον αἰ periodicus catalectus.
1093. Το μὴ καλὸν καθοπλισισα] Legendum videtur καθοπλισισαμένα, quod æque admittit metrum. Simili sensu verbo ἐπιλεξιδαι usus est Noster supra v. 1001.
1002. τοιούτων θραυτος αὐτῇ δ' ἐπιλεξῆ.
1099. 1100. 1101. Μοῖρᾴ μὲν οὐκ ἐπ' ἐδλάβεισαν] Rectius Aldina & Bodleiani tres ἐν ἐδλάβεισαν. Ita supra v. 1062. 1063. Ὅταν γὰρ ἐν κακῇ ἦδῃ βεβήκης. Eodem etiam sensu reperitur ἐν βεβήκοσιν v. 985. Verte autem, In fortuna parum felici collocatam.
- V. 1110. Ἡμῶν ποδῶν κοῖνον περὶ παρούσαν] Communem nostram & desiderabilem præsentiam. Camerar.
1121. Tolle Aldinam secutus distinctionem post σάφες.
1123. Τῶν Ὀρεσιῶν κακῶν] Lege Ὀρεσιῶν cum Baroccianorum uno & Laudiano.
1140. Ὅπως θανῶν ἐκείσθ' τῇ τοῦ ἡμέρᾳ] Ὅπως, sequente imperfecto indicativo, per Græci sermonis indolem vix hîc stare posse videtur. Rescribi malim Οὕτως. Ita illa ipsa die defunctus jacebas. Hanc conjecturam quodammodo firmant sequentia Νῦν δ' ἐκείσθ' οἶκον &c. ubi νῦν opponitur τῇ τοῦ ἡμέρᾳ, & adverbium δὲ adverbio οὕτως.
1144. Κούτ' ἐν φιλαίσι χεῖρσιν ἢ ταλαίᾳ ἐργῶ] Φίλαι χεῖρες manifeste opponuntur ξεναίσι χεῖρσιν quæ sequuntur, ut mirum prorsus sit Johnsonum φίλος idem hîc quod ἐμός valere statuisse.
1147. Ξενῆσι χεῖρσιν, lege cum tribus Bodleianis ξεναίσι.
1152. Μῆτρος σὺ γ' ἡδὲ μαλλον ἢ καὶ μου φίλος] Φίλος hîc non eum qui amatur, charus est, sed qui amat, amicus est, designat. MUDGE.
1154. Ἐργῶ δ' ἀδελφῇ σὴ προσσηνδωμένη αἰ] Longe elegantius tres Bodleiani σοὶ προσσηνδωμένην. Atque ego semper a te sororis nomine compellabar.
1158. Τεθνηκ' ἐργῶ σοι] Το σοι hîc ut sæpe alibi περιελκεί. Vide supra v. 197. 498. 893. Ajax. 39. Eurip. Hecracl. 573.
1160. Ἡς ἐμοὶ σὺ πολλακίς] Ἡς regitur a voce sequente πῶμος.
1161. Ἡεὐπέμπτες] Verte, In antecessum misisti, non cum Johnsono, Immature misisti.
1166. 1167. 1168. Ita potius hos versus constitui debere censeo,
Οἱμοι, οἱμοι, ὦ δέμας οἱκτῶν
Φεὺ φεὺ,
Ὡ δεινότητος, οἱμοι, οἱμοι.
1174. Ἐν τοῖς μετῆχον] Lege cum Baroccianorum uno & Aldina, Ἐν σοι. Respuit enim Doricum τοῖς sermo Atticus.
1180. Μαλὶν ἀμνηχανῶν, ut constructio sit, ποὶ λόγων ἐλθὼ ἀμνηχανῶν. Recte in notis suis vertit Johnsonus, Ubi sermonum perplexus feror.
1191. Ὡς οὐκ ἀρ' ἡδὲν] Forsan Ὡς οὐκ ἀρ' ἡδὲν. Vide not. ad v. 1024.
1195. Τανδὲ τ' ἐχθρῶν βλεπεῖν] Recte Johnsonus Canteram secutus τανδ' ἐτ' ἐχθρῶν.
1199. Τίς γὰρ σ' ἀναγκῇ τῇδε προσεῖπαι βροτῶν] Malim cum Aldina & Camerario ἀναγκῇ τῇδε.
1226. Τοῦ γὰρ ζωντος οὐκ ἐστὶ τάφος] Ut constet metrum lege cum Grotio ἐστὶ τάφος.

V. 1239. Ως τα λοιπ' ἔχεις αὖ] Verte, *Quod ad futurum attinet, id est, debinc, vel imposterum, semper me tenes.* Nulla enim opus est mutatione.

1245. Iambica est hephthemimeris.

1246. Periodicus est catalectus.

1247. Trochaica & penthemimeris.

1254. Asynartetus est ex duobus dochmaicis.

1257. Post hunc versum in editione *Aldina & Bodleianis* sequitur alter,

Εἴστιν, εὖ ἔξοδα πικραδεῖσα πῶ

vel sicut rectius in *Aldina & Camerariana* scribitur εὖ δ' ἔξοδα. Hunc etiam agnoscit *Scholias* uterque, & vulgaris & *Bodleianus*, ideoque a se ejectum aperte fatetur *Triclinius*, quod antisystema non nisi uno constat versu. Sed audaciorem illam emendandi rationem minime probandam esse censeo cum æque fieri potuerit ut negligentia Exscriptorum versus antisystematis alter exciderit.

1260. 1261. Iambici sunt dimetri brachycatalecti.

1262. Iambicus est dimeter acatalectus.

1264. Τὸτ' ἔργον τῶνδ' ἐμυμήσατο χεῖραν] Malim cum *Aldina* ἔργον, quanquam ferri quidem potest vulgatum.

1270. Τί δρῶσα] Pessime hæc vertit *P. Brumoy*, *Quidnam tentaturi sumus.*

1272. 1273. Τίς δὴτ' οὖν ἀξίαν

Σοῦ μοι φανέντος νῦν] Hæc lectio *Triclinio*

debetur; codices omnes *Bodleiani & Aldina* habent,

Τίς οὖν ἀν' ἀξίαν γέ σου πέφνητος,

iambicum scilicet senarium cui in strophæ optime respondebit,

Ἀλλ' οὐ τὰν Ἀρτέμιον τὰν αἰὲν ἀδύνηταν.

Doricum τὰν corripere posse ostendit *Kingius* ad *Euripid. Orest.* v. 1517, quod a *Triclinio* ignoratum in causa fuisse videtur quare veterem scripturam immutaverit. Ita vero ad mentem *Camerarii* verte; *Quis autem, te mihi nunc in conspectum dato, silentium dignum quod cum loquela commutetur putet.*

1277. Cave *Johnson* credas monenti vocem θεοῦ unius esse syllabæ; si enim fit synizesis, quod ille vult, perit metrum.

1278. Οτοπῆτοι, quod hic se interpolasse fatetur *Triclinius*, ut esset quod responderet primo strophæ tertiæ versui, v. scilicet 1258, nequaquam huic loco convenit; est enim exclamatio lugentis & ejulantis, nunquam exsultantis: unde οτοπῆζειν apud *Hesychium*, *Suidam*, & *Schol.* Aristoph. est δρῦνεν. Vide etiam *Æschyl. Agamemn.* v. 1083.

1084. Inferi potius debuit, ἰω, ἰω.

1281. Εἰ σε θεός τις μέλαδρα] Hæc etiam lectio *Triclinii*

circa metra sollicitudini debetur. Omnes *Bodleiani & Aldina* habent,

Εἰ σε θεός ἐπαρσεν ithyphallicus

Ἀμείτερα σπρος μέλαδρα.

Dicendum est igitur versum strophæ quartum, qui horum priori respondebat, intercidisse.

V. 1287. Iambicus est dimeter acatalectus.

1288. Iambica est penthemimeris.

1289. Ithyphallicus est.

1291. Iambica est basis catalecta.

1292. Iambus est. Fit enim elisio & crasis in μῶν.

1295. Iambicus est dimeter catalectus. Fit enim elisio & crasis in ἔγω οὐδ'.

1296. 1297. Ἐχόν οργάν ἀναυδόν

Οὐδὲ σὺν βοᾷ κλυοῦσα τάλαινα] Verte, *In*

more mihi erat silentem agere, nec clamorem edere, quando quidquam de te auditu comperissem misera. Horum autem versuum alter trochaicus est trimeter brachycatalectus. *Cl. Mudge* pro κλυοῦσα reponendum censet κλυοῦσαν, & ita hæc interpretatur; *Hætenus misera mihi res fuit cum indole elingui*, Clytemnestra scilicet, *quæque neque cum exclamarem exaudiret.* Si hæc lectio recipiatur, ita metra constituenda,

Οὐδὲ σὺν βοᾷ penthemimeris trochaica

Κλυοῦσαν, τάλαινα. antispaeticus dimeter brachycatalectus.

1300. Trochaicus est trimeter brachycatalectus. Fit enim elisio & crasis in ἔγω οὐδ'.

1308. Τῇ νῦν ἔδω] *Hæc Professione.*

1317. Κοῦδ' αὖν σε λυπησάσα βουλοῖμην βραχὺ] Vetus *Scholias* legit διζαίμην, quæ scriptura germana & a Poetæ fuisse manu videtur, vulgata vero βουλοῖμην glossa.

1323. Γέλῳτι παῖδρ' τοῖμον οὔται κατὰ] Malim cum duobus *Bodleianis*, *Camerariana*, & *Turnebiana* in margine, assentiente etiam *H. Stephano*, παῖδρον.

1339. Οὐτ' αὖν ἦδεῖν λαβῶν] Minime necesse est ut cum *R. P. Brumoy* hæc submissa voce loqui *Electram* supponamus; cum enim duplicem habeant sensum, eum scilicet quem verba præ se ferunt, & alterum ab ipsa duntaxat & *Oreste* intellectum, non erat quare caveret illa ne dicta sua ab egredientibus exaudirentur.

1359. Καλὸς τὰ καίρων πάντα καὶ τὰ μὴ καλὸς] Hoc Poetam dicere velle existimo; Ad facinus quod tunc moliebantur facilius consummandum conducere etiam Clytemnestræ lætitiā (quam non decoram, matri nimirum, appellat) propter fictam *Orestis* mortem, & securitatem exinde ortam.

1394. Λιπαρὴ χεῖρ] *Supplici manu* Si Interpretem vulgarem

garem sequeris minus procedit syllabæ modulus
vide supra ad v. 453. & Aristoph. Acharn. v.

451.

V. 1395. Εξ οἶων έχω] Verte, ad mentem *Camerarii*,
Ex iis quæ habeo te honorans. Preces enim tantum,
non sacrificia, habebat Electra.

1400. Antispasticus est hemiholius, ex antispasto
pentasyllabo, & epitriti tertii vel quarti, cujus
prima in duas breves soluta est, dimidio.

1401. Το δὺσερσον αἶμα φουσάν Ἀρης] Verte, *Mars spi-*
rans sanguinem, pro quo difficillimum erit contra eum
contendere, ut scilicet ab effusione defendatur. Ver-
sus autem asynartetus est ex penthemimeri tro-
chaica & dochmaico. Similis prorsus est v. 1403.
in cujus antithetico vox νεκρῶντων duarum prima-
rum syllabarum synizefin patitur.

1408. Εἶσω σεμῆς] Lege cum *Bodleianis* tribus & *Al-*
dina σεμῆς.

1410. Νεκρῶντων αἶμα χεῖρων έχων] Lectionem vulga-
tam nullum idoneum efficere sensum censuit *Jobn-*
sonus, qui ideo reposuit εν μαχαίραν έχων, pro εν έχων
μαχαίραν. Sed quid obsecro est εν έχων μαχαίραν? An
manu gladium tenere? sed neminem qui ita locu-
tus sit repertum fore credo. Propius ad veterem
scripturam rescribi forsitan potest αἰ μαχαίραν έχων, ut
αἰ interjectio sit commiserantis. Verte, *Recens exa-*
cutum seu gladium tenens. At cum *Hesychius*, *Suidas*,
& vetus *Scholias*tes, uno consensu vulgatam tuean-
tur scripturam, tanta, fateor, eorum est apud me
auctoritas, ut eam loco movendam vix censuerim.
Vide Anonymum eruditum de hoc ipso loco disse-
rentem in *Observat. Miscel.* vol. i. p. 416.

1433 — 1436. Hæc strophe e duobus versibus en-
comiologicis constat quorum prior acatalectus est,
alter catalectus,

Ω πόλις, ὦ γενεά ταλαινά· νῦν σε

Μοῖρα καθημέρια φθίνει, φθίνει.

quibus in antistrophe respondebunt,

Βατε κατ' ἀντιδύων ὅσον ταχέα

Νῦν τὰ πλεῖν εὐ δέμενοι, τὰ δ' ὥς παλιν.

Μοῖρα καθημέρια, juxta *Cl. MUDGE* verti debet, *Fa-*
tum quotidianum, quod de die in diem assidue te perse-
quitur.

1446. Οὐδ' έχω λεγέειν] Verte, *Nec opus est ut dicam*, id
est, ut perconter, *o Orestes quomodo se habet res?*

1454 — 1457 Ita hæc personis distribuenda cen-
seo,

Ηλ. Ω παῖδες οὐκ ἀφ' ὅρων; Ορ. εἰσπρατε ποῦ

Τὸν ἀνδρ' ἐφ' ἡμῖν; Χο. Οὐτος ἐκ παρ' ὁρατοῦ

Χαῖρε γεγενης.

ΑΝΤΙΠΡΟΦΗ Β.

Ηλ. Βατε κατ' ἀντιδύων &c.

Baroccianorum unum secutus lego ἐφ' ἡμῖν pro ἐφ'
ὑμῖν, & ex *Bodleianis* tribus rescribo παρ' ὁρατοῦ pro
παρ' ὁρατοῦ.

V. 1460. Τὰ δ' ὥς παλιν. Imperfecta abruptitur ora-
tio, interpellante Oreste, ita ad *Camerarii* men-
tem supplenda, Τὰ δ' ὥς παλιν εὐ δέμετε ὑμῖν μέλιντον.

1466. Ηπὼν ἐνέπειν] Libri veteres plerique, ut vide-
tur, habebant ἡπὼς, quam vocem cum respueret
metrum, *Triclinius* ex conjectura reposuit ἡπὼν;
sed præstat meâ quidem sententiâ lectio a veteri
*Scholias*te in quibusdam exemplaribus reperta,
quamque metrum æque admittit ἡπὼν ἐνέπειν. Æ-
gisthum scilicet sicut infantem verbis mollibus &
in aurem quasi insufurratis deliniendum esse mo-
net Chorus. Ad hanc certe lectionem quasi manu
ducere videntur præcedentia illa δ' ὥς.

1470. Ημῖν ἀγγεῖλαι βίον] Lege ἡμῖν ut & supra v. 1331.
1388.

1489. 1490. — μὴδε πρὸς βίαν

Ἐμοῦ καλαστοῦ προσυχὼν φύσιν φένας] Verte ad
mentem *Camerarii*, *Neque vi & ingratis me insuper*
castigatorem nactus sed sponte prudentiam gignat, id est,
sibi adquirat. Eodem sensu Noster infra *Oedip. Co-*
lon. v. 838. 839.

— οὐδε τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ

φένας ποτ' —

1492. Lege cum duobus *Baroccianis* & *Camerariana*
τοῖς κρεττοῖσιν.

1494. Εἰ δ' ἐπεὶ νέμεσις οὐ λέγω] Verte, *Sin vero ma-*
neat adhuc vindicta & retributio id quidem non dico,
id est, nescio.

1506. 1507. Ορ. Οὐ γὰρ αἰδανῇ παλαι

Λὼν. τοῖς θανούσιν οἶνεκ' ἀνταδῶς ἵπαι] Cl.

MUDGE supponit Ægistho divinationi dedito, ut
infra ex v. 1510. patet, vaticinium olim fuisse edi-
tum, non ante eum moriturum, aut pœnas flagi-
tiorum daturum, quam cum mortuis prius collo-
cutus esset, hoc vero vaticinium hîc respicere O-
restem.

1515. 1516. Τι γὰρ βεβῶτων ἀν' σὺν κακοῖς μεμυγμένον

Θνησκεῖν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κερδὸς φέρεῖ] Ma-

lim cum duobus *Bodleianis* & *Aldina* legere μεμυγ-
μένων, ut sensus sit, *Cur enim, cum res mortalium ma-*
lis & infortuniis sunt commixtæ, qui mori debet tem-
poris lucrum ferat? Timebat nimirum Electra ne
inopinus aliquis casus Orestis vindictam interci-
peret.

1522. Νῦν ἐστὶν ἀγῶν] Ut constet metrum legendum
est, Νῦν ἐστὶν ὁ γῶν.

* D.

V. 1527.

V. 1527. Ἡ παρ' ἀνάγκη] Lege cum *Camerariana* Ἡ παρ' ἀνάγκη, & ita legisse *Johnsonum* ex versione ejus constat, licet, Typographi forsan errore, aliter ediderit.

1530. Αλλ' οὐ πατρῶαν τὴν τέχνην ἐκομπάσας] A mente Poetae prorsus aliena est interpretatio R. P. *Brumoy*; Tu me quidem secreto interficis, pater vero tuus coram populo *Iphigeniam* immolavit. Hoc opinor *Orestis* exprobrat *Ægisthus*, patrem nempe *Agamemnonem* mortem illi a se intentatam non prævidisse.

1536. 1537. Ορ. Μὴ μὲν οὖν καδ' ἡδὺν

Θάνης, φυλάττει δὲ με τούτῳ σοὶ πικρὸν] P. *Brumoy* verba ista τούτῳ σοὶ πικρὸν interpretatur de vulnerē lethali illo temporis momento ab *Oreste* *Ægistho* inflicto; sed tunc in proscenio adhuc moras trahentem ac coram populo eum trucidasset, adeoque omne Poetae in v. 1521 — 1528. artificium, quo cavere voluit ne cruentaretur scena, ad irritum caderet. Cum cæteris proinde Interpretibus verba illa ad ea quæ proxime præcesserant referenda esse arbitror, atque ita locum verto. Ne scilicet tuo arbitrio moriari, cavere me convenit ne tibi desit ista acerbitas, manu scilicet mea moriendi. Verēbatur enim *Orestes* ne *Ægisthus* negligenter custoditus se ipse interficeret, atque ita vindictam quam ipse propriis manibus sumere debebat frustraretur.

1549. Κτείνειν non passively pro κτείνεσθαι ponitur, sed κτείνων subintelligitur in præcedente ὅς τις latens, ut constructio sit κτείνειν δηλονότι κτείνων ὅς τις &c.

1543. Τὴν οὖν ἔργῳ τελῶδεν] Τελῶδεν ad ἀπέρμα referendum videtur. *MUDGE*.

In SCHOLIA Vetera.

62. Pro Πυθῖος ὁ Δῆλιος rescribi jubet *Menagius* Πυθῖος ὁ Δῆλιος. Eum vide ad *Diog. Laert.* lib. viii. §. 41.

180. Malim ἐμῶτε δὲ οὐκ μετ' ὀλίγον.

413. Pro διγυμῶτα malim διγυμῶτα.

520. Lege καδ' ἡμῶν λέγειν.

611. Legendum puto αὐτὴ τὸν πληθύν.

632. Legendum videtur οὐκ ἐμμένεις οἷς ἄλλοτερον εἶπας.

Hæc enim ad verba ista versus 631, οὐδ' ἐπιστάται κλῆιν pertinent, quod ex sequentibus patet.

747. Pro Ἀζόμενος πλημῆσι repone ex ipso *Apollonio* lib. i. v. 757. Ἀζόμενος ἐν πλημῆσι.

V. 1032. Apud *Pindarum* legitur ἐπεὶ ῥέζοντα π. Nem. Od. iv. v. 51. 52.

1084. Legendum puto τῆς ἰδίας ψυχῆς.

1101. Lege bis εἰς αἶ.

1134. Lege Ζῶν μὲν σὲ εἰσπῶν.

1272. Pro τοῖς ἀφαντοῖς legendum puto σοὺ φανέντος.

1287. Lege γράφεται ὡς δὲ δῶν.

1317. Lege Δεξαμένη.

1411. Legendum est, ut patet e *Scholiis Bodleianis*, τὸν ἵπ' αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

1507. Lege τοῖς θάουσι] τῷ Ορείῳ.

In SCHOLIA a Johnsono primum edita.

66. Hæc ad v. 67. pertinent.

147. Pro δυσκάλυτος, lege δυσκλυτός. Exstat versus iste in *Prometh. Vinct.* v. 60.

181. Lege βορῆαν.

441. Pro ἀποσὼν τῶν γυναικῶν lege ἀπιστῶν τῶν γυναικῶν.

599. Lege ἢ εὐτυχῆς τὸ εὐτυχῆς.

722. Pro παιδρα legendum puto κλειδρα.

841. Legendum opinor ὡς πᾶσι πόλιν.

1067. Lege εὐρησάν.

1285. Lege καταλίπειν τὴν ἡδονήν.

1320. Lege ἐνεπύπειν.

1380. Lege τὰ ἐν αὐταῖς βέλῃ.

1446. Lege ἀμνηχανοῦσα.

In Triclinii SCHOLIA.

142. Legendum puto, ἦτοι τὰ καλά ἀναλυοῦσι.

221. Pro αἶσα lege εἰσα.

401. Legendum puto πρὸς τὸ ἡμεῖς τούτῳ ἐφίεν.

794. Lege συντάσσει δὲ τὸ θάνατον.

983. Verus *Euripideus* in *Hecuba* exstat v. 370.

Οὐτ' ἐλπίδες γὰρ οὐτε τοῦ δόξης ἔρα

Θάρσος —

1051. Lege εἰ δὲ τὸ Α (id est τὸ ὄψον) πρὸς τὸ ἦν.

1107. Lege ἄλλοιτα.

1138. Lege ῥυσσάσαι.

1283. Lege τοῖς ἐνδόν.

In Triclinianam Metri Enarrationem.

134. Lege καταληκτικὸν εἰς διούλεσιν.

181. Lege καὶ ἐπιτεῖται.

512. Lege ἐξ ἐπιτεῖται τέταρτον.

1434. Pro ἀναπυστικὸν lege ἀνταπυστικόν.

N O T Æ

I N

OEDIPUM TYRANNUM.

I Nter Dramatis Personas, pro Θεραπῶν Πολύβου re-
pone Θεραπῶν Λαίου.

In Argumento Aristophanis Oedipo Tyranno
præfixo v. penult. Διῶται χερσὶν ἐξευφλωσεν κορας] In
cod. *Parif.* & binis *Leidens.* legitur ἐξαλωσεν teste
Valkenar. ad *Eurip. Phœniss.* 591.

V. 11. Δεισαντες ἢ σεξαντες] Quamvis & veterem *Scho-*
liastem, & *Triclinium*, legisse σεξαντες mihi persua-
sum sit, vix tamen dubito quin Poeta scripserit
σεξαντες. Verbum enim σεχειν, quanquam in sensu
ferendi vel patiendi, interdum usurpatur, & apud
Hesychium per βαταζειν, ὑπομνειν, redditur, semper
tamen, ut opinor, notionem quandam *tolerantie*
vel *patientie* includit, ex significatione ejus prima-
ria quodammodo derivatam, quæ hujus loci sco-
po parum convenit. Qui enim malum quodvis
patienter & æquo animo fert, id non inidonee te-
gere dici potest, cum questibus & laments absti-
neat. Participium autem σεξαντες hîc reddi debet
cupientes, aut *desiderantes*, quo in sensu verbum σε-
χειν etiam apud Nostrum usurpatum reperitur *Oedip.*
Colon. v. 1151.

Στεργῶ διπλᾶς ἀρωγὰς

Μολεῖν γὰρ τὰς καὶ πόλιν.

Et in hac notione æque τῷ δεισαντες opponitur, ac
σεξαντες in notione *patiendi*. Immo & sententiæ
multo magis accommodatum videtur. Eorum
enim quæ passi erant Thebani nec ignarus erat
Oedipus, nec esse poterat, prout ex sequentibus
patet; an verò timore solum, aut rei alicujus ob-
tinendæ desiderio moti, regiam ejus supplicum
more circumfedeabant, id eum percontari omnino
erat verisimile.

16. Βαμνοῖσι τοῖς σοῖσι] Designantur aræ numinum
ἑορτασθησίων ante regias portas exstructæ. Vide *E-*

lectr. v. 639. 1390. 1391. Perperam *Dacierius*, &
eum secutus *R. P. Brumoy* crediderunt ipsi Oe-
dipo in regiæ atrio aras fuisse dicatas; nondum
enim, sæculo quo vixit *Sophocles*, mos ille divinos
honores viventibus impertiendi inoleverat. Vide
R. P. Brumoy vol. 1. p. 5.

V. 17. 18. — οἱ δὲ οὐκ ἔστιν ἄλλος βασις

ἱερεὺς ἔγω μὲν Ζηνὸς οἱ δὲ τ' ἠΐδεον

Λακτοῖσι]

De vero hujus loci sensu magna
olim controversia exorta est inter viros celeberr-
mos *Boivinum* & *Dacierium*. *Boivinus* veteris *Scho-*
liastæ sententiam secutus per verba ista οἱ δὲ οὐκ ἔστιν ἄλλος
βασις ἱερεὺς non nisi unum hominem intelligi vult,
ipsum scilicet Jovis sacerdotem qui hæc loquitur,
& cum ex iis quæ infra dicuntur v. 142 — 148.
constet sacerdotem hunc una cum pueris, audito
oraculo, discessisse, Chorum, qui statim post eo-
rum discessum canticum suum exorditur, ex pri-
mariis Thebanorum viris ab Oedipo accersitis, &
tunc primum in scenam prodeuntibus, constitu-
tum fuisse statuit. *Dacierius* e contra, non Jovis
tantum sacerdotem, sed aliorum etiam deorum sa-
cerdotes, qui hunc una cum pueris & juvenibus
lectis comitati erant verbis istis designari con-
tendit, atque hos quidem sacerdotes post illius &
puerorum discessum in scena mansisse, Chorum-
que constituisse, asserit. Rationes quibus senten-
tiam suam utrinque astruere conati sunt viri eru-
diti videre poterit Lector in *Hist. Acad. Gallic.*
Inscript. vol. 11. p. 174. & seq. His autem accu-
rate pensatis mihi quidem videtur utrumque ve-
rum partim vidisse, partim minus esse assecutum.
Et ad hunc locum quod attinet, numerum plu-
ralem pro singulari positum, adeo ut οἱ δὲ οὐκ ἔστιν ἄλλος
βασις ἱερεὺς non nisi unum sacerdotem denotent,

* D 2

præ-

præsertim protinus sequente singulari *ἐγὼ μὲν Ζηνός*, vix mihi persuadere possum, neque constructionem talem Græci sermonis indolem pati existimo. Trium igitur, meâ sententiâ, ætatum hominibus constabat cœtus ille supplicum cujus nomine Oedipum hîc alloquitur Jovis sacerdos, infantibus scilicet vix incedere valentibus, sacerdotibus annis gravibus, & juvenibus e pube Thebana lectis. At hoc nequaquam obstat quo minus, sacerdotibus omnibus post auditum oraculum una cum pueris & juvenibus egressis, Chorus e primariis Thebanorum viris, ab Oedipo paullo ante accersitis, constituatur. Vide infra ad v. 151. Quod autem Editor *Londinensis* pro *ἱερείς*, reponit *ἱερεὺς*, nihil præcipui præ vulgata habet ista emendatio quo se commendet. Particula enim *μὲν* liquide indicat ista *ἐγὼ μὲν Ζηνός* a proxime præcedentibus *οἱ δὲ σὺν γῆρᾳ βαρεῖς* omnino pendere, & quin æque recte dicatur *ἐγὼ μὲν Ζηνός*, præcedente *ἱερείς* unde repeti potest vox *ἱερεὺς*, ac *ἐγὼ μὲν Ζηνός ἱερεὺς*, nemo opinor dubitabit.

V. 20. Recte *Stephaniana* ἀγοραῖσι δακεῖ. In *Johnsoniana*, errore ut opinor Typographi legitur ἀγοραῖσιν.

24. Βυθὼν ἐπ' οὐκ οἶα τε φοίνιου σαλῶ] Ita hunc locum interpretatus est *Johnsonus* ac si particula *τε* vice copulæ fungeretur, sed perperam omnino, ita enim cum οἶα jungi debet ut unum quasi vocabulum ambo efficiant. Verte, *Et attollere caput adhuc non valet e profundis sanguinei æstus*.

27. — ἐν δὲ ὁ πυρφόρος θεός

Σκηΐας ἐλαυνεῖ] Præpositio *ἐν* per tmesin a participio *σκηΐας* disjungitur.

31. Θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἴσχυμενον σ' ἐγὼ] Editor editionis *Johnsonianæ* reponendum conjicit *ἴσχυμενοι*, sed nihil immutari necesse est; accusativus enim *ἴσχυμενον* regitur a *κρίνοντες*.

34. Ἐν τῇ δαιμονίῳ ξυλλαχῇ] *Et in casibus ex deorum interventu ortis*; hanc vocis *ξυλλαχῇ* potestatem plane stabilit Nostri locus in *Oed. Colon.* v. 423. *MUDGE*. Vide etiam infra v. 979. *ἢ νοσσοῦ ξυλλαχῇ, aut morbi interventu*.

47. Εὐλαβηθῆς, Cautionem adhibe.

49. 50. Ἀρχὴς δὲ τῆς σῆς μηδεμὸς μνηστέα

Σταῖτες γ' ἐς ὄρθον καὶ πρὸντες ὕπερον] Perperam hæc reddidit *Johnsonus*; ita verte, *Imperii vero tui nequaquam talem memoriam retineamus, qualem par est homines a te primum in salutem erectos, deinde vero pereuntes*.

51. Ἀλλ' ἀσφαλεῖα τῆνδ' ἀνορθωσὸν πολὺν] Verte, *Sed in securitatem stabilem hanc restitue civitatem*. *MUDGE*.

V. 65. Ὡς' οὐχ ὑπὸ γ' εὐδοντα μ' ἐξεγείρετε] Hoc versu *Dacierius* innui a Poeta putat diei horam qua incipit fabulæ actio, matutinam scilicet, paullo post solis ortum. Mihi magis arridet sententia *R. P. Brumoy*, hæc non ad literam, sed metaphorice interpretanda censentis, de Oedipi pro republica anxietate ac vigilantia.

73. Καὶ μ' ἡμᾶρ νῦν ἐμμετρουμένον χρόνῳ] Verte, *Et me dies hic cum tempore elapso jam comparatus molestia afficit*.

87. Τα δυσπρά] Præfero lectionem quam agnoscit vetus *Scholias*, τα δυσπρά. Verba enim ominosa plane & nefanda continebat oraculum, scilicet, cædem, pollutionem, exilium. *MUDGE*.

101. Ὡς πῶς αἶμα χεῖμαζον πολὺν] Pro πῶς reponendum πῶς. Nulla enim sanguinis hætenus facta est mentio. *MUDGE*.

117. Ἐχρησάτ' αὖ, Exquirere potuerit.

125. Ita distingue, Ἐπρωσέτ' ἐνδεδί, ἐς τὸς αὖ τοῖμας ἐβη.

140. Τοιῶτῃ χεῖρ, Simili cæde. *MUDGE*.

147. 148. — τῶνδε γὰρ χεῖρ

Καὶ δευ' ἐβημὲν ὧν ἐδ' ἐξαγγέλλεται] Verte, *Nam ideo, ut hæc ipsa impetraremus quæ hic jam palam promittit, hic advenimus*.

151. Chorum hujus tragœdiæ non e sacerdotibus sed a primariis Thebanorum constare, & nunc primum theatrum ingredi, invictis argumentis contra *Dacierium* ostendit *Boivin* Hist. Acad. Gallic. Inscript. vol. II. p. 173. & seqq. Atque hoc quidem ex modo dictis v. 142 — 148. cum sequentibus v. 224. & 231. collatis evidentissime liquet. Ibi enim Oedipus turbæ illi supplicum imperat, ut a sedibus surgentes ramos, supplicantium insignia, inde secum auferant, palam in se recipiens se omnia facturum ut oraculi jussa plenum fortiantur effectum; & simul alii cuidam e præsentibus mandat ut populum Thebanum in eundem locum convocet. Deinde Jovis sacerdos, suplices istos, quibus se ducem & coryphæum præbuerat, ut inde surgentes se sequantur, omnibus quippe quæ petierant ab Oedipo impetratis, hortatus abit. Sequitur Chori cantilena, quâ finitâ, populum Thebanum, quem Oedipus v. 224. & 231. disertim compellat, jam scenam intrasse deprehendimus, eundemque deinceps per totam tragœdiam Chori partes sustinere certum est. Vide v. 280 — 285. Eidem igitur populo Thebano, seu primariis potius ejus populi viris, qui regiam ut jussa regis acciperent propius accesserant, canticum hoc Choricum proculdubio assignari debet, eol-

eosque brevi post supplicum discessum intervallo scenam ingressos esse, Chorumque constituere, statuendum est. Hoc autem systema Choricum non ab initio monostrophicum est, sed prior ejus pars ad v. usque 175. inclusive κατά χροὸν est, ejusque metra ita constitui debent;

Strophe.

1. Ω Διὸς ἀδυστῆς φαπ, πῆ ποτε τὰς πολυχρῆστου dactylicus hexameter
2. Πυθωνὸς ἀγλαὰς εἰδὰς iambicus dimeter acatalectus
3. Θῆκας; ἐκτέταμαι φοβέραν φρένα dactylicus tetrameter
4. Διήματι πάλιν, dactylicus dimeter
5. Ἰνίε, Δαίε, Παιαν, anapaesticus dimeter catalectus
6. Ἀμφὶ σοὶ ἄζοιμος· πῆ μοι ἡ νεὸν dactylicus tetrameter
7. Ἡ περιτελλομένης ὥραις πάλιν idem
8. Ἐξανυστὲς χροὸς, dactylicus dimeter
9. Εἰπέ μοι ὦ χρῆστας τέκνον ἐλπίδος dactylicus tetrameter (fit synizesis in χρῆστας)
10. Ἀμβροτὲ φάρμα. dactylicus dimeter.

Antistrophe.

1. Πρῶτα σὲ κεκλομένος θυγάτηρ Διὸς ἀμβροτ' Ἀθῆνα,
  2. Γαῖορχον τ' ἀδελφεῖαν
  3. Ἀρτέμιν, ἃ κυκλοῦντ' ἀγορὰς θρανόν
  4. Εὐκλεία θάσσει, (fit synizesis in εὐκλεία)
  5. Καὶ Φοῖβον ἐκχέλον' ἰώ
  6. Τρίστοι ἀλεξίμοροι παρ' ὧν ἔστη μοι,
  7. Εἰποτε καὶ παρτερὰς ἀπ' αὐτῆς ὕπερ
  8. Οἰνόμενας πόλεις,
  9. Ἡυστὰτ' ἐκτοπῖαν φλόγα πυρματος,
  10. Ἐλθετε καὶ νῦν.
153. *Johnsoni* interpretationem secutus interrogationis notam post Θῆκας posui.
154. Ἐκτέταμαι φοβέραν φρένα] De vi verbi ἐκτέταμαι consulendus *Dorvillius* ad *Chariton*. p. 448.
157. Ἀμφὶ σοὶ ἄζοιμος] *Verte*, *Circa te anxietate plenus*.
158. 159. 160. Τῇ μοι ἡ νεὸν
 Ἡ περιτελλομένης
 ὥραις πάλιν ἔξανυστὲς χροὸς] *Verte*, *Quodnam a me officium, vel nunc præstandum, vel per annos volventes continuandum, exiges*. *MUDGE*.
162. Φάρμα, est *Divina vox oraculum reddens*, & ita interpretatur *P. Brumoy*. Vide supra v. 86.
166. Γαῖορχον] *Verte* cum *P. Brumoy*, *Hujus terræ, Thebanæ scilicet, patronam*.
168. Θρόνον εὐκλεία, *Sedem inclutam*.
172. 173. 174. *Verte*, *Siquidem & priore calamitate urbi incumbente penitus exterminastis incendium exitiale*.

V. 175. *Triclinium* legisse constat ἔλθετε καὶ νῦν, & ita edidit *Aldus*.

176. Ita potius metra constituenda puto,

Ω ποποὶ ἀναειδῖμα γὰρ periodicus acatalectus
 Φέρω πηματα dochmaicus.

Voces autem istæ Ω ποποὶ novam inchoant sententiam, & exclamationis vice funguntur.

178. 181. Dactylīci sunt trimetri acatalecti, vide ad *Electr.* v. 134. Apud *Suidam* autem voce ἐγχεσ, & veterem *Scholīastem*, versus 178. ita legitur,

Οὐδὲ νῦν φροντῖδος ἐγχεσ,
 forsan legendum est,

Οὐδὲ νῦν φροντῖδος ἐγχεσ,

& ita versus erit glyconius πολυζηματισος hypercatalectus, vide not. ad *Eurip. Helen.* 1318. vel potius epionicus a minore dimeter.

182. Ἰνίων χαμάτων ἀνεχρῶσι] *Verte*, *Dolores ejulantes sustinent*. Vide *Hesychium* voce ἰνίους χαματοῖς.

182. 183. 184. Ita hos versus constitui debere cens- 174 — 175.

Ἰνίων χαμάτων ἀνεχρῶσι γυναῖκες dactylicus pentameter

Ἄλλον δ' αὖ ἀλλῶ περσοῖς choriambicus dimeter acatalectus.

186 — 189. Ita hos versus constitue,

177 — 180.

Κρείστον ἀμειψαμένου πύργος ὁρμένον ἄκταν dactylicus pentameter

Πρὸς ἑσπερου Θεοῦ iambicus dimeter brachycatalectus.

Ὦν πόλις ἀναειδῖμος ὀλλυται choriambicus trimeter, sed prima ὦν ἀν-
 brachycatalectus *deus brevis est.*

Νῆλεα δὲ γενέθλα periodicus catalectus.

189. Νῆλεα δὲ γενέθλα] *Proles vero nemine misera: ne. & t. son. a Maj. hyp. secunda long. in p. ped. repetita*
 MUDGE.

191. 192. Ita hos versus constitue,

Κεντὰ ανοικτὰς iambica penthemimeris

Ἐν δ' ἀλοχοὶ πόλιν τ' ἐπὶ ματέρει dactylicus tetrameter.

193. Ἄκταν παρὰ βωμῶν] *Verte*, *Prope margines altarium*. *Au. & π. malgr. & t. antip. dim.*

194. Ἀσυνάρτερος est ex dimetro dactylico & basi iambica. *vel & t. son. Epichor. dim. hyperc.*

196 — 199. Ita hos versus constitue,

187. & r.

Παιὼν δὲ λαμπρὴ iambica penthemimeris

Στρωφῶσα τε γῆρας ἑμῶντος anapaestica hephthemimeris

Ὀκίπερ ὦ χρῆστας θυγάτηρ Διὸς dactylicus tetrameter (fit synizesis in χρῆστας)

Εὐωτὰ πημ-φον ἀλγῶν iambica hephthemimeris

Ἀρὰ τε πῖν μαλῆρον epichoriambicus dimeter.

Delen-

Delendum autem censeo το τι quod constructionem turbat. Ita versus evadet penthemimeris dactylica.

193 Br V. 202. Παλιωτον δραμημα παπται] Ναπιζειν, διακειν, πεζειν. *Hesych.*

194 Br 203. Παπτας επουρον] Omnino scribendum est, *Aldina* praeunte, απουρον, quomodo etiam in nonnullis codicibus legisse videtur vetus *Scholias*. Nullum enim efficit sensum scriptura vulgaris.

195 Br 204. Antispasticus est hemiholius.

207. Τελει γαρ ει π νυξ αφη] Verte, *Nam si a malorum consummatione quidquam remittat nox.*

202. 211. Ionicus est a minore dimeter acatalectus ανακλωμενος.

203. 212. Ionicus est a minore purus trimeter catalectus e duobus constans ionicis & cretico.

205. 214. Periodicus est catalectus ex syzygia trochaica & iambica, nam τα Αδαμας primam producit. Vide *Clark.* ad Homer. Il. A. v. 398. Nec in ionicis a minore locum habere potest bacchius.

217. Per Λυκεια ορεα designari intelligo, non montes Lyciae, sed montem Lycæum in Arcadia.

209. 218. Choriambicus est dimeter acatalectus ex epitricto primo & choriambico.

221. Μαινάδων μονοσολον, *Menadibus destitutum*; sed anteriorem scripturam conservavit *Scholias*, ομοσολον, *Menadibus comitatum.*

213. 222. 223. Ita hos versus constitui oportere censeo,

Πελαδιναι φλεγοντ' antispathicus hemiholius

214. Αγλαωπι πευκα ithyphallicus

Επι τον αποτιμων εν θεοις θεον trochaicus trimeter catalectus. Primam enim hinc producit το αποτιμων. Vide *Clark.* ad Homer. Il. A. v. 398.

228. 229. — ου γαρ αν μακραν

Ιχνησον αυτος μη ουκ εχων τι συμβολον] Verte, *Non enim longe in investigando ipse progredere nulum habens fontis indicium.*

235. 236. Κ' ει μεν φοβεται του πικλημ', υπεξελων

Αυτος καδ' αυτου] Comma post φοβεται, non post του πικλημ', ponendum censeo, & subaudendum σημαίνετω, ut ita locus vertatur; *Atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se suppressens declaret tamen.* Quasi dixisset, Και ει μεν δια φοβου τις το επικλημα καδ' αυτου αυτος υπεξαιρει, σημαίνετω. Idem enim voluit Poeta φοβεται υπεξελων dicens, ac si dixisset φοβουμενος υπεξελη.

244. 245. 246. Τον ανδρ' απαυδι τουτον οτις εστι, ηις

Τισδ', ης εγω κρατη τε και θρονους νεμω,

Μητ' εισδεχεται, μητε παρσπονειν τινα] Verte, *Hominem istum quisquis est, veto ne quis huius terræ in-*

cola, cuius ego imperiumque & solium rego, excipiat, neque alloquatur.

V. 259. Παθειν απερ τοιςδ' απως ηεταμην] Verte, *Ut patiar ea quæ modo sum imprecatus.* Ad τοιςδ' απως subauditur λεγομενοις επεσι. Nam præcedentes imprecationes non plures homines sed solum reum respexerant; præterquam quod si hæc de hominibus intelligenda essent, non τοιςδ' απως, cum particula illa demonstrativa ignotis, qui ab aliis distinguui non poterat, haudquaquam conveniat, sed τοις απως, fuisset dictum.

262. Ωδ' ακαρπας καδ' εως εφδαρμενος] *Deficientibus & terre fructibus & deorum præsidio adeo pessundata.* MUDGE.

266. Νυν δ' επικυρω τ' εγω] Laboranti metro ita forsitan succurri potest, Νυν δ' απ' επικυρω τ' εγω. Το επη, quod a quibusdam viris doctis substituitur, respicit plane & syntaxeos & sententiæ ratio.

268. Ομοσπορον] *Amborum seminis participem.* de γ' ex 755.

269. 270. — ει κενω γενος

Μη δυσυχσεν] Verte, *Si ille quoad prolem non fuisset infelix.* Legendum autem est cum *Stephaniana*, μη δυσυχσεν, eliso augmento.

272. Ανδ' αν εγω ταδ' εωπερει τουμου παρος υπερμαχουμαι] *Pro ταδ' reponendum τοιςδ'.* MUDGE. *Brunck in lect. admittit.*

289. Αν μη δελασιν ουδε εις δυνατ' ανηρ] Recte reposuit *H. Stephanus* Αν μη. *Euphonia* etiam causa legere malim ουδ' αν εις δυνατ' ανηρ. Ita *Antig.* v. 896. ουδ' αν εις παυσται αν.

303. Τας σας ακουων ου μινει τοιασδ' αμας] *R. P. Brunet*, pro ingenio Tragicorum Gallicorum omnia amplificationibus, spreta simplici naturæ veritate, intendentium, hæc ita vertit; *Proculdubio qui criminis reus est, tuis execrationibus territus, ipse se palam indicabit.* Poeta tantum dicit eum Thebis diutius non mansurum.

310. Πολιν μεν ει και μη βλεπεις] Verte, *Civitatem quidem etiam si non vides.*

313. Ει και μη κλυεις των αγγελων] Conjecturâ certissimâ *Cl. Burtonus* rescribit μη κλυεις.

325. 326. — ταυτα γαρ καλως εγω

Ειδως διαλεσ', ου γαρ αν δευ' ικομην] Quin vulgata lectio corrupta sit dubitari non potest, cum nullum prorsus efficiat sensum; Interpretibus tamen omnibus locum hunc silentio prætermittere visum est. Verbum activum διαλεσα non reddi debuit, perii, sed perdi; & ουκ αν ικομην nequaquam significat, non debui venire, sed, non venissem. Veram autem & germanam scripturam eruere, libris scriptis nihil adjuvantibus, difficillimum est; atque

que hoc forsan a nemine nisi melioribus instructo codicibus exspectari debet. At non longe a sententia saltem Poetæ eum discessurum mihi persuasum est, qui ita mecum rescribere velit,

— ταῦτα γ' ἀγνοῶν σ' ἔγω

Διωλεῖς, εἰδὼς οὐ γὰρ αὖ δευρ' ἴκομην.

Verte, *Horum ego quidem inscius te perdidisti, si mihi enim fuissent nota nunquam huc venissem. Horum inscius, id est, quorum causa me huc accersivisti, quidnam scilicet id esset, quod a me exquirere volebas. Potest etiam forsan propius scripturæ veteris vestigia rescribi ταῦτα γὰρ χ' ἄλλως σ' ἔγω διωλεῖς, Ita enim quod attinet ipse etiam de improvviso deprehensus te perdidisti. Ad ταῦτα per ellipsin usitatissimam subaudiri scilicet debet præpositio κατὰ. Vide autem Nostri Oed. Colon. 797.*

V. 336. 337. ἔγω δ' οὐ μνηστὴρ

Τὰμ', ὡς αὖ εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκφύω κακὰ.]

Vulgata plane folioeca sunt, neque in iis ulla reperitur, aut commoda sententia, aut legitima, quamque Græci sermonis indoles patitur, constructio. Ita rescribendum videtur,

ἔγω δ' οὐ μνηστὴρ

Τὰμ', ὡς αὖ εἶπω, ἢ τὰ σ' ἐκφύω κακὰ.

Vide *Dawes*. Miscell. Critic. p. 222. Verte, *Ego vero nequaquam aut mea, ut ita dicam, aut tua divulgabo mala. Ideo autem sua mala ea quæ celabat vocare intelligendus est Tiresias, quia divulgata, Oedipi inimicitias, & ex ejus indignatione gravius aliquod forsan subitaneumque malum, in se accersitura videbantur. Simili plane sententia mox subjungit,*

ἔγω ὅτ' ἐμαυτὸν οὐτὲ σ' ἀλγυνῶ.

338. Lege φησ, *Camerarianam* secutus.

340. Malim ἔγω ὅτ' id est, ἔγω οὐτ', ut fiat synizesis, & ita apud Athenæum lib. x. p. 453. legitur.

345. 346. Οἷον ἐμεμψῶ την ἑμὴν, την σὺν δ' ὅμῳ

Ναυστοῦ οὐ κατείδες, ἀλλ' ἐμὲ ψεύεις.] Οἷον verti

debet, *Indolem, Mores, non Iram. Vide ad Ajac. v. 1172. Hæc autem ideo dicit Tiresias, quod Oedipus ipse pertinax pertinaciæ eum incusaverat.*

358. 359. 360. — ἐνέπω σε τὰ κρυψύματα

Ὀπίερ' ὤρεσταις ἀνέστην, καὶ ὅ' ἡμέρας

Τὴν γὰρ ὀρεστωδὴν μῆτε τοῦδε μὲν ἐμὲ.] Ali-

quis forsan ex hoc loco negligentia culpam Poetæ impingere velit, quod Tiresias imprecationes ab Oedipo pronunciatas, quasi ipse earum testis fuisset, memorat. A versibus enim 296. 297. patet, post accersitum per nuntios Tiresiam fuisse pronunciatas, atque adeo ab hoc prorsus ignorari

debebant. Sed culpam hanc facile amoliri possumus dicendo, vatem jam divino afflatu contactum loqui, adeoque hæc quæ modo gesta erant, pariter, Numine suggerente, ei cognita esse, ac pristina Oedipi crimina & infortunia. Perperam autem omnino hæc ita vertit *H. Stephanus, Immo vero ego te dico reum teneri ejus criminis quod mihi palam objicis.*

V. 368. ἢ κτερεῖα λέγειν] Legendum videtur ἢ κτερεῶν λέγεις vel ἢ κτερεῖας λέγων. Sed magis mihi arridet harum emendationum prior.

369. Οὐχ ὥς γ' εἶπεν γῶσόν] Verte, *Non ita ut cognitum esse dicam intellexi. Subauditur enim ζῶσόν, a superioribus repetendum.*

370. Οὐ ζῆτεῖς κτερεῖ] Quem peremptorem deprehendere studeas. Οὐ enim regitur a κτερεῖ, & refertur ad φονεῖα, εἰς ad τ' ἀνδρός.

372. Hic versus interrogative juxta editionem *Stephanianam* poni debet.

379. Τυφλὸς τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὀφθαλμοὶ εἰ] Hunc versum ut compositionis duræ atque insuavis exemplum, propter crebram literæ τ repetitionem, notat *Muretus* Var. Lect. i. 15.

382. 383. Μίαν περὶ φῶς νυκτὸς ὥς μὲν ἐμὲ

Μὴτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλεψαί ποτ' αὖ]

Ex *Tiresiæ* responso manifestum est veram lectionem esse βλεψαί, quam agnoscunt vetus *Scholias* & *Triclinius*, & probat *Canterus*. Ita autem verte, *Cæcitate sola es fretus, quasi neque ego, neque quisquam alius qui luminibus gaudet, in te unquam animadverturi simus. Versio Johnsoniana e verbis Poetæ nullis machinis extundi potest.*

385. — ὃ τὰδ' ἐκπεσέει μελεῖ] Verte, *cui horum criminum supplicium exigere curæ est.*

388. 389. Ὡς πλουτε, καὶ περὶ νοῦν, καὶ τεχνῶν τεχνῆς

Τὴν περὶ νοῦν τὴν πολυζήλω βίω]

Jamdudum monuerat *Grotius* legendum esse περὶ νοῦν, & ita in *Aldina* & apud *Suidam* disertim legitur. Verte autem, *O divitiæ, & regnum, & ars præ artibus aliis eximia propter vitam æmulationi maxime obnoxiam inde securitatem.*

410. Ἀγλατὴν spiritu tenui proprie significat expellere, cum spiritu aspero, velut *piaculum* expellere. Ita *Hesych.* Ἀγλατὴν, διακτείν, ὥς ἀγὸς ἐξελαννῶν, φυλάττειν. Etymol. Magn. Ἀγλατὴν, εἰς μὲν δασεὺς, τῷ τοῖς ἀσέβεις ἐλάνοντι, εἰς δὲ ψιλῶς, τῷ ἀγῶν ἐλάνοντι. *Suidas.* Ἀγλατὴν, ὥς ἀγὸς καὶ ἐναγὴς τινὰς ἀπελάνειν· εἰς μὲν δασεὺς, τοῖς τὰ ἀγῶν ἀπελάνειν, εἰς δὲ ψιλῶς, αὐτὶ τοῖς ἀπελάνειν. *Kusterus* quidem contendit *Suidam* e Nostro *Scholias*te emendandum, & pro ἀπελάνειν scribendum esse βασιλευσθῆναι, vel potius βασιλευν, sed perpe-

ram

ram meâ sententiâ, cum potius putem *Scholiassem* e *Suida* corrigi debere. Nullâ enim unquam etymologiâ efficies ut ἀμπαλιν idem quod βασιλευειν significet. *Suidas* autem duas verbi significationes profert, & utriusque significationis exemplum subjungit. Si cum aspero scribitur, significabit ut *piaculum expellere*, in cujus significationis exemplum hic ipse locus e *Sophocle* adducitur; sin vero cum tenui, significabit simpliciter *abigere*, cujus etiam significationis subjungitur exemplum ex *Herodoto*. Perinde autem est, quod ad hunc locum attinet, an cum aspero vel tenui spiritu scribatur, utraque enim significatio huc optime convenit. Ita enim verti debet, *Tuo cum damno mihi videris, Et tu, Et qui hæc confinxit, me hic expulsurus*, vel *hinc piaculum expulsurus*. Paulo enim ante dixerat *Oedipus* ὃν δὲ σὺ πειράς ἐκάλειν, e quibus horum interpretationem petere in proclivi est.

V. 419. Ως' οὐ Κρόντος παῖσιν γέγραμαι] Verte, *Adeo ut Creontem minime patronum mihi adoptabo*. Hanc phrasin egregie illustrat *Wesselingius* *Observat.* pag. 161. 162. Vide & *Suidam* voce Προπατὴς & *Victor*. Var. Lect. vii. 22.

424. Ponenda est juxta *Aldinam* interrogationis nota post ἀνα.

426. Εἰ ποτ' ἐκ γῆς πῖσθε] Εἰ hîc potestate futura gaudet, quod ex subjuncto ποτε constat. Vide *Eurip.* *Bacch.* 1332. *Mede.* 326. & supra *Ajac.* 504.

436. Κακίον, *Turpius*.

441. Οὐ γὰρ τι σ' ἔδειν. Secundum *Dawesium* legendum esset non ἔδειν sed ἔδην. Vide *Miscell. Critic.* p. 232.

444. Γονεὺς δ' οἱ σ' ἐφύσαν εὐφρονεῖς] Melius *Aldina* ἐμφρονεῖς.

449. Γοῖαντ' οὐκιδί?] Verte, *Talia exprobra*.

453. Ως παρὼν τα γ' ἐμποδὼν Ὀχλεις] Minus recte *Aldina*, Ως παρὼν σὺ γ' ἐμποδὼν τα γ' ἐμποδὼν sunt negotia quibus nunc distinemur, quibus nunc incumbendum. Vide *Eurip. Phœniss.* 723.

465. Br.

473. 474. Melius in *Aldina* metra ita constituta leguntur,

Potius.

- - | - - - | - - - -
Dactyl. tetram.

Ἀρξὴν' ἀρξήτων τελευτῶντι choriambicus πολυρhythmus

πρὸς prima dipodia dispondæo

Φονίαισι χερσὶν ithyphallicus,

quibus in antistropha respondebunt,

Φαμα Παρνασσὸν τὸν ἀδελφόν

Ἀνδρα πῦντ' ἐχθρεύειν.

475. Ως νῦν ἀλλοποδῶν ἵππων] Ut constet metrum lege juxta *Aldinam* viv. Versus autem ionicus est a majore dimeter hypercatalectus ex ionico, epitrito secundo & syllaba, primo syzygiæ trochaicæ pede choræo. Nam ἀλλοποδῶν secundam corripere posse

Br. 467.

- - - - | - - - - | - - - - quod metrum

Prosodiacum. In antistr. Brunck legit

ὑπὲρ τ' ὑπὲρ, In Edit. prima, 464.

In secunda: Ὡρα νῦν ἀελλοποδῶν ἵππων - et in antistr. Φοιτᾷ γὰρ ὅτι ἀγρίαν ὕδαν quæ vult Epion. a maj. dim. hyperc.

ostendimus in notis *Euripideis* ad *Bacch.* 606. *Cyd.* 154. *Herc. Fur.* 1079. *Electr.* 740. 1303. Ex analogia plane simili antepenultimam brevem habent ἀμφοτέρω *Soph. Ajac.* 134. εἰνους *Electr.* 112. γενναίω *Electr.* 128. & id genus plura apud *Euripidem* occurrentia.

V. 478. Πυρὶ καὶ στροποῖσι Δίος γένετας] *Elegantius Aldina*, Πυρὶ καὶ στροπῶν δὲ Δίος γένετας.

480. Κυρὲς ἀναπαλκῆτοι] Nequaquam postulabat metri ratio ut *Triclinius* pro ἀμπαλκῆτοι reponeret ἀναπαλκῆτοι, versus enim trochaicus est ithyphallicus. Ex cum vox ἀμπαλκῆτος, sive, quod ejusdem prorsus potestatis est, ἀναπαλκῆτος, vi derivationis suæ ἀπαλκῶ, παλκῶ, necessario significat erroribus obnoxium, quam notionem loci hujus tenor ac scopus prorsus respuunt, sententia omnino postulat ut reponamus ἀπαλκῆτοι, nunquam errantes, erroribus minime obnoxii. Ita infra *Trachin.* v. 121. 122. 123.

— ἀλλὰ πῶς εἶπεν

Ἄνεν ἀπαλκῆτων αἰδῶ

Σφὲ δὲ μὲν ἐρυκεῖ,

ubi vide quæ notavimus.

486. Versus est ionicus a minore trimeter ἀναπαλκῆτος brachycatalectus. Secunda dipodia non est ditrochæus, sed epitritus secundus, qui in strophæ est pentasyllabus.

491. Strophæ secundæ versus omnes sunt anapaestici.

495. — οὐτ' ἐν—

Ἐὰδ' ὄρων, οὐτ' ὀπῶ] Neque in præsentibus, neque in anteaclis certi quidquam videns. *MUDGE*.

499. Οὐτὲ παροῖδεν ποτ' ἐγώ] Rectius *Aldina* ἐγώ, & ita legisse constat *Scholiassem* nuper editum.

501. Τί, πρὸς ὅτου δὴ βασιλῆα] Το τί hic redundat, & ad suppleendum metrum interpolatum videtur; plura enim hinc excidisse ad antitheticum videbimus.

502. Τὰν ἐπιδαμῶν φατὶν] *Oraculum indigenam*, *Tiresiæ* scilicet. Ita *Scholiassem* secutus *Cl. MUDGE*.

503. Οἰδιποδα ponitur generandi casu, subaudita præpositione περί.

504. 505. Ita hi versus constituendi videntur,

Λαβδακίδας ἐπικού-

ρὸς ἀδελφῶν θανάτων,

quibus in antistropha respondebunt,

Τῶν ἀπ' ἐμας φρένος οὐ-

ποτ' ὀφλησέαι κακίαν.

516. Γὰρ πῆροσ' ἢ καὶ κοῖα] In *Aldina* ita legitur hic versus,

Γὰρ ἐπ' αὐτῷ πῆροσ' ἢ καὶ κοῖα,

& ita legerunt vetus *Scholiassem* & *Triclinius*, quin &

& hic aperte fatetur, se, ut metro consuleret, ἐπ' αὐτῷ e contextu eiecisse; unde credibile etiam est eundem otiosum illud τι in antitheticum interpolasse. Sed medicina adeo temeraria nemini, opinor, se probabit, qui criticam in Veterum scriptis modeste & caute exercendam censeat. Dicendum potius erat, quædam ex antithetici initio excidisse. ἐπ' αὐτῷ ἡλθε, eum adortus est.

V. 517. Τῷδ' ἀπ' ἐμας φρένος οὐποτ'] In Aldina legitur τῷ ἀπ' ἐμας, malim τῷ γ' ἀπ' ἐμας.

530. Πρὸς σου καὶ φίλων] A te & amicis meis. MUDGE.

533. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη] Verte, Quo autem argumento constitit.

537. Κατηγορεῖτο τ' οὐ πικρὸν τοῦτο μοι] Verte, Accusatio hæc mihi ab eo intentata fuit?

540. 541. ἢ ποσσὶν ἔχεις

Τόλμης περὶ σωπὸν] Perperam omnino pro τόλμης Canterus reponit τολμῆς. Adjectivum quantitatis τωσιν cum περὶ σωπὸν junctum satis demonstrat vocem τολμῆς a περὶ σωπὸν pendere; nullo enim sensu nude ac sine regimine poneretur τωσιν ἔχεις περὶ σωπὸν.

546. Ὡς οὐ γινώσκω] Ut ne deprehenderem. MUDGE:

551. Recte Canterus, οἷδ' ὥς ποιῶσιν, ita enim solent Attici. Vide nuperi Editoris notam.

555. Τοῦτ' αὐτοῦ νῦν μοι περὶ ἀκούσιν ὥς ἐρῶ] Τοῦτ' αὐτοῦ, Hoc ipsum quod nunc dicis, Me scilicet tibi infensum & gravem a te inventum. Ad hoc ipsum a me nunc in primis audi quomodo respondeam. Interpretationem sequor Scholiastæ nuper editi.

562. Lege juxta Camerarianam φησ.

563. Ὡς χρεὶ ἢ μ' ἐπ'] In Aldina legitur χρεὶ μ' ἐπ', Reponendum vero existimo cum Darweso Miscell. Critic. p. 333. χρεῖν, formā scilicet optativā aoristi ἔχον.

565. Καὶ νῦν ἐτ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευματι] Recte reponendum ἐτ' ὡς ὕτος vidit Valckenar. ad Euripid. Phœniss. 927.

578. Τοῦ σὺν δὲ γ' οἶδα καὶ λέγοις ἀν' ἐν φρονέων] Perperam hæc interpretantur Johnsonus & P. Brumoy. Verte, Quod ad te vero attinet nosti equidem, & dicere potes, cum id probe scias.

585. Ponenda est interrogationis nota post τι δητ'.

587. Γῆς ἰσὺν νεμῶν] Verte, Æqualem in hac terra potestatem ei tribuens.

596. Τυραννὸς εἶναι μάλλον ἢ τυραννὰ δρᾶν] Nemo quem vidi Interpretum præter Grotium veram assēcutus est notionem τοῦ τυραννὰ δρᾶν. Omnes enim eodem quo Johnsonus sensu perperam interpretantur, tyranni jussa exsequi. Ita autem revera reddi debet locus; Neque enim vel meipsum cupido tenuit ut tyrannus essem potius quam ut ea agendi potestatem ha-

berem quæ tyrannus posse solet. Id est, Nomen ac speciem tyrannidis nunquam pluris æstimavi quam rem & potestatem. Antithesis enim instituitur inter τυραννὸς εἶναι, & τυραννὰ δρᾶν. Τυραννὸς εἶναι est tyrannidem exercere, τυραννὰ δρᾶν eadem quæ tyrannus agere, eadem quā tyrannus potestate gaudere.

V. 609. Ἀλλ' οὐτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γυναικὸς εἶμι

Οὐτ' ἀν' μετ' αἰδοῦ δρώντος ἀν' τλαίην ποτε] Vox ἐραστὴς ab hujus loci scopo & sententia plane aliena est. Pro ea igitur παστὴς reponendum esse existimo. Τῆσδε τῆς γυναικὸς παστὴς, hujus consilii artifex. Ita supra V. 533. τοῖς ἐμαῖς γυναικῶν πειθεῖς, meis consiliis persuasus.

611. 612. τοῦτο μὲν Πυθιδ' ἰών,

Πευθεῦ τα χρεῖν δέντ'] Distingue, Johnsonum in interpretatione secutus, post πευθεῦ, non post ἰών.

624. Καλῶς ἐλεξεν εὐλαβομένῳ πεσεῖν] Nullus ex his exsculpi potest sensus idoneus; forsan rescribi potest, εὐλαβοῦ μένει πεσεῖν, cave ne præ ira lapsurus sis.

632. Οἷον ἐστὶ τὸ φθονεῖν] Verte ad mentem P. Brumoy, Quid in me reprehendendum sit. Subauditur scilicet ἀξίον aut simile quidpiam. Ita Lyfias contra Poliochum p. 325. edit. TAYLOR. Ἀξίον δὲ μάλιστα φθονεῖν, ὅτι οὕτως ἡδὴ οἱ τὰ τῆς πόλεως περὶ φθόνους διακινεῖται, ὥς οὐχ ὅτι ἀν' τῇ πόλει βελτίστον ἢ, τοῦτο οἱ ῥητορὲς λεγούσιν, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἀν' αὐτοὶ κερδαίνειν μέλλουσιν, ταῦτα ὑμῖν ἀντιφθονεῖτε.

649. Οὐκ εἰ σὺ τ' εἰς οἴκους σὺ τε Κρέων σεβας] Insuavissimus & nullius rhythmī versus; longe melius in Aldina legitur,

Οὐκ εἰ σὺ τ' οἴκους σὺ τε Κρέων κατὰ σεβας.

653. Ἡ γῆς ἀπώτατα πατρίδος, ἢ κτείνειν λαῶν] Imperfectam puto & mutilam esse hanc Creontis orationem, interpellante scilicet Oedipo abruptam, cum ille subjuncturus esset, ex duobus supplicibus memoratis mortem sibi ab hoc fuisse denuntiātam.

664. Τὸν οὐτε πρὶν νηπιὸν] Verte ad mentem Scholiastæ, Hunc qui prius non male se purgaverat.

665. Creticus est dimeter acatalectus.

669. Lege juxta Camerarianam φησ.

670. 671. Τὸν ἐναγὴ φίλον μηποτ' ἐν αἰπῇ

Σὺν γ' ἀφάνει λόγῳ ἀπῆμον βαλεῖν] Ἐναγὴ idem quod σεβασμῶν καὶ ἀγῶν significare, quod Scholiastæ placet, non facile mihi persuaderi patiar; neque alteram ejusdem interpretationem, τὸν ἐναγὴ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγὴ, amicum scilicet a te pro reo habitum, quem tu reum putas, veriore existimo, talis quippe quæ sit, qualem nullius, credo, ferat linguæ indoles. Editor Londinensis rescribendum censet ἐναγὴ φίλον, sanctum & sincerum amicum; sed hæc conjectura ideo minus se mihi probat, quod hoc pacto Chorus aperte contra Oedipum & pro

* E

Creonte

Idem in brevis est in E. Phoen. 334. et con-
flatum videtur ex Troch. Peuth. et Jacq. D.
P. in totipartibus nullis Paconibus con-
tur locus. V. d. super. de metris X.

5; vol 4
O C L I S

Dustus 32 Dochniaes S O P

S O P H O C L I S

Creonte judicaret, & illi præcipitantiæ & fuspicionis iniquæ culpam palam inureret, plane contra decori rationem, Chorique officium atque indolem. Hujus enim partes sunt,

Ut bonis faveat, & concilietur amice,

Et regat iratos.

Retinendam igitur vulgatam lectionem cenſeo. & ita interpretandam ut idem fere valeat ac quod præceſſerat, *ἡ ὁρκῶ μέγας*, jurisjurandi ſcilicet religione ita innexum atque obſtrictum, ut, ſi fidem ſefellerit, piaculum ſit admiſſurus. In hac no-
tione epitheton *μεγας* eleganter opponitur *ἀφαιεῖς λό-
γῳ*, & eleganter de Creonte dicitur eum *ἀπαιεῖς*, *ig-
nominia notatum fore*, ſi major fides conjecturæ in-
certæ quam ſancto ejus jurijurando habeatur. Verte igitur, *Ut amico ſacramenti religione innexo,
nequaquam ob incertam conjecturam crimen ignominioſe
impulſes*. Nam *ἐμβάλλειν φίλον αἷμα* idem valere exiſti-
mo ac *ἐμβάλλειν φίλῳ αἷμα*. Quod ad metrum vero
attinet, hi duo verſus ſecundam inter hæc peri-
commata ſtropham conſtituunt, ut & ſequentes
duo ſenarii ſecundum ſyſtema. Verſus autem aſy-
narteti ſunt ex penthemimeribus trochaicis &
dochmaicis. (α

660. Br. V. 674. Versus est ionicus a minore dimeter cata-
lectus ex molosso vice ionicus & tro-
chaica.

675. Περσων] *Qui prae aliis spectabilis eminet.* MUDGE.

679. Creticus est dimeter acatalectus.

680. 681. Ita hi versus constituendi videntur,
 Γα φθινουσα τριχαι ψυ- periodicus catalectus
 χαν, και ταδ' ει χαοις iambicus hemiholius,
 quibus in antistropha respondebunt,

Εν ποταμοῖς αλυοῦσαι

Κατ' ὀρθὸν οὐρανὸν.

682. *κατα τριπολιν*] In *Aldina* legitur *τριπολιν*, &
Br. in loc. V. 682. ita legisse videtur *Scholias*tes nuper editus. Vulga-
tum *τριπολιν* *Triclinio* metro caventi debetur,
quod ex ejus ad locum nota constat; sed me-
lius, meo quidem judicio, & verisimilius rescribi
potest,

Καὶ πρὸς γ' αὐτοῖς,

nam $\alpha\psi\epsilon\iota\varsigma$, non $\alpha\psi\epsilon\iota$ omnino postulare videtur sententia. Verte, *Atque etiam si malis nostris prioribus haec adjunges mala a vobis*, id est a vestra contentione vel inimicitia, orta.

688. 689. — βασις δ' ὅταν

Θυμων περὶ αὐτῆς] Subaudiendum cenſeo ſic
ante θυμων, & ita ad mentem Grotii & P. Brumoy
locum vertendum, *Acerbus vero & inmitis cum ira-
cundiæ tuæ plene obſecutus fueris.*

V. 693. Σου μὲν πρῶτον ἀγῶνας] Verte, *Te quidem ingenii mei judicem parum æquum sortitus*. Ibid. ἰσὺς, *æquus, justus*. MUDGE.

706. Παρις, *relaxans, languescere faciens*.

708 - 711. - 1875

Παραφρονιμον, απορην

Επι Φεβρουαρίου πεφάνθη

M αν, εἰ σε νοσηζομαι] Verte, Scito vero me-
mentis non compotem, & prudentiā destitutum, judica-
tum fore si te velut alienum repudiem.

714. *kar' op'ōn oupēnas*] Lege, & sensu, & metro, requirente, *ouēnas*, præeunte *H. Stephano* in Thesaurο voce *ouēλω*.

715. *Ευποιμος*, metaphora ab aura favente ducta.

719. Σε γὰρ τῶνδ' ἐς πλεον ἵναται σεβέω] Verte, *Nam te o mulier majore quam hi reverentia observo.* Hoc ideo dicere censendus est Oedipus, quia supra v. 703.

704. Chorus Jocaſtæ cauſam contentiōis ſciſci-
tanti ſatisfacere detrectaverat. Perperam ita ver-
tunt Interpretes quaſi non *ἐς πλεον*, ſed *πλεον* tantum
legeretur.

721. Διγ' ἐι σαφὲς τὸ νεῖκος ἐγκλήων εἴη] Verte, Dic, si
crimen quod a te imputatum jurgii causa fuit aperte
declarabis.

732. *ὅς αὐτὸν ἤξει μοῖρα*] *Canterus* pro ἤξει mavult ἔξει,
innovatione minime necessaria; ellipsi enim satis
usitatâ omiſſa ſubaudiri poteſt præpoſitio *eis*.

743. 744. — ων γαρ αν θeos

Χρηται ἑρμηνει ἑαδίας αὐτος. φανει] Ex his verbis
ut nunc leguntur nullus exculpi potest sensus, &
Interpretes id potius quod sententiam postulare
existimant, quam quod Poetae verba vera sug-
gerunt, nobis obtrudunt. Corruptus proculdubio
est locus, ita levissima mutatione emendandus,

— ὡν γὰρ αὐ θεός

Χρειοὶ γ' ἐρευνᾶν, ῥᾶδιως αὐτὸς φανεῖ.

Quorumcunque enim deus oraculo quidem præcipiat investigationem, ista ipse facile manifestabit. Quisquis literarum ductus attente considerabit, videbit $\alpha\gamma$ ab $\alpha\psi$, & $\alpha\psi$ ab $\alpha\epsilon$ non multum abluere, ut facile alterum pro altero oscitanti Librario excidere, aut evanescente veteri scriptura irrepere, potuerit.

765. Lege juxta *Camerarianam* cons.

779. Verbum *ἐκτενυσε* secundam virtute augmenti
 producit. *Eustathius* ad *Homer. Odyss.* η. v. 301.
 p. 1580. lin. 48. Το δὲ ἐκτενυσε. σπένδει τὴν ἀρετὴν
 ἰονικῶς, ἀλλῶς γὰρ ἐκτενύεται ὠφελεῖ κατὰ τὴν χρεστικὴν
 ἀνάλυσιν.

782. — αξιος γαρ ων' αληθ

Δουλος φέρειν ἢ πισθε καὶ μείζω χάριν] Præstat vul-
gata lectio, ὡς ἀνὴρ, ei quam adeo probat H. Ste-
phanus

phamus ut in contextum etiam recipiendam existimet, ὅδε γ' ἀνὴρ scilicet. Nullus enim hic locus est τῷ ὀδῷ, cum nequaquam digito monstratur aut designatur servus iste, sed de eo tantum narratur aliquid. Constructio vulgatæ lectionis est ἀνὴρ ὁ δὲ δούλος, dignus enim erat homo quanquam servus majore etiam quam hæc erat gratia.

V. 790. 791. Κ' οὐ μὴ σερίδης γ' ἐς τοσούτων ἐλπίδων
ἔμου βέβωτος] Perperam hæc reddiderunt
Johnsonus & P. Brumoy; ἐλπίς hoc loco non *spem*
sed *expectationem* significat. Verte, *Atque equidem*
nequaquam notitia ista privabere quandoquidem in tan-
tam expectationem sim erectus.

810. Ως μῆτε μὲν χρεὶν ἢ με μὴ θῆναι] Lege χρεῖν forma
optativā, quā etiam formā ponuntur sequentia, δι-
λωσιμῷ, εἰσιμῷ. Vide supra ad v. 563.

813. 814. 815. — τὴν Κορινθίαν
Ἀστὴς το λοιπὸν ἐκμειψόμενος χθονα,
ἐφ' ἧς] Distinguendum censeo post
ἐκμειψόμενος, non post χθονα, ut constructio sit τὴν
Κορινθίαν χθονα ἐφ' ἧς. Ita autem verte, *Et ego his au-*
ditis Corinthiam terram exul dereliqui, astris imposte-
rum cursum dirigens.

832. 833. — εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τούτῳ προσήκει Λαίῳ τι συγγενές] Verte ad
mentem Scholiastæ & P. Brumoy, *Quod si peregrino isti*
(quem scilicet occidi) quid sit Laio affine & com-
mune.

836. ὃ μὴ ξένων ἐξέστ' ἄσων τίνα
Δομοῖς δεχέσθαι] Subaudiri videtur accusativus ἐμε,
ut constructio sit, ὃ μὴ ἐξέστ' ξένων τίνα δομοῖς ἐμε δε-
χέσθαι, μὴδ' ἐξέστ' ἄσων τίνα δομοῖς ἐμε δεχέσθαι.

849. ὃ δὲ ἄσων σέβας] Futilissima est emendatio re-
ponentis σέβας pro σέβας, quod posterius optime ver-
tit Johnsonus.

859. Σοὶ ταύτ'] Omnino legendum juxta Aldinam τ
αὐτ'.

860. Πείρασον, *Quod discutiendum restat.*

866. Εἰς ἡμᾶς ῥέπον] Minus recte pro veteri scriptura
ἐμε Triclinius interpolavit ἡμᾶς, de metro frustra
solicitus. Attici enim sermonis proprium esse,
omnibus omnino verbis a ῥ incipientibus duplicis
consonantis vim perpetuam conferre, luculenter
ostendit Dawesius Miscel. Critic. p. 159. & seqq.

882. 883. Ita constituendi sunt hi versus,
Εἰ μοι ξυνομ φεροντι periodicus acatalectus
Μοῖρα τὰς εὐσεπίων ἀρνεῖαν λόγων trochaicus trime-
ter catalectus,

quibus in antistropha respondebunt,

Τῆρις φυτεὺς τυραννῶν

Τῆρις νῦν πολλὰν ὑπερπληθὴ ματῶν.

888. *Phile. Iamb. dim. hyper. Nam nulla ada-*
κταῖς. ποὺς ἀνερῶν ἔλκεν ὅδε. Vid.
sitante ut schol. Meibomius. Supra hanc ite-
copiā caruit.

V. 888. Ionicus est a minore ἀνακλαμένος trimeter bra-
chycatalectus.

895. Ἀποτομὴν choriambus est, cui in metro chori-
amico legitime opponi potest dijambus, saltem cum
jam præcesserit choriambus. Primam autem pro-
ducit vox ista eadem ratione qua ἀθανάτος, ἀκμάτος
& similia. Vide Clark. ad Homer. Iliad. A. v.
398.

896. Ἀναγκῇ] Exitium inevitabile. MUDGE.

898. Το καλὸς δ' ἔχον πολὺ παλαιῶμα] Obscuriora sunt
hæc verba, nec quæ Poetæ fuerit sententia satis
constat. Mihi quidem ad scopum totius hujus sys-
tematis attendenti, iisque quæ præcedunt & se-
quuntur diu pensatis, nihil magis verisimile vi-
detur, quam reipublicæ formam popularem hic
intelligi, in qua non omnia ex solius tyranni nutu
ac arbitrio pendebant, sed ad populum etiam aut
saltem ad optimates summi imperii pars haud exi-
gua pertinebat. Talem reipublicæ formam apud
Thebanos rege Oedipo obtinuisse per totam hanc
tragædiam supponitur. Ubi autem civibus de
summa rerum in commune consulendi ac decer-
nendi jus legibus tribuitur, ibi etiam inter gene-
rosiores emulatio exoriri & certamen quasi quod-
dam institui solet, quisnam aut consilio aut opera
de republica melius mereri possit. Unde cum bonum
publicum hoc pacto egregie promoveatur, talis
emulatio sive certamen non immerito dici potest
το καλὸς ἔχον πολὺ παλαιῶμα.

902. Trochaicus est dimeter acatalectus.

910. Ἡ τῶν ἀδικτῶν ἔξεται] Repetendum est ἀπὸ κοινῆς τῆς
εἰ, ut constructio sit, ἡ εἰ τῶν ἀδικτῶν.

911. 912. 913. Τίς ἐπὶ ποτ' ἐν τούτοις ἀνὴρ

Θυμῷ βέλῃ ἐρξεται

Ψυχᾷ ἀμυνεῖν] Locus obscurissimus,

cujus & sensus & constructio omnes quos vidi la-
tuisse videtur Interpretes. Ita verti debere existi-
mo. *Quisnam demum in istis sceleribus versatus homo*
iracundia sua efficiet, ut tela (divina nimirum) ab
animo arceat, adeo ut eum ab iis defendat. Ut metra
autem antitheticis respondeant, ita legendi sunt
priores duo versus,

Τίς ἐπὶ ποτ' ἐν τοῖς ἀνὴρ periodicus catalectus

Θυμῷ βέλῃ ἐρξεται iambicus hemihölius.

Τοῖς δ' pro τούτοις exstat in Aldina, & ita legisse con-
stat Triclinium: ἐρξεται pro ἐρξεται non metrum tantum
sed sententia etiam postulare videtur; nam ἐργασθαι
formā mediā *abstinere* significat, non *arcere*. Inde
ortus videtur Librarii error, quod paullo supra
præcesserat ἐρξεται. Brunch in loc. 893.

* E 2

V. 922.

V. 922. 923. Ἀλλ' ὦ κροτωνῶν, εἴπερ οὐδ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, παῦτ' ἀνάστων] Verte, *At o qui imperas*
Jupiter, si rite vocaris omnium rector.

925. 926. Φθιγοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
 Τα Λαῖου θεσφατ' ἐξ-] *Triclinius* infeliciter
 hoc in loco circa metra versatus pessimo exemplo
 interpolavit ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, quod assumentum per-
 inde ocysus hinc effurcillandum censeo, praesertim
 cum optime se habeat vetus scriptura, quam ex-
 hibet *Aldina*,

Φθιγοντα γὰρ Λαῖου periodicus catalectus
 Παλαία θεσφατ' ἐξ- iambicus hemiholius.

936. Εἰ φοβους λεγοί] Rectius *Aldina*, ἢν φοβους λεγῇ.

940. Ποσειδ] Rectius *Aldina* ποσειδ.

954. Προς πινος δ' ἀφιγμενος] Melius *Aldina* πινος.

955. Ο' ξέρω] Scribe prout in *Aldina* legitur ὁ ξέρω.

962. 963. In *Aldina* ita hi duo versus leguntur, &
 meā quidem sententiā, elegantius,

Ἰω. Πως εἶπας; ἢ τεθνήκε Πολυδός;

Αγ. εἰ δὲ μὴ

Λέγω γ' ἐγὼ τ' ἀληθὲς ἄξιον θάμνειν

968. Πρὸ τῆς τύχης οὐλώμεν] Recte se habet vulgata lectio
 πρὸ τῆς τύχης, prius scilicet quam id evenisset quod
 metuebat Oedipus.

976. Lege juxta *Camerarianam* φησ.

983. 984. Φευ, φευ, τί δὴτ' ἀν, ὦ γυναῖ, σκοποῖτο τις

Τὴν Πυθιομαντιν ἐστίν] Nodum hic in scirpo

quærit *P. Brumoy*; ita enim locum interpretatur,
 quasi Oedipus Jocastam, ut deos ejus gratia con-
 sultat prodeuntem, ne id faciat dehortetur, nullam
 enim fidem eorum oraculis, comperta Polybi
 morte, dehinc tribui oportere affirmans. Sed per-
 peram omnino. Non enim ut deos consuleret, sed
 ut eos placaret ac propitios redderet, egressa erat
 Jocasta. Nec per λυσιν ἔταμν, quam ab Apolline
 præberi precata erat, oraculum intelligi debet no-
 vum, quippe quæ nulla Thebis ab Apolline da-
 bantur, sed finem prosperum & faustum istorum
 malorum & anxietatum quibus implicabatur Oe-
 dipus. Supplicatio prorsus similis Clytemnestræ
 est in *Electra* v. 636 — 661.

996. 997. — ὅ τ' αὖ τῆς τύχης Κρατεῖ] Nemo hæc Interpre-
 tum præter *Grotium* intellexit, qui recte vertit,
Quando fortuna omnia versat.

999. Σὺ δ' εἰς τὰ μὲν ποῦ μὴ φοβου νυμφευματα] Forfan legi
 debet, Σὺ δ' εἰς, Τὴν vero unus, scilicet ex omnibus,
 quippe cui oraculum de morte patri inferenda jam
 falsum fuisse compertum sit.

1003. Ταυτ'] Lege cum *Stephaniana* & *Aldina* ταῦτ'.
 Error forsan est Typographi.

V. 1024. 1025. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως

Σοῦ πρὸς δομοῖς ἐλθόντες, εὐ παρῄσταιμι π]

Ni-
mius decori καὶ τοῦ ἀρεπόντος hodierni affectator R.
P. Brumoy sententiam verbis Poetæ plane contra-
 riam nobis obtrudit. Ita enim vertit; *Satis mag-*
num præmium mihi adeptus videor modo te Corinthum
reducam; ejus rei solius gratia hoc iter arripui. Sed
 alia de decoro Græcorum forsan antiquorum erat
 sententia, alia est Gallorum hodiernorum. Nec
 apud illos contra το ἀρεπὸν peccare existimabatur
 mercenarius homo (v. 1047. 1048.) lætissimi
 nuncii præmium a rege expectans & poscens; vide
Trachin. v. 193. 194. Quin potius contemptus
 iste lucri quo secundum *P. Brumoy* gloriatur Nun-
 cius, ab ejus conditionis hominum moribus jure
 alienus existimari debet.

1044. Lege δίδως eliso augmento.

1065. Εἰδὴτ' ἀν] Legendum omnino est εἰδὴτ' ἀν.

1075. Μὴδὲν ἐνθάπης] *Nihil hæc, vel hunc, cures; ne*
de his, vel de hoc, sis sollicitus.

1080. Ἀλὶς νοσοῦσ' ἐγὼ] Vera lectio a *Scholias*te videtur
 fuisse conservata, Ἀλὶς νοσοῦσ' ἐγὼ, quam etiam in
 versione repræsentavit *Johnson*.

1081. 1082. — οὐδ' ἀν ἐκ τριτῆς ἐγὼ

Μητρός φανὼ πειδουλος] Hoc dicere vult

Oedipus; *Ne quidem si ex matre, avia, & ab avia,*
servis, tripliciter servus sim oriundus.

1094. 1095. Μὴ κ' τῆς σωπῆς τῆσδ' ἀναμνήσῃ κακὰ.

Οἰδ. Οποῖα χεῖρ ἐρηγνῶν] Verte, *Ne ex hoc si-*
lentio erumpant mala. Oed. *Qualia vult erumpant.*
 Omnino autem præcedente ὅπως μὴ legendum est
 juxta cod. *Laudianum* ἀναμνήσῃ. Vide *Dawes*. *Misc.*
Critic. p. 228.

1103. 1104. Τοιοῦδ' ἐκφῆς, οὐκ ἀν ἐξελδοίμ' ἐτι

Ποτ' ἄλλος, ὥς μὴ ἡμαρτεν τοῦμον γενος]

Verte, *Talis autem cum natu sim, nunquam eveniet ut*
alius appaream. adeo ut refugere debeam generis unde
ortus sim patefactionem.

1105. In metro coriambico choriambico non subjun-
 guntur trochæi, sed iambi; choriambicum igitur
 metrum hoc esse haudquaquam potest. Quod
 si reponas,

Εἴπερ ἀρ' ἐγὼ μαντὶς εἰμι,

versus erit trochaicus dimeter acatalectus & anti-
 thetico optime respondebit.

1106. Euripideus est. In antithetico autem pro ἀεῖα,
 legendum ἀεῖα.

1107. 1108. Ita hi versus constitui debent,

Οὐ τοῖν Ὀλύμπου ἀπειρος profodiacus dimeter aca-
 talectus

Ω κλ

Ω Κιθαριων ουκ εστι hephthemimeris trochaica.
Ω Κιθαριων in *Aldina* legitur. απειρος pro απειρων, quod
in vulgatis editur, & vox est in hoc loco απροσδιο-
νυτος, suppeditat cod. *Trinit. Coll. Cantab.* Verte,
*Non per Olympum, ignarus non eris o Cithæron crasti-
na luce.* Antithetici erunt,

Πανος ορεσθατα του

Προσπελαδεισ' η σε γε,

ut ορεσθατα duplicato sigmate legatur postulat me-
trum ad quod etiam explendum addidi το του, a
festinante forsan Librario ex similitudine sequen-
tium literarum prætermisum. Vocalis extrema
vocis προσπελαδεισα necessario eliditur.

V. 1109. Periodus est.

1110 — 1113. Ita hi versus constituendi viden-
tur,

Μη ου σε γε και πατριωται Οιδιπου, profodiacus
trimeter catalectus ex choriambō, io-
nico a minore, & κατὰ κλειδι trochaica
και ποφον και μητερ' αυξειν, trochaicus dimeter a-
catalectus

και χορευεσθαι προς ημων, idem

Ως επιμερα φερον- profodiacus dimeter cata-
lectus.

(μη ου σε αυξειν, verte, *quin inclarescas*)

His in antistrophis respondebunt,

Γαρ πλakes αχρονομοι πασαι φιλοι,

Εις' ο Κυλλανας αναστων,

Εις' ο Βακχειος δεος ναι-

ων επ' ακραν ορεων.

1114. Ut constet metrum & antithetico respondeat
legendum videtur,

-τα τοις εμοις τυραννοισιν antispasticus dimeter a-
catalectus.

1115. Anapaestica & penthemimeris ex spondaeo,
anapaesto, & syllaba.

1116. Hic versus trochaicus esse, quod *Triclinio*
placet, non potest, cum sedem tertiam in antithe-
tico occupet spondaeus; potius creticus dicendus
est dimeter hypercatalectus, ex cretico, bacchio,
& syllaba, aut ionicus a majore dimeter acatalec-
tus; id enim metri genus molossium pro ionico in
fede pari admittit.

1121. Ut metrum strophico respondeat forsan rescri-
bendum,

Τις θυρατερων Λοξίου; τω &c.

1126. 1127. Ita hos versus constitue ut antitheticeis
respondeant,

Ευρημα δεξ'ατ' εκ του νυμ-

φαν Ελικανιαδων

εκ του νυμφων in *Aldina* diserte legitur, & ita legisse

constat veterem Interpretem. Verte, *a nympharum
Heliconiarum quadam repertum accepit.*

V. 1130. Cum Chorus e Thebanorum primoribus
five senatoribus constet, quod patet e v. 930, ve-
risimile etiam est eos ætate quoque fuisse pro-
vecta; adeo ut causam quare vulgatam lectionem
Πρεσβεις, quæ alias certe commodior est, repudie-
mus non videam.

1150. Η ξυναλλαζας τι πω] *Ξυναλλαζας* participium est,
non verbum; απο κοινου igitur repetendum est οιδαι.
Legendum etiam est, η, aut, non %, an.

1153. Αγνωτ' αναμνησω νιν] Verte, *Ignarus hic ut remi-
niscatur faciam.*

1180. Ες τερας ελα] *Recta ad fustuarium tendit.*
MUDGE.

1184. Τινος πολιτων τωνδε] In *Aldina* legitur τωνδε, mihi
magis arridet vulgata.

1186. Ει σε τωντ' ειρησμομαι παλιν] Veram lectionem ερη-
σμομαι suppeditat editio *Aldina*.

1187. Των Λαιου γεννηματων] *Ex iis qui in Laii familia
nati erant.* MUDGE.

1190. Καθ' αυ' ακουων] Recte ακουειν reposuit *Valckenar.*
ad *Euripid. Phœniss.* 394. prout apud *Plutarchum*
de *Curiosit.* p. 522. & advers. *Epicur.* p. 1093.
scriptum legitur.

1210 — 1245. Hæc non monostrophica sunt, sed
antistrophica, & e duobus strophis totidemque
antistrophis constant. Ita autem metra constitui
debent:

Strophe 1.

1210 1. Ιω γενειαι βροτων, ionicus a majore dimeter
catalectus

2. Ως υμας ισα και το μη- glyconius

3. Διν ζωτας ενεριδμω; pherecratius

4. Τις γαρ, τις ανηρ πλεον ionicus similis primo

5. Τας ευδαμονιας φερει, glyconius

6. Η τουστυτον οσον δοκειν, idem

7. Και δεξαντ' αποκλιναι; pherecratius

8. Το σον τοι παραδειγμ' εχων, glyconius

9. Τον σον δαίμονα, τον σον, ω idem

10. Τλαμων Οιδιποδα, βροτων idem

11. Ουδ'ινα μακαριζω. anapaestica penthemime-
ris.

Antistrophe 1.

1219. 1. Οστι καθ' υπερβολαν

2. Τοξυτας, εκρατητας του

3. Παντ' ευδαμονος ολβου.

1221. 4. Ω Ζευ, κατὰ μεν φθισας

5. Ταν γαμψανυχα παρδενον

6. Χρησιμωδον, θαναταν δ' εμα

7. Χωρη πυργος αντας,

8. Εξ

8. Εξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ
9. Ἐμὸς, καὶ τὰ μέγας ἐπ-
10. μάτης, ταῖς μεγαλαΐσιν ἐν
11. Θηβαίῳ ἀνακτοῶν.

Strophe 2.

1227. *Johns. 1204 Br.* 1. Τάνυ δ' ἀκούειν, iambica penthemimeris
 2. Τίς ἀδελιώτερος; iambicus hemiholius
 3. Τίς ἐν ποταμίῳ, τίς ἀταῖς ἀγέαις, antispaeticus
 trimeter brachycatalectic
 4. Ζυνοῖκος ἀλλὰ γὰρ βίου; iambicus dimeter acatalectic
 5. Ὡς κλεινὸν Οἰδίπου καρὰ, glyconius
 6. Ὡς μέγας λίμνη αὐτὸς ἠρκεσεν asynartetus e duabus penthemimeribus trochaicis
 7. Καὶ παῖδι καὶ πατρὶ θαλαμῶν πολὺ πρῶτον, iambicus fenarius
 8. Πῶς ποτε, πῶς ποτ' αἱ πατρίαι choriambicus
 dimeter hypercatalectic
 9. Σ' ἀλοχὲς φέρειν τάλας iambicus hemiholius
 10. Σὺ γ' ἐδναδίσαν choriambicus hemiholius
 11. Ἐς τοσσόνδε; trochaica basis.

Antistrophe 2.

1236. *Johns. 1213 Br.* 1. Εφύρε σ' ἀκονδ' *Br.*
 2. Ὁ παῖδ' ὄραν χροῖος
 3. Δικαίη τον ἀγαθὸν γαμον παλαι,
 4. Τικρύντα καὶ τεκνυμένον.
 5. Ἰὼ Λαΐων τεκνόν,
 6. Εἶδε σ' εἶδ' ἔγω μνηστὴρ εἰδομένη
 7. Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περιεπλ. ἰαχῶν *Br.*
 8. Ἐκ σομάτων τὸ δ' ὄρδον εἰπείν,
 9. Ἀντιπνεύσα τ' ἐκ σέθεν,
 10. Καὶ κατεκοιμάσα
 11. Τούμον ὄμμα.

V. 1210. Ἰὼ γέναι legitur in *Aldina*.

1221. Ὡς Ζην legitur in *Aldina*.

1232. Ad explendum metrum addidi particulam καί.

1239. Ἰὼ legitur in *Aldina*.

1240. Ad explendum metrum addidi ἔγω. Reposui etiam pro ἰδῆμαι, εἰδομένη, quomodo *Triclinius* quoque legisse videtur, quod ex ejus metrorum enarratione colligere licet.

1244. 1245. Ἀντιπνεύσα τ' ἐκ σέθεν, καὶ

κατεκοιμάσα τούμον ὄμμα] Hæc ita reddit

P. Brumoy; Per te olim respiravi, & nunc per te mæstissimis tenebris immergor; sed omnino perperam. Ejusdem enim temporis verba, ἀντιπνεύσε, & κατεκοιμήσε nequaquam tempora diversa exprimere possunt, ita ut prius, tempus præteritum, alterum, præsens denotet. Mihi quidem utraque respicere videntur Thebarum a Sphinge liberationem.

Respiravi per te, & oculos somno claudere sum ausus.

V. 1247. Οἷα δ' εἰποῖαδ'] Post hæc verba commate distinguendum est.

1248. Ἐγγυῶς, prout crives decet.

1252. Lege juxta *Aldinam* αὐτῇ εἰς το φῶς.

1256. Lege juxta *Camerarianam* φῶς, non φῶς.

1262. Legendum omnino est cum *H. Stephano* καὶ ἐμοί, id est, καὶ ἐν ἐμοί. Particulæ enim αὐ nullus est hîc locus.

1265. Εὐδῶ, recta, *MUDGE*.

1266. Ἀμφιδέξιοις ἀκμαῖς, *Unguibus utrinque dextris*, id est, Eadem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset. *MUDGE*. Ἀμφιδέξιος eodem sensu occurrit *Oed. Col. v. 1174*.

1272. Legendum videtur ἐγοῦτο, Attici enim nunquam augmentum abjiciunt.

1272. 1273. — ἐνθα δὲ σπῆνος διπλούς

Ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρας, καὶ τεχν' ἐκ τεχνῶν τεχνῶν] Rescribendum est ἀνδρα & distinguendum post διπλούς. Adjectivum enim istud διπλούς utrumque respicit & ad utrumque referendum est ἀνδρα & τεχνῶν. *MUDGE*.

1278. Φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἐρχος ἐξαιτῶν πορεῖν] Quare pro φοιτᾷ rescribere maluerit φοῖτα Editor nuperus divinare non possum; sed certe frustra est, Attici enim augmentum non abjiciunt. Si ideo fecerit quia de re præterita sermo est, nimis est curiosus; rem enim ob oculos ponit Nuncius, & quasi jam præsentem narrat; ita mox eadem formâ δεικνύσι. An forsan quia sequitur κίχρη aoristo secundo positum? At novit proculdubio aoristo secundo forma quam vocant potentiali posito temporis futuri ut plurimum inesse significationem.

1279. 1280. — μνηστῶν δ' ὅπου

Κίχρη δὲ πλὴν ἀρῶρεν] ὅπου κίχρη regitur, non a φοιτᾷ, sed ab ἐξαιτῶν. Duas enim res Oedipus adstantes orabat, ut sibi gladium darent, & sua conjux ubinam esset monstrarent. Minus igitur plene distinguendum est post πορεῖν.

1283. Ὡς ὅφ' ἡγήτου πινος] Legendum puto uno vocabulo ὁφήγητου, ut ita vertatur, Quasi aliquis ei prævissset.

1294. Ὅδ' οἶνεκ' οὐκ ὀλοῖτο νιν] Verte, Ut ista non viderent. νιν plurale est, & ad οἱ ἐπαχεν & ὅποι' εἶρα referri debet. Ita *Electr. v. 626*. Σὺ τοι λέγεις νιν, ubi subauditur ἐργα. Legendum etiam est ex sententia nuperi Editoris ὀλοῖντο, plurali enim numero sequuntur ὀλοῖαδ' & γνωστοῖατο & a præcedente κυρτοῖα reguntur omnia.

V. 1296.

V. 1296. 1297. Ἀλλ' ἐν σκοτῷ τολοῖπον οὓς μὲν οὐκ εἶδει
Ο-φοιάδ'] Ne ferri quidem potest e-
mendatio Editoris *Londinensis* ὁ-φοιάδ' reponentis.
Non enim ab oculis aut res aut homines tangun-
tur aut apprehenduntur; præterquam quod ver-
bum ὁ-φοιά genitivum non acusativum postulat.
Hoc voluisse videtur Poeta, Menti Oedipi semper
obversaturos Laium & Jocastam, quorum tamen
potius optandum erat eum nunquam dehinc re-
cordari. Hoc vocat, eos quos non debet etiam in
tenebris videre.

1302. Οὐβρος χαλαρὸς αἵματος ἐτεγγετο] Pro αἵματος
quod respuit metrum legendum puto αἵματος,
quod contracte pronunciandum est αἵματος.

1309. Εὐ τινὶ ᾄδῃ κακῷ] Nunc autem miser in remissione
aliqua mali versatur? MUDGE.

1324. Τὸν μνηστῶν, lege *Aldinam* secutus τὸν μακίστων.

1325. Melius *Aldina* absque articulo, ut versus sit
paroemiacus,

Πρὸς σὴ δυσδαίμονι μοῖρᾳ

1332. 1333. — πᾶ μοι φθογγὰ

Διαπέταται φοραδὴν] Verte ad mentem
Triclinii, *Ubinam vox mea pervagata fertur*.

1332. 1333. 1334. Ita hi versus constitui debent,

Φερόμαι τλαμῶν; basis anapaestica

Πᾶ μοι φθογγὰ πέταται φοραδὴν; anapaesticus di-
meter

Ἰὼ δαίμον, ἴν' ἐξήλω; paroemiacus.

Pro Διαπέταται reposui πέταται, tum quia illud me-
tro repugnat, tum quia merum esse glossēma
existimo. Idem enim prorsus valent Διαπέταται &
πέταται φοραδὴν. Primum igitur pro interpretatione
suprascriptum, deinde, errore Librarii, qui cor-
rectionem esse, aut lectionem sinceriorem existi-
mabat, in contextum descendisse verisimillimum
est. Ἰὼ δαίμον in *Aldina* legitur. Notandum autem
est syllabam in hoc paroemiaco catalecticam spon-
dæo non anapaesto subijci, contra regulam quam
velut fixam ratamque nobis tradit *Daviesius* Misc.
Critic. p. 224. Ejusdem itidem rei exemplum al-
terum videre est apud *Æschylum Agam.* v. 374.

Βέλος πλιδιον σκηνεύειν.

(σ)

1336. Iambica est hepthemimeris.

1337. 1338. Ita potius hi versus constitui debent,

Ἀποτρίπον ἐπιπορευόμενον, ἀφ' αὐτὸν trochaicus dimeter
acatalectic

Ἀδαμασον τε penthemimeris trochaica;
quibus in antistropha respondebunt,

Ἐπιπολὸς ἐπ' ἰονίμος· ἐπὶ γὰρ

Ἵπομενεὶς ἐμε,

prout in *Aldina* legitur.

(δ) facile evitatur spond.

V. 1339. Καὶ δυσσυρίσων· οἱμοί] *Oues* proprie *ventus* est
secundus, & vi transitionis *prosperum rerum cursum*
denotat, inde οὐεῖσιν, ut *res prospere cedant efficere*.
Ita supra v. 714. κατ' ὅρδον οὐεῖσιν, *patriam erectam*
in statum prosperum reduxeris. Hinc & hic quoque
δυσσυρίσων erit, quod vix in statum prosperum reduci
queat, *insanabile, irreparabile*. Versus autem est
periodicus catalectus.

1342. Εὐ τοσούτοις πημασι] *Aldina* habet Εὐ τοσούτῃ πη-
μασι.

1347. Juxta *Aldinam* ita legendus est hic versus,

Τὸν πολλὸν κηδεύων. φευ.

Alterum φευ, ne redundaret metrum, expunxi.
Aliter in antithetico legi oportebit οἱ μοι, μοι, &
tunc versus erit glyconius ex epitrito secundo &
primo, aut antispaisto propter ἀδιαφορῶν.

1352 — 1356. Ita metra hujus strophæ constitui
debent,

1. Ἀπολλων ταδ' ἦν, dochmaicus

2. Ἀπολλων, ὦ φίλοι, antispaisticus hemiholius

3. Οὐκ ἐλπὴ τέλων ἐμα, ταδ' ἐμα, παδ' ἐμα. iambicus
fenarius brachycatalectic

4. Ἐποιε δ' αὐτοχρεῖς νῦν οὕτως, iambicus dimeter
hypercatalectic

5. Ἀλλ' ἐγὼ τλαμῶν· trochaica penthemimeris

6. Τί γὰρ εἶδ' ἢ ὄραν, eadem

7. Ὅτ' ὅς' ὄραντι μὴδεν ἢ ἰδεν γλυκεῖ iambicus fe-
narius;

& ita pariter metra antistrophæ,

1. Ολοῖδ' ὅστις ἦν

2. Ὅς ἀπ' ἀγρίας πέδας

3. Νομάδες, ἐπιποδίας, μ' ἀπο τε φόνου

4. Ἐρρύτο, κἀνεσσωσεν, οὐδεν

5. Εἰς χερὶν περσάσθην,

6. Τότε γὰρ αὖ δαίμων

7. Οὐκ ἦν φίλοιον, οὐδ' ἐμοὶ ποσὶνδ' ἀγος.

Πέδας νομάδες, *Pastorali vinculo*. Ubiunque autem
in his a vulgatis discesserim, *Aldinam* auctorem
secutus sum, ubi etiam post ἐπιποδίας legitur εἰλυσιν,
quod velut glossēma manifestum rejeci.

1354. Νῦν, illos, ὀφθαλμοῖς scilicet.

1358. Pro Τί δ' ἔστι ποτ' legendum juxta *Triclinium* in
metrorum enarratione Τί δ' ἔστι. Versus enim perio-
dus catalectus.

1359. 1360. — ἢ περσιστοχόρον

Ἐτ' ἐς' ἀκουεῖν ἡδονὰ φίλοι;] Verte, *Aut quod*
me allocutum cum voluptate audiam, o amici? Versus
alter asynartetus est ex penthemimeribus iambica
& trochaica.

1361 — 1364. Hæc ex penthemimeribus trochai-
cis, quorum plures a dactylo incipiunt, omnino con-

(2) *Hi versus sunt maxima ex parte Dochmiaci;*
quorum prima pes unam ex longis in duabus
brevibus resolutionem habet. — Alii sunt antispastici.

constant, quod metri genus rapidum & abruptum animum Oedipi perturbationibus variis æstuantem atque convulsum mire effingit. Ita autem constituenda sunt metra; (α)

4. Απαγέρ' εκτοπον
5. Οπ' ταχιστα με,
6. Απαγέρ, ω φίλοι,
7. Τον ολεθρον μεραν,
8. Τον χαταρτοτατον,
9. Επ' δε και θεοις
10. Εχθροτατον βεσταν.

& in antistrophe,

4. Νυν δ' αδελιος μεν ειμ',
5. Ανοσιων δε παυς,
6. Ομογενης δ' αφ' ων
7. Αυτος εφυν ταλας.
8. Ει δε π' αρεσδυτερον
9. Φυ κακου κακον,
10. Τουτ' ελαχ' Οιδιποις.

Et in his quoque ubicunque a vulgatis discesserim, *Aldinam* habeo auctorem, nisi quod, cogente metro, augmentum verbi εφ' abjecerim, quam licentiam in choricis sibi permiserunt Poetæ Attici.

V. 1366. Ως σ' ηδελισα μηδ' αναγκησσαι ποτ' αν] Verte, *Quam vellem te nunquam, unde scilicet ortus es, recognovissem.*

1388. ο-ψις ην εφημερες] Lege omnino cum *Aldina* εφημερες, & ita quidem legisse videntur omnes quos vidi Interpretes.

1395. 1396. Ωθειν απαντας τον απεχ, τον εκ θεων φανντ' αναγκη, και γενοις του Λαιου] Verte, *Ut omnes pellerent impium illum, a diis ipsis patefactum impurum, & ex genere esse Laii.*

1399. 1340. — αλλ' ει της ακουουσης ετ' ην Πηγης δι' ωταν φεσγμος ουκ ηνεχρημην] Solæcismum redolare videntur ista ει — ην — φεσγμος ουκ ηνεχρημην, scribi enim oportuit ουκ αν ηνεχρημην, sed cum hoc fieri per metrum non liceat, rescribendum omnino est ουκ αν ηνεχρημην. Ita *Antig.* v. 473.

Μητρος θαυοντ' αδαπρον ηνεχρημην νεκυν.

1405. Ως εδειξα μηποτε] Græci sermonis indolem postulare existimo ut rescribatur, ως εδειξα ν μηποτε, id est εδειξα αν. Vide ad *Electr.* v. 920. Verte, *Ita nunquam palam fecissem.*

1409. Κακων υπουλον, *Mala subocculta specie pulcra tegens.*

1435. Ad finem tragœdiæ. Hæc omnia contra verisimilitudinem & decori rationem peccare, atque ideo *Sophocle* plane indigna esse, censet *Boivinus* Commentar. Acad. Gallic. Inscript. vol. viii. p.

602 — 606. Eo igitur iudice, si non omnino spuria pronuncianda sint, at saltem a recentiore quodam parte maximam interpolata existimari debent. Objectiones ejus singillatim expendemus.

V. 1435. ad 1444. Primum hîc Poetam peccasse innuit *Boivinus*, quod non servantur mores quales ab incepto processerant, sed parum sibi constant. Humanitati enim qua compellat Oedipum Creon, non convenire acerbiter illam qua Chorum increpat, quod eum in publico vagari sinant, & non domo concluderint. Sed priora ista humana non propter alium finem fuisse videntur a Creonte dicta, quam ut acerbiter illam leniret, & quasi elevaret, quæ tamen revera nulla nisi in verbis erat, cum & ita ipsi etiam Oedipo melius consulebatur, & pietatis, decori, honestique ratio, regiæque familiæ honor, id quod Creon jubeat, omnino fieri postulabant. Atque hæc jussa ex pio in ipsum Oedipum affectu, non ex arrogantia aut vindicta, proficisci satis significat Creon v. 1443. 1444. qua oratione ita mollitur Oedipi animus, ut fateatur hanc Creontis humanitatem, quippe quam se haud meritum esse conscius erat, sibi præter expectationem accidere.

1436. Ουδ' ως ονειδιων] Rectius in *Aldina* legitur ουδ' ως.

1445. Επειπερ ελπιδης μ' απεσπασας] *Quandoquidem adventu tuo spe me excidere fecisti quam habebam a Choro obtinendi ut me extra terræ Thebanae fines ejicerent.* Interpretationem hanc exigere videtur vis ac potestas verbi απεσπασας. MUDGE.

1447. Περε σου γαρ ου δ' εμου φεσσω] Verte ad mentem *Camerarii*, *Dicam enim quod in rem tuam, non vero in meam, erit.*

1451. 1452. Εδρατ' αν, ευ τουτ' ιδ' αν, ει μη του θεου Πρωτις εχρησον εκμαθεν τι παραπρεον] Et hoc Creontis dictum superbiæ & incivilitatis inculcat *Boivinus*; & fatendum quidem est exquisitam illam atque elaboratam urbanitatem, qua tantopere gloriantur Galli hodierni, apud veteres Græcos non admodum in pretio fuisse, atque ideo non ita accurate in eorum scriptis expressam reperiri. Verbis forsan mollioribus uti potuisset Creon, sed quod ad rem ipsam attinet, nihil se facturum pronunciat, ad quod faciendum non & religionis reverentiâ, & salutis publicæ respectu, astrictus fuit, nihil quo Oedipus merito offendi potuit, quodque ipse in quemvis alium, atque ipsum adeo Creontem, si casus tulisset, non & dicturus & facturum erat. Hoc enim dicit Creon; *Fecissem equidem id quod tu petis (id ut ne te lateat) at-*
que

que adeo oraculi jussis obtemperassem, ni prius consultum visum esset a deo iterum sciscitari quid maxime fieri expediat. Sed quorsum oraculum denuo consuleretur, cujus responsum ipse Creon dudum attulerat luculentum plane ac perspicuum? Quia scilicet tot ac tanta mala ob perperam intellecta aut contempta oracula jam perpeffa erant Thebæ, ideo summa cum cautione procedendum erat. Oedipus enim & rex erat, & regio sanguine prognatus, cujus violati in Laio pœnas gravissimas exegerant dii. Jure igitur verendum erat, ne si & ipse cœcus, omnibusque destitutus, urbe ejiceretur, atque ita periret, piaculum novum contraheret civitas, novis malis, atque ejus forsan morte vel exilio, qui id fieri jussêrat, expiandum. Præterea, oraculum jussêrat interfectorem Laii aut interfici, aut urbe exturbari. Cum igitur Oedipus, oculis vi evulsis, pœnas sibi ipsa morte graviore sponte jam inflixerat (ita enim existimabant & Chorus & ipse Oedipus, vide v. 1381. 1386. 1387) dubium videri poterat annon oraculi jussis plene satisfactum esset, & tutius proculdubio erat, in re periculi adeo ancipitis plena, novum a diis jussum expectare, quam iis inconsultis adeo acerbe in regem, cujus tanta erga Thebas existissent merita, animadvertere.

V. 1458. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τῷ θεῷ πιστὴν φέρεῖς] Perperam hæc vertit *Boivinus*; *Etiā, nam & tu impostero deo fidem habebis*; atque inde ansam arripit Poetam culpandi, quasi Creon quem antea v. 1435. 1436. Oedipum humanissime alloquentem introduxerat, nunc acerbe fortunis ejus insultet. Sed hanc objectionem interpretatio *Johnsoni* accuratior prorsus diluit.

1468. 1469. — μὴτε μὲν ἀν γόστον,

Μὴτ' ἄλλο πρῶτον μὲν] Verte, *me neque morbum neque aliud quidquam*, præter scilicet parentum diras, *extincturum*. Infinitivus enim aoristi primi, comite particula *αὐ* sæpe pro futuro usurpatur. Vide ad *Electr.* v. 444. 445. & supra v. 1250. 1251.

1476. 1477. Αἰν οὐπεδ' ἢ μὴ χεῖρε ἑσθλὴν βορᾶν

Τραπεζῇ ἀντὶ τοῦδ' ἀνδρός] Verte, *Quibus nunquam mensa mea cibaria seorsim posita est absque hoc viro*.

1479. Αἰν μοι μελεῖται] Malim ταῦν μοι μελεῖται, *Quas mihi in tutelam tuam recipe*. Ut enim hæc nunc leguntur vix expediri potest syntaxis.

1488. Λέγω τι] *Anne aliquid dico?* i. e. Anne verum dico, id omne enim quod falsum est, nihil est.

MUDGE.

V. 1489. 1490. Λέγεις· ἐγὼ γὰρ εἰμὶ ὁ πορνεύων τὰς

Γούνας τῆν παρούσαν τρεῖς, ὡς εἶχες παλαι]

Poetam iterum reprehendit *Boivinus*, quod cum Creon antea Chorum ideo increpasset, quod Oedipum foras prodire siviisset, & non statim eum domo conclusisset, velut impurum, quem neque terra, neque cœli imber, neque solis lux, inter homines versantem pati poterant, ipse tamen eum non protinus includi jubet, sed omnium oculis expositum moras longa oratione trahere permittit, atque insuper ejus etiam filias, novam lamentationibus extrahendis ansam, foras ad eum accersit. Sed notandum est, Oedipum jam ædibus, donec quid de eo deus decerneret sciretur, concludendum, testamentum quasi suum condere, & de omnibus quæ ad eum spectabant, quatenus in eo erat, disponere; ut de funere *Jocastæ*, de filiis suis, & de filiabus etiam, quas ultimum alloquendi, & pietati *Creontis* commendandi, vehementi desiderio teneri eum par erat. Æquum igitur erat eum de suis disponentem, præsentem ac teste Choro, a *Creonte* non interrumpi. Et immisericors plane, atque humanitatem omnem exutus merito videretur Creon, si tantillum ei temporis, dum filias ultimum alloqueretur, iisque valediceret, indulgere superbe recusasset. Hæc enim longe alia res erat, ac eum per urbem vagari permittere, omnia lamentis & ejulatibus complentem, & ut tunc invalescebat opinio, piaculo etiam contaminantem.

1493 — 1515. Nimius pro rerum suarum statu, *Boivino* videtur Oedipus, in miseriis recensendis ac deplorandis quæ filias suas, ipso orbatas, manere videbantur. Sed animadvertisse non videtur vir eruditus, filiarum miseriam ipsius Oedipi miseriæ partem non contemnendam facere, atque adeo jure optimo Poetam hanc eam paullo uberius exponendi ansam arripuisse, ut tanto magis erga ipsum Oedipum augeretur Spectatorum misericordia.

1499. Pro periodi nota post *δυσχρῶν* pone comma.

1503. 1504. Ποῖας δ' ἑορτὰς, ἐνθεν οὐ κελευμένηται

Περὶ οἶκον ἱστᾷς ἀπὸ τῆς διαγωγῆς] Minime

hæc intellexisse videntur Interpretes; verte, *Quæ festa, unde non vice spectaculi desletæ domum reversuræ sitis?* Hæc enim vult Oedipus, adeo insignia & enormia esse infortunia sua, ut fabulas omnes a Poetis tragicis celebratas atrocitate longe exsuperarent, & proinde quod eorum memoria, præsentia filiarum suarum apud spectacula publica renovata, animos omnium ab his aversura esset, &

* F

lacry-

lacrymas commiserationemque tragicis repræsentationibus debitas præoccupatura. Vox enim *θεωρία* theatri & spectaculorum dramaticorum propria est. Vide *Scholiam* nuper editum, & *Hesychium* voce *θεωρία χεῖματα*. In gratiam autem sententiæ adeo appositæ atque elegantis facile opinor Poetæ condonabitur anachronismus, qui ad rei summam minimi est momenti. Non enim nisi longo post Oedipum tempore inventa est Tragedia.

V. 1508. *σφ' ὃν δ' ἔμην*] Lege cum *Aldina* *σφ' ὃν δ' ἔμην*, & verte, *vobisque simul*.

1526. — *νυν δὲ τοῦτ' εὐχέσθαι μοι*

Οὐ χέρεος αἰεὶ ζῆν] Locus paullo obscurior, cujus vera constructio omnes quos vidi latuit Interpretes, quæ hujusmodi est; *νυν δὲ εὐχέσθαι μοι τοῦτο, εἴ με ζῆν ἐκεῖ, οὐ χέρεος ἐστὶ εἴ με αἰεὶ ζῆν*. Nunc vero id mihi precemini, ut *isthic vivam, ubi semper me vivere expedit*. id est, Nunc mortem mihi precemini, ut apud inferos vivam, ubi me semper vivere jam expedit. Vide *Oed. Col.* 1654. & *Cl. MUDGE* ad locum. *Dacierius*, qui vulgata se non intelligere fateretur, rescribi jubet *οὐ καί μεν αἰεὶ ζῆν*, sed & languida est admodum ista loquendi formula, nec satis id quod ipse vult exprimit.

1528. *Ἄλλ' ἵν' ἐξηκείναι δακρυῶν' ἀλλ' ἰδί σε γινῆς ἐπὶ*] Nimis sane iniquum erga Poetam se præbet *Boivinus*, qui cum id modo reprehendisset, quod tamdiu Oedipum foris lamentantem tulisset Creon, nunc ei vitio vertit, quod Creon eum demum absque ulla verborum acerbitate moneat, tempus esse querelis tandem finem imponendi, & intra ædes se abtendi. Quod vero punctuationem hujus loci immutari debere censet Editor *Londinensis* id minime necesse videtur. Verbum enim *ἐξηκείναι* participio junctum eandem ei significationem ac vim impertit, ac haberet verbum temporis præsentis perfecti a quo participium istud derivatur. Ita *ἐξηκείναι δακρυῶν*, idem valet ac *δακρυῶν*; *satis jam lacrymastii*.

1527. Hic finem tragediæ a *Sophocle* fuisse positum censere videtur *Scholias* a *Johnson* editus.

1531. *Οἷδ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι*] Legendum cenſeo, *Οἷδ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι*, *Scisne autem qua lege hinc intro sum abiturus?* Perperam omnino Editor *Londinensis* pro *οὖν* reponit *νυν*.

1536. *Τοιγαρὺν πύξῃ ταχα*] *Ταχα* verti debet *forſan*, non *statim*. Adhuc enim ignorabat Creon quale futurum erat deorum circa Oedipum responſum.

1537. Lege cum *Camerariana* *φν*.

1541. *Μηδὰ μὲν πάντας γ' ἔλῃ μου*] In *Aldina* legitur *πάντας*, non *πάντας*, & ita etiam legiſſe videntur omnes

quotquot vidi Interpretes; sed verissima est proculdubio vulgaris lectio.

V. 1542. 1543. — *Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν*

Καὶ γὰρ ἂν κρατῆσαι, οὐ σοὶ τῷ βίῳ ἔυνται

Ita verte, *Ne in omnibus tibi morem geri postules; quæ enim hætenus evicisti ut obtineres, non tibi in commodum vitæ cesserunt*. Respicit, ut opinor, Creon, tum victoriam Oedipi de Sphinge reportatam, atque exinde secutas Jocastæ nuptias, tum ejus in exquirendis natalibus pertinaciam, quæ duæ res ei causæ maxima ex parte exstiterant præsentium malorum. Quid vero huic responſo adeo superbum & contumeliosum inſit, me non videre fateor. Oedipus æger animi, & præ dolore ac luctu vix ſui compos, quaſi infans jam regi debebat, neque ei ut in omnibus obſequeretur Creon æquum erat. Hoc ei fatis modeſte in animum revocat Creon; cum propria ipſi conſilia olim tam infelicitè ceſſiſſent, jam tempus eſſe ut aliorum potius arbitrio ſe ac ſua permittat, & iis potius quam propriæ voluntati denuo obtemperandum eſſe ſtatuat. Neque id in animo Poetæ erat quod requirere videtur vir eruditus, ut quaſi exemplar humanitatis atque animi candidi nobis proponeretur Creon. Satis ille ſcopum ſuum attingiſſe judicandus eſt, modo ne quid in ejus moribus ſævum atque immane, ne quid ex ſeſe ulciſcendi cupiditate ortum aſperius erga Oedipum dictum, Spectatorum animos offendere poſſit. Perquam ingenioſe addit *P. Brumoy* ex *Dacierio*, ideo forte Creontem Oedipo filiarum ſuarum conſortium pernegaviſſe, ne hic iterum in deſperationem aut inſaniam relapſus, nec ſui amplius compos, furioſo aliquo in iis edito facinore, & ſibi crimina, & reipublicæ piacula, cumulare pergeret.

1544 ad finem. Hæc olim Oedipo tributa fuiſſe a *Scholias* docemur, qui ideo, velut ejus perſonæ minus convenientia, rejicienda cenſet. Sed nemini non manifeſtum fore opinor ea non Oedipo ſed Choro tribui debere, qui reputaverit omnes quæ ad nos quidem pervenerunt *Sophoclis* & *Euripidis* tragedias epilogo aliquo a Choro pronuntiato terminari. *Boivinus* indubitanter ſpuria eſſe, nec a *Sophocle* profecta, pronunciat; primo, quia duo primi verſiculi totidem pene verbis in fine *Phæniſſarum* *Euripidis* leguntur; ſecundo, quia tres ultimi verſiculi ex *Andromacha* *Euripidis* v. 100 — 102. conſarcinati videntur; tertio, quia verſiculi tertius ac quartus, qui ob id ſolum interpolati videntur, ut cæteris connectendis inſerviant, ita male inter ſe cohærent, ut nulla ſatis idonea con-

constructio ex iis elici possit; quarto denique, quia nihil nisi sententiam continent tritam ac trivalem, quæque aliis tragœdiis plurimis æque convenire potest. Ego autem ita se rem habere existimo; epilogum hunc quoad maximam ejus partem esse genuinum; nam quin hæc tragœdia, æque ac omnes hujus Poetæ quæ exstant aliæ, epilogo aliquo a Choro pronunciato terminata fuerit, nullus dubito. Exemplar vero, ex quo omnes qui ab Editoribus adhibiti sunt codices MSSi derivati fuerunt, lacerum, & in hac parte mutilum, casu aliquo fuisse; in quo cum desiderarentur primi duo versus, ex *Euripidis Phœnissis* ab Exscriptore, ne aliquid deesse videretur, fuisse suppletos; versum autem alium post versum tertium adhuc desiderari, ut sensus integer olim forsân fuerit; Qui non in favore civium aut fortuna sua spes suas reponens, sed ipse propria virtute innixus ad summa pervenit. Atque ita hunc locum intellexisse video etiam *Camærium*. Ut nunc autem se habent versus tertius & quartus, ex iis nulla vi verbis admota, aut sensus aliquis commodus, aut constructio qualiscunque exculpi potest. Quod argumento etiam esse potest, eos non a Librario fuisse interpolatos (quorum enim quis *αὐνδῆτα* & *αὐσατα* interpolaret?) sed mutilos, prout in veteribus libris reperti sunt, ad nos pervenisse. Quod vero ad versus tres ultimos attinet, quamvis quoad sententiam cum laudato ex *Andromacha* loco sic satis convenient, verba tamen quibus sententia ea exprimitur adeo discrepant, ut hæc ab illis, aut illa ab his, fuisse mutata dici non possit. Sententia autem ipsa, *Sophoclis* forte temporibus, ipsisque adeo Tragœdiæ ferme initiis, non adeo trita ac trivialis visa est, ac nobis, postquam per tot Scriptorum manus in communem quasi sermonem pervenerit, & in proverbium prope evaserit, jure merito videtur. Saltem argumentum hoc æque contra *Euripidem* militabit, qui non in *Andromacha* tantum, sed in *Troadibus* etiam v. 509. 510. & in *Heraclidis* v. 865. 866. locum ei dare non est dedignatus. Ne solennem illam cantilenam memorem, Πολλοὶ μορφὰν δαίμονιον &c. qua pro epilogo non minus quin- quies usus est *Euripides*.

V. 1547. 1548. — ἐρεῖαν τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 Ἡμέραν ἐποσκοποῦντα, μὴδὲν ὀλβίζεν, ὥσιν αὖν]
Stanleius ad *Æschylum Sept. ad Theb.* v. 778. pro
 ἰδεῖν reponendum conjicit εἶδεν, sed quidquam im-
 mutari nequaquam est necesse. Nam ἐποσκοποῦντα
 ἰδεῖν verti debet, *attendentem* vel *expectantem* ut vi-

deat, & verbum εἶδεν vel ὄλβισεν facile sub-
 intelligitur.

In SCHOLIA Vetera.

V. 2. Εἰμὶ δὲ εἰκοτὸς εἰρηκεν verba sunt *Scholiasæ*, non
 Poetæ.

20. Recte vidit Editor nuperus scribendum esse Οὔ-
 κλειας, Minerva enim Οὔκλεια apud Thebanos coleba-
 tur, quod patet ex *Æschylo Sept. ad Theb.* v. 170.
 Vide ibi *Scholia* & *Canterum* & *Stanleium* in lo-
 cum.

52. Dele punctum post μαντεῖας.

74. Legendum est juxta *Scholia* a *Johnson* primum
 edita συνυπακούειν τὰ ὀρεπόμενα πρῶτον λέγειται ὡς ἐνταυ-
 ῶτα, ἀπὸ τοῦ, πὶ πρῶται, ἀπορίαν ἐμφανόντος γνώμης ζητήσεως
 ὅπου ἐρεῖται, συνυπακούεται τὸ ἀπορούμενα.

336. Legendum puto οὐκ ἐφάνη.

498. Lege τῷ Οἰδίπῳ.

652. Constat ex *Scholiis* a *Johnson* primum editis
 legi debere ἐκ τῶν δύο ποιήσεως ἐν.

670. Apud *Suidam*, qui hæc voce ἐναγὴ exscripsit,
 melius legitur, μὴ λόγων ἀπὸ μὲν & postea ἀτιμὸν ποιή-
 σης τῶν λόγων.

752. Περὶ Αὐλίδας] *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* 38.
 reponit περὶ Δαυλίδας.

In SCHOLIA a *Johnson* primum edita.

13. Dele αὐτοῖς, quæ vox abbreviatio est vocis ἀνδρω-
 ποῖς proxime præcedentis.

16. Ita interpunge, τὸ ἀγαλλία λέγεται τεμένος ἀπὸ αὐτοῦ καὶ
 ὁ ἀποκεκομμένος &c.

17. Lege ἡδὲ βεβαρημένοι.

23. Nihil immutandum est. φοινίκου expositio est τοῦ
 φοινίκου.

74. Lege ἀπὸ τοῦ, πὶ πρῶται, & postea pro τὸ αὐτὸ lege
 τοιαῦτα, & denique εἰκοτὸς πρῶτα.

87. Pone comma post ἐξελθοῖ.

98. Pone punctum post συμφερόντος, interpretatio e-
 nim est vocis συμφέρας v. 99.

133. Hæc ad v. 134. pertinent.

137. Hæc ad v. 138. pertinent.

143. Lege ἰκετῆραν.

156. Lege juxta MStum Παιανῆς, sicut & legitur in
Scholiis prius vulgatis, non παιδῆς.

167. p. 33. Hæc ad v. 163. pertinent. Lege autem
 ἢ μετόχῳ ὁδτικῇ ἀντι ἔρηματος. Videtur enim legisse
Scholiasæ iste κεχλομένη cum μοι præcedente jun-
 gendum.

280. Lege καὶ ἐστὶ ταυτῆς.

* F 2

V. 313.

V. 313. Male hic Editor nuperus pro ν reponendum monet η , ipsa enim sunt Poetae verba, $\mu\alpha\delta\upsilon\tau\epsilon\varsigma\ \tau\omega$.

369. Hæc ad v. 363. pertinent.

436. Hæc usque ad vocem $\omicron\upsilon\delta\epsilon\iota\varsigma$ ad v. 433. pertinent.

541. Lege $\alpha\upsilon\alpha\iota\delta\epsilon\iota\alpha\varsigma\ \pi\alpha\rho\omega\tau\omega\pi\omicron\nu$.

554. Novissima eorum quæ hunc numerum præfixum habent ad v. 555. pertinent. Legendum autem est $\pi\epsilon\rho\iota\ \tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \omicron\upsilon\ \lambda\epsilon\gamma\epsilon\iota\varsigma$.

563. Pro $\lambda\epsilon\gamma\epsilon\iota\nu$ lege $\lambda\epsilon\gamma\epsilon\iota$.

573. Pone comma post $\pi\lambda\eta\sigma\iota\omicron\nu$, & dele punctum post $\epsilon\varsigma\omega\tau\omicron\varsigma$.

626. p. 93. Lege $\epsilon\pi\epsilon\sigma\upsilon\lambda\alpha\varsigma$ sicut legitur in veteri *Scholiasse*.

638. Lege $\epsilon\iota\ \delta\epsilon\ \xi\upsilon\gamma\iota\mu\omicron\varsigma\ \omicron\upsilon$.

643. Ita distingue, $\kappa\alpha\iota\epsilon\iota\alpha\nu$, $\omicron\varsigma\ \epsilon\pi\epsilon\rho\eta\mu\alpha$.

645. Hæc ad v. 649. pertinent, & ad lectionem quam ex *Aldina* reduximus $\kappa\alpha\tau\alpha\ \sigma\epsilon\gamma\alpha\varsigma$.

724. Dele comma post $\omicron\sigma\omicron\nu\ \kappa\alpha\tau\alpha\ \tau\omicron$.

744. Pone comma post $\zeta\eta\tau\eta$, & dele punctum post $\omega\tau\epsilon\pi\omicron\upsilon\tau\alpha$.

988. Lege $\eta\ \alpha\psi\alpha\mu\epsilon\mu\omicron\varsigma$.

1050. Coli nota ponenda est post $\delta\iota\delta\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \epsilon\pi\epsilon\tau\omicron\upsilon$.

1061. Aut $\kappa\alpha\delta\omicron\ \beta\omicron\tau\eta\rho$, aut $\omicron\iota\omicron\nu\ \beta\omicron\tau\eta\rho$ deleri oportet, & potius, ut opinor, posterius, quod ex emendatione quadam ortum videtur improbantis vocem $\kappa\alpha\delta\omicron$.

1080. Lege $\mu\eta\ \mu\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$.

1083. Lege $\pi\epsilon\iota\delta\eta\tau\eta$.

1133. $\tau\eta\ \alpha\chi\epsilon\iota\beta\epsilon\iota\ \gamma\eta\omega\sigma\epsilon\iota$, interpretatio sunt $\tau\omicron\upsilon\ \tau\eta\ \delta\prime\ \epsilon\pi\sigma\eta\mu\eta$.

1198. l. 4. Lege $\pi\alpha\rho\epsilon\gamma\gamma\epsilon\iota\delta\epsilon\iota\tau\omega\nu$.

1229. $\kappa\alpha\tau\alpha\ \tau\eta\nu\ \tau\omicron\upsilon\ \alpha\ \beta\iota\omicron\upsilon$, id est, $\kappa\alpha\tau\alpha\ \tau\eta\nu\ \tau\omicron\upsilon\ \pi\alpha\rho\omega\tau\omicron\upsilon\ \beta\iota\omicron\upsilon$. Quæ autem præcedunt ad v. 1230. pertinent.

1254. Lege $\Lambda\upsilon\delta\omicron\rho\mu\epsilon\tau\omicron\iota$.

1295. Lege $\alpha\gamma\tau\iota\ \tau\omicron\upsilon\ \epsilon\pi\iota$, ex $\pi\alpha\rho\alpha\lambda\lambda\eta\lambda\omicron\upsilon$. Explicatio sunt vocum $\epsilon\delta\ \omicron\iota\gamma\epsilon\iota\kappa\iota$. Deinde post periodi notam $\epsilon\rho\omega\sigma\iota\ \omicron\iota\alpha\ \pi\alpha\rho\epsilon\iota\varsigma$, quæ explicationem continent $\tau\omicron\nu\ \omicron\phi\omicron\tau\tau\omicron\ \gamma\eta\tau$.

V. 1296. Perperam Editor *Londinensis* pro $\omicron\phi\omicron\upsilon\tau\alpha\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon$ reposuit $\omicron\phi\omicron\upsilon\tau\alpha\ \alpha\upsilon\tau\eta\nu$, voce enim $\gamma\eta\tau$ seipsum designare Oedipum putavit *Scholiasse*.

Schol. Johnson. ad v. 1354. Lege, $\Nu\eta$, $\delta\epsilon\iota\kappa\tau\iota\kappa\omega\varsigma$, $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$.

In Triclinii SCHOLIA.

80. Locus ex *Æschylo* allatus in *Sept. ad Theb.* v. 478. ita legitur,

$\Pi\epsilon\mu\pi\upsilon\mu\iota\ \alpha\nu\ \eta\delta\eta\ \tau\omicron\nu\delta\epsilon\ \sigma\upsilon\nu\ \tau\upsilon\chi\eta\ \delta\epsilon\ \tau\omega$.

Fallitur autem *Triclinius*, non enim pro $\pi\upsilon\iota$, sed pro $\tau\omicron\upsilon\tau\omega$, positum legitur $\tau\omega$ in hoc *Æschyli* loco. P. 35. lin. 4. Dele punctum post $\alpha\upsilon\alpha\phi\upsilon\epsilon\tau\alpha\iota$ errore *Ty.* pographi forsan ibi positum.

V. 337. Legendum videtur $\omicron\upsilon\pi\omicron\tau\epsilon\ \tau\omicron\nu\ \gamma\omicron\upsilon\nu\ \pi\epsilon\rho\iota\ \tau\omicron\nu\ \pi\alpha\rho\omega\tau\omicron\upsilon$.

358. Legendum puto, $\epsilon\gamma\gamma\epsilon\pi\omega\ \kappa\alpha\iota\ \lambda\epsilon\gamma\omega$, non $\epsilon\gamma\gamma\epsilon\pi\omega\nu\ \kappa\alpha\iota\ \lambda\epsilon\gamma\omega\nu$.

433. Legendum puto $\alpha\upsilon\tau\eta\ \sigma\epsilon\ \sigma\upsilon\nu\ \eta\ \alpha\upsilon\iota\sigma\tau\eta\varsigma$.

696. Legendum videtur $\omicron\upsilon\kappa\ \epsilon\gamma\gamma\omega\nu\ \gamma\alpha\rho$.

697. Lege $\nu\omicron\epsilon\iota$.

761. Lege $\delta\epsilon\ \alpha\mu\epsilon\mu\alpha\iota\ \chi\gamma\omicron\upsilon\nu$.

790. Lege $\kappa\alpha\iota\ \mu\eta\nu\ \tau\omicron\sigma\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \epsilon\varsigma$.

Schema ad v. 717. Pars prior ad v. 646. pertinet.

In Triclinianam Metri Enarrationem.

201. Pro $\alpha\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\eta\kappa\tau\omicron\nu$ lege $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\eta\kappa\tau\omicron\nu$.

210. Lege $\tau\omicron\ \xi$, $\omicron\mu\omicron\iota\omicron\nu\ \tau\omega\ \nu\zeta$.

474. Lege $\iota\alpha\mu\beta\iota\kappa\omicron\nu\ \epsilon\iota\nu\ \delta\iota\mu\epsilon\tau\epsilon\tau\omicron\nu$.

682. Lege $\epsilon\zeta\ \epsilon\pi\iota\tau\epsilon\iota\tau\omicron\upsilon\ \pi\alpha\rho\omega\tau\omicron\upsilon\ \alpha\gamma\tau\iota\ \alpha\gamma\tau\iota\alpha\sigma\tau\alpha\varsigma\omicron\nu$.

1222. Lege $\tau\omicron\ \gamma$, $\pi\epsilon\sigma\chi\alpha\iota\kappa\omicron\nu\ \epsilon\delta\upsilon\phi\alpha\lambda\lambda\iota\kappa\omicron\nu\ \eta\tau\omicron\iota\ \alpha\gamma\tau\iota\alpha\sigma\tau\alpha\varsigma\omicron\nu\ \delta\iota\mu\epsilon\tau\epsilon\tau\omicron\nu\ \beta\epsilon\sigma\chi\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\eta\kappa\tau\omicron\nu$.

1232. Lege $\eta\tau\omicron\iota\ \epsilon\pi\iota\tau\epsilon\iota\tau\omicron\upsilon\ \delta\epsilon\upsilon\tau\epsilon\tau\omicron\nu$.

1352. Dele $\tau\omicron\ \gamma$ post $\tau\omicron\nu\ \epsilon\pi\iota\tau\epsilon\iota\tau\omicron\nu$.

1357. Lege $\iota\alpha\mu\beta\iota\kappa\omicron\nu\ \delta\iota\mu\epsilon\tau\epsilon\tau\omicron\nu\ \alpha\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\eta\kappa\tau\omicron\nu$.

N O T Æ

I N

A N T I G O N E N.

V. 3. **Ο** Ποιον ουχὶ γαῖν ἐπὶ ζώσων τελευτῇ] *Quod non in nos adhuc viventes effundit.* In versu præcedente ἀπ' Οἰδῖπου est, *quæ ab Oedipo originem trahunt.* MUDGE.

4. Οὐδ' αὖτις ἀπὲρ] Hæc sententiæ & Poetæ scopo plane repugnant. Vox αἰατος, quam reponi vult *Johnsonus*, nusquam ab Atticis usurpata reperitur. Forsan legi potest, οὐδ' αὖτις ἀπο, *nec quidquam quod a malo genio sit profectum.* Sallierius quidem, in Dissertatione quæ inter alias Historiæ Acad. Gallic. Inscript. tom. v. subjectas legitur, reponendum censet αὖτις ἀπὲρ, ut sententia sit, *quod pœnarum instar sit*, sed præterquam quod soloeca esse & minime inter se convenire videntur οὐδὲν ἀπὲρ, phrasim ipsa, etiamsi ἀπὲρ legamus, vix ullum exemplum, quo se tueri possit, habere, ni fallor, deprehendatur.

7. 8. Καὶ νῦν πὶ τούτ' αὖ φασὶ παίδημόν πολεῖ
Κηρυγμὰ θείναι τὸν στρατὸν ἁπλῶς] Hæc interrogative accipienda sunt. Verte, *Nunc quid istud est edicti quod ducem aiunt denno civitati universæ tulisse?*

15. Ἀργεῖος στρατός] In *Aldina* legitur Ἀργεῖων στρατός.

18. Juberet *Dawesius* pro ἡδεῖν reponi ἡδῆ. Vide *Miscell. Critic.* p. 232.

21. Ταφὸν regitur ab ἀπμάσας, quod recte monet *Triclinius*, non a præpositione πρὶς subintellecta ut putavit *Johnsonus*. Eandem prorsus constructionem habes infra *Oed. Col.* 50.

24. Σὺν δίκῃ χρεῖσθαι δίκαια καὶ νόμῳ] *Expositio Tricliniana* participiū χρεῖσθαι ab indole Græci sermonis prorsus est aliena. Subauditur proculdubio pronomen αὐτῷ. Verte, *Ita eum tractans prout iustitia æqua & lex postulant.*

27. Verbum ἐκκεκρυχθῆαι nunquam active sumitur.

V. 30. Εἰσέρωσιν πρὸς χάριν βοῶας] *Valckenarius* ad *Euripi. Phœniss.* 1628. ex conjectura reponit ἐνδέρωσι, nec me magnopere refragantem habet.

33. Τοῖς μὴ εἰδοσὶ] Legendum puto τοῖσι μὴ εἰδοσὶ, ut fiat synizesis & vitetur hiatus injucundus. Ita infra v. 269.

Ἀλλ' ἐφύγε το μὴ εἰδέναι.

39. 40. Τὶ δ' αὖ παλαιφρον, εἰ ταδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
Λυοῦσ' αὖ, ἢ θάππουσα, πρὸςδεῖμην πλεον] Sensus prorsus carent vulgata; legendum omnino est cum *Cantero*, qui emendationem suam e *Scholias* interpretatione eruit, Λυοῦσ' αὖ ἢ ταπῶσα. Verte, *Quidnam, o misera, si hæc ita se habent, ego legem hanc abrogans magis profecero, quam si eam etiam sanciam.* Id est, Nulli ufui futura est mea in hac re opera, sive *Creonti* edicenti assentiam, sive contradicam.

42. Πῶ γινώμης ποτ' εἰ] Rectius in *Aldina* legitur πῶ γινώμης.

48. Τῶν ἐμῶν εἰργῆν] Verbum εἰργῆν genitivum regit, ut ad ellipsin præpositionis ἀπο cum *Johnsono* confugere minime sit necesse.

53. Ἐπεὶ αὖ μὴτῃ καὶ γυνὴ, διδάσκει πᾶσας] Apud *Scholias* veterem legitur διδάσκει ἑπὶ, quam lectionem egregie propugnat *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* v. 415.

55. Δυν per synizesin vox fit monosyllaba. Vide *Oed. Tyr.* 652.

64. Καὶ ταῦτ' ἀκούειν] χρὴ ad ἀκούειν a superioribus repetendum est.

83. Τὸν σὺν ἐξορδῶν βίον] Magis credibile est *Librarios* metro imperite caventes pro ποτμον, quam lectionem agnoscit *Scholias* vetus, substituisse βίον, quam vice versa, in locum vocis usitatissimæ alteram certe minus vulgarem interpolasse.

V. 84.

V. 84. Προμνηυσεις] In *Aldina* legitur προμνηυσης, eandem etiam lectionem suppeditant editio *Juntina* & codex *Vaticanus* teste *Dorvillio* ad *Chariton*. pag. 64.

89. Μαλὶς ἄθεν. Lege μαλὶς.

92. Ἀρχὴν δὲ θῆραν οὐ πέπει τὰ μνηχάνα] Cave *Johnsonum* audias qui ad ἀρχὴν subaudit κατὰ. Adverbialiter hic, ut sæpe alias, ponitur.

100. Ἀκτὺς proculdubio ultimam producit, & toto cælo errat *Triclinius*, cum statuit vocem vocali longa terminatam in vocandi casu positam eandem corripere. Error autem hic ex rei metricæ imperitia ortus est; omnes enim hujus strophæ versus (præter ultimum qui pherecratius est, & glyconiorum systema apte terminat) glyconii sunt & maxima ex parte πολυσηματιστοί, adeoque non tantum antispastos & dijambos, sed & ditrochæos & epitritos omnes, & in fede secunda choriambos etiam, nullo discrimine admittunt. Vide *Hephæst.* p. 60. Ita in hoc versu epitritus quartus rite ditrochæo opponitur, sicut infra v. 107. 125. epitrito quarto opponitur epitritus secundus, pes ditrochæo æquipollens.

104. 105. 106. Ut hi versus, sicut cæteri, glyconii sint ita constitui debent,

Ἀμείρας βλεφαρον Διεκαί- ex ditrochæo & antispasto sive epitrito primo

ων ὑπερ ῥεῖθρων μολούσα ex epitrito secundo pentasyllabo & ditrochæo;

quibus in antistropha respondebunt,

Αἰματῶν γένουσι πῶνδην-
ναι τε καὶ σεφάνωμα πύργων.

108. Τὸν λευκάσπιν Ἀργόθεν — φῶτα βάντα] Intelligitur universus Argivorum exercitus. *MUDGE*.

109. Προδεδρομον, præcipitem. *MUDGE*.

109. 110. Οἷστορῳ χαλινῳ. Fræno acute penetrante. Peculiaris inest vis epitheto οἷστορῳ, ut significet non sine malo suo repulos Argivos. Frigida igitur omnino est emendatio *Johnsoni* reponentis οἷστορῳ.

111. Ὅν ἐφ' ἄμετρα γὰ Πολυνείκης] Præclare hunc versum, cujus constructio prorsus nulla est, quique, ut vulgo legitur, constructionem totius hujus systematis chorici penitus perdit, ita restituit *Cl. MUDGE*,

Ὅς ἐφ' ἄμετρα γὰ Πολυνείκους.

113. 114. Ὄξεια κλάζων αἰετός ἐς γαῖαν
Ὄξεια, ὑπερεπτα] Parenthesi includi debent tantum αἰετός ὡς; Argivus enim exercitus per totum hoc systema usque ad v. 129 draconi comparatur, hoc autem in loco aquilæ, tantum quoad

clangorem. Vide quæ notavimus infra ad v. 118 — 120.

V. 118. 119. 120. Στῆς δ' ὑπερ μελαδρῶν φονί-
αισιν ἀμφιχάνων κυλλῶ
Λογχαὺς ἐπὶ αὐτῶν σῶμα]

In hac antistropha Argivorum exercitus sub imagine draconis, urbi imminens, eamque cum septem portis immani rictu deglutire minantis adumbratur; neque verum est (quod *Scholiasæ* placet) continuari comparisonem præcedentem, qua Polynices juxta lectionem vulgatam velut aquila cum clangore supra terram advolans repræsentatur. Huic enim imagini non convenit vox ἀμφιχάνων, cum aquila non prædam hiante ore, sicut draco, deglutit, sed eam rostro & unguibus lacerat. Primi autem horum versuum secunda dipodia dijambus est, quam quare antispastum vocaverit *Triclinius* conjicere nequeo.

125. Glyconius hic ex epitrito secundo & choriambo constat; in antithetico, epitrito secundo opponitur epitritus quartus, choriambo ditrochæus sive epitritus secundus propter τὴν ἀδιαφορίαν, sicut in v. 103. choriambo opponitur epitritus tertius.

126. 127. 128. Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη

Παταγὸς Ἀρίος ἀντιπαλῶ

Δουχείρωμα δράκοντι] Priora ista τοῖος

ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη Παταγὸς Ἀρίος, Talis a tergo circumfusus erat strepitus Martis, parenthesi debent, ut sequentia, ἀντιπαλῶ Δουχείρωμα δράκοντι, cum præcedentibus continuata oratione cohæreant; verte, Hostis non sine summa contentione debellatus a dracone adversario, id est, Thebano.

130. Lege omnino juxta *Aldinam* ἐσθλῶν.

132. Χρυσὸν χανάχης ὑπεροπλίας] Hujus versus quomodo nunc legitur, neque ullus est sensus, neque satis constat metrum, versu anapæstico in iambum definente. Forsan legi potest,

Χρυσὸν χανάχην δ' ὑπεροπλείους.

Et auri strepitu insolentes.

136 — 139. Ἀντιτύπος] Sursum resiliens. Ita autem hos versus constituendos censeo,

Ἀντιτύπος δ' ἐπὶ γαῖαν πείσας dactylicus trimeter

Τανταλώδεις πύρφορες, hephthemimeris trochaica

Ὅς τότε μαινομένη ζὺν ὄρμα logædicus alcaicus
decasyllabus;

ex *Aldina* pro ὡς reposui ὅς. Et in antistropha,

Ἀλλὰ γὰρ ἂν μεγαλάνυμος

Ἦλθε νῖκα, τὰ πολυ-

αἰματῶν ἀντιχάρεται Θηβῶν.

- V. 140. Dactylica est penthemimeris.
141. Glyconius est πολυσηματιστος ex epitrito quarto & choriambō; penultimam in εχθιστων corripī posse ostendimus ad *Electr.* v. 122.
142. 143. 144. Ita hos etiam versus constitui debere existimo,
 Εἶχε δ' ἀλλὰ τα μέν, ἀλλὰ δ' ἐπ' glyconius ex epitrito secundo & antispasto pentasyllabo
 Ἀλλοῖς ἐπένωμα συφιλίζων anapæsticus dimeter
 Μῆρας Ἀρης δεξιόστροφος paroemiacus.
 In horum versuum primo ἀλλὰ, non ἀλλὰ, bis in *Aldina*, legitur, ut & τα μέν pro ταδ'. Antistrophæ autem versus ita similiter constitue,
 Θῶαν δὲ ναοὺς χρεῖς πᾶν-
 χρεῖς πάντας ἐπιδωμέν' ὁ Θῆβας
 Δ' ἐλελίζων βακχεῖος ἀρχοί.
 144. Δεξιόστροφος] Vehementer urgens. Metaphora ducta est ab equo funali, qui, dum circa metam flectitur, ampliore gyro, adeoque celeriore quam jugalis cursu, iter a dextra conficit. MUDGE.
150. Distingue post εἰσάων, non post ἐχέτων.
157. Τῶν νῦν δεδε λησμοσύνη] Claudicat metrum, sedem enim secundam vice spondæi aut dactyli occupat trochæus. Forsan legendum est δεδε τε, aut δεδαί.
160. Δ' ἐλελίζων βακχεῖος ἀρχοί] Longè præstat, meâ quidem sententiâ, *Aldina* lectio, ἐλελίζων, quam agnoscit etiam vetus Interpres. Nam ἐλελίζων, cum accusativum in compositione sua contineat alterum ejusdem regiminis formæ adsciscere non potest; & Θῆβας generandi casu pro ὁ τῆς Θῆβης πόλις positum, quomodo interpretatur *Scholias*tes vetus, vix in hoc certe loco verisimile videtur.
162. Κρεών ὁ Μενοικεὺς νεοχμός] Hunc versum pro anapæstico nobis obtrudunt Editores, cujus primam & tertiam sedem occupat iambus. Facili autem negotio in integrum restitui potest, si nempe legas,
 Τῷδε Κρεών ὁ Μενοικεὺς νεοχμός.
 Fit synizesis in Μενοικεὺς & νεοχμός. Verte autem, *Sed hicc* (Rex enim est hujusce regionis) *Creon Menocci filius recens advenit, propter novos a diis provenientes casus, consilium quoddam animo volvens.*
164. Τίνα δὴ μῆτιν ἐρεῶν] Male pro ἐρεῶν *Johnson* ἐλίστων reponi jubet. Ut hîc μῆτιν ἐρεῶν, ita *Ajac.* v. 251. ἐρεῶσυσιν ἀπειλὰς.
202. Καὶ τα πατ' ἀφαιγνται] Legendum omnino est ἀφαιγνται, consecrare, quam lectionem in libris suis reperit *Turnebus*; ἀφαιγνται, quod mavult *H. Stephanus* (cujus notas videsis) contrarium prorsus signi-

- ficat, *desecrare* scilicet; Vide lectiones nostras *Euripideas* ad *Alcest.* v. 1146.
- V. 209. Τοῦτον πολεῖ τῇδ' ἐκκεκρυχθαι] Male reponendum ἐκκεκρυγμαι arbitratur *Johnson*; verbum enim istud nunquam active sumitur. Ad infinitivum autem ἐκκεκρυχθαι subaudiendum est ἐκαλεῖσθαι, vel προσεταῖσα, vel simile quidpiam, quod in præcedente κηρύξας έχω v. 198. continetur, & inde repeti debet. Sententia enim paullo longior hypallagen talem facile admittit.
217. Σοὶ ταῦτ' ἀρεσκει] Legendum est τ' αὐτ', id est, ταῦτα, *Eadem quæ tibi, nobis etiam placent.* MUDGE.
223. Τοῦ νεκροῦ τ' ἐπισκοποῖ] Legendum potius τοῦ νεκροῦ γ' ἐπισκοποῖ. MUDGE.
224. Τί δὴτ' ἂν ἀλλῶ τοῦτ' ἐπὶ πεντέλλοις ἐπ] Verte, *Quid vero est quod alii etiam insuper mandas?* Pro ἀλλῶ tamen ἄλλο legere malim, præeunte *Johnson*.
244. Φράσαι δὲλα σοὶ πάντα τὰμαντοῦ] Pro πάντα melius in *Aldina* legitur φρεσὶ.
248. Ἀλλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νεόν] Non ineleganter *Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.* 1082. reponit σημαίνων. prout testibus *H. Stephano* & *Turnebo* in quibusdam codd. legitur.
249. Τα δεινὰ γὰρ τοὶ περὶ δῖοσ' ὀκνον πολὺν] Verte, *Timor enim affert quidem cunctationem plurimam. Τα δεινὰ, quæ terrent, quæ timere faciunt.*
254. Lege juxta *Camerarianam* φῆς, non φῆς, monente etiam *Dawesio* *Miscell. Critic.* p. 268.
255. Γενήδες, *Bipalii.*
277. Καλῶς Πραξαίμεν, *Infortunium*, negligentiae scilicet pœnam, effugeremus.
294. Ἡ, αὐτ; refertur scilicet ad præcedens ποτὲρον. MUDGE.
297. 298. — οὐδ' ὑπο ζυγῷ
 Λοφὸν δίκαιως εἶχον] Verte ad mentem *Dorvillii* ad *Chariton.* p. 355. *Neque sub jugo collum ut decet submittebant.* Ita infra v. 358.
 Ἀγέτ' ἀμφιλοφὸν ζυγόν.
302. Κακὸν νομοσθεῖα] *Malum institutum.* MUDGE.
324. Τί δαί, ἐνδμίζεις τὴν ἐμὴν λυπὴν ὅπου] Verte, *Quid igitur, an ægritudinem meam ad normam exigis ubinam sita sit explorator curiosus.*
327. Οὐκ οὐν τοῦτ' ἐργὸν τοῦτο ποίησας ποτὲ] *Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.* 712. monet in scripto codice legi ποίησας έχω, unde optime restituit ποίησας έχω.
330. Κομψέως νῦν τὴν δόξαν, *Super opinione nunc argutare.* MUDGE.
333. 334. Ἐάν δὲ τοὶ Ἀῖφῳ τε καὶ μὴ] Verte, *Sin vero ἔν non deprehendatur.*
340. Ταῦτα καὶ πολλοὺ περὶ] Ad τοῦτο subaudiendam esse

- esse cenſeo præpoſitionem δια. Verte, *Hinc ſcilicet eſt quod &c.* Vide not. ad *Ajac.* v. 679.
- V. 342. Iambica eſt hephthemimeris.
343. Περὶν ὑπ' οἰδμασι] Magis mihi arridet vulgata lectio περὶν a Scholiaste etiam agnita, quam *Aldina* πέρων, quanquam hanc in verſione ſua ſecutus eſt *Johnsonus*. περιβρυχα enim οἰδματα magis maris fluctibus circumfrendentibus conveniunt quam velis ſtatu tumentibus.
345. Αἰματων cum ἀροτων jungi debet; *indefeſſis aratris*. αἰματων in *Aldina* pro αἰματων Dorice ponitur.
347. Αροτων εἶς εἰς εἶς] Verſus ionicus eſt a majore dimeter catalectus, ex ionic pentasyllabo & τετρακλειδι trochaica. Ut metrum autem conſtet, & antistrophæ reſpondeat, legendum eſt cum Scholiaste εἶς εἰς εἶς.
358. Αμφιλοφον ζυγον. Vide ſupra ad 297.
360. 361. — πνευθεν φρονημα, *ſublimem ſcientiam*. πνευθεν, ὑψλη, *Hefſych.* & *Suid.* πνευθεν proprie eſt, *ventis expoſitus*, & vi translationis, *ſublimis*, quia in ſublīmi poſita ventis maxime expoſita videntur. Verti etiam poteſt ex ſententia *Camerarii*, *agiliſſimum ingenium*, nihil enim ventis, unde metaphora deſumpta eſt, agilius. *Valckenar.* animadv. ad Ammonium reponi jubet φωνημα, ſed cum proxime præceſſerat φεγυμα, tautologiam adeo manifeſtam Tragicorum Principi non ultro, credo, obtrudemus.
361. 362. Ασυνομοις ὄρχας, *Mores civiles, indolem civilem*. ὄρχην enim mores ſive indolem ſignificare jam ſupra oſtendimus ad *Ajac.* v. 1172. Idem *Valckenar.* ubi ſupra pro ὄρχας legendum conjicit αρχας; ſed certe non deterior eſt vulgata ſcriptura, quam temere ſollicitari non oportuit.
363. 364. Ita omnino hi verſus conſtituendi ſunt ut antitheticis reſpondeant,
 Δυσταλων παρων αἰθρια, glyconius ex antipaſto & epitrito tertio
 Καὶ δυσημερα φρυγεν βελη idem ex ditrochæo & epitrito tertio.
 Δυσταλων παρων αἰθρια, *Pruinarum ſub dio pernoſtanti- bus incommodarum ſerena.*
365. Iambica eſt penthemimeris, ex dactylo, choreo, & ſyllaba.
367. Periodicus eſt catalectus.
371. 372. Δεινον τι το μηχανον
 Τεχνας ὑπερ ελπιδ' εχων] In *Aldina* pro Δεινον legitur Σοφον. Verte, *Mirabile quiddam in dolis fabricandis præter expectationem habens.*
- V. 373. 374. 375. Καὶ γὰρ ποτε μὲν καλον, αλλοτ' αὖτις δ' ἐπ' ἐδλον ἐρπει
 Νομους παρειρων χθονος] Ex *Triclinii* imperitia locus hic miſere corruptus in vulgatis legitur. Dum enim metra, prout oportuit, ordinare nesciebat, quædam ultro interpolavit, alia quæ in veteribus exſtabant libris expunxit. Et bene quidem accidit quod, & ipſum hominem peſſimi hujus auſi reum conſitentem habemus, quodque *Aldina*, veterem & germanam ſcripturam nobis conſervavit, juxta quam ita reſtituendi ſunt hi verſus,
 Ποτε μὲν καλον, αλλοτ' ἐπ' ἐδ- profodiacus ex ionic a majore pentasyllabo, & choriambolo
 λον ἐρπει νομους παρειρων glyconius ex antipaſto & epitrito ſecundo
 Χθονος, θων τ' ενοχον διχην, idem ex antipaſto & epitrito tertio.
- Verbum autem παρειρων, notione quam ſententia hic poſtulat, ἐν ἀπαξ λεγομενοις eſt, & nuſpiam alibi, ut opinor, reperitur, neque qua etymologia ſenſum illud induere poſſit video. Apud Polybium certe (quod ex *Suida* diſcimus) παρειρων eſt *infero, interſero*. Forſan legi poteſt γὰρ ὡρων, participium ſcilicet verbi ὠρω, *curo, cuſtodio*.
376. Τ-ῆπολις, *Civitatem in ſublime evebens, ſelicem red- dens*; Ἀπολις, *Civitate indignus*.
382. Αμφινοα, *Cogitationibus in diverſa diſtrabor*. MUDGE.
387. 388. Concinnius in *Aldina* hi verſus ita conſtituuntur,
 Σε γ' ἀπιουσαι
 Τοις βασιλαιοισιν ἀγρουσι νομοις.
390. Η δ' ἐς' ἐκεν' ἢ τούργον ἐξετρασμεν] In ἐκεν' ἢ non fit eliſio ſed crasiſ ei fere ſimilis quæ in μεν εἰ, μεν οὐ paſſim occurrit.
393. Ποια ξυμμετρος προδω διχη] Verte, *Qualis crimini cor- respondens progreſſa eſt juſtitia?*
396. Εξηχουν eſt ab ἐξαχτω, *jaſtabam*. MUDGE.
399. Recte reponit *Johnsonus* μικρος ουδεν' ἡδονη, ut ουδεν cum ἀλλῃ ἡδονη cohæreat.
400. Ηκα δ' ἔρκων καντερ ὦν ἀπαμοτος] Δι' ἔρκων pendet ab ἀπαμοτος. MUDGE.
409. Lege juxta *Camerarianam* φης.
410. Ταυτην γ' ἰδον θαππουσαν] *Darweſius* pro ἰδον recte reponit ἰδεν, verbo λεγων a præcedente verſu in conſtructione repetito, Attici enim augmentum nunquam abjiciunt. Vide *Miſcell. Critic.* p. 267.
411. Pro ἀπειπας, quod verbum eſſe nihili contendit, *Darweſius* reponi jubet ἀπειπας. *Miſcell. Critic.* p. 268.

268. Sed cum nullis rationibus sententiam suam, opinionioni licet generaliter receptæ contrariam, as-
truire dignatus est vir eruditissimus, nobis επιχειν
saltem fas sit.
- V. 418. Ορμην απ' αυτου μη βαλοι περιφυγοτες] Recte αρ'
αυτου reposuit Dorvillius ad Chariton. p. 328.
436. Εκ τ ευχεστητου χαλκεως αρδην περχει] Legendum
puto χαλκεου ut ita vertatur locus, *Ex bene conflato
aeneo vasculo affatim.* Quid sane fabro hic negotii
fit non video. Hanc vero significationem vocis
ευχεστητος fusius asserit Dorvill. ad Chariton. p. 86.
448. Lege juxta Camerarianam φησ.
454. Secundum Darwesium Miscell. Critic. p. 232.
legendum esset ηδην, non ηδειν.
458. Lege, οι πουσδ' εν ανδρωποισιν. Errorem hunc H.
Stephanus in erratorum indice notis ejus subjuncto,
jam olim corrigi jusserat.
460. 461. — ως αρχαία κἀσφαλη θεων
Νομιμα δυνασαι θνητον οντ' υπερδραμειν] Ita ver-
tendum censeo; *Ut mortalis cum sis auctoritate vin-
ceres non scriptas & stabiles deorum leges.* Lege au-
tem ονδ'.
463. Lege εξ οτου φανη.
464. Τοντων εγω ουκ εμελλον] Verte, *non debui.* Quis au-
tem non miretur H. Stephanum, ut metrum factum
tectum praestaret, reposuisse τοντων γω, quasi voca-
lis in vocis initio ecthlipsis fieri possit praecedente
consona, aut duabus vocalibus non concurrentibus.
Sed nulla hic est difficultas; fit enim syni-
zesis in εγω ουκ. Verbum autem μελλειν eodem quo
indicavimus sensu usurpatum reperies apud Eu-
rip. Hecub. 760. Ion. 999. Sophoc. Oed. Col. 1706.
1857.
466. Tolle secutus Johnsoni interpretationem interro-
gationis notam post δωσειν, hæc enim affirmative
dicuntur. Darwesium etiam hic reponi juberet εξηδη.
Vide Miscell. Critic. p. 232.
477. 478. Δηλοι το γεννημ' ωμον εξ ωμου πατρος
Της παιδος] Verte, *Ostendit indolem severam
filia a severo patre derivatam.*
491. 492. 493. Ει ταυτ' ανατει τηδε κεισεται κρατη'
Αλλ' ειτ' αδελφης, εσδ' εμαμνοτερας
Του πατρος ημιν Ζηνος Ερχιου κυρει] Verte,
*Si hæc de me reportata impune ei cesserit victoria; sed
sive a sorore, sive ex aliqua magis mihi sanguine con-
juncta quam est tota mea familia, nata sit.* Zeus Ερχιος
enim hic pro familia ponitur, ut recte monet Scho-
liastes.
515. Σοι δ' υπηλουσι σομα, ηγουν υποβαλλουσι κλειοντες, οίε
αδελφ' εν χειρεσι φοντες. Eustath. ad Homer. Odyss. Σ.
v. II. p. 1834. l. 53.
- V. 518. Ουκουν ομαμος χω' κατα χθονος θανων] Longe me-
lius Aldina, χω' κατακτον θανων, qui ei in praelio opposi-
tus mortuus est.
520. Πως δητ' εκεινω δουσει πηας χαιεν] Omnino le-
gendum εκεινω γ' ευσει. De Eteocle enim hic agi-
tur, quod ex versu abhinc altero, quo Creontis
oratio imperfecta continuatur & absolvitur, mani-
festum est. MUDGE.
525. Ομως ογ' Αιδης τοις νομοις τουτοις ποθει] Lectionem
quam nobis suppeditat Scholiastes, qua pro τουτοις
reponitur ισους, cum Grotio in contextum recipien-
dam censeo.
526. Λαχεν ισων, repete απο κοινου, ποθει, de Eteocle e-
nim sermo est.
527. Τις δ' οιδεν ει κατα' ειν ευαχη ταδε] Vertendum cen-
seo, *Quis vero novit annon ista, istæ scilicet inimici-
tiæ, apud inferos amice sint composita.* Hanc inter-
pretationem omnino stabilit Creontis quod sequi-
tur responsum.
534. Αιματος] Sanguine fadatum, Faciem scilicet If-
mena unguibus modo laceraverat. MUDGE.
537. Υφειμενη, clam immissa. MUDGE.
545. Lege εγω κοινωπαμην.
552. Lege ε μη' ετης.
557. Αλγουσα μεν δητ' ει γελωτ' εν σοι γελω] Verte, *Do-
lens quidem rideo si te irrideo.* Vix tamen dubito
quin legendum sit,
Αλγουσα μεν δητ', ει γελω γ' εν σοι, γελω.
Dolens equidem demum, siquidem te irrideo, rideo. Eâ-
dem constructionis formâ dicitur γελαγ εν τινι de-
compositum ac compositum εγγελαγ την.
558. Αλλα νυν] Nunc demum saltem. MUDGE.
563. Καλως συ μεν τοις, id est, τοις υπο σου ρητοις.
565. Συ μεν ζης] Tu quidem vivis.
573. Αλλ' ηδε μεν σοι μη λεγ' ου γαρ ες' επ] Μη λεγ' est μη
λεγε, non μη λεγει, ut putavit Johnsonus. Verte, *Sed
hanc quidem ne tuam esse dicas, non enim amplius est,*
id est, Pro mortua reputare debes; & ita inter-
pretatur Scholiastes.
576. Ουχ' ως γ' εκεινω τηδε τ' ην ημοσπανα] Verte, *Non ut
inter hanc & illum pacta sunt sponsalia.* Vide Came-
rarii notas.
583. Νη, illas.
589. 590. 591. Ita hi versus constituendi viden-
tur,
Αγεστος αιων' οίς γαρ αν iambicus dimeter acata-
lectus
Θεοδεν σειδη δολος ατης paroemiacus;
& in antistropha similiter,
Οικων ερωμαι πηματα
Ψομενων επι πημασι πηποντ'.

V. 592. Glyconius est.

595. 596. Prior horum versuum, ut nunc leguntur, ionicus est a minore ἀνακλωμένος dimeter catalectus, cui in antistropha opponitur trochaica hephthemimeris, quod qua ratione ex legibus metricis defendi possit non video. Potius ex *Aldina* & *Scholias* veteri ita utrosque restituendos esse existimo,

Ἄλλος οἶδμα δ' ὠπνοῖς ὅταν iambicus dimeter acatalectus

Θρησκήν ἐρεβος ἵφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς iambicus fenarius;

ἐρεβος hic procellam caliginosam designare puto, & ἵφαλον, quæ ad imum usque mare penetrat. Antithetici, ut his respondeant, ita levicula mutatione emendandi sunt,

Νῦν γὰρ ἐρεβος ὕπερ

Πῶς ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδιπόου δόμοις

pro νῦν reposui νῦν, & augmentum verbo τέτατο addidi. Præpositio autem ὑπερ non adverbialiter cum οὐσης subintellecto, ut putavit *Johnson*, sed cum verbo ἐτέτατο jungi debet.

597. 598. 599. Sententia est, Prout procellæ impetus ad imum usque maris fundum penetrat & litoribus etiam procul remotis fluctus addidit, ita pœna a diis irrogata ad posteros & consanguineos etiam remotiores diffunditur. *MUDGE*.

598. Δυσπνεύμων hic reddi debere puto, quod ægre a ventis movetur, grave, ponderosum.

609. *Triclinius*, eumque secutus *Canterus*, metro veriti, pro κατ' αὖν reposuerunt κατ' αὖν, ut præpositio κατὰ per tmesin a verbo ἄμα sejuncta supponatur; sed nihil immutari necesse est, dispondæum enim in fede prima admittit antispasticus πολυχηματιστος teste *Hephestione* p. 59. 60.

609. 610. Κατ' αὖν νῦν φονία δ' ἔαν παν

Νεπτεραν ἄμα κοῖς] Verte, Nec mora quin illem demuo demetit cruentus deorum manium pulvis, id est, Pulvis cæso Polynici injectus; vide *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 366. 367.

612. Ταν σπιν Ζεὺ δύναμιν] In *Aldina* legitur Ταν Ζεὺ δύνασιν, quæ lectio ex nimia circa metrum sollicitudine immutata fuisse videtur.

613. Ὑπερβασία καλαροί] Legendum videtur juxta *Aldinam* Ὑπερβασία, quomodo & legisse constat *Scholias*.

614. 615. Hi duo versus non nisi unum constituere debent, ionicum scilicet a majore trimetrum acatalectum,

Ταν οὐδ' ὕπνος αἶρεῖ ποδ' ὁ παντογῆρας,

cui in antistropha respondebit,

Πολλοὶς δ' ἀπᾶν κουφονων ἐρωτῶν.

V. 616. Ἀκαματοὶ τε δ' ἔαν] Nullo commento effici potest ut hic versus antithetico respondeat; nec satis recte se habet constructionis ratio, præcedente οὐτε, sequente τε sine negatione. *Aldina* lectio Οὐδ' ἀκαματοὶ δ' ἔαν posteriori quidem culpa immunis est, quod ad metrum vero attinet nihilo vulgari melior. Forfan legi potest,

Οὐδ' ἔαν ἀκαματοὶ choriambicus dimeter catalectus.

617. *Scholias* legit ἀνὴρ δ' ἔαν, *Aldina* habet ἀνὴρ δ' ἔαν, sed præstat meâ quidem sententiâ lectio vulgaris ἀνὴρ δ' ἔαν. Versus autem est anapesticus dimeter acatalectus. De penultimæ modulo in *δυνασας*, vide quæ supra adnotavimus ad *Electr.* 122. & *Antig.* 141.

620. ad 624. Ita hæc interpunctionibus distingui & emendari debere existimo,

Το τ' ἐπεῖτα, καὶ το μέλλον,

Καὶ το πρῶτον, ἐπαρκευῖ

Νόμος ὁδ' οὐδ' ἐρπεί ithyphallicus est

Θνατῶν βίωτῳ παμπόλῳ γ' ἔκτος αὐτῆς ionicus a majore trimeter acatalectus;

cui ultimo versui in antistropha respondebit,

Περασεῖ δ' ὀλιγοσὺν χρόνον ἔκτος αὐτῆς.

Ita autem verte; Et jam, & impofterum, & olim, vim obtinebit hæc lex; nihil nimium, aut abundans, aut extremum, mortalium vitæ accidit sine calamitate. Νόμος ὁδ' cum ἐπαρκευῖ jungi debere vidit *Grotius*. Nugæ vero sunt ista quæ nobis hic venditat *Johnson*.

629. Εἰδοπ' οὐδ' ἐρπεί] Verte, Homini vero plane inscienti obrepit, calamitas scilicet, αἴτι, quæ vox a v. 624. repetenda videtur, ut quæ intercedunt parenthesi includenda censeantur.

639. Ἀρ' ἀχνομένος] Ut constat metrum legendum est ἄρ' ἀχνομένος, ut hæc interrogative proferantur. quomodo dicta esse indicare videtur *Creontis* responsum. In *Aldina* autem hunc versum sequuntur hæc,

Τῆς μελλοζαμου νομῆς,

quæ, præterquam quod metro sunt mutilo, nihil nisi glossæma esse sive interpretationem vocis sequentis Ταλιδος certum est, proindeque rite a sequentibus Editoribus expuncta sunt.

655. Καὶ τὸν φίλον πῶσιν ἐξίσου πατρί] Et patris amicum honorent baud minus ac ipse pater. *MUDGE*.

656. Lege φῖτευι, primam enim corripit φῦττει. Vide *Schol.* ad *Ajac.* v. 1313.

V. 665.

V. 665. μεδεις την παιδ' εν εδου τηνδε νυμφευσεν πνι] Quan-
quam νυμφευειν uxorem ducere significat, νυμφευεσθαι
vero nubere, optime tamen se tueri poterit vulgata
lectio; nam dativus πνι regitur a verbo μεδεις præ-
cedente; Concede cuivis ut ducat. Causam etiam
non video quare H. Stephanus νυμφευειν, tempore
præsenti, potius quam νυμφευσεν maluerit.

670. 671. — ει γαρ δι ταδ' εγγενη φουσει
Ακοσµα, δερ-ψα καρτα τοις γ' εξω γενους] Disting-
guere malim post δερ-ψα, non post ακοσµα, ut ita ad
mentem Scholiastæ vertatur locus; Si etenim hos qui
natura conjuncti sunt inobedientes alam, eadem quam
maxime culpa in iis qui genere me non attingunt tole-
randa erit.

686. Τροπας καταρρηγνυσι] Exercitum in fugam dispergit.
MUDGE.

686. Ορδοιµενων, Disciplina ordinatorum.

687. Τα πολλα, plerumque. MUDGE.

698. Γενοιτο µεν τ' αν χατ'ερω καλως εχον] Verte, Fieri
quidem id posset ab alio, qui scilicet filius tuus non
esset, & non indecore.

701. Το γαρ συν οµμα δεινον ανδρι δηµοτη] Hunc versum
rectissime sequenti postponi, aut saltem parenthesi
includi jubet H. Stephanus, ut λογοις in versu proximo
regatur a verbo ψεγειν præcedente. Construc-
tionem vero talem qualem excogitavit Johnsonus,
ut λογοις τοιουτοις idem valeat ac εν λογοις τοιουτοις οντι,
apud nullum, ut opinor, Græcum scriptorem in-
venies.

714. 715. Τι γαρ πατεος δαλλοντος ευκλειας τεκνους
Αγαλµα µειζον, η π πατεος παιδων πατει] Mini-
me necessario, immo perperam plane, Johnsonus pro
ευκλειας reponit ευκλεια, cum præcedens κτηµα πριωτε-
ρον, quod idem fere valet ac ευκλειας αγαλµα µειζον
vulgarem lectionem stabiliat. Το πατεος adverbiali-
ter pro πατεος, etiam, pariter, poni existimo.

717. Lege juxta Camerarianam φησ.

723. Ορεσ παρρηειδρσι χειμαρροις οτα
Δενδραν υπεικει] Quare παρρηειδρσι ferri non pos-
sit non video, immo veram hanc & germanam
esse lectionem existimo, & sententiæ meæ astipu-
latorem habeo Grotium. Nec video quare præpo-
sitis παρρηειδρσι non a verbo υπεικει præpositionem illam
non admittente regatur, quod putavit H. Step-
hanus, sed subauditur participium οντα, vel φουµενα,
verbum autem υπεικει dativum χειμαρροις regat. Ver-
te, Videsne prope fluenta quotquot arbores torrentibus
hibernis cedunt. Nec est quare de metro solliciti
esse debeamus. Attici enim sermonis esse pro-
prium, ut litera P in initio vocis vim duplicis

consonantis habeat, luculenter ostendit Darweshius
Miscell. Critic. p. 159. Vide etiam supra ad Oed.
Tyran. v. 866.

V. 726. Ναος οστις εγκρατης, ποδω] Optime se habet
lectio vulgata; si quis tamen εγκρατη, quod in qui-
busdam libris reperiri monet H. Stephanus, malit,
vocem istam cum ναος jungendam censeo, ut ποδω
εγκρατη ναος, sit, pedem quo regitur navis.

731. Πρεσβευειν πολυ] Minime necesse est ut ad πολυ
subaudiatur μαλλον, cum adverbii istius vis in no-
tione verbi πρεσβευειν contineatur.

790. Η γνωσεται γουν αλλα τνικαυδ] Verte, Aut discet
tandem aliquando.

793. Ος εν κτηµατι πιπλεις] Grotius ex ingenio reposuit
ος εν οµµασι πιπλεις, non sane improbabiler. Foran
tamen propius ad veterem scripturam resciri po-
test ος εν γλινεσι πιπλεις, qui in oculorum pupillis ja-
ces. Γλινος apud Hesychium reperitur, qui per φανος
interpretatur; oculos autem φανος a Poetis appellari
notissimum est. Si quis vero vulgatam lectionem
mordicus retinere contendit, ita eam verti debere
arbitror, Qui opulentos invadit. At qua construc-
tione ex his verbis P. Brumoy suam elicere potuit
interpretationem, Fortunas maxime illustres evertit,
ne conicere quidem queo.

797. 798. Dactylicæ sunt penthemimeres.

799. Dactylicus est dimeter.

800. Ουδ' αµεινων επ' ανδρωπων] Non necesse est ut cum
Johnsono pro επ', reponas ετ'. Adverbialiter enim
sæpe usurpatur επ, eadem notione qua ετι, pro in-
super, adhæc.

808. 809. 810. — των μεγαλων

Παρεδρος εν αρχαις

Θεσμων] Verte, in imperiis assessor

magnarum legum, id est, æquam sedem, auctori-
tatem, vel potentiam, obtinens cum magnis legi-
bus. Johnsonus renitente licet metro, reponit παρ-
εδρους, & de Hæmone interpretatur, velut Creonti
in imperio proximo; sed, ut alia omittam, quo-
modo Creon per hanc phrasin των μεγαλων θεσμων
designari possit non video.

819. Prima dipodia non est antispastus, ut tradit
Triclinius, sed epitritus quartus, cui in antistropha
opponitur ditrochæus.

820. Iambicus est dimeter brachycatalectus.

821. 822. Ita potius hi versus constituendi viden-
tur,

Κοῦ ποτ' αὖτις· ἀλλὰ μὲν ὁ παγ- glyconius five
epichoriambicus dimeter

Κοῦτις Αἰδῶς ζῶτων ἀγχι idem;

quibus in antistropha respondebunt,

Πεπαια βλασα δαμασεν'

Και νιν ομβερν ταχομεναν.

V. 826. 827. Ita hi versus constituendi,

Πω με τις υμνος υμνη- choriambicus dimeter catalectus

σιν, αλλ' Αχροντι νυμφευσω. ionicus a maiore dimeter hypercatalectus;

quibus in antistropha respondebunt,

Δειραδας' α με δαμων

Ομοιοταται κατευναζει.

828. Και επαινον, lege καπαινον.

837. Κιας ως απενς] Distinguendum est post ως, non post απενς, uti απενς cum πεπαια βλασα cohæreat; inflexibilis, sive rigida saxea germinatio.

843. Δειραδας, montium iuga, supra quæ scilicet eminebat Niobe in saxum mutata.

847. In Aldina legitur και τοι φδιμενα, ut versus sit paræmiacus; vulgatam vero lectionem και τοι γε φδιμενην præferendam duco. Non enim a paræmiaco inchoari solet sed terminari periodus, præterquam quod vulgatæ constructio haud paullo & faciliior est & elegantior.

849. Και επειτα, lege καπειτα.

853. Dactylicus est dimeter.

854. Dactylica est penthemimeris.

857. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex duobus epitritis tertiis, quorum alter pentasyllabus, & syllaba. Antitheticus constat ex dispendæo dijambo & syllaba.

859. 860. 861. Ita hi versus constitui debent,

Οια φιλων αλλαντος, οιοις iambicus dimeter hypercatalectus

Νομοις περς ερχμα τυμβοχων idem

Ερχμαι ταφου ποτεινιον trochaicus dimeter hypercatalectus.

Recte Camerarius ταφου ποτεινιον interpretatur, insuetum, vel insolitum sepulchrum, antea scilicet inauditum. His autem in antistropha respondebunt,

Οιων εγω ποδ' α ταλαιφρων

Εφον' περς ούς αραιος, αραμος,

Αδ' εγω μεταικος ερχμαι.

864. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus iambicis.

876. Ut hic versus antithetico respondeat ita legendus est,

Αται, κοιμηματ' αυτογεννητ' —

αυτογεννητ', ultimâ elisa in Aldina legitur. Κοιμηματα autem αυτογεννητα verti debent, Cubilia quæ ipsi ortum dederunt.

878. Οιων scilicet κοιμηματων. MUDGE.

V. 887. Αυτογνωτος ερα, verte ad mentem Scholiasta. Proprii propositi tenax indoles. Vide supra ad Ajax. v. 1172.

889. 890. Ita potius hos versus constitutos velim,

Ταλαιφρων αγουμαι τανδ' pherecratius

Ετοιμαν οδον ουκατι glyconius.

891. Dactylicus est tetrameter.

892. Ithyphallicus est.

893. Periodicus est dimeter acatalectus.

896. Ει χρε' η, λεγειν] Lege χρε'ι, formâ optativâ. Vide not. ad Oed. Tyran. v. 563. & Dawes. Miscell. Critic. p. 332.

902. Μετοικας δ' ουν της ανω ερηστεται] Verte, Reditu autem ad superos privabitur.

904. Lege juxta Aldinam, αειφρουεσς ut constet metrum.

925. Σ' εκπροτιμωτας' εγω] Wesselingius Observat. p. 97. pro εγω legi mavult εχω. Atqui hoc si fiat prorsus actum est de constructione.

937. 938. 939. Αλλ' ει μεν ουν ταδ' εστιν εν θεοις χαλα,

Παδοντες αν συγγνωμεν ημαρτηκοτες'

Ει δ' οιδ' αμαρτανουσι] Verte; Quod si

hæc quidem quæ fecimus apud deos honesta censentur, id pænas dantes agnovissemus si ea neglexissemus; sin vero hi qui in nos animadvertunt peccant. Non dissimulabo tamen longe rectius procedere sententiam videri si legatur,

Αλλ' ει μεν ου ταδ' εστιν εν θεοις χαλα —

Quod si hæc quidem quæ fecimus apud deos minus recte facta censentur, dum pænas luimus peccati conscientia afficeremur.

942. Lege εχουσιν ut constet metrum.

943. Τουτων α κλαυματα pendet, non a præpositione δια subintellecta, quod voluit Johnsonus.

944. Ut constet metrum legendum est βεβδωτης γ' υπερ. Aliter Burg. in Dawes. 461.

950. Ut constet metrum legendum est Θεοι τε ποτρυγενης. Inter hos præcipuus erat Bacchus Cadmi ex Semele nepos.

951. Concinnius in Aldina legitur,

Αγουμαι δι ουκατι μελλω ut versus sit paræmiacus.

960. Γενεα, prole. Ad hanc autem fabulam de Danae primum sub tecto æreo, deinde post partum arca inclusa, illustrandam, plura lectu non indigna, neque ab hujus strophæ scopo aliena contulit G. J. van Swinden in Observ. Miscell. Nov. tom. III. p. 56.

961. 962. Ita potius hos versus constituendos censeo,

Και

Και Ζηνος ταμινεσκε glyconius
Γονας χευστρεφους antispasticus hemiholius,
quibus in antistropha respondebunt,

Ανδρον τε μενος' κεινος

Επειρω μιας —

Hæc postrema ita verte; *Ille agnovit insaniam suam quod deum tetigisset &c.*

967. Ζευση δ' οξυχελος παυς ο Δρυαντος] Malim οξυχελος, quam lectionem in versione sua secutus videtur *Johnsonus*. Et post hæc scripta ita coniecisse video *Franc. Thorium* apud *Guellium* in *Virg. Æn.* III. 14.

968. Κριτημιος Ορχεις] Indolem propter contumeliosam. Hac constructione dativum usurpatum vide apud *Nostrium* supra v. 397. *Ajac.* 178. *Electr.* 42. *Eurip. Bacch.* 1118. 1119. *Helen.* 78. *Herc. Fur.* 293.

978 — 981. Παρξ δε Κρυων πετρων,
Διδυμας αλος τ', ακται Βοσπορειαι,
Ιδ' ο Θρηκων Σαλμυδηςος,

Ιν' αρχηπολις Αρης] Distinguendum est post αλος τ', & ita locus vertendus; *Juxta vero Cyaneas petras, geminumque mare, litora Bosphorica, & Thracius Salmydessus, ubi urbi vicinus Mars, &c.* Horum autem versuum secundus, antispasticus est trimeter brachycatalectus, ex epitrito tertio pentasyllabo, epitrito quarto, & iambo; quartus, antispasticus est dimeter catalectus, ex antispasto, iambo, & syllaba.

983. Ειδεν] Præclare hujus strophæ constructionem restituit *Cl. Mudge* reponendo Ειδον, ut regatur a nominativis præcedentibus ακται Βοσπορειαι & Σαλμυδηςος.

984. Τυφλωθεν εξ αρχας δαμαρτες] Verte, *Oculos excacans illatum a sævo conjuge*. Versus autem asynartetus est ex penthemimeribus iambicis.

985. 986. Αλαων αλαστορις ομματων

Κυκλοις αεσθεν, ουκ ερχεων] Vox αλαστορις &c metrum perdit & sententiam. *Camerarius* reponi voluit αλευστορις, *lumine cassis*, sed præterquam quod vox ista nusquam, ut opinor, alibi reperitur, sententiæ quidem ita sic satis cautum erit, at metrum æque ac prius laborabit. Forsan legi potest αλαστοις, *miseris*, vel αλαστας, *miserere*. αλαων αεσθεν idem prorsus valet ac τυφλωθεν quod præcesserat, ideoque malim αλαων, ut cum ομματων jungatur, & pro choreo sit anapæstus. Eadem autem ratione dicitur ελκος τυφλωθεν αεσθεν αλαστοις αλαων ομματων κυκλοις, ac paullo supra v. 802. 803. παρσπης αλκοις φρενας δικαιων επι λαβει. Ad ουκ ερχεων vero accer-

dum est ab infra αλκοις. Ita porro hos versus constitui debere censeo,

Αλαων αλαστοις ομματων κυκλοις iambicus trimeter
brachycatalectus

Αεσθεν ουκ ερχεων iambicus hemiholius;
quibus in antistropha respondebunt,

Βορειας αμυππος, ορδοποδος υπερ

Παγου θεων η παυς.

V. 987. Hic versus trochaicus esse non potest cum secundam tertiam occupet spondæus. Glyconius est ex ditrochæo & epitrito quarto.

991. Ανυμφετον γοναν vertendum censeo, *Sortem expectem nuptiarum*.

992. 993. α Δε απερμα' αρχαιογονων
Αντατ' Ερεθιδων] Lege ex auctoritate veteris Interpretis & *Aldinæ*,

Δε απερμα μεν αρχαιογονων,
ut constet metrum ex epitrito primo pentasyllabo, choreo, & syllaba. Ad απερμα autem subaudiri debet præpositio κατα, verbum enim ανταω genitivum vel dativum, nunquam vero accusativum, regit. Verte; *Ille vero, quod ad profapiam attinet, veteres cognitione attigit Erethidas*.

996. 997. Βορειας αμυππος ορδοποδος
Υπερ παγου θεων η παυς] De metro supra *Brunch in*
diximus. Legendum autem existimo θεων, non *pred. 318*
θεων, ut participium sit verbi θεω, *curro*, & cum η παυς cohæreat. Non enim deorum soboles erat

Cleopatra, sed e deo *Borea* & mortali *Orithyia* genita; neque quid cum profapia divina commune habeat mons acclivis video. Verte igitur, *Boreæ filia, equis celeritate par, ardua super montium juga currens puella*. Participium autem masculino genere positum ubi de femina sermo est rite usurpari fuisse ostendit doctissimus *Clarkius* ad *Homer. Iliad.* E. v. 778. Vide etiam lectiones nostras *Æschyleas* ad *Agamemn.* v. 253. ut & quæ adnotavimus ad *Euripid. Mede.* 850. *Iphig. in Taur.* 837. *Troad.* 535. 1114. *Ion.* 973. *Electr.* 1016. Vide etiam *Aristoph. Eccles.* 585. & *Nostri Electr.* 401. *Oed. Tyr.* 1485. 1486. *Oed. Col.* 1747.

998. 999. Αλλα κατ' εκεινη Μοιραι
Μακραωνες ερον, παυ] Verte, *Attamen & banc affecuta sunt Parca longæva, o virgo*. Hæc nimirum, celeritatem *Cleopatras* quam modo celebraverat respiciens, dicit *Chorus*.

1002. Αυτη κελευδες εκ παρηγητου πελει] Verte, *Ipsam iter duci debetur*.

1006. Τηνδε ναυκληρεισ πολιν] Frustra *Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.* 856. reponendum suadet τηνδ' ενναυκληρεισ
πολιν.

πολι, civitatem enim feliciter etiam tunc gubernare supponitur Creon.

V. 1008. Αὐ νῦν, *nunc iterum*; idem scilicet prius durante obsidione contigerat. Vide Eurip. *Phanissas*. MUDGE.

1020. Κηκίς] Vapor, unde κηκίω, & ἀνακηκίω, apud Homerum, *sursum feror, erumpo*.

1022. Χολαί] *Fellis cistæ*, ut recte monet Triclinius.

1025. Φθίνοντ' ἀσημῶν ὀργῶν μαντευμαῖα] Verte, *Deficientia sacrorum incertorum vaticinia*. Nulla enim a talibus extis futuri certa indicia sumi poterant.

1028. Παντελής, *publicæ*, ad quas litandi gratia confluere solebat populus universus.

1046. 1047. 1048. — καὶ οὐδὲ μαντικῆς

Ἀπεκτίες ὑμῖν εἰμι, τὰνδ' ὑπαί γενοίς·

Εὐημπολήμην κακπεφορτισμένην παλαι]

Pone cum H. Stephano coli notam post εἰμι, & distinctionem tolle post γενοίς, & ad ejus mentem ita locum verte; *Neque ab arte vestra divinatrice vobis sum intentatus; ab hujus generis hominibus venditus fui atque exportatus jampridem*. Minime autem necesse est ut cum eodem eique astipulante Cantero, pro ἀπρακτός reponamus ἀπράτος. Hoc enim ταυτολογεῖν esset, cum statim sequatur τὰνδ' ὑπαί γενοίς εὐημπολήμην.

1054. Μὴ πείσας ἐγὼ] Et hīc etiam Wesselingius Obfervat. p. 97. pro ἐγὼ reponit ἐχὼ, quæ lectio si admittatur constructionem penitus subvertit.

1060. Ἀρὰ φερεῖται] *An intelligit?*

1072. Ὅρεσις με τάνιντα δια φέρων φερεται] Verte, *Pro-vocabis me ea quæ non movenda in mente latent proloqui*. Eodem sensu Noster infra Oedip. Colon. v. 651. habet τάνιντ' ἐπι, & ibid. v. 1596.

Α δ' ἐξαίρετα, μὴδὲ κινεῖται λόγῳ.

1074. Οὕτω γὰρ ἢδ' ἡ καὶ δοκῶ το σὺν μέρος] Verte, *Ita enim & nunc loqui videor* (infructuosa scilicet, quæ nihil secum lucri afferunt propter tuam pertinaciam) *quod ad te attinet*. Vera hujus loci sententia omnes quos vidi Interpretes latuit.

1077. Τροχοῖς ἀμυνδωπνεῖς] *Rotarum solarium circumvolutiones sibi mutuo succedentes*; id est, Intra paucas horas hoc eveniet. Non enim de diurna solis revolutione hīc agitur, ut vulgo putatur, sed de circumvolutione rotarum currus solaris, qua designantur temporis momenta minutiora. Statim enim, ut ex sequentibus patet, & intra eundem diem, adimplentur vatis prædictiones.

1092. Ἐξήρει δὲ πᾶσαι συντρεφόνται πόλεις] Verte, *Initicæ vero omnes una conturbantur urbes*; istæ scilicet quibus inhumata jacebant prope Thebas civium cadavera, aut in urbis oppugnatione, aut in præ-

lio, cæsorū. Non enim Polynicis solum cadaver inhumatum præda canibus & avibus fuerat projectum, sed idem & cæteris ducibus Argivorum. que vulgo qui illum contra Thebas tendentem secuti perierant, contigerat, quod ex Euripidis *Supplicibus* patet.

V. 1093. Ὅσων ἀπαράσµατ' ἢ κύνες καθηνίσταν] Verte, *Quorumcunque lacerata cadavera aut canes polluere*. Nam ὅσων non regi a præpositione κατὰ in verbo καθηνίσταν exinde constat, quod si præpositionem istam in constructione a verbo distrahas, verbum ἵκηται solum relictum habebis, quod semper usurpatur in significatione ei prorsus contraria quam hīc sententia postulat.

1108. 1109. — ἀντιπᾶντα δὲ

Ἀτὴ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ παρὰ] Verte, *Sin*

relucter vero, ne animum meum calamitate feriam timendum est. De vi ac notione phrasos istius ἐν δεινῷ vide supra ad v. 249.

1117. 1118. Οἱμοί, μοῖσις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι

Τὸ δρᾶν ἀνάγκη δ' οὐχὶ δύσπραχτεον] Verte,

Hei mihi, vix quidem & cor refugit hoc facere, sed cum necessitate frustra non est pugnandum. Ad τὸ δρᾶν subauditur ἐπι vel παρὰ, non ὥστε vel εἰς.

1127. Ionicus est a majore dimeter catalectus ex ionico pentasyllabo & κατὰλλειδὲς trochaica.

1128. 1129. Ita constituendi sunt hi versus,

Νυμφὰς ἀγαλμα, καὶ δι- iambica hephthemimeris

ος βαρυβρεμέτα γένος glyconius;

& in antistropha,

Στεροῦ ὁπποῦτε λήγεις,

Ἐνθα Κωρυκίαι νυμφαί.

1135. Dactylica est hephthemimeris.

1136. 1137. 1138. Hi versus prout a Triclinio ordinantur, nec metra quæ ipse vult efficiunt, neque antitheticis respondent. Ita potius constitutos censeo,

Παρ' ὕψον Ἰππικῶν ῥέεθρον, glyconius ex dijambo & epitrito quarto

Ἀργίου τ' ἐπὶ σπορῇ δρακόντος. trochaicus trimeter brachycatalectus;

his in antistropha respondebunt,

Ἀλέστων ἐπειὼν εὐάζοντων, ex epitrito tertio pentasyllabo (duarum enim ultimarum syllabarum vocis ἐπειὼν fit synizesis) & epitrito primo, five antipasto

Θηβαίας ἐπολοποῦντ' ἀγυίας.

1140. Στεροῦ ὁπποῦτε λήγεις] Verte, *Coruscans vidit flamma*. λήγεις, φλοῖ. Hesych. Ita Euripid. *Phaniss.* v. 234. edit. Barnef.

Ἰω λαμπροῦσα πῖττα, πύρεσ
Δικουφον σέλας, ὑπὲρ ἀκρων
Βακχείων.

V. 1147. Ut constet metrum legendum est πολυ-
σαφύλος.

1148. Αἰετοῦ ἐπὶ εὐαζόντων] Verte, *Immortalibus car-
minibus te inclamentibus.*

1151. 1152. Ita hi versus ex *Aldina* veterem scrip-
turam a *Triclinio* immutatam repræsentante resti-
tuendi sunt,

Ταν ἐκ πασαι τι- dactylica penthemimeris
μῆς ὑπερτάται πολίων glyconius polyschema-
tistis;

antithetici etiam, ex eadem *Aldina* restituti, e-
runt,

Ω πύρ πνειοντων

Χορῶν ἀκρων, καὶ νυχίων —

πνειοντων pro πνειοντων ad faciendum metrum re-
posui.

1155. Pherecratius est πολυχηματιστος ex dispondæo
pentasyllabo & ditrochæo catalecto.

1156. Το νυν importune prorsus hic iteratur, nec in
Aldina legitur, sed a *Triclinio* interpolatum vide-
tur ad metrum qualitercunque confarcinandum.
Ita igitur juxta scripturam veterem restituatur
versus,

Ἐπὶ νοστὺ, μόλειν dochmaicus ex antispasto pen-
tasyllabo & syllaba;

antitheticus etiam ex *Aldina* ita restituatur,

Σαὺς ἄμα περὶ πολιοῖς —

antispasto opponitur epitritus quartus hexasylla-
bus; περιπολοῖς, *vagantibus festatricibus.*

1157. 1158. Ita hi versus, ut antitheticis respon-
deant, restituendi videntur,

Συν χαδάρῳ ποδὶ Παρ- glyconius πολυχηματιστος
γῆσαν ὑπὲρ κλίτην pherecratius ex ditrochæo &
epitrito tertio catalecto.

Præpositionem συν addidi ad explendum metrum.
Antithetici autem ita ex veteri scriptura in *Aldina*
conservata sunt restituendi,

Θυαῖν, αἱ σὲ μανομένης

Παννυχὶ χορεύουσι —

1160. Πύρ πνειοντων ἀκρων. His vocibus faces quas ma-
nibus gestabant Mænades designantur, quia as-
trorum speciem noctu longo intervallo spectatæ
præ se ferebant. MUDGE.

1169. 1170. Οὐκ ἐδ' ὅποιον σὰντ' ἀν' ἀνδρῶπου βίον
Οὐτ' αἰνέσταιμ' ἀν' οὐλῇ μεμνημένην ποτὶ] Verte,
*Non est ita ullius hominis vita ad stabilitatem consti-
tuta, ut eam aut laudem unquam aut culpam.* Bi-
næ enim particulæ negativæ non hîc se mutuo

destruunt, sed negationem augment. Ita supra v. 5- 6.

— ὅποιον οὐ

Τῶν σὺν τε κήμων οὐκ ὅπως ἐγὼ κήμων.

Vide etiam v. 276. 277.

V. 1177. Λαβὼν τε] Malim cum *H. Stephano* Λαβὼν δὲ.

1178. Lege Ηυδυνε.

1179. 1180. — τὰς γὰρ ἡδονὰς

Ὅταν πρὸς δῶσιν ἀνδρῶς] Eleganter hîc & em-
phatice verbo πρὸς δίδωαι utitur Poeta. Cum enim
quisquam perturbationis cujuscvis impetu ita abri-
pitur, ut, modo ei indulgere possit, solidam vitæ
felicitatem subvertere non dubitet, is voluptates
suas prodere non immerito dicendus est. Mirum
autem est *H. Stephanum* enallagen hîc supponere,
qua ὅταν ἀνδρῶς πρὸς δῶσιν τὰς ἡδονὰς pro ὅταν αἱ ἡδοναὶ πρὸς-
δῶσιν ἀνδρῶς sit dictum. Hoc certe pacto & futilis-
sima evadit sententia, & a Poetæ scopo alienis-
sima, quod sequentia expendenti satis, opinor,
patebit.

1182. 1183. Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει, μέγα
καὶ ζῆν περὶ νῦν ὅμι' ἔχων] Πλούτει καὶ ζῆν, *opi-
bus pollet ac vivit*; elegantius enim hæc tertiâ per-
sonâ dicta, mihi saltem, videntur.

1190. Ποτέρᾳ πατρὸς ἢ πρὸς οἰκίας χεῖρ] Hunc versum
litera x olim notatum fuisse, velut spurium, trad-
dit *Scholias*. Non enim rationi consentaneum vi-
debatur, postquam Nuncius dixisset Hæmonem
αὐτοκτεῖν interfecit, Chorum rogare *anne patris*,
an sua ipsius manu id contigerit. Sed ad hanc objec-
tionem diluendam non parum conferet locus alius
ipsius *Sophoclis* in *Ajace* v. 852. 853.

— τὴν αὐτοκτεῖν

Πρὸς τῶν φίλων ἐκγονῶν οἰοῖτο.

Ita etiam apud *Æschylum* in *Septem ad Thebas* v.
810. 811. Eteocles & Polynices, qui se mutuo
interfecerant, αὐτοκτονῶς, & ἐκ χερῶν αὐτοκτονῶν, pe-
riisse dicuntur. Vide & supra v. 56. 178.

1198. 1199. 1200. Πρὸς ἐξόδον σείχουσα Παιδάδες θείας,
Ὅπως ἴκοιμην ἐν γυμνασίῳ ἀποσηγοῖς.

καὶ πύργῳ γὰρ κλειδῶν ἀνασπαστοῦ πύλης
καλῶσα] Distingue cum *Triclinio*

& *Camerario* post σείχουσα, non post θείας, & ita ver-
te; *Ad egressionem tendens, ut Pallada deam adirem
precibus allocutrix. Et in claustris quidem laxandis
occlusæ portæ occupor*; ἀνασπασμαὶ contrabor significat,
porta autem *contraclæ* idem sonat ac porta oc-
clusa.

1209. Lege ἡ' ἀνδρῶν.

1230. 1231. Αἰετοῦ δ' ἄρμον χωμάτος λιδοσπασθῇ,
Δυντὶς πρὸς αὐτὸν σῆμιον, εἰ τὸν Αἰμόνορος] Dis-
tinguendum censeo post Αἰετοῦ δ', non post λιδοσπασ-
θῇ,

- δι, ut *ἀριον* regatur a *δυντες*, & ita vertendum; *Spectate, subeuntes aggeris compaginem saxo prius amoto apud ipsum ostium, num Hæmonis* &c. *δυντες* λι-
δωπαδι eadem constructionis formā ponitur ac su-
 pra v. 985. *ἐλκος* ἀρχὴν αἰσῶν οὐμάτων κυκλούς, & v.
 802. 803. *παρὰ πᾶσι δίκαις φρένας δίκαιον ἐπὶ λαβῇ*.
 V. 1233. *τὰ δ' εἰς ἀδύμου δασπτον κελυσμασιν*
ἡδρουμεν] Præpositio εἰς semper genitivum
 nunquam dativum regit; codices tamen omnes
 in hac scriptura consentiunt. Forsan legi potest
τὰ δ' οὐν.
 1237. *Τὸν δ' ἀμφὶ μεσση πρεσβυτη προσκειμενον*] Verte, *Il-
 lum vero mediam eam complexum præterjacentem*.
 1246. *Πύσας πρὸς πωτῶν*] *Et in os ejus exspuens*. MUDGE.
 1250. *Αἱ δυντεὶ πῶς φρονιδὲς σφωτερεῖαι*, quod ait Poe-
 ta. Ea igitur quæ ad Nostri *Eleet*. 820. & ad *Eu-
 ripp. Hecub.* 115. *Darwesi* in *Miscell. Critic.* p. 281.
 auctoritatem inconsulte secuti statuimus, pro in-
 dictis haberi volumus. Ex hoc enim versu & ex
 v. 1237. satis constat Atticos Poetas a litera-
 rum metri causa geminatione non omnino absti-
 nuisse.
 1250. 1251. — *εἰ δ' ὕδρον*
Ἀγκῶν ἐτ' ἐμφρὼν παρδενῶ προσπύσσεται] Ver-
 te, *Et in mollia* (id est, lenta, flexilia) *brachia vir-
 ginis, mentis adhuc compos, eam amplexus, se conjicit*.
 1252. 1253. — *ἐκβαλλεῖ πρὸν*
Λυκὴν παρὲν φωνῶν σαλαγματος] Non necesse
 est cum *Johnsono* subaudire præpositionem *μετα*, sed
 a voce *πρὸν* præcedente pendent ista *φωνῶν σαλαγ-
 ματος*, quæ idem sonant ac *αἵματος πρὸν*.
 1255. *Εἰν ἄδου δμοῖς*] *Εἰν* pro *ἐν* non agnoscunt Attici,
 monente *Darwesi*. *Miscell. Critic.* p. 195. Repo-
 nendum igitur *ἐν γ' ἄδου δμοῖς*. Vide quæ notavi-
 mus ad *Æschyli Prometh.* v. 345. Et *Euripid. He-
 cub.* 39.
 1265. 1266. — *εἰκοι δ' οὐν ἢ τ' ἀγαν σῆν, βαρυ*
δοκεῖ ἀφροσιναι, χ' ἢ ματὴν πολλὴν βον] Verte,
Mibi quidem & nimium silentium grave quiddam cum
homini adest videtur, id est, Grave eum quiddam
 animo volvere indicare, & rem frivolam esse plu-
 rimum clamorem. Cl. MUDGE reponendum cen-
 set *κ' οὐ ματὴν πολλὴν βον*, sed tunc in versu præce-
 dente reponi etiam oportet *ἢ γ' ἀγαν σῆν*.
 1276. Legendum est *ἰω κταροντας*, & in antistropha *ἰω*
καταγγαλτα prout in *Aldina* legitur, ut versus acata-
 lectus sit similis præcedenti.
 1277. 1278. Afynarteti sunt ex dochmaicis. Similis
 est & v. 1281.
 1279. *Νεφ ξυν μορῶ*] *Fato immaturo*, MUDGE.
 1280. *Απλυδης*] *Vita solutus es*, ab *απλυομαι*. *John-*
sonus videtur soni similitudine deceptus legisse *απ-*
λυδης.
 V. 1284. *Εχω μαδων δειλαιος*] Verte, *Sero agnovi. δει-*
λαιος, serus, a δειλη vesper.
 1285. Antispasticus est trimeter brachycatalectus e
 duobus antispastis, primo pentasyllabo, altero
 hexasyllabo, & iambo, constans. *τοτ' ἀεχ' τότε,*
tunc, inquam, tunc. MUDGE.
 1287. *Λαμπάτητον ἀντὶ πῶν*] *Calcibus conculcatam ever-*
tens. In *Aldina* legitur *λεωπατήτων*, a vulgo *con-*
culcatam. Utrum mavult eligat, per me licet,
 Lector.
 1288. Hic versus melius in duos ita distrahetur,
Φευ φευ comma spondaicum
Ω ποιοι βεστων δαπνοῖς periodicus acatalectus;
quibus in antistropha respondebunt,
Φευ φευ
Ματέρ-αδλια, φευ τικνον.
 1289. 1290. 1291. Hos versus ita distingui & emen-
 dari debere existimo,
Ω δασπδ', ὅς εχων γέ και κεκτημενος
Τα μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φερων, τα δ' ἐν δμοῖς
Εοικας ἦκεν, και τὰ δ' οὐδετα κακα.
 Constructio est, *Ω δασπδ' ὅς εοικας ἦκεν εχων γέ και κε-*
κτημενος κακα, τα μὲν ταδε κακα πρὸ χειρῶν φερων, τα δὲ κακα
ἐν δμοῖς και ταδε οὐδετα εοικας. Ita autem verte; *O*
here, ut infortunia habens & nactus venire videris,
hæc quidem quæ præ manibus sunt gestans, ista vero,
quæ in adibus te expectant & ista mox visurus.
 1292. *Τι δ' εἰν αὐ κακίον ἢ κακὸν ἐπ*] Cantero assentior
 reponenti *ἐν κακῶν*.
 1299. Lege juxta *Camerarianam* φης.
 1300. *Σφαριον ἐπ' ολιδρῶ*] *Cedem super cladem, Cedem*
cladi, id est, *Hæmonis neci, additam*.
 1305. Ut constet metrum lege *πς ἀεχ*.
 1309. 1310. *Η δ' οδυνηκτος ἡδὲ βωμια περιξ*
Λυει κελαῖνα βλεφαρα] *Λυειν κελαῖνα βλεφαρα*
proculdubio est, Nigra supercilia morte solvere vel ocu-
los morte claudere; quomodo vero quis hoc πειρῶ,
circumcirca, facere dici possit, non video. Vix igitur
dubito, cum antisystema hoc systemate anti-
thetico uno versu sit brevius, quod nequaquam
admittunt leges metricæ, quin versus qui pri-
mum olim sequebatur temporis injuria intercide-
rit. Verte igitur, Hæc vero furore atrox ad aras
provoluta circumcirca * * * * nigra supercilia morte
solvit.
 1311. *Του πρὶν θανοντος Μεγαρέως κλεινον λεχος*] *Λεχος* idem
 hic quod *ταφον* five *θανατον* significare mihi persua-
 sum est. Ad Creontis enim filii alterius, Megarei
 scilicet, five prout ab *Euripide* appellatur, *Mence-*
cei,

cei, mortem, qui seipsum pro patria devovens manu sua supra draconis specum confoderat, alludit Poeta. Vide Euripidis Phœnissas v. 930 — 1035. Verte igitur, *inchtum cubile*; intelligitur enim draconis specus, in quem post vulnus lethale inflictum præceps se dederat Megareus.

V. 1314. Dividatur hic versus in duos, præeunte Triclinio, ad hunc modum,

ΑΙ, ΑΙ, ΑΙ, ΑΙ.

Ανέπλαν φόβῳ &c. Hi autem versus cum v.

1315. & 1317. asynarteti sunt ex dochmaicis.

1316. Repone ex Aldina δειλαίος, rejecto αἰθλος, quod interpolavit Triclinius, quia prius istud metro minus convenire arbitrabatur, in quo falsus est; æque enim in prima sede dactylum ac choreum admittit versus iambicus.

1318. Τῶνδ' ἐκκεῖνων, Megarei scilicet & Hæmonis, ut recte interpretatur Triclinius.

1319. Lege Aldinam secutus Πρὸς τῆς θάρρους τῆς δ'.

1320. Κἄπελυσαι, *vita se solvit*. Vide supra ad v. 1280.

1322. Πᾶνδ' τοτ' ἡδέτ' οὐκ ἠκούον παῖδ' Rectius in Aldina legitur τοτ'.

1323 — 1328. Omnes hujus strophæ versus asynarteti sunt ex dochmaicis, versus autem tertius ut metri ratio constet ita restituendus est partim astipulante Aldina,

Εἶω γὰρ σ' ἐργῷ, ἐκείνον δ' ἐμὲλος.

Versus etiam quartus in duos dividendus ut priori dochmaico factum tectum servetur ultimæ syllabæ το ἀδιαφορῶν. Idem porro de versu quinto sit dictum.

1337. Μελει γὰρ τῶνδ' ὅποισι γῆν μελεῖν] Verte, *Ista enim, (quæ scilicet sibi imprecatus erat Creon) curæ sunt quibus convenit curæ esse*, id est, ut recte interpretatus est Scholiastes, diis.

1342. Ὅς ὦ πάτερ σε γ' οὐκ ἔκων χεῖτεκτα] Malim juxta Aldinam σε τ' οὐκ ἔκων, propter τε quod proxime sequitur. χεῖτεκτα, interemit.

1344. Ὅπῃ ποτερον ἴδω, πᾶ καὶ δῶ] Verte, *Quam ad partem, ad utrumnam respiciam, & quomodo disponam*. Canterus legendum censet πᾶ δὲ δῶ, metri gratia, ut opinor, sed & minus necessario, & perperam quoad sententiam. Vide supra ad v. 1323.

1345. Πᾶν γὰρ λείπει] Hunc versum, qui ab editione Henrico-Stephaniana abest, quanquam eum agnoscit Scholiastes, ideo a Triclinio ejectum fuisse puto, quia nullum habet strophe præcedens qui ei respondeat; quod factum certe non oportuit. Æque enim, ac forsan magis, probabiliter fieri potuit, ut in strophæ exciderit versus, quam ut in antistrophæ interpolatus sit. λείπει, *præpostera*,

perversa, distorta. Pone autem comma post λείπει.

V. 1346. 1347. Τατ' ἐν χερσὶν γὰρ, τατ' ἐπὶ κεφαλῇ μου

Ποτὶς δυσκομῶς εἰσπλάτο] Verte, *Quæ*

enim manibus teneo (filii scilicet mortui argumentum cadaver) *quæque capiti meo velut onus incumbunt* (uxorem scilicet mortuam mox intra ædes spectandam) *fatum vix tolerandum veloci mihi intulit saltu*. Eodem sensu quo hic ponitur εἰσπλάτο, verbo ejusdem notionis πλάττειν usus est Noster in Oedip. Tyr. v. 1323. 1324. 1325.

— πῆ δ' ὁ πλάττειν

Δαίμων μείζονα τῶν μακίστων

Περὶ σὴ δύσδαιμονι μοῖρᾳ.

Duo autem senarii iambici post hanc antistropham excidisse videntur qui antisystema systemati quarto oppositum constituebant.

1350. Μῆδεν ἀσπένει] Malim Μῆδεν ἀσπένει, *Oportet enim neminem in rebus quæ ad deos pertinent impie se gerere*.

1352. Dividatur hic versus in duos, monente Triclinio,

Ἀποπῶντες basis anapæstica

Γῆρ' το φέρειν εἰδὲξάν paroemiacus.

In SCHOLIA Vetera.

19. Lege ἡγῶν.

39. Lege εἰ δὲ γραφεται ἡ ταῖουσα, quod ex secuta ipsius Scholiastæ interpretatione manifestum est.

128. Lege ἡμᾶς χεῖρωσάσαι.

481. Legendum videtur οὐ κεκαμμένα.

834. Lege ἡ τὴν λυγρὰ ὑπομεινάσαι.

991. Lege ἀνυμνεύοντα ἑαυτῶν κοινῶν.

1196. Valckenarius ad Schol. in Eurip. Phœniss. p. 720. recte restituit περὶ τοῦ παιδός.

In SCHOLIA Triclinii.

105. Omittitur Editoris incuria Scholium ad hunc versum, quod in Stephaniana quæras licet; ubi tamen pro φανθῇ legendum est φανθῆς.

373. Lege καὶ γὰρ ποτε μὲν κακόν.

526. Ita legendum videtur ἀλλ' οὐκ ὑπάρχει ὁ νόμος, ἡγούον δὲ γενόμενον ἐπὶ τὸν χρόνον ἀνδρῶν πον λαβεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ.

978. Pro κῆδος lege κῆδος.

In Triclinianam Metrorum Enarrationem.

956. Lege ἐξ ἐπταετού τεταρτῶν, ἀντισσῶν, καὶ βακχίου.

* H

NOTÆ

N O T Æ

I N

O E D I P U M C O L O N Æ U M.

V. 9. 10. — *Ἰακώϊσιν τι τινα βλέπεις*
Η παρὸς βιβλίοις, ἢ παρὸς ἀλλοῖσιν βιβλίοις] Ver-
te, Si hominem quenquam vides aut apud
confessus profanos, aut apud lucos deorum. *Ἰακώϊς, τόπος*
ἐνθα πολλοὶ συνήχοντο σκεψάμενοι. *Suid.*

15. Στεγούσι] *Lege juxta Aldinam στεγούσιν.*

16. Ὡς ἀπεικασαί] *Mihi magis arridet lectio Aldina, ὥς*
σαφ' εἰκασαί.

22. Χρόνου μὲν οὐκ οὐ μάθειν με δεῖ τοδε] *Verte, Temporis diuturnitas quo tibi adfui comes in causa est ut non*
necesse sit hoc me doceri.

25. Πας γὰρ τις νῦν ταῦτον ἡμῶν ἐμπορῶν] *Legendum*
puto τοῦτο γ', Istud scilicet, nos non longe ab A-
thenis abesse.

34. 35. — οὐνεχ' ἡμῶν αἰστος
Σκοπὸς προσήκεις ὃν ἀδελφούμεν φράσαι] *Verte, Te*
opportunitum nobis advenire spectatorem, ut dicas ea de
quibus dubitantes hæremus.

41. Τινῶν; το σέμνον ὀνομαζόμενον κλυῶν] *Interroga-*
tionis nota quæ post τινῶν ponitur inde tollenda
est, & ad versus finem transferenda, ut τινῶν cum se-
quentibus jungatur; nullus enim præcesserat ge-
nitivus quocum cohæreere possit. Verte autem,
Quarumnam nomen venerandum audiens invocare de-
beo?

44. Recte Editor Londinensis τοῦ ἱακῶϊ. Vox enim
hæc primam semper corripit.

47. Συμφορὰς ἐνδομ' ἐμης] *Verte Signum, vel omen, ad*
calamitates meas pertinens.

49. Πεν γ' ἂν ἐνδείξω τι δρῶ] *Antequam indicavero quid*
facturus sum.

50. 51. — μὴ μ' ἀτιμάσῃς
Τοιοῦδ' ἀλητὴν ὃν σε προσέπω φράσαι] *Verte, Ne*
me talem mendicum indignum habeas quem de iis cer-
tiorē facias quæ te rogo. Vide supra ad Antig. 21.

V. 52. Εξ ἐμοῦ φανῇ] *Concinnius Aldina ἐκ γ' ἐμοῦ φανῇ.*

59. Οἱ δὲ πολλοὶ γυαί] *Magis mihi arridet lectio a Scho-*
liaste servata, αἱ δὲ πολλοὶ γυαί, quam & firmat co-
dex Vaticanus teste Dorvillio ad Chariton. p. 206.
Ἐρεῖσσι Ἀθηνῶν Athenarum substructio, Fundamen-
tum soli cui & urbs & regio innititur. *MUDGE.*

69. Λογῶ τε, imperioque, ut supra v. 67. *MUDGE.*

72. Πρὸς τι λέξων ἐστὶ τι προσλέξων. *Verte, Quid nuncia-*
turus aut perfecturus hoc itineris suscipiet?

76. Οἶδ' ὡς ξέν' ὥς νῦν μὴ σφαλῇ] *Pone interrogationis*
notam post σφαλῇ, & ita verte, Nostin' o peregrine
quid facere debes ut errore ne labere?

118. Hujus strophæ versus primus comma sit iam-
bicum; ita enim in duos dividi debet hic versus;

Ὁρα

Τίς ἀρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυβερνᾷ.

& in antistropa,

Ε, εἰ

Ἀλλὰ ὁμμάτων ἄρα καὶ.

Versus quartus pherecratius est, decimus & quin-
decimus dochmaici sunt, tres ultimi anapaestici,
cæteri omnes glyconii.

119. 120. — πᾶν κυβερνᾷ

Ἐκτοπιὸς σὺ δὲ οὐδὲ πᾶν

Ὁ πᾶν ἀγορεύσας] *Verte, ubi esse contin-*
git e sede sua egressus ille omnium, omnium homo maxi-
me insatiatus.

121. Λένωσεν αὐτόν.] *Interrogationis nota post αὐτόν po-*
nenda videtur. Verte, Anne eum videtis?

122. 123. Ita constituendi sunt hi versus,

Περσέδωγον παρταχί. πλανά-

τας, πλανάτας τίς ὁ φρεσὶς, οὐδ' —

& in antistropa,

Προδύσεις τὰς δ' ἀρὰς πέραι

Γὰρ, πέραι; ἀλλ' ἵνα τὰς δ' ἐν α-

V. 129, *Αλογως, Sine sermone.*

130. 131. — το πας

Ευφημου σομα φροντιδης

Ιεντες] Sensus est, Ora adeo caute solven-
tes ut nihil nisi faustum proferant.

137. Claudicat metrum, pes enim secundus choreus
est. Forſan legi poteſt, φατιζόμενον γ'.

140. Περισητ' ανομον] *Pro legum contemptore habeatis.*
MUDGE.

141. Iterum claudicat metrum, pes enim quartus
trochæus est. Forſan legi poteſt, ὁ πρεσβυς δα'.

144. Διλον δ'] In *Aldina* legitur Διλον δ', & ita le-
giſſe conſtat veterem *Scholiam*.

147. 148. 149. Ε, ε, αλων ομμάτων ἀρα και

Ηδα φυταλμος, δυσιαν

Μακραϊαν τ' εδ', ὡς επεικασται] Affirma-

tive dicuntur hæc, non interrogative, ut putavit
Johnsonus. Verte, *Proin oculis captus natus es infe-*
lix, & præterea senex quantum conjicere datur. Pro
ἀρα autem legendum est ἀρα.

149. 150. Μακραϊαν τ' εδ', ὡς επεικασται

Αλλα γ' ου μαν εν γ' ἡμιν] *Canterus*, ut me-

trum accuratius antithetico respondeat, particu-
lam ὡς hinc exulare jubet, sed plane contra Græci
sermonis indolem, quæ eam abesse nequaquam
patitur. Potius legendum videtur Μακραϊαν δ' ὡς
επεικασται, aut saltem ὡς εικασται. In horum etiam ver-
suum altero, εν γ' εμοι, juxta *Aldinam* pro εν γ' ἡμιν
rescribendum esse censeo.

150. 151. Αλλα γ' ου μαν εν γ' εμοι

Προδισσεις ταςδ' αρας] Εν γ' εμοι idem valet ac

ἔσθ' εν εμοι γ' εστιν. Verte igitur, *Sed certe saltem, quan-*
tum in me quidem situm est, non mihi imputabis has
imprecationes, quas scilicet in te accersiturus es. Vide
infra v. 405.

153. Cum versus sit glyconius πολυσηματισος epitrito
tertio rite opponitur dispondæus.

154. 155. 156. — καδυδρος ου

Κρατηρ μελιχων ποτων

Πευμαλι συνταχει] Verte ad mentem *Scho-*

liastæ, ubi crater aqua plenus simul dulcis potus fluente,
id est, melle, miscetur. Vide infra v. 482 — 486.

493. 494.

157. — τον, hunc. Rectius tamen legi posse puto
το, id est τουτο, hoc diligenter cura.

161. 162. Λογον ει πιν' εχεις

Πεσς εμαν λεραν, αδατων απδας] Distinguen-

dum est post εχεις, non post λεραν, & ita locus ver-
tendus; Si sermonem aliquem habes quem tecum com-
municare cupis, ex adytis ad confessum meum transgres-
sus. βαs enim quod in απδας continetur, ad præce-

dentia, πεσς εμαν λεραν, transferri debet. Ut me-
trum autem versus prioris antithetico respondeat
legi forſan poteſt,

Λογον ει πιν' εχεις.

V. 176. 177. Hæc duo commata unum constituunt
versum,

Οι. Επ; Χο. περισεβαζε κουρα ionicus a minore
ανακλωμενος dimeter acatalectus.

179. Εαπε μαν, εαπε] Legendum videtur juxta *Aldi-*
nam Επαε μαν, επε, ut versus sit antispasticus dime-
ter hypercatalectus.

180. 181. 182. Ita melius, ut videtur, constitui pos-
sunt hi versus,

Κωλω πατερ ε σ' αγω. ionicus a majore dimeter
catalectus

Τολμα ξεινος επι ξεινης glyconius aut dactylica
hepthemimeris

Ω τλαμον, επι και penthemimeris iambica

Πολις τετρεφεν αφιλον pherecrateus.

192. Ηδω, An sedere debeo? Aoristus est primus pas-
sivus verbi εω colloco formâ subjunctivâ positus.
Scholiam videtur legiſſe Ηδω, personâ tertiâ verbi
ἡμαι sedeo formâ imperativâ positum, & Choro, non
Oedipo, tribuisse, sed perperam, ut opinor; fal-
tem hoc pacto nullum habere poteſt locum emen-
datio *Camerarii* legentis, in versu proxime sequen-
te, βεαχου ρ' οχλασας, quam tamen postulare viden-
tur & sententia & constructionis ratio.

198. 199. Γεραϊον ες χειρα σωμα σον

Προσκληνον φιλιαν εμαν] Rectius *Aldina* &

Scholiam vetus προσκληνας. Immutarunt nimirum
Librarii de constructione solliciti, nec animadver-
tentes orationem imperfectam, interpellante Oe-
dipo abrumpi. Verte, *Senile tuum corpus in manum*
banc amicam inclinant.

205. 206. Ita melius constituentur hi versus,

Οι. Ω ξενσι αποπολις trochaica hepthemime-
ris

Αλλα μη — Χο. Τι τοδ' εννεπεις γερον; asynar-
tetus ex basi trochaica & iambico he-
miholio.

Concinnius tamen evadet metrum si pro τοδ' re-
ponis τουτ', ut versus prodeat asynartetus ex dua-
bus penthemimeribus trochaicis.

207. 208. Ita melius constituentur hi versus,

Μη μη μη μ' ανερον penthemimeris dactylica

Τις γ' εμει, μηδ' basis iambica

Εξετασας περα ματευων choriambicus dimeter hy-
percatalectus.

209 — 214. Ita hos versus emendari & constitui de-
bere censeo,

* H 2

Xa.

- Χο. Τί ποτ' οὖν; Οἱ. θείνα φύσις. Χο. αὐα. paroemiacus
Οἱ. Τέκνον, ὦμοι π γελῶνω; Χο. πνος εἰ anapæsticus dimeter acatalectus
Σπερματος, ὦ ξένε, φανεί, παρῳδεν. idem.
- V. 216. Λεγ', ἐπειπερ' ἐπ' ἐχάλα μένεις] Pro μένεις legi βαινείς in quibusdam exemplaribus monet H. Stephanus, qui hoc etiam se malle dicit, modo mensura metri admittat. Istam autem lectionem non admittit tantum, sed etiam postulat metrum, cum versus sit paroemiacus.
217. Metrum anapæsticum est, ideoque legendum videtur,
Ἀλλ' ἐγώ, οὐ γὰρ ἐγώ γε κατακρυφάν.
218. Ut constet metrum legendum est, Μακρὸν μέλε-
λετε γ'.
219. 220. Ita hi versus constitui debent,
Οἱ. Λαίου ἴτε πν' ἀπογονόν; Χο. ὦ, ὦ. anapæsticus dimeter acatalectus
Ιου, νου. basis anapæstica.
224. Ut constet metrum rescribendum est, Σὺ γὰρ ὅδε
γ' εἰ.
233. Ὡν προπαδὴ το πνεῖν] Versus mutilus est ita forsitan restituendus,
Ὡν μὲν προπαδὴ τοδε καὶ πνεῖν.
239. 240. Ita hi duo versus constituendi videntur,
Χθονος ἐκδορε μῆτι περὰ χρεῖος εἰ anapæsticus dimeter acatalectus
μα πολεὶ προπαδῆς ithyphallicus.
Χρεῖος προπαδῆς est negotium facessere.
- 241 — 244. Fallitur Triclinius qui quatuor hos versus pro anapæsticis nobis venditat. Primus secundus & quartus antispaistici sunt dimetri hypercatalecti; tertius ithyphallicus est.
246. 247. — οὐ κα-
λοῖς προσσφαιμένα ὄμμα σὺν ὀμμασιν] Sallierius pro οὐ καλοῖς ὀμμασιν reponi jubet οὐκ ἀλοῖς ὀμμασιν; cujus dissertationem vide in Hist. Acad. Gallic. Inscript. vol. III. p. 118. & ita quidem in Aldina diserte legitur. Editori tamen nupero hæc lectio subabsurda videtur, quia is qui in alium intuetur cæcus esse non potest. At supervacanea ista non raro a Poetis, interdum etiam in oratione soluta, majoris enargeias & ἐμφασις gratia, addita reperiuntur. Hoc certe in loco hæc idem sonant ac si dixisset Antigone, Oculos meos, non sicut paterni cæcos, in oculos vestros obvertens.
251. Ἐν ὕμιν γὰρ ὡς θεῶ] Ut constet metrum pro γὰρ reponendum videtur γ'.
253. Non anapæsticus est hic versus, sed periodicus catalectus, nam ἀδελφόν primam hic producit. Vide Clark. ad Homer. Il. A. v. 398.
- V. 255. — ἢ λόγος, ἢ χρεός, αὐτ ratio, αὐτ officium.
256. 257. Ut constet metrum legendum videtur βρο-
τον, & ita constitui debere hos versus,
Οὐ γὰρ ἰδοῖς ἀν' ἀδρῶν βροτον ὅστις ἀν' dactylicus tetrameter
Ἐν θεοῖς ἀγοὶ γ' trochaica basis
ἐκφυγεῖν δύναίτο ithyphallicus.
265. Μοῖρας δὲ τὸν καλούμενον ξενόν] Otiosum prorsus est epitheton istud καλούμενον. Rescribendum puto τὸν γ' ἀλωμένον ξενόν. Eundem errorem erravit Librarius in Philoetete v. 231. Apud Suidam autem voce Δόξα non male legitur καλούμενον.
272. Χρεῖ' ἢ λεγείν] Lege χρεῖν formā optativā. Vide not. ad Oed. Tyr. v. 563.
281. 282. Καὶ μὴ θεοῖς πμῶντες, εἴτα τοῖς θεοῖς
Μοῖραν ποιεῖτε μῆδα μῶς] Verte ex sententia Grotii; Et ne deos honorantes deinde pro diis sortem, vel fortunam, omnino habeatis, absit hoc.
286. Ἐν οἷς, nempe ἀνοστοῖς, Inter quos impios ne felices confundas Athenas.
292. 293. — ὅταν δὲ κυεῖος
Παρθ' πρὸς ὕμῶν] De vocis κυρῖος significatione, vide notas nostras ad Euripid. Suppl. 1189. Iphig. in Aul. 703. Bacch. 505.
298. 299. — τίς δὲ τίσδε γῆς
Ἀνακτὸς ἀρκεί τῶντα μοι διειδέναι] Verte, Sufficit vero hujus terræ principes hæc pro me dispicere. Perperam τὰντα reponi vult nuperus Editor. Non id dicere vult Chorus, Mibi sufficit si eadem mecum decernant; nihil enim decreverat adhuc nec judicaverat Chorus, sed omnia ad judicium regis reservanda in integro reliquerat.
317. Ut constet metrum pro αὐτῶν ἡμῶν lege juxta Aldinam ἡμῶν αὐτῶν. Cum genitivo enim construitur αὐτῶν.
321. Ἡ γυνὴ πᾶνα] Lege juxta Aldinam ἡ γυνὴ πᾶνα.
336. Ὡς δὲ παδῆσαι προφαῖ] Verte, O miserrima vivendi ratio. De patre enim, non de se, hæc miserationis plena dicit Ismene. Vox προφαῖ eodem sensu usurpatur infra v. 351.
348. Οἱ δ' αὖ ὄμμαί μοι, ποὶ νεανίαι πονεῖν] Ut vitetur hiatus insuavis malim juxta Aldinam rescribi αὐτομαί μοι. Pro πονεῖν etiam Canterus το νου, Editor Londinensis πονον reponi malunt, sed nihil immutari necesse est. Πονεῖν cum νεανίαι jungi debet, & ita expleri potest sententia, νεανίαι εἰς το πονεῖν vel νεανίαι ὥς πονεῖν, juvenes laboribus apti. Id enim quærit Oedipus, quare filii juvenes, ideoque laboribus subeundis

eundis idonei, non potius quam filia Ismene, puella tenera itinerumque molestiis perferendis inepta, hoc negotium patris exquirendi in se susceperint. Hanc veram esse hujus loci sententiam satis ostendunt sequentia.

V. 371. Τίς σ' ἐξήρην οἰκοδὲν σόλος] Verte, *Quænam te profectio domo excivit?* id est, *Quænam est itineris tui causa?*

374. Α ἑπαδόν, lege *Aldinam* secutus ἅ' παδόν, ut crasi facta producat prima.

375. Ζητοῦσα τὴν σὴν πρὸς κατοικίῃς πρῶτην] In *Aldina* legitur *πρῶτην vagationem*, quod forsan melius.

384. Καὶ ἀλιτῆρου φρενός] Vereor ne *αλιτῆρου* antepenultimam corripit. Certe ἰωτα corripunt *αλιτῆα*, *αλιτῆρα*, & *αλιτῆμαι*. Cum igitur gravius contra leges metricas peccet pyrrhichius in quarta sede quam anapæstus, reponendum censeo *αλιτῆριου*, quod in quibusdam libris legi testis est *Stephanus*. Nisi forsan *αλιτῆριου* ferri possit, quandoquidem *αλιτῆρος* (& quidni etiam *αλιτῆρος*?) per contractionem ex *αλιτῆριος* fieri nos docet Etymologus.

403. Εὐνοίας χάριν] Cum *Küster* ad *Suidam* veram lectionem esse existimo *εὐνοίας χάριν*, salutis gratia, quam præfert etiam vetus Interpres, & agnoscit *Suidas*.

415. Κενὸς ὁ τύμβος δυσυχὼν ὁ σὸς βαρὺς] Verte, *Illis sepulcrum tuum si eo frustrantur grave est futurum.*

418. Μὴδ' ἴν' αὖ σαυτοῦ κρατῆς] Verte, *Neque in eo loco ubi tui juris sis futurus.*

421. Κρατῆσιν, in suam potestatem redigant. Hæc affirmative non interrogative ponuntur.

422. Ἄρα, lege ἄρα prout in *Aldina* legitur.

423. Πῶς φανεῖται, ὡς τεκνόν, συναλλαγῆς] Verte, *Quænam, o filia, emergente, vel superveniente causa, quæ scilicet istud malum iis inferat.* *Συναλλαγή* enim est conciliare; is autem qui rem aliquam alicui conciliat, rite dici potest ei ejus rei esse auctor vel causa.

427. Καὶ παύτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ] Verte, *Et istud de nobis Phæbus prædixit?*

445. Εἰκοτὼς κατηνυσεν] Recte præstiterit, non mirum si præstiterit.

451. 452. Κάμανδρον τὸν θυμὸν ἐνδραμόντα μοι Μείζω καλῶσιν τῶν τῶν ἡμαρτημένων] Ita verte, *Et sentiebam furorem meum jam imminutum pænas de me sumfisse majores delictis præcedentibus.* Vide infra v. 803.

455. Οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι] Non satis causæ video quare quidquam hic innovetur, si tamen emendationem *Canteri* legentis ex τοῦ πατρὸς recipiendam censeas, in notione loci, non temporis,

adverbium istud erit accipiendum, ut sensus sit, Cum præsentēs adestent.

V. 458. Καὶ πᾶν δ' οὐσαν παρδενὸν] *Pierſon* *Batavi* ingeniose reponit καὶ πᾶν δ' οὐσαν παρδενὸν referente *Valckenar.* ad *Eurip. Phæniss.* 1249.

466. Συνοῶν τὰ τ' ἐξ ἐμοῦ] Malim συνοῶν τε τὰ ἐξ ἐμοῦ.

467. Α μοι] Lege ἅ μοι ut fiat contractio ex ἅ μοι.

488. Οἷος νεῶρας οἰοτοκῶ μάλῳ λαβὼν] *Νεῶρας* penultimam certe corripit; ut constet igitur metrum lege *Οἷος γέ νεῶρας.* *Aldinam* etiam lectionem νεοτοκῶ μάλῳ malim. Nequaquam enim a Poetarum consuetudine aliena est repetitio ista νεῶρας νεοτοκῶ. Longe denique vulgatā etiam verior videtur altera illa ejusdem editionis lectio, βαλὼν scilicet pro λαβὼν. βαλὼν, *circumdans*. Eodem sensu usurpatur βαλλεῖν βροχῶ, σέφανοις, laqueo, corona circumdare. Vide Lexica. Conjecturam *Valckenarii* ad *Eurip. Phæniss.* 994. rescribentis, Οἷος νεογῆς ευκοτῶ μάλῳ λαβὼν minime prætulerim.

492. Τεῖνας γέ πηγὰς] *Johnson* vertit, *Aquam de tribus fontibus*; at de tribus fontibus ne verbum quidem apud Poetam reperitur, e contra non nisi de uno fonte locutus est Chorus, unde aquam petere debebat Oedipus. Vide supra v. 482. 483. Πηγὰς hoc loco poetice vocantur *Libationes*. Verte igitur, *Ternas quidem libationes*, forsan e tribus poculis.

512. Ἐκτείνουσιν] Recte proculdubio reposuit *Canterus* ἐκτείνουσιν.

516. 517. — τὸν τόπον δ' ἵνα

Χρη' σαι μ' εἰρεῖν, τοῦτο βούλομαι μάθειν] Legendum opinor Χρη' σαι, ut primum vocalis ultima vocis χρεία sequente vocali elidatur, deinde prima του εσαι ob similitudinem præcedentis diphthongi quasi crasi facta absorbeat. Verte autem, *Locum vero ubi sit necesse erit insuper ut inveniam; hoc discere volo.*

523 — 527. Ita hi versus constitui debent,

Χο. Δείνον μὲν τὸ πάλαι κείμενον η- anapæsticus dimeter acatalectus

δη χακόν, ὡς ξείν', ἐπιχειρεῖν, paroemiacus

Ὀμῶς δ' ἐραμαί πνιδιδαί. cleomachus

Οἱ. Τί τοῦτο; Χο. Τὰς δειλίας ἀπορῶ φανεῖται antifasticus trimeter hypercatalectus.

528. Ὡς ξυνέσαι] In quo versatus es.

537. 538. Ita hi versus constitui debent,

Οἱ. Ηνέγκον χακοτῆτ', ὡς ξείνοι, antifasticus dimeter hypercatalectus

Ηνέγκον, ἀκῶν μὲν, θεὸς ἴσθι. idem.

541. Κακὰ μὲν εὐναί ποτὶς οὐδὲν ἰδέαι] Malim ἰδῆν. MUDGE.

546 — 550. Ita hi versus restitui debent,

Ὡς ξείν',

- Ω ξεν', αὐτὰ δὲ δὴ ἐξ ἐμοῦ glyconius periodicus
 Xo. Πως φησ; Οι. Παιδὲς δύο δ' αὐτὰ paroemiacus
 Xo. Ω Ζεῦ comma spondaicum
 Οι. Μαρτὸς κοινὰς ἀπεβλᾶσεν ὠδινος antispaeticus trimeter catalectus.
- V. 547. Lege juxta *Camerarianam* φησ.
 548. Παιδὲς δύο δ' αὐτὰ] Verte, *Filii vero duo noxae*.
 His enim verbis designantur Polynices & Eteocles.
 551. 552. Ita hi duo versus ex *Aldina* sunt, restituenti,
 Xo. Σαὶ τ' ἀρ' εἰς ἀπυρονοὶ τὲ κα periodicus acatalectus
 Κοινὰ γὰρ πατρὸς ἀδελφῶν iambicus dimeter acatalectus.
 nisi quod pro Σαὶ τ' ἀρ' legendum putem Σαὶ γ' ἀρ'
 555. Οι. μυρίων ἐπυροφᾶ κακῶν] Malim ἐπυροφᾶς, ut hic quoque versus Choro tribuatur. MUDGE.
 560. 561. 562. Ita potius hos versus constitui debere censeo,
 Xo. Τί γὰρ; Οι. Ἐδὲξάμην δῶρον, ὁ periodus
 Μηποτ' ἐγὼ τελαχερσίος dactylicus trimeter.
 566. 567. Ita constituentur hi duo versus,
 Xo. Πατρὸς; Οι. Πατρί. dactylicus dimeter
 Δευτέρῃ ἐπαύσας ἐπὶ νόσῳ νόσον trochaicus senarius catalectus.
 574. Ἄλλοις, *Alios*, ut putabam scilicet, non patrem.
 589. Ως οἶδα γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδευθὴν ξένος
 Ὡς περ σὺ] *Novi scilicet ipse quod peregre educatus fuerim sicut tu.* MUDGE.
 592. 593. Ως ξένον γὰρ οὐδὲν ὄνδ', ὥς περ σὺ νῦν,
 Ὑπεκτεταπιμνὴν μὴ οὐ συνεκταξέιν σ'.] Ως ex præcedente ἐξαφισταμνὴν pendet, ut tres proxime præcedentes versus δια μέσου sint. Deinde ξένον γὰρ οὐδὲν ὄνδ' ὥς περ σὺ νῦν Ὑπεκτεταπιμνὴν etiam δια μέσου sunt, & sequentia μὴ οὐ συνεκταξέιν σ' pendent ab ὥς. Hæc videtur esse hujus loci paullo intricatioris constructio.
601. Χ' ὁ λόγος διαρχεται] In *Aldina* legitur διαρχεται, sed præstare mihi videtur vulgata lectio.
 612. Συγκομιζεται] *Simul cumulantur.* MUDGE.
 614. Οὐ σμικρὸς ἐς ἀγῶν ὁδε] In *Aldina* legitur οὐ σμικρὸς οὐκ ἀγῶν ὁδε. Ita *Ajac.* v. 985.
 Θείοις τεθνήκεν οὗτος, οὐ κείνησιν, οὐ.
 628. Μηποτ' ὥς] Lege ex *Aldina* μηποτ'.
 629. Ως οἶκιν διχα] Verte, Ita ut ab iis seorsim habebites.
 630. Ἐξαναρχασει] Melius *Aldina* ἐξαναρχασει.
 644. Κελεύς τὲ πῶς σε] Editor *Londinensis* reposuit κελεύς τα πῶς σε, sed præstat vulgata; κελεύς enim cum verbo ἡμεῖς æque ac εὐ jungi & potest & debet.
- V. 648. Ἰν' οὗτος] *In eo loco ubi meus.*
 659. Οτου πῶς τὸν μὲν ὁ δρυξένος] Cl. BURTONUS ex *Suida* recte reponit ὁ τῶ.
 660. Κοινὴ τ' ἀρ' ἡμῖν] Melius *Aldina* Κοινὴ παρ' ἡμῖν.
 670. Ἐς δόμοις στείχειν ἐμοῖς;] Elegantius *Aldina* Ἡ δόμοις στείχειν ἐμοῖς;
 675. Lege ex *Camerariana* φησ.
 680. Του μάλις' οὐκὸς σ' ἐχει] Hæc rectius in *Aldina* interrogative ponuntur. *Cujusnam rei maxime te tenet metus?*
 693. Ἐπερρωδῇ regitur a nominativo vous præcedente. Verte, *Audaciam sumferit atrocia minandi.*
 712. Θεῖαις ἀμφιπολῶν πθηνῶν] Subaudi σὺν, & verte, *Circumvagans una cum divinis nutricibus.*
 719. Κηφισοῦ νομάδες ῥέεθρον] Verte, *Alentes Cephissi fluenta.*
 732. Pro μετρίῳ *Canterus* recte reposuit μέγιστον adversarialiter, quam lectionem postulant & metrum & sententia.
 734. Ut constat metrum & antithetico respondeat legendum videtur οὐ τοι νέος. Versus enim asynartetis est ex duabus penthemimeribus iambicis.
 735. Accuratius antithetico respondebit metrum si pro χεῖρι rescribas χεῖρ.
 736. Ο γὰρ εἰσάγει] Ut metrum antithetico respondeat legendum est ο γὰρ εἰσάγει.
 747. Ταῖσδ' ἐκπίπτει] Recte reposuit *Canterus* ταῖσδε κήπους, postulante & metro & sententia.
 749. Ut metrum antithetico respondeat lege σὶν παρὰ τοῖς.
 759. Εἰ γέρον κυρῶ] Vera proculdubio est lectio quam secutus est vetus Interpres, εἰ γέρον ἐγὼ κυρῶ ex glossate irrepsisse verisimile est.
 764. Ον μηποτ' οὐκείτε] Recte omnino *Aldina* & vetus *Scholias*tes, Ον μὴτ' οὐκείτε.
 768. Τηλικὸν ἀπεσάλμην] Lege omnino præeunte *Aldina* τηλικὸν δ' ἀπεσάλμην. Ita infra v. 1014. καὶ τηλικὸς δ' ὦν.
 770. Malim cum *H. Stephano* ἀσῶν pro ἀνδρῶν prout in quibusdam codicibus legitur.
 772. Ἡ πλείστον πολέως] Subauditur μάλλον. Verte, *Magis quam plerisque e civitate.* Vide *Bos.* Ellips. Græc. Cl. MUDGE tamen reponendum censet πηματα πλείστον πολέως. Neque sane diffidendum est optime etiam ita constare metrum.
 775. Ἐκ δὲ τῶν πάντων ἐγὼ] Veram lectionem repræsentat *Aldina* ἐκ δὲ τῶν μάλις' ἐγὼ. τῶν hic pro τούτων, ut sæpe alias, usurpatur, quod a Librariis minus intellectum

- tellectum ansam interpolationi dedit. Vide *Æschyl. Sept. ad Theb.* v. 391. 478. 515.
- V. 790. Κυφον] Quamquam ferri quodammodo pos-
sit vulgata scriptura, longe tamen simplicius &
accommodatius Cl. MUDGE videtur το κυφον. Ju-
dicet Lector.
793. Δικη σεβοιτ' αν] Quid sit ἡ οικου δικη me nescire fa-
teor; rescribendum igitur opinor δικη, ut απο κοι-
νου ad verbum σεβοιτο repetatur πολις.
803. Lege καμανθανον vide supra v. 451.
839. Αλλα λυμα τω γρητ' πεφνη] Verte, *Sed dedecus senec-
tuli vitiis.*
841. Οστις εἰς ἀπειρος εν λεγει] *Qui argumentum quodvis,
sive honestum sit sive turpe, oratione ornandum suscipit.*
MUDGE.
842. Και τα καιρια] Rectius apud Suidam voce Χωρις
legitur το καιρια scilicet ειπειν. Vide Cl. BURTONI
notas.
843. Ως δι συ βραχια, ταυτα δ' εν χειρω λεγεις] Verte,
Quasi vero tu breviter opportune vero hæc dicas.
844. Ου διδ' οτου γε νοις ισος και σοι περα] Lege omnino
juxta *Aldinam* οτω γε.
846. Εφορμων, ibi navigium tuum applicans. MUDGE.
847. Προς δε τοις φιλοις] Legendum potius προς δι τοις
φιλοις.
875. 876. 877. Ita hi versus constituendi,
Βασανον ει χειρων. dochmaicus
Κρ. Ειργου. Χο. Σου μεν ου ταδε γε μωμενου ασynar-
tetus ex dochmaicis.
876. Ειργου, *manum abstineas.*
877. Σου μεν ου ταδε γε μωμενου] Verte, *Nequaquam te
quidem talia moliente.*
878. 879. Horum versusuum priorem Choro, alterum
vero Oedipo tribuit Cl. MUDGE, & meâ sane sen-
tentiâ recte, vide supra v. 614. 681.
887. Προβατε μ' αδε] Longe rectius in *Aldina* legitur,
Προβαδ' αδε μοι dochmaicus.
896. Οδριπορητης] Præcedente ου μη legendum omnino
est Οδριπορησεις. Vide *Dawes. Miscell. Critic. pag.*
222.
898. Και περηνος αν ομως] Verte, *Cum & ipse etiam Ty-
rannus sim.*
900. Αυτος αυτον] Melius *Aldina* αυτος σωτον.
903. Επιχεις αυτου ξεινε] Verte, *In eum manum injice
hospes.* Hic autem versus Oedipo potius quam
Choro tribuendus videtur, quod ex versu 905.
quodammodo etiam constat; ibi enim Chorum
manus Creonti injecisse, prout hic jubet Oedi-
pus, manifestum est. ξεινον autem appellari, tam
eum qui hospitio aliquem excipit, quam qui hospitio ex-
ceptus est patet ex v. 1181. hujus fabulæ.
- V. 906. Και μειζον αρα ευσιον πολει ταχα
Θησεις] Ρυσιον est omne id quod ευεδαι debet.
Verte igitur, *Majus aliquid ut urbi recuperandum sit
statim efficies.*
916. Θειν μ' αφωνον τηςδε γης αρας ετι] Plurimum mihi
arridet conjectura nuperi Editoris reponentis τηςδε
της αρας. Verte, *Probibeant enim hæc e deæ ne unam
hanc saltem imprecationem non adhuc effari valeam.*
Addit autem τηςδε & ετι Poeta ad imprecationes
alludens quibus Oedipus jam olim gnatos de-
voverat.
926. Optime se habet vulgata lectio χειρω βραδus, α-
tate tardus, quam sollicitari non oportuit.
929. 930. 931. Ita hi versus constituendi (vide su-
pra ad v. 875. 876. 877)
Ταδε δοκεις τελειν.
Κρ. Δοκω. Χο. Τανδ' αρ' ουκετι νημα πολιν.
938. — ιω γας τε πομοι] Melius *Aldina* ιω γας πομοι. Par-
ticula τε addita videtur a *Triclinio* forsan, vel alio
quodam de metro frustra sollicito; versus enim
asynartetus est ex dochmaicis in quibus antispaustus
epitrito primo recte opponitur.
955. Απαι ρυττης] *Effusis habenis.* Phrasin hanc lu-
culenter illustrat *Wesselingius* Observat. p. 130.
Recte autem *Aldina* & *Scholias* απο ρυττης habent.
Vide supra ad *Oedip. Tyr.* v. 866. & ad *Antig.* v.
723.
962. Νυν δι' αωπερ αυτος τοις νομοις εισηλδ' εχων] Verte,
Nunc vero qualibus ipse legibus usus buc advenit. Cl.
MUDGE reponit οωπερ.
969. 970. — ειτ' αφεις
Τα τηςδε της γης κυρι] Verte, *deinde majes-
tate hujus civitatis posthabita sive contempta.*
971. Και περισταται βια] Vera videtur lectio quam con-
servarunt *Scholias* & *Aldina*, περισταται, in potesta-
tem tuam redigis; vulgata περισταται *Correctoribus*, ni-
fallor, debetur, quibus verbum περισταται notione
ista usurpatum minus fuit familiare.
977. 978. — και τα των θεων βια
Αγωνα φωτων αδελων ικτηρια] Verte, *Et deo-
rum supplices miseros homines vi abducere.*
995. Lege juxta *Camerarianam* φης.
997. Ουδεις ποτ' αυτοις των εμων αν εμπεισοι] *Scaliger.* recte
omnino reponit αυτοις.
999. 1003. In *Aldina* pro ηδην diferte legitur ηδη, quo-
modo *Dawesius* etiam reponi juberet. Vide *Mis-
cell. Critic. p. 232.* Juxta eundem etiam legen-
dum esset ξυνηδη pro ξυνηδην, licet hic *Aldinam* assen-
tientem non habeat.
1041. Κεινων τε ταυτα διομειν] Malim διασπαινω, aperta-
ore effundere. Ita supra v. 1018. του σου δικας διομαλος.
V. 1053.

V. 1053. Οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν παῖρος] Frustra hīc conatur
H. Stephanus metrum constituere per aphæresin
primæ literæ vocis ἐγὼ, nulla præcedente vocali.
Revera fit synizesis in ἐγὼ οὐδὲ. Vide supra ad *Antig.* v. 464.

1060. Κἀδ' ὡδ' ἐπαινων, πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθανῃ] Πολλὰ ab
ἐπαινων pendet, non ab ἐκλανθανῃ. MUDGE.

1064. Lege αὐτον τ' ἐχειρου. Vide supra v. 1005.

1074. Πομπὴν δὲ με] Sententia omnino postulare vide-
tur ut legamus πομπὴν δὲ μοι.

1077. Εἰ δ' ἐγκρατεὺς φευγουσιν] Verte, Sin vero qui ma-
nibus eas tenent fugiunt.

1078. 1079. — οὐς οὐ μνηποτε

Χωρὲς φυγοντες τῆσδ' ἐπυχνῶνται θείοις] Verte,
Quos nunquam se effugisse ex hac terra diis gratias a-
gent. MUDGE.

1083. Κ' οὐκ ἄλλον ἔξεις εἰς τοδ'] Rectius, opinor, hæc
ita interpretatur Cl. MUDGE. *Neque alium ad hoc*
inceptum peragendum adiutorem habere tibi continget.
MUDGE.

1100. Δαίῳν ἀνδρῶν ἐπιστροφῇ idem valet ac Δαίοι ἀνδρες
ἐπιστρεφομένοι, *Inimici homines sese convertentes*, ut sci-
licet prædam partam contra Athenienses insequen-
tes tueantur.

1104. 1105. Οὐ ποτὶναι σεμναὶ πῆν-
γουνται τέλη

Θνατοισιν] Verte, *Ubi venerandæ sanctæ*
deæ mysteria alunt mortalibus. MUDGE.

1112. Αὐταρχεὶ βοᾷ] *Impetu negotio conficiundo pari.*
MUDGE.

1114. Εφίπασσον, subaudi χερσιν.

1119. Ἀλώσεται. δεινὸς γ' ὁ πρὸς-

χωρὼν Ἀρης] Perperam omnino *Johnsoni* interpretationem secutus punctum post ἀλώσε-
ται posuit nuperus Editor. Ita enim nullus erit
nominativus qui verbo isti conveniat. Nam Creon-
tis satellites plures erant quam ut verbo singulari
jungi possint, & binæ etiam erant Oedipi filiæ.
Error inde ortus videtur, quod veram in hoc loco
notionem verbi ἀλώσεται non vidit *Johnsonus*. Ita
igitur verte, *Deprehendetur quidem terribilis accola-*
rum Mars, terribilisque Theſeidarum cuspis.

1123. Πῶλων ἀμβάσις, *Acies equestres.* MUDGE.

1124. Versus pherecrateus est e duobus epitritis
quartis quorum ultimus catalectus. Antitheticus
constat ex epitrito quarto & antispasto catalecto.

1125. Ut metrum strophico respondeat legendum
videtur Ἀμβάσις γ'.

1128. Fit synizesis in voce Πείας.

1129. Pone interrogationis notam post μελλουσιν,
quod & in versione sua fecit *Johnsonus*.

V. 1132. 1133. Ita potius hi versus constituendi,
Ταν δεινὰ τλασθῶν δεινὰ δ', pherecrateus
Εὐρουσάν πρὸς αὐδομαίμων πᾶθῃ. asynartetus ex
dochmaicis;

& in antistropha,

Επνικίῳ δίνει τον

Εὐαχρον τελειῶσαι δὴ λόγον.

1134. Κατ' ἡμέρ, *Hoc ipso die.* MUDGE.

1136. 1137. Hi duo versus non nisi unum consti-
tuere debent, trochaicum nempe senarium,

Εἰδ' αἰλλὰ ταχυρῶς πλεῖας,

& similiter in antistropha,

Καὶ κασιγνῶνται πυκνοσκήται ὁπαδόν.

1139. 1140. Κυρταίμ', αὐτῶν δ' ἀγωνῶν

Θεωρησάσα τούμων ὁμμα] Ferri potest hæc

lectio modo præpositio κατὰ subintelligatur; Θεω-
ρησάσα κατὰ τούμων ὁμμα. Præcedens genitivus αὐτῶν
δ' ἀγωνῶν regitur a verbo κυρταίμ'. Ita igitur verte,
Utinam sicut velox impigra columba nubem ætheriam
nancisceretur, & ipsis certaminibus interesset, ea oculis
meis spectans.

1145. Τον εὐαχρον τελειῶσαι δὴ λόγον] Verte, *Has inſi-*
dias prospero venatu cumulare. Constructio est τε-
λειῶσαι ὥστε εὐαχρον εἶναι.

1153. 1154. — τῷ σκοπῇ μὲν οὐκ ἐρεῖς

Ὡς ψευδομαντὴς] Verte, *Exploratori tuo non*
dices quod fallax sum vaticinator. MUDGE.

1156. Scribe π φς juxta *Camerarianam*, non τι φς.

1163. 1164. — Καὶ το μνημα

Ελπίδων ἔχειν σῶμα βαρῶσαι δότε] Verte, *Et*
quod nunquam eventurum speraveramus concede mihi
ut corpus meum suffulciatis. Prævit Cl. *Dorvillius*
ad *Chariton.* p. 304.

1174. 1175. Ερεῖσατ', ὦ παι, πνευρὸν ἀμφὶ δέξιν,

Εμφυτε τῷ φουσάντ] Reponendum cenſeo

ἀμφιδέξιν, una voce, & ἐμφυτε. Ita autem verte,
Fulcite filiæ latus utrinque mihi nunc dextrum, id est,
ope vestra promptum, genitori adherentes. MUDGE.
Vide supra ad *Oed. Tyran.* v. 1266.

1175. 1176. — κἀναπαύσατον

Του πρὸδ' ἐρημίου του τε διστηνου πᾶρου] Ver-
bum ἀναπαύειν cum genitivo rei, personæ vero ac-
cusativo, jungi solet. Verte igitur, *Et mihi re-*
quiem conciliate ab hac solivaga, quæ prius mihi obti-
git, ac misera erratione.

1181. 1182. Ὡ ξινε, μὴ θαυμάζε πρὸς το λιπαρὸς.

Τεκν' ἐμφανῶντ' αἰλῆα, μνησκὼ λόγον] Om-
nino legendum est cum *Scholias* Τεκν' εἰ φανῶντ'
αἰλῆα, & cum H. *Stephano* commatis non periodi
nota ponenda post λιπαρὸς. Verte autem; *O hospes,*
ne mirere quod animo meo morem nimis geram, si libe-
ris

vis meis insperato redditis, produco sermonem. De sensu vocis Λιπαρὺς vide Suidam.

V. 1193. Φιλοῦμαι τ' εἰ θεῖμυς, το σὺν καρῶ] In cod. Vaticano legitur τ' ἢ θεῖμυς teste Dorvillio ad Chariton. p. 555. unde effecit ille θ' ἢ θεῖμυς sed haudquaquam deterior mihi videtur vulgata scriptura.

1196. 1197. — οὐκ ἐγὼ γε σέ

Οὐδ' οὖν εἰπαῖ] Verte, Non ego quidem te tangam, nec sane ut id mihi obsequare permittam. Nihil in sequentibus video quod huic interpretationi adversetur; quin eam confirmant plane ista, Σὺ δ' αὐτοδὲν μοι χάρις.

1210. Ita hic versus in Aldina legitur,

Χρῆπως μὲν ἄγων οὗτος ἤρεδν, πῶς δὲ ματὴν,
ex qua corrupta lectione veram restituere, ejecta voce οὗτος, quæ ex glossæmate irrepsisse videtur, in proclivi est, χρῆπως μὲν ἄγων ἤρεδν, τι δὲ ματὴν.

1212. H. Stephano minime assentior pro λόγον reponenti λόγῳ. Non raro enim apud Atticos duplex accusativus eidem verbo subjungitur; ita Ajax. 1126.

Ἀλλ' ὥνπερ ἀρχῆς, ἀρχέ, καὶ τὰ σέμν' ἐπὶ
Κολαζ' ἐκείνοις —

& Electr. v. 1040.

Οὐδ' αὖ τοσούτῳ ἐχθρὸς ἐχθάρῳ σ' ἐγὼ —
sed constructionem huic nostræ similiorem habes apud Aristoph. Nub. 1113.

Τοῖς κριταῖς ἃ κερδανουσιν, ἢν τι τῶνδε τὸν χρόνον
Ἰφιλωτ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλομένῳ ὑμῖν φραταί.

Idem ibid. v. 145.

Ψύλλαν ὑπόστεις ἄλλοιτο τοῖς ὠπτις ποδας.

Plura vide apud Kuster. ad Plutum v. 55. Vide & notas nostras ad Æschyl. Agamem. v. 181. 182. 825. 1366.

1215. Πράγος δ' ἀπζῆν οὐδέν' ἀνδρῶπων χρεῶν] Cl. MUDGE lectionem apud Suidam obviam, οὐδέν', præferendam existimat. Mihi vulgata scriptura modo vox integra sit οὐδέν', verior videtur, ut sententia sit; Negotium a quocunque hominum oblatum aspernari non oportet.

1224. Οὐκ οἴκου (subaudi π) πλέον, Nec grave quidquam aut molestum amplius. Eodem sensu infra v. 1406.

Βραχὲς σὺν οἴκῳ καὶ πόνῳ διασκεδῶ.

1227. Constructionis ratio requirere videtur ut legamus ἀπλῆδεν τ' ἀσφαλῶς.

1231. Ὡ φιλοῦται ἐπὶ χρεῖς οὐπὲρ εἰ] Recte monuit H. Stephanus pro ἐπὶ χρεῖς reponendum esse ἰχρεῖς, cogente metro, & astipulante editione Florentina, quod ex Cl. BURTONI notis disco. Maluerim tamen Ὡ φιλοῦται χρεῖς οὐπὲρ εἰ.

1255. 1256. Θεμιν σέ γ' εἶναι κείνον ἀντίδραν κακῶς,

Ἀλλ' αὐτὸν] Verte, Non fas est te ei vicissim mala rependere, sed ipsum sibi; id est, Satis eum sua ipsius ulciscetur improbitas. MUDGE.

V. 1259. ad 1264. Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τάνῳ ἀποσκοπεῖ

Πατέρα καὶ μητέρα πατρός, ἃ πατὲς.

Καὶ κείνα λυσῆς, οἷδ' ἐγὼ, γινώσκω κακοῦ

Θυμοῦ τελευτῆν, ὥς κακῇ περὶ γίνεταί

Ἐχέῖς γὰρ οὐ βία τάνδυμματα,

Τῶν σὺν ἀδερφῶν οὐμάτων τιτωμένος]

Horum versuum quintum ita literulæ unius additione restituendum censeo,

Ἐχέῖς γὰρ οὐ βία τάνδυμματα,

& ita totum locum vertendum; Tu vero nequaquam ad istas nunc respice calamitates quas patris ac matris causa perpeffus es; Et si ista a crimine liberare poteris, sat scio cognosces tamen quam malus sit impotentis animi exitus. Habes enim certe ejus rei argumenta cogentia, tuorum oculorum visu orbatus.

1260. Qua ratione α in ἃ πατὲς produci possit ambigit H. Stephanus, & exemplum similis productionis desiderat, atque interim ἃ ἐπατὲς, ut fiat tribrachys, reponendum censet. Sed nodum in scirpo quærit vir eruditus; producit enim hoc in loco το ἃ propter crasin duarum vocalium brevium, α, ε, in unam longam α coalescentium, eadem prorsus ratione qua producuntur τᾶμα pro τα εμα, ἀκων pro αἰκων & alia ejusmodi plurima. Ita supra v. 374. ἃ πατὸν pro ἃ ἐπατὸν, & v. 467. ἃ μοι pro ἃ ἐμοι.

1268. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικάτε με Λαγόντες] Verte, Nata, molestum mihi quanquam vobis volupe oratione vestra consequimini.

1274. Σὺν ἰδ'] Legi debere puto Σὺν ἰδ'.

1275. ad 1278. Οἷς τοῦ πλεονος μερεῖς

Χρηζέῖ τοῦ μετρίου παρεῖς

Ζῶειν, σκαλοῦσαν αἰεὶ φυλάσσαν

Ἐν ἐμοὶ καταδύλος ἐσσι] Chorus non hic

infectatur nimias & inexplebiles hominum cupiditates generaliter ut existimavit Camerarius, & cum secutus Johnsonus, sed eorum nimiam vitæ longioris cupiditatem, quod manifeste patet ex universi hujus systematis melici scopo. Verte igitur; Quisquis longiorem vitæ sortem, mediocri spectata, appetit, is stultitiam amplexus exemplo meo arguetur.

1277. Ut metrum antithetico respondeat, ex Aldinæ auctoritate delendum est το αἰε, quæ vox salvâ etiam sententiâ abesse potest. Eam autem in contextum irrepsisse opinor ex glossæmate, quod ad marginem adscripsit aliquis quasi interpretationem præcedentium. Ista nempe idem significare

credidit ille, quisquis fuerit, ac si dixisset Chorus,

Ὅστις χρῆζει αἰεὶ ζῶειν.

V. 1282. 1283. Ut hi versus antitheticis respondeant ita forsan restituendi sunt,

τὰ δ' οὐκ ἂν ἰδὼς ὅπο- ionicus a maiore dimeter
catalectus

τὲ γ' ἂν τίς ἐς πλεον πρὸς ἡ iambicus dimeter aca-
talectus.

1282. 1283. 1284. — ὅπο-

τὲ γ' ἂν πῖς ἐς πλεον πρὸς ἡ

Του δειλόντος] Quando eo deventum

est ut hominem deficiat desiderium, id est, Quando nullius rei cupiditate amplius tenetur. MUDGE.

1284. ad 1288. — οὐδ' ἐπὶ χορῶς

Ἰσοτελεῖς αἶδες,

Ὅτε μοῖς ἀνυμναῖος,

Ἀλυσος, ἀχρεός, ἀναπείθων,

Θάνατος ἐς τελευτῶν] Verte, Neque adest

satietas simul cum morte adimpleta (id est, neque ad mortem usque satiantur) quando fors hymenæi, hyæ, & chorearum expers, (id est, senectus) apparuerit, & ad extremum ipsa mors.

1291. Βῆναι καὶ δὲν ὅθεν περ ἦκει] Lege καί σεν. MUDGE.

1308. Versus est ionicus a maiore trimeter brachy- catalectus, ex ionico, epitrito quarto pentasyllabo, & trochæo.

1309 — 1312. Ita hi versus constitui debent,

Αἰ μὲν ἀπ' αἰλίου δὴ τῶν δακτύλῃς hephthemi-
meris

Αἰ δ' ἀνατελλόντος choriambicus hemiholius

Αἰ δ' ἀνα μέστων ἀκτῶν choriambicus dimeter ca-
talectus

Αἰ δὲ νυχτὶν ἀπο ῥίπαις glyconius.

1312. Ut ῥίπαις idem significat quod ῥιπταίων ὄρεων vix Scholiastæ affirmanti credo; neque id evincit locus ex Alcmane laudatus. Quamvis enim daremus ὄρος ῥίπαις pro ὄρος ῥιπταίων poni, non inde sequeretur vocem etiam ῥίπαις nude positam eandem habere significationem. Νυχτὶς ῥίπαις splendores potius sunt, vel radii nocturni, astrorum scilicet, quæ non nisi noctu lucent; παμφεγγεῖς ἀστῶν ῥίπαις in eadem notione usurpantur in *Electra* v. 105. Cum vero media nox meridiei ex adverso opponatur, æque apti sunt splendores nocturni ac montes Riphæi septentrioni designando.

1315. Ἀσπᾶτι, affatim, largo imbre.

1324. Γεῶν γερόντι συγκατακλήκεν πόνος] Pro πόνος πῖρος legendum existimo cum Sallierio (vide Hist. Acad. Gallic. Inscript. tom. III. p. 119.) quem in versione sua secutus videtur Johnsonus.

1330. Καὶ μακρὰ κακὸς ἀνδρῶν τρέφει

Ταῖς σπουδῇς ἡκεῖν] Verte, Et testor me hominum pos-
simus quod ad videndum quem tibi suppeditatum oportuit
attinet huc advenire.

V. 1331. Τάλλα μὴ ἔσθ' ἄλλων πύδῃ] Nullus omnino his inest sensus idoneus. In *Aldina* legitur τάλλα μὴ ἔσθ' ἄλλων παδῇ, sententia nihilo meliore. Forsan rescribi debet τάλλα γ' εἰ ἔσθ' ἄλλων παδῇ, etiamsi cætera ab aliis passus es.

1334. 1335. — τὰν γὰρ ἡμαρτημένων

Ἀλλ' ἡμῶν ἐστὶ, πεσοφῶρα δ' οὐκ ἐστὶ] Verte,

Ea quæ peccavimus sanari quidem possunt, non vero adhuc aboleri, aut infecta reddi. Quasi dixisset τὰ ἡμαρτημένα μὲν ἀκεῖν ἐστὶ, βουδεῖαν δὲ πεσοφῶρειν ὥστε μὴ κεῖν ἡμαρτημένα εἶναι, οὐκ ἐστὶ.

1337. 1338. 1339. Οὐδὲ in sententiæ principio stare non potest; ita igitur hunc locum restitui debere existimo,

Φανήσων ὦ πατέρες πῶ μὴ μ' ἀπεσφάφης,

Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδὲν, ἀλλ' ἀπῆλπας

Πεμφεῖς ἀναυδῶν, οὐδ' ἄ μινεῖς φράσας;

1342. Δυσπροσίος nequaquam ferre potest metrum.

Vide lectiones nostras Euripideas ad *Iphig. in Aul.*

v. 345. Δυσπροσίος est ferus, morosus, qui consuetudinem alicujus averfatur.

1346. Τα πολλά γὰρ τοι ῥήματ', ἢ περ πάντα π] H. Stephanus non dubitat quin τα πολλά hic adverbialiter sumatur pro plerumque. Mihi potius adjective positum videtur; non enim verborum unius, quodcunque sit, generis, sed multiplicium verborum opera, varios effectus, oblectationem, iram, misericordiam, producentium, verba vicissim, etiam e pertinaciter silentibus, elici solere dicit Poeta.

1365. Ἐπειτα καὶ πό μαντεῶν τεύτῃ κλυῶν] Optime se habet vulgata lectio τῶν τεύτῃ κλυῶν, eodem modo, seu, haud aliter audiens. τῶν τεύτῃ, quod in libris quibusdam repertum prætulit H. Stephanus, quandoquidem cum voce Εἰρηνῶν necessario jungi debet, vix hic locum habere potest. Non enim patris Erinnyn tantum a vatibus audiverat Polynices, sed hanc etiam Erinnyn exilii sui fuisse causam.

1383. Johnsonus legisse videtur κατασάφῃ, non κατασάφῃ, sed perperam, cum sequatur αὖ, vox neutrius generis.

1386. Τῆς ἀροδὲν ἀδμήτης χερσὶ] Diu quondam virgine.

1388. 1389. — καὶ μὴ σὺς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ

Ποτμοῦ φυτεύεις, σὺς γὰρ τοι καλούμενος] Verte,

Atque etiam si non revera tuus sed mali fati natus, tuus tamen vocatus.

1391. Οἱ σ' ἀντὶ παίδων τανδὲ καὶ ψυχῆς, πατέρ

ἱκετεύομαι] Verte, Qui te per filias hæc & ani-

mam tuam suppliciter oramus. Præpositionis Ἀντὶ in hac

hac significatione rarior est usus, at ei tamen originem debet verbum *αντιαζω*, *supplex peto*, plus simplici vice a Nostro usurpatum; nec ab ea prorsus abludit notio illa quæ præpositioni, *propter*, aut ablativo, *gratia*, respondet.

V. 1426. *Ωςπερ αν ζω*] *Quomodocunque vivam.*

1435. *Τοι γαρ σ' ο δαμων νυν ορα μεν ουτι πω
Ως αυτη*] Pro *ουτι πω* rescribendum puto *ουδε πω*, & ita locum vertendum, *Quapropter te nunc quidem fortuna prospera aspiciet, illico vero non amplius te aspiciet.*

1487. *Αιχρον το φευγειν*, *Turpe est exulare.*

1489. 1490. *Ορας τα τουδ' ουν ως ες ορδον εκφερε
Μαντευμαδ', ος σφωιν θανατον εξ αμφοιν θροει*] *ορδον* eadem qua *αληθης* notione sæpe usurpatur. Ita *Trachin.* v. 378.

— *ει δε μη λεγω φιλα,*

Ουχ ιδομαι, το δ' ορδον εξιρηχ' ομως.

Ita igitur hunc locum verti debere censeo; *Ani-madvertisne igitur huius hominis prædictiones, quam ad veritatis normam directas eas profert, qui ambobus mortem mutuis idibus inferendam pronunciat.*

1517. ad 1526. Nemo quem vidi Interpretum mentem Poetæ in hac strophæ, ne minima quidem ex parte, affecutus videtur; ideoque vulgatam lectionem, quæ optime se habet, nisi quod v. 1525. *ταδε* juxta *Aldinam* non *τα δε*, legendum censeam, varie, sed perperam omnes, immutare sunt conati. Ita autem verte; *Nova mihi (& qualia antehac nunquam observavi) nuper sese obtulerunt infelicissima illa infortunia quæ imprecatus est cæcus hospes, nisi adjuvante fato quadantenus ad scopum pertingant.* (id est, Insperatum prorsus mihi accidet si imprecationes istæ effectum non sortiantur) *In-cassum enim fuisse ullum deorum decretum non possum dicere. Videt, videt ista semper tempus; quandoquidem cætera (Oedipi scilicet infortunia a diis prædestinata ac prædicta eventu confirmaverit) hæc etiam infortunia incrementis in tempus futurum cummulans. Sonuit æther, o Jupiter.*

1525. Ut constet metrum, & antithetico respondeat, ita omnino legendum, non sine sententiæ etiam emolumento,

Ταδε δη τιματ' αυτις αυτων ανω asynartetus ex dochmaicis.

1527. *Πως αν ειτις εντοπος*] *Quomodo si quis in hoc loco adest.*

1528. *Θησε' αν πορει*] Rectius *Aldina* *Θησεα πορει*. Vulgata lectio ex Interpolatoribus profecta est, ultimam vocis *Θησεα* produci nescientibus.

1533. Ut constet metrum rescribendum videtur,

Κτυπος οδ' αφατος iambica basis ex choreis.

V. 1538. *Τι μαν αφησει τελος*] Anonymus quidam ab Editore *Londinensi* laudatus reponi jubet *βελος*, quia *τελος*, ut putat, nullo sensu legitur. Mihi quidem plane contrarium videtur, nullo scilicet sensu *βελος* hic legi, optimo vero *τελος*. Quid enim sibi vult hæc quæstio; *Quodnam emittet telum?* An aliud præter fulmen emittere solent telum tonitrua & fulgura? An vero fulminum varia sunt genera, ut de hac re quæstionem anxie institueret Chorus? revera, quod recte monet *Scholias*, tonitrua ac fulgura quasi signa quædam & portenta, eventum aliquem haud vulgarem præsignificantia, reputabantur. Eventus autem tales cum signis a quibus præsignificari credebantur connecti quodammodo, atque ab iis pendere existimati sunt, adeo ut non improprie eorum quasi fines quidam atque exitus dici poterant. Haud immerito igitur Chorus, de eventu a fulgure prænuntiato sollicitus, quærit, *Quemnam emittet finem*, id est, *Quem finem portendat, aut Qualem exitum sortiri debeat.*

1539. Legendum videtur *ου γ' αλιον*, non *ου γαρ*, alias metrum antithetico non respondebit. Aut melius adhuc forsan *Δεσθα δ'*, juxta *Canterianam* & *Turnebianam*, non *Δεσθα τδ'*.

1540. *Ουκ ανευ ξυμφορας*] Omnino reponendum *ουδ'*.

1544. Elegantiùs *Aldina*,

Πως οίδα; τω δε τουτο συμβαλλον εχεις;

1550. Ita juxta *Aldinam* rescribendum est ut constet metrum,

Ιλαος, ω δαμων, ιλαος, επι γη.

In *Aldina* quidem legitur *δαμων*, sed nominativum pro vocativo poni apud Atticos usitatum. Vide *Euripid. Troad.* 267. 795. *Herc. Fur.* 701. Versus autem asynartetus est ex dochmaicis ut & v. 1551. 1554. In huius vero antithetico syllaba tertia & quarta in *Ποσειδαωνι* in unam per synizesin contrahuntur.

1558. Rectius in *Aldina* hic versus Choro tribuitur.

1560. *Τυχηων υπεχομαι*] Verte, *Quam impetratis quæ cupiebam promiseram.*

1563. Ut constet metrum, & antithetico respondeat, rescribendum videtur,

Επ' αυγαλον εναλιφ periodicus catalectus sive pherecratius.

1576. Legendum est,

Τυχην τις εδωκεν τησδ' εδωκε της οδου.

Attici enim augmentum nunquam abjiciunt.

1584. In *Aldina* pro *Τα πολλα βερονται* legitur *Αι πολλα βερονται*, perperam.

V. 1589. ἃ σὶ Γῆρας αλυπα τῆδε κείσεται πολεῖ] Interpretres quos vidi omnes εἰως hīc subaudiri putant, ut constructio sit εἰως γῆρας. Cum vero ejusmodi ellipsis non suppetant alia exempla, *Sallierius* (Vide Hist. Acad. Gallic. Inscript. tom. III. p. 121.) scripturam vulgarem corruptam esse pronunciat, & pro γῆρας ex conjectura reponit καλως, aut, si id minus placeat, γέροντ' pro γέροντι; sed utrumque meā quidem sententiā perperam. Istud enim καλως αλυπα, si demus Græce dici, quod vix puto, frigide certe atque inepte dicitur. Nec in v. 1847.

— καλως

Χωρὸν ἔξεν αἰὲν αλυπὸν,

καλως cum αλυπὸν jungi debet, sed cum ἔξεν. Quod si quis & καλως hīc etiam cum κείσεται jungi debere contendat, videat is quam exile & jejunum relinquatur epitheton, αλυπα, ad ea cominoda designanda, quæ ex Oedipi sepulchro Athenarum urbs consequi debebat. Eadem objectio contra secundam etiam ejusdem viri eruditi conjecturam militat, si nimirum γέροντ' αλυπα legas; præterquam quod tunc deesset copula, qua γέροντι & τῆδε πολεῖ jungerentur; non amplius enim το σὶ abundaret, sed cum γέροντι necessario jungendum esset. Ut meam nunc aperiā sententiā, vulgatam lectionem optime se habere existimo, genitivum autem γῆρας ab adjectivo αλυπα regi, neque ullam hīc ellipsin esse quærendam, aut nullam saltem nisi præpositionis ὑπο, ut γῆρας αλυπα sint τὰ ὑπο γῆρας μηδεπωπότε λυπηθισμένα, vel ἃ γῆρας οὐ μηποτε λυπησὶ ἢ μαραινι, id est, a senectute, sive temporis diuturnitate, nullam unquam imminutionem sive labem senfura.

1594. 1595. Ως αλκὴν αἰετὶς τίδῃ] Ut tutamen semper adponat.

1605. Ραδίως καθύβρισται] Constructionis ratio postulare videtur ut rescribatur ραδίως αὐ καθύβρισται.

1611. Μὴδ' ὃν ἐνσέπαιμεδα] Neque reverentia moti vereamur. Hoc ideo dicere Oedipum existimo, quia in sacrum illum Eumenidum lucum, ubi ille & mori & sepeliri debebat, quemque supra v. 37. γέρον οὐκ ἄγνον πατήρ, v. 125. ἀσπὶς ἀλσος, & v. 162. αἶατον vocaverat Chorus, filias suas & Theseum una cum affeculis erat ducturus.

1619. Ω φως ἀφ' ἧγες περὶ ποτ' ἦδ' ἐμὸν] Perperam hunc versum interrogative posuit Editor nuperus *Londinensis*. Ita verte, O lux, nunc mihi non lucida, olim aliquando mea eras, nunc vero, &c.

1629. Hic versus, ut nunc in vulgatis legitur, a pari in antistropha nimium quantum quoad me-

trum discrepat. *Scholias* monet in optimo exemplari reperiri διδου μοι, quibus verbis paululum immutatis ita forsā restitui potest metrum,

Ω Αἰδωνε, Αἰδωνε, δὸς μοι σπονδαῖς τετραμέτρῳ hypercatalectus.

V. 1630. Λισσομαι μὴ ποτ' ἐπιπνοῦ] Μὴ ποτ' de eventu unico & certo dictum nequaquam convenit. In *Aldina* legitur μὴτ' ἐπιπνοῦ, sed ita claudicat metrum. Vix dubito quin reponendum sit μὴτ' ἐπιπνοῦ, ut versus sit glyconius ex epitrito secundo & dijambo pentasyllabo, quibus in antithetico respondent epitritus quartus pentasyllabus, & epitritus primus sive antispastus itidem pentasyllabus.

1635. 1636. Ita potius hi versus constituendi, Δομον. πολλὰν γὰρ αἶψα καὶ μάταια antispasticus dimeter hypercatalectus

Πημάτων ἰκνούμενων, Euripideus,

& in antistropha,

Βῆσαι ὀρμαίνων νερτέρας

Τὴν ξένον νικρὸν πλάκα.

1644. Οὐ, ὦ γὰρ περὶ καὶ Τάρταρον] Et sententiæ & constructionis ratio omnino legendum postulat,

Σοὶ, ὦ γὰρ περὶ καὶ Τάρταρον.

Invocatur enim Cerberus.

1648. Σε τοὶ κληῖσθαι τὸν αἰένον] Laborat metrum nec minus sententia. Ambobus consuletur si juxta *Aldinam* rescribas αἰὲν αλυπὸν. De Cerbero enim sermo est.

1654. Ως λελοιπότα] Reponendum est λελοχότα. *MUDGE*. Vide quæ notavimus ad *Oedip. Tyr.* 1526.

1661. Τὴν καταρρακτὴν ὄδον] Cum *Scholias* consentit *Eustatius* ad *Homer.* pag. 156. censens τὸ ὄδον hic pro οὐδον ejecta litera υ poni. Sed hoc mihi vix verisimile videtur.

1663. Ἐπὶ κλειδῶν ἐν πολυχρῶ μα] Sententia postulare videtur ut pro πολυχρῶ reponamus πολυχρῶν.

1665. Ξυνθημάδα, pignora. Vide supra ad v. 47.

1666. 1667. Ἐφ' οὐ μέσου σας, τοῦ τε Θοορκίου πέτρου,

Κοίλῃς τ' Ἀχέρδου, καὶ ποταμὸν ταύρου

καθεῖτ'] Si hæc non corrupta sunt,

quod valde suspicor, ita reddi debent, Apud quem κρατῆρες scilicet cum restitisset, media via situm inter Thoriciamque petram, cavamque Achardum, & æque a saxeo tumulo diffitum, confedit. Ab Achardo forsā gentile Ἀχέρδουτος. Certe Thucydidis Poetæ Ἀχέρδουτος meminit *Marcellinus* in vita Thucydidis edit. *Duker.* p. 5.

1668. Lege καθεῖτ', versu enim proxime præcedente

dente in diphthongum desinente eliditur augmentum. Vide v. 1677. infra.

V. 1671. Τα δ' ευχλοῦ — μολούσα] Melius *Aldina* & vetus *Scholiastes*, Τα δ' ευχλοῦ — μολούσα, quanquam & scriptura vulgata a dialecto Attica minime abhorret.

1673. Lege ταχεῖ πορεύσαν.

1675. Επει δὲ πῦτος εἶχε δρωντος ἡδυνν] Verte, *Cum jam omni re potitus esset quæ cum voluptate aliqua aspicere poterat.*

1677. 1678. Lege ἔκπῃσε, & ἔρῃσαν, id est, ἐκπῃσε & ἐρῃσαν, quarum vocum prima litera eliditur propter vocem præcedentem, quanquam versum alterum claudentem, in vocalem vel diphthongum desinentem. Similis elisionis exempla reperiuntur in *Eletr.* v. 717. 718. & *Oedip. Tyran.* v. 340. 341.

1679. Lege πῖονσαι ἕλαιον.

1684. Lege τ' αἶμα juxta *Stephanianam*.

1690. Τὸν λοιπὸν νῆν βίωτον αὐ διαζέτον] *Wesselingio* omnino assentior pro αὐ reponenti εἰ. Vide ejus *Observat.* p. 97.

1695. Lege εἰδούξεν, in qua voce fit etiam, ut opinor, synizesis.

1705. 1706. — τέλειν δ' ὅτ' αὖν

Μελλῆς φερῶν εὖ ζυμφερόντ' αὐταῖς αἰ] Verte, *Facturus vero quæcunque ex animo benevolo te facere par est iis utilia in perpetuum.* Vide infra v. 1857. & *Antig.* 464.

1707. Οὐκ οἴκτου μετὰ] Οἴκτος hic non *misericiordiam* significat, sed *lamentationem*, quæ virum generosum non decet. Nihil igitur mutandum est.

1712. Μὴ μ' ἂ μὴ θεμῖς] Omnino cum *H. Stephano* legendum est μὴδ' ἂ μὴ θεμῖς.

1732. Αλλ' εἰ τις ἐκ θεῶν πομπὸς] Rectius *Aldina* ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς.

1741. 1742. 1743. Αἰ, αἰ, φευ, ἐστὶν, ἐστὶν νῶϊν δὴ

Οὐ το μὲν, ἀλλο δὲ μὴ, πατὴρ εἰμυτον

Ἀλαστον αἶμα δυσμοροῖν σενάζειν] Primus

horum versuum, ut metrum antithetico respondeat, ita restituendus est,

Αἰ, αἰ, φευ, ἐστὶν, ἐστὶν νῶϊν δὴ glyconius;

ἐστὶ νῶϊν in *Aldina* legitur. Verte autem, *Ab, ah, heu, est, est quidem nobis infelicibus lugendum non, hoc quidem malum, illud vero non, sed malum omnia simul mala comprehendens.* Paterna scilicet sanguine conjuncta & nunquam non memoranda mors. *MUDGE.*

1751. Ως μάλισ' αὖν εἰ ποδὶ λαβοῖς] Legendum omnino est cum *Cantero* ἐν ποδὶ. Particula enim αὖν cum

conditionalis ei nunquam conjungi solet. Verte autem, *Ita ut tu quam maxime mori velles.*

V. 1752 — 1756. Omnes hi versus glyconii sunt, sicut & duo proxime sequentes, ita igitur constituendi sunt,

Τι γὰρ, ὅτ' αὖν ἀρεῆς μὴτε

Πόντος ἀντεκέρσεν, ἀσπο-

ποι δὲ πλάκες ἐμάρψαν ἐν ἀφά-

ναι τινι μορφῇ φαινόμεναι;

Et in antefystemate,

Εἰδαν' κοῖταν δ' εἶχει νεφθῆν

Εὐστιαστον αἰν, οὐδὲ

Πενδὸς εἰσιπ' ἀκλαυτον. αἰ

Γὰρ οἰμᾶ σὲ τοδ', ὦ πατέρ, ἐμὸν —

1754. Ἀσποποι πλάκες] *Inexplorate plagæ.*

1755. 1756. Ἐν ἀφανί τινι μορφῇ φαινόμεναι] *In occulto quodam fato ipsæ manifestæ*; id est, *Quanquam Oedipi mors occulta prorsus ac nemini nisi Theseo visa evenerit, in plagis tamen istis eam evenisse manifestum erat.*

1757. Ταλαῖνα numero duali ponitur, *Heu misera.*

1758. Lege οἰμᾶσιν, ut constet metrum.

1759. Ut constet metrum & antithetico respondeat, legi forsan potest,

Πὼς γὰρ; ἢ τίνα γ' ἀπαν γὰρ, ἢ trochaicus dimeter hypercatalectus.

1762 — 1766. Ita hujus strophæ constituantur versus,

Οὐ κατὸῖδα. basis trochaica

Κατὰ μὲ φονίος Αἰδᾶς εἰλοῖ iambicus dimeter acatalectus

Πατεῖ ζυνθανεῖν γέραιω glyconius

Ταλαῖναν. ὅς ἐμοῖ γ' ὁ μέλ- iambicus dimeter acatalectus.

λων βίος οὐ βίωτος. antispasticus hemiholius;

& antistrophæ similiter;

Ω ταλαῖνα,

Τὶς ἀρᾷ μὲ ποτὶς αὐδῆς ὦδ'

Ερημός, ἀπορεῖς, ἐπῆμναι

Σὲ τ', ὦ [χαστριή] φίλα,

Πατὴρ γ' ὦδ' ἐρῆμα;

Vox χαστριή, quam uncinulis inclusi, aut alia similis moduli, ad metrum adimplendum desideratur.

1768. Το φερὸν ἐκ θεοῦ] Pro το φερὸν recte, ut opinor, το παρὸν reponit *Sallierius*. Vide *Hist. Acad. Gallic. Inscript.* tom. III. p. 121.

1770. 1771. Hi duo versus in unum coalescant nempe asynartetum ex penthemimeribus iambicis; & antithetici pariter.

V. 1779.

V. 1779. Καὶ ταῦτε μὴ κυρήσῃς] Et metrum & sententia postulant ut legamus ταῦτε, Huic scilicet δεικτικῶς, ipsi Antigona, quod viderunt etiam *Johnsonius*, & *Scaliger*. & astipulatur *Turnebiana*.

1799. Ex hoc versu exciderit necesse est vox quædam dissyllaba, quæ ad metrum explendum desideratur.

1802. ad 1833. Hæc non monostrophica sunt, ut putavit *Triclinius*, sed systematica ἀλλοιοστροφᾶ, sicut præcedentia, & constant ex strophæ, systemate καὶ πεικοπῇ, antistrophæ, & antisystemate. Evenit autem Librariorum incuria, aut Editorum negligentia, ut nonnullis in locis corrupta hæc, aut mutila, ad nos pervenerint. Corrupta emendare conati sumus, mutila e MSSis Codicibus supplenda relinquimus, metra interim ita constituenta censentes.

Strophe III.

Αν. Πάλιν φίλα σὺ δώμεν. iambica hephthemimeris

1σ. Ως τι ῥέζομεν; trochaica penthemimeris

Αν. Ἰμερος εἶχαι με. 1σ. Τίς; iambicus hemiholius

Αν. Τὰν χθονίον ἐστὶν ἰδέν. glyconius

1σ. Τίνας; Αν. Πατὴρ τάλαν' ἐγὼ iambicus dimeter acatalectus

1σ. Θυμὸς δὲ πῶς τὰδ' ἐστὶ; μὲν idem

οὐχ ὄρας; Αν. Τὶ τοδ' ἐπεπλήξας; glyconius

1σ. Καὶ τοδ' ὥς, Αν. Τὶ τοδὲ μάλ' αὖ; pherecratius

1σ. Ἀταφὸς ἐπιτνέ, διχα τε πάντος. glyconius

Αν. Ἀγέ με * * * * * idem

* * * καὶ τὸτ' ἐναείζον. pherecratius.

Systema III.

1σ. Αἰ, αἰ, δυστάλαινα ποὶ δὴτ' glyconius

Αυδὴς ὡδ' ἐρημος, ἀπορος, idem, sive trochaicus dimeter acatalectus

Αἰωνὰ τλάμων ἐξω pherecratius.

Antistrophe III.

Χο. Φίλαι τρέσσητε μὴδέν.

Αν. Ἀλλὰ ποὶ φύγω;

Χο. Καὶ παρὸς ἀπεφυγίτον

Σφωὶν το μὴ πίνειν κακῶς.

Αν. Φρονῶ. Χο. Τὶ δὴδ' ὑπερροῖς;

Αν. Ὅπως μολοῦμεδ' ἐς δόμοις

Οὐκ ἐχῶ. Χο. Μὴδὲ γὰρ ματεῦ'

Μογὸς εἶχαι. Αν. Καὶ παρὸς, ἐπεὶ

Τότε μὲν πέρα, τότε δ' ὑπερδέν.

Χο. Μεγ' ἀρὰ πειλαγὸς ἐλαχέτον π.

Αν. Ναι, ναι. Χο. Ξυμφορὴ καὶ αὐτός.

Antisystema III.

Αν. Φέυ, Φέυ, ποὶ μολοῦμεν, ὦ Ζεῦ,

Ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με * *

Δαίμων τάνυν γ' ἐλαύνει;

In v. 1803. lego juxta editionem *Camerarianam* ῥέζομεν, pro ῥέζομενα numero duali, non ῥέζομεναι ut volebat *Camerarius*; diphthongus enim αὐ vocem polysyllabam terminans nunquam nisi in verbis eliditur: v. 1806. pro χθονίαν rescipsi χθονίον *Turnebiani* marginis auctoritatem secutus: v. 1808. pro ἐγῶγῃ repono ἐγὼ, metro ita postulante. v. 1809. τὶ δὴτ', ejeci quod ab *Aldina* etiam abest. v. 1812. pro αὐδὴς lego αὐ. & v. 1820. pro ἀπεφυγίτον lego ἀπεφυγέτον.

1809 — 1813. Ita hæc reddi debent; Ism. *Quomodo vero hæc ut facias fas est? An non vides — Ant. Quid istud est quod mihi objicis? Ism. Hoc etiam quod — Ant. Quid hoc rursus est? Ism. Insepultus obiit, & ab omni conspectu procul.*

1822. Φρονῶ, agnosco. Ita infra *Trachin.* v. 293. φρονέειν ὡς ἤσονται.

1823. ὑπερροῖς, insuper meditaris.

1825. Μὴδὲ γὰρ ματεῦ' μογὸς εἶχαι] Optime se habet vulgata lectio, nec sollicitari oportuit. Verte; *Neque sane ut domum redeas sollicita sis; molestia eam tenet.*

1826. 1827. Καὶ παρὸς, ἐπεὶ

Τότε μὲν πέρα, τότε δ' ὑπερδέν] Verte, *Atque antehac etiam molestia eam tenuit, quandoquidem interdum exundabat, interdum vero ad culmen pervenit.* Metaphora ab æstu marino sumitur, quod ex versu sequente liquet. Hanc autem adverbii ὑπερδέν interpretationem confirmat *Euripides Medæ.* 651. 652. 653.

Μοχθῶν δ'

Οὐκ ἄλλος ὑπερδέν

Ἡ γὰρ πατρίδας σπέρδαι.

1834. 1835. 1836. Παντεὶ θεῶν παῖδες. ἐν οἷς γὰρ

Χαεὶς ἢ χθονία ξυναποκίεται,

Πανδέν οὐ χθὴν νεμεσις γάρ.] Hæc

Theseo non *Choro* tribuenda cenfeo. Ita autem verte, *A luctibus desistite, puellæ; illos enim lugere non decet cum quibus in sepulcro repositæ simul conservantur gratiæ huic terræ promissæ; id enim reprehensione esset dignum.* Ut constet autem metrum legendum videtur ξὺν γ' ἀποκίεται.

1837. In *Aldina* legitur,

Ὡ τέκνον Ἀργεῶς, παρῶπιτόμεν σοί,

unde rescribendum forsân est,

Ὡ τέκνον Ἀργεῶς, παρῶπιτόμεν σοί,

- a πῖνω πῖτνεις est ἐπιτῖνον apud Hesiod. Scut. Herc.
v. 291. & ἐπιτῖναντο Pindar. Nem. 5. v. 20.
V. 1856. Δρασω καὶ ταδὲ καὶ παῖδ' ὅσα ἀν] Ad fulcien-
dum versum malim cum Editore Londinensi ὅσα
γ' ἀν.
1857. Μείλῳ παρῶσθην] Facere me par est. Ita supra
v. 1706.

— τέλειν δ' ὅσ' ἐν

Μελλῆς φέρων ἐν ζυμφορῶντ' αὐταῖς ἀεί.

In SCHOLIA Vetera.

3. Pro ἀπύσος Bentleius reponendum censet ἀπύσος.
92. Pro τῶνφ lege ἐπῶνφ.
219. Malim τοῖς διαμμένοις.
230. Melius leges το μὴ ἐκβαλεῖν.
247. Lege οὐκ ἀλαοῖς ὀμμασιν ex sententia Sallierii in
dissertatione supra ad ipsum hunc locum lau-
data.

V. 485. Pro Μῆτινφ reponē Μῆτιανι Auctore Wesselingio
ad Diodor. Sicul. p. 319.

502. Legendum videtur cum Bentleio καὶ τῆς ἱερίας
φῆσι, & Ησυχιδῆς pro Ησυχίδῃ in versu e Callimacho
laudato. Lege etiam cum Hen. Valesio ad Harpo-
crat. p. 230. Πολεμῶν ἐν τοῖς παρὲς ἑξατοδεννῶν.

659. Malim καὶ ἐκ πολεμίων φίλοις, vel καὶ ἐν πολεμίοις
φίλοις.

1002. Valckenar. Animadv. ad Ammonium p. 110.
pro εὐγενῆ reponit ἐγγενῆ, non inepte.

1182. Scholiastes hīc το λιπαρῆς in supplicandi sensu ac-
cepit, adeoque per vocem κελύσμον interpretatus
est, quæ hortativum reddi potest. Nullum igitur
mendum, ut putavit H. Stephanus, hīc subest.

1312. Stanleius & Meursius legunt ἐν Ηλιάσῃ.

1671. Legendum puto δελεία τῇ δέφ, nam quid sit
κρίος δελεία prorsus ignoro.

1733. Legendum puto ἀλαμπήτων.

Tragœdiam hanc dissertatione singulari illustravit
Sallierius edita inter Commentarios Acad. Gallic.
Inscript. tom. VIII. p. 607.

N O T Æ

I N

T R A C H Æ N I A S.

INter Actus primi Personas reponi debuit *Θεο-
παινα*, non *Παιδαγωγος*, quod e v. 62. 63. patet.
Hoc vidit etiam *Camerarius*.

V. 12. 13. — *αλλοτ' ανδρειν τυπω*

Βουκρανος] Rectius omnino & elegantius
legitur apud Strabonem lib. x. p. 703. *αλλοτ' αν-
δρειν κυτει Βουκρανος*. Vide ipsum Strabonem & in
eum *Casaubonum* & *Philostrati* junioris *Icones* N^o.
4. pag. 868. edit. *Olear.* & verte, *corpore humano,
vultu bovino*.

15. *Τοιον δ' εγω μνησθεα περσδεγμενη*] Verte, *Talem ego
procum nata*.

16. Lepide Lectorem monet *Johnsonus* *δυσνης* hic fœ-
mininum esse Attice, quasi vox utriusque generis
non sit, aut uspiam reperiatur *δυσνη*. Lege autem
επιθυχοιμην.

18. *Χρονω δ' εν υπερω μεν, ασμενη δε μοι*] Cum optime se
habeat vulgata lectio, rationem excogitare ne-
queo qua motus *Johnsonus* *ασμινω* pro *ασμενη* re-
poni voluerit, ut cum *χρονω* jungatur. *Ασμενος* e-
nim, non *gratus*, sed *gratum habens*, *volens luben-
que*, significat.

24. *Ημην*, *assidebam*; & ita vertit *Camerarius*.

52. *Τοις ελευθεροις φρονουν*] *Δευτεραι φροντιδες* non sunt sem-
per *σφωπερι*, saltem apud *Johnsonum*. *φρονουν* enim
non significat *sapere*, sed *admonere*, ut recte inter-
pretatur *Scholias*, quem & ipse *Johnsonus* in ver-
sione sua secutus est.

56. 57. — *ει πατρός*

Νεμοι τιν' ωραν του καλως περατειν δοκειν] Quid hic
sibi velit *το καλως περατειν δοκειν* me nescire fateor.
Rescribendum igitur existimo,

— *ει πατρός*

Νεμεν τιν' ωραν του καλως περατειν δοκει.

*Si patris res ut prospere se habeant ei curæ esse viden-
tur.*

V. 65. 66. Ita duos hosce versus concinnius repræ-
sentat *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* 394.

Σοι πατρός ούτω δαρον εξενωμένου

Το μη πυδεσθαι του εν αιχλην φερεν.

87. *Κατηρειν*, *Dawesius* reponi juberet *κατηρειν*. Vide
Miscell. Critic. p. 232.

92. 93. — *και γαρ υπερω το γ' ευ*

Περατειν, *επει πυδοιτο, κερδος εμπολη*] Verte,
*Prospera enim fortuna ei qui sero de ea resciscit, quan-
do tandem resciscit, lucrum adponit*. Id est, *Prospe-
ræ fortunæ nuncius, diu dilatus, gratior tandem
advenit*.

98. 99. — *ποδι μοι ποδι ποις*

Ναιει ποτ'] *Ποτε* non hic significat *ubi*, quem-
admodum in curis secundis vertit *Johnsonus*, in
prioribus rectius interpretatus, sed cum *ποδι* jungi
debet; *ubi demum*.

99. 100. Hi duo versus non nisi unum constituunt,
iambelegum scilicet, versui hujus strophæ secun-
do similem.

101. 102. *Η πόντοις αυλωνας, η*

Διωταις απιεγεις κλιδεις] Verte, *An ponti fluctus
jactatus, vel continenti in duplici recumbens*.
Fluctos marinos αυλωνας appellat Poeta, quia in-
star montium ac vallium, orta tempestate, ele-
vantur ac deprimuntur.

107. 108. *Ου ποτ' ευαζειν ασχυρυ-*

των βλεφαρων ποδον] Sensus est, *Ου ποτ' ευα-
ζειν ποδον ωσε βλεφαρα ασχυρυτα ειναι*. De hac construc-
tionis formula vide supra ad *Antig.* v. 985. 986.
1230.

109. 110. *Ευμνησεν ανδρος σεμα φερουσιν οδου*] Verte, *Sed
viri memorem, ex hac ejus profectioe metu laboran-
tem*.

111. *Ενδυμοις εναις τ' ανανδρωτοις*] *Το τε* rectius ab *Al-
dina* abest.

- V. 118. Οὐτω δὲ τὸν Καδμῶγενν] Sententia omnino postulat ut pro δὲ legamus δι. Το δὲ ab imperito quodam Correctore nimium de metro sollicito profectum videtur; a dispondæo enim rite incipit glyconius πολυρρηματισος, auctore *Hephæstione* p. 60. Nec, quod pluries jam monuimus, necesse est ut antitheticorum singuli pedes singulis pedibus accurate respondeant; legibus metricis abunde satisfit si metra & homogenea sunt & mensurâ æqualia.
119. Τρεφεῖ, subaudi βίος. Cl. MUDGE pro τρεφεῖ repouendum censet τρυχεῖ ut a nominativo κυμα regatur ex præcedente κυμάτων repetendo. Ita sententia erit, *Pari scilicet ratione Cadmigenam Herculem ferit fluctus, nec mora quin alius statim incumbens hunc auget, vitam laboriosam efficiens.*
120. Ὡς πελαγός] Lege juxta *Aldinam* ὥσπερ πτελῶς, ut constet metrum.
122. Αἰὲν ἀμπακκῆτον αἰδα
Σφι δόμων ἐρυκεῖ] Cum vox ἀμπακκῆτος necessario significet *in lapsus pronum, erroribus obnoxium*, quæ notio sententiæ hujus loci minime convenit, repouendum existimo ἀπακκῆτον, *inoffensantem, nunquam incurrentem, incolumem*, *Hesychii* auctoritate ductus qui verbum istud Tragico nostro in hac ipsa tragœdia diserte tribuit. Vide etiam quæ notavimus supra ad *Oedip. Tyran.* v. 480. Hanc autem emendationem prævit & pluribus illustrat doctissimus *Abreschius* in *Observat. Miscell.* vol. v. p. 102.
125. ἀδεία μὲν ἀντὶ δ' οἶστω] Omnino legendum est ἀδεία, neutrum scilicet plurale adjectivi ἀδείης per contractionem pro ἀδεία, nam ex ἡδύς nunquam efficies neutro plurali ἡδεία. Verte autem, *Pavore quidem expertia quanquam sententiæ tuæ adversa adferam*; id est, Minime verebor ne te offendam etiam si sententiæ tuæ contraria proferam.
129. Melius *Suidas* voce Αποτρύχειν, & *Aldina*, ὁ πάντα κραινῶν.
137. Τῷ δ' ἐπιέρχεται] *Eidemque supervenit.*
139. 140. 141. Α καὶ σὲ τὰν ἀνασταν
Ελπίσιν λέγω
Τὰ δ' αἰὲν ἴχειν] Verte, *Quapropter dico te quoque reginam hæc*, id est, has fortunæ vicissitudines, *spe semper & expectatione præcipere oportere.* MUDGE. Α est καὶ ἢ, vel δι' ἢ.
140. 141. 142. Ita hi versus constitui debent,
Ελπίσιν λέγω τὰ δ' αἰὲν ἴχειν. trochaicus senarius
brachycatalectus
Επεὶ πᾶς ὥδε τέκνοισι glyconius.
- V. 145. 146. — ὥς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶν,
Μητ' ἐμμάδοις παδούσα, νυν δ' ἀπειρος εἰ] Lectio *Aldina* παρούσα, quam protulit *Johnsonus*, aut nulum, aut certe frigidissimum, exhibet sensum, & regulis insuper grammaticæ plane repugnat. In ea enim constructionis forma quam postulat ista lectio, verbum ἐμμάδοις optativo modo positum, ut vim, quam potentialem vocant, obtineat, particulam αν comitem habere omnino debet. Quænam porro oppositio, qualem indicant particulæ μητε & δι, concipi potest inter παρούσα & νυν? Optime profecto se habet vulgata lectio, quam ita interpretari potes; *Quantum vero animo macerer, neque unquam eadem passa discas, impræsentiarum vero prorsus inexperta es.*
148. Χωροῖσιν αὐτοῦ] Longe melius *Aldina* αὐτοῦ quam lectionem & *Scholias* agnoscit & in versione sua secutus est *Johnsonus*.
150. Αλλ' ἡδοναῖς ἀμολχὸν ἐξαυρεῖ βίον] Verte, *Sed vitam dolore expertem voluptatibus extollit.*
161. Εὐνδηματα ἃ μοι] Ut vitetur Hiatus, lege, *Cammerariana* præeunte, Εὐνδημαδ' ἃ μοι. ἃ μοι primam producit ex crasi duarum vocalium brevium α & ε in ἃ εμοι in unam longam α. Vide supra ad *Oed. Colon.* v. 1260. Recte autem Εὐνδηματα exponit *Cammerarius*, Mandata de quibus constituerat *Hercules*, & quorum exsequutionem commiserat *Deianiræ*.
164. ad 169. — εἰπε μὲν λέχους ὅτι
Χρεῖ ἢ μ' ἐλεᾶσαι κτῆσιν' εἰπε δ' ἦν τέκνοις
Μοῖραν πατρὸς ἡμῶν διαίρετον νέμοι,
Χερσὶν ὡς τὰ ζῶντας ὥς τε μιννον, ἦν δ' αὖ
Χωρὰς ἀπὴν' κἀμῶστος βέβας,
Τὸτ' ἢ θάμειν χρεῖ ἢ σπε τῶδε τῷ χερσὶ] Lege cum *Dawesio* in v. 165. & 169. χρεῖν & in v. 168. ἀπειν, & post verbum hoc ultimum distinctionem tolle. Vide *Miscell. Critic.* p. 333. Malim vero in v. 167. ἦν δ' αὖ cum vulgatis retinere, quam cum viro doctissimo reponere ἦν δ' αὖ. Adverbium enim ἦν δ' αὖ, aut cum verbo formæ indicativæ sine particula αν, aut cum verbo formæ subjunctivæ vel optativæ comite particula αν jungi solere observavi; & cum verbo quidem formæ subjunctivæ quando de tempore præsentis, optativæ vero quando de præterito sermo est, prout istarum formarum vim & usum alibi p. 82. optime distinxit & explicavit idem vir eruditissimus.
193. Απὴν] Malim Απὴν.
205. Lege ἔσω. Vide quæ notavimus ad *Antig.* v. 1255.

- V. 206. 207. Αἰτ' ἐκτος αὐλῆς, ὡς ἀλλήλων οὐμὰ ἔμοι
 Φημὶς ἀναγεν τῆςδε νῦν καρπούμεθα] *Valcken-*
har. Animad. ad Aminonium p. 75. non post αὐ-
 λῆς distinguendum censet, sed post ἐκτος, & pro αὐ-
 λῆς rescribi mavult αὐλῆς, ut οὐμὰ αὐλῆς pro solita
 Tragicorum grandiloquentia idem quod αὐλῆς, φάος,
 significare intelligatur. Ingeniose sane, si non
 vere; at cum vulgata scriptura optime etiam se
 tueri possit, nihil invitis codicibus immutandum.
 Certe si nihil aliud, at bini isti genitivi, αὐλῆς, φη-
 μῆς ab eadem voce οὐμὰ pendentes conjecturam
 istam haud parum labefaciunt.
208. ad 228. Monostrophica sunt hæc non epodica.
 Non enim plures quam tres in stropha versus pa-
 ribus in antistropha respondent, primus scilicet,
 quintus, & septimus. Præterquam quod senten-
 tiam non absolvit strophe, sed imperfectam relin-
 quit, plane contra leges metricas, a Nostro saltem
 in omnibus iis quæ ad nostram usque ætatem per-
 venerunt tragœdiis, nusquam hac in parte vio-
 latas.
208. & 210. *Johnson* ἀνολοῦζον & μέλλονιμος per plu-
 ralia interpretatur, quia secundum eum, non cum
 uno tantum sponso constaret sequens *εἰ*. Quasi sci-
 licet hoc mendum, si revera mendum subsit, in
 versione sua corrigere satis esset, & Græca non
 prius emendari oporteret. Sed fallitur vir non in-
 doctus, præpositio enim *εἰ* ad vocem pluralem α-
 λαλαῖας refertur.
210. Ο μέλλονιμος] Postulare videtur sententia ut re-
 ponamus α μέλλονιμος, qua quidem appellatione
 innuitur Deianira, post tam longam viri absenti-
 am quasi nova sponsa futura. Ολοῦζειν enim proprie
 ad scæminas pertinebat, & virorum clamor seor-
 sim mox memoratur.
212. Minus plene distinguendum est post κλαγγα, se-
 quentia enim τὸν εὐφαιστῆαν Ἀπολλῶνα πρῶταται a verbo
 præcedente ἀνολοῦζον pendent, & διὰ μέσου ponun-
 tur ista *εἰ* δὲ κοῖνος ἀρσενῶν ἴτω κλαγγα.
215. Ἀναγὰτ' ὦ παρθένοι] Ἀναγὰτε non regit χρεῖαν sub-
 auditum, sed præcedens Παιῖνα, ideoque post vo-
 cem hanc minus plene distinguendum est.
218. 219. Ita hi versus constitui debent,
 Ελαφρόλον ἀμφιπυρρον glyconius πολυχηματῆς, aut,
 si mavis, prosodiacus
 Γεῖτονάς τε νυμφάς ithyphallicus.
223. Εὐοὶ μ' ὁ κίππος] *Evantem me reddit hedera.*
226. Rescribe ut vitetur hiatus,
 ἰδ', ἰδ', ὦ φίλα ζῦναι ionicus a minore ἀνακλώ-
 μένος dimeter catalectus.
- V. 227. 228. Ταδ' ἀντιπαραδ' ἐν σοὶ
 Βλάπεν παρὶς' ἐνερῶν] Verte ad mentem
 veteris Interpretis & *Camerarii*; *Hæc coram tandem*
tibi adsunt manifeste videnda. Hanc interpretationem
 veram esse satis ostendunt proxime sequentia.
230. Φρουρα παρὰδ' ἐς τὸνδε] In *Aldina* non deterius le-
 gitur Φρουρα παρὰδ' ἐς τὸνδε.
233. 234. — *εἰ* δὲ προσφωνοῦμεθα
 Γυναι κατ' ἐργου κτισιν] Προσφωνοῦμεθα in notione
 passiva ponitur. Verte, *Et bene salutamur, quod*
præmium factis nostris, id est, lætis, quæ afferimus,
nunciis, meriti sumus.
240. Που γῆς πατρώας, εἴτε βαρβαρῶν, λέγε] Γῆς omnino
 pendet a πού, non a præpositione ἐν subaudita.
 Commate igitur distinguendum est post γῆς, ut
 arcte cum πού cohærere intelligatur. Verte, *Qua-*
nam in terra? patriæ an barbara? ede.
242. Τέλη τ' ἐγναρπα] In *Aldina* legitur, τέλει τ' ἐγναρ-
 πα, quod vulgato certe non deterius est. *Εγναρπα*
 autem non hic de frugibus sacrificia, sed victoriæ
 primitias significare, satis constat ex sequentibus
 infra v. 291. 292. 769 — 775.
251. Χρονὸν βεβῶς ἢν ἡμερῶν ἀννειδόμεν] Genitivus ἡμερῶν
 pendet ab adjectivo ἀννειδόμεν, non a præpositione
 διὰ subintellecta.
274. *P. Brumoy* hunc Iphitum appellat *quendam Iphi-*
tum (un certain Iphitus) unde constat eum igno-
 rasse id quod & tironibus notum est, & quod si
Scholiasen inspexisset ignorare non potuisset, hunc
 scilicet Iphitum Euryti fuisse filium. Neque adeo
 mirum ei videri debuit Poetam facinus tam im-
 belle heroi, etiam in oratione ad fallendum ficta,
 tribuisse. Idem enim facinus Herculi tribuit pri-
 cæ historiæ concurrens auctoritas, atque ipse e-
 tiam *Homerus* *Odyss.* φ. v. 22 — 37. Neque in
 ipso facto narrando fallebat Lichas, cujus quippe
 veritas ipsi etiam Deianiræ cognita esse debebat,
 sed in eo, quod servitutem in Lydia, hujus faci-
 noris pœnam a Jove decretam, velut causam af-
 ferebat impetus in Oechaliam ab Hercule facti,
 cum revera bellum istud non nisi ex amore quo
 Iolen deperibat, quam ei pater Eurytus negave-
 rat, esset ortum.
285. Κείνοι δ' ὑπερχλιδόντες] Verte, *Illi vero in inso-*
lentiam effusi. Non enim subauditur hic αὐτοῦ, ut
 putavit *Johnson*; *ἐκ γλώσσης κακῆς* cum εἰς' οὐκίτες
 cohærent, *linguæ petulantis gratia orci sunt incolæ.*
296. Τὸν μὲν παρόντων] Genitivus est absolute positus,
 non subauditur *ἐνέκα*. Verte, *Cum hæc quidem coram*
adsint, victoriæ Herculeæ scilicet indicia.

V. 299. Πολλὴ δ' ἀνάγκη] Rectius *Aldina* Πολλὴ ὅς ἀνάγκη. Potes etiam cum *Valckenario* ad *Eurip. Phœniss.* 1668. legere Πολλὴ γ' ἀνάγκη.

312. Τεκνῶσαι] In *Aldina* legitur τεκνῶσαι. Vide *H. Stephani* notam.

315. Τίς δ' ἢ τεκνῶσαι] Elegantius *Aldina* τίς ἢ τεκνῶσαι.

317. Φρονεῖν hīc est *generose se gerere*. Vide *Euripid. Suppl.* v. 455.

322. Συνεμπορών, *Itineris comitum*, id est, Captivarum quæ eam comitatæ sunt. Συνεμπορος, συνοδοιπορος. *Suidas*.

326. 327. Οὐτ' ἀρὰ τῷ γέ πρῶτον οὐδὲν ἐξίσου
Χρόνῳ δίοισι γλώσσῃ] Constructio hujusmodi est Οὐτ' ἀρὰ οὐδὲν δίοισι γλώσσῃ ἐξίσου τῷ γέ πρῶτον χρόνῳ, *Non equidem omnino linguam movebit, sicut ad hoc usque tempus non movit*. Ut sensum quem exprimit *Johnsoni* versio exhiberet hic locus, legi oporteret διαφεροῖ ἀν, non δίοισι. Hæc autem astute sua sponte ingerit *Lichas*, *Ioles* responsum anticipans, ne ipsa scilicet respondens se proderet.

331. Διπνεύμον, ut puto, reddi debet, *ventis perflatam*. Æquata enim solo urbe, nihil quod ventis resisteret, eosve excluderet, relinquebatur.

353. Lege juxta *Camerarianam* φης, non φης.

354. Omnino ut retineamus ἀγνοία μ' ἔχει postulat Græci sermonis indoles; nec est quare de hujus vocis modulo simus solliciti. Quanquam enim substantiva in οἷα definitia ultimam corripere possint, & interdum etiam corripiant, ut apud *Nostrium Antig.* v. 289.

Περνοῖαν ἰσθὲν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πεί,
& *Euripidem Troad.* v. 7.

Εὐνοὶ ἀπὸ τῶν ἐμῶν Φρυγῶν πολεῖ,
ubi ultima si brevis non esset non elideretur, interdum tamen eam etiam producunt. Ita χροῖα ultimam producit apud *Aristoph. Nub.* v. 716.

Φρουδα τα χροῖα, φρουδὴ χροῖα,
& *ibid.* v. 1012.

Χροῖαν ὠχραν, ὠμῶς μικροῖς,
& *ibid.* denique v. 1173.

Ὡς ἡδύμα σου πρῶτα τὴν χροῖαν ἰδών.
Εὐβοία etiam similiter ultimam producit apud *Hesiod. Ecg.* v. 651.

Εἰ μὴ ἐς *Εὐβοίαν* ἐξ *Αὐλίδος* ἢ ποτ' *Αχαιοί*,
& apud *Nostrium* infra v. 765.

Ἀκτὴ πῆς ἀμφικλυστὸς *Εὐβοίας* ἀκρον,
quanquam eadem vox ultimam interdum etiam corripiat, *Homer. Il. B.* v. 536.

Οἱ δ' *Εὐβοῖαν* ἔχον μνηστὰ πεινόντες *Ἀθῶντες*. Vocem etiam *τροῖα* ubique fere ultimam producere notum est. Hanc ipsam denique vocem ἀγνοία ultimam

etiam producere constat ex *Nostro* infra ver. 425.

Οὐκοῦν σὺ ταυτὴν ἢν ὕπ' ἀγνοίας ὄρας.

Vide etiam infra ad *Philœtet.* v. 130.

V. 383. Ἡ καὶ τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν] Felicitatis satis reponit *Canterus*, Ἡ κατὰ λαμπρὰ, sed melius forsan adhuc rescribi potest Ἡ κατὰ λαμπρὰ, ut articulus ἡ a præcedente ἀγνοῖα pendeat; sed tunc ponenda etiam erit hypostigme, non interrogationis nota, post διαμνυτο, ut ita vertatur locus; *An nomine prorsus caret, sicut jurabat adductor, femina hæc admodum splendida & vultu & indole?* Melius autem hæc personæ *Deianiræ* quam *Nuncii* convenire nemo non videt.

385. Lege ἰολὴ χέλειτο.

399. Ὡς ἐκ τετραχέας συν χρόνῳ βεγδαί μολῶν] Ut τετραχέας, voce γης subaudita, significet τετραχῆος nunquam mihi persuadebit *Johnsonus*, ne dicam & τετραχέας & τετραχῆα primam producere. Potius igitur cum *H. Stephano* (cujus notam vide) & *Cantero* rescribi debere ἐξ τεχέας existimo. Subauditur scilicet ὄρεμς.

400. Πρὶν ἡμᾶς καὶ νεωστὰς δαίλογος] Verisimilem esse *Canteri* conjecturam existimo reponentis ex *Scholiasæ* interpretatione ἀνανεωσάσθαι, ejectâ particulâ καί.

408. Εἰ φρονεῖς, Si agnoscis. Vide supra 293.

432. Κλυεῖν γ' ἐφάσκον, Me audiisse quidem dicebam. *MUDGE*.

441. Ἀνδρῶπος ὡς δειπνῶν ἐπιστῆ] Ex auctoritate *Scholiasæ* veteris proculdubio rescribendum est δειπνῶν παρὰ τῆς, nam ἐπιστῆ ex *Triclinii* conjectura profectum videtur.

442. Νόσσητι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σωφρονος] *H. Stephanus* reponendum censet νόσσην τι ληρεῖν, quam conjecturam suam multis astruere contendit, ast mihi saltem non persuadet; nam frigide omnino & importune infarcitur istud τι, & longe elegantius, si quid immutandum esset, reponeretur νόσσηντα ληρεῖν. Sed optime se habet vulgata lectio, quam recte etiam ita interpretantur *vetus Scholiasæ* & *Triclinius*; *Cum homine cui mens haud sana est sermones futiles cadere non est sapientis*. Hæc autem servi hominis dominam alloquentis περιφροῖα, quanquam a moribus hodiernis prorsus abhorret, Græcis tamen antiquis non adeo abnormis visa est, quod tum ex aliis *Nostri* locis, tum ex v. 417. 419. 421. præcedentibus colligere datur.

453. Μεμπλος εἰμι, *Reprehensum eo*. Legendum enim puto μεμπλος εἰμι.

454. 455. Ἡ τῆς τῇ γυναίκε τῇ μετὰ πᾶ

Τοῦ μὴδὲν αἰχρῶν, μὴδ' ἐμοὶ κακοῦ πῆος] Multum & frustra hīc se torquet *H. Stephanus*, recte enim

fe habet vulgata lectio. Τη μεταπη eandem vim habet ac si scripsisset Poeta ἡ μεταπη ἐστὶ, & τοῦ μινδιν αἰχρῶν eandem vim ac πρᾶγματός ὃ κατὰ μινδιν αἰχρῶν ἐστὶ, & μινδ' ἐμοὶ χαλκὸν πινος eandem ac μινδ' χαλκὸν π' ἐμοὶ ἐστὶ. Illius autem emendatio, qua pro τοῦ μινδιν αἰχρῶν reponit το μινδιν αἰχρῶν, ut το μινδιν pro μινδ' αἰχρῶν positum cum μεταπη cohæreat, & ab αἰχρῶν sejungatur, constructionem inducit a Græci sermonis indole, meâ quidem sententiâ, plane abhorrentem.

V. 469. Ita cum *H. Stephano* distinguendum censeo,

Ἡμεῖς κατ', οὐδ' οὐκ οὐκ ἴδε τ', οὐδ' αὖ εἰ —

Neque unquam earum quævis ex me verbum malum retulit, neque probrum; neque hæc referet etiamsi &c. Vide H. Stephani notam. Hanc distinguendi rationem firmat etiam Aldina.

480. Κ' οὐκ ἀγνοῖμας] *Nec prudentiae expertem.* Vide
Hesych. Harpocrat. & Suid.

498. Εξαίρουμεθα] *Nobis eligemus.*

499. Lege ^{εως}. Vide quæ adnotavimus ad *Antig.*
1255.

504 — 518. Hæc metra adeo misere in vulgatis
turbantur, ut vix unum qui legitime constitutus
sit versum deprehendere possis. Ita autem resti-
tuenda videntur,

Μεγα τι δένος ἂ Κυρῆς ἐκφέρεται anapæsticus di-
meter acatalectus

Νῆκας αἰεὶ καὶ τὰ μὲν θῆκων glyconius five perio-
dicus dimeter acatalectus

Προφιδαν· χ' οπως Κρονιδαν profodiacus dimeter a-
catalectus

Ἀπαυσεγ, ου λεγω ionicus a minore dimeter ca-
talectus αναλωμενος;

quibus in antistropha respondebunt,

Ο μὲν ἦν πύλαμου νεῖκος, ὑψικερῶ

Τετραδίου φασμα πινυον,

Αγελως απ' Οινιαδαν.

Ο δε Βαλχεϊας από —

512. Αμφίρροισι] *Ambidextri*; vide *Suidam* & *Etymolog.*
Magn.

513. 514. Παμπληκτα παγκοντα τ' ἐ-
 λθον &c.] Verte, *Plurimis vulneribus
 plurimoque pulvere reportari contigit præmia certami-
 num.*

518. Vide *Stephanum Byzantinum* voce ΟΙΩΕΙΔΕΙΣ.

522. 523. Horum duorum veruum laborat metrum. *Johnsonus* voces *ἡ μυσφ* velut glossēma ejiciendas, & pro *ισαυ* legendum *ισσαι*, censet. Mihi verbum *ισαυ* glossēma magis sapere videtur; ita enim hos versus olim constitutos existisse existimo,

Παις Διος· οἱ ποτ' ἀλλεῖς

Ες μέσον ἱεμενοι λεχέων· μονα —

ἀλλ' εἰς μέσον, *in medium una progressi*. Nihil enim
verbi substantivi ellipsi frequentius, quam cum
supplere voluit Glossator quidam, eum ut con-
structionem explicaret verbum ἵσαν ad marginem
addidisse verisimile est, quod deinde in contextum
irrepsit.

V. 526. 527. Ita hi versus constitui debent,

Τοτ' ην χερος, ην δε τοξων cleomachus

Platycos tangerian ionicus a minore dimeter bra.
chycatalectus.

529. 530. Ita hi versus constitui debent,

Ην δ' ἀμφιπλεκτοὶ κλιμακες iambicus dimeter acatalectus

Ην δὲ μετωπὼν ολοεῖντι *anapæsticus paroemiacus*.

530. Κλιμακες] Διακλιμακιστος, διαπαλαισας. κλιμαξ γρη γρη
κλιμακιστος παλαισμα ποιον. *Suidas*. Κλιμακιζεν inter
παλαισμάτων ονοματα recenset etiam *Pollux Onomast.*
lib. III. §. 155.

533. 534. Ita hi versus constitui debent,

Τηλαυγει παρ' οχθῳ ἡσο glyconius

Τὸν ὃν περὶ τὸν αὐτὸν ἰδὲν.

535. Εγὼ δὲ ματὴρ μὲν οἶα φεῶμαι] *Ego vero ea tantum
quæ ex matre audivi dico.* Chorus scilicet ex ado-
lescentulis constabat. Vide supra v. 146 — 153,
adeoque per ætatem ipsa hæc vidisse non poterat.
MUDGE.

538. 539. Ita hi versus constitui debent,

Κάπο ματρὸς ἀφ' ἑβ' α- periodicus dimeter ac-
talectus

κεν ὡς πορτίς ἐρημ. pherecratius.

543. Pone hypostigmen post *τεχνηταμην*.

550. 551. Τελούμενος οικουεῖα] Reponendum omnino est ex *Aldina* χαλούμενος. Cl. MUDGE vulgatam scripturam retinendam censet, & vertit, *repensens*.

558. των ὑπεκτρεπειν ποδα] Lege juxta Aldinam των δὲ
ὑπεκτρεπειν ποδα.

563. *Δωθειον λυτμα*, pro una voce habendum est, *Doloris remedium*. MUDGE. Sed vide quæ adnotamus infra ad v. 1039. & ad *Æschyl. Agam.* v. 1207. 1208. *Chæph.* v. 65.

571. 572. Τὸν πατρῶν σόλον *υἱος*] *A paterna familia se-*
juncta. Vera vocis *υἱος* significatio *Canterum* latuisse
videtur, qui ideo perperam vel τοῦ πατρῶν ἥνικα σόλον,
vel τὸν πατρῶν ἥνικα σόλον reponi voluit.

375. Distingue cum *Cantero* post *εμφυλας*, non post *χέρου*.

581. 582. 583. Εαν γὰρ ἀμφιδρεπῶν αἷμα τῶν ἐμῶν
Σφαγῶν ἐνεγκῇ χερσὶν ἡ μεταγχολοῖς
Ἐβάρην τοῖς θρεμμα Λεγναῖς ὕδρας] Verte,
Si enim sanguinem de mea caede manibus abstuleris if-
tum.

tum, qui concretus est circa eam sagittarum lividarum partem, quam intinxit Lernæa Hydra.

V. 586. In *Aldina* pro $\sigma\epsilon\zeta\eta$ legitur $\sigma\epsilon\zeta\alpha$. Legendum autem omnino est $\sigma\epsilon\zeta\epsilon$ præcedente $\acute{\omega}\varsigma$ $\mu\eta$. Vide *Dawes. Miscell. Critic. p. 228.*

590. $\text{καὶ πεπειγάνται ταῖς}]$ Atque hæc jam perfectæ sunt & usui paratæ. In eodem sensu verbo πεπειγάνται utitur Homerus *Odyss. M. v. 37.*

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπειγάνται — ubi ita *Eustathius*, $\text{Ἔστι δὲ τὸ πεπειγάναι, ἀντὶ τοῦ τετελειωνῆναι, ἀπὸ τοῦ περῆναι, ὡς ἐκ τοῦ φανῆναι τὸ περῆναι.}$ Deduci etiam potest a $\text{πεπειγος, πεπειγῆμι,}$ & passive πεπειραμαι, & ita πεπειγάνται erit, ad maturitatem perducta sunt.

595. 596. — εἰ τι μὴ δοκῶ

$\text{Περασεῖν μάταιον}^{\circ}$ εἰ δὲ $\mu\eta$, $\text{πεπαισμεναι}]$ Cum præcedat εἰ τι μὴ sententia postulare videtur, ut sequatur εἰ δὲ $\mu\eta$.

596. $\text{Μάταιον, improbum, interdictum.}$ MUDGE. Eodem sensu supra v. 574. habes μάταιος χρόνον.

609. $\text{Ἀλλ' αὐτὰ δὴ σὺ ταῦτα καὶ περατὸν Λίχην}]$ Verte, Sed eadem ipsa quæ tu ago, *Licha*, id est, Longum tempus maneo te expectans.

611. Ὅπως φέρεται. Legendum esse existimo ὅπως φέρεται. Vulgata lectio inde orta videtur, quod sequuntur $\text{ἀμφιδόσεται, οὐλέαι,}$ formâ indicativâ itidem post ὅπως posita, sed notandum est intercedere negativum $\mu\eta$ cum ὅπως junctum, & verba illa tempore futuro non præsentem poni, ex quibus nata est alia prorsus constructionis ratio. Vide *Dawes. Miscell. Critic. p. 228.*

617. Malim ex auctoritate librorum quos memorat *H. Stephanus* reponere $\text{αὐτὸν φανερὸν ἐμφανὸς σαφούς,}$ nam lectio *Aldina* $\text{φανερὸς ἐμφανὸς σαφούς}$ plane tautologia est.

623. 624. $\text{καὶ τῶνδ' ἀπαισὶς σημεῖον ὁ κείνος εὐμαδὴς}$

$\text{Σφραγίδος ἔρχεται τῶδ' ἐπ' ὀμμαθῆσται}]$ Hujus loci constructio perplexa satis est & intricata, adeo ut *Johnson* corruptum esse pronunciare non dubitaverit. Sed emendationes quas profert tales sunt quales vix admittit Atticæ poeseos indoles. Hiatus enim diphthongorumque elisionibus scaſent, quæ studiose evitare ad plurimum solent Scriptores Tragici. Absque ulla autem immutatione ita constructionem ordinari posse puto; καὶ ἀπαισὶς σημεῖον τῶνδ' εὐμαδὴς, ἐφ' ὃ κείνος ὀμμαθῆσται, δηλονότι ἐφ' ἔρχεται τῶνδ' σφραγίδος. Si quid vero immutandum est, malim rescribere $\text{σφραγίδος ἔρχεται τῶνδ',}$ vel ἔρχεται τῶνδ', clausura hujus sigilli, ut scilicet per appositionem τῶν σημάτων subjungantur ista.

V. 637. $\text{αὐτὴν δ' ὡς ἐδεξάμην}]$ Rectius in *Aldina* legitur $\text{αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην.}$

640. $\text{Μὴ πρὶν λεγοῖς αὐτῷ}]$ Longe elegantius in *Aldina* legitur, $\text{Μὴ πρὶν λεγοῖς αὐτῷ,}$ Ne mature nimis nunties.

645. 646. Hi duo versus non nisi unum constituere debent, trochaicum scilicet trimetrum brachycatalectum

$\text{Οἱ τε μέσων Μυλῶν παρὰ λιμῶν,}$
 $\text{παρὰ pro παρ' ex Aldina reposui.}$ Huic in antistrophe respondebit,

$\text{Ἀλλὰ θεῶς ἀντιλογεῖται μουσας.}$

655. Ut metrum antithetico, qui glyconius est πεννηματιστός, respondeat, pro κούρος reponendum est κοῦρος.

659. Ut constet metrum, quod prosodiacum est dimetrum hypercatalectum, legendum est πάντα, id est $\text{πάντη, penitus, omnino.}$

661. Metrum hujus versus antithetico non respondet; prima enim dipodia quæ trochaica esse debet ex pyrrhichiis constat. Forſan rescribi potest καὶ πειλαχίον, quam emendationem facile etiam admittit sententia, nam duo versus proxime præcedentes διὰ μέσου poni censendi sunt.

672. Ut hujus versus metrum antithetico respondeat, inverso ordine rescribendum est,

$\text{Ἐνθα θυτὴρ κληῖται trochaica hephthemimeris.}$

673. $\text{Ὅθεν μοι παναμείρος}]$ Reponendum puto $\text{πανμείρος desiderii & cupidinis plenus.}$ MUDGE.

686. $\text{Θαμὴ ἀνελπίστον παθεῖν}]$ *Aldina* habet $\text{ἀνελπίστον μάθειν,}$ quæ verior videtur lectio; ita enim & infra v. 707. $\text{ἄζυμβλητον ἀνδραπῶ μάθειν.}$

688. $\text{Ἀργυρῷ οἷος εὐεργὸν ποικῶ}]$ Non displicet conjectura *Valckenarii* ad *Euripid. Phœniss. 994.* reponentis εὐεργόν.

691. $\Psi\eta]$ In pulverem redacta dilabitur. MUDGE. Lege autem $\Psi\eta$, est enim a verbo $\Psi\etaμι$.

703. $\text{Κτησίου βοτῶν}]$ $\text{Κτησίων βοτῶν τῷ ἀγέλαῳ}$ opponi existimo, & hac appellatione designari pecora illa quæ cæsa in victum quotidianum comparantur. Ita Ζεύς κτησιος apud *Suidam* & *Harpocrationem* est, *Qui cellis penuariis præest,* cujusque simulachrum in ejusmodi cellis collocari solebat. Vide *Valesium* in *Manfacci* notas p. 299. 300, *Athenæum* l. xi. pag. 473. & in hunc *Casauboni* Animadversiones c. 6. Hæc interpretatio ex eo etiam confirmatur, quod *Deianira* una cum *Licha* in domum ingressa, non rem differt donec ovis e grege accersi potest, sed statim negotio expediendo se accingit, quodque hæc in intima domus parte, in cella nimirum penuaria, ubi nulla nisi κτησία βοτῶν, pecora ad victum

do-

domesticum coempta, reperiri poterant, gesta supponuntur. Hæc autem omnia e v. 499 — 501. 565. 587. 588. 699. 702. inter se collatis patent.

V. 714. 715. Εκ δὲ γῆς ὅθεν προέκειτ'] Verte, *At e terra, e loco ubi projecta jacebat.*

731. Δόξει γοῦν ἐμοί] Lege omnino ex auctoritate librorum quorundam ab *H. Stephano* laudatorum δόξῃ γοῦν ἐμῇ. Verte, *Certe mea quidem sententia hunc perimet*; repetendum enim ἀπο κοινοῦ est οἱ τοὺς.

733. ταύτῃ. lege omnino cum *H. Stephano* ταύτῃ.

744. Σιγᾶν τὸν πλείων χρόνον] *In reliquum tempus, in tempus quod superest tacere*; multo elegantius hîc legitur quam quod in libris quibusdam reperitur, Σιγᾶν τὸν πλείων λόγον, *Tacere sermonem quod superest*. Nescius tamen non sum σιγᾶν λόγοις apud *Euripidem* inveniri *Ion.* v. 394. 395.

— τοῖς λελεχμένοις λόγοις

Σιγα πρὸς ἀνδρα —

Sed aliud prorsus est aliorum sermones jam prolatos tacere, aliud sermonem inchoatum abrumperе, & in hac significatione posteriori σιγᾶν λόγον vix Græce dici credo.

747. 748. 749. Ω μντερ, ὡς ἀν ἐκ τειῶν σ' ἐν αἰόλῳιν,

Ἡ μνκετ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σποσπασμένην

Ἄλλου κεκληθεῖται μντερὰ σ', ἢ λῆρος φρενᾶς]

Aldina auctoritate fretus το σ' non in versuum horum primo delendum esse censeo, sed in tertio, ubi omnino superfluum est, ut legatur μντερ' ἢ λῆρος. Ita etiam vitabitur in quarta sede anapæstus. Tales autem verborum trajectiones apud Poetam nostrum non sunt infrequentes: vide supra v. 326. 327. & 519 — 521. In horum autem versuum primo το σ' non σε sed σει designat. Ita in *Ajac.* 191. το μοι elisionem patitur.

758. Lege juxta *Camerarianam* φῆς.

779. Ponenda est hypostigme post δρυος.

780. Recte *H. Stephanus* ἀντὶς hîc reponendum vidit.

785. Lege δὴ ἔοισε.

791. Πνευμονῶν] In *Aldina* legitur πνευμονῶν, quod magis Atticum.

794. 795. Κομῆς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράνει μεσσοῦ

Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματος δ' ὅμου]

Hæc prout nunc leguntur sensu prorsus destituuntur. Nam primum, manifestum est genitivum κομῆς non regi a præpositione δια subaudita, quod voluerunt *Scholias*, eumque secutus *Johnson*, sed aut a præpositione in verbo ἐκράνει, aut a substantivo μυελὸν pendere. Cerebrum autem ex coma elidi, aut comæ medullam recte dici, nemo, opinor, propugnabit. Deinde adjectivum μεσσοῦ, cum sub-

stantivo quod a verbo ἐκράνει regitur, omnino conjungi debet; nam quid sibi vult μεσσοῦ κρατὸς διασπαρέντος, *medio capite disjecto*? Vix dubito igitur quin voces duæ ex Librariorum inscitia locum inter se invicem permutaverint, & ita rescribendum sit,

Κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράνει μεσσοῦ,

Κομῆς διασπαρέντος, αἵματος δ' ὅμου.

Ex medio autem capite medullam albam elidit, coma disjecta unaque simul sanguine. Adjectiva masculina substantivis fœmininis non raro apud Atticos jungi, satis superque ostenderunt *Clark.* ad *Homer.* Il. E. v. 778. & *Barnesius* ad *Euripidem Hippolyt.* v. 387. & *Eletr.* v. 993. Hoc cum Correctoribus minus notum esset, ansam emendationi, unde orta est vulgata lectio, dedisse videtur. Vide quæ adnotavimus ad *Antig.* 997.

796. Lege ἀνυφανήσεν. Apud *Hesychium* vero legitur ἀνυφανήσεν.

814. Εἰ δ' οἰκτονῇς] Verte, *Si vero te miseret mei.* Designatur enim oppositio inter præcedentia & sequentia.

822. Εἰ θεμῖς δ' ἐπνυχῶμαι] Longe malim εἰ θεμῖς δὴ πνυχῶμαι.

823. Ἐπεὶ μοι τὴν θεμὶν συ πρὸς ἄλλας] Omnino legendum est ex *Aldina* πρὸς ἄλλας, quam lectionem agnoscit etiam vetus *Interpres.*

834. Versus asynartetus est ex penthemimeri iambica alteraque dactylica, id est, iambelegus.

838. Δωδεκάτος τ' αἶστος, ἀναδραῖν τέλει πονῶν] Ex auctoritate *Aldina* dele copulam τε, quæ & metrum perdit, & sententiæ obest. Alteram versus partem ita verte, *allaturum receptum a laboribus.*

840. Ἐμπέδη κατὰ νείζει] Verte, *Indubitanter ad exitum flatu secundo perducit.* Verbum κατὰ νείζει pendet a præcedente τοῦτος το θεοπροπῶν, & activam, non intransitivam habet significationem.

845. Δολοποιὸς ἀναγκᾷ] *Necessitas a fraude illata.*

847. Οὐ τέκετο θάνατος] Verte, *Quod genuit mors.*

849. Προσετακῶς, *Colliquefactus.* MUDGE.

853. In *Aldina* ita hæc leguntur,

Νέσσω δ' ὑπο

Φονία δολομυδα κεντῆ —

Veterem etiam *Scholias*ten φονία legisse constat; idem vero præpositionem ὑπο quæ metrum prorsus subvertit non legisse videtur, quam proinde ex glossmate in contextum irrepsisse omnino sit verisimile. Eâ igitur ejectâ ita hunc versum restituendum esse arbitror,

Νέσσω φονία δολομυδα κεντῆ, iambicus dimeter acatalectus;

cui

cui respondebit antitheticus, modo addita particula
 γη fulciatur pes tertius,

Επ' αὐτ' ἐτ' ἐπιπλέον γ' ἔχει.

V. 854. Αὐχὸν] Verte ad mentem *Scholiasæ*, *Celeri*
pede appropinquantem.

857. 858. Τα μὲν οὐτὶ περὶ σέβαλε, τα δ' ἀπ' ἀλλοθροῦ
 Ἰνῶμας μολοντ' ὀλεθρίαισι ξυνάλλαχας] Horum
 versuum prioris metrum, prout hæc nunc legun-
 tur, ab antithetico usquequaque discrepat;
 quia & istud τα δ' post τα μὲν, oppositionem indi-
 cans quæ prorsus nulla est, sententiam insuper tur-
 bat. Sin vero το τα δ' ejicias, & metrum optime
 constitutum habebis, & constabit sententia. Verte,
Hæc quæ quidem minime advertit, ab infenso consilio
profecta exitiis conciliationibus, Nessi scilicet. De
significatione vocis ξυνάλλαχας vide supra ad Oedip.
Colon. v. 423.

860. 861. Η που ἀθὴν χλωραν
 Τεγγει δακρυῶν ἀχρῶν] Ut imber lacrimarum
 densus ἀχρῶν, roris, nomine designetur & ros iste
 insuper χλωρῶν, id est, aut virens, floridus, aut tener,
 mollis, aut denique pallidus, dicatur, vix mihi vi-
 detur verisimile. Ita igitur potius hæc interpre-
 tanda existimo; Certe alicubi copiosis pallidam tingit
 lacrimis genam. Ἀχρῶν Lanuginem esse, nemini, opi-
 nor, ignotum est, quæ, cum genarum ornamen-
 tum sit haud minimum, ad ipsas genas designan-
 das, per synecdochen non incommodam neque in-
 credibilem, præsertim si stylum Tragicorum figu-
 ratum spectes, adhiberi potuisse videtur. Geni-
 tivus autem δακρυῶν regitur a præpositione ὑπο sub-
 audita; vide *Bos. Ellips. Græc. p. 377.* Ita apud
Homer. Iliad. B. 415.

ἀρῶντι δὲ πύργῳ δῖοιο θυρεῖται.

867. Ut metrum antithetico respondeat, una syllaba
 ita augeri debet hic versus,

οἶον οὐτῶν ἀρχαλλεῖον glyconius.

868. *Scholiasæ* vetus ἀπμολε legit, & astipulantem
 habet *Aldinam*, quam veram quidem lectionem
 esse vix dubito, sed non bene distinguuntur ver-
 ba; ita enim rescribi debet hic versus,

Ἡρακλῆα πμολεν παδὺς οἰκίστου anapæsticus dime-
 ter acatalectus;

cui optime respondet antitheticus prout supra e-
 mendatus,

Τα μὲν οὐτὶ περὶ σέβαλ' ἀπ' ἀλλοθροῦ —

πμολεν autem ἐπμολεν designare existimo, vocali
 prima brevi & propter præcedentem vocalem lon-
 gam α, quæ elidi non potest, elisa. Vide *H. Ste-*
phani notam.

V. 869. Delendum est το του, quod ab *Aldina* etiam
 abest. Versus enim antispasticus est trimeter aca-
 talectus ex dijambo antispasto & dijambo. Antis-
 pastus in stropha pentasyllabus est.

893. Lege juxta *Camerarianam* φης.

894. 895. Ita hi versus constitui debent,

Τρ. Σχετλιατῆα φες γ' αὐτῶν. trochaicus dime-
 ter acatalectus

Χο. Εἰπε τῷ μορῷ γυναι ξυντερεχει asynartetus ex
 penthemimeri trochaica & dochmaico.

899. 900. Hi duo versus unum constituunt,

Ξυνεῖλε. Χο. πῶς ἐμυστατο iambicus dimeter aca-
 talectus.

906. Τis μν, subaudi ἀπο κοινου repetitum ὅς τις ἴδῃ.

908. 909. Hi duo versus unum constituunt,

Χο. Τi φωνεις; Τρ. σαφῶν. antispasticus hemi-
 holius.

911. Ἀνεστῶς ἀδὲ νυμφα] *Camerario* & *Johnson* omnino
 assentior veterem lectionem ἀνεστῶς præferentibus.
 Judicet Lector.

915. Claudicat metrum, quod ex *Aldina* & *Scholiasæ*
 vetere prout eum representat editio *Henrico-Ste-*
phaniana restitui potest, rescribendo τις χερ γυναικεία.
 Sed metrum ita insuavissimum evadit; ideoque re-
 ponere malim καὶ τὰντα γ' ἔτλη.

918. Per καὶα δεινὰ, lecticam intellige, qua com-
 modius adveheretur Hercules. MUDGE.

921. Lege Βρυχατο; fit enim augmenti elisio versu
 præcedente in diphthongum desinente. Vide su-
 pra ad *Elect. v. 717. 718.*

922. Lege κλαυ.

932. Lege φρουρου.

935. Lege καὶ δὲ τῷ.

965. Ποτὲρα τέλει πειρατέρω] *Uires exitus præcipue?*
 MUDGE.

971. Εστῶπις ἀντα] *Ventus a domo surgens.* MUDGE.

977. Χαιρεν πρὸ δόμων λεγούσιν] *Χαιρεν πρὸ δόμων* non est
ad ædes accedere, sed in conspectu ædium procedere,
 quod de Hercule neminem adhuc dicentem audi-
 verat Chorus. Hyllus enim v. 817 — 819. eum
 litus appulisse, & mox adfuturum, nunciaverat,
 & non ante v. 979. eum in conspectum advenisse
 sentit Chorus. Legendum igitur proculdubio est,

Χαιρεν πρὸς δόμων λεγούσιν glyconius.

Hanc etiam emendationem confirmat ac plane sta-
 bilit metri ratio.

979. 980. Ἀγχοῦ δ' ἀντα π' οὐ μακρῶν

Εὐλαίων]

Malim cum *Scholiasæ* vetere &
Aldina legi Ἡρακλῆων, ut ita vertatur locus; *Prope*
vero sane, & non procul ab Hercule, jam ante plora-
bam.

V. 981.

V. 981. Ξένων γὰρ ἑξομιλος ἡδὲ τις βασις] Lege ἑξομιλος,
Sex hominum sociam operam navantium. MUDGE.

982. 983. 984. Πας δ' αὖ φορεῖ νιν, ὥς φιλου

Προκηδόμεναι, βαρεῖαν

Α-φορον φέρε βασιν] Solœca prorsus sunt

hæc ut vulgo leguntur, neque ullum commodum efficiunt sensum. Veram lectionem suppeditat *Aldina*,

Πα δ' αὖ φορεῖ νιν; ὥς φιλου iambicus dimeter acatalectus

Προκηδόμεναι, βαρεῖαν cleomachius

Α-φορον φέρε βασιν hephthemimeris trochaica Euripidea.

Verte; *Quo autem eum portat? Quasi amici curam gerens, gravem absque strepitu fert gradum.* Προκηδόμεναι pro Προκηδόμεναι a Triclinii manu profectum videtur circa metrum frustra solliciti. Æque enim a pœone secundo ac ab ionico incipit versus ionicus a majore.

985. 986. Ut constet metrum ita restituendi videntur hi versus,

Αἰ αἰ αἰ, ἰδ' ἀναυδος φέρεται anapæsticus dimeter acatalectus

Τι δὴ γῆρ, θανόντα νιν, ἢ καδ' glyconius.

988. 989. 990. Ita hi versus constitui debent,

Τῷ. Ω μοι ἐγὼ σου πατέρ, ὦ μοι ἐγὼ

Σου μέλειος· πῶ παῖ; πῶ δὲ μισσομαι;

Οἱ μοι.

993. Προπέτης] *Corpore prono.* MUDGE.

995. Lege juxta *Camerarianam* φης. Ab eadem & *Aldina* vocandi etiam particula ὦ melius abest, ut versus sit parœmiacus.

996 — 1000. Ita hunc locum restitue præeunte *Dawesio* in *Miscell. Critic.* p. 223.

Πρ. Οὐ μὴ ἔγγερεῖς τὸν ὕπνῳ κατόχον

Κάκκινησις, κἀνάσσεις

Φοιτὰς δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. Τῶ. ἀλλ'

Ἐπὶ μοι μέλει

Βαρος ἀπλετεν ἐμμεμονε φρον.

Verte, *Sed mihi misero ad mali pondus intolerandum*, quod scilicet Herculem invasit, *exasit animus.* *Dawesius* quidem in versu penultimo pro μοι reponit τοι, sed minus recte, meâ saltem sententiâ. Non enim de Hercule, qui nondum locutus erat, sed de seipso hæc dicit Hyllus, ut se scilicet excuset, quod verebatur ne dolore abreptus exclamationibus suis patrem expergefecerit. Hanc interpretationem indicat & confirmat particula ἀλλὰ. Cl. MUDGE conjicit reponendum ἐμμεμονε, satis sane probabiliter.

V. 1001 — 1004. Ita hos versus constituendos censeo,

Ω Ζεῦ

Ποι γὰς ἡκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν

Κεῖμαι πεπτονημένος ἀλλήκοις

Ὀδυναῖς; οἱ μοι, μοι, ἐγὼ τλαμῶν.

Ἡ δ' αὖ μαρὰ βρονκεῖ, φευ.

Ex *Aldina* repofui ἀλλήκοις postulante metro.

1007. Proximo versu a vocali incipiente hic versus contra metri leges in trochæo definit, quod caveri potest si rescribendum statuas καὶ βλεφάρων ὕπνον.

1008. 1009. Ita hi versus constitui debent,

Οὐ γὰρ ἐγὼ πῶς

Ἀν σερξαίμι κακὸν τοδε λευοταν.

1012. 1013. Αἰμῆτοι prorsus sunt hi versus, primam enim τοῦ θυμάτων nequaquam corripere licet. Ita forsan restitui possunt,

Θυτῶν, ταυδ' ἐπὶ μοι μέλει χαεῖν

Ἡνυσω ὦ Ζεῦ.

Θυμάτων pro Θυτῶν ex glossemate forsan in contextum irrepsit.

1014. Οἶαν μ' ἀρ' ἔδου λῶσαν, οἶαν] Ponenda est interrogationis nota ad finem versus, *Quali me peste affixisti, quali?*

1021. Θαιμ' ἂν πορρωθεν ἰδοίμαν] Verte, *Utinam miraculum istud vel e longinquo viderem.*

1022. 1023. Hi duo versus non nisi unum constituere debent ad hunc modum e *Camerariana* restituendum,

Ἐατέ μ' εατέ με δυσμορον ευνασαι —

versum qui sequitur,

Ἐατέ με δυσμορον ευνασαι pro glossemate mero reputandum censeo, quod e margine in contextum irrepsit. Præterquam enim quod prorsus sit αἰμῆτος, ne a Triclinio quidem agnoscitur, qui numerum versuum huic systemati tribuit uno minorem quam exhibent editiones vulgatæ. Duæ autem primæ versus syllabæ per synizefin in unam coalescunt.

1024. Ut expleatur metrum malim ποῖ με κλινεῖς.

1026. Foran expleri potest metrum legendo,

Ἀνατετροφας ὅπῃ καὶ μυσῃ,

pede secundo proceleusmatico.

1027. Που ποθεν εἰς ὦ] Malim που ποθι γ'. In ambobus enim exemplis quæ ex Homero & ex hac ipsa tragoedia affert *Camerarius*, τοθεν ad finem vocis adjectum habitum exprimit e loco, non in loco.

1031. Οὐ πυρ, οὐκ ἐγχεῖς τις ὀνησιμον οὐκ ἀποσφίλει] Verte, *Neque ignem neque ense aliquis salutarem huic advertet.*

V. 1032.

V. 1032. 1033. Ita hos versus constituendos censeo,
E, é, ουδ' ἀπαρξῆσαι κρατα βίου anapæsticus dime-
ter acatalectus

Θελεῖ μοῶν basis iambica.

1036. 1037. — σοι τε γὰρ ὀμμα.

Εμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σωζέιν. Τλλ. Ψαυῶ μιν ἐγώ γε]

Hæc corrupta esse manifestum est. Neque enim sensum quem in versione sua expressit *Johnsonus*, neque alium ullum qui sit commodus, exhibent. Ita autem forsan non incommode restitui potest hic locus,

— σοι τε γὰρ ὀμμα.

Τλλ. Ἦν πλέον ἢ δι' ἐμοῦ σωζέιν, Ψαυῶ μιν ἐγώ γε —

Verte; *Nam & tibi etiam oculus est, quo scilicet ei provideas. Hyll. Siquidem per me stet ut promoveatur ejus salus, manus ego quidem admoveo.* Emendationem hanc non parum confirmat *Scholias* interpretatio, εἰ το κατὰρξιν αὐτον ἰαται, ἰδοῦ ἐφαπτομαι αὐτου.

1039. 1040. Λαδιπνον δ' ὀδυναν οὐτ' ἐνδεδεν ουδε θυραζ' ἐν-
εσι μοι ἐξανυται βιοτου' τοιαυτα νεμει Ζεὺς]

Verte; *Remedium vero quod dolores dum in vita manet sistat, & eorum oblivionem inducat, nec mea, neque aliorum opera ut inveniam, in me situm est; talia remedia largitur Jupiter, solus scilicet, ac nemo mortalium.* Τῷ λαδιπνον ὀδυναν phrasis plane gemella est v. 653. λυπηριον λυπημα. In utriusque enim loci constructione intervenit verbum, ut λυπημα εἶναι λυπηριον, & ὀδυναν βιοτου ἐξανυται λαδιπνον.

1041 — 1060. Ita systema hoc anapæsticum, quod prout in vulgatis legitur nihil minus quam anapæsticum est, constituendum censeo,

Ἰω παῖ, παῖ, παῖ, ποῦ ποτε γ' εἰ;

Ταδὲ με, ταδὲ με θεσπλάβε κοῦφισας.

E, é, ἰω ἰω δαίμον.

Θρωσκει δ' αὖ θρωσκει δειλαία

Διολοῦσ' ἡμᾶς

Αποπλάτος ἀρχία νόσος. ἰω, in secunda sede ponitur proceleusmaticus

Πάλλας, τοδὲ μ' αὖ λωβᾶται.

Ἰω παῖ, τον

Φυσῶντ' οἰκτεῖρας, ἀνέπιφθονον

Εἰρυσιν ἐγχεῖς, παῖσον ἐμᾶς ὑπο

Κληιδος, ἀκου δ' ἀχος ἢ μ' ἐχολῶσεν

Σα ματρὸς ἀδρος γ', αὖ ὠδ' ἐπι-

δοίμι πεσσυται ἀρ'

Αὐτὸς ὠδ' αὐτὸς ὡς μ' ὠλεσεν.

Ω Διὸς αὐδαίμων γλυκὺς Λιδας,

Εὐνασον, εὐνασον ἀκυπετα

Μορῶ τον μελεον φθιστας.

In v. 1041. παῖ tertio & particulam γε addidi ad supplendum metrum, eademque de causa in v. 1054. itidem particulam γε & in v. 1055. particulam ἀρ' inserui; in versu vero 1058. vocandi particulam ω quod abundabat ejeci. Notandum denique & systema hoc anapæsticum glyconio non paroemiaco terminari; exemplar haud multum ab simile habes *Oedip. Colon. v. 253. 257.*

V. 1043. Πεσπλάβε] *Prebende, manum admove.* MUDGE.

1051. Εἰρυσιν ἐγχεῖς] Ex hoc loco manifestum est ἐγχεῖς apud Græcos interdum pro gladio usurpari, de qua re magna olim inter Academiæ Gallicæ Inscriptionum Socios orta est contentio. Vide Historiam ejus Academiæ tom. III. p. 178. tom. IV. p. 305 — 329. Vide etiam lectiones nostras *Euripideas* ad *Electr. v. 696.*

1063. Ω πολλὰ δὴ καὶ θερμα καὶ λογῶ κακὰ] *Clarkius* ad *Homer. Iliad. A. v. 395.* ex conjectura rescribit,

Ω πολλὰ δὴτ' ἐργῶ τε καὶ λογῶ κακὰ,

fed nulla videtur opus esse mutatione, vulgatum enim θερμα interpretationem *Cicéronis, perperu aspera*, satis commode exprimit.

1071. Πνευμονος] Lege juxta *Aldinam* πνευμονος. Vide supra ad v. 576.

1079. Γυνὴ δὲ θηλυς οὐσα, καὶ οὐκ ἀνδρὸς φύσιν] *Legi* malim,

Γυνὴ δὲ θηλυς καὶ οὐκ ἐχρυσ' ἀνδρὸς φύσιν — MUDGE.

1092. Νυν δ' ἐκ τοιούτου θηλὴς εὐρημαί ταλας] Verte, *Nunc vero, talis vir qui fuerim, fœmina deprehendor miser.*

1112. Τπειροχον] Lege cum *Clarkio* ad *Homer. Iliad. B. v. 426.* ὑπειροχον.

1125. Χειρῶσμαι. καὶ τῶνδε προσμολοι μόνον] Cum *Camerario* & *H. Stephano* interpungendum censeo post καὶ τῶνδε, non post χειρῶσμαι, & ita vertendum; *Pæne eam subjiciam, hoc etiam in statu cum sim; accedat modo.*

1133. 1134. 1135. Δὸς μοι σέσωτον, μὴ τοσούτον ὡς δακνὴ
Θυμῶ δυσσεργος. οὐ γὰρ ἀν γνοίης ἐν οἷς
Χαίρειν πορδύμην, καὶν ὅτοις ἀλγεις μάτην]

Ita hæc vertenda censeo; *Da mihi teipsum talem ut non tantopere ira mordeare iracundia abreptus; ita enim nequaquam ut ea scias pote est quibus te delectare cupidus es, neque ea quæ injuria indignare.* id est, *Nequaquam pote est ut scias, quam non eas pœnas merita est mater mea, quas tu tantopere ei infligere cupis, & quam falsis nixus argumentis ei succenses.* Rectissime autem meâ sententiâ *Cl.*

MUDGE pro τοσούτον reponit τοιούτον.

1143. 1144. Ηρ. Οὐ δὴτα τοῖς γε πορδὲν ἡμαρτημαῖσι;

Τλλ. Αλλ' οὐδὲ μιν δὴ τοῖςδ' ἐφ' ἡμέραν εἶπες]

* L

riodi,

riodi, non interrogationis notam post ἡμαρτημένοις ponendam esse cenſeo, ut ita vertatur locus. Herc. *Non quidem ſilentium poſtulat decori ratio, quod ad iſta attinet quæ antehac peccaverit.* Hyll. *Sed ne quidem quod ad iſta attinet quæ vel bodie peccaverit, fatebere.* Hoc eſt ſcilicet quod dicit Hercules, Priora forſan matris tuæ peccata excuſationem quandam admittunt, atque ideo non poſtulat decori ratio ut de iis ſilendum ſit; hoc vero ultimum ejus peccatum nequaquam excuſari poteſt, de eo igitur omnino ſilere debes.

V. 1147. Προς του; περὶ τοῖς δια χαλῶν ἐδωπῆς] Verte; *A quonam? monſtroſum quiddam ſane inſauſtis verbis vaticinatus eſ.*

1149. Πρὶν ὥς ῥην σὺ ἐξ ἡμῶν θανεῖν χερὸς] Priuſquam ex manu mea ut oportuit morte maſtata ſi. MUDGE.

1151. Χρεῖα μνημενῶν] Malim μνημενῶν, a μνημοῖ μοιολior. Ita ſupra v. 990. Τὶ δὲ μνημοῖ. & Oedip. Colon. v. 877.

Σοὺ μὲν οὐ ταδὲ γὰρ μνημενῶν.

1167. 1168. — ἀλλ' ἐπακτιζ.

Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥς ἔχειν ἐδραν] Verte, *Sed in litorali Tirynthe eſſe contingit ibi habitans.*

1176. Πρὸς τῶν πρῶτων μνησθένος θανεῖν ὕπο] Legendum θανεῖν ἀπο, id eſt ἀποθανεῖν. Ita præpoſitioni πρὸς ſua optime conſtabit conſtructio. MUDGE.

1185. Χρόνῳ τῷ ῥῶπῃ καὶ παρόντι νῦν] Tempore quod nunc viget & præſens adest. MUDGE.

1195. 1196. — τρεῖς μὲν εἰς λόγῳ εἰσὶν

τοιαυτὰ ἐπὶ λῶν] Exborreſco in talem ſermonis conditionem cum inciderim. MUDGE.

1198. Ἄρα ἐπὶ σφίσι] Nihil opus eſt interpoſito γὰρ, το ἄρα enim ultimam interdum producit, Oed Colon. v. 1329. Philoſt. v. 607. Theogn. v. 219. Callimach. Epigr. 47. interdum corripit, Ajax. v. 965. Euſtath. ad Homer. Odyſſ. B. v. 49. p. 1432. lin. 64.

1201. Οὐ μὲν Διὸς νῦν τοῦ με θυσιῶτος κατὰ] Minime neceſſe eſt ut ad κατὰ ſubaudiatur præpoſitio πρὸς, verbum enim θυσιῶτος accuſativum regit.

1231. Κῦν καμὶ τοῦτον μέροσ] Repetendum ἀπο κοῖνου eſt ὅσων γ' ἀν, *Et modo non moriari meo facinore, mea manu.*

1251. Τὶς ταῦτ' ἀν ὅστις μὴ ἔα λαστρῶν νοσῶν

Ελοῖτο] Quid Johnſono in mente erat divinare non poſſum, cum pro ταῦτ' ἀν repoſuerit ταῦτα, niſi forſan, quod & ex verſione ejus conjicere licet, ταῦταν, id eſt ταῦτην, legi voluerit. Sed Do-riſmum in Scriptore Attico quis ferat? Optime ſe

habet vulgatum. *Quis iſta acciperet?* id eſt, *Quis rem tam exitialem acciperet?*

V. 1257. Οἱ μοι. ταχ' ὥς τοῖκασ, ὥς νοσῶν φερεῖς] Verte, *Hei mihi, brevi, qualis mihi videris, ex mente haud magis ſana quam eſt corpus locuturus eſ.* MUDGE.

1259. Ως εἰς πολλὰ γ' ἐπαπορεῖν ἔχω] In Aldina legitur πολλὰ τ' ἀπορεῖν, at legi debuit τ' ἀπορεῖν, vocalibus brevibus, ο, α, per craſin in longam α coaleſcentibus, quomodo etiam ὁ ἔχων poſitum reperitur pro pro ὁ ἀρχων; quod cum minus intelligerent Librarii, & forſan ipſe Triclinius, ut metrum ſartum reſtutum præſtarent, vulgatum πολλὰ γ' ἐπαπορεῖν repoſuiſſe videntur.

1265. 1266. Το σὺν Θεῷ δεικνύς ἐργον] Deos teſtatuſ tuum eſſe (id eſt, tuo juſſu factum) hoc facinus.

1276. 1277. Χαλῖος Λιθακκλήτων σείμων] Ferreum ſaxea compage junctum frænum adhibens.

1280. 1281. — μεγάλην μὲν ἔμοι

τοῦτων δεικνύς συγγνωμοσύνην] Verte, *Magnam quidem mihi quare hoc faciens excuſari debeam cauſam eſſe admittentes* Hæc interpretatio plane evincit hæc Hyllō, non Herculi eſſe tribuenda. Idem etiam conſtat e v. 1287. & 1289. 1290. per pronomen enim ἡμῶν manifeſte designantur Hyllus qui loquitur, cæterique aſtantes, & per τῶ πᾶσι αὐτῶν ὑπὶ χροῦ ipſe denotatur Hercules.

1282. 1283. Μεγάλην δὲ θεοῖς ἀναιμοσύνην

Εἰδοτες ἐργῶν τῶν περὶ οὐρανῶν] *Magnam vero diis imputantes malignitatem rebus hunc exitum ſortientibus.* MUDGE.

1291. Λεῖπου μὲν σὺ παρδὲν ἀπ' οἰκῶν] Hiſce Chorum alloqui Iolen e domo prodeuntem putat P. Brumey, ſed, ut opinor, fallitur. Illa enim in gynæcio abſcondita eorum quæ modo evenerant conſcia non fuerat. Revera Coryphæus virgines ex Choro comites ſuas alloquitur, quod vidit etiam vetuſ Interpres. Verior etiam videtur lectio illa quam memorat idem, ἐπ' οἰκῶν ſcilicet. *Neque tu o virgo apud ædes haſce vel relinquere, ſed potius domum redeas.* Nam quare apud ædes Herculeas, adeoque in ſcena, maneret Chorus omnibus jam peractis quæ ibi peragi debebant, nulla potuit eſſe cauſa.

1293. Hic verſus ſyllaba una longa, vel duabus brevibus, brevior eſt quam eſſe debet. Omnis enim tragœdiæ, quæ in epilogo anapaſtico deſinit, verſus penultimus aut dimeter eſt, aut baſis, nunquam paroemiacus. Forſan legi poteſt,

Πολλὰ δὲ πᾶσι ταδὲ καινοπαῖν.

In S C H O L I A Vetera.

V. 29. Apud Euripidem Hippolyt. v. 223. legitur Τ
ποτ' ὦ τέκνον ταδε κηρύσσεις.

40. Lege παρελάνω.

54. Pro ολίτης, reponendum οδίτης præeunte Hemster-
buis ad Lucianum tom. i. p. 237.

270. Bentleius Epist. ad Mill. p. 52. 53. edit. secund.
ita ultimum Hesiodi versum restituit,

Ανποπη κρείουσα Πυλωνος Ναυβολιδας,

& pro Κρεοφίλος reponit Κρεωφίλος. Ante Bentleium
reponendum esse Ναυβολιδας viderat Camerarius in
hunc locum, aut forsan in veteri editione ita scrip-
tum invenerat; vocem enim istam in versione sua
exhibet, nulla emendationis a se profectæ men-
tione facta.

276. Lege corrigente Valckenario ad Eurip. Phœniss.

1427. κα ουδεν δεινον πεισεσθαι περσοδδκωντα.

326. Lege των καδ' εαυτην.

357. Forfan ελαν τ' ειη.

358. Pro Ευρυτον τον Μελαρος repone Ευρυτον τον Μελαρεως

præeunte Augustino van Staveren in Obfer. Miscell.
vol. x. p. 306.

V. 529. Lege αυτοις σφεδισι.

544. Lege συν ὑμιν θρηνουσα.

783. Lege οδαζεισαι.

837. Lege ανακωχην.

854. Pone Hypostigmen post Ηρακλεια, non post λαιν;
& pro οικιαν lege οικειαν.

869. Pro αιμα lege αιχμα.

889. Legendum puto ουχ ως θηνουσα βεβηκε διη;

915. Poetæ verba ita ex editione Henrico-Stephaniana
reponere τις χειρ ζυγαλεια κπσαι.

1026. Τουτο ται, hæc ad v. 1027. referri debent; ibi
enim pro μου νοσος in Aldina legitur etiam τουτο ται,
sed perperam ut opinor.

1071. Lege τας φλεβας.

1175. Ista ούτω δε δια του Σ εν τη τραχηλ λεζει, non huc
pertinent, sed Scholio ad v. 1183. inferi debent post
Ελλοις αποδεχομενοι.

1183. Clericus in Hesiodi versu reponit επιχθονιαις, sed
male; φερομαι enim active usurpatur.

1241. Lege συνανακλιθεισαν εμοι.

N O T Æ

I N

P H I L O C T E T E N.

V 22. 23. — εἴτ' ἐχει
 Χωρὸν πρὸς αὐτὸν τοῦδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ]
 • Minime necesse est ut quidquam hīc im-
 mutetur, ἐχω enim interdum est *versor*, *habito*,
sum; ita apud Lucian. ἐχεν ἀμφὶ τὴν χαμίτον. Vide
 Lexica.

25. Κοῖνα δ' ἐξ ἀμφοῖν εἶν] Longe commodior videtur
 scriptura quam in codicibus suis deprehendit *Scho-*
liastes, nempe, κοῖνα δ' ἐξ ἀμφοῖν ἐσ. MUDGE.

26. Τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις] Editor nuperus reponen-
 dum conjicit μακρὸν, sed nulla satis valida ratione
 fretus; adverbialiter enim ponitur τὸ μακρὰν, &
 subaudiri potest participium ἀπον. Verte, *De re lo-*
queris quæ non longe abest.

29. Καὶ σέθεν γ' οὐδεὶς τυπὸς] Legi malim οὐχ εἰς, ἔ
vestigii non una nota, sed plurimæ. Vide infra v.
 104. MUDGE.

33. Στεῖπν γέ φυλλὰς ὡς ἐναυλιζοῦσι τῷ] Verte, *Foliorum*
quidem est strues pressa velut ab aliquo ibi diversante.

35. 36. Αὐτοῦλον γ' ἐκποιμα, φαυλοῦργον τίνος
 Τεχνιματ' ἀνδρὸς] Omnino retinendum est τεχ-
 νιματ', particula enim τε interpolata, quod voluit
 nuperus Editor, sententiam perdit.

48. Ἀλλ' ἐρχεται τε] Verte, *Sed advenit jam ille*. De
 sensu verbi φυλασσεται vide supra ad *Electr.* v. 1018.

55. 56. Τὸν Φιλοκτιτου σὲ δει
 Ψυχὴν ὅπως λογισθὲν ἐκδελφὴς λέγων — Λέγειν] Verte,
Convenit te, ut Philoctetæ animum subdolis fallas dictis,
 — *dicere*.

127. Εάν μοι τοῦ χέρονος δοκῇτ' ἐπ] Cantero omnino af-
 sentior reponenti δοκῇτε π.

129. Ναυκληροῦ τέτρον] Verte, *Naucleri* vel *Navarchi*
habitu; navita enim erat speculator ille etiam non
 diffimulatus.

130. Ὡς ἀν ἀγνοία πρὸς] Legendum omnino est si sen-
 tentiam salvam velis, ὡς ἀν ἀγνοία πρὸς. Verisimile

est Librarios, ultimam syllabam vocis ἀγνοία pro-
 duci posse ignorantes, ut metro succurrerent vul-
 gatam lectionem in contextum intulisse. Sed vide
 supra ad *Trachin.* v. 354.

V. 131. Ποικιλῶς ἀνδωμένου] *Commentitia loquentis*.
 MUDGE.

137. Ἀνδρ' ὑποπῆαν] *Hominem suspicacem*.

138. 139. Ita potius hos versus constituendos cen-
 seo,

Φραζεῖ μοι· τεχνα γὰρ τεχνας periodus

Ἐπερας προῦχει basis anapæstica;

& in antistropha,

Νυν δὲ μοι λέγ' αὐλάς ποίας

Ἐνέδρος ναεῖ.

140. Melius ut videtur *Aldina* Καὶ γνώμα.

142. Σοὶ δὲ τέκνον τοδ' ἐλκλυδε] Ut quidquam hīc im-
 mutetur minime postulat metri ratio; versus e-
 nim glyconius est ex epitrito quarto pentasyllabo
 & dijambo quibus in antistropha respondent dis-
 pondæus pentasyllabus & dijambus. Quid sibi
 voluit Editor *Londinensis* reponens τὰδ', *hic*, non ca-
 pio. Non enim in Lemno erat Neoptolemi Reg-
 num.

145. 146. Νυν μὲν ἴσως γὰρ τοπὸν ἐχαπαῖς
 Περσίδειν ἐδελεῖς ὄντινα κεῖται] Verte, *Nunc*
quidem (forsan enim regionem hanc qualis ad ultimos
usque recessus porrigitur lustrare cupis) MUDGE.

148. Τωνδ' ἐκ μελαδραν] *Cujus hæc sunt habitacula*.
 MUDGE.

152. Φεούρειν ὄμμα, verti debet, *Oculum meum excubias*
agere, intentum esse.

158. Τιν' ἐχει σέθεν ἐστ' που σεῖβει — *Quemnam locum pede*
calcat.

162. Lege ἀπεσιν, ut constet metrum.

170. Ὅπως, *quomodo*, hæc enim vox post quædam
 interjecta cum sequentibus v. 176. πῶς ποτε πῶς
 con-

connectenda est, & ita constructio continuanda.
MUDGE.

V. 175. 176. Αλλ' ἐπὶ παντὶ τῷ
Χρείας ἵσταμένῳ] Verte, *Animum vero de-*
spondet in omni quæ supervenit necessitate.

176. 177. Melius ita constituentur hi versus, ut sint
ambo glyconii, sicut omnes, uno pherecratio ex-
cepto, præcedentes,

Χρείας ἵσταμένῳ, πῶς πο-
τε πῶς δυσμοῖρος ἀντ' αὐτοῦ —

& in antistropa,

Λιμῶ τ' οἰκτρός, ἀνηκεῖ
Μεμνημένῳ τ' ἔχον' βαρε-

Versus etiam tres sequentes ex antispasticorum
sunt genere, dochmaicus scilicet, glyconius, &
pherecratius.

180. Οἷς μὴ μετρίως αἰῶν] *Quibuscunque vitæ ratio tolera-*
bilis saltem non contingit. MUDGE.

181. 182. Οὐκ οὐδὲν ἴσως

Οἰκῶν οὐδὲν ἴσως] *Suidas*, voce *Λαοίς*,
hunc locum exscribens, pro οἰκῶν habet ἰκῶν, sed
magis placet vulgatum; iudicet Lector.

185. Σπικτῶν ἢ λασιῶν μέλα] *Stanleius* in notis ad *Æschyl.*
Sept. ad Theb. v. 783. per σπικτοῖς *dures aves* deno-
tari, per λαοίς vero *feras*, ingeniose monet. Illum
vide.

195. Τῆς ἀμφοτέρως Χρύσης, subaudi ἀπο. Epitheton au-
tem ἀμφοτέρως satis ostendit falli Editorem nuperum,
qui Chrysen, non nympham, sed urbem vel insu-
lam esse statuit, quanquam insulam vel locum ali-
quem cognominem incoluisse nympham istam in-
ficias non eam, cum hoc quidem aperte satis con-
stet ex sequentibus v. 272. 273.

204. 205. Ita hi versus constitui debent,

Πενθήμερη κτύπος penthemimeris trochaica

Φῶτος συντρεφός ὡς τειρομένου —

& in antistropa,

Φροντισίας νείας,

ὣς οὐκ ἐξέδρος ἀλλ' ἐντός ἀνῆρ.

Postulat enim metri ratio ut pro ἐντοπος rescriba-
tur ἐντός.

208. 209. Τοῦ σῆθ' κατ' ἀνάγκην

Ἐργοντος] *Scholias* videtur legisse σῆθ', sub-

intellecta præpositione ἐπὶ, quam lectionem & con-
structionis formam, vulgata magis, probat *Stan-*
leius ad *Æschyl. Sept. ad Theb.* v. 162. præsertim
cum το ἐρπεῖν transitive usurpatum non facile oc-
currat, & locus *Æschyli* modo laudatus simile
exemplum præpositionis ἐπὶ ante genitivum el-
lipsin passivæ præbeat. Fateor tamen constructio-
nem istam mihi duriorem videri, nec usquequa-

que convenire exemplum ex *Æschylo* allatum; ibi
enim designatur motus ad locum, & præpositio
κατὰ convenientius quam ἐπὶ subaudiri potest, ut
in lectionibus *Æschyleis* ad locum ostendi. Malim
igitur præpositionem ἐπὶ ante accusativum subin-
tellectam dicere, quod forsitan dixit etiam *Scho-*
liastes; sed lectionis varietas, specie corrigendi,
tolli non debet.

V. 209. 210. Ita hi versus potius constituendi,

Ἐργοντος οὐδὲ με λαθεῖ βαρεῖα antispasticus tri-
meter brachycatalectus

Τηλοθὲν εὐδα πρυσταῖον hephthemimeris dactylica;

& in antistropa,

Βοῶ τηλοπύον ἰσάν, ἢ νείας

Ἀξέγον αὐγάζων ἔργον.

216. Μολπῆς] *Elegantius* in *Aldina* legitur *μολπῆς*.

231. Κῆφίλον καλούμενον] Nullum sensum hîc habet κα-
λούμενον, forsitan rescribi debet κῆφίλον γ' αλαλούμενον. E-
undem errorem jam antea errasse *Librarios* nota-
vimus supra ad *Oedip. Colon.* v. 265.

240. Τίς δ' ἀνέμων ὁ φίλτατος] Rescribe ex *Aldina* τίς ἀνι-
μῶν ὁ φίλτατος.

246. 247.

— ΤΙΝΙ

Στολῶ πρὸς τῆς τῆς γῆς πλεῶν; ποδὲν;] *Me-*
lius & *elegantius* hæc ita in *Aldina* leguntur, asti-
pulante etiam *Suida* voce πρὸς τῆς.

— ΤΙΝΙ

Στολῶ πρὸς τῆς τῆς γῆς πλεῶν; ποδὲν πλεῶν;

Verte, *Cuinam expeditioni intentus huic terræ appu-*
listi? unde navigans? Eodem sensu mox usurpatur
vox σολος. Vide v. 250.

253. Ὅν εἶδον οὐδὲ πωποτε] *Elegantius Aldina* ὅν γ' εἶδον.

269. Τησὶ ἀνδροφθορεῖ] *Canterus Auratum* secutus re-
ponendum censet τῆς ἀνδροφθορεῖ; at quare *Echid-*
na illa ἀνδροφθορεῖς appellaretur conjicere nequeo.

273. Ναυκατῶ σολῶ] *Rectius Aldina* ναυκατῆ σολῶ. Et ita
etiam *Suidas*.

291. Lege ἐξηνεισχε & supra v. 286. Ἡμισκῶν.

294. Δυσήνος ἐξελκῶν ποδῶ] Pro *Δυσήνος Canterus* reponit
Δυσήνον, sed nullo sane ex emendatione ista senten-
tiæ accedente commodo.

296. Καὶ ποῦ παρὸν χυθνὸς οἶα χειματὶ] Verte, *Et quan-*
doque glacie terris superfusa, ut hyeme fieri solet. Om-
nium Interpretum pessime vertit *P. Brunoy*, *Is-*
sula aquis superfusa.

305. Οὐ γὰρ τίς ὁρμος ἐστὶν] Ferri potest lectio *Turne-*
biana ὁρμος, ut sensus sit, *Nec quisquam prope ha-*
bitat. ὁρμον enim qualemcunque habere poterat
ista insulæ pars, quanquam non esset ἐνορμος, ali-
ter Græcorum classis non ibi appulisset. ὁρμον e-
tiam quamvis ἀξέγονου mentio fit v. 220.

V. 319.

V. 319. Δοῖν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν] *Canterus* pro αὐτοῖς reponit αὐτῖς, sed præstat vulgatum, nam αὐτῖς continetur in ἀντίποινα. Eleganter autem deflectitur constructio, ut cum præcedentē οἷς, non cum sequente παθεῖν, cohæreat το αὐτοῖς, cum constructio obvia & usitata esset οἷς δεῖν δοῖν αὐτοῖς παθεῖν.

323. 324. Ὡς εἰς' ἀλκίδεις, οἶδα συντυχὼν κακῶν
Ἀνδρῶν Ἀτρεΐδων, τῆς τ' Ὀδυσσεὺς βίας] Verte, *Quod vera sunt novi, expertus malos esse viros Atridas & Ulyssē.* Comma vero ponendum est post οἶδα, non post ἀλκίδεις.

327. Θυμῷ γενοίτο χεῖρα πληρωσάτωτε] Verte, *Ira utinam contingat ut manum meam aliquando tandem satiem.*

330. Τίνος γάρ] Legendum potius puto Τίνος γ' αἷ'.

364. Lege ἐπεὶ δακρυόσα.

373. Ὡς γὰρ τ' ἢ τολμῶσιν] Legendum videtur Ὡς γὰρ τ' ἢ, ut fiat crasis sicut in ἐγὼ οὐκ, ἐπεὶ οὐ, μὴ εἶδ' & similibus, aut primus pes sit dactylus; nunquam enim apud Atticos in nomine polysyllabo eliditur diphthongus.

385. Οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκυρὸν ἐκπλευσῆς ἔχων] Legendum omnino est ἐκπλευσῆς. Vide *Dawes.* Miscell. Critic. p. 222.

398. 399. Σε κἄκει μάτερ ποτ' νί' ἐξυδαίμαι] Longe rectius in *Aldina* legitur ἐπνυδαίμαι, quod *Correctores* metro imperite caventes in ἐξυδαίμαι mutarunt. Ita enim constitui debent hi versus ambo dochmaici,

Σε κἄκει μάτερ
Ποτνί' ἐπνυδαίμαι.

404. 405. 406. Ita potius hos versus constitui debere censeo,

Ἰὼ μακρὰ τὰ ποικιλοῦν λιούτων antispaeticus trimeter acatalectus
Ἐφείρε, τῷ Λαίρτιου glyconius aut iambicus dimeter acatalectus;

& in antistrophe,

Ἐπ' εὐσθλοῦ τὰ χεῖρας νέος πορευταί
Ἀν' ἐς δομοῖς, τῷ ἐν δέσῳ —

410. Ὡς γινώσκεις, subaudi ἐμε.

423. Οὐ μὴ θάνασι] Pone interrogationis notam post θάνασι, hæc enim interrogative dicuntur, ut ex responso patet.

428. Κεῖνον καὶ ἐξήκουε βουλευσάν σαφώς] Nullis machinis efficies ut verbum ἐξήκουε quod velut lectionis varietatem a *Scholiasta* memoratum mavult *H. Stephanus*, hunc versum salvo metro ingredi possit; neque ulla opus est emendatione, optime enim hic convenit vulgatum ἐξήκουε, coercerat. Præposi-

tio enim ἐξ in compositione notionem compositi interdum non mutat, sed intendit tantum. Vide *Lexica*. Pro σαφώς rectius σαφώς in *Aldina* legitur, quod & ex ingenio reposuerat *H. Stephanus*.

V. 430. Ἀντιλόχῳ, αὐτῷ φερόδης, ἵαπερ ἢ γόνος] Minime necesse est ut immutetur interpungendi ratio. αὐτῷ φερόδης, est, illi periit.

431. Οἱ μοι, δὴ αὐτὸς δεῖν ἐλεῖας, οἷν ἐγὼ] Subauditur præpositio περὶ, περὶ ἐκείνου δηλονότι οἷν. Pro αὐτὸς autem malim cum *Cantero* reponi αὐτῖς. In *Aldina* & apud veterem *Scholiastem* legitur αὐτῶς. Clariss. *MUDGE* reponendum censet δὴ αὐ τοῦτ' οὐν ἐλεῖας, credo tamen eum voluisse πάλ' numero duali.

436. 437. Σοφὸς παλαστής κείνος &c.] Perperam omnino hæc, quæ de Ulyssē loquitur *Neoptolemus*, quasi de Antilocho dicta interpretatur *P. Brumby*, cui nullo modo convenire possunt.

437. Ἐμπόδιζονται] *Propriis laqueis illaqueantur.* *MUDGE*.

438. Πῇ γὰρ ἢν ἐνταυθα σοι] Πῇ est quo, non ubi; vide *Hesych.* *Suid.* *Etymolog.* *Magn.* & *Eustath.* in *Homer.* *Odyss.* κ. v. 431. p. 1664. lin. 8. Neque πῇ pro πῇ Atticum esse puto. Rectius igitur in *Aldina* legitur πού.

439. Ὅς σοι πατὴρ ἢν τὰ φίλα] *Hemsterhusius* ad *Lucian.* tom. i. p. 147. recte reponit σοὺ πατὴρ.

446. Ποῖον τε τοῦτο πλὴν γ' Ὀδυσσεὺς εἴπῃ] Malim Πῶς γ' ἐπ' αὐτό. Primum forsan γ' mutatum fuit in τε propter alterum mox secutum.

451. Εμὲ δ', ἴτα scilicet par erat evenire. De hac huius verbi potestate vide *Nostri Antig.* 464. *Oed.* Col. 1706. 1857. *Eurip. Hecub.* 760. *Ion.* 999.

461. Ὅπου γ' ὁ χεῖρων] Melius in *Aldina* legitur Ὅπου δ' ὁ χεῖρων.

479. Ἀλλ' ἐν παρεργῷ σου με] Verte, *Sed in appendicis loco, vel accessionis cuiusdam scopo itineris tui propositum, me pone vel reputa.*

483. Σοὶ δ' ἐκλεπόντι τούτ'] Verte, *Tibi vero officium hoc non præstanti.*

486. Ὅς ἡμέρας τοὶ μοχθοῦσιν οὐκ ὅλως μίας] Longe elegantius in *Aldina* legitur,

Ἰδ', ἡμέρας τοὶ μοχθοῦσιν οὐκ ὅλως μίας,

τοῖσι supplicantis est. Ita supra *Oedip.* *Tyrant.* v. 1481. 1482.

Ἰδ' ὦ νᾶξ

Ἰδ' ὦ γόνι γένναίς,

& *Oed. Colon.* v. 252. 253.

ἀλλ' ἴτε, γέστατε

τῶν ἀδελφῶν χάριν.

497. Ut vitetur anapæstus in quarta sede legi potest, *Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν ἑσθόν.*

V. 513. Παλλων δ' ἐλπίξεν] Melius in *Aldina* abest το δ'.

520. 521. Ἐνθα πῆρ, ubi.

531. — σου γὰρ μὲν ἐνδείξεσθαι

ἔνθα φανῆναι] *Me officii negligentiore quam tu quidem te prodixisti hōspiti videri.* MUDGE.

545. Σπερῆεν ταδε] Cum eadem vox ταδε versum quoque proxime præcedentem claudat, melius, opinor, juxta veterem *Scholiassem* leges σπερῆεν καὶ.

554. Πλεῶν γὰρ ὁ ναυκληρὸς] Lege juxta *Aldinam*, ὅς ναυκληρὸς.

558. 559. 560. Ἐδοξε μοι, μὴ σῖγα, πέν φραταίμι σοι

Τὸν πλοῦν ποιῶντα, πρὸς ἑσυχοντὶ τῶν ἰσῶν.

Οὐδὲν σὺ πού κατὰ τοῦτα τῶν σπυτῶν περὶ

Quod ad nautas sibi pares venerat naucerus iste, futilis omnino erat ratio quare concilium a Græcis initum de Neoptolemo vi reducendo ipsi indicaret. Ita potius hunc locum restituui, & interpunctionibus distinguui, debere existimo,

Ἐδοξε μοι μὴ σῖγα, πέν φραταίμι σοι,

Τὸν πλοῦν ποιῶντα, πρὸς ἑσυχοντὶ τῶν ἰσῶν

Οὐδὲν σὺ πού κατὰ τοῦτα, τῶν σπυτῶν περὶ.

Verte, *Visum est mihi non silentio navigationem continuare, priusquam tibi dicerem quædam quæ mihi nota esse contigerint, quorum tu forsan nihil nosti, quædam scilicet quæ te ipsum & salutem tuam spectant.*

561. 562. Α τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σ' οὐνεκα

Βουλαιματ' ἐστὶ] Pulcherrima est emendatio

7. *Aurali* reponentis ἀμφὶ σου νεα.

577. Ἐξανηγομην ἐσθ] *Canterus* rectissime reposuit ἐσθ.

581. ἂν λέγῃς δὲ μὴ φωνεῖ μετὰ] Malim ἂν λέγῃς, *quæcunque vero dicas.*

582. Ὅδ' ἐσ' ἱ κλεινός] Lege juxta *Aldinam* Ὅδ' ἐσ'.

589. Μὴ με διαβάλλῃς σφρατῶ] Rectius *Aldina* διαβάλλῃς, quod & maluit *H. Stephanus*.

594. Δεῖ δὲ σ' ἐμοὶ γ' ἐλδοῖα, πρὸς σφίλῃ λόγον] Cum *H. Stephano* distinguendum est post πρὸς σφίλῃ, non post ἐλδοῖα.

599. Ποῦν λέγων;] Ponenda est, præeunte *Aldina* & *H. Stephano*, periodi, non interrogationis nota post λέγων.

600. Ἀνδρὲ τῶδ' ὥσπερ κλυεῖς] Melior videtur *Aldina* lectio ὥσπερ κλυεῖς, quomodo etiam legisse puto *Scholiassem* veterem.

609. Ὅν τ' εἶχον] Malim Ὅν γ' εἶχον.

623. Ἡκούσεν ὁ Λαέρτερος τοῦχος] Vocalis quantumvis longa sequente vocali proculdubio corripitur potest. Malim tamen cum *H. Stephano* Ἡκούσ' ὁ Λαέρτερος.

643. Καὶ νῦν οἶδ' ὅδ' οὐνεκ' ἰζήτε] Verte, *Et nunc scio quod veniet.*

644. 645. — ὥς ἡμᾶς πολλοῦ

Πελαγὸς οὐεῖζι τῆς Ὀδυσσεὺς νέως] Malim οὐεῖζι.

V. 648. Οὐκ οὐν ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦ ἀπὸ πρὸς ἀγῆ] Πνεῦμα τοῦ ἀπὸ πρὸς ventum esse adversum, luculenter ostendit *Clar. Dorvillius* ad *Chariton*. p. 115. unde & idem τοῦ ἀγῆ ab ἀγῆσθαι frangi deduci rectissime statuit; ut sententia sit, Quamprimum ventus adversus fuerit fractus. Naves scilicet in portu puppim habebant ad littus appulsam, proram vero mari obversam; teste *Virgilio* *Æneid.* vi. 5.

Obvertunt pelago proras, tum dente tenaci

Ancora fundabat naves, & litora curvæ

Prætexunt puppes,

& *ibid.* v. ult.

Ancora de prora jacitur, stant litore puppes.

Hinc ventus a prora is est qui contra litus reflat portum egressuris contrarius.

661. 662. Οἱ μοι, τί τοῦτον τῶνδ' ἀπαιτῶμεν

Παρερρήκεν; ὡς λίτω μὴ τῷ λάβει] Pro Οἱ μοι omnino reponendum est astipulante *Aldina* Εἰ μοι, Verte, *Si quid mihi harum sagittarum per negligentiam sit elapsum ut ne alicui auferendum relinquam.* De mente *Poetæ* repræsentanda non nimis hoc in loco sollicitus videtur *P. Brumoy*.

664. Ταῦτ' οὐ γὰρ αἰὶα γ' ἐδ' ἂν βασιζέω χερσὶν] Minus plene distinguendum est post ταῦτ', & post ἐδ', ut illa οὐ γὰρ αἰὶα γ' ἐδ' parenthesi quasi includantur; hujus enim loci constructio hæc est, Ταῦτα ἂν βασιζέω χερσὶν, οὐ γὰρ ἐστὶν αἰὶα.

680. Οὐκ ἀχθῶμαι σ' ἰδὼν τὴν καὶ λάβει φίλον] Forsan legendum,

Οὐκ ἀχθῶμαι δ' ἰδὼν σὲ καὶ λάβειν φίλον. MUDGE.

687 — 692. Ita hi versus & constitui debent, & ex *Aldina* restituui. Veram enim scripturam ex ignorata metri ratione bis corruerunt *Correctores*,

Τὸν πελάγαν λικτῶν ποτὶ τοῦ Διὸς anapæsticus dimeter acatalectus

Ἰξίονα κατ' ἀμπεύα δὴ prosodiacus ex ionico a majore pentasyllabo & choriambō

Δρομαδὰ δισμῖον, ὡς ἐλάβ' ὁ glyconius

Παγκράτης Κερνοῦ πᾶς. ithyphallicus

Ἄλλον δ' οὐτὶν ἐγὼ γ' οἶδα glyconius

Κλυών, οὐδ' ἐστὶν μῦθος idem;

quibus in antistropha respondebunt,

Οὐδὲ τιν' ἐγγύρα κακοζέτονα,

Παρ' ὃ σῆνον ἀντιπύπον

Βαρύρωτ' ἀποκλαυσεύον

Αἱματῆρον οὐδὲ γ'

Ὅς τὰν θερμοτάταν αἱμα-

δα κηκισμένην ἐλκεῖν.

694. οὐτ' ἐξῆς] οὐτ' hoc in loco est οὐτι, non οὐτι. MUDGE.

V. 695.

V. 695. Ut constet metrum, quod choriambicum est, pro *en* legendum est *ειν*.

699. Cantero assentior pro *κλυζων* reponenti *κλυων*.

701. *Ἰν' αὐτὸς ἦν παρσσυρὸς*] Verte, *Ubi ipse sibi erat vicinus*, Nullum alium scilicet vicinum habens. Non enim *συρὸς* *ventum quemvis*, sed *secundum ventum* significat, adeo ut *παρσσυρὸς* hic non potest esse *ventis expositus*.

702. *Κακοχρητονα*] Verte ad mentem *Scholiasæ*, *Malo suo sibi vicinum*. *αντιτυπον* resonantem, *repercussum*. Cl. MUDGE interpretatur, *pertinacem, nulli remedio cedentem*; melius sane, si cum eo etiam pro *συρον* reponis *πονρον*. Sed vide infra v. 1506. eandem prorsus loquendi formam, *συρον αντιτυπον*.

704. *Αποκλαυσειν*] *Deplorando leniret*. MUDGE.

709. 710. — *εἰτις ἐμπεσοί*

Φορβιδος ἐκ γῆ γὰρ ἔλειν] Lege *εἰτιν'* præeunte

Cl. MUDGE & ita verte, *Si quæ, folia scilicet, occurrerent quæ e terra altrice carpi possent*. Ante *ἔλειν* subauditur *ᾧτε*.

711. Rectius in *Aldina* ita legitur,

Ἐρπει γὰρ ἀλλοτ' ἀλλὰ pherecratius πολυχηματισος, epitrito scilicet secundo & ditrochæo catalecto in stropha hîc in antistropha opponuntur epitritus tertius & antispastus catalectus.

712. Τότε refertur ad *ἀνικα* in v. 715. Tunc — quando.

714. 715. *Ὅθεν ευμαρεὶ ὑπαρχῇ*

Πορων] Verte, *Ad illa loca unde copia sese offert cibi parandi*.

716. 717. 718. Distingue cum *Scholiasæ*,

Ὁυ φορβαν ἱερας

Γας Σπορον, οὐκ ἄλλων (subaudi τι) Αἱρων —

Verte, *Non pro cibo sacræ terræ semen, neque aliud quidquam capiens eorum quibus vescimur &c.*

720. 721. Ita hi versus constitui debent,

Πλην ἐξ ἀκυβόλων penthemimeris dactylica similis quatuor præcedentibus

Ἐμποτε τοξων πλανων, πλανοις dactylicus tetrameter

Ανυστει γαστρα φορβαν. ionicus a minore dimeter

acatalectus;

& in antistropha,

Ὁς νιν ποντοπορον

Δουρατι, πληθει πολλων μινων

Πατρων αγει προς αυλαν.

In versuum autem strophicorum secundo pro *πλανοις* Cl. MUDGE optime reponit *πλανοις*, & ita vertit, *Nisi si quando alatarum sagittarum celeriter ferientium ope aves in ventris cibum conficeret*.

723. 724. 725. Ita constituentur horum versuum metra,

Ὁς μινδ' οἰνοχουτο penthemimeris dactylica

Πωματος ἡδη δεμετι χρονον choriambicus trimeter
brachycatalectus

Λευστων δ' εἶπου γνοιη σατων εἰς anapæsticus dimeter
acatalectus

Υδωρ αλει παρσσυρνωμα. paroemiacus;

& in antistropha,

Σπερχειου τε παρ' οχ-

θαις, Ἰν' ὁ χαλκασις ανηρ θεοις

Πλαθει πασιν δειω πυρι παμ-

φαις, Οἷτας ὑπερ οχθων.

Exigente metri ratione, nec sine sententiæ comodo in stropha pro *ἵπου* reposui *εἶπου*, & in antistropha pro *παισι*, *πασιν*. Cl. MUDGE existimat per *σατων ὕδωρ* designari *aquam fontanam*, & opponi, non stagnis, sed fluentis. Vide v. 21.

V. 736. *Ἐρπ' εἰ θελεις*] Editor nuperus mavult *θενεις*, sed nihil immutandum est. Nondum enim Philoctetæ morbum ingruescentem fenserat Neoptolemus; nec quia sæpissime verbo *θενειν* utitur *Sophocles*, ideo & hîc quoque reclamantibus libris veteribus intrudi oportet.

751. *Διερχεται δυσνηος*] Distinguendum post *διερχεται*, & vertendum, *penitus me trajicit, ab miser*. MUDGE.

Forsan legendum *δυσνηον*.

767. *Τούπιταγμα*] *Doloris sarcina*. MUDGE.

771. 772.

— *πλανοις ισως*

Ὡς ἐξέπλησθη] Verte ad mentem *Scholiasæ*,

Prorsus quasi vagationibus saturata esset, peptis scilicet.

782. In *Aldina* legitur magis Attice *ἐκκλον*.

795. *Ἀλλ' οὐν δεδοικα μὴ μ' ἀτελης ευχη τεκνον*] Canterus reponendum censet *μὴ ματην ευχη*, Editor nuperus *Londinensis* *μὴ μ' ἀτελης ευχη* vel *μὴ μ' ἀτελην ευχη*. Mihi magis arridet vetus scriptura quam repræsentat *Aldina*,

Ἀλλὰ δεδοικ' ὡ παρ μὴ μ' ἀτελης ευχη,

nisi quod forsan melius adhuc legi potest *μὴ μ' ἀτελη γ' ευχη*. Ita versus erit non iambicus sed asynartetus e duobus penthemimeribus dactylicis, prout in *Trachiniis* etiam v. 1102. in medio systemate iambico inferuntur duo trimetri dactylici,

Ὡ γὰρ αἰδῶ διζαι μ'

Ὡ Διὸς ἀκτις πεισον,

ubi Hercules, ut hîc Philoctetes, acerbissimis doloribus excruciat, solito orationis tenore non amplius servato, in aliud metri genus erumpit. Diphthongus autem in *μοι* & similibus monosyllabis sæpe eliditur. Vide supra ad *Ajac*. v. 178. Facile porro & ex more, si minus placet emendatio nostra, subaudiri potest verbum substantivum *εἶται*.

V. 802. Ἐχετε τὸ πρᾶγμα] Verte, *Jam rem tenetis*, id est, *Causam quare ita gemo ac perturbatus videor*.
Cl. MUDGE interpretatur, *Proposito firmiter ad-
here, ne ab incepto quacunque de causa recedas*. Judi-
cet Lector.

807. Πως αὖτ' ἐμοῦ] *Quam opto ut mei vice* — MUDGE.

813. Ἀνακαλουμένῳ] *Quem adeo sæpe invocavi*. MUDGE.

817. 818. Lege juxta *Camerarianam* φησ.

839. Elegantius in *Aldina* ita legitur,

Καὶ δὴ μέντημι· τί δὲ δὴ πλέον φερονεῖς;

Verte autem juxta Cl. MUDGE, *Quid autem ultra
moliris?*

843. Καρὰ γὰρ ὑπᾶρξεται τοδὲ] Ex his verbis colligi
potest, Philoctetem supra in v. 830. & 832. vo-
luisse ut Neoptolemus ipsum in terram supinum
demitteret, illoque ejus propositum non capiente,
deinde v. 834. petivisse ut ipsum missum faceret,
quo facto, ipsum sese in terram dejecisse & caput
reclinasse. MUDGE.

851. 852. Οἰμασι δ' ἀντρεῖς] Verte, *Ab oculis arceas*.
Duorum autem horum versuum, primus antithe-
tico parum respondet, alter prorsus ἀμετρος est. Pro
ἀντρεῖς igitur ἀντρεῖς rescribendum, & ita metra
constituenda censeo,

Οἰμασι δ' ἀντρεῖς ταῖς ἀγλαῖς, dactylicus tetra-
meter

Α τεταται ταῖνν. dochmaicus;
& in antistropha,

Πεμπὲ λόγων φάμαν, ὥς πάντων
Ἐν νότῳ εὐδραχῆς.

855. 856. — πως δὲ μοι

Τάντευδεν φροντίδες ὄρας] Sententia postulare
videtur ut legatur ὄρα non ὄρας, ut sensus sit, *Vide
vero quomodo mihi curanda sunt quæ agenda restant*.

858. 859. Καεὶς τοι πάντων γυνῶν ἰζών,

Πολὺ παρὰ πόδας κρατὸς ἀννύται] Verte, *Occasio
enim consilio juncta magnam in rebus omnibus potentiam
obtinet*.

863. Κομπεῖν δ' ἐς' ἀτελὴ συν ψευδῶν ἀσχερὸν οὐνεῖς] Verte,
*Jactare autem incepta post mendaciorum etiam opem
adhibitam irrita turpe est dedecus*. MUDGE.

865. Importune prorsus & imperite, ex ignorata
metri ratione, infarctum videtur istud σ. Melius
Aldina,

Ὡς δ' αὖν ἀμείβῃ μ' αὐδῆς anapæsticus dimeter bra-
chycatalectus.

868. 869. Ὡς πάντων ἐν νότῳ εὐδραχῆς

Υπὸς αὐπνός λευατεῖν] Verte, *Egrotantibus e-
nim omnibus perspicax est somnus, quasi somnus non ef-
fet quod ad visum attinet*.

870. 871. 872. Ἀλλ' ὅτι δύναμι μακίστην.

Κεῖνο μοι γὰρ μέγιστον

Λαδρ' ἐξιδου ὅτι πρᾶξις] *Longe melius
in Aldina hæc ita leguntur,*

Ἀλλ' ὅτι δύναμι μακίστην, glyconius

Κεῖνο μοι κεῖνο λαδρᾶ pherecratius πολυζηματιστός

Εξιδου ὅτι πρᾶξις idem.

Verte, *Sed quam maxime potes hoc mihi, hoc occulte
dispice quid faciendum censes*.

V. 873. 874. 875. Οἶδ', οἶδ' ὄντιν' αὐδῶμαι, εἰ ταῦται

Τούτῳ γυνῶν ἰζεῖς, μάλα τοι

Ἀπορᾶ πυκνὸς ἐνιδεῖν παδῶ] Priores

duo versus, prout vulgo leguntur, antitheticis ne-
quaquam respondent. Horum primus haud paullo
melius ita in *Aldina* scriptus comparet,

Οἶδα γὰρ ὄν αὐδῶμαι, εἰ ταῦται,

sed pro οἶδα γὰρ ὄν rescribendum existimo οἶδα γ' ὄν,
postulante metro, ut versus sit dactylicus tetrame-
ter. Alter syllaba una antithetico brevior est; ut
constet igitur metrum quod anapæsticum est repo-
nendum videtur μάλα μιν τοι. Ita autem totum lo-
cum verte; *Nosti equidem quem dico, si ejusdem sen-
tentia es cum illo*, id est, si asportandum vel invi-
tum censes Philoctetem, *valde quidem ad resisten-
dum infirma sunt hujus a morbo incommoda, si a pru-
dentibus considerantur*. Summa cum arte Ulyssis,
omnium hominum Philoctetæ maxime invisī, no-
men hic reticet Chorus, veritus ne pronunciatum
hunc etiam somno sepultum excitaret. Hoc jam
post *Scholiassem* notaverat *P. Brumoy*.

876. 877. 878. Ita hæc metra constitui debent,

Οὐρεὺς τοι, τέκνον, οὐρεὺς, pherecratius

Ἀνθρ' ὁδ' ἀνομιματός idem

Οὐδ' ἐχὼν ἀρωγὰν ithyphallicus

Ἐκτεταται νογῶς dactylica penthemimeris.

Horum versuum primum ita verte, *Ventus secun-
dus tibi, ventus secundus aspirat nate*, id est, *Cuncta
conatibus tuis favent*. In his enim, ut & in præ-
cedentibus & sequentibus, Neoptolemo suadet
Chorus, ut dormienti Philocteti manus injiciat,
adeoque eum vi comprehensum vel invitum inde
abducat. Operæ autem pretium est animadverte-
tere, quanta cum arte, quantoque cum judicio,
nautarum horum gregariorum mores depingit
Poeta. Hi enim honesti decorique nullam ratio-
nem habentes, nulla misericordia, aut humanita-
tis sensu commoti, omnia per fas nefasque ten-
tare parati sunt, modo optata quam minimo cum
periculo consequantur. Talibus autem motibus
contrapositis, tanto magis conspicua enitet, ani-
mosque lectorum afficit, Neoptolemi generosa in-
doles, magnanimitasque egregia.

* M

V. 879.

V. 879. ΑΛΕΙΝΣ ὕπνος ἐδωκε] *Somnus in aprico*, prout hæc verba interpretatur *Johnson*, nihil ad scopum Poetæ facit. ΑΛΕΙΝΣ Dorice ponitur pro ΗΛΕΙΝΣ quam vocem per ἀφρων ἡλιθιος exponit *Hesychius*. Verte, *Somnus altus sensus expers est*.

880. 881. Hi duo versus unum constituere debent dactylicum tetrametrum.

882. 883. 884. Ita hunc locum distingui & emendari debere existimo,

Αλλ' ὥς τις γ' αὐτὸν παρακείμενος, dactylicus tetrameter

Ορα, βλάπτει· χμεῖα φέγγει· choriambicus dimeter hypercatalectus

Τοδ' ἀλωσιμον· εἰμὲ φροντίζῃ παῖ. ionicus a minore trimeter catalectus.

Verte; *Sed sicut aliquis orco propinquus (aspice) videtur, opportuna loquitur*, id est, opportunum nobis consilium suggerit; *præda hæc mea cura facilis tibi captu erit, o fili*. Vulgata nullum efficiunt sensum; non enim ideo quis mortuo similis est quia opportuna loquitur, nec omnino quidquam, nedum opportuna, tunc temporis revera loquebatur Philoctetes, somno quippe sepultus. Ad fulciendum autem metrum in primo versu particulam γε addidi.

885. Πονος ὁ μὴ φοβῶν κραττορ] Verte, *Labor periculi expers optimus est*. Hoc ideo dicit Chorus, ut Neoptolemo persuadeat, Philoctetem jam somno oppressum sine mora esse comprehendendum, ita enim nihil ex sagittis Herculeis fore metuendum.

886. Μὴδ' ἀφίσταται φρενῶν] Verte, *Et non ineptire*.

888. 889. Perperam hæc ita interpretatur *P. Brumoy*, quasi Philoctetes expectatus primo se solum relictum, & Neoptolemum una cum Choro abesse credidisset (ἐλπιδὸν ἀπὸν οἰκουρῆμα vertens, *spes meas fallentem custodiam*) deinde vero eos adesse animadvertens suspiciones suas excuset. Sed quicquid ex ista interpretatione huic loco accreverit gratiæ ac venustatis, id totum debetur ingenio isti, quo velut gentis suæ proprio gloriari solent Galli, cui inopinata omnia placent, quodque varietatem continuam aucupari amat. Idem fit dictum de ejusdem Scriptoris interpretatione versuum 909. 911. 930. 944. 973. quæ nobis exhibet, non quæ dictaverat Græca simplicitas, sed qualia excogitare solet acumen Gallicum, idque novissimorum etiam temporum.

890. 891. 892. Οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἀν' ἐξουχὸς ἔγω, Τλῆναι σ' εἰπὼς ὥδε τάρμᾳ τιμῶναι Μέναι παρόντα καὶ ζυνωφελοῦντά μοι] Verte, *Nunquam enim, o fili, bujus rei fiduciam habere*

potuissem, ut tu scilicet sustineres calamitates meas misericorditer adeo præstolari præsens & opem ferens.

V. 895. 896. Αλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις καὶ εὐγενῶν ὦ τέκνον ἢ σὺ] Parenthesi includi debent ista, εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις καὶ εὐγενῶν ὦ τέκνον ἢ σὺ. Verte, *Sed (generosa est enim & ex generosis orta indoles tua) omnia hæc &c.*

906. Πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς] *In morbi tui exasperatione quam modo vidimus*. MUDGE.

914. Κ' αὐτὸς ἀντρέου] *Et ipse etiam me firmiter prebende*. MUDGE.

933. 934. Λιπὼν μὲν οὐκ ἐγώ γε· λυτῆρος δὲ μὴ Πέμπω σὲ μᾶλλον, τοῦτ' ἀνίσταμαι πάλαι] *Mihi magis arridet scriptura Aldina & vulgatarum editionum, πέμπω, quanquam ex illa vix sensum ullum elici posse affirmat H. Stephani*. Sed fallitur vir eruditus; ἀπο κοινοῦ enim repetendum est τὸ πλὴν σελῶ, & ita instituenda constructio; Λιπὼν μὲν σὲ οὐκ ἐγώ γε τὸν πλὴν σελῶ, μὴ δὲ τὸν πλὴν σελῶ πέμπω σὲ μᾶλλον λυτῆρος ἢ εἰ ἐλπίον ἀν, τοῦτ' ἀνίσταμαι πάλαι.

950. Ideo forsan πύρ Neoptolemum vocat Philoctetes, quia nihil igne violentius aut exitiosius. Cl. MUDGE legendum conjicit Πύρσε, *O merito Pyrrhi nomen obtinens rutilantis cometæ instar*.

956. Τὸν βίον μὴ μ' ἀφελῆς] *Ut constet metrum legendum est ex Aldina μὴ μου φελῆς*. *Burg. in Daw. 437*

961. Οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λείω] Hoc ideo dicit Philoctetes, quia Chorum e Neoptolemi subditis constantem æque cum illo perfidiæ reos, atque insidiarum sibi structarum confcios, putabat. Hinc tamen colligit *P. Brumoy* Chorum non amplius in scena præsentem esse, & verba illa Philoctetæ v. 911. τούτοις δ' εἶσιν, ita interpretatur ac si Chorus istis dimitteretur, & celeri passu ripam versus antegrederetur, adeo ut solus relictus esset cum Philocteta Neoptolemus. Sed Neoptolemi mandatum, cui, non Philoctetæ, obtemperare tenebatur, expectare par erat Chorum; neque aliud verbis istis significatur, nisi Philoctetæ, ut molestia ipsum portandi absolveretur Chorus, deprecatio. Chorum autem ab Ulyssæ remissum (cujus tamen rei nulla apud Poetam fit mentio) redire putat ad v. 986. At ipsa Chori verba, eo ipso in loco, τοῖς τοῦδε ἀπὸ τοῦ λόγου, plane demonstrant omnia quæ præcedunt coram Choro dicta fuisse. Viro erudito suppositionem suam concedamus, quid inde venustatis huic scenæ accedat, aut quomodo reditu Chori pathos augeatur, quæ ambo ab eo venditantur, me non intellectu assequi posse fateor.

V. 967.

- V. 967. 968. Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φηναῖται δίδει,
 Ως ἀνδρ' ἔλων μ' ἰχθυον, ἐν βίᾳς ἀγεί] Verte,
 Et se Argivis venditare vult, quasi me viribus valentem cum cepisset, vi abducatur.
974. Lege juxta *Camerarianam* φησ.
977. Ἀλλ' αὖ θανούμαι] Nullum hīc habet sensum particula αὖ, summopere igitur mihi placet scriptura a *Scholias*te conservata, & ab *H. Stephano* probata, Ἀλλ' θανούμαι. Ita *Electr.* v. 821. θανέω βίον.
986. Ita omnino cum *H. Stephano* interpunge,
 Τί θρωμεν; ἐν σὶ καὶ τὸ πλεον &c.
995. 996. — Nun d' αἰλλοῖσι δίδει
 Οἷς εἰκός] Verte, *Nunc vero fraudibus istis, iis quibus par est, reddibitis.*
1007. Οὐδ' ἢν δέλη θρασεῖς ποτ'] Lege omnino ex *Aldina* probante *H. Stephano* θρασεῖ.
1009. Τολμῶσατε] Lege juxta *Aldinam* τολμῶσατε pro τολμῶσατε, a τολμῶναι, nulla enim analogia formatur istud τολμῶσατε.
1018. Τοῖς θεοῖς ψευδεῖς πείθεις] Verte, *Cum deos mendaces effeceris.* Hæc *Ulyssēm* quasi pejerare solitum arguens dicit *Philoctetes*.
1027. Αἰπύνων βαδίζον] *Excelsus situs.* Antrum ubi habitabat *Philoctetes*, quia in loco editiore (vide supra v. 29.) ponebatur, climacis gradui summo hīc comparatur, unde sese præcipitaturum mox ille minatur.
1029. Κρατ' ἐμὸν τοδ' αὐτίκα] Κρατὶ accusativum nunquam neutrius esse generis puto, quanquam *Eustathius* ad *Homer.* p. 700. l. 62. aliter sensisse videtur. Dicit enim, hunc ipsum, ut opinor, locum respiciens, παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρατὶ εὐρίηται κοινότερον. Aliquando tamen de hoc dubitat, ut p. 976. l. 6. τὸ τῆς παλαιῆς λέξεως γένος οὐ παντὶ εὐδύηλον, τοσοῦτον δὲ μόνον δύηλον ὅτε οὐ τεθνήκευται. Sed quod ad hunc locum attinet, nihil ex eo certi colligi potest de hujus vocabuli genere. Nam τοδ' cum αὐτίκα, ut opinor, jungi debet, ut sensus sit, *hoc ipso temporis momento.*
1036. Πεσέλημα στυπτοῦ metaphora a clypeo ducta.
1044. Καὶ νῦν δὲ μ' ὦ δύστηνε] Lege juxta *Aldinam*, Καὶ νῦν ἐμ' ὦ δύστηνε.
1047. Lege πύξαιμην.
1048. Ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδέν] Verte, *Sed nihil enim &c.*
1051. Γελῶμενος παρὲς σου γὰρ καὶ τῶν Ἀτρεΐδων] Melius *Aldina* σου τε καὶ τῶν Ἀτρεΐδων.
1052. Διπλὸν στρατηγῶν] Melius *Aldina* Διπλὸν στρατηγῶν.
1056. Pro ἐκβαλον legendum est juxta *Aldinam* ἐβαλον, Attici enim nunquam augmentum abjiciunt. Lege etiam *Camerariana* præeunte, φησ.

V. 1057. Ita metrum claudicans ex *Camerariana* restitue,

Καὶ νῦν τί μ' ἀγείτε; π' μ' ἀπαγέδαι, τοῦ χερσίν;
 1060. Εὐξείδ' est εὐξείδαι; Ita rite præibit sequentibus αἰδῶν, ἀπειδῶν. Neque obstat diphthongi αἰ elisio sequente vocali brevi, talem enim elisionem in verbis admittunt Attici. Vide *Eurip. Orest.* 493. *Heracle.* 335. 689. *Ion.* 40.

1065, Εἰπεῖ οὐτ' ἀν' ὁλοῦν] Lege ex *Aldina* εἰπεῖ οὐποτ' ἀν' ὁλοῦν, ut diphthongorum hīc, ut sæpe alias, fiat crasis.

1122. Οὐ γὰρ ἐτ' ἰχθῶν] Legendum est omnino, postulante & metro & sententia, οὐ γὰρ ἐτ' ἰχθῶ, non enim amplius prohibeo vel detraho.

1125. 1126. Ita horum versuum metra constituenda,

Οὐκ ἀλλοθεν ἔχῃ πύχῃ τὰδ' glyconius πολυρhythμῶς

Ἀπο μείζονος basis iambica.

1128. 1129. Ita hī versūs, ut antitheticis respondeant, sunt constituendi,

Τοῦ λήγοντος δαμῶνος εἰ- choriambicus dimeter a-catalectus

λοῦ το καλῶν ἔλεον antispaeticus hemiholius.

Verte, *Potius quam meliorem fortunam, maluisti quod pejus est eligere.*

1137 — 1140. Οὐ πᾶσαν ἀπ' ἐμῶν ὀπλῶν

Κραταῖαις μετὰ χερσίν

ἰχθῶν' ἀλλὰ μοι ἀποπα

Κρυπῆα τ' ἐπὶ δολιχῶς ὑπερὺ φρενός] Particula ἀλλὰ oppositionem aliquam inter ea quæ connectit, aut saltem ea se mutuo quodammodo respicere indicat. Ejusmodi tamen nihil reperies prout locus hīc nunc legitur. Deinde, qualis est ista constructio, ἰχθῶν πᾶσαν ἀπ' ὀπλῶν μετὰ χερσίν, ut significetur, *volucres sagittis trajectos manibus apprehendere?* Quorsum denique otiosum istud epitheton κραταῖαις, cum non validarum, sed quarumvis, manuum opus sit volucres sagittis transfixos, & in terram delapsos, tollere? Ego aliud prorsus hīc voluisse Poetam existimo, & pro ἀπ' ἐμῶν ὀπλῶν, ἐπ' ἐμῶν ὀπλῶν reponendum, ut sensus sit, *Non vi manuum arma mea alata occupans, sed &c.* ἰχθῶν ἐφ' ὀπλῶν est ἐπὶ χερσίν ὀπλῶν, *armis manus injiciens.* Ita *Oed. Colon.* v. 903. Εἰπὼς αὐτοῦ ξένη, *In eum manus injice o hospes.* Cum ἰχθῶν autem subaudiri debet ἐκρατήσε μοι, vel ὠλεσε με, quod ex altero quidem sententiæ membro repetendum erit. Ut constructio enim integra sit, scribi illic oportuit pro ὀπλῶν, ὑποδύναται ἐκρατήσε μοι, sed Poeta orationem deflexit,

& ea quæ posteriori sententiæ membro necessaria erant posuisse contentus, quæ ad prius membrum accommodari debebant, subaudienda reliquit. Ponenda autem est commatis nota post *ολοιμα* in v. 1134. periodi nota post *πεσσερων* ad finem v. 1136. & commatis denique, non coli, nota post *ιων* in v. 1139.

V. 1141. Lege juxta *Aldinam*,

Ιδμεαν δε νιν dochmaicus.

1145. 1146. 1147. Ut constent metra, & antitheticis respondeant, ita hos versus emendandos & constituendos esse censeo,

Ουδε σε γε δολος εχ' dochmaicus sive iambica penthemimeris

Υπο χειρος γ' εμας συρεσαν glyconius πολυρημα-
πτος

Εχε δυοποτμον basis iambica.

post *χειρος* ad fulciendum metrum interposui το γε.

1152. Ut hic versus antithetico respondeat legendum videtur,

Ποντου διπρος εφημενος εγ- hepthemimeris dactylica

γελχ μου &c.

1154. *Ταν εμαν μελεον τροφαν*] Arcum Philoctetæ vic- tum ejus appellari durissimum videtur *Wesselingio* Observat. pag. 213. 214. ideoque *τροφον*, *nutricem*, fuisse olim a *Sophocle* scriptum suspicatur. Atque emendationem quidem hanc & ingeniosam esse & elegantem non diffiteor, necessariam vero aut veram minime existimo. Nemini enim, opinor, cui veterum Tragicorum scripta familiariora, aut audax nimis, aut insolens videbitur translatio, qua victus ipse, pro arcu cujus ope victum sibi parare solebat Philoctetes, ponitur.

1156. *Ω τοξον φιλων, ω φιλων*] Longe malim cum *H. Stephano* & *Editore* nupero *Ω τοξον φιλον*, quanquam etiam *φιλων* admittit metrum.

1158. Ut metrum antithetico respondeat rescribendum est *ελενον*. Vide supra v. 891. *Ιλναι σ' ελενωσ ωδε*.

1159. 1160. — *τον Ηρακλειον*

Αεθλον ωδε σοι

Ουκεπ' χρησμενον το μεδυστερον] Quidquid de sensu vocum *τον Ηρακλειον αεθλον* statuendum sit, certum est *H. Stephani* conjecturam, reponentis το pro τον, recipi non posse. Præterquam enim quod hiatus in iucundum introducat, articulus iste nunquam vocativo jungitur, nisi immediate præcedente ω vel ω συ, ut supra v. 263. *ω πα πατρος ούξ Αχλεις*. Ita autem locum verti debere existimo; *Cum Herculei labores ita te in posterum non amplius*

sint usuri; id est, Cum dehinc non amplius in facinoribus pulcherrimis patrandis, sicut olim cum in manibus Herculis esses, usurpabere.

V. 1162 — 1167. Philoctetes eorum, quæ paullo ante v. 1090. dixerat Ulysses, memor, hujus manibus arcum suum denuo tractatum fore existimabat. De hoc igitur, non de Neoptolemo, quod *H. Stephano* placuit, loquitur. Neque enim æque Neoptolemo ac Ulyssi conveniunt ista, *πελυμνηων ανδρος, & αιχρας απατας, & συρον φωτ' εχθοδεν*. Ver- sum autem 1166. ita interpretatur *P. Brunoy*, quasi turpem originem Ulyssi exprobraret Philoctetes; sed qua constructione sensum istum ex Poetæ verbis eliciat divinare nequeo.

1166. 1167. Metra hæc anapæstica sunt, & ita constitui debent,

Μυει απ' αιχρων ανατελλονδ', ισ' εφ' dimeter aca-
talectus

Ημιν χαλ' εμνησται Οδυσσεις. paroemiacus.

Recte autem meâ quidem sententiâ *Cl. Mudge* pro *απ' αιχρων* reponendum conjicit *επ' αιχρων*, ut præpositio cum participio conjuncta efficiat *επαι- τελλονδ'*, alia super alia cumulantem, & genitivus *αιχρων* a *μυει* pendeat.

1168. 1169. 1170. *Ανδρος τοι το μεν ευ δικαιον ειπειν,*
Ειποντος δε, μη φθονεργν

Εξωται γλωσσας οδυναν] Verte ad men- tem *H. Stephani*, *Quæ in homine*, id est, in Ulysse, bona sunt æquum est eloqui, & dum eloquar te non ef- fundere invidiosam linguæ petulantiam.

1171. 1172. *Κενος δ' εις απο πολλων*

Ταχθεις, τουδ' ευφημοσυνα] Legendum om- nino *εφημοσυνα* cum *H. Stephano* censeo astipulanti- bus etiam *Aldina* & *Scholiasse* vetere. *εφημοσυνα* a Correctoribus metri rationem ignorantibus pro- fectum verisimile est. Versus enim est glyconius *πολυρημαπτος*, in quo metri genere dispondæum vel epitritum quemvis pro lubitu in prima sede, in se- cunda vero etiam choriambum ponere licet. Vide *Hephæst.* p. 59. 60. Verte autem ad mentem *Came- rarii*, *Ille vero* (Neoptolemus scilicet) *unus a multis missus, hujus* (Ulyssis) *consiliis instructus.*

1178. 1179 *Φυγα μη ουκετ' απ' αυλιων*

Πελατ] Verte, *Non amplius cum cautione, fugientium instar, mihi appropinquate e latibulis ves- tris.* Quod vero *Canterus* pro *πελατ* rescribi jubet *ελατ*, nescio an Græce dicitur *φυγα ελαν*, ut signifi- cetur, *fugientes currere*, sed etiam si hoc concedatur, minime saltem necessaria est hæc emendatio.

1184. *Εξπιτε νυν καλον*] Distinguendum censeo post *επ- πιτε*, ut *καλον* regat infinitivum *κορεσται* in versu se- quente.

quente. Καλον autem eandem vim hîc habet ac εν καλω, εγκαιρον.

V. 1186. Ita hic versus juxta Aldinam restituendus est,

Εμας παρκος αιολας antispassicus hemiholius.

Prout hæc nunc leguntur præcedens anapæsticus cretico terminatur. Cl. autem MUDGE interpretatur αιολας, ex morbi virulentia maculis inter-
simila.

1190. 1191. Metra ab antitheticis longe discrepant ita forsân restituenda,

Μηκετι μηδενοσ κερστων οδα

Πεμπει βιοδωροσ γ' αια —

Verte, Nullum amplius animal in potestatem redacturus ex omnibus quotquot ei obviam mittit alma terra.

1192. 1193. Περοσ θεων ειπι σεβη ξεινον πελασσον

Ευνοια πασα πελατων] Verte, Per deos obsecro si quam hospitis reverentiam habes hinc accedito qui omni cum benevolentia vicissim te adit.

1195. Αποφειν] Ut metrum antithetico respondeat, lege juxta Aldinam αποφειν.

1196. 1197. 1198. Οικτεα γαρ βοσκειν' αδυνσ

Δ' εχειν μυειον

Αχθος ω' ξυνοικει] Lege cum Editore Cantabrigiensis εχει, & ita verte, Misere enim alitur, morbus scilicet; stultus vero mille habet ærumnas quibuscum habitat.

1199. 1200. 1201. Παλιν παλιν παλαιον

Αληγη' υπειναισας με

Ω λωσε των πειν εντοπων] Verte, Iterum, iterum, veterem injuriam in memoriam revocasti, o optime, ab iis mihi factam qui olim huc appulerunt; a Græcis scilicet & præcipue ab Atridis & Ulyssæ. In versu autem 1200. delendum est το με quod ab Aldina abest.

1205. Concinnius quoad metrum ita hic versus in Aldina legitur,

Τρωαδα γαιαν μ' ηλπισας αζειν anapæsticus dimeter acatalectus.

1208. — 1214. Ita hi versus constitui debent,

Χο. Φιλα μοι, φιλα ταυτα παρηγγελιασ ε- anapæsticus dimeter acatalectus

κοντι τε πρσασειν. dactylicus dimeter

Ιωμεν, ιωμεν, dochmaicus

Ναοσ ιν' ημιν τετακται pherecratius

Φι. Μη πρσσ αραιου Διοσ ελθης anapæstica hephthemimeris

Ικατευω. Χο. μετσιαζ. Φι. ω ξεινοι anapæsticus dimeter acatalectus

Μεινατε πρσσ θεων. Χο. τι θροεις; idem brachycatalectus.

In versu autem 1210, non necesse videtur cum Scholiaste & Bosio in ellipseων Græcarum syntagmate ad genitivum ναοσ subintelligere præpositionem επι, dici enim potest, genitivum istum regi ab adverbio ινα, perinde ac si plenius scripisset Poeta, Ιωμεν ενταυθα της ναοσ ινα ημιν τετακται.

V. 1220. 1221. Τι ριζοντες αλλοκοτω γαμα

Των παροσ ων περυφανες] Forfan le-

gendum est παρωσων, ut sensus sit, Quid facturi eorum quæ prius protervo animo rejecturus videbaris. Vulgata certe nullum prorsus exhibent sensum. Primam autem in αλλοκοτω rite hîc corripi ostendimus ad Oedip. Tyran. 475. Vide etiam Antig. 142.

1222. 1223. Ita potius hi versus constituendi,

Ου τοι γεμεισθον αλυοντα ionicus a majore trimeter brachycatalectus

Χειμειω λυπα penthemimeris dactylica.

1225. Hic versus in duos dochmaicos ita dividendus,

Βαδι νυν ω ταλαν,

Ωσ σε κεινομεν.

1228. Βρονταισ αυταισ μ' εισι φλογιζων] Valckenar. Animadv. ad Ammonium p. 76. ex auctoritate Scholiastæ reponi jubet Βρονταισ αυταισ; sed mihi, fateor, longe magis arridet vulgata lectio, quæ fide codicum satis se tuetur.

1231. Ita hunc versum scriptum oportuit,

Αρδραν απωσαι ηλ' ω ξεινοι εν γε μοι.

1239. 1240. Hæc unum constituunt versum, antispassicum scilicet dimetrum catalectum sive hephthemimerin iambicam,

Χο. Τι ποτε; Φι. πατερα ματευων.

1241. 1242. Ita hi versus constituentur,

Χο. Ποι γας; Φι. εις αδου penthemimeris spondaica

Ου γαρ εσ' εν φαιε γ' επι. periodus.

1245. 1246. Hi versus ita constitui debent,

Οσ γε σαν λιπων ιερων glyconius πολυζηματισσος

Λικαδ', εχθροισ εβαν Δαναοισ idem

Αρωγοσ, ετ ουδεν ειμι pherecratius.

In versu autem secundo legendum est forsân εχθροισ τε βας. Mutationem certe hanc aut similem aliquam postulare videtur syntaxeos ratio. Forfan etiam melius sententiæ & constructioni consultum erit, si, cæteris intactis, reponamus in ultimo versu ειτ', id est, ειτα, pro ετ'. Statuat Lector. Ita versus iste periodus evadet.

1247. Ομου, una omnes, universi. MUDGE.

1250. Περοσ ημασ δευ' ιοντ' ελευσσομεν] Recte Johnsonus (quod ex versione ejus constat) legit ελευσσομεν.

V. 1258.

V. 1258. Το πειον] Lege juxta Aldinam τον πειον; sub-
telligitur enim ανδρα.

1266. Lege juxta Camerarianam φης.

1267. Δις τῶντα βουλει] Lege cum Scholiaste τ' αὐτά.

1271. Lege juxta Camerarianam φης.

1281. 1282. Εὐν' τῷ δικτῶν τιν' σὺν οὐ τὰς φρεσιν.

Αλλ' οὐδὲ τοὶ σὴ χεῖρι πειδομαι το δραν] Verte,
Cum justitia a me stet, quæ mihi timenda oggeris non
metuo; sed neque manus quidem tua auctor mihi erit
quid faciam. Ad το δραν subaudienda videtur præ-
positio κατὰ.

1283. Οὐτ' ἀρὰ Τροσιν ἀλλὰ σοὶ μαχόμεθα] οὐτ', cum non
aliud præcedat τε, hic est οὐπὶ, non οὐτε.

1340. Τιν' ἀνδρα πολέμιον] Lege omnino juxta Aldinam
τι μ' ἀνδρα πολέμιον.

1344. Τοῖς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκρυκας] Qui ut legationes sibi
ab Achivis committantur mendaciis efficiunt.

1368. Ως αὖν αὐτὸς ἥλιος] Legendum videtur αὐτὸς ἥλιος.
Pronus sane in hac voce Librariorum error, nec
raro in hisce notis animadversus.

1371. Ἀσκληπιδῶν] Lege juxta Aldinam Ἀσκληπιδῶν
postulante metro.

1388. Ἀπεισσω] Non obtemperabo. MUDGE.

1390. Ἀλλ' εἰκάζω δὴτ'] Sed esto, cede tandem. MUDGE.

1392. Πῶς ὦ τὰ πῦρ ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κυκλοι] Recte vidit
Camerarius voce κυκλοι hic designari Philoctetæ o-
culos.

1402. Οἷτε σὺν καλυβεῖσιν] Malim hic rescribere οἷ γε
σὺν, quam cum Cantero in versu sequente οἷτε τὸν
αἰθλῶν.

1403. 1404. 1405. — οἷ τὸν αἰθλῶν

Αἰαντ' ὅπλων σου πατὴρ ὕπερβον δίκην
Ὀδυσσεὺς ἐκρίναν] Hic Poeta oblitus
videtur eorum quæ ipse, a Neoptolemo quidem
ficta, at a Philoctete, quasi ita revera gesta erant,
credita posuerat supra v. 415. & seqq. MUDGE.

1419. Πανσύντας ἀλγοῖς, καὶ πτοσζόντας νοσῶν] Forfan καὶ πο-
σζόντας.

1420. Lege juxta Camerarianam φης. Δεῖνον αἰῶν, Fa-
bulam prodigiosam. MUDGE.

1423. Πῶς γὰρ τις αἰχμνοῖτ' αἰ ἀφελουμένους] Sententia pos-
tulare videtur ut legamus ἀφελουμένους. Verte, Quo-

modo enim quis eos erubescat quos beneficiis devinctos
habet. Philoctetem scilicet intelligit Neoptolemus,
prout ex illius responso patet.

V. 1442. 1443. Nulla hic habetur commatis trochaici
ratio.

1461. Ut constet metrum omnino legendum est τα
Διὸς τε φρεσιν.

1468. Εἰ τῶν πονῶν τανδ' εὐκλεα θεῶν βίον] Nihil hic mu-
tandum est, nec opus est copula; eadem enim est
constructio ac si subaudiretur δηλονότι.

1479. Καὶ σοὶ ταῦτ' Ἀχιλλεύος τέκνον] Rescribendum om-
nino est ταῦτ'.

1496. Καίεος καὶ πλοῖς.] Dele Aldinam secutus periodi
notam post πλοῖς, qua vox cum ὁδε jungi debet.

1501. Κρύπος ἀρσὴν] Frigor vebemens, Ita etiam Noster
in Polyxena apud Stobæum Ecl. p. 165.

Ἀχρεῖντος ὀξύπληγος ἀρσενας χρας.

1502. 1503. Οὐ πολλὰ κὶ δὴ τούμῳ ἐτεγχεῖν
Κρατ' ἐνδομυχὸν πληγῇσι νοτοῦ] Legendum
puto ἐτεγχεῖν κρατ' ἐνδομυχόν. Accusativus enim κρα-
τα sine verbo a quo regatur hic stare non potest.

1506. Χειμαζόμενον] Morbi doloribus agitato. MUDGE.

1511. Πεμψὼν ἀμεμπτῶς] Deduc incolumem. MUDGE.

1515. Lege juxta Aldinam αἰθλῶν, quomodo etiam ex
conjectura rescripserat Bentleius.

In SCHOLIA Vetera.

98. Hoc Scholium ad hunc versum perperam re-
fertur, cum ad v. 100. certissime pertineat, quem
optime etiam interpretatur.

138. Lege δρωτ' οἱ κρατούντες, & Τουνεκα γὰρ βασιλῆες.

431. In Stephaniana ita Poetæ verba scripta reperi-
untur, Δὺ αὐτὸς δειν' ἐλάξας, quæ scripturæ varietas
specie emendandi tolli non debuit.

600. Legendum videtur οὐσπινας ἀκουεῖς, Scholiastem e-
nim ὥπερ, non ὡσπερ, legisse verisimile est.

651. Malim ἐπεχόντα.

866. Pro ἡμέρα malim ἡμέρα.

In Triclinianam Metrorum Enarrationem.

1130. Lege το ια καὶ το ιγ δακτυλικά εἰσι κατὰ γὰρ.

N O T Æ

I N

SOPHOCLIS FRAGMENTA

EX EDITIONE

GROTII in Excerptis & STOBÆO.

ATHAMAS Primus.

Hujus Fabulæ argumentum habes apud *Apostolium* Proverb. xiii. 46.
Βενεζουσις λεαινης. Hefych.

ATHAMAS Secundus.

De hujus Fabulæ argumento vide *Schol.* ad *Aristoph.*
Nub. 256.

*Hæc ad eandem fab. pertinere docet Brunck
 ad Soph. fragm. p. 3.*

AJAX Locrus.

Σοφίη τυράννοι τὰν σφῶν συνουσία] Hic versus a Platone in
Theage, & in lib. viii. de Republica, *Euripidi*
 tribuitur, quem sequitur *Stobæus* tit. 46. edit. *Ges-*
ner. 48. edit. *Grot.* sed & *Sophocli*, & huic etiam
Sophoclis fabulæ, contra Platonem, diserte asseri-
 tur ab *Aristide* in *Orat. Platonic.* pro iv. viris
Opp. tom. ii. edit. *Jebb.* p. 288. & ab *A. Gellio*
Noct. Attic. xiii. 18. Dubie loquitur *Themistius*
Orat. vi. edit. *Harduin.* p. 72.

— κατὰ στήθεσσι κυνός

Σπόλας Διόνυσος, πεισχυλπορον δεσπ. *Suid.* voce Σπόλας &
Schol. ad *Aristoph.* *Aves* v. 934.

Και πῆξα καὶ φορμικτα. *Schol.* ad *Eurip.* *Alcest.* 446.
 Forsan πῆσαι.

Inter *Euripidis* Fragmenta a *Barnesio* collecta sex fe-
 quentes exstant versus, inter illius *Oilei* reliquias
 collocati, quos tamen & *Cicero*, qui eos Latino
 carmine donavit, *Tusc. Quæst.* lib. iii. §. 29. &
Stobæus tit. 115. edit. *Grot.* & p. 851. edit. *Wechel.*
Sophocli tribuunt. Illos ex *Ajace Locro* defuntos
 cum *Davifio* existimo.

Τοις δ' ἂν μεγίστοις καὶ σφωτάτοις φρεσὶ

Τοιοῦσδ' ἰδοὺς ἂν, οἷος ἔστι νῦν ὁδὸς,

Καλῶς κακῶς περὶ σπινθὴν συμπαράσινται.

Ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχὸς τὸ πρῶν,

Μάστιγ' ἐρεῖσθαι τοῦ βίου παλιντρέπον,

Τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

ÆGEUS.

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὅρισ' εἰς αὐτὴν ἐμοί

Πρεσβεία νειμάς τῆσδε γῆς. Τῷ δ' αὖ Λυκῷ

Τὸν ἀντιπλευρὸν κῆπον Εὐβοίας νειμῶν.

Νίσφ δὲ τὴν ἀγομαλὸν ἐξαιρεῖ χθονά

Σκίρηνος ἀκτῆς. Τῆς δὲ γῆς τὸ πᾶν νοτῶν

Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γιγαντίας ἐκτρέφων

Εἰληχέ Παλλὰς. *Strabo.* lib. ix. p. 601. edit. *Almelov.*

Εκλυομένη οὐκ ἐγώ γε χερσὶν γ' ὄρω. *Steph. Byzant.* voce Χάρσα,

ubi *Salmasius* legit χερσὶν ὀφιν

Κεῖται στήθεσσι πνεῦρα καὶ κατὰ ῥάχιν

Πλεῖον ἀλοῖσται. Ita enim legendum censeo apud *Pollu-*

cen. x. 160. Vocalem brevem, etiam eam quæ

πλεῖον ἀλοῖσται. *Brunck* ad loc. vocem

voctem terminat, sequente p, rite apud Atticos produci, jam antehac a Dawesio edocti pluries monuimus. Vide *Hemsterbus.* ad locum.

Πως δὲ ὁδουεν ἑμῖος ἐξέως λαδων. *Schol.* ad Pindar. Pyth. v. 55. *Valckenar.* ad *Ammonium* p. 194. pro ἑμῖος reponendum conjicit οἷος, *solus.*

Ὡσπερ γὰρ εὐφυλλοῖσιν αἰχρεῖς μακρὰς

Κἄν ἄλλο μὲν, ἀλλὰ τοῦκείνης κατὰ

Κινεῖτ' ἐν αἰραῖς, κἄνακουφίζει πῆρον. Ita enim legendum puto apud *Scholiam* ad Homer. *Odyss.* η. 106. ubi perperam etiam legitur Σοφοκλῆς ἐν ἄρῳ pro ἐν Αἰρεῖ.

A I X M A Λ Ω Τ Ι Δ Ε Σ.

Πατὴρ δὲ χρυσὸν ἀμφιλύκῃ εἰσδύς κρουπάλα. Ita legendum puto apud *Hesych.* voce *Ἀμφιλύκα*. Ex anapæsto autem in quarta sede conjicere licet hanc fabulam fuisse Satyricam.

Προσπικνύσεται πλεῖω. *Hesych.* voce *Επιπικνύεται*.

Καὶ Βωμῶν ἐχέρας λαδὼν *Steph.* *Byzant.* voce *Βωμοί*.

Καὶ νησιώτης καὶ μακρὰς Εὐρώπας. Idem voce *Εὐρώπη*.

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τὴν Χρυσήν. Idem voce *Χρυσή*.

Τῷ φρεσὶ σου καλὰ μὲν ὥσπερ ἐν λυρᾷ. *Pollux.* iv. 62. *Schol.* ad *Aristoph.* *Ran.* v. 233.

Ἐσπεῖσα βαίαις κυλινκός ὥς δὲ δεύτερα. *Suid.* voce *Βαίαι*.

Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φάυλα νικῆτας ἐχῶ. Idem voce *Φαῦλος*. *Ety-molog.* *Magn.* voce *Φαῦλος*.

Σπέρτου καθάρτης, κἄπομαγματῶν ἰδεῖς,

Δεινός τε ἀπομακτῆς τὴν μεγάλων συμφορῶν. *Harpocratio* voce *ἀπομακτῆς*. Versus a *Grotio* editus a *Suida* voce *ὑποπαιτός* ex *Ἀρχιμαλώτοις* excitatur, ut & a *Scholias* in *Nicandri Theriaca*.

A I X M A Λ Ω Τ Ο Ι.

Ἀπὸ μὲν ἡμῶν, ληῖδος ὥς, πικρὸν χαλεπὸν. *Pollux.* x. 190. ubi vide *Hemsterbus.*

Ἀχύνῃ Λυδῆς κερκίδος. *Hesych.* voce *Ἀχύνῃ*.

A K P I Σ I O Σ.

Stob. *Floril.* p. 51. Retinendum omnino & Βοῶ πῆ, non legendum cum *Grotio* Βοῶ τις; patet enim e versu sequente hæc dicta esse a quodam clamorem audiente, non ipso clamante. Metri etiam ratio postulat ut rescribatur « ὕλακτῳ ματῆν, præterquam quod λακτῳ vox nihili est.

Idem. p. 457. Θάρσει γυναι' τα πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ
Πνευσσάτω νυκτός, ἡμέρας μαλασσέτω] *Verte,*
Bono sis animo, mulier, malorum plurima, sicut som-
nium, noctu furentia, die leniuntur.

A L E A D Æ.

Stob. *Florileg.* p. 331. Παντα. καλάρκει τοῦδε καλῶντα παῖτος,
Ἐπερ πεφύκε. γ' εἰ δὲ μὴ, τίς αὖ βλάσῃ]

Scripti libri, habent, fatente *Grotio*, μείζων βλάσῃ, unde ex conjectura reposuit *Gesnerus* μέγαν βλάσῃ; recte, judice *Valckenario* ad *Eurip.* *Phaniss.* v. 923. cui omnino assentior.

Adde Fragmenta quæ exstant apud *Stobæi Florileg.* ex edit. *Grotii* p. 83. 381. & 371. ubi v. 3.

Τυραννίδος θακουσὶν ἀρχὴν ἔδρα,

pro θακουσὶν, quod ex conjectura est *Salmasii*, *Grotianorum* codicum unus habet τ' ἀρουσὶν, ac cæteri libri & scripti & editi ἡκουσὶν, unde reponendum puto,

Τυραννίδος γ' ἡκουσὶν ἀρχὴν ἔδρα —

& v. 7. claudicat metrum ita forsitan restituendum,

Καὶ ὥς τα βᾶτα δὴ κοῖποτ' ἀν πένης αὐτῇ —

& v. 8. Μὴδ' εὐτυχῶν, rectius omnino apud *Plutarchum* legitur, οὐδ' εὐτυχῶν, exigente scilicet linguæ indole cum præcesserat οὐποτέ. Et v. 10. Γλασση σφον τιθῆσιν veriorē puto scripturam codicum *Stobæanorum* Γλασση, casu recto, quibus astipulantur etiam editiones *Plutarchi* de *Audiend.* *Poet. Opp.* p. 21. Denique v. 11. 12.

Μονὴ δὲ χαλεπὴ καὶ νοσὴν ἐξουσία

Παρεστὶ αὐτῷ, κἄπομαγματῶν κακῶν —

Verte, *Illi vero soli competit ut simul & gaudeat & vitio laboret, & mala sua pulchra sub specie occultet.*

Νομῶς δὲ τίς κερκίδος ἀπ' ὀρθῶν παγῶν

Καθεῖσθαι ἐλαφός. *Ælian.* *Hist. Animal.* vii. 39.

— μύζας ἀεὶσιν καὶ κερκίδος

Στορδυγῆας εἰσπον. Idem *ibid.*

Versus autem quem e *Clement.* *Alexandrin.* *Stromat.* lib. vi. p. 741. edit. *Potter.* desumptum edit *Grotius* in excerptis, rectius in ejusdem *Stobæo* p. 333. ita legitur,

Ἀπαν τὸ χρῆσιν, γνησιαν εἶχει φύσιν —

quod & observavit *Potterus* ad locum.

ALEXANDER vel ALEXANDRA,

Utrumque enim nomen huic Fabulæ apud *Hesychium* tribuitur.

Οὐ γὰρ τί θεῖον τοῖσιν ἀνθρώποις πέπει. *Steph. Byzant. voce*
Asu.

Βοτὸν νικῶν ἀνδρὲς ἀσπας. τί γὰρ; *Idem ibid.*

Στείλῃ ἀγροῦσιν ὄχλον. *Eustath. in Homer. Il. E. p. 533.*

ΑΛΕΙΤΗΣ vel ΑΛΗΤΗΣ.

Stob. Florileg. p. 363. Γένος γὰρ εἰς ἐλεγχὸν ἐξίον καλὸν
 Εὐκλείαν ἀν κτηνῶντο μᾶλλον ἢ ψυχῶν]

*Verte, Generis enim nobilitatem si experimentis probe-
 tur gloriam potius quam reprehensionem sibi acquisitu-
 ram credibile est.*

Idem. v. 435. Ἡ σμικρὸν, ἢ τὸν μὲν δαμῶν τιμωμένον] *Ma-
 lim, ἢ τὸν μὲν δαμῶν.*

Idem p. 445. v. ult. Lege πούτχει.

*Addo Fragmentum quod apud Stobaeum exstat Tit.
 xxxvi. p. 145.*

ALCMÆON.

Εἰδ' ἐν φροντιστῇ εἰσιδὼμι πῶς φρονῶν

Επιβῶν καλὸν σέ. *Porphyr. Quæstion. Homeric. §. 1.
 edit. Barnes.*

Τὴν Αλφειοῦσαν ἢν ὁ γέννηται πατὴρ. *Priscian. de metris Co-
 micis p. 1328. edit. Putsch.* a quo excitatur in ex-
 emplum senarii iambici a trochæo incipientis. No-
 bis vero & æquius videtur & verisimilius vitium
 hoc Librario imputare, non ipsi Poetæ, adeoque
 ut addito articulo tolleretur cavimus.

AMYCUS Satyricus.

Σταγόνες τε δὴ μαλθακὰς πῖθισι. *Athenæus lib. III. cap. 14.*
 Γέγονοι, κορώναι, γλαυκὰς, κύνες, λαγοί. *Idem lib. IX.
 cap. 14.*

AMPHIARAUS Satyricus.

Ὁ χυμῶν διὰ τὸν καρδίας. *Schol. ad Aristoph.
 Ran. v. 484.*

Ὁ πινυτοῦς τοῦδε μαντεύς γὰρ. *Schol. ad Aristoph. Vesp.
 v. 1501.*

Εἰδ' αὖτο βῆται Θέσπαι κοινῇ

Αὐτοῖσιν ὁπλῆς καὶ τετρωεῖσθαι διφρῶ. *Strabo. lib. IX. p. 612.
 edit. Almelov.*

Κοινὸς πελὸς τε τρικλῆς ῥίον βοός. *Ita enim exigente me-
 tro legendum apud Erotian. voce Πελοῦ.*

AMPHITRYO.

Ἐπει δὲ βλάστοι τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν

Εὐστιασιν ἀρκεί. *Schol. in Sophocle. Oedip. Colon. v. 403.*

ANDROMEDA.

Ἰδὼν δὲ φόνον μακάριον διγόνον. *Etymolog. Magn. voce δι-
 γόνος.* Versus autem asynartetus est ex penthemi-
 meribus iambicis.

Ἰπποῖσιν ἢ κυβερνῶν ναυτοῖς χθονά. *Athenæus Deipnos. lib.
 XI. cap. 9. Eustath. ad Homer. 1205. 56.*

Μηδὲν φροῦδαι περὶ σφραγίδος ἐπιστολῆς. *Pylæus voce Περσέως.
 Αὐτοχρῆσις ληκυθῆος. Pollux lib. X. §. 120. ubi vide Hem-
 sterbium.*

Ἡμῖν ἔταν κοῦρειον ἡγεῖν πόλει

Νόμος γὰρ ἐστὶ τοῖσι βαρβαροῖς Κρονῶν

Θυμολογῶν βροῦτον ἀρχὴν γένος. *Ita enim legendum opi-
 nor apud Hesychium voce Κοῦρειον.*

ANTENORIDÆ.

Ὀρινθα καὶ κηρυκεῖ καὶ διακονῶν. *Athenæus Deipnos. lib. IX.
 cap. 4.*

ΑΧΑΙΩΝ ΣΤΑΛΟΓΟΣ.

Σὺ δ' ἐν θρόνῳισι χαμῶντων πύχας ἔχων

Ἀπονεύμων

Νέμει τις, οὐ παρὲς τις ζυγῶντος. *Schol. ad Pindar. Isthm.
 B. v. 68. Legendum autem est forsitan ἐν θρόνῳισι.*

Ὡς ναυφυλάκας νυκτεροῦ ναυκλήιδος

Πληκτῶσις ἀπενδυνούσιν οὐρεῖαν ἑσπέρην. *Pollux lib. X. §. 133.*

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΣ.

*Stob. Florileg. p. 119. Ἀνδρῶν &c.] Ita hoc fragmen-
 tum emendari & ad anapaestici metri leges exigi
 debere existimo,*

Λαβὴ

Πικρὸν συγῆρ καὶ ἀναρτοῦς

Ἀ δὲ μῆλιν ὕψις ἐποτμοῦτος

Θνατοῖς μέλει

Ἀνέχουσι βίον βροχὴν ἰδμον.

*In Excerptis Oυ τοι γένειον ὠδὲ χεῖρ διηλφῆς] Leguntur
 apud Athenæum edit. Casaub. p. 675. F.*

* N

Ω παῖδα

Ω πᾶσα περὶ αὐτὸν ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
Εὐδαλὸς ἐν τοῖς παλαιῶν μῦθοις πατρὸς. *Schol.* ad *Nostri* *Aja-*
cem v. 190.

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κακοσμίαν οὐρανὴν
ἔβρισην, οὐδ' ἀμάρτε. περὶ δ' ἐμῷ καρὰ
καταρτίζεται τὸ τεύχος οὐ μύρου πνεῶν

Εἰδειματωμένη δ' οὐ φίλος οἴκῳ ἵπο. *Athenæus* *Deipnos.* lib. i. cap. 14. ubi pro ἀμφὶ θυμῷ, quæ *Casaubono* σκληρὰ φράσις, & genio *Sophoclis* οὐ πρεπούσα, merito videtur, legi malim ἀμφὶ δ' ἡμῶν ex auctoritate loci *Æschylei* plane gemelli, proximequæ apud *Athenæum* præcedentis, ex quo *Sophoclea* hæc imitatione proculdubio sunt expressa. *Eustathius* tamen qui ad *Homer.* *Odyss.* p. v. 462. p. 1818. hæc ex *Athenæo* transcriptit vulgatam exhibet scripturam.

Φορεῖτε, μακροὶ τῆς, ἐγχεῖται βαδῶν

Κρητὴρ, ὃ δ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἀν' ὀφθαλμοῖς καλῶς.

Ὀμοῖα καὶ βροῖς ἐργατῆς ἐργάζεται. *Athenæus* *Deipnos.* lib. xv. cap. 10. Pro ὁμοῖα *Casaubonus* reponendum censet πρὶν ὁμοῖα. Sed paucis opinor satisfaciet conjectura ista; nec nobis impræsentiarum meliora succurrunt. Si sequentia haberemus forsitan nihil immutari necesse esset.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ *Drama Satyricum.*

Stob. *Florileg.* p. 263. lin. 1. Ἐρως νόστιμα τοῦτ' ἐφημερὸν χακόν] Prior versus pars ex *Grotii* conjectura ita legitur; vetus scriptura erat Ἐρως γὰρ νόστιμα τοῦτ' ἐφημερὸν χακόν. Quinetiam epitheton ἐφημερὸν ad sequentia non admodum appositum videtur. Forsan igitur rescribendum,

Ἐρως ἀπὸ νόστιμ' ἐφημερὸν χακόν.

Lin. 5. Τὰ πρῶτ' ἐχρυσὴν ἡδονὰς παρρησίας] Vetus scriptura erat ποτ' ἐνίοις, unde optime reposuit *Scaliger.* ποτανοῖς, insolitas scilicet, non prius cognitās. Vide notas nostras ad *Antig.* 861.

6. Τέλος δ' ὁ χέμος οὐδ' ὅπως αὖθις θέλει] Constructionis ratio minime constat. Legi malim οὐδ' ὅπως αὖθις. Vide *Zenobii*, *Diogeniani*, *Suidæ*, & *Apostolii* Proverbia in ὁ πᾶσις τὸν Κρυσαλλόν.

In *Excerptis* v. 1. Τῆς γὰρ μόνον με μοχλὸς οὐκ ἐπείσται] Leguntur hæc apud *Pindari* *Scholiam* ad *Neme.* r. 60. Vocem μόνον ex conjectura supplevit *Grotius*. Mihi ita potius metrum supplendum esse videtur,

Τῆς γὰρ με μοχλὸς δεινὸς οὐκ ἐπείσται.

Γλωσσῆς μέλει τῆς τῷ κατεργῆναι. *Scholiam* ad *Nostri* *Oed.* *Colon.* v. 494.

ἢ δορὸς διχαστῶν

Πηλίου. *Scholiam* ad *Pindar.* *Neme.* s. v. 85.

Πατὴρ τὰ παιδῶν, ὡς ὅρας, ἀπολαύς. *Scholiam* ad *Aristoph.* *vesp.* v. 1021.

Σὺ δ' ὦ Σὺνδρε Πηλίου πρὸς τρεῖς. Ita enim legendum cen-
seo apud *Athenæum* *Deipnos.* lib. 9. cap. 14. Ver-
te, Tu vero o suum venator apud *Pelias*, five mon-
tis *Pelii* incolas, educate. Vide *Steph. Byzant.* voce
Πηλίου.

Ὀμμάτων ἀπὸ λογῶν. Ita restituit *Casaubonus* ad *Hesychium* voce Ὀμμάτων ποδῶν. Versus videtur esse pe-
riodus catalectus.

D Æ D A L U S.

Τεκνουργὸς μουσα. *Pollux* lib. vii. §. 117.

D A N A E.

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πείραν, ἐν δ' ἐπείσται,

Τοῦ παιδὸς οὐτὸς τοῦδ' ἐγὼ διοίλουμαι. *Scholiam* ad *Nostri* *Ajacem* v. 2. & *Suidam* voce Πείρα, ubi male legi-
tur οὐδ' ἐπείσται.

Γόνον τε μῆλων, καὶ φρεσίδων ἀρχῶν. *Hesych.* voce ἀφροδισια
ἀρχῶν.

Κρείων γὰρ οὐδεὶς χρεμάτων πεφυκ' ἀνὴρ,

Πλὴν εἰ τις ὅστις δ' οὕτως ἐστὶν οὐχ ὅρα. *Stob.* *Florileg.* cap.
xii. In *Grotiana* hæc ad *Euripidis* *Danaen* referun-
tur, at in *Gesneriana* notatur ad *Sophoclis* *Danaen*
in codicibus quibusdam referri.

D O L O P E S.

Εὐναῖος εἰν δραπετὴν τεχνῶν ἔχων. *Etymolog.* *Magn.* voce Εὐ-
ναῖος. Hunc etiam versum respicere purò *Hesychium* voce Εὐναῖος.

Ε Λ Ε Ν Η Σ Α Π Α Ι Τ Η Σ Ι Σ.

In *Excerpt.* καὶ γὰρ χαρακτὴρ &c. Exstant apud *Scholiam* ad *Eurip.* *Phæniss.* v. 310.

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες ἢ θράσσει γεννῶν τε ὡς τοῦ μὲν ἑωλὸν γραφίς
ἐνημμενοῖς. Ita hæc leguntur apud *Erotianum* voce
Θράσσει. Emendationem autem & metrorum resti-
tutionem peritioribus relinquo.

Ε Λ Ε Ν Η Σ

ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ.

In Excerpt. Πιστων δ' εινος &c.] Leguntur apud *Atbenaeum* Deipnos. lib. III. cap. 3. p. 76. D.

Εμοι δε λωσεν &c. Leguntur apud *Scholiasst.* ad Aristoph. Equit. v. 84. *Suidas* vero horum verbum primum voce Νωϊν ita exhibet,

Εμοι δε λωσεν αίμα ταυρειον πειν,
& de Themistocle dictum refert, aut potius ad infelicem ejus sortem alludere Poetam indicat.

EPIGONI.

Stob. Florileg. p. 311. Ω παν ου τολμησας και περα γυναι] Verte, O *Facinus omne* & *plusquam omne ausa mulier.*

Το κοilon Αργος ου κατοικησυντ' ετι. *Scholiasst.* ad Nostri *Oed. Colon.* v. 391.

Audisne haec Amphiaræ, sub terram abdite? *Cicero.* *Tuscul. Disput.* lib. II. §. 24.

ERIPHYLE.

Stob. Florileg. p. 485. Γηρα προσοντος σωζε την ευφημιαν. Malim, Γηρας προσοντος.

Και γαρ Αργεϊους ερω. *Proverbiorum Appendix Vaticana* II. 49.

HERMIONE.

Αλλ' ο πατρωας γης αγνιστου πιδον. *Stephanus Byzant.* voce Αγνισα.

Και ταν νεοργον ασετ' ασυλος χιτων

Θυμαιον αμφι μηρον πινασεται Ερμιοναν. *Plutarch.* Numa p. 77. Corruptissima sunt hæc, ita tamen forsitan restitui possunt,

Και τοι νεοργος αμφιαζεται σολη

Χιτων τ' αειος αμφι μηρον πινασεται.

Vox quæ sequitur, Ερμιοναν, potius Ερμιονα scribi debet, sive glossema sit, sive ab ipso *Plutarcho* addita ut indicaret hæc ex *Hermiona* se excerptisse.

ΖΩΣΤΗΡΕΣ.

Εχοντες ζωανους εσσαν ιματιαν επζωστας. *Pollux* I. VIII. §. 68. Metrum in his quaecunque frustra requires.

HERCULES Satyricus.

συνελεγον τα ξυλ' ως εκκαυματα. *Pollux* I. x. §. 110.

Στεφεφουσι κρηνης φυλλα χωριτην οφιν. *Stephanus Byzant.* voce Χωρα.

Κυκλωπειον τροχον. *Hesych.* voce Κυκλεις.

Βουδωιν Δειλωνος επι προχοισιν εναδην. *Etymolog. Magn.* voce Βουδωιν, ubi male legitur Ονομακλει pro εν Ηρακλει, notante *Fabricio* in *Biblioth. Græc.* tom. I. p. 626. quanquam mihi, fateor, altius latere errorem, & versum hunc hexametrum a quovis alio potius quam a *Sophocle* nostro profectum esse, verisimile videtur.

ERIGONE.

In Excerpt. Α δε &c.] Hæc apud *Etymolog. Magn.* & *Suidam* leguntur voce τοπαζειν.

Νυν δ' ειρη * υποφρεσ εξ αυτων εως

Απωλεσεν τε κήντος εξαπολετο. *Erotian.* voce υποφρον. Vox autem ειρη & metrum perdit & sententiam. Emendationem aliis ingenio aut scriptis codicibus melius instructis relinquo.

THAMYRAS.

Εκ μεν Βειχθονιου ποτιμασιον ερχεθε κουρον

Αυτολυκον πολειαν κτεανων σινιν Αργει κοιλω. *Scholiasst.* ad Nostri *Oedip. Colon.* v. 391.

Οιχωνε γαρ κροτητα πικτιδων μελη,

Λυρα, μοναυλος [η τε χειμωνων πλεως

Ναος σερημα καμωσις] *Athenæus* Deipn. lib. IV. cap. 23. Verba postrema nullum habent sensum, neque impræsentiarum emendationem suppeditat conjectura.

Πικται δε λυραι και μαγαδιδες τα τ' εν Ελλησι ζοα ηδμελη. *Athenæus* Deipn. I. XIV. cap. 9. Hæc autem anapaestica sunt ita restituenda,

Πικται δε λυραι, και μαγαδιδες,

Τα τ' εν Ελλησι ζοαν' ηδμελη.

Primam autem του μαγαδιδες hic produci puto juxta analogiam fusius a doctissimo *Clarkio* explicatam ad *Homer. Iliad.* A. 398.

Θρηϊσταν σκοπαν Ζηνος Αδρων. *Eustathius* ad *Homer.* p. 358.

THESEUS.

Ομπνιον νεφος. *Suidas* voce Ομπνιον.

* N 2

ΤΗΤ-

THYESTES.

Stob. Florileg. p. 125. — ου γαρ εἴδ' ὅπως
Σπουδῆς διχίας μωμος ἀπῆλαι ποτε] *Malim ἀπῆλαι.*

ἐστὶ γαρ τις ἐναλίας πόλις

τῆς Εὐβοίας, τὴν δὲ Βακχίους βοτρυς

ἔπ' ἡμᾶς ἔρπει· πρῶτα μὲν λαμπρὰς ἐώ

κεκληματῶται χείρας, οἰανδὴς δέμας

ἔπ' ἡμᾶς αὖτε μεσσην ομφακὸς τροπὸν,

καὶ κλίνεται τε, καὶ ποτὶ περὶ βοτρυς,

δειλὴ δὲ παπὰ τεμνέται βλαστουμένη

Καλὸς οὐαρά, κἀνακίρναται ποτὸν. *Scholias. ad Eurip. Phœniss. v. 236.* ubi vide & *Valckenarium*, quem partim secutus sum, partim *Barnesium* rectiora, ut mihi quidem videtur, suggerentem.

Ἀποπληκτὴ ποδὶ. *Hesychius* voce Ἀποπληκτὴ.

INACHUS.

Πλούτατος δ' ἐπιστοδός. *Scholias. ad Aristoph. Plut. v. 727.*

Τοιῦδ' ἐμὸν Πλουτῶν ἀμεμφίας χρεῖν. *Idem ibid.*

Γυνὴ τις ἦδ' Κυλλανὴς Ἀργαδὸς κυνὴ. Ita legendum puto apud *Scholias. ad Aristoph. Aves v. 1203.* Vide *Hesych.* voce Ἀργαδὸς κυνὴ.

Ἐάνθ' δ' Ἀφροδίτῃ λατὰρ.

Πασὶν γ' ἐπεισχυθεὶς δομοῖς. *Athenæus Deipnos. lib. xv. cap. 2.*

Παντὰ δ' εἰδὼν ἀεζχρᾶν βεῖδει. *Suidas* voce Ἀεζχρᾶν. Versus anapaesticus est.

Ἰναχὲ γέννατορ, παμ κρηγῶν

Πατρὸς Ωκεανου, μῆλα παρθεύουσαν

Ἀργαῖς τε θυαῖς, Ἡρας τε παγῶν,

καὶ Τυρρῶνισι Πελασγῶν. *Dionysius Halicarnas. Antiq. Rom. lib. i. cap. 25.*

Πανδοκὸς ξενόστασις. *Pollux lib. ix. §. 50.*

Ἐπικρουμα χθονὸς Ἀργείας. *Hesychius* voce Ἐπικρουμα.

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἰναχὸς

Τὸν ἀντιπλάσων εἶχει νόμον κακῆμικῶν. *Hesychius* voce Ἀντιπλάσων.

Χεῖρῶνι συν παλινῶν. *Harpocration* voce Παλινῶν. *Suidas* voce eadem.

IOBATES.

Ἀφύλλωτον πεῖται. *Hesychius* voce Ἀφύλλωτον.

IOCLEES.

Ἄλλα καὶ ληνόρραφῃ πλῆν. *Pollux lib. x. §. 39.*

HIPPODAMIA.

In Excerptis lin. 3. 4. 5. εἰδ', ἀλλήλαι μὲν αὖλος, ἐξοπᾶ δὲ με
ἰσομέτρον οφθαλμοῖσιν, ὥσπερ τεκτονός
Περα σαδμὴν ἵεντος οφθαλμοῖσιν κλῶν]

Ita hos versus restitui posse arbitror,

Ἐφαπεται μὲν αὖτος, ἐξοπᾶ δὲ με

ἰσομέτρον οφθαλμοῖσιν, ὥσπερ τεκτονός

Περα σαδμὴν ἵεντος οφθαλμοῖσιν κλῶν.

Verte, *Ardet quidem ipse, me vero oculis suis pariter incendit, sicut architectus, cum jacet amussim, lineam rectam examine comprobat.* *Casaubonus Animadv. ad Athenæum lib. xiiii. cap. 2.* legit ἰσὺν μέτρον οφθαλμοῖσιν, & ita locum vertit; Deinde currum insiluit, eique insilens recte oculis me semper intuetur, sicut faber materiarius demissa amussi lineam perpendicularem facit. Sed particulæ istæ, μὲν, δὲ, in horum versuum primo oppositionem quandam inter utrumque sententiæ membrum indicant, quæ tamen inter ἀλλήλαι & ἐξοπᾶ nulla omnino deprehenditur. Deinde, ut μέτρον οφθαλμοῖσιν Poetice significet, Radios oculi aliquo intendere, prout linea, qua aliquid mensuratur, intendi solet, id sane vix mihi persuadere possum, & exemplo saltem aliquo firmari oportuit. Quid vero *Casaubonum* permoverit ut præpositionem περα, quæ apud *Athenæum* disertim legitur, omittendam censuerit, cum ita de metro prorsus actum sit, aut quid *Grotius* in mentem venerit, ut in ejus locum vocem περὶ substituerit, conjicere nequeo; nisi forsan non animadverterint viri eruditissimi præpositionis istius syllabam ultimam sequentibus duabus consonantibus rite produci.

HIPPONOUS.

Stob. Eclog. p. 143. Περὶ ταῦτα χρυτὴ μῦθον, ὡς ἀπὸ
ὄραν,

καὶ παντ' αἰουῶν, παντ' ἀναπτύσσει
χρονὸς] Rectius apud *Clem.*

Alexandrin. p. 742. edit. *Potter.* legitur, ὡς ὁ παρὸς
ὄραν. ut & apud *A. Gellium lib. xiiii. cap. 11.*

Ἐξ Ὠλέου γῆς φορβὰς κομίζομαι. *Stephanus Byzant.* voce Ὠλέου.

IRIS.

Εὐαεὶς γαμος. *Hesychius* voce Εὐαεὶς.

Ἐγὼ δὲ πίνωσ' αὖ περὶ ἰτρία βλεπῶ. *Alben. Deip. lib. xiv. cap. 14.*

I P H I.

I P H I G E N I A.

In Excerpt. Νοεὶ πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πολυπύου ὄμωσ

Πετρα τετραπύδα γηιστοῦ φερηνμαῖος] Hæc apud *Athenæum* exstant lib. xii. cap. i. ubi pro ὄμωσ, quod sententiam plane perdit, recte legitur ἵπωσ. Ut vitetur hiatus, lege πολυπύου γ' ἵπωσ, & ita verte, *Studet ut homini qui legitimi est ingenii ita te applies, sicut polypi corpus petræ applicatur.* Qua ratione *Casaubonus* & *Grotius* interpretationes suas ex his verbis elicere potuerint, ne hariolando quidem assequi possum.

Συ δ' ὦ μέγιστον τυγχίνοισα πένδερον. *Suidas* voce Πένδερον.

I X N E T T A I Σ Α Τ Τ Ρ Ο Ι.

Κάρομενίζει, ἢ οὐκ ἐπὶ ὁλοῦται

Βίαση. *Athenæus* Deip. lib. ii. cap. 22. *Eustathius* ad *Homer.* p. 899. 17.

— ἐνὶ ἡλάτῃ

* * Ξυλ' ἂν περιόμφα διαπορεῖν σε δεῖ. Ita enim legendum puto apud *Polluc.* lib. x. §. 34. ubi vide *Hemsterhusium*, & *Valckenar.* ad *Euripid.* *Phæniss.* v. 1186.

I O N.

Stob. Florileg. p. 207. Τὴν δ' εὐσεβείαν &c. Apud *Euripidem* leguntur *Ion.* v. 1045 — 1047.

Ibid. p. 425. Ita horum metra constituentur,

Εν Διὸς κηποῖς ἀερῶσαι trochaicus dimeter

Μονὸν εὐδαίμονας ὀλβούς. pherecratius aut ionicus
a minore dimeter.

κείμενος μὲν

Βουσαδὸς αὐλὰς ἐπὶ χερσέσιν. *Hesychius* voce χερσέσιν.

Κ Α Μ Ι Κ Ο Ι vel Κ Ω Μ Ι Κ Ο Ι
juxta *Suidam* & *Apostolium*.

Ἀλλὰς σφαιλλοῦ τῆσδε τέκνον ἐπὶ πῖνα

Δυναμίδ' εὐρεῖν. *Athenæus* Deipnos. lib. iii. cap. ix.

ὀρνίθους ἢ λ' ἐκωνυμῶς

Περσῆκος ἐν κλίνοῖς Ἀθηναίων παῖσι. *Idem* lib. ix. cap. 10.

C E D A L I O N.

In Excerpt. v. i. οὐ τεκμαιρομαι, non disco, quod ad instructionem attinet nihil adjuvor. Exstant autem hæc apud *Suidam* voce Λευκὴ σαδμή.

Ὅτι ἂν γέ γινῆται, τὰ πάντ' οὐκ οἶα. *Suidas* voce Οὐκ οἶα. Μαστρίαι, κεντρώες, ἀλλοτειοφάγοι. *Athenæus* Deipn. lib. iv. cap. 18.

Αὐτοκίπτοις δόμοις. *Hesychius.*

C L Y T E M N E S T R A.

Τὸν δ' ἀνθρον περιδινέοντα

Οὐχ ὄρατε δέσμα περσινέοντα

Ἀντιδὸς δέου. *Erotian.* voce Ἀνθρον δέου.

C O L C H I D E S.

Ἡ φῆς ὑπομῆτος ἀνδρὶ πούρηται χαιεν. *Suidas* voce Ἀνδρὶ πούρηται.

Μηδὸς ὑπὸ τῶν Διὸς τετραπύδα. *Athenæus* Deipnos. lib. xiii. cap. 8.

Ἡ βλαστός οὐκ ἐλάσεν ὑπὸ χαιερός,

Καὶ χερσὶ φείδας εὐλεφὸς σφηνώματι,

Χαλκιδάτοις ἵπποισι μῆτρος ἐξεδυ; *Scholias* ad *Apollo-*
nium Rhodium lib. iii. v. 1371. Vide *Rutgers.*
Var. Lect. lib. iv. cap. 16. *Valckenar.* ad *Euripi-*
dis Phæniss. v. 670. pro σφηνώματι, caulium ordi-
nibus confertis, reponit σφηνώματι, quo sensu haud
assequor.

C O L C H I.

Ἀπὸ δὲ πεμφίξ νιν οὐ τελεσφόρος. Ita forsan scribendum apud *Galenum* Comment. i. in *Hippocrat.* Epidem. lib. vi. Opp. edit. *Charter.* tom. 9. pag. 385.

κλῆν εὐδαίματα

Τῆδε σκοπῶν πεμφίξ τε χυσεῖαν ἰδὼν. *Idem* *ibid.*

Τρεῖς μὲν οὐκ ἀρῆσε τὸν Περσινέα. *Etymologic.* Magn. voce *ἱστμεν*.

C R E U S A.

Stob. Florileg. p. 151. Ita, veteris scripturæ restigia propius legendo, Fragmentum hoc in anapæsticos rectius digeri potest,

Οὐτε γὰρ, ὦ φίλε, γαμον, οὐτ' ὄλβον ἀν

Εκμέτρον ἐνδὸν γ' εὐζαίμ' ἀν εἶχεν

Ἐδονεραὶ γὰρ ὀδῶν.

Ibid. p. 373. errore Typographi versu 6to pro αινουσίαν legitur ανουσίαν.

Ibid.

Ibid. p. 427. v. 2. Ἀφσον δὲ ζῆν ἀνοσον· ἡδισον δ' ὅτῳ]
Claudicat metrum ita forsan supplendum,
Ἀφσον δὲ το ζῆν ἀνοσον, ἡδισον δ' ὅτῳ.

C R E T E N S E S.

Σοφοκλῆς δὲ ὁ ποιητὴς ἐν Κρήσι τῷ δράματι τὴν μὲν Αφροδίτην,
ἡδύτην τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παραγεί,
καὶ χατοπτερίζομένην τὴν δ' Ἀθηνᾶν, φερόντην οὖσαν καὶ νοῦν,
ἐπ' ὁ ἀντίτην, ἐλαφρὴν χρομένην καὶ γυμναζομένην. *Athenæus*
Deipnos. lib. xv. cap. 10.

Κ Ω Φ Ο Ι Σ Α Τ Τ Ρ Ο Ι.

Κυλίδεις ὥς τις ὄνος ἰσπείρος. *Scholias.* ad Apoll. Rhod.
1. 972. Quid autem valet vox ἰσπείρος juxta cum
ignarissimis scio. Forfan legi potest ὥς κοπείαν.
Fimum enim & stercorea ut plurimum frequen-
tant infecta ista.

L A C Œ N Œ.

Θεὸς ἀρ' οὐ ποτ', εἰ π' ἔχῃ βεστον λέγειν,
Ἀρξασί φρυξί τὴν κατ' Ἀργείους ἔχειν
Ἐναίαν πάντα μὴ μαχοῦ βίαι. *Priscianus* lib. xviii. pag.
1177. edit. *Putsch.* Editio *Aldina* ita versum ter-
tium exhibet,

Ἐναίαν πάντα ταῦτα μὴ μαχοῦ βίαι
unde, si in versu primo pro Θεὸς ἀρ' reponis Θεοὶ γάρ,
ita forsan versus tertius restitui potest,

Ἐναίαν οὖτος ταῦτα μὴδ' ἔχειν βίαι.
Ἐπὲν δ' ἐδμεν φαλιδά, κ' οὐκ ἀβαρβαρον. *Pollux* lib. ix. §. 49.
Νη τῷ Λαπερσά, γη τὸν Εὐρατῶν τείτον,
Νη τοὺς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπαρτὴν θεοὺς. *Strabo* lib. viii.
p. 560. edit. *Almelov.* Hæc ad hanc Fabulam re-
ferenda censet *Meursius*.

L A O C C O O N.

In Excerpt. Νυν δ' ἐν πλαίσιν &c.] Leguntur apud
Dionys. Halicarnass. Antiq. Roman. l. i. p. 38.
edit. *Hudson.*

V. 3. Νῶτον κατὰ τὰ ζῶντα βουστῖνον φάρος] Apud *Plutarch.*
de Virtute & Vitio legitur μῶτον, quæ lectio si ad-
mittatur, omnino in versu præcedente reponen-
dum est καραυνῖον.

4. Κυκλῆι δὲ πᾶσαν οἰκετὴν παμπληδία] Ita hunc versum
optime restituit *Casaubonus*,
Κυκλῆι δὲ πᾶσα νῖν οἰκετὴν παμπληδία,
nullum certe sensum expriment vulgata.

Λαμπεὶ δ' Ἀγυῖους θάμνος ἀτμίζων πυρὶ
Σμυρνης σαλαγμοῖς, βαρβαρῶν εὐσθμίας. *Harpocration* voce
Ἀγυίας & *Schol.* ad *Aristoph.* Vesp. v. 870.

Ποσειδῶν, ὅς Αἰγαίου
Μεδεις πρεφονος, ἢ γλαυκας
Μεδεις εὐανέμου λιμνας
Εφ' ὅφιλαις ἀπλάθεισι

Στοματῶν. *Scholias.* ad *Aristoph.* Ran. v. 678. ubi
vide *Kystrum* quem secuti sumus.

L A R I S S A E I.

In Excerpt. ὧς καὶ τυραννὸν πᾶς ἐφίλει φρεν. *Hefych.* voce
ὧς. ubi tamen ita potius legendum cenſeo,

ὧς καὶ τυραννὸν πᾶς ἐδίζετο φρεν.
Πολὺν δ' ἀγῶνα πάνθενοις κερύσσεται,
Χαλκηλάτου λείπτας ἐκπιδεις φρεν,
Καὶ κεῖλα χρυσκολλὰ, καὶ παλαρῶνα
Εκποματ', εἰς αἰδμον ἐξικοντα δῖς. *Athenæus* *Deipnos.* lib.
xi. cap. 3.

Καὶ μοι * * * εἶτον ῥίπτοντι
Δωπὲς ἀνὴρ ἀγχοῦ ποσὶν ψεν
Ελαφρὸς ἐν δόσκηματι. Ita leguntur corrupta hæc verba
apud *Stephanum Byzant.* voce Δωτιον, unde forſan
peritior aliquis melius quiddam extricabit. Ita
certe metra ex Codice *Coisliniano* restitui possunt,
Καὶ μοι τείτον ῥίπτοντι Δωπὲς ἀνὴρ
Αγχοῦ ποσὶν ψεν εἰα * ὅς ἐν δόσκηματι.
Vide *Montfaucon.* *Bibl. Coislin.* p. 289.

L E M N I Œ.

Ω Λημνῆ, χρυσὸς τ' ἀγχιτεμνὸν παρὰ. *Stephanus Byzant.*
voce χρυσῆ.

Ἀσάλπηκτον ὄργαν. *Hefychius.*
Φερητιδῆς δ' Ἀδμῆτος ἡδ' ὁ Δωτιεύς
Λαπθῆς Κορώνος. *Stephanus Byzant.* voce Δωτιον & *Mont-
faucon.* *Biblioth. Coislin.* p. 289. & *Hering.* *Obſer-
vat. Critic.* p. 235.

M A N T E I S.

Οὐ τοι ποτ' ἔξει τῶν ἀφρων ἀνὴρ ποῖνον. *Stobæi Florileg.* p.
127. Hæc ita restituenda censet *Valckenar.* ad *Eu-
ripid.* *Phæniss.* v. 576.

Οὐ τοι γ' ἐφίξει τῶν ἀφρων ἀνὴρ ποῖνον.
Τὸς μαλλοδέτους κυσεῖς. *Scholias.* ad *Euripidis Phæniss.*
v. 1262.

v. 1262. edit. *Valckenar*. quem ad *Scholia* ista vide
p. 753.
Τοις γλαυκοῖς κατὰ φόβον. *Scholias* ad *Aristoph. Ran.*
v. 596.

M E L E A G E R.

Σὺς μέγιστον γῆμα ἐπ' Οἰνεὺς ῥυαῖς
Ἀνὰ Λητοῖς παῖς ἐκκρόλος θεᾶ. *Lucian. Convivium* §. 25.
Opp. tom. III. p. 437. edit. *Nuper*.
Κυαμὸ πατεῖ. *Hefychius* voce *Κυαμῶ*.

M E L A N I P P E.

In Excerpt. Οἰνυμὶ δ' &c.] Legitur hic versus apud
Scholias ad *Aristoph. Ran.* v. 100.

M I N O S.

In Excerpt. Οὐκ ἐστὶ &c.] Legitur hic versus apud
Clement. Alexandrin. Stromat. lib. vi. p. 741. 742.
edit. *Potter*.

M Y C E N Æ sive A T R E U S.

In Excerpt. Μα τὴν ἐκεῖνου &c.] Leguntur apud *Schol-*
ias ad *Euripid. Hippolyt.* v. 307.

M Y S I.

Ἀφῆτοις γυναικας. *Hefychius* voce *Ἀφῆτοις*.
Πόλυς δὲ Φρυξ τειχεῖνος, ἀνταπασα τε
Ἀδης ἐφύμνει περικτὸς συγχροῖα. *Athenæus* *Deipn.* lib. iv.
p. 183. & lib. xiv. cap. 9. p. 635.
Ψαλιδά, παρὰς, καὶ σισυρῶδι σολὴν. *Pollux* lib. x. §.
186.
Ἀπὰ μὲν ἢ συμπάσα κληῖται ξένε,
Πόλυς δὲ Μυσῶν. Μυσία περὶ σιγῶδες. *Strabo.* lib. viii. pag.
546.

N A U P L I U S τωρκαεύς.

Stob. Florileg. p. 427. Τῷ γὰρ κακῶς περὶ ἀνὴρ
Νύξ ἐστιν ἐν παῖδοντι ἡντερά θάμειν]
Ita hæc leguntur emendante *Grotio*, qui ex con-

jectura in versu priori particulam *an* inseruit, & in
altero pro *παῖδοντα* reposuit *παῖδοντι*, pro ἢ *τερά*, *ἡν-*
τερά. Sed profecto infelicitèr omnino in hoc loco
restituendo viro doctissimo cesserunt conatus sui.
Prodit enim oratio barbara & solæcismis scatens,
quæque neque sententiam quam ipse in versione
sua reddidit, neque ullam quæ vera sit, exprimit.
Κακῶς περὶ ἀνὴρ, pro eo quod est *mala millia pati*,
Græce non dicitur; *κακῶς περὶ ἀνὴρ* νύξ ἐστι ἐν *παῖδοντι*
purus putus est solæcismus. Nec ad ἡντερά θάμειν
subaudiri, quod voluit vir eruditus, verbum ἐστιν,
aut ἀπο κοινοῦ hic repeti, patitur linguæ indoles. Et
si quam maxime admittatur ellipsis ista, non ta-
men ἡντερά θάμειν ἐστιν significarent, alterā mors immi-
net, sed alterā omnino moriendum est. Ita igitur pro-
prios veteris scripturæ vestigia hæc restitui posse
existimo,

Τῷ γὰρ κακῶς περὶ ἀνὴρ μύρια μύα
Νύξ ἐστιν, ἐν παῖδοντι δ' ἢ τερά φθάνει

Verte, *Infelici enim nox una mille esse videtur, ei vero
qui in deliciis versatur altera nec opinanti supervenit.*

Νυκτὶ κατοῦλας. *Scholias* ad *Apollon. Rhod.* lib. iv.
v. 1695. ubi pro ἐν *Ναυπλίου*, quod perperam ex-
hibent editiones vulgatæ, recte ἐν *Ναυπλίου* reposuit
Kusterus ad *Suidam* voce *κατοῦλας*.

Ἐπερχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατοῦλας. *Kuster.* ad *Suid.* voce *κα-*
τοῦλας ex *Photii* *Lexico* inedito.

Ἀνορέος πολέμος. *Hefychius*.

Καὶ πῶσα πεντεγράμμα, καὶ κύβων βολὰς. *Hefychius* voce *πεν-*
τα. *Pollux* lib. ix. 97. *Eustath.* ad *Homer.* p. 1397.
29.

Νυμφικὸν ἑλυμνιον. *Scholias* ad *Aristoph. Pac.* ver.
1126.

Ναυπλίου παρὰς ὑποπυροῖς. *Aristides* tom. i. p. 259. edit.
Jebb.

N A U P L I U S καταπλεων.

Ζεὺ πάσιλυπε, καὶ Διὸς Σωτηρίου
Σπονδὴ τεῖτου κρατῆρος. *Scholias* ad *Pindar. Isthm.* c. v.
10. *Hefychius* voce *τεῖτος* κρατῆρ.

Ἀλλ' Ἀσπιδιτὴν οὐτὰ καὶ πεφραγμένον
Ὡς ἀσπίδουχος ἢ Σκυδὸς τόξουμασι. *Steph. Byzant.* voce *Ἀσπιδ*.

N I Π Τ Ρ Α.

— τὴν παρουσίαν
τῶν ἐγγὺς οὐτῶν. *Suidas* voce *Παρουσία*.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Εἰρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφοροῖς Σοφοκλεῖς, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου
φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὁμῶν τὰ ἑαυτῶν ἔσθλα, εἰδότες ὅτι ἀλίσκησαι.
Scholiasies A. ad Æschyli Sept. ad Theb. v. 310.

ULYSSES Ἀλκίνοπληξ.

Τὰς διαπορεύς ἱεῖας Δωδωνίδας. *Stephanus Byzant. voce*
Δωδων. *Valkenar. ad Euripid. Phœniss. v. 1475.* ἱε-
είας recte, ut videtur, reposuit, pro ἱερέας quod in
vulgatis legitur.

Ὡμῶς ἀθηροδύτων ὁρῶντων φέρεται. *Scholiasies ad Hom. Odyss.*
A. 127.

Δωδωνί ναιῶν Ζεὺς ὁμῆσιος βεστῶν. *Stephanus Byzant. voce*
Δωδων p. 322. edit. *Berkel.*

Νυν δ' οὐτε μὲν εἰς Δωδωνος

Οὐτε Πυθικὴν γῆν πῆς ἀπεισιν, vel potius ἀνείσιν. *Idem ibid.*
Ita autem & metra & sententia, ex Codice MS.
Coisliniano restitui possunt,

Νυν δ' οὐτε μὲν εἰς Δωδωνος, οὐτε Πυθικὴν

Γαίαν πῆς ἀν' ἀνείσιν.

Vide *Montfaucon. Biblioth. Coislin. p. 285.*

ULYSSES Μαινομένος.

Ὁρῶνται νομοῖς. *Hesychius*, qui addit quosdam legere
κρεκταῖσι.

In Excerpt. Παντ' οἶδα &c.] Leguntur apud *Scholiassem*
ad *Pindar. Isthm. c. v. 187.*

OENOMAUS.

In Excerpt. v. 1. Πληθύνει γὰρ τοὶ καὶ ἀνέμων διεξοδῶν] Ita
versus hic restituendus ex *Suida* voce Διεξοδῶν, &
Ἀνδρῶν ex *Diogene Laertio* lib. 4. §. 35.

Ἀνδρῶν γὰρ τοὶ κἀνέμων διεξοδῶν.

Συνδιστὶ χειρῶν μακτρῶν ἐκκεκαρμένους. *Athenæus* *Deipn. lib. ix.*
c. 18. ubi vide *Casaubonum.*

— δια ψικτρῶν σ' ὄρεα

Ἐάνδρην καὶ ταρῶνδ' ἱππῶν ἀνέμωνας τείχεος. *Pollux* *l. x. §. 55.*

PALAMIDES.

In Excerpt. v. 1. ad 11. inclusive. Οὗτος δ' ἐφύρε &c.]
Hæc apud *Achillem Tatium* leguntur in *Isagoga*
ad *Aratum* cap. 1. sed meâ sententiâ ad fabulam

potius referenda videntur cui titulus *Nauplius* πα-
ναύς, cum velut a *Nauplio* dicta a *Tatio* afferantur.

V. 2. Σταδίων τ' αἰδῶν, καὶ μετῶν εὐρημάτων] *Salmasio*
omnino assentior rescribenti,

Σταδίων, αἰδῶν, καὶ μετῶν εὐρημάτων

Ponderum, numerorum, & mensurarum inventa. Il-
lum vide libro de *Ufur. c. xv. p. 430.*

3. Τάξεις τε ταύτας γραμμάτων τε σημάδια] Apud *Tatium*
legitur οὐρανια τε σημάδια, unde cum prodeat senten-
tia ab hoc loco prorsus aliena, quæque nec cum
præcedentibus, neque cum sequentibus quidquam
habet commune, versum hunc in locum non suum
Librariorum incuria migrasse verisimile est. Hinc
igitur amovendum, & ad inferiora post v. 8. cui
non incommode subungi potest, relegandum
cenfeo,

Ἐφύρε δ' ἀπὸν μετὰ καὶ περιστροφῶς,

Τάξεις τε ταύτας, οὐρανια τε σημάδια.

5. Καὶ τῶνδε κἀνδὶς εὐρε πεντηκοντάδας] Lege *Tatii* editio-
nes partim secutus καὶ τῶνδε γ' αὐδὶς.

6. Ὡς χιλ' εὐδὸς ὡς σπᾶτω φρυκτωεῖαν] *Grotius* ὡς pro is
ex conjectura bis reposuit, sed neque ita recte pro-
cedit constructio, aut membrorum periodi con-
nectio. Legendum puto,

Εἰς χιλ' οὗτος εἰς σπᾶτω φρυκτωεῖαν,

Post hunc autem versum proxime sequi debere
puto versum 9.

Υπὸν φυλάξεις, εἰ δ' ἐὼ σημαντεῖα

ita enim, non σημαντεῖας, recte apud *Tatium* legi-
tur. Utrosque versus una cum sequente ita verte;
*Usque ad millia. Ille unus exercitui faciunt accensio-
nem, somni custodias, & ad auroram usque signa eden-
di rationem, monstravit atque exhibuit, quæ res nemini
prius erant notæ. Excubias scilicet castrenses, &
signa, quibus, si quid novi vel inopinati noctu se
offerret, ne quid exercitus dum fomno indulgebat
infcus detrimenti caperet, cavebatur, Poetam
respicere existimo.*

7. Ἐδείξε κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα] Recte apud *Tatium*
legitur κἀνέφηνεν, quod mutatum non oportuit.

10. Νῶν τε πῆμαντας ἐνθάλασσῶν] Apud *Tatium* legi-
tur πῆμαντες. Legendum proculdubio est πῆμα-
ντησιν, gubernatoribus. Ex correctione igitur nostra
ita totum hoc Fragmentum prodibit.

Οὗτος δ' ἐφύρε τείχεος Ἀργείων σπᾶτω,

Σταδίων, αἰδῶν, καὶ μετῶν εὐρημάτων

Κἀνέφηνεν εὐδὸς ὡς σπᾶτω φρυκτωεῖαν,

Κἀν τῶνδε γ' αὐδὶς εὐρε πεντηκοντάδας

Εἰς χιλ' οὗτος εἰς σπᾶτω φρυκτωεῖαν,

Υπὸν φυλάξεις, εἰ δ' ἐὼ σημαντεῖα

Ἐδείξε κἀνέφηνεν, οὐ δεδειγμένα.

Ἐφευρέ δ' ἄσπρων μετὰ καὶ πεισφορᾶς
 Τάξεις τε ταύτας, οὐρανία τε σημάτα·
 Νῶων τε ποιμαντήρσιν ἐν θαλάσσιον
 Ἀρκτοῦ σφοδρὰς τε, καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

In Excerpt. v. 12. & seqq. Οὐ λῆμον οὗτος &c.] Leguntur hæc apud *Eustathium* ad *Homer.* p. 228.

14. Φλοίσβου μετακοπὴν] *Salmasio* omnino assentior reponenti μετὰ κόπον, post pelagi laborem. Vide *Dorvill.* Critic. *Vann.* p. 271.

PANDORA vel ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ.

Καὶ πλήρες ἐκπύουσα χυσεὸν κέρα

Τερψίη γέροντα μάλα κῆς ὑπ' ἀλენης. Ita legendum conjicio apud *Athenæum* *Deipn.* lib. xi. cap. 7.

PELIAS.

Λέοντα γὰρ αὐτὴν οὐκ ἐπαίδευσεν γαλα. Ita legendum videtur apud *Erotian.* voce Παιδικὸν πάδος.

PELEUS.

In Excerpt. Πηλεὶα τὸν Αἰακίον &c.] Exstant apud *Clementem Alexandrin.* *Stromat.* lib. vi. p. 748. edit. *Potter.* & *Scholias.* ad *Aristoph.* *Nebul.* v. 1419. *Equit.* 1096.

Κημοῖσι πλεγκτοῖς πορφύρας φθεῖρει γένος. *Schol.* ad *Aristoph.* *Equit.* v. 1147.

Καὶ ξηραλοφῶν εἰμάτος δια πύχων. *Harpocration* voce Ξηραλοφῶν.

Πυθίας βοᾶ. *Scholias.* ad *Aristoph.* *Aves* v. 858.

Βασίλεις χώρας τῆς Δωπιδός. *Stephanus Byzant.* voce Δωπιδόν.

ΠΑΥΝΤΡΙΑΙ.

Πεπνυῖς τε νηπιὶ λινοπνυῖς τ' ἐπενδυῖς. *Pollux* lib. viii. §. 45. Conjecturas virorum eruditorum, λινοπνυῖς *Kubnii*, νιοπνυῖς *Gatakeri*, cætera parum commodas plane respuit metri ratio.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

In Excerptis ex Ποιμεσὶν ἡδὺ ξανθῶν &c. Exstat apud *Suidam* voce Ξανθῶν.

V. 2. Λογῶ γὰρ οὐδὲν &c. Exstat apud *Suidam* voce Ὀρνειν.

Εἰδ' ἢ παρικός πηλαμὶς χεῖμαζεται,

Παρικός Ἑλλησποντὶς, ὄρεα δ' ὄρεος

τῷ βοασορίτῃ, τῷδε γὰρ θαμίζεται. *Athenæus* *Deipnos.* lib. vii. cap. 20.

Ἐωθινὸς γὰρ, πέν πν' αὐλῶν ὄραν,

Θάλλον χεῖμαρ' ὡς σφερῶν νεοσπᾶδν,

Εἶδον στρατὸν σείχοντα παρ' ἄλῃαν ἀκρῶν. *Athenæus* *ibid.* lib. xiii. cap. 6. *Harpocration* voce Ναννιον.

Βονν Κυκλιτῆν. *Stephanus Byzant.* voce Κυκλιτῆς.

Φοινικίους γραμμασι. *Hesychius* voce Φοινικίους.

Βερεκυντὰ βρομῶν. Ita legendum apud *Hesychium* voce Βερεκυντὰ.

Ιω Βάλλον. *Sextus Empiricus* contra *Mathematicos* lib. i. §. 313. edit. *Fabric.*

POLYIDUS.

In Excerpt. v. 1. Ἦν μὲν γὰρ οἶος μάλλος, ἦν δὲ καμπελῶν] Leguntur hæc apud *Porphyrium* de *Abstinencia* lib. ii. cap. 19, ubi non καμπελῶν, sed καμπελῶν, quod rectius, deprehendes. Apud *Clementem* vero *Alexandr.* *Stromat.* lib. iv. p. 565. edit. *Potter.* ubi hi versus itidem excitantur invenies καμπελῶν.

3. Ἐν τῷδε παγκαρπεία συμμυγῆς σολαῖς] Quid *Grotium* permoveere potuerit ut hunc versum ultro corrumpere huriolari nequeo. Ita optime apud *Porphyrium* scriptus legitur,

Ἐνν δὲ παγκαρπεία συμμυγῆς οἰαῖς.

Verte, *Inerant etiam omnigeni fructus bordeis falsis commisti.* Apud *Clementem* autem ubi supra ita se habet hic versus,

Ἐνν δὲ συμμυγῆς οἰαῖς παγκαρπεία.

4. Λίπος τ' εἰλαῖς] Apud *Clementem* legitur εἰλαίου.

5. Ξουδῆς μελίσσης] Apud *Scholias.* ad *Euripid.* *Phaniss.* v. 116. legitur Ξουδου μελίσσης.

Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυίδου τοῦ Μαντέως. *Etymolog.* *Magn.* voce Πολυειδός.

Οὐκ ἐστὶν εἰ μὴ Πολυίδω. *Idem* *ibid.*

Ὁ πρὸθεν ἐλδῶν ἦν ἀρεῖος μοι νεκρὸς. *Hesychius* voce Ἀρεῖον.

POLYXENA.

In *Stobæi* *Eclog.* p. 165. Ὡς τις ἀπεικάζας τε καὶ μελαμβάφεις] *Valckenar.* ad *Euripid.* *Phaniss.* v. 1017. pro μελαμβάφεις reponi mavult μελαμψαῖς. *Idem* *ibid.* veram vocis ἀπεικῶν potestatem optime exponit. Im-

* Ο

portune

portune autem prorsus hic se obtrudit particula
 η. Forfan legendum est Η τις απεικονας τε &c.
 Verte, *Quæ adveni relictis evanidis obscurisque palu-*
dibus lamentis sonantibus, Acherontis scilicet misere
 affligentis fluentis sterilibus.

In Florileg. p. 187. v. 4. Ουτ' ἐξεπομῶρων, ουτ' ἐπαυχμη-
 σας, φίλος] Εξεπομῶρων vox est nihili, ex composi-
 tione qualem non admittit analogiæ grammaticæ
 ratio, nata. Potius igitur rescribendum, Ουτ' ἀρ'
 ἐπομῶρων.

5. Βεβητοῖς ἀν' ἐλδοι, εἰ δίκην λόγων ὀφλαιο] Vetus Codicum
 scriptura est ἀνελδων, scribendum igitur ἀν' ἐλδοι γ',
 ut vitetur hiatus. Porro legendum est etiam ὀφ-
 λαι, nihili est enim istud ὀφλαιο.

Συ δ' αὖτις μινῶν την κατ' Ἰδαίαν χθονα

Ποιμένας Ολύμπου συναγαγὼν θυηπολεῖ. Strabo lib. x. p. 721.
 edit. *Almelov.*

Χιτών σ' ἀπειρος ἐνδύθητος κακῶν. Etymolog. Magn. voce
 Ἀπειρος.

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κατὰ λυγαίου νεφούς. *Scholastes* ad Apollon.
 Rhod. lib. II. v. 1123.

PROCRIS.

— καλαστὴ κατ' ἰππικὴν κακῶν. *Pollux* lib. x. § 140.

PIZOTOMOI.

In Excerpt. Ηλῆε διαποτα &c.] Exstant apud *Scholias*.
 Apoll. Rhod. ad lib. III. v. 1213.

3. Το δὲ οὐλύμπου πολλὸν περὶ φέρει] Verte, *Quod per Olym-*
pum late profundit.

Η δ' ἐξοπίζω χερὸς ὀμμα τρέπουσ',

Ὅπου ἀρμυνέφῃ σαζόντα τομῆς,

Χαλκεοῖσι καδῆς δεχεται * * *

Αἰ δὲ καλυπῆσαι

Κιστὰ ριζὼν κρυπτοῦσι τομῆς,

Ἀς ἰδὲ βοῶσ', ἀλαλαζομένην

Γυμνὴ χαλκοῖς ἡμᾶ δρεπανοῖς. Hæc corrupte leguntur apud
Macrobius Saturnal. lib. 5. cap. 19. Nos e-
 mendare, & ad anapæsticum metrum reducere
 conati fumus, rejecta voce τομῆς, quæ ad finem
 ultimi versus plane abundat.

Κορὸν αἰσώσας πυρὶ. Ita forsan legendum apud *Hes-*
ychium VOCE Αἰσώσας.

ΣΑΛΑΜΙΣ Δράμα Σατυρικόν.

καὶ ταχ' ἀν' κεραυνία

Περφιζι, βρονταῖς, καὶ δυστομαῖς λαβοῖ. *Galen.* Comment. I.
 in Hippocrat. Epidem. lib. VI. tom. IX. edit.
Charter. p. 385.

Περφιζι πασαν ὅλιν ἀγέλων πυρὶ. Idem ibid. Corrupta hæc
 esse satis declarant metri vitia; at in ramentis
 hisce minutulis emendatio non nisi incertissima
 esse potest.

SALMONEUS.

Τα δ' ἐστὶ κνίσμος καὶ φιλημάτων φόφος

Τῶ καλλικοτῆδου νικηθῆναι

Τιθῆμι, καὶ βαλόντι χαλκεῖον κατὰ. *Athenæus* Deipnos. lib.
 XI. cap. XII.

SATYRISCUS.

Ἀρράγος ὀμμα. *Hesychius.*

SISYPHUS.

Χαριτῶν τείζων. *Hesychius* voce Ζεύος.

SCYTHÆ.

Κρημναὺς τε καὶ σπεργῆς, ἠδ' ἐπακτίας

Αὐλωνας. *Athenæus* Deipnos. lib. V. cap. 2.

οὐ γὰρ ἐκ μίας

Κοιτῆς ἐβλάσεν' ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδης

Τέκνον ἀρ' ἐβλάσαντοκε, τὴν δ' Εἰδυῖα πειν

Ποτ' Ὀκεανὸν τίκτεν κορῆ. *Scholastes* ad Apollon. Rhod.
 IV. 223.

SCYRIÆ.

In *Stob.* Floril. p. 225. v. 2. 3. Οἷς οὐτε Δαιμων, οὐτε τις
 θεῶν νεμῶν,

Πλούτου ποτ' ἀν' νεμείαν
 ἀζίαν χρεῖν] Ita hæc

corrigenda & interpunctionibus distinguenda,

Οἷς οὐτε Δαιμων, οὐτε τις θεῶν, νεμῶν

Πλούτου, ποτ' ἀν' νεμείαν ἀζίαν χρεῖν.

V. 4. Λεπταῖς ἐπιρροπῆσιν] Lege λεπτὰς ἐπὶ ῥοπτῶσιν.

6. Ἡ κερδανὸν] Lege ἡ κερδηναν.

Ibid. p. 483. v. 2. Εἰς ἀχρεῖα] Apud *Clement. Alexand.* Protreptic. §. 10. legitur rectius & elegantius ὡς ἀχρεῖα.

TÆNARI.

— τοιζαφον

Ἰδοὺ φυλάττει χροῖον ὥστε δεσφαιαν. *Athenæus* Deipnos. lib. ix. cap. 4.

TEUCER.

— ουρανὸς δ' ἀπο

Ἡρώδης, βροτὴ δ' ἐξέστη δι' ἀσφαπῆς. *Scholias* ad *Aristoph.* Nub. v. 583.

TEREUS.

In *Stob.* Florileg. p. 283. v. 10. Αἱ δ' εἰς ἀλλήν δαμάδ' αἱ δ' ἐπὶ ῥοδα] Omnino assentior *Scaligero* reponenti αὐτὴν δαμάδ'; Verte, *Aliæ in familias sibi inassuetas, aliæ in turbulentas.*

Ibid. p. 355. v. 1. Ut constet melius metri ratio lege εἰδείξεν; versus enim est anapæsticus.

Ταν δ' ἀνδρῶπου ζῶαν ποικιλομυτιδες αἶται

Πημάτων παύσαις

Μεταλλασσυσιν ὥραις. *Stobæus* Florileg. p. 409. edit. *Grotian.* ubi hæc ad *Nostri* Tereum referuntur; at in *Gesneriana* nullus memoratur auctor.

TRIPTOLEMUS.

In Excerpt. Ἀπυνδακωτός οὐ τραπεζοῦται κυλιξ] Exstat hic versus apud *Pollucem* lib. x. §. 79. Vide & *Hesych.* & *Etymolog. Magn.* voce Ἀπυνδακωτός. Præcipue autem *Demetrium Phalereum* pag. 73. edit. *Gale.*

Ἰλλυεῖς γονὴν vel γυνή. *Hesychius.*

Δρακόντα τ' αἰετὸν ἀμφιπλῖξ εἰληφοτὲς. *Etymolog. Magn.* voce Εὐπλοισεντο. Ex *Ruso* autem *Ephesio* p. 32. edit. *Clinch.* & *Hesychio* voce Θαιρος constat legendum esse,

Δρακόντε θαιρον ἀμφιπλῖξ εἰληφοτὲς.

Τα δ' ἐξοπίθε χεῖρος εἰς τὰ δεξιά

Οἰνωτὲα τε παύσαι, καὶ Τυρῆνικος

Κολπός, Λιγυστικὴ τε γῆ σὲ δεξέται. *Dionysius Halicarnass.*

Antiq. Roman. lib. i. §. 12. Verte, *Postea vero, ad dextram, &c.*

Βρυτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ πῖεν *Athenæus* Deipnos. lib. x. cap. 13.

Θεὸς δ' ἐν φρενὸς δέλτοις τοῖς ἐμοῖς λόγοις. *Scholias* ad *Pindar.* Olymp. i. v. 1. ubi legitur Σε δ' ἐν φρενὸς unde *Scaliger.* effecit Θεὸς δ' &c. referente *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 76.

Χρεῖσαι δὲ σ' ἐνδεδ' αὐδῆς. *Scholias* ad *Nostri* Oedip. Colon. v. 517.

Et fortunatam Italiam frumento canere candido. *Plinius* Natur. Histor. lib. xviii. cap. 8. aut in edit. *Harduin.* 12.

Οὐδ' ἡ ταλαινα δευσα παριχέου γάρου. *Pollux* lib. vi. §. 65. & *Athenæus* Deipnos. lib. ii. cap. 25. ad quem vide & *Casaubonum.*

TROILUS.

Εἵμην ὡς ἐμῖν ἀφ' ὀφθαλμοῖς γαμοῖς

Τῇ παντομορφῇ Θεοῖσι συμπάκεις ποτε. *Scholias* ad *Pindar.* Neme. i. v. 60.

Τὸν ἀνδροπαῖδα δεσποτὴς ἀπαλῆσα. *Idem* ad *Pyth.* B. v. 121. & *Hesych.* voce Ἀνδρῶταις.

Πλήρη μαχαλιμάτων. *Suidas* voce Εἰμαχάριον.

Σκαλῆν γὰρ ὀρχεῖς βασιλεὺς ἐκτεμνοῦς ἐμοῖς. Ita optime hunc versum restituit *Casaubonus* ad *Athenæum*, cum vulgatam scripturam βασιλεὺς metrum jugulet; quod miror non animadvertisse doctissimum *Hamsterkium.* Exstat autem apud *Polluc.* lib. x. §. 165.

Ελαίνεται θρίξ. *Hesychius.*

Καταρβυλαὶ χλαῖναις. *Idem.*

Τόξον ἀπὸ σπῆς. *Idem* voce Ἀπὸ σπῆς.

TYMPANISTÆ.

In *Stob.* Florileg. p. 227. v. 2. Τὸν γῆς ἐπιφαισάντα καὶ ὑπο σελήν] Ut vitetur hiatus iste insuavis & a *Poesi* Attica quam maxime abhorrens lege, καὶ σελήν ὑπο Κολχὸς τε, Χαλδαῖος τε, καὶ Συρῶν ἐδνος. *Stephanus Byzant.* voce Χαλδαῖοι.

TYNDAREUS.

In *Stob.* Florileg. pag. 431. v. 4. 5. 6.

Εν γὰρ βραχὲ κατέειλε κώλυον χροῖον

Παμπόουτον ὀλβον δαίμονος χέκου δόσις,

Ὅταν μέλας, καὶ δίοις δοκεῖ ταδε] Hæc corrupta

In *Stob. Florileg.* p. 245. Εἶρος γὰρ ἀνδρας &c.] Hæc a *Clemente Alexandrin.* *Stromat.* lib. vi. p. 745. edit. *Potter.* *Euripidi* tribuuntur, sed perperam, ut opinor; neque enim satis constat fabulam *Euripidis* sub *Phædræ* nomine unquam existisse.

Ibid. p. 287. v. 1. Οὕτω γυναικός &c.] Malim οὕτω γυναικός.

3. Παῖδων δ' ἑκάστος ὦν τύχη λέγει] Lege juxta *Gesnerianam* τύχη.

Ibid. p. 321. v. 2. Γυναῖξιν αἰσθον ἐν γυναιξὶ χρεὶν τελεῖν] Codicum scriptura erat ἐν γυναικί, quæ quamobrem immutaretur causam nullam video.

Ἀπὸ πῶς λογίσι. *Hesychius.*

Κυλαίων κατω. *Hesychius.*

PHILOCTETES in Troja.

Ὅστις μόνον γ' ὥς μὴ βαρυνθῆσθε μου. *Priscian.* lib. xviii. p. 1169. edit. *Putsch.*

Μὴν βῶν ἀναυδα καὶ ῥακτῆρια. *Hesychius* voce ῥακτῆριος. Δροπαζὴν σῶλον. *Hesychius.*

PHINEUS.

Βλεφαρον κεκλεισται γ' ὥς κατὰ λείου θυραί. *Pollux* lib. vii. §. 193.

Οὐδ' ἂν το βοασσορεῖον ἐν Σκυθίας ὕδαρ. *Stephanus Byzant.* voce βοασσορεός.

Ἐξομαλῶνται καὶ λαλαμπρύνται κοράς. *Scholias* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 635.

PHINEUS Δευτερός.

Ἀχάλλει τε τρυπῆνα. *Hesychius.*

PHOENIX.

Κινάρος ἀκανθα πάντα πλύνει γυν. *Athenaus* *Deipnos.* lib. ii. cap. 28.

Φοῖβος γυνή. *Eustathius* ad *Homer.* p. 1088. lin. 34.

PHRIXUS.

Ὅσα κελεύθου τῆσδε γῆς περὶ αἰτίας. *Stephanus Byzant.* voce Ἀστ.

PHYLETIDES.

In *Excerpt.* Γερων γέροντα &c.] Hic versus apud *A. Gellium* exstat lib. xiii. c. 18. & ibi scriptus dicitur in *Tragedia Sophoclis*, cui titulus est *Φυλεπιδες*, quanquam in codicibus quibusdam legitur *Φυλοκλήτης* probantibus *G. J. Vossio* & *Gatakero.*

INCERTA.

In *Stobæi Eclog.* p. 119. Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερβῆδα βεβῆτος. Hic versus *Sophocli* tribuitur a *Theophilo Antiocheno* lib. ii. §. 9. p. 110. edit. *Wolf.*

125. Καὶ πάντα μὲν τῶν αὐτῶν &c.] Hi duo versus exstant in *Nostri Electra* v. 698. 699. In p. autem 127. nihil *Sophocli* ascriptum reperitur.

133. Fragment. 1um. Ita hos versus constitutos malim,

Κλυετὲ Μοῖραι

Διός, αἱ τε παρὰ θεῶν ἀρχαὶ αἰ

ἔξομοναι

143. Ita se habet corrupta veterum codicum scriptura,

Χρόνος αἰ χροὶ ἀμα κρατὲς τερμοσύνῃ βίου

Πολλ' ἂν εὐρίσκει σφῶν μαλομένοις.

Quæ horum loco substituit *Grotius* & nimis longe ab hujus scripturæ vestigiis recedunt, & alioquin minus satisfaciunt. Quem enim obsecro hîc sensum habere potest *μημοσύνα βίου*? Ita forsan levissima mutatione facta hæc restitui possunt,

Χρόνος αἰ γῆρας, μακρὰ τε

Ἀτερμοσύνῃ βίου,

Πολλ' ἂν εὐρίσκει σφῶν

Μαλομένους.

Verte, Porro tempus per senectutem vitamque longe ultra terminum communem productam multa excogitaverit investigans sapienter constituta.

In *Stobæi Florileg.* p. 3. Bina in hac pagina reperiuntur Fragmenta quæ a voce *Οὐπι* incipiunt, quorum primum in *Euripidis Andromacha* hodie legitur, alterum vero in omnibus *Stobæi* editionibus ex ejusdem *Oedipo* excerptum diserte dicitur.

27. Fragment. 1um. v. 2. Ἀλλ' οὐδ' ἱδρῶντες εἰσπορεύσιν παμφαν] Lege juxta *Gesnerianam* τὰ μὲν φαν.

Ibid. Fragmentum 11um. Ὡς διατελέσας ἐστὶν ἀμαθία κακόν] Rectius, opinor, & ad veterem scripturam propius ita hunc versum restitues,

Ὡς ἐστὶ διατελέσας ἢ μάθια κακόν.

Ibid. p. 63. Nihil hîc *Sophocli* ascriptum legitur.

Ibid.

Ibid. p. 95. Fragment. 11^{dum}. v. 2. Εν πατ' ἀναγκῇ τῷ βίῳ γὰρ οὐκ ἔστιν ἀναγκὴ τῷ βίῳ, unde reponere malim ἐν τῷ βίῳ, unde reponere malim ἐν τῷ βίῳ. Verte, *Ab imperio in ventrem institutum auspicantur.*

Ibid. Fragment. 111^{tium}. v. 1. Διδασκαλὸς γὰρ εὐτελέει τῶν σφῶν] Lege codicum auctoritatem secutus ἢ ὑπε-
λαί.

P. 97. Τι τῶν ἐπὶ τῷ βίῳ; &c.] Hi quatuor versus leguntur etiam apud *Clement. Alexandrin.* Pædagog. lib. 11. p. 181. ed. *Potter.* Versus etiam quartus cum terti dimidio apud *Plutarch.* de Capiend. ex *Inimic. Utilitate* p. 89.

V. 4. Ἀκὼν ἀκονεῖ, οὗς ἔκων εἶπεν χαλκῶς] Apud *Clement. Alexand.* pro οὗς ἔκων legitur ἀπὲρ ἔκων. Apud *Plutarchum* ubi supra pro εἶπεν χαλκῶς, εἶπὲν λόγῳ.

P. 107. v. 1. Ut vitetur hiatus, legendum αἰ δ' ἀνὸς-
σερῶν γ' ἐπ.

123. v. 4. Πρὸς τοῦ παρόντος ἡμεῖς νικώμεθα] Legitur hic versus in *Euripidis Danae* v. 19.

157. οὐτ' ἂν φίλον ποτ' &c.] Exstant hæc in *Nostri Antigone* v. 193 — 197.

165. ὅπου γὰρ οἱ φυλακτῆρες ἵστανται τεχνῶν] Codicum scriptura erat οἱ φυλακτῆρες, unde conjicere licet Poetam scripsisse οἱ κολαστῆρες.

169. Fragm. 11^{dum}. Ἀναρχίας δὲ &c.] Exstat in *Nostri Antig.* v. 683.

483. Του ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γῆραςκων ἐστ] Hic versus infra p. 489. ex *Nostri Acrisio* excerptus dicitur.

485. Προμνητὴ γὰρ κερδὸς ἀνδρωποῖς μετ] Lege Προμνητὰ & vide *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* v. 1475.

487. Fragment. 1um. Σμικρὰ παλαιὰ &c. Exstat in *Nostri Oedipo Tyranno* v. 980.

Quinetiam alia quoque Fragmenta a *Grotio* ommissa, *Nostro* vero a *Stobæo* ascripta in *Florilegio* reperies p. 29. bis. 37. 83. 239. ubi v. 7. pro πνευμονων legendum videtur πνευμονοιν.

In *Excerptis* p. 145. v. 1 — 9. Hi versus leguntur apud *Justin. Martyr.* de *Monarchia* p. 159. edit. *Hutchin. Clement. Alexandrin.* *Stromat.* lib. v. p. 722. edit. *Potter.* & *Eusebium Clementem* exscribentem in *Præparat. Evangel.* lib. XIII. §. 13. p. 684. edit. *Viger.*

V. 5. Φλεῖται μανείσ'· ἐπὶ δ' ἀρ' ἐλπίη το πῶ] Hic versus e duobus diversorum versuum, quos inter intercedebant alia, hemistichiis concinnatus est, quod ex *Clemente*, & *Eusebio* patet. Ita igitur legendum,

Φλεῖται μανείσ' - - - - -

- - - - - ὅταν δ' ἀρ' ἐλπίη το πῶ.

V. 7. Γῆ δὲ δεινῶν ἐρημός] Retinenda omnino est vulgata apud *Justinum* & *Clementem* scriptura Γῆ δ' ἐρημῶν ἐρημός, *Terra vero mansionibus carebit.* Certe Ionicum illud δεινῶν e *Grotii* conjectura ortum, a *Scriptore Attico* proficisci haudquaquam potuit, immo ne *Pseudo-Sophocli* quidem imputandum videtur.

8. Πτερωτὰ φύλα βλάσσει πνέουμενος] Apud *Justinum* legitur βλάσσει, apud *Clementem* vero & *Eusebium* βλάττει, quod elegantius judicat Reverendissimus *Potterus.* Sed elegantissimum sit licet, certissime nullum hîc per metri leges habere potest locum. Retinendum igitur est βλάσσει, quod & sententiæ magis idoneum videtur. Aeris enim est proprium volucres sustinere, non item producere.

10. 11. Exstant apud *Plutarch* de *Audiend. Poet. Opp.* p. 23.

12. 13. Exstant apud *Dionys. Halicarnass.* de *Composit. Verbor.* *Opp.* tom. 11. p. 15. edit. *Hudson.* ubi rectius & ex codicum auctoritate legitur κῆρα-
νισαμαί.

14. 15. Exstant apud *Plutarch.* de *Audiend. Poet. Opp.* 16.

Ibid. p. 147. v. 4 — 8. Exstant apud *Plutarch.* de *Audiend. Poet. Opp.* p. 21.

V. 9 — 12. Exstant apud *Plutarch.* de *Audiend. Poet. Opp.* p. 21.

13. Exstat apud eundem ibid. p. 27.

15. Ἐν χειρὶ θῆγ' ἐν ταχὺ δ' ἀμείλυνεται] Hic versus cum præcedente exstat apud *Scholiam* ad *Euripid. Orest.* v. 490. Quanquam autem activa pro passiva non raro usurpare solent *Scriptores Attici*, at in hoc versu tamen vel ipse hiatus satis indicat omnino legendum esse,

Ἐν χειρὶ θῆγ' ἐν ταχὺ δ' ἀμείλυνεται.

16 — 23. Hi versus leguntur apud *Plutarch.* in *Vita Demetrii* p. 911.

24 — 27. Ex hexametris bonis anapaesticis non bonos fecit *Grotius.* Ita vera scriptura ex *Clemente Alexandr.* *Stromat.* v. p. 726. edit. *Potter.* postliminio est reducenda,

— οὐδὲ θεοῖς ἀνταρῆτα πάντα πελονίαι

Νοσφί Διός, κείνος γὰρ εἶχ' ἐλπίη το πῶ.

28 — 30. Exstant apud *Clement. Alexandrin.* *Stromat.* v. p. 659. edit. *Potter.* & *Plutarch.* de *Pythiæ Orac.* *Opp.* p. 406.

31. Πρὸς δ' οἷον ἡεῖς δαίμον' ὡς ἀρῆστα] Propius vestigia receptæ lectionis accedes, & sententiam luculentior efficies rescribendo,

Πρὸς δ' οἷον ἡεῖς, εἰ γ' ἐρωτᾷς, δαίμονα —

- P. 149. v. 4 — 12. Leguntur hæc apud *Justin. Martyr.* Cohort. ad Græcos. §. 17. edit. *Hutchin.* Eundem de Monarch. §. 3. edit. *Hutchin. Clement. Alexandr.* Cohort. ad Gent. p. 63. Eundem Stromat. lib. v. p. 717. *Eusebii* Præparat. Evangel. XIII. p. 680. *Cyrrill. contr. Julian* lib. i. p. 32. edit. *Spanheim. Theodoret.* Curat. Græcar. Affection. Serm. VII. Opp. tom. iv. 590. edit. *Sirmond. Joann. Malalam* Chronogr. p. 47. edit. *Oxon. Georg. Cedren.* Hiflor. Compend. p. 46. Primi autem duo versus etiam apud *Athenagoræ* Legat. §. 6.
- V. 8. Πιματων παρφυρας] Verius videtur παρφυρας quod legitur apud *Justin. Martyr.* in Cohort. ad Græcos. *Clement. Alexandrin.* utroque loco. *Eusebium, Cyrillum, Theodoretum, & Cedrenum.*
12. Τευχοντες] Elegantius &, ut puto, verius legitur τευχοντες apud *Clement. Alexandrin.* in Stromat. *Eusebium & Theodoretum.* Apud *Clement. Alexandr.* in Cohort. ad Gent. legitur Νευμοντες.
13. Legitur apud *Hefychium* voce Δαις.
14. 15. Leguntur apud *Plutarch.* Consolat. ad Apollon. Opp. p. 107.
16. Legitur apud *Achillem Tatium* Ifagog. ad Arat. cap. 1. Ita autem potius metra constituenda puto, vestigia vulgatæ scripturæ pressius legendo,
 πρεσβυται δὲ πειρ
 Τον * * * σπειροντα κυκλον ἡλιου.
17. Exstat apud *Plutarch.* in Artaxerxe pag. 1025. juxta quem legendum ἰδιδιπορει.
18. Pertinet ad *Nauplium* Πυρραα.
19. 20. Exstant apud *Athenæum* Deipno. lib. 15. p. 688.
21. 22. Lege vestigiis veteris apud *Athenæum* scripturæ insistent,
 ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς βίαν πειν.
23. Ad *Αρχιμαλωπιδας* pertinet.
24. 25. Exstant apud *Plutarch.* Præcept. Conjugial. pag. 141. In versu autem altero pro τε malim γε.
26. 27. Exstant apud *Plutarch.* Quæstion. Roman. p. 280.
30. 31. Hi versus una cum primo paginæ sequentis leguntur in Nostri *Antigone* v. 323. 324. 325. quod si rescivisset *Grotius*, conjecturam suam proculdubio compendificasset.
- P. 151. v. 4. 5. Exstant apud *Plutarch.* in Disquisit. An Seni sit gerenda Respublica Opp. p. 792. & de Occulte Vivendo p. 1129.
- V. 5. Χερσὶ δ' ἀρπυσσῶν ηἴμωσι σείγῳ] Verte, Tempore vero deserta ruit domus. Vide *Gatakeri* Adversar. Opp. p. 567. 568.
- Ibid. v. 7. Exstat. apud *Philon.* liber Quisquis virtuti studet, Opp. tom. II. p. 448. edit. *Mangey.*
8. 9. Exstant apud *Plutarch.* in Cleomene p. 795.
11. 12. Exstant apud *Ciceron.* Epist. ad Attic. lib. II. Epist. 16. & *Longinum* §. 3.
13. Exstat apud *Scholias.* ad *Aristoph.* Ran. v. 193.
14. Exstat apud *Zenobium* Proverb. Cent. II. 14.
15. Exstat apud *Plutarch.* de Oracul. Defect. pag. 417. ubi rectius legitur αὐτον, non αὐτων.
16. Exstat apud *Plutarch.* de Oracul. Defect. p. 414. ubi ad vitandum hiatum legendum potius θεοὶ δ' ἀρ' οὐ. *Gatakerus* autem Adversar. Posthum. cap. x. Opp. p. 506. censet *Plutarchum* sententiam tantum *Sophocleam* verbis propriis reddidisse, ipsa autem *Sophoclis* verba conservasse *Philostratum* Vit. Apollon. lib. VII. cap. 7. quæ hujusmodi sunt,
 μοις οὐ γινέται
 Θεοὶσι γινέται, οὐδὲ μὴν θάμιν ποτε
 Τα δ' ἀλλὰ συγγεί πᾶσι δ' ὁ παγκράτης χερσὶν.
19. Κόλλας εἰς τετακται εἰς ἀμφοῖν μέσων] Ita potius hunc versum legi malim,
 Κόλλας ἀν εἰ τετακται γ' εἰς ἀμφοῖν μέσων.
23. Legitur in Etymolog. Magn. voce Ἀἴας, & apud *Scholias.* ad *Nicandr.* & apud *Scholias.* ad *Theocrit.* Idyll. VII. v. 76. Apud Etymologum autem legitur *Λημνίας βοός*, forsan non male. Illum videtis, & *Isaac. Koffum* ad *Melam* lib. II. cap. 2. p. 160. qui hanc lectionem contra *Salmasium* propugnat.
27. Ισομοῖρος ἐστὶ ἀγέριου] Forsan legendum est, colita nota post ἀγέριου interposita,
 Ισομοῖρος ἐστὶν ἀγέριου,
 Similis fors eas (id est, opes) manet ac populum bene corticatam; vitam perdunt, id est, pereunt ac dissipantur, sicut arbor iste folia perdit. Sensum forsan hujus loci minus sum assecutus. Interpretationi enim meæ non valde confido; sed condonandus est error in Fragmento perparvo, & sententia forte etiam imperfecta.
29. 30. Leguntur apud *Plutarch.* Adulator. & Amic. Discrim. Opp. p. 74.
- P. 153. v. 1. Ἀλλ' ἐγγὺς ἑκτόσθ' ἐστὶν, οὐ μένειν καλόν. Hic versus cum præcedente leguntur apud *Plutarch.* de Adulator. & Amic. Discrim. Opp. p. 74. ex cuius scriptoris codd. MSS. veram scripturam revocavit *Valckenar.* ad *Euripid. Phœniss.* v. 723.
 Ἀλλ' ἐγγὺς ἑκτόσθ' ἐστὶν, οὐ μένειν καλόν.

Ibid. v. 3. Πως δὴ τα τλήτη παρὰ γὰρ ὑπερβαίνει τοδὲ] Verte, *Quomodo quæso animum ita obfirmabis ut tormentum hoc sustineas?* Interpretatio Grotii & a verbis & a sententia Poetæ prorsus aliena est.

6. 7. Leguntur apud Plutarch. in Pompejo, p. 661.

8. Legitur apud Clement. Alexandrin. Pædagog. lib. III. p. 286. edit. Potter. Simile quiddam existat etiam inter Euripidis Fragmenta Antiop. v. 4. edit. Barnes.

9. 10. Leguntur in Nostri Antigone v. 662. 663.

11. 12. Leguntur in Nostri Antigone v. 923. 924.

13. Legitur apud Athenæum Deipnos. lib. II. p. 40.

14. Legitur apud Achill. Tatium Isagog. ad Aratum, cap. I.

Addenda.

Αἰ γὰρ ἐν πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. Schol. ad Euripid. Orest. v. 602.

Παῖδας γὰρ οὐς ἐφύσ' ἀναλώτας ἔχει. Schol. ad Ejusd. Medeam. v. 33.

Εὐφρομένη γὰρ παρὰ τὰ κηρύξας ἔχει. Scholiast. ad Ejusd. Medeam ibid.

Οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς εἰμ' ἐπὶ νόμος κακοῖς,

Πολλοὶ γὰρ ὠδυσσάντο δουλείῃς ἐμοί. Vita Sophoclis anonymo auctore ejus Tragædiis præfixa in edit. H. Stephani pag. 2. col. 2. lin. 1. 2.

Ὡς χάρι' ὑφ' ἑρπείδα κρυφὸν ἐκκαλούμενη. Scholiastes ad Homer. Odyss. t. v. 471. & Eustathius p. 707. l. 7. Sed versus hic Æschyli est in Agamemnone v. 278. ubi ita legitur,

Χάρις μ' ὑφ' ἑρπείδα κρυφὸν ἐκκαλούμενη.

Ἐδύξατ' ἡ μοῖ τὰ δ' ὑπὲρ πρὸς μολαί. Scholiastes ad Æschyli Pers. v. 181. Claudicat autem metrum & τὰ δ' numero duali positum priorem habet longam. Forfan reponi potest τὰ δ' γ' ὑπὲρ πρὸς.

Σκαμνοὶ πολλοὶ εἰς σφὸς διορύττει. Stobæi Florileg. p. 13.

Ζεὺς ἀνὸς ἀνὸς Νικομαχῶν καὶ Πανσυνίαν καὶ Ἀτρεΐδαν. Schol. ad Aristoph. Nub. v. 1162. Apud Suidam voce Πανσυνίαν hæc paullo minus corrupte ita leguntur Ζεὺς ἄνους ἀγροὶ τὸν Νικομαχῶν &c. Forfan reponi potest,

Ζεὺς νοσταρχοὶ τὸν Νικομαχῶν καὶ Πανσυνίαν καὶ Ἀτρεΐδαν.

Χρῆστη μακροῦ Ζηνὸς ἔξανατραφῆ. Scholiastes ad Aristoph. Av. v. 1240.

Πρὸς πύλας Εὐρυκίης. Scholiastes ad Aristoph. Pacem v. 1126.

Ὡς ἀν' Διὸς μεταπύειν ἰανθὴ χάρις. Suidas voce Τόξοποιον, & ita legendum apud Scholiast. ad Aristoph. Lysist. v. 8.

Λύτω γὰρ, εἰ καὶ τῶν πεινῶν ἐν οἴστω. Scholiastes ad Pindar. Olymp. A. v. 97.

Χαῖρος γὰρ οὗτος ἐστὶν ἀνδραπύου φρενῶν,

Ὅπου τὸ τέρπνον καὶ τὸ πῆμα γένεταί.

Δακρυρροεὶ γούνη καὶ τὰ καὶ τὰ πύχνα. Scholiastes ad Pindar. Pyth. Δ. v. 213.

Ω

Τῇ καὶ Τεραταί χεῖρες, συγγόνον δ' ὕδωρ, Ὑπερεῖα κρήνη, γάμα θεοφιλεσάτων. Scholiastes ad Pindar. Pyth. Δ. v. 221.

Ἡδὴ γὰρ ἔδραν Ζεὺς ἐν ἐξατῶν θεῶν. Scholiastes ad Pindar. Neme. I. v. 57.

Ω παρὰ τοῖς ἑστέ. Scholiastes ad Pindar. Neme. I. v. 5.

ὡς παρὰ κτήνη

Στήθεων ἀνήμεροντα κλωδαλῶν ὁδόν. Hypothesis secunda ad Pindari Isthmia.

Μετ' εἰς σφίστην ἐμὸν. Scholiastes ad Pindari Isthm. E. v. 36.

Ὡν ἐστὶ καὶ παρὰ τὴν ὡς Φοινῆς ἀνὴρ Σιδωνίος καπνῶν. Scholiastes ad Pindar. Pyth. E. v. 125.

Τὴν τοῦδε γὰρ τοῖ Ζεὺς ἐγχεῖ μητέρα,

Οὐ χυσομορφὸς, οὐδ' ἐπιμφορμένον

Πιπλὸν κικλίνει, ὡς κορὴν Πλευρωϊαν

Ἐπιμφορμένον, ἀλλ' ἰλοχέει ἀνὴρ.

Γὰρ δὲ βατμοῖς νυμφικοῖς ἐπεσάδῃ

Ὁ μοῖχος

Ὁ δ' οὐτε δαυτός, οὐτε χερνίβος διγών,

Πρὸς λεκτέον καὶ καρδίαν ὠδαιγμένον,

Ὡν δ' ἐκείνην εὐφρομένην ἐδρυπτετο. Exstant apud Clement. Alexandrin. Stromat. lib. v. p. 716. edit. Potter. & Euseb. Præpar. Evangel. lib. XIII. cap. 13. pag. 680. edit. Viger. apud quem in versu ultimo rectius, ut opinor, legitur ἐδρυπτετο.

Ἡλῖος οἰκτερεῖ με

Ὁν οἱ σφοὶ λέγουσι γέννησθαι θεῶν

Καὶ πατέρα πάντων. Vita Arati p. 151. edit. Petav. qui hæc ita ex conjectura emendavit & supplevit.

Ψακαλῶν καὶ μητέρων. Eustathius ad Homer. p. 777. 62.

Τῶν ταυρίων. Idem p. 881. 22.

Κρήνη ὕδατος. Idem ibid.

Φιλαλλοὶς Μουσῆς. Idem p. 11.

Εἰ μὲν τις οὐν ἐξείσιν, εἰ δὲ μὴ, λέγει. Idem. p. 66.

— φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς. Idem p. 127.

Τῶν δ' αἰρεῖ θυμὸν

Οἰδῖπός ἐν λυπταῖς. Idem. p. 143.

Θυῖας λέγεις μοι, τὰς πυλὰς ἐπίαστοις,

Ὁ δὲ μόνον πικτοῦσιν αἱ θύνται θεοῖς. Dicæarchus Bios Hellen. p. 16. edit. Hudson.

Ὁρκοὺς ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γέσθω. Hellad. Chrestomath. p. 4. edit. Meursii.

Τυμῶν γὰρ οὐδεὶς πρὸς ἀνδραπύων φίλος. S. Maximus in editione Stobæi Wechel. p. 877.

Ὡς μὴτε κροῦσθαι μὴδ' ὑπὸ χεῖρα βαλῆς. Harpocration voce Παρὰ κροῦσθαι.

Δι' αὐτὸν

Δαφνὴν φαίρων οδὸντ' ἐπεὶ το σῶμα. *Scholiasies ad Hesiodum*
p. 234. b. edit. *Heinsf.*

Εὐχέρπτος Κυδερεια. *Plutarch. Præcept. Conjugal. pag.*
144.

Ὅταν τις ἀδῇ τον Βοιωπὸν νομόν. *Zenob. Proverb. Cent. II.*
65.

Το δέριμον του οὐέλου. *Idem Cent. vi. 19.*

Λκὼν δ' ἀμαρτῶν οὐτὶς κακός. *Idem Cent. II. 28.*

Πρὸς ἀπὲρ αὐτ' οἱ μαργωντες ἐντονωτατοί. *Plutarch. de Pro-*
fectu in Virtute Opp. p. 84.

Τα μὲν διδάκτα μαγδανῶν, τα δ' εὐρέτα

Ζητῶ, τα δ' εὐκτα παρὰ δέων κησαμην. *Idem de Fortuna*
p. 98.

Οἱ γ' αὐλοὶ κακωτοισιν, οὐ λυρά, φίλοι. *Ita enim legendum*
existimo apud Plutarchum de ΕΙ apud Delphos
Opp. p. 394.

Μουστῶμαι δ' ἐλαφθὴν ἀν, καὶ τῷ ποτὶ δειραν ἐρχομαι δ' ἐν τε
λυρὰς ἐκ τε νομῶν. *Plutarch. Non posse suaviter vivi*
juxta Epicurum Opp. pag. 1093. Corruptissima
sunt hæc, conjecturis vero, quandoquidem circa
Fragmenta tam pusilla incertissimæ sint necesse
est, lubens superfedeo, peritioribusque lampada
trado.

Ὡ δέοι πὶς ἀρὰ Κυπείας, ἢ πὶς

ἱμέρες τουδε ξυνήφατο. *Plutarch. in Timoleonte pag.*
253.

Πολλὰν χαλινῶν ἔργον οἰακὼν δ' ἄμα. *Plutarch. in Alexandro*
p. 667.

Ὅτῳ δ' ἔρατος δῆγμα παιδικὸν περὶ. *Plutarch. de Profectu*
Virtut. Opp. p. 77. & Symposiac. lib. I. p. 619.
Vide Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 386.

Οὐδ' ὅσον ἀνδρὲς ὑπνώουσι. *Suidas voce Ἀνδρῶν.*

Ποιμῆσι

Κρυμὰν φέρον γὰρδοισιν ἐξ ἀμφημερῶν. *Suidas voce Ἀμφημερῶν.*

Ἀνταρῆς

Νουκτερὶς οὐλεσι. *Idem voce Ἀνταρῆς, quæ Dorice pro Αν-*
τηρὶς ponitur. Vide notas nostras supra ad Elestr.
v. 89. & ad Euripid. Elestr. v. 498. & Verte, Ei
opposita Minerva nocturnæ oculos habens.

† Γυνὴ γὰρ οὐδὲν ὅς, ὡς δ' αὐτὸς ἀνὴρ

ῥῶν φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς ἀνὴρ. *Suidas voce Ἀξίος λαβεῖν.*

Reponendum autem in versu secundo πελεῖ vel si-
mile aliquid pro ἀνὴρ cum *Pearsono* cenfeo.

Καλλίστα τέτυχθ' ἐν χαλκοῖσι σαγμασι. *Idem voce Σαγμα.*

Μὴ ψεύσον ὦ Ζεὺ τῆς ἐποουσῆς ἐλπίδος. † *Idem voce ψεύσον.*

Vide Epilogum ad nostras in *Euripidem* notas.

Θαύμαστ' ἄρ' το τοῖον ὡς οὐδ' ἀνέει. *Idem voce ὦς.*

Πρῶτον μὲν οὐφεί λευκὸν ἀνδρῶντα σαχυν

Ἐπειτα φωνίζαντα γογγυλὸν μῶρον. *Athenæus Deipnos. lib. II.*
cap. II.

† Hæc ex *Antiph. Hermocr. 877. Tour in S. III. 329.*

† Hæc ex *Eurip. Medea. Id. in S. I.*

Καὶ βορὰς ἀρτυμάλα. *Idem lib. II. cap. 26.*

Χορὸς δ' ἀναυδῶν ἰχθύων ἐπερρῶδει

Σαινουσίην οὐρανοῖσι τὴν κεντημένην. *Idem lib. VII. cap. 2.*

Διψῶντι γὰρ τοῖς πάντα περὶ σφῆραν σφα

Οὐκ ἀν' ἄλλων τερψείας ἢ πρὶν διδῶς. *Idem lib. X. cap. 9.*

Ὡς οὐδὲν ἐστὶ ῥῆμα σὺν κερδεὶ κακόν. *Idem lib. III. cap.*

35. *S. Elestr. 61.*

Ὅψις γὰρ ὧτων κειπικώτερα πτελεῖ. *Scholiasies ineditus in*
Homer. Vide Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v.

1554.

Σέματα τῆς σῆς παρδένου μυστεία. *Hesychius voce Σέματα.*

Σείριου κυνὸς δίκην. *Hesychius voce Σείριου.*

Σιλφίου λειμῶν. *Hesychius.*

Εὐεπφορὸς ἐς τὸν πηλόν. *Suidas & Etymolog. Magn. voce*
Κάπηλος. Et vide *Gataker. Advers. Posthum. cap.*

5. *Opp. p. 446.*

Μαεῖος ἀλοιμός. *Etymolog. Magn. voce Ἀλοιμός.*

Τρυφεὶ καλυφθεὶς Θεσσαλὸς ἀπληγίδος. *Idem voce Ἀπληγίς,*
ubi Valckenar. quidem ad Euripid. Phœniss. v. 328.
reponendum conjicit Θεσσαλίδος, sed nulla opus esse
videtur immutatione; ubicunque enim nominis
proprii usus postulat, ab anapæsto in sede etiam se-
cunda & quarta non abstinent Poetæ Attici.

Ἐχὼ δὲ χερσὶν ἀρῶν βεβαιχρον. *Etymolog. Magn. voce Βεβ-*
αιχρός.

Ἐχὲ το δελήπτον. *Idem voce Δελήπτον.*

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημοκόπος οἰχεται. *Idem voce Δημοκόπος.*

Τὸ δ' ἐγχρὸς ἐν ποσὶ κυλινδρεται. *Idem voce Εγχρὸς.*

Τετραπῆροι γὰρ νῶτον ἐν δισμῶμασι

Σφῆκοι μελανοοεινές. *Idem voce Εσσηκαμένον.*

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πῶν τυρβαζεται. *Idem voce Κάπηλος.*

Γραμμά κηρυκειόν. *Idem voce Κηρυκειόν.*

Μυρὸν λευγαλεῖ. *Idem voce Λευγαλεῖν.*

καὶ μόλις ὅτε δίκτυον

Κατήγ. *Idem voce Μολίς.*

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χαρουμέν ποτα. *Idem voce Ναρῶν.*

ὕδεις δὲ τοῖς

Οὐ πωπεδ' ἤεις εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο

Ἀλλ' ἐν νεοῖς ἀνδρὶ τε καὶ φθίνει παλιν. *Idem voce Νεικός, ubi*
hæc corrupte leguntur.

Θελοίμ' ἔπλον οργασαί. *Idem voce οργασαί.*

Περσὶλθε μῆτι καὶ φυταλμῶ πατεῖ. *Idem voce Φυταλ-*
μῶς.

Εἰς Αἰαν πλεῶν. *Stephanus Byzantinus voce Αἰα.*

Ἔστι τις Αἰα Θεσσαλὸν παγκλησία. *Idem ibidem.*

Τὶ μέλλει Ἀρτακίς τε καὶ Περκασί. *Idem voce Ἀρτακίς.*

Ἀνακτεῖον τῆς δ' ἐπώνυμον χρόνος. *Idem voce Ἀνακτεῖον.*

Ορδκερῶς φεικῆ. *Pollux lib. II. §. 31.*

Τὰς Ἐχταῖας μαγίδας δερῶν. *Idem lib. VI. §. 83.*

* P

Ο γὰρ

ὁ γὰρ φρονὼν ἐν πάντα συλλαβὴν ἔχει. *Apostol.* Proverb.
Cent. xiv. 10. Apud *Stobæum* autem in Flori-
leg. p. 17. edit. *Grot.* versus hic Chæremoni tri-
buitur.

Ὄθεν κατείδον τὴν βεβηλωμένην
Ἐρῶσι κλεινὴν Νύκταν, ἣν ὁ Βουκέρως
Ἰαχρὸς αὐτῷ μάλα ἠδίστην νύμει,

ὅπου τις οὐκ ἐλαττοῦται. *Strabo* lib. xv. p. 1008. edit.
Almelov.

Idem lib. vii. p. 452. περὶ τῆς Οἰθυσίας, ὡς ἀναπαύεται
ὑπὸ Βορέου κομιθεῖν

ὑπὲρ τε πύκτον πῦρ ἐπ' ἐλάτα χρόνος,
Νύκτος τε πύλας, οὐρανοῦ τ' ἀναπύλας,
Φοῖβου τε παλάμον κήρυον.

I N D E X

A D N O T A S I N S O P H O C L E M.

A

A Ccusativus duplex non raro apud Atticos
eidem verbo subjungitur 63
Αγαν ult. interdum prod. interdum corr. 80

Αγλαταιν 29 b
Αγρομονα 74
Αδαμας' prim. prod. 28
Αδοκητον prim. prod. 58 b
Αειδω } prim. prod. poss. 21
Αειδων }
Αελλοποδων secund. corr. potest 30
αμφι σε Αζομενος 27
Αι dipthong. quando elid. 10 — 84 — 89 b
Αιματοι 47 b
Αιολας 91
Αιολου 10 b
Αιελειους 12
Ακορετον penult. corr. potest 14 b
Ακταρ παρ. βωμιον 27 b
Ακτις ult. prod. 44
Αλασσεγισ 51
Αλεης 88
Αλιμα 5 b
Αλιτηρου 59
Αλλα νυν 47 b
Αλλακατω prim. corr. 91
Αλογως 57
Αλωσεται 62
Αμεμπτοις πεμφον 92 b
Αμνηνον 10
Αμοι prim. prod. 71 b
Αμλλητηρας τεοχοις 52
Αμον pro εμον prim. prod. 16

Αμπακητος } 30 b — 71
Απακητος }
Αμφιγυοι 74
Αμφιδεξιοις ακμαις 36 b
Αμφιλοφον ζυγον 46
Αμφινοα 46 b
Αμφιγυτου antepen. corr. 2 b
Αμφιχανων 44 b
αν particula comite, infinitivus aoristi primi
saepe pro futuro usurpatur 39
Αναγκηα τυχη } 6 b
Αναγκηον ημαρ }
Αναγκομεναρχος }
Αναγκη 33 b
αγνωτ' Αναμνησω νιν 35 b
Αναχλουμηνω 87
Αναστασια 53 b
Αναπαυειν cum genitivo rei, personae vero accu-
sativo jungi solet 62 b
Ανετε prim. non prod. 16
Ανεχειν 5
Ανταω genitivum vel dativum, nunquam accu-
sativum regit 51 b
Αντηρες 4
Αντι 64 b
Αντιτυπος 44 b — 86
Ανυμφευτον γοναν 51 b
Αοκνον 77
Αολλεις ες μεσον 74 b
Aoristus secund. forma potent. pos. ut pluri-
mum temporis futuri significationem habet 36 b
Απαι ρυτηεγς 61 b
Απελιδης 54
Απηξαν 6

I N D E X.

[illegible]

I N D E X.

ΕΛΠΙΣ	33	ΗΜΙΝ ultim. corr.	5
ΕΜΒΑΛΛΕΙΝ ΦΙΛΟΝ ΑΙΤΤΑ	32	ΗΝΕΜΟΝ	46
ΕΜΒΛΛ'	84 b	ΗΝΙΚΑ hujus adverbii usus	71 b
ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ	12 b	ΗΥΤΙΝΑ pro ΠΥΝΑ	4
ΕΜΠΟΔΙΖΟΝΤΑΙ	84 b	ΗΤ' pro ΗΤΟΙ	4
ΕΝΑΝ	31 b		
ΕΝ γέ μοι idem valet ac ὅσον ἐν ἐμοί γ' ἐστίν	57		
ΕΝΘΕΔΕΝ	8 b	Θ	
ΕΠΗΛΑΚΤΑΙ	5		
ΕΝΔΑ ΠΕΡ	85	ΘΑΚΟΣ	56
ΕΞ præpositio in compositione notionem compositi interdum non mutat, sed intendit tantum	84 b	ΘΕΝ ad finem vocis	78 b
ΕΞ semper genitivum nunquam dativum regit	54	ΘΕΟΙ ἐγγενεῖς	16 b
ΕΞΑΙΡΟΥΜΕΝΑ	74	ΘΕΣΜΑ	79 b
ΕΞΗΚΕΝ participio junctum	40	ΘΕΩΝ	9 b
ΕΞΠΟΥΧΟΥΝ	46 b	ΘΕΩΣΕΑ	40
ΕΞΙΚΕΤΟΥΣΕ secund. prod.	32 b	ΘΡΟΕΙΣ	20
ΕΞΟΜΙΛΟΣ	78	ΘΡΟΝΟΝ ΕΥΚΛΕΑ	27
ΕΠ adverbialiter usurp.	49 b	ΘΥΜΑΤΩΝ prim. nequaquam corr.	78 b
ΕΠΙΘΕΜΟΝ ΦΑΠΝ	30 b		
ΕΠΙΝΙΚΙΑ	18 b	I	
ΕΡΓΟΜΑΙ	33 b	Iambicus versus in prima sede æque dactylicum ac choreum admittit	55
ΕΡΙΘΟΣ	48	ΙΝΙΩΝ ΧΡΜΑΤΩΝ	27 b
ΕΡΕΙΣΤΙ' ΑΘΗΝΩΝ	56 b	ΙΩ	84 b
ΕΞΕΝΕΙΣ liquida non geminata, & secunda brevi	14 b	ΙΚΑΙΩΝ prim. prod. secund. corr.	8
ΕΡΧΙΟΣ ΖΕΥΣ	47	Infinitivus aoristi primi comite particula αν sæpe pro futuro usurpatur	39
ΕΩΣΟΜΑΙ duplicato sigmate	19 b	Ionicus a majore æque a pæone secundo ac ab ionico incipit	78
ΕΠ	2 b	ΙΠΠΟΜΑΝΗ	3
ΕΥΔΥ	36 b	ΙΟΣ	32 b
ΕΥΚΕΡΩΤΗΤΟΣ	47	ΙΦΙΘΑΝΑΤΑ prim. prod.	15
ΕΥΛΑΒΕΩΣΗΘ'	26		
ΕΥΝΙΣ	74 b	K	
ΕΥΕΙΝΟΣ	2		
ΕΦΑΝΙΣΤΑΙ	45		
ΕΦΟΡΜΩΝ	61		
ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ	87		
ΕΧΘΙΣΤΩΝ	45		
ΕΧΕΨΑΤ' ΑΝ	26 b	ΚΑΘΗΜΕΝΑ	52 b
ΕΧΩ	82	ΚΑΧΙΟΝ	30
		ΚΑΛΟΝ eandem vim habet ac ἐν καλῷ, ἐγκαιρον	91
Z		ΚΑΛΩΣ ΠΡΟΨΑΜΕΝ	45 b
		ΚΑΠΛΟΥΣΑΤ	55
ΖΕΥΣ ΕΡΧΙΟΣ	47	ΚΑΤΑΡΡΗΓΟΥΣ	49
		ΚΑΤΕΚΤΑ	55
		ΚΑΤΟΥΕΙΖΕΙ	76 b
		ΚΕΝΗΣ	10 b
H		ΚΗΚΙΣ	52
		ΚΛΙΜΑΚΙΣ	74 b
ΗΥΜΕΝΩ	52 b	ΚΛΥΤΙΣ	5 b
ΗΙΔΕΙΝ	30	ΚΟΜΙΖΕΙΝ	12 b
		ΚΡΑΤΕ	

I N D E X.

Κρατα
Κρατησων
Κρυπεται passive usurp.
Κτεινειν
Κτησιος { βοτες }
                  { Zeus }
Κτυπος αρσην
Κυειος
Κυρος

89
59
7 b Ξεινον 61
24 Ξυναλλαχαις 77
75 b Ξυναλλαξας 35 b
Ξυμφορας Ξυνδημι' εμης 56
92 b Ξυνεμπορων 73
58 b Ξυνερετμεν penult. corr. potest 12 b
20 ω Ξυνεσας 59 b

A

Αακπατητον αντρεπων
Αιχος
Αεχσια
Αιγνος
Αιπαρει χρει
Αογω
Αυει
Αυειν κελαινα βλεφαρα
Αυθειον αυτημα

M

Masculina adjectiva fœmininis substantivis non
raro apud Atticos junguntur

Μαλααν adverbialiter pos.

Ματαιων

Μεγαλιδης prim. prod.

Μελλειν

Μελλω προατειν

Μελλονυμφος

Μη sequente vocali non corr.

Μοιρα καθημερεια

Μονοσυλον

N

Νιαας penult. corr.

Νιμειν φιλοις πμας

Νιω Ξυν μορω

Νηλια γενεδα

Νιν

Nominativus pro vocativo sæpe apud Atticos
pon.

Νομισμα

Νυμφνειν }

Νυμφνειδαι }

Νωπται

54 b
54 b οια — Substantiva in οια desinentia ultimam in-
terdum corr. interd. prod. 73
55 Οιδιποδα 30 b
52 b Οικτος 67
22 b Ολοθυειν 72
56 b Ομοσπον 28 b
20 Ομου 91 b
54 b Οξυπορω χαλινω 44
74 b Ορη 11 b — 29 — 46 b — 50 — 51
Ορθων κηρυγματων 18 b
Ορθος eadem qua αληθης notione sæpe usurpatur 65
Ορθυμενων 49
Οποιαται 22
76 b Ουδε in principio sententiæ stare non potest 64 b
82 Ουρος }
75 Ουειζειν } 37 b — 86 — 87 b
97 b Οχηματα }
47 Οχοις } 19

Π

28 Παμμηνω 19 b
Πανιμερος 75 b
Παντα 75 b
Παντελεις 52
Παριγω 46 b
59 b εν Παριγω 84 b
8 Παρισιασαι 61 b
54 Participium masc. generis ubi de fœmina ser-
mo, rite usurpatur 51 b
27 b Παρεα 1
47 b Παρσον αμεμπτος 92 b
65 b Πειπειρανται 75
45 b Πειπειλοισ 53
Πειροδημαι 3
49 Πη 84 b
28 Πηγα 59 b
Πηδαν

I N D E X.

Πᾶν	55 b	Τεκμαιεῖμαι	99
Ποικίλως ἀνδριμένον	82 b	Τελουμένος	74 b
Πορσυνων πρᾶγμα μέγα	18 b	Τοι Doricum respuit sermo Atticus	21 b
Ποταμίων ταφόν	50	Τοιαυτῇ νουν	20 b
Ποτε	70	Τούτο pro δια τουτο	7 b
Πρᾶξις	9	Τραχέας } prim. prod.	73 b
Πρᾶξις	19 b	Τραχίνος }	35 b
Προδρομὸν	44	εἰς Τελείας εἰλα	6
Προπτις	78	Trochaicum metrum spondæum locis impari-	11 b
Προτλαβῶ	79 b	bus nunquam admittit	58 b
Προσπυρος	86	Τροχὸν penult. corr. potest	31
Προς adverbialiter	49	Τροφῇ	60 b
Προσεταικῶς	76 b	Τυραννα δραν }	
Πρὸς τι λέξαν est τι προσλεξάν	56	Τυραννος εἶναι }	
Προσφωνομεθα passive usurp.	72 b	των pro τουτων	
Προσπύμπες	21 b		
Πτύσας πρῶτον πρῶ	54		
Πῶλιν ἀμείασις	62		

P

P.	3 — 33 — 49	Τυρὸν ἀγκῶνα	54
Ριππὶς νυχταξ }		Vocalis ante duplicem ν ut ante duplicem λ for-	15
Ριππὶς }	64	fan corr. potest	21
Ρυσίον	61 b	Vocalis brevis ante κ τ ρ corr. potest	2
		Τυρζυγν	68 b
		Τυρρδεν	68 b
		Τυρρνοεῖς	6 b
		Τυρρλητον }	3 b
		Τυρρλαλομενοι }	82 b
		Τυρρδισαντες	48
		Τυρρπῶν ἀνδρα	47 b
		Τυρρλον	46 b
		Τυρρμενη	
		Τυρρπολις	

Σ

Σειρίον ἱππον	19	Τυρρλον	27
Σιγαν { χρονον	76	Τυρρμενη	21 b
{ λογους }		Τυρρπολις	70
Σοὶ περιλκεῖ	2		73
Στατον ὕδαρ	86 b		68 b
Στεξαντες }	25		82 b
Στερξαντες }			48
Στολος	83 b	Φαμα	21 b
Συγκομιζεται	60	Φιλος	70
Συναλλαπειν	59	Φρενον	73
Σφαγια	5	Φρονειν	68 b
Σφαγιον εἴπ' ολεθρῶ	54 b	Τρονω	82 b
		Φρουρειν ομμα	20 b — 82
		Φυλαξομαι	48 b
		Φυτεναι prim. corr.	

Τ

Ταδ ult. prod.	14 b		
Ταλαινα	67 b		
Ταν Doricum corr. pot.	22		
Ταχα	40	Χειμαζομενω	92 b
Τιμη priorem nunquam corr.	7 b	Χειρι τοιαυτη	26 b
			Χλωρη

I N D E X.

Χλωση	77	Ψ	
Χυον	19	Υ	
Χρεος <i>αρεσπιειν</i>	58		75 b
Χρησα	20	Ω	
Χρησεια	5	Ω	4 b
Χρονω <i>βροδus</i>	61 b	Ω	46 b
Χαρειν <i>αρεσ δμων</i>	77 b	Ω	6 b

F I N I S.

ADDENDA & CORRIGENDA

In Notis ad SOPHOCLEM.

- Ajax*. V. 381. l. 2. leg. *erronem*
 475. l. 9. leg. *moriendi*
 485. l. 3. leg. *opponuntur*,
 619. l. 1. leg. *Vetus scriptura*
 620 &c. l. 12. leg. *qua apud Homerum*
 912 &c. l. 1. leg. *Ἀναξ τοῖς γε τὸν συν-*
P.10. col. 2. Adde, v. 1027. *Ἡ τοῦ Τελαμῶν σὺς πατὴρ*
εἶμος δ' ἄμα] metri gratia reponen-
 dum censeo *Ἡ τοῦ γε Τελαμῶν* nam
 vox hæc penultimam certissime
 corripit. Vide supra v. 134. 184.
 204. 570.
 v. 1345 &c. l. 11. leg. *vocem magis*
Electra. v. 958. leg. *malim θαλλόντα γ' εἰσηκούον.*
 1506. 1507. Ad finem notæ adde; Ad idem
 vaticinium: proculdubio alludit *Æschylus*
Choeph. v. 886. 887.
Op. *Τὸν ζῶντα κρανεῖν τοὺς τεθνηκότας λόγῳ.*
Κλ. *Οἱ γὰρ ξυνηκα τοῦπος ἐξ ἀνιγμάτων.*
Oedipus Tyr. v. 289. l. 2. leg. *Ἄν μιν*
 p. 30. col. 1. l. 16. leg. *hinc ut piaculum*
Antigone. v. 126 &c. l. 5. leg. *parenthesi includi de-*
bent,
 464. l. 3. leg. *τούτων γὰρ*,
 597 &c. l. 3. leg. *allidit*,
 609. 610. *Καὶ τ' αὖ νιν φοῖνια θεῶν τῶν*
Νερτερῶν ἄμα κοῖς, *Egregiam*
fane conjecturam suam, quæ mihi

quidem verissima est visa, *κοῖς* sci-
 licet pro *κοῖς* substituentem, humanif-
 ime mihi communicavit Vir cele-
 berimus ASKEW Collegii Medico-
 rum apud *Londinenses* Socius.

Oedip. Colonæus. v. 198 &c. l. 7. leg. *amicam in-*
clinans

759. l. 2. leg. *εἰ γέρον ἐγώ. Κυρῶ*
 1635 &c. l. 2. leg. *πολλῶν γὰρ αὖ*

Trachinæ. v. 1041 &c. l. 5. leg. *Τὰδ' ἐμὲ, τὰδ' ἐμὲ*

Philoctetes. v. 961. l. 20. leg. *Sin viro erudito*

1048. leg. *Sed, nihil enim &c.*

1192 &c. l. 3. leg. *hunc accedito*

1390. leg. *Sed esto, cedo tandem.*

1496. l. 2. quæ vox

1502 &c. l. 3. leg. *ἐνδομυχόν.*

Fragmenta. P. 94. col. 1. l. 37. leg. *omnino est*

103. c. 1. penult. leg. *Ποιμεσιν. Ἦδ*

105. c. 2. l. 35. *plene distinguend.*
post ὅπο.

107. c. 2. l. 18. leg. *ἐζομέναι*

Fragmentis incertis adde,

Οὐ γὰρ ποτ' αὖ γένοιτ' αὖ ἀσφαλὲς πόλις,

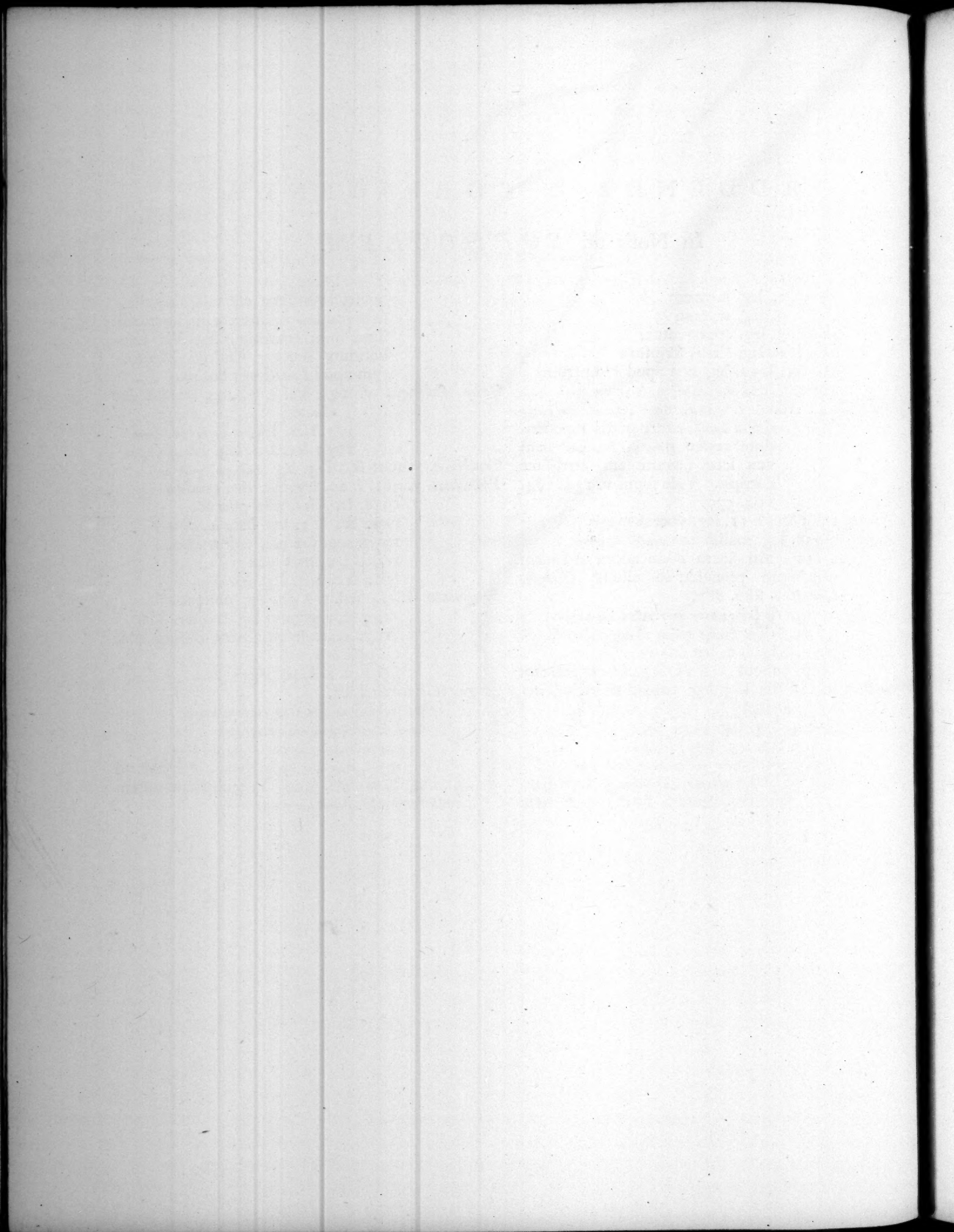
Ὡς ἢ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σωφρονικά

Λαγδὴν πατεῖται, κατὶλος δ' ἀνὴρ, λαβὼν

Πανουργὰ χερσὶν ἐργα, κηδεύει πόλιν. Scholiast. ad

Luciani Lexiphan. §. 10. In quibusdam autem
codicibus legitur κυβεύει πόλιν.

NOTAE

SIVE

LECTIONES

AD EURIPIDIS QUAE SUPERSUNT

DRAMATA

DEPERDITORUMQUE RELIQUIAS.

NOT A

LECTIONS

AD EURIPIDIS

DRAMATA

DEPERDITORUMQUE

VIRO AMICISSIMO ET INTEGERRIMO

J O S E P H O S A N F O R D S. T. B.

IN ILLUSTRIS ACADEMIA OXONIENSIS

COLLEGII BALLIOLENSIS

SOCIO DIGNISSIMO

OMNI ERUDITIONIS LAUDE CONSPICUO

OMNIGENAM ERUDITIONEM

INGENIO STUDIO CONSILIO OPE

INDIES PRO VIRILI LOCUPLETANTI

NOTAS HASCE IN EURIPIDIS RELIQUIAS

IN AMICITIAE JUCUNDISSIMAE

MEMORIAM

D. D. D.

BENJAMINUS HEATH.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1000 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

TEL: 773-936-5000
FAX: 773-936-5001

WWW.CHICAGO.EDU

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

CHICAGO, ILL. 60637

NOTÆ IN HECUBAM

EX EDITIONE KINGIANA 1726.

IN ACTUM PRIMUM.

V. 1. **H**ΚΩ νεκρῶν κευθμένα καὶ σκοτοῦ πυλῆς
 Λιπῶν] De vera verbi ἤκω potestate
 vide *Dawes.* miscell. critic. p. 351.

9. Λαὸν ευδυνῶν δόρι] Temporibus antiquioribus reges
 pro sceptro hastam gestari solitos luculenter osten-
 dit *Stanleius* ad *Æschyl.* Sept. ad Theb. v. 535.

12. Τοῖς ζῶσιν εἰν πασι μὴ ἀπαιεῖς βίου] *Arnaldus* in miscell.
 observ. Tom. 6. p. 583 rescribendum censet πασι.
 Non enim liberis tantum consuluisse Priamum æ-
 quum erat, sed & sibi, & decrepitæ conjugī He-
 cubæ, aliisque regio apud Trojanos sanguine ortis.
 At non animadvertisse videtur Vir eruditus voce
 πασι non magis Priamum, Hecubam, familiamque
 regiam, quam quemcunque ex Trojanis alium de-
 signari. Nihil autem communi hominum naturæ
 atque indoli accommodatius fingi poterat, quam
 Priamum in summo & regni & vitæ periculo
 constitutum, cui tamen periculo ne caput ipse
 suum aut Hecubæ subtraheret salus publica prohi-
 bebat, liberis utcunque, siqui tantam cladem eva-
 derent, de futuris vitæ subsidiis caute prospexisse.

39. Pro εἰναλίων legendum εἰναλίων monet *Dawesius*, At-
 ticos enim vocem istam non agnoscere. Vide ejus
 miscell. critic. p. 195.

55. Το φῆν extra metrum ponitur, ut centies alibi;
 neque enim aut in scansione otiosum esse, aut
 cum α μονοσυλλαβῶς coalescere, ut putavit *Barneſius*,
 potest; nam ut μονοσυλλαβῶς pronuncietur φῆν α, pla-
 ne impossibile est.

68. Recte omnino *Kingius* in notis *Barneſium* secutus
 reponit

Τι ποτ' αἰετοῖμα ἐννυχὸς οὕτω

αἰετοῖμα enim primam producere potest; vide
Clark. ad Homer. Iliad. A. v. 398. Το π autem
 nunquam producit; vide infra not. ad v. 81.
 184. & *Orest.* v. 773. In omnibus etiam editio-
 nibus ante *Kingianam* legitur οὕτω, non οὕτως.

76. Versus hic si acatalectus esse statuatur plus se-
 mel peccat, nec satis est το γε fulcrum post εἰμαδον
 accersivisse, cum ο-ψιν etiam ultimam certissime
 corripit. Vide quæ notavimus ad *Æschyl.* *Prometh.*
Vinct. v. 1083. Potius igitur paræmiacum
 esse statuo, proceleusmatico vice anapæsti syllabam
 catalecticam præcedente. Quod si accederet vel
 unius codicis auctoritas, mallem proculdubio le-
 gere, μῦθον τ' εἰδαν.

81. Τι nunquam producit. Vide supra ad v. 68. De
 fulcro igitur prospiciendum, & legi forsan potest
 τι νῆον γ'.

120. 121. Της μαντιπύλου Βακχῆς ἀνεχέιν
 Λεκτρ' Ἀγαμέμνων] Simili prorsus sensu ver-
 bo ἀνεχέιν utitur *Sophocles* *Ajac.* v. 211. 212.

ἐπεὶ σὲ λέχος δόρια λῶτον

Σπέρξας ἀνεχέι δουρὶος Αἴας.

134. Δουλῶν, σπαριῶν, οὐνέκ' ἀπώδειν] Δουλῶν omnino cum
 σπαριῶν jungendum, aliter, quidquid dicat *Kingius*,
 non procedit constructio. Nec obstat quod ita
 δουλὸς vice adjectivi fungatur; notum enim est
 apud Atticos in usu esse propria pro possessivis,
 adeoque substantiva pro adjectivis, usurpare. Lo-
 cuples est testis *Eustathius* ad Homer. p. 773, &
 1339, qui inter alia exempla adifert etiam ex *Æschyl.*
Δουλῶν γένος pro δουλικῶν. Ita apud nostrum etiam
Ion. v. 1373. habes οἰκατὴν βίον.

A

V. 162.

V. 162. Ποι δ' ἦσσω;] Si cum *Scholias* ἦσσω inflexum vis ab ἡμι, εὐ, hoc quidem sequitur incommodi, quod Hecuba bis continuo eandem iteraret quaestionem; *qua, an hac, vel illac, ibo? ubi vero ibo?* quod subfrigidum esse, nemo non agnoverit. Sin vero in versione retineas, *ubi sedebo?* quod maxime sententiæ accommodatum videtur (supplicibus enim in more fuisse ad deorum aras confidere notum est) legendum est, prout in editionibus plerisque habetur, ποι δ' ἦσσω, ut sit scilicet futurum verbi ἔω vel ἔημι, *sedeo*. Vide Etymolog. magn. voce καθίσω.

164 — 167. Plurimæ in hisce versibus, ut a *Kingio* enarratorem metri secuto constituti leguntur, occurrunt maculæ. Primo Τρωάδες ante-penultima producta ponitur, cujus rei exemplum desidero. Secundo το μοι in v. 165 fulcri gratiâ frigide prorsus interpolatur, cum ab editionibus prioribus abfit. Tertio ithyphalicus anapæsticus systemati citra necessitatem immiscetur. Omnibus autem his incommodis obviam itur, ne verbo quidem immutato, modo metra hâc ratione constituentur;

Ω καὶ ἐνέγκουσαι Τρωάδες, ὦ
καὶ ἐνέγκουσαι πημάτων, ἀπωλεσται,
ἀλεσται οὐκ ἐπὶ
Μοι βίος ἐν φάει ἀσπασ.

184. Τι ποτ' ἀνασενίς;] Το π produci non potest; vide supra ad v. 68. Sed prima του ἀνασενίς, cum vox sit plusquam trisyllaba, eâdem ratione hîc producit ac prima in ἀπονιδάει, ἀποδιώμαι, & similibus apud Homerum. Vide *Clark.* ad *Iliad.* A. v. 398. de modulo secundæ syllabæ του ἀνασενίς vide not. ad *Cycl.* v. 52. *Elestr.* v. 444.

V. 187. 188. Σφαζαί σ' Ἀργείων κοινὰ τις
Συντείνει πρὸς πῦλινον γυναικα] Longe elegantius
leges κοινὰ γυναικα casu recto, prout legit etiam *Scholias*.

200. 201. 202. ----- οὐκ ἐτι δὴ
Γρηθ δειλαῖω δειλαῖα
Συνδουλεύσω] Non satis esse causæ videtur quare vulgatam lectionem συνδουλεύσω rejiciamus. Servitus, fateor, regiæ virgini res grata esse non debebat; una vero cum matre vetula servitutem tolerare, ut senium ejus sublevaret, eamque tot ac tantis malis oppressam omni officiorum genere deliniret, non modo piæ filiæ non ingratus, sed exoptandum etiam fuisse existimandum est. Præsertim cum epitheton δειλαῖα satis innuat, servitutem ei, hâc consideratione sepositâ, vix tolerandam videri. Adde quod συμβουλεύειν, quo verbo hîc usum nostrum censet *Kingius*, non operâ & ministerio, quod filiæ potius convenit, sed consilio tantum, quod seniorum magis proprium, adjuvare significat.

205. 206. Εἰσὶν αἱ χεῖρες ἀνάρπασαν
Τὰς σὰς, ἀπολαμποτόμον τ' αἶδα] ἀπολαμποτόμον
vix, opinor, alibi usurpatum reperietur. Verum & germanum vocabulum est λαμποτόμον, ut in *Elestr.* v. 459. λαμποτόμον φων Γερρῶνος. Præpositio vero ἀπο seorsum poni accipienda est, & cum præcedente σὰς χεῖρες jungi debet. Mecum etiam sentientes *Canterum* & *Æm. Portum* deprehendo.

209. De versu trochaico in systemate anapæstico interdum, sed raro, admissio, vide not. ad *Troad.* v. 218. *Ion.* v. 889.

214. ἐκυρῆσεν, sanxit, decrevit.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 22. Pro τῆς κητικῆς lege τῆς γονικῆς, & pro καλὸς ἔχων, lege καλῶς ἔχων præeunte *Valckenario* ad *Phoeniss.* 12.

23. Pessimo exemplo hîc de suo interpolavit *Barneſius*, ἡ του Διὸς Ἐρκίου ὡς ἐνιοί, ut ipse fatetur ad *Troad.* v. 483.

32. l. 16. Pro ἐχόντος lege ἐχόντα juxta editiones præcedentes.

Ad v. 63. l. 15. Recte *Barneſius* ad *Bacch.* v. 453. restituit ὅτι διφορεῖται.

78. l. 17. Pro δὴ αὐτῶν lege δὴ αὐτῶν.

84. Quæ ad finem hujus scholii uncinulis inclusa leguntur, a *Barneſio*, ut credo, profecta sunt. Eorum certe nec volam nec vestigium in editione *Stephaniana* deprehendere est.

85. l. 3. Pro ἀπορήματα lege ἀπορηματα.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 251. Lege φῆς, non φῆς, & similiter v. 272. 320, &c. Vide *Dawes.* miscell. critic. p. 346.

262. Εἰς τὴνδ' Ἀχιλλεύς ἐνδίκως τείνει φόνον] Recte emendationem *Canterianam* τινὴ rejicit *Barneſius*. Vul-

gatam lectionem simili in *Supplic.* 672 loquendi formâ defendi monuit *Arnaldus* in miscell. observat. tom. VI. p. 584.

V. 292. 293. Το δ' αἶψα καὶ κακῶς λεγὴ το σον,
Πίσει] Apud *A. Gellium* noct. Attic.

lib. XI. cap. 4. Græce leguntur hi versus, una cum Latinis quibus eos interpretatus est *Ennius*, ubi pro πίσει legitur Νικᾶ. *Anonymus* autem quidam in observat. miscell. in Auctor. tom. II. p. 92. contendit αἶψα non bene cum λεγὴ conjungi, ideoque potius legendum λεγῆς. Et hæcenus quidem, ut opinor, obtinet, ut verbum non cum αἶψα, sed cum σὺ subintellecto, jungi debeat, non enim Græce dici σον αἶψα λέγει. Editor quidem observationum istarum *Batavus* opponit, ex contextu patere, αἶψα σον πείθειν, & secundum *Gellii* codices νικᾶν, quod utrumque oratoris est, recte dici, adeoque cur non pariter & λέγειν dici possit se non videre. At non satis animadvertit Vir doctus quisquis fuit, dignitatis proprium esse εἶπερ suadere & perorando vincere, aliosque in loquentis sententiam attrahere, quia plurimum illa ad utrumque confert; at non similiter dignitatis est dicere: hoc enim hominis est, non dignitatis, neque omnino a dignitate facultas ista pendet. Adeo ut αἶψα λέγειν non alio sensu hoc in loco intelligi possit, atque eo quo dicimus *majestas tua, serenitas tua, & similia*, quo sensu non Græcam sed *Barbaram* esse hanc loquendi formam ipse fatetur Vir eruditus. Nulla tamen mutatione opus est, λέγομαι enim Active nonnunquam usurpatur, ut patet ex *Homer. Iliad. B. v. 435. N. v. 292. T. v. 244. Odyss. r. v. 240. N. v. 296. Sophocl. Oedip. Colon. v. 1250.*

294. Καὶ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν δίνει] Lege omnino αὐτὸς cum *Valckenario* ad *Phæniss. 927.*

298. 299. Εἰς ἑβὴ, διδάσκου, μὴ δὲ τῷ θυμουμένῳ
Τὸν εὖ λεγόντα δυσμένῃ ποιοῦ φρενί] τῷ θυμουμένῳ cum φρενί jungi debere opinor.

328. 329. Οἱ βαρβαροὶ δὲ μὴτε τοὺς φίλους φίλους
Ἡγεῖδε, μὴτε τοὺς καλοὺς τετυνηκότες
Θαυμάζει] Ἡγεῖδε & Θαυμάζει' hīc formā imperativā, non indicativā, ponuntur, quod ex sequentibus ὡς αὖ εὐτυχῶι, & ἐχρῖθ', manifestum est.

331. Αἰ, αἰ, τὸ δούλον ὡς κακὸν πεφυκέναι] Veterem scripturam πεφυκεναι veriore existimo, non eā tamen constructione, quam præit *Arnaldus* in miscell. observ. tom. VI. p. 585. ὡς κακὸν τὸ πεφυκεναι δούλον' ita enim minus procedit constructio versūs proxime sequentis, quæ omnino postulat ut τὸ δούλον recto casu ponatur, sed orationem ellipticam esse puto ita supplendam, ὡς τὸ δούλον κακὸν ἐστὶ ὥστε πᾶσι τοιούτων πεφυκεναι.

V. 354. Γυναῖξί, παρθενοῖς ἀποβλεπὸς μετὰ] Recte παρθενοῖς τ' restituisse videtur *Valcken.* ad *Phæniss. 554.*

369. Οὐτε τοῦ δόξης ὄρω] Quanquam vulgata lectio τοῦ pro τίνος ferri potest, malim tamen legere ποῦ.

386. Lege ἐγὼ τεκόν; Attici enim augmentum nunquam abjiciunt. Vide *Darwef.* miscell. critic. p. 346.

400. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὲν τῆνδ' ἀπειμ' αὐτοῦ λίπῶν] μὲν τῆνδε vix Græce dici puto; forsan rescribendum μὲν τῆνδ'.

414. 415. Ἀνυμφος, ἀνυμεναῖος, ὧν μ' ἐχρην τυχεῖν.

Εἰ. Ω θυγατερ, ἡμῖς δ' ἐν φασὶ δουλεύουσιν.] Versuum horum ordinem perperam mutavit *Kingius*, quin & versuum unum in ceteris editionibus existentem plane omisit; quibus autem auctoribus, si quidem ullis, hoc fecerit, lectorem celat. Systema certe hoc iambicum in sua editione non ultra 227 versibus constat, cum ex *Scholiasste* manifestum est versibus 228 constare debuisse. Ita autem in editionibus prioribus hæc leguntur;

Εἰ. Ω θυγατερ, ἡμῖς δ' ἐν φασὶ δουλεύουσιν.

Πο. Ἀνυμφος, ἀνυμεναῖος, ὧν μ' ἐχρην τυχεῖν.

Εἰ. Οὐκ ἔστι σὺ τεκνόν, ἀδελφὰ δ' ἐγὼ γυνή.

Πο. Εἰ δ' ἐν ἄδῳ &c.

425. Μῆτε δ' οὐκ ἐστὶν χάρα] In cod. *Leidens.* uno legitur οὐκ ἐστὶν τοδε. Vide *Valcken.* ad *Phæniss. 621.*

451. Hic versus non choriambicus est, quod vult *Scholiasstes*, sed antispasticus πολυσημασίας, constans ex ditrochæo, cui in antistropha opponitur epitritus secundus, & antispasti dimidio. Dici etiam potest periodus brachycatalectus.

458. Quanquam syllabam τοῦ Λατοῖ priorem *Dorice* corripī posse assentior, non necesse tamen est ad hanc defensionem in præsentia confugere; versus enim, meā sententiā, elegantiorē habebis, si, levi transpositione factā, legas

Λατοῖ φίλα παρθενοῖς

Pro φίλα etiam melius, opinor, leges φίλα, ut cum δαφνα cohæreat.

468. 469. Metra hæc in *Barnefsiana* longe melius constituta leguntur, & ita ut antithetica sibi mutuo optime respondeant;

Εὖ δαίδαλαισι ποικίλ- iambica hephthemimeris
λοῦσ' ἀνδοχρόκοισι πῆλαις ionicus dimeter acatalectus;

εἰ in δαίδαλαισι in unam syllabam contrahi debet, sicut fieri solet in χρυσταῖς, πορφυρεαῖς, & similibus. At dices, non sunt hæc ea metra quæ designavit *Scholiasstes*. Fateor equidem, & parvi hoc pendo. Neque enim tanta ejus, quisquis fuerit, apud me est auctoritas, ut ab eo discedere nefas putem, aut ut ejus

ejus gratiâ, cum metra bene jam constituta alio-
qui habemus, quidquam in contextu innovari fe-
ram. In antistropha ad amussim quadrant

Τ' Ἀργείων. ἐγὼ δ' ἐν

Ξεῖνα χ' ὄντι δὴ κεκλημένα

Cum vero hæc strophicis, prout a *Kingio Scholiastæ* auctoritatem secuto constituuntur, parum respon-
deant, vir doctus pro ὑπ' Ἀργείων reponendum cen-
set Ἀργείος, ut scilicet cum δορικληπὸς jungatur, & sig-
nificent ista, *ab Argivis in servitutem redacta*. At
δορικληπὸς vel δορικληπὸς Ἀργείος pro ὑπ' Ἀργείων δορικληπὸς,
vix Græce dici puto. Δουλος enim Ἀργείος non esset
Ἀργείων δουλος, ὑπ' Ἀργείων δουλαδης, sed servus natione
Argivus.

470. Cum hic versus juxta *Scholiastem* ex dispo-
ndæo sive epitrito tertio & anapæsto constet, an-
tispasticus sit, non choriambicus, necesse est. At
longe aliter mensurari debet, revera enim glyco-
nius est πολυσημαπτος, ex molosso, cui in antistro-

pha opponitur palimbacchius, & choriambo.
Vide not. ad *Helen.* v. 1318. Quod vero ad *Kin-
gii* emendationem attinet reponentis των Τιτανων,
ne scilicet *Titanes Currui* jungantur, eam plane
non necessariam esse existimo. In præcedentibus
enim istis Ζευξομαι ποικιλλουσα contineri intelligitur
verbum ποικιλω, quod huc απο κοινου commode re-
peti potest.

472. Glyconius est πολυσημαπτος.

IN SCHOLIASTEM.

Ad. v. 224. lin. 9. *Suidas*, voce Ψευσεν, legit οἷδ' ἔ
ποίησεν. Vera lectio videtur esse οἷδ' ὅτι ποιήσεν.

362. lin. 6. Pro ιδιωπικους lege ιδιωτικους.

IN PARAPHRASIN.

Ad v. 475. Lege αφανίζεται juxta *Barnesianam*.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 499. ΕΑ. ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ ΣΩΜΑ ΤΟΥΜΟΝ ΟΥΚ ΕΑ
ΚΕΙΔΕΙ;] Cum in codice *Florent.* pro εα
legatur εας, ita hæc refingenda censet *Valcken.*
ad *Phœniss.* 368.

Εα, τίς; οὗτος σῶμα τοῦμον οὐκ εας
Κεῖδει

sed longe præstantior est vulgata lectio; Quis e-
nim τίς ab οὗτος distrahi patiatur? aut quid sibi
vult τίς nude positum? Similem certe loquendi
formam vix alibi temere invenies.

565. Τέμνει σιδήρε᾽ αἵματος διαρρύσας] Omnino revocan-
dam esse priorum editionum scripturam πνεύματος
διαρρύσας cum *Dawesio* censeo, quem vide *miscel.*
critic. p. 217.

578. Τοιαδ' ἀμφὶ σῆς λεγόν] Pro λεγόν omnino legendum
est λεγῶ, quod sententiæ æque convenit, cum præco
narrationem suam de Poluxenæ morte verbis
proxime præcedentibus absolvisset. Poetas au-
tem *Atticos* augmentum nunquam abicere recte
monet *Dawesius* *miscel. critic.* p. 346.

586. Λυπη τις ἀλλῇ διαδοχῇ, κακῶν κακίς] Constructio,
quæ prout hæc nunc leguntur nulla est, levi mu-
tatione restitui potest, rescribendo scilicet, διαδοχῇ
κακῶν κακίς.

590 ---- 601. Vitio *Euripidi* etiam a veteribus datum
fuisse, quod Hecubam, foeminam, & in summo

moerore positam, philosophantem induxerit, doce-
mur a Theone Progymn. p. 4. edit. *Heins.* Τὸν δὲ
Εὐριπίδην κατὰ μίμωσιν, ὅτι παρὰ χρόνον αὐτῷ ἔκαθεν φιλο-
σοφεί.

601. Καὶ ταῦτα μὲν δὲ νοῦς ἐτοξέυσεν μάτην] Pro δὲ lege δὴ
juxta editiones antiquiores.

611. Λουσω, προδωμαι δ' ὡς μὲν ἀξίαν, ποδεν;] In duobus
codd. *Leidens.* rectius legi ὡς μὲν ἀξία, peropportune
monet *Valcken.* ad *Phœniss.* 1329.

633. Versus ionicus est dimeter acatalectus ex ionic
pentasyllabo & ditrochæo.

641. Συμφοραὶ τ' ἀπ' ἄλλων] Plene distinguendum est
ad finem versus præcedentis, ut nova hinc perio-
dus incipiat ita vertenda; *Infortunia nostra ex aliis
etiam causis orta sunt*, scilicet a lite inter Deas a
Paride dijudicata, cujus statim sequitur mentio.

645. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex
epitrito tertio pentasyllabo, antispasto, & syllaba.

649. Iambica est hephthemimeris.

651. Ionicus est similis versui 633.

653. Δεσπίζεται παρεια] Revocanda est copulativa π
post δεσπίζεται, quam exhibent editiones omnes
præcedentes, quæque vix ac ne vix carere potest
constructio. Ita versus erit periodus catalectus a
syzygia trochaica incipiens.

654. Iambica penthemimeris.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 532. lin. 10. Pro *ἡ μὲν πρωτοτύπου πρόσωπα εἶναι*,
legendum puto, *ἡ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου εἶναι*.

553. lin. 10. Pro *μεθικαν* legendum puto *ταχιστα με-*
θικαν.

568. lin. 34. Pro *ἡ καὶ τὸν περὶ τοῦ θανειν εἶδει*, quæ sen-

fu prorsus carent, legendum puto *οὐκ εἶκν το περὶ τοῦ*
θανειν εἶδει, vel *επιδει*.

613. lin. 3. Pro *ἵνα δὲ lege ἵνα δε*.

IN PARAPHRASIN.

Ad v. 495. Pro *το λοιπον* lege *το λοιπον*.

517. Lege *δυσχεαλια*.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 662. *Ἐσθμειν, ab infausto sermone sibi temperare.*

664. *εἰς δὲ καιρον τοισι φανεται λογοις*] Editiones veteres
rectius habent *οἰσι*.

*668. Lege *ωνιδισας*.

682. 683. *ὦ τεχνον, αἰ, αἰ, αἰ, καταρχομαι νομον*

Βακχειον ἐξ αλασρος, ἀρπιαδης κακων] *Arnaldus*
in miscell. observat. tom. vi. p. 584. prioris ver-
sus metrum, quod in editione *Barnefiana* vitiosum
erat, ita restituit ut magis adhuc vitiosum reddiderit;
deinde *καταρχομαι* genitivo tantum junctum reperiri
contendit, quanquam exempla accusativi huic
verbo subjuncti suppeditant ex *Pindaro Scholiastes*,
ex poeta nostro bina *Kingius*, ex *Homero H. Ste-*
phanus in *Thesaurο*, e *Platone Budæus* p. 139. qui-
bus adde ex nostri *Heraclide* v. 600. 601.

Ἐσθμειν γὰρ ἄζομαι θεαν

Ἡ σὺν κατηκται σωμα, Δημητῆρος κοριν.

Synæreses autem quam in voce *αλασρος* excogi-
tavit *Kingius*, ut anapæstum ex quarta sede elimi-
naret, nullum simile exemplum apud poetas tra-
gicos me observasse memini. Malim igitur vul-
gatum *αλασρος* retinere, antepenultima correpta, ut
pes tertius choreus sit. Vide quæ notavimus supra
ad v. 184. & ad *Cyclop.* v. 52. & ad *Eleetr.* v. 444.

683. *Βακχειον ἐξ αλασρος, ἀρπιαδης κακων*] Voces ἐξ αλα-
σρος mallet cum *Paraphraste* τῷ ἀρπιαδης κακων in
constructionis ordine subungere, & ita potius hæc
reddere; *Incipio cantilenam insanam, jam primum*
certior facta malorum ab execrando hoste provenien-
tium. Hanc constructionis instituendæ rationem
confirmat ancillæ quæstio quæ versu proximo
sequitur. Quin & editiones omnes præcedentes
distinctionem post *Βακχειον* habent.

684. *Εἰως γὰρ ἀπὴν παιδες, ὦ δύστην σὺ.*] Malim cum
Paraphraste & *Cantero* legere *σὺν*, ut cum *παιδες*
jungatur.

686 — 689. Ita hæc metra constitui debent.

Ἐπεὶ δ' ἐφ' ἑτέρων κακὰ κακὸν κέρει.

Οὐδέποτε ἀδικοῦτος, ἀσεναιτος.

Asynarteti sunt ex duobus dochmaicis. Hujus-

modi autem dochmaici non ex antispasto tan-
tum, sed & ex *dijambo*, *ditrochæo*, aut *epitrito*
quocunque, & syllaba constant. *Valckenario* ad
Phæniss. 374. magis arridet *αφ' ἑτέρων*, sed perinde
est utrovis modo legas.

690. *Pherecrateus* est *πολυσημαπτος*. Similes sunt v.
702. 704.

692. *Asynartetus* est ex duobus dochmaicis.

693. 694. Hi duo versus unum ex duobus doch-
maicis *asynartetum* facere debent.

695. Dochmaicus est ex *epitrito* secundo *pentasyll-*
labo & syllaba. Similis est v. 698.

705. *Periodus* est *caralectus*.

706. *Euripideus* est.

707. *Τίς γὰρ νῦν ἐκτάν; οἷδ' ὀνειρόφρον, φράται.*] Ad finem
etiam versus, juxta editiones præcedentes ponenda
est altera interrogationis nota.

708 — 711. Quatuor sunt dochmaici in duos *asy-*
nartetos compingendi.

715 — 720. Sex sunt dochmaici ex quibus effi-
ciantur tres *asynarteti*.

726. *Εφ' οἷσπερ, eadem lege quam mihi Talibius renun-*
ciavit.

753. 754. Rectius, meâ sententiâ, hæc ita distinguit
Canterus;

μὲν ἐλευθερον

Αἰὼνα δεδαί, ἔαδον γὰρ ἐστὶ, σοι;

760. *Τὸ μέλλον, verte, quod fieri debet.* Vide *Ion.* v.
999.

846 — 848. *Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νομοὶ διατίταν,*

Φίλους πιδεντες τοὺς γέ πολέμιωτάτους,

Ἐχθροὺς τε τοὺς πρὶν εὐμένεις ποιοῦμενοι] Men-

tem *Scholiastæ* ad hunc locum, nimium, ut opi-
nor, festinans, minus affecutus est *Kingius*; non
enim ille eos indoctos vocat qui legi velint *αἱ*
ἀνάγκαι τοὺς νομοὺς, sed plane contra, illos qui, ita
ut *Kingius* ipse edidit, legunt *τὰς ἀνάγκας οἱ νομοὶ*,
quanquam non admodum, fateor, sibi constans.
Quod vero ad locum ipsum attinet; vulgatam
lectionem veriore existimo. Duo enim hiatus
isti

isti continui *καὶ αἱ ἀντιμαί* minime ferendi sunt. Sententiam etiam hæc suggerit rei præsentis magis accommodatam. *Ἀντιμαί* enim hic proculdubio sunt *necessitudines, amicitiae*, eodem sensu quo *ἀντιμαίος* sæpe usurpatur pro *amico necessitudine conjuncto*. Supra has necessitudines & amicitias vim legum & justitiæ effert chorus, ab his illas definiri & quodammodo pendere asserens. Adeo ut quicumque in magistratu aut imperio constitutus est, is hominem, qui antea amicus erat, gravius quidquam contra leges delinquentem, sicut inimicum tractare, & debitas ei pœnas infligere debeat; & contra, inimicum antea, a quoquam contra jus fasque atrociter læsum atque oppressum, ulcisci, ac velut amicum sublevare, teneatur. Hæc omnino iis consentanea sunt quæ versibus proxime præcedentibus perorans dixerat Hecuba, & eodem prorsus tendunt, nempe ad expugnandum Agamemnonis animum, eique persuadendum, partes Hecubam ulciscendi, & Polymestorem puniendi, ad eum ex officio & jure debito pertinere. *Kingius* autem, quidquid fuit quod mentem viri clarissimi transversam egerit, lectionis vulgatæ interpretationem nobis dat, quæ non nisi ei quæ a *Scholias*te memorata est convenire possit. Necessitatem scilicet nulla lege teneri, nunc amicitias refarcire, interdum inimicitias inter conjunctissimos & odia conflare. Immo, secundum vulgatam scripturam, non necessitas, sed leges, dicuntur amicitias refarcire, & inimicitias atque odia conflare. Quamquam vero vulgatam sensum satis appositum quem explicavi continere putem, si quis tamen pro *νομι* potius rescribendum esse *γὰρ* censeret, me profecto non repugnantem habebit. Nihil enim convenientius. Sicut nuptiæ Paridis ac Helenæ Agamemnonem Hecubæ infensissimum reddiderant, ita ipsius Agamemnonis cum Cassandra nuptiæ eum eidem Hecubæ denuo affecerant amicissimum. Sed ipse nihil muto.

853. *Εἰ πως φανεῖν γ' ὥς τε σοὶ καλῶς ἔχεν*] Minus recte hæc ita vertuntur, *Si quo modo videor quod ad te spectat bene velle*; potius reddi debent, *si quocunque quidem modo ita in hoc negotio appaream, ut & tibi satisfiat*. *Stanleius* ad *Æschyl. Agam.* v. 1449. reponendum censet *φανερὸν γ'*, me non assentiente quidem, sed nec magnopere repugnante, sed tunc subaudiri dicendum est *καίρος*, aut simile quidpiam.

857. Pro *φίλον*, quod apud poetas Atticos primam nunquam producit, lege cum *Barneſio* *φίλον*.

860. *Πρὸς ταῦτα, ad hæc, his ita existentibus.*

V.881. *Φονεα* ultimam producit, vide not. ad *Hippolyt.* v. 1153. Ut constet igitur metri ratio, forsan legendum *φονα*, media enim longa, vocalem sequente vocali, rite corripitur. Aut potius, cum accusativi Ionici usus apud poetam Atticum vix tolerari posse videatur, ita versus totus refingendus,

Σὺν ταῖςδε φονα παῖδι πμωρησθῆναι.

884. *Μεμφομαι*, minus validum existimo. Recte exposuit *Paraphrastes*, *εἰ καὶ πολὺ, ἔδεν ἰχθῆναι*.

896. *Διὰ μὲν μῆτρει κρυφθῆτον χθονί*] *Μῆτρει*, a *matre*. Longe etiam elegantius *Paraphrastes* legit *Διὰ μὲν μῆτρα*, casu recto, ut per appositionem *τῷ τῷδ' ἀδελφῷ* subjungatur; quod animadvertit etiam *Barneſius*.

904. Ionicus est a minore dimeter catalectus ex ionico pentasyllabo & trochaica *κατακλιθεῖς*.

907. *Ἀμφὶ σε κρυπῆναι*] Revocandam existimo antiquorum codicum scripturam, *ἀμφὶ σε καλυπῆναι*, quam ex nimia circum metrum cautione corrupisse *Scholias*tem verisimile est. At non satis causæ erat quare de metro sollicitus esset; in metro enim Ionico æque admittitur epitritus secundus ac ditrochæus. Hic autem epitritus erat pentasyllabus.

910. 911. — *κατὰ δ' αἰδολῶ*

Κηλὶς οἰκτροτάτα κέχρωται] Constructionis ratio omnino postulat ut, aut veterum editionum auctoritatem secuti legamus *αἰδολοῦ*, aut, quod forsan adhuc verius, *κηλὶς οἰκτροτάται* reponamus. Præpositio autem *κατὰ* cum verbo *κέχρωται* compositione jungi debet, a quo per tmesin disjungi intelligenda est.

915. *Ἡδὺς ἐπ' ὅποις κιδάτο*] Editiones omnes priores habent *κιδάται*, quod hic verti debet, *ſpargi solet*; nihil igitur immutari oportuit.

926. Ionicus est a minore ex ionico pentasyllabo & ithyphallico.

931. Multum hic negotii sibi faceſcit *Kingius*, quod iambo in iambici carminis sede prima opponitur in antistropha spondæus, sed ne minimum quidem hoc eum morari debebat, nihil enim apud Atticos poetas frequentius. Dummodo metra metris legitime responderent, an pedes singuli, præsertim dissyllabi, cum singulis etiam pedibus ad amuſſim concordarent, parum erant solliciti.

942. Epionicus est trimeter catalectus ex epitrito tertio, ionico a majore, & cretico.

944. Dactylica est penthemimeris.

946. Ionicus est a majore dimeter hypercatalectus.

950. Trochaica est penthemimeris.

951. Ionicus est a minore trimeter brachycatalectus, ex epitrito secundo, ionico, & trochæo.

IN SCHOLIASTEM.

- Ad v. 744. lin. ult. lege ἀπολυουσα.
 792. lin. 2. lege συνκοινωνηθη.
 806. lin. 6. lege juxta *Barnefsianam* διαχέδην.
 811. lin. 4. lege ὑπεχώρει.
 837. lin. 7. lege cum *Barnefsio* in fragment. addend. lin. 5.
 Βλέπων τ' ἀγαλμαθ', ὥσ' ἀνὴρ κείνος σφός.
 845. lin. 10. Hæc rectius & magis integre in *Barnefsiana* quam in *Kingiana* ita leguntur; καὶ οἱ νομοὶ κελευόντες τὸν μὲν φίλον αἰετὸν ἡγείσθαι, τὸν δὲ ἐχθρὸν, αἰετὸν ἐχθρὸν, λέγουσι (forſan ἐχρῶσι) κεχωρισμένως τὰς ἀναγκάς,

IN ACTUM QUINTUM.

- V. 959. 960. — ἀλλὰ τὰτα μὲν π δει
 Θρηνην, ἀποκόπτοντ' οὐδὲν εἰς ἀποδὲν κακῶν] Minus recte hæc reddita leguntur; ita potius vertenda existimo; *Sed hæc quidem lugere quid attinet, nullum ex malis ingruentibus prævertentem?*
 995. *Eustathius* etiam ad *Homerum* p. 52. particulam ἢν hoc in loco παραπληρωματικὸν esse statuit, & ante τοῦ δὲ poni.
 1007. 1008. Εἰ. Οἷδ' οὖν Ἀθῆνας Ἰλιάδος ἵνα σεῖται;
 Πολ. Ἐνταῦθ' ὁ χρυσοῦς ἐστὶ, σημεῖον δὲ π;] Hæc minus recte personis assignantur; melius opinor ita distingues
 Εἰ. Οἷδ' οὖν Ἀθῆνας Ἰλιάς ἵνα σεῖται;
 Ἐνταῦθ' ὁ χρυσοῦς ἐστὶ. Πολ. σημεῖον δὲ π;
 Aut saltem juxta editiones præcedentes interrogationis nota ponenda est post ἐστὶ. Pro Ἰλιάδος autem, quod *Kingius* in contextum primus intulit, repositi Ἰλιάς, quod in editionibus veteribus exstabat. Ἰλιάς enim nomen gentilitium apud *Stephanum Byzantinum* reperitur. Vide not. ad *Helen.* v. 1180.
 1012. Huic loco sententiam suam egregie restituit *Valcken.* ad *Phæn.* v. 712. ita distinguendo,
 πεπλων εντος η κρυφας εχεις;
 Num intra vestes occultasti? ut particulæ scilicet » interrogandi vis, non disjungendi tribuatur.
 1019. Το ποδα hîc & supra v. 939. significat *Funem* quendam quo vela navis attollebantur, demittebantur, & hâc vel illâc vertebantur. Hinc λυεῖν ποδα & κλυεῖν ποδα est vela facere. Vide *Eustath.* ad *Homer.* *Odyss.* E. 260.
 1023. Trochaica est penthemimeris cui similis est v. 1028.
 1025. Ἐκπεση, verte, excides.
 1026. Articulum τας elegantius omittunt codices vetustiores; ita versus erit dochmaicus purus, cui

πέντες δια τούτων τοὺς φίλους ἐχθροὺς, καὶ τὸ ἀναπύλιν. οἶον εἶν πς &c.

883. lin. 14. Pro χωρίς lege χώρα, aut vox hæc deleri potest. Certe abest in editionibus *Barnefsiana* & *Stephaniana*.

IN PARAPHRASTEM.

- Ad v. 678. Pro ἐπὶ φανείται forſan legendum εἴπευ φανείται.
 792. Pro κοινὸς ἅλας lege κοινὴ ἅλος.
 800. Pro δια δίκαια lege καὶ δίκαια.
 820. Pro εὖσι lege εἰσι.

- similis est versus proxime sequens, nisi quod pro antispaſto habet epitritum primum pentasyllabum.
 1032. 1033. Antispaſtici sunt similes v. 1029.
 1038. Ἀλλ' ἐπὶ μὲ κρυμνῆτε καὶ ἡμεῖς ποδὶ] Legendum esse ἐπὶ μὲ κρυμνῆτε ostendit *Dawesius* miscell. critic. p. 340.
 1054. Θυμὸν ζέοντι Θρηναὶ δυσμαχῶταται] *Canterus* reponendum censet θυμοῦ ζέοντι; mihi fateor magis arripet scriptura a *Barneſio* prolata θυμὸν ζέοντι. Quod autem θυμολέοντι reponi posse statuit *Arnaldus* in observ. miscell. tom. vi. p. 504. ut secunda syllaba licet natura brevis producat propter sequentem λ, cujus rei sexcenta exempla in vulgus nota exstare prædicat, audacter pronunciare haud vereor ne unum quidem similis licentiæ exemplum apud poetas tragicos deprehendi.
 1056. 1057. 1058. Πά βω; πᾶ σῶ; πᾶ κελῶ,
 Τετραπόδες βασιὺν θυρὸς ορεσέρου
 Τετράποδες ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἰχθὺς;] Τετράποδες βασιὺν ἐπὶ χεῖρα, *Figens gressum super manum*, quæ *Kingii* constructio est & interpretatio, vix tolerari posse videtur. Ego potius το βασιὺν a verbo præcedente κελῶ regi existimo, & ἐπὶ fine regimine poni, ut τετράποδες ἐπὶ idem sit scilicet ac ἐπιτετράποδες. Quæ si admittantur, ita vertendus erit locus, *Quo vado? ubi sto? quo adpellam quadrupedis gressum feræ montanæ, mulieribus manus injiciens* (id est, adeo injiciam) juxta earum vestigia. Fuit quando legendum putabam τετράποδες ἐπὶ χεῖρα, facinoris mercedem rependens, sed sequente statim κατ' ἰχθὺς, alterum convenientius visum est.
 1057. Ionicus est a majore trimeter catalectus ex ditrochæo ionico & trochaica κατὰ κλειδί.
 1058. Antispaſticus est πολυρρηματῆς dimeter hypercatalectus ex antispaſto hexasyllabo choriambō & syllaba.

- V. 1061. Iambicus est dimeter acatalectus.
 1063. Anapaesticus est dimeter acatalectus. Penultimam enim producit *καταρατοι*.
 1066. Dactylica est penthemimeris. Similes sunt v. 1072. 1075.
 1067. 1068. *Ακασιο, τυφλον, Αλκι, Φεγγος απαλλαξας*] Quare non revocanda sit veterum codicum scriptura
Ακασιο, Ακασιο, τυφλον, Αλκι
 quam nescio quamobrem se immutasse fatetur *Scholias*, non video. Ita versus erit iambicus trimeter brachycatalectus. *Τυφλον* autem *φεγγος*, ut recte monet *Scholias*, idem hic valet ac *σποτος*. Verte igitur, *tenebris fugatis*.
 1073. Spondaica est hepthemimeris.
 1074. Asynartetus est ex duobus dochmaicis cui similis est v. 1081.
 1075. *Αργυμενος λαωσαν*] Rectius vertes, *sumens supplicium*.
 1085. *Επι τανδ' εουδεις*] *Εουδεις* vox nihili est, quam miror a tot editoribus sicco pede transmissam. Lege
Επι τανδ' ουδεις Basis anapaestica.
 1093. Antispasticus est glyconius ex epitrito quarto & antispasto pentasyllabo. Neque enim tantum apud me valet enarratoris metrorum auctoritas ut quidquam hic immutandum censeam.
 1097. *Το αυτω* penultimam producit; versus igitur Antispasticus est dimeter hypercatalectus, ex dijambo antispasto & syllaba.
 1098. 1099. Ita hæc ex veterum codicum & editionum præcedentium fide restituenda sunt,
Ιτ', ιτε, μολετε προς θεων Euripideus.
 1107. Glyconius est *πλυσηματισος* ex epitrito secundo antispasto utroque pentasyllabo.
 1108. Iambica est hepthemimeris.
 1112. 1113. Ita hi versus constitui debent
*Η τον ες Αϊδα μελανοχ-
 ρωτα περδμεν αιζω ταλας;*
 Prior glyconius est *πλυσηματισος* ex epitrito quarto pentasyllabo & choriambō, alter antispasticus itidem *πλυσηματισος* ex ditrochæo antispasto & syllaba.
 1118. 1119. 1120. — *ει δε μη Φρυγων*
Πυργους πικνυτας ισμεν *Ελληνων δερι*
Φορον παρεχεν ου μεσως οδε κτυπος] Prout hæc nunc leguntur minime constat temporum ratio; verbo enim temporis præsentis *ισμεν* subjungitur aliud temporis præteriti *παρεχεν*. Veram lectionem suppeditat Etymologici magni auctor voce *Ισμεν*,

- ει δε μη Φρυγων*
Πυργους πικνυτας ισμεν
αντι του ηδεμεν. Malim etiam pro *παρεχεν* reponere *παρεχ' αν*.
 V. 1129. Lege *φης*, non *φης*, & similiter in v. 1204. 1226.
 1160. Lege *θακουν*, argumento non abjecto sed eliso, propter versum præcedentem in diphthongum definientem. Hujusmodi autem elisiones apud poetas Atticos non fuisse insolitas exemplis haud paucis ostendi posset. Inter cætera vide *Sophocl. Oedip. Colon.* v. 1677. 1678.
 1175. *Το λαιδρον δε τιμα τιματος πλεον*] Verte, *Quod vero erat extremum exitium, exitio majus quiddam, perperaverunt atrociam*.
 1198. *Ποτε* non *olim*, sed *unquam*, juxta interpretem vulgarem, verti oportuit.
 1235. *Ει δ' εσσανιζες χρηματων, οδ' ευτυχει*] Canterus reponendum censet *οδε δ' ευτυχει*, at minime necessario. Legendum tantum *ο δε*; nam *ο* pro *ουτος* passim usurpari notum est. Malim autem & hic & supra v. 1215. *ευτυχει*.
 1245. *Ως τα χρυστα παραγματα*] *Valcken.* ad *Phaniff.* 207. non invenuste reponit *τα χρυστα παραγματα*, id est, *αχρυστα*, Thracis scilicet facinora. Veriorem tamen vulgatam existimo, & per *χρυστα παραγματα* intelligi *justi honestique rationes* quæ pro Hecuba militabant.
 1286. *Καυτον δε τουτον*] In editionibus præcedentibus eleganter & emphatice hic superaddita legebatur copulativa *τε* post *και*. Vide *Homer. Iliad* ε. v. 309. x. v. 31. Revocanda igitur est vulgata lectio, nam *το δε* quod in ejus locum substituit *Kingius* sententiam perdit.

IN SCHOLIASTEM.

- Ad v. 960. lin. 2. lege *ουχ* *ως οιονται*.
 1013. lin. 8. pro *λειπον* lege *λοιπον*.
 1152. lin. 13. pro *ου* lege *ουτε*.

IN PARAPHRASIN.

- Ad v. 1121. 1122. Horum versiculorum paraphrasis quam prætermisit *Kingius* in *Barnesiana* legitur.
 1129. Pro *επικρισιν* legendum *υποκρισιν*. Ita *Scholias* supra ad v. 1123. *υποκρινεται αγροειν*.
 Ex hac Tragœdia afferuntur a *Stobæo* p. 371. edit. *Grot.* Octo versus, qui in ea tamen hodie nusquam leguntur, quosque ad eam minime pertinuisse manifestum est. Eisdem reperies apud *Barnesium* inter fragmenta incerta v. 157.

NOTÆ IN ORESTEM

EX EDITIONE KINGIANA; 1726.

IN ACTUM PRIMUM.

V. 12. 13.

Ω

I σεμματα ξηνασ' επεκλωσεν Θεια

Εριν, Θυίση πολέμων οντι συγγονω]

Cantero omnino assentior qui ex
vetustis exemplaribus a Scho-

liaſte laudatis pro *Εριν* reponit *Ερις*. Verte, Cui dea Discordia postquam lanas carpserrat, ita fati stamina deduxit, ut cum Thyeste fratre inimicitias exerceret. Miror sane quid Kingio in mentem venerit, ut σεμματα ξηναστα per coronas destinans, & επεκλωσεν per intexuit, vertere potuerit. Σεμματα enim, ut recte ex Æschine ostendit Scholiastes, sunt τα υρια, απο του σεφειν τας ηλαχτας. Το ξηνασ' quod ex MSto profert Kingius, vox est nihili. Vide autem Homer. Iliad. Ω. v. 525. Odyſſ. A. v. 17. Γ. v. 208. Λ. 138. Θ. v. 579.

54. Λιμένα δε Ναυπλίου εκπληρων παρτη] Locum hunc infelicitate sollicitat *Sevinus* in histor. Acad. inscript. Gallic. vol. II. p. 228. pro εκπληρων reponens εκπερων. Sed bene se habet vulgata lectio, *explere portum*, & *explere navigationem ad portum*, rem eandem verbis non multum diversis exprimunt; at εκπεραν est *exire, transire, traducere*, quorum unumquodque ab hujus loci sententia alienum est.

73. 74. Πως, ω ταλαινα, συ τε, κασιγνητος τε σος

Τλημαν Ορεστης, μητρος οδε φονευς εφω] Pro εφω legendum puto *εχει*, quomodo & Scholiastem etiam legisse ex ejus expositione manifestum est. Verte; Quomodo o misera, & tute vales, & frater tuus, miser Orestes matricida iste, se habet? Non enim ignorabat Helena, quod supponere videtur vulgaris interpretatio, cujus consilio inductus hoc facinus perpetraverat Orestes; nam statim subjungit, se

crimen in Phœbum, cujus jussu admissum fuerat, libenter transferre. Electræ etiam responsum non nisi Orestis morbum, propriosque labores ac vigili-
as, attingit; de matricidio vero nihil habet.

V. 84. Νεκρος γαρ ούτος ούνεκα σμικρας πνοης] Verte, Est enim iste mortuus, quantum per paululum respiratio-
nis licet.

86. Συ δ' ει μαχαρια] Lege cum *Dawesio*, Συ δ' η μαχαρια. Vide ejus miscell. critic. p. 351.

93. Ως αχολος γε, verte cum *Barnesio*, Atqui occupata sum quidem &c.

128. 129. Ειδετε παρ' αχρας ως απεδρισεν τερχας, Σωζουσα καλλος' εστι η παλαι γυνη.] *Victorius* in epistola ad Joann. Casam, quæ exstat inter ejus epistolas lib. III. p. 59. contendit, per αχρας τερχας non intelligi summam capillorum partem, sed illam ipsorum partem quæ capiti hæret; & per illa verba εστι η παλαι γυνη significari, tantam fuisse Helenæ pulchritudinem, ut facto hoc, abscissis scilicet ab ima parte capillis, quod unum ipsam maxime corrumpere potuit, nulla sit ex parte violata. Idem in var. lect. lib. xxxii. cap. 6. eandem interpretationem novis & speciosis argumentis astruere & confirmare conatur; quanquam, ut verum fatear, sententiam suam ut veram putem haudquaquam mihi persuadet. Minime enim consona iis, quæ versibus immediate præcedentibus de vi naturæ in utramque partem philosophata erat Electra, illa videtur interpretatio, quæ ista verba εστι η παλαι γυνη, de corporis specie, non de animi moribus, explicat. Cætera quod attinet, lectionem præfero quæ nobis suppeditat Scholiastes in *Æschyl. Agamem.*

B

v. 545.

- v. 545. *ιδετε* scilicet, non *ειδετε*; & pro *παρ* etiam, cui præpositioni nullus hic est locus, omnino cum *Duporto* legendum puto *παρ*.
- V. 140. Metri Enarrator verum hujus versiculi metrum ex *Scholias*te didicisse potuit, qui diserte monet, *προσφορῶς δὲ τῷ παιδί, καὶ ἡ τοῦ ἑυθιμοῦ ἀγωγή δοχμαζοῦσα*. Versus nimirum asynartetus est ex penthemimeri trochaica, quæ pro dochmaico *παλυσματισμῷ* censi potest, & dochmaico puro, ex antispasto pentasyllabo & syllaba constante. Hunc autem & sequentem versum non choro, sed Electræ tribui debere opinor. Quod & jam olim monuisse deprehendo tandem *Arnaldum* in miscell. observat. tom. vi. p. 586. postquam hæc scripserim; qui & pro *κτυπιτε* reponendum esse *φοριτε* ex *Scholias*te ad Nicandri Ther. 424. ostendit: quam lectionem & a cod. *Leiden*sum uno firmari docemur a *Valckenario* ad *Phæniss*. 1371.
142. 143. 144. Versus hi sunt dochmaici.
143. Elegantius olim legebatur *καταγ*, vide *Dionys. Halicarn.* ed. *Hudson*. tom. II. p. 18. Quod vero in *Kingiana* nunc legitur, *λεχους*, a metrorum Enarratore de metro imperite sollicito profectum videtur. Rite autem in carmine antispastico antispasto opponitur epitritus primus: vide not. ad *Hecub.* v. 931.
145. Quis unquam fando audivit ionico a minore locum esse in carmine antispastico? Versus proculdubio antispasticus est glyconius, ex epitrito primo, qui in antistropha pentasyllabus, & tertio pentasyllabo, cui in antistropha opponitur iterum primus, vel propter *ἀδιαφορον* antispastus. Vide not. ad *Hecub.* v. 931. Penultimam autem *τῷ Συγγῆτος* corripisse, quod *Kingio* visum est, vix mihi persuaderi patiar. Vocalem enim *ἀδιαφορον* sequuntur duæ consonantes tales ut ab iis syllabam inchoare non est, adeoque ab iis vocalis distrahi, & in pronuntiatione seperari, non potest. Vide *Clark.* ad *Homer.* B. v. 537. Neque in pronuntiatione duarum consonantium altera subtrahi & absorberi potest, ut in duplici liquida *λλ*, *νν*, vide Not. ad *Elest.* v. 439. Quod vero sententiæ suæ patrocinium a *Kingio* quaeritur ex epigrammate ubi *φάρυγγα* media brevi legitur, præterquam quod epigramma istud recentioris est ævi, lectio illa non nisi ex librarii lapsu videtur orta, cum æque *φάρυγ* ac *φάρυγγα* Græce dicatur. Vide *Cyclop.* v. 588.
146. Asynartetus est ex duobus dochmaicis. Metri Enarrator qui versum hunc ionicum esse vult, impeditissime tamen pro dipodia secunda dijambum ei tribuit.
- V. 147. *Ἰδ' ἀτρεμῶσαν ὥς ὑπορφον*
ἴδω βουαν] Cum *Duporto* legendum puto *ὑπαρρφον*, *submissam qualis sub testis esse solet*; interpretatio illa quæ a calamo sonum exilem emittente petitur, merum videtur esse *Scholias*te figmentum, ideo excogitatum quia præcesserat *συγγῆτος πρὸς λεπτοῦ δονακος*, ab analogia vero Græci sermonis prorsus alienum. Versus autem trochaicus est dimeter acatalectus.
148. Ut strophæ metrum antistrophæ respondeat, hunc etiam versum sequi debet, sed extra metrum posita, clausula A, a.
149. *Καταγ, καταγ, προσδ' ἀτρεμῶς,*] Mallem *καταγ*, juxta secundam *Scholias*te interpretationem, quæ per *προσέλδε* redditur, vertere, *Accede, accede*. Verbum enim *καταγ* seorsim positum, & nec *φωνη*, nec aliam quamcunque ejusmodi vocem, adjunctam habens, nunquam, ut opinor, significabit, *submittere vocem*.
152. Asynartetus est ex dochmaicis similis v. 146.
156. *Βραχὺ δ' ἀνασπνεί*] Verte, *Continuo vero gemit*, juxta eandem analogiam quæ apud *Aristot.* in problem. *βραχὺ δειτὰ τῆς τροφῆς* significat, *continuo cibo indiget*.
157. Lege *φνε*.
166. Asynartetus est ex dochmaicis.
168. Revocanda est veterum codicum scriptura quam immutavit *Scholias*tes,
Θαυῆσας ἑκαλεῖ εἰς ὕπνον.
 Optime enim antithetico, prout ex iisdem codicibus infra v. 189. a nobis restitutus legetur, respondet metrum. Tantum epitrito primo pentasyllabo in strophæ opponitur in antistrophæ epitritus secundus itidem pentasyllabus. Vide not. ad *Hecub.* v. 931.
171. Rectius in editionibus præcedentibus ita legitur hic versus,
Πάλιν ἀνα ποδα σὸν εἰλίξεις.
 et in antistrophæ
Μέλεον ἀποφονὸν αἶμα δους.
 Glyconii sunt ex antispasto hexasyllabo & epitrito primo in strophæ, in antistrophæ vero dijambo. Vide not. ad *Hecub.* v. 931.
172. Languidissime & imperitissime articulus *του* a metri Enarratore ad sarcindum metrum, quod prius optime se habebat, hic interpolatur. Potius ita reformandus est antistrophicus,
Πατροφονοῦ ματρός dochmaicus.
173. Antispasticus est dimeter brachycatalectus, non trochaicus. Vel pueris notum est trochaicum ab iambo incipere non posse.

V. 174 — 178. Hi quinque versus ut & v. 180, 181. dochmaici sunt.

179. Glyconius est ex epitrito primo vel secundo & dijambo.

182. Profodiacus est ex pæone secundo & chori-ambo.

183. Ionicus est a minore dimeter catalectus ex ionico & trochaica κατακλειδι.

184. 185. 186. Ita hos versus constitui debere censeo. Σιχα' φυλασσόμενα penthemimeris dactylica.

Στοματός ανακλιᾶδον, ἀπο hephthemimeris iambica

Λεχέος, ἵπποχον ὕπνου antispaeticus hemiholius ex epitrito primo vel secundo hexasyllabo & iambo

Καὶ παρῆεις, φίλα. periodus catalectus.

& similiter in antistropha

Δακρυσι τ' ἐννυχίοις

Λαχμός, ἐπὶ δ' αἰτεκός, ἀπε

βιστον ἂ μέλεος εἰς

Τὸν αἰὲν ἔλκω χρονον.

185. ἀπο λεχέος, subaudi οὐσα.

188. 189. Longe elegantiores hos versus ita exhibent veteres codices; teste ipso metrorum Enarratore qui eos immutare ausus est;

Θανειν. πὶ δ' αἰλλο γ' ἐπῶ; hephthemimeris iambica

Οὐδὲ γὰρ ποδὸν ἐχει βορᾶς. glyconius ex epitrito secundo & dijambo.

Vide supra ad v. 168.

191. 192. 193. Ἐξέδυσεν φοῖβος ἡμέας

Μέλεον ἀποφονὸν αἵματι δῶς

Πατροφονοῦ ματρός] Αἷμα hīc pro φονῇ po-

nitur, ut supra v. 36. 89. & infra v. 285, & ut sæpe alibi φονὸς pro αἵματι. Legendum autem est cum *Barnesio* ἀποφονὸν una voce, *impiam, injustam cædem*. Eodem sensu supra v. 163 —

165. habes ἀποφονὸν φονοῦ. Interpretationem quam in notis dedit *Kingius* me ne intelligere quidem fateor; *Expiavit nos Phæbus miserum abominandum spargens cruorem patriciæ matris*. Scire sane velim quodnam Orestis & Electræ crimen expiaverat Phæbus, eos materno cruore spargens. Ἐξέδυμαι quidem est *expio*, sed ἐκδύω, *immolo, mactō, perdo*. Δῶς etiam hoc in loco non est, *spargens*, nec *respondens*, sed reddi debet, *cum nobis patrādam commiserit, cum hoc nobis pensi dederit*. Neque enim Phæbus ipse Clytemnestræ sanguinem effuderat, sed effundi iusserat, ideoque nec ille effusoribus pœnas rependebat, sed hoc satagebant Erinyes. Totum igitur locum ita verte; *Mactavit nos Phæbus cum patrādam nobis commiserit miserandam impiam cædem patriciæ matris*.

V. 200. Rectius veteres editiones secutus hunc versus ita leges

Ολομέδ' ολομέδ' ἰσπνεκτες.

206. Ἀπε non *quasi*, sed *quippe*, verti debebat.

227. Lege ὅταν αἰὲν νοσῶς, ut vitetur in quarta fede anapæstus.

254. Ταχὺς δὲ μετέδου λυσάν, ἀρτι σωφρονῶν] μετέδου λυσάν, in *rabiem mutatus es*, Græce non dici censet *Arnaldus* in miscell. observ. tom. vi. p. 587. ideoque ita hunc versum refingit,

Ταχὺς δὲ μετέδου, λυσᾶς ἀρτι σωφρονῶν

Cito mutatus es, furis, qui modo sanus eras. Sed non vidit vir eruditus in vulgata scriptura latere ellipsin. Verbum μεταπιδεῖναι significare *rem quamlibet in locum alterius ponere* notissimum est, nec minus notum est duplici regimine gaudere, accusativo rei in locum alterius positæ, dativo rei in cuius locum res altera ponitur. In scriptura vulgata accusativum habemus, dativus autem ex proxime sequentibus ἀρτι σωφρονῶν supplendus est, ut integra constructio sit, ταχὺς δὲ τῇ ἀρτι σωφροσύνῃ μετέδου λυσάν. Ita nullā immutatione opus erit.

256. Τὰς αἵματωπούς καὶ δρακοντωδέες κορᾶς] Αἱματωποί usitatum est Eumenidum apud nostrum epitheton. Ita *Andromach.* v. 978.

Τὰς δ' αἵματωπούς δεῖας οὐκ ἐλίζων ἑμεῖς.

313. Fulcro hīc non opus est; το αἶαν enim ultimam sæpe producit. Vide *Etymolog.* magn. voce Ἀγήμενον, *Theognid.* v. 19. *Callimach. Epigram.* XLVII. v. 2.

316. Malim legere Αἰ, αἰ, αἰ, ut versus antithetico respondeat prout in veteribus libris habetur ἰω Ζεῦ; Ita basis erit antispaetica catalecta.

317. Antispaeticus est dimeter brachycatalectus ex epitrito primo hexasyllabo & iambo.

318. Hic versus, ut & septem proxime sequentes, & strophæ ultimæ, omnes aut dochmaici sunt, aut ex dochmaicis asynarteti.

326. Antispaeticus est dimeter acatalectus ex epitrito primo & tertio pentasyllabo.

327. Hic versus dactylicus est trimeter; antitheticus iambica est hephthemimeris; adeo sibi mutuo minime, ut vides, respondent. Forsan in strophæ legi potest, ut versus sit hephthemimeris dactylica,

Φοιτᾶλῶν· φεῦ, φεῦ μοχθῶν

& in antistropha

Δεινῶν γὰρ ποταῶν, ὥς ποταῶν.

328. Hic versus, & antitheticus suus, quanquam utrique a *Kingio* ad metrorum Enarratoris præscriptum immutati, ne sic quidem sibi satis respondent.

pondent. Neque enim licitum est (quanquam licitum esse fidenter pronunciat *Kingius*) syllabam versus ultimam, quæ semper necessario longa est, in duas breves resolvere. Talis enim syllaba ideo tantum (ut egregie monet acutissimus *Clarkius* ad Homer. Iliad. A. v. 51.) hâc prærogativâ gaudet, quia in fine versus cujuscunque intervenit pausa, propter quam syllabæ istius pronuntiatio necessario producitur. Pausam autem istam bifariam scindi, & inter duas syllabas distribui impossibile est. Ita igitur hos versus juxta editiones priores restitui, & in duos dochmaicos utrumque fecari, debere censeo,

Οἶον, ὦ τάλως,
Ορεχθεῖς ἔρεῖς,
& in Antistrophe
Λαεβοῖς ἀλεθρίαι-
σιν ἐν κυμασι.

V. 330. Recte se habet in prioribus editionibus hujus versus scriptura, nec immutari debuit; tantum in duos dochmaicos fecetur;

Ελακ' ἐλακε δὲ ξα-
μενος ἀνὰ δαπέδον
& similiter antistrophicus
Ἐτέρων ἢ τῶν ἀπὸ

Θεογονῶν γαμῶν
το τὸν; quod in antistrophe delendum censet *Kingius*, ut hiatus omittam, vix abesse patitur constructionis Græcæ indoles.

335. 336. Θοάζων σὲ τὸν μέλεον, ὃ δακρυα
Δακρυοὶ συμβαλλεῖ;] Metri Enarrator eumque secutus *Kingius* frustra circa metrum solliciti constructionem prorsus perdiderunt, reponendo scilicet ὃ δακρυα pro ὃ δακρυα, quod ex antiquis exemplaribus antea editum legebatur. Cum vero metri rationem jam supra ad v. 318. reddiderimus, revocanda est vetus scriptura, & interrogationis nota, non post συμβαλλεῖ, sed post μέλεον, ut olim, reponenda.

V. 350. Διλος δῖαται] Perperam omnino vulgatam lectionem Διλος δῖαται immutavit *Kingius*; hinc enim effectum est ut hiulca prorsus & abrupta evaserit constructio.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 12. lin. 2. lege Αἰχάνης.
54. lin. 5. pro λειμῶνι, lege λιμῶνι.
61. Versus ex *Sophocle* ita leguntur *Elestr.* v. 1243.

καὶ συμφέροι μοι
Γερῆδος ἔρπει δακρυὸν ὀμμάτων ἀπὸ.
79. lege ὑπὸ δυσυχίας ἢ δρομανούς.
208. lege ἀμοιβᾶσαι πειροδοί.
235. lege εὐδυμῇ ἢ ψυχῇ.
242. lege ἐνελιμενίσεν.
249. lin. 6. legendum videtur ἔχει δὲ ἡ ζῆσις οὐτάς.
268. legendum videtur Σπαστορὸν ἐπομένους.
279. lin. 9. *Fabricius* in Biblioth. Græc. vol. I. p. 790. legit Ἀνδρωπορέση. Vide Aristoph. Βατράχ. v. 305. 306. & ibid. *Scholiast*.
Ibid. lin. 13. pro Ορεση legendum videtur Ορεσην.
298. lin. 2. lege juxta *Stephanianam* ἰζας.
318. lege juxta *Barnesianam* Μανιοποιοί.
337. p. 238. col. 1. lin. 14. pro δομῶν lege δομῶν.
Ibid. col. 1. lin. 18. lege ἡ δὲ περικοπή.
Ibid. col. 2. l. 1. dele αλλως quod in *Barnesiana* non exstat. Hæc enim cum præcedentibus conjungenda, & inde uno tenore continuanda; cuncta enim pendunt a præcedente ἡ δὲ περικοπή.

IN PARAPHRASIN.

Ad v. 122. lege juxta *Stephanianam*, ἂ δὲ χαμρὸς ἀρμίδος διλονοπὶ ἐνεργεῖν.
206. pro ἐπὶ τοῦ τῶδε legendum videtur ἐπὶ τοῦδε.
328. lege juxta *Barnesianam* ἐπιδυμῆσας.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 397. lege φησ, non φησ.
404. Φυλακῶν ὅσων ἀναιρεσίν, *Expetians dum ossa legi possent*.
414. Αλλ' ἐστὶν ἡμῶν ἀναφορά τῆς συμφορας.
Ms. Μὴ θάνατον ἐπ' αὐτοῦ τούτου μὲν γὰρ οὐ σφόν] Quomodo θάνατον nude hic positum Agamemnonis mortem significare possit, aut si maxime signifi-

caret, quomodo mors ista proprie ἀναφορά, res in quam crimen transferri possit, dicatur, non sane video. Locus proculdubio obscurior est, quem tamen ita intelligi posse concipio. Ἀναφορά τῆς συμφορας reddi potest, calamitatis hujus in alium, velut auctorem, *translatio*; reddi etiam potest, calamitatis hujus remedium. Orestes propriæ causæ propugnandæ

pugnandæ intentus in priori significatione verba ista usurpavit, Menelaus autem, ad omnia in peiorem partem accipienda proclivior, posteriorem statim arripuit, quasi de morte sibi consciscenda desperabundus cogitaret Orestes, ideoque reponit, *ne mortem hoc remedium esse dicas, tale enim propositum non sapientis esset.*

V. 416. Φοῖβος κλεινὸς μῦθος ἐκπράττει φόνον] *Arnaldus* in miscell. observ. tom. vi. p. 589. recte ita hæc interpretatur, *In Phœbum jubentem ulcisci cædem a matre patratam.*

424. Οὐ σοφός, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους εἰπὼν κακός] *Intellige* eis a verbo εἶμι, non eis præpositionem, & verte, *Non prudens es, sed verax tamen, amicos convitiis proscindens.*

439. Ο, π καὶ σάφες ἔχεις εἰπὼν ἔμοι, Quod ἔ certo mihi dicere possis.

444. Κυκλῶ γὰρ εἰλισσόμεθα παρχαλοῖς ἔπλοις] *Valckenar.* ad *Phœniss.* 717. concinnius legit Κυκλῶ γ' εἰλισσόμεθα.

446. Ως θάναθ' ἔραχες λόγος, *Moriendum esse mihi summa est orationis.*

490. Ὀργὴ γὰρ ἅμα σου, καὶ τὸ γῆρας, οὐ σοφόν] *Sic verte, Iracundia enim tua cum senectute conjuncta non sapiens est. Videtur enim poeta innuere velle, iracundiam minus senem quam iuvenem decere.*

491. Πρὸς τοῦδ' ἀγῶνις τίς ἀν σοφίας ἵκει περὶ] *Cum præcedat ἀν omnino cum Du Porto legendum est ἵκει. Anapæstus autem quartam sedem occupat, nam σοφίας ultimam producit.*

510. Πέρας δὲ ποι κακῶν προέσθεται;] *Pro δὲ lege δη.*

514. Φυγαῖσι δ' ὅπου, ἀποκτείνω δὲ μὴ] *Durissimam certe, si modo ullam, constructionem habet hæc lectio, quam Kingius Scholiastæ auctoritatem secutus prætulit; mihi longe magis placet Barne-*

φυγαῖσι δ' ὅπου, ἀνταποκτείνω δὲ μὴ ἀπο κοινοῦ scilicet repeti debet *ἐδεντο.*

515. Αἶτι γὰρ εἰς ἐμελλέν ἐξέσθαι φόνου] *Malim cum Paraphrase & Du Porto, ἐμελλ' ἐνέξέσθαι.*

558. Ἰδοῖσιν ὑμεναῖοισι, καὶ οὐχὶ σάφροσιν

Εἰς ἀνδρὸς νεὶ λεκτῆς.] Voce ἀνδρὸς hîc designatur, non adulter Ægisthus, sed maritus Agamemnon; ejus scilicet torum conscendit Clytemnestra, Ægistho nuptiis clandestinis secum introducto, quippe quæ vivo etiamnum Agamemnone, jure nuptiali violato, novas illas & illicitas cum Ægistho jam celebraverat. Hanc veram esse hujus loci sententiam manifeste evincunt ista, *ἰδοῖσιν ὑμεναῖοισιν, propriis & privatis nuptiis, se tantum conscia initis, & ὁ κρυπτός ἐν δέμοις ποτὶς.* Præterea ἀνδρὸς pro ἀλλοῦ ἀνδρὸς vix Græcè dicitur.

V. 664. Ita distingue cum *Scholiastæ*

ἔχεις ἀδύνατον, αὐτὸ τοῦτο τοὺς φίλους &c.

679. 680. Perperam hæc in quibusdam codicibus Electræ tribuuntur; illa enim per totum hunc actum in scenam non prodit, sed intus in viribus cibo, balneis, somno restaurandis occupata, juxta Orestis consilium, manere censetur. Neque sane operæ pretium erat eam in scenam introduci, ut duos tantum versiculos interponeret in colloquio, maximi, si quod aliud, momenti, ubi nimirum de ejus fratrisque capite ac salute agebatur. Illa tamen, quanquam absens, una τῶν δεομένων, quos hîc memorat chorus, censetur, præcesque suas Orestis precibus adjungere intelligitur.

694. Ἀμαδὶς καὶ τὸ βουλεύεται τοῦδ'] *In editionibus Kingianam præcedentibus & in tribus MSS. Leidens. teste Valken. ad Phœn. 430. legitur τοῦδ', quod immutari haud oportuit.*

697. Hunc versum deformat hiatus iste αὐτῷ ἐντείνοντι; a *Barnesio* autem discimus in codice C. C. C. scriptum reperiri non αὐτῷ, sed αὐτὸς, unde colligere in proclivi est germanam scripturam fuisse

Εἰ δ' ἵσχυρος τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν.

746. *Lege* Ἡυλαεῖδ'.

773. Ὁρ. Τί λεγοίμ' ἀρσίον ἐλθῶν; Που. Ως ἐδρατὰς ἐνδία.] *Omnino legendum existimo ex præcedentium editionum fide, Εἰ λεγοίμ'. sensus, licet structura paullo sit difficilior, satis tamen accuratius expendenti constabit. Imperfecta scilicet & abrupta est Orestis oratio, quam interpellatione abrumpens Pylades, & ea dicere persequens quæ ille volebat, ipse absolvit. Interrogationis igitur nota ponenda est post ἐδρατὰς ἐνδία; an illud scilicet dicturus es, te nihil nisi quæ justa sunt fecisse? Quo minus recentiorum codicum scripturam quam Kingius secutus est recipiamus obstat, quod secundum eam Pylades Orestis plane suadeat hanc excusationem apud populum uti, se nihil nisi quod justum erat fecisse, & versu proxime sequente nihilominus objiciat se vereri an populus excusationem istam placide sit accepturus. Præterea το π nunquam producitur. Vide not. ad *Hecub.* v. 68.*

777. Μολοντα δ' εἰπὸς ἐστὶ σάδηναι κακῶν] *Priores omnes editiones recte habent μολοντα, quamquam ferri etiam potest scriptura codd. Bodlejanorum μολοντα; sed ferri nequaquam potest interpretatio quam ex iis adfert Kingius, ἀπελθοντα, quasi in fuga sola spes esset. Immerito igitur elegantior illi visa est interpretatio quæ manifeste erronea est; nam consilium de fuga jamdudum repudiaverant & Orestes &*

Pylades, ut ex v. 757 — 760 patet, quia propter Argivorum custodias nulla evadendi spes supererat. Id vero hoc in loco tantum quæritur, an e re Orestis erat eum in publicum populi conventum prodire, quod ex sequentibus, si quis ea perpendere velit, satis superque manifestum est.

V. 782. 783. Καί τις ἀν γὰ μ' οἰκτιρεῖ. Πυ. μέγα γὰρ ἠὲ γένειά σου.

Op. Θανάτην ἀρχαίων πατέρων; Πυ. πάντα τούτ' ἐν οἰκτιράσιν.] Perperam hæc a

Kingio vertuntur; melius ita Interpres vulgaris, *Atque aliquis forsitan miserebitur mei — dolens paternam mortem.* Sermonem imperfectum, post interposita quædam a Pylade verba, continuat & absolvit Orestes.

785. Ἡ λεγόμεν οὖν ἀδελφὴ τούτ' ἐμῇ.] In tribus codd. *Leidens.* pro τούτ' legitur ταντ' probante *Valckenario* ad *Phaniff.* 430. sed certe nihilo deterior est vulgata scriptura.

788. Τί ποτε; χέρον αὖ λέγεις.] Delendam censeo distinctionem post ποτε, ut locus vertatur, *Quid hoc novi præterea dicis?*

802. Τούτ' ἐκείνο κτλδ' ἑταίρους.] Ad κτλδαι subauditur δει, vel χην, vel simile quiddam, ut vice imperativi fungatur infinitivus; *Illa ipsa de causa conciliare tibi amicos studeto.*

805. Glyconius est πολυσηματιστός ex antispasto pentasyllabo & choriambo. Similes sunt versus duo proxime sequentes.

808. Epichoriambicus est ex epitrito pentasyllabo, choriambo & dijambo catalecto.

810. Si rejicias το της, quod imperite a metri Enarratore interpolatum est, versus erit antispasticus πολυσηματιστός dimeter hypercatalectus ex antispasto pentasyllabo, cui in antistropha opponitur epitritus primus, itidem pentasyllabus, choriambo & syllaba.

813. Nihil immutandum est; versus glyconius est πολυσηματιστός similis v. 805. 806. 807. constans ex epitrito secundo & choriambo.

814. Veterum editionum scriptura est ἰδεν, non ἐκδεν; nec causam immutationis ullam video nisi illam quam infirmam plane esse jam not. ad *Hecub.* v. 931. ostendimus. Versus autem iambicus est dimeter hypercatalectus.

821. Το δ' αὖ χαλκουργεῖν, ἀστέβειν ποικίλῃ.] Vetus scriptura erat μεζαλν, ipso fatente metri Enarratore, qui ut metro quoquo-modo consuleret interpolavit ποικίλῃ. At non metro tantum sed sententiæ etiam longe melius consultum erit si antitheticum strophicum potius reformandum esse statuatur, ejecto τῷ παλαί

quod sententiam prorsus jugulat. Non enim παλαίον, olim retrocesserat, sed nuper admodum Atridarum potentia & virtus, quamvis hoc familiæ calamitati antiquæ imputari forsitan debebat. Lege igitur,

Παλαίος ἀπὸ ξυμφορᾶς δομῶν,

Ita versus erit asynartetus ex duobus dochmaicis. Jam enim monuimus penthemimeres iambicas & trochaicas inter dochmaicos πολυσηματιστός recenseri posse. Vide supra ad v. 140.

V. 827. Nullam satis justam causam video quare elegantissima lectio, τιμὴν χρεῖν, quæ in codd. antiquioribus obtinebat, a metri autem Enarratore frustra circa metrum sollicito immutata fuerat, non revocetur. In metro certe ionico a majore, in prima præsertim sede, pæoni secundo optime opponitur ionicus. Vide not. ad *Hecub.* v. 931.

828. Longe verius in prioribus editionibus legebatur εἶπαι; metri scilicet rationem nesciens Enarrator imperitus in εἰσπαι immutavit, quem pro more secutus est Kingius. At versus est ionicus a majore hemiholius, aut penthemimeris anapæstica.

829. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus, dactylica & iambica, cui omnino similis est v. 831. Minime autem necesse est a veteri scriptura recedere

Τίς νοσός, ἢ πῶς δακρυῖα, καὶ τίς ἔλκος.

832. Mallem editionum præcedentium lectionem retinere.

Οἷον οἷον ἐργὸν τέλειος.

Ita major emergit emphasis, & versus erit glyconius πολυσηματιστός ex dijambo & choriambo.

833. Glyconius est πολυσηματιστός ex bacchio & choriambo. Vide Not. ad *Helen.* v. 1318.

834. Glyconius est πολυσηματιστός ex epitrito secundo vel tertio pentasyllabo & choriambo. Θνημα penultimam necessario producit. Prorsus etiam similis est versus proxime sequens, nisi quod primam dipodiam antispastum habeat pentasyllabum.

836. Potest etiam hic versus esse anapæstica penthemimeris; si vero ionicus esse dicatur, ex pæone & molosso, dimeter acatalectus proculdubio est, non hepthemimeris.

838. 839. Glyconii sunt πολυσηματιστοι ex dispondæo pentasyllabo, una scilicet longa in duas breves soluta, & choriambo.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 362. lin. 4. Lege κατωμαγούλον. Vide *Du Cange* Glossar. Græc.

Ad

Ad v. 373. lin. 4. Pro *αλλα*, lege *αλλως*; nova enim incipit interpretatio.

383. Ita versus ex Achæi Azanibus allatos constitui debere cenſeo;

Νυν ουν ἡμεις ἱκεται θαλλους

Των θεων τε γρας πιδεμεν ποτο προδων

Των σων, ληξαι

Της ατραπειου Ζηνος δυσις.

410. lin. 6. Το εξης ούτως &c. usque ad lin. 25. inclusive] Hæc ad v. 414. pertinent.

411. l. 6. Lege *και τῶ ἑπην*.

432. l. 8. Πρωτην μὲν τα φοινικια διδασκας ηγην αυτοις] Vide *Dorvill. critic. vann. p. 272.* ubi, post egregie refutatam *Pauvii* *χοινικια* pro *φοινικια* reponentis conjecturam, ipse non minus infelicitè *φοινικια* nihil aliud hic significare quam *literas* pronunciat. *Literas* quidem *Cadmæas* *φοινικια* appellari posse non eo inficias, quippe a Phœnicibus mutuo sumptas. At non *literas Cadmæas*, quarum usus jam vulgaris erat, Græcos docuit Palamedes, sed ipse novarum literarum existit inventor, quod ex *Hesychio* & altero ad hunc ipsum locum *Scholias* confirmare pergit ipse vir eruditus. Novæ vero hæc literæ certe Phœniciæ dici non poterant. Præterea, quid ad Annonam literæ? Immo, ait vir doctissimus, commercio literario ita faciliore reddito, facilius quoque commeatibus prospexit. Quasi scilicet tabellariis publicis antiquo isto ævo uterentur, & negotia omnimoda, in regionibus

etiam longinquis, pari commoditate tunc per epistolas, atque in hoc sæculo factum videmus, transigi atque expediri possent. Sed talibus refellendis diutius immorari hominis esset otio suo & lectoris abutentis. Per *φοινικια* igitur hic intelligi *dactylos* existimo, ideo nimirum *Phœnicia* dictos, quia regio Phœnicia *dactylorum* proventu ac commercio inter antiquos celebris; forsitan etiam quia *φοινικος*, palmæ arboris, erant fructus. *Dactylorum* horum usum, cum deficeret annona, primus Græcos docuisse dicitur Palamedes, eorumque copiam ipse *accersitum* iussisse, ηγην αυτοις; & in *his*, εν τουτοις, distribuendis normam æquam & accuratam etiam instituisse.

Ad v. 457. lin. ult. legendum videtur cum *Barnesio* την Αηδας αδελφιδην.

480. lin. 3. lege juxta *Barnesianam* αιπατην.

488. p. 263. col. 2. lin. 5. pro *δηλοι* lege *δουλοι*.

575. lin. 5. lege *πατερα εφονευσε*.

634. lin. 4. lege *προδεδου*.

645. lin. 19. legendum videtur, ουδε κα τα συλλογισμων φισιν.

704. lin. 4. legendum est ου σφοδρα.

771. lin. 2. lege ου κολακευτικους.

818. lin. 3. lege γεγεννημενη.

IN PARAPHRASIN.

Ad v. 764. pro *αποβλεπων* lege *αποβλεπον*.

781. pro *μενον* lege *μενων*.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 859. Ut constet metrum omnino legendum Αταρ πς ω γων.

870. Αιγυπτιω δικας διδοντ', Litis quæ ei cum Ægypto intercedebat iudicium subiens.

919. Χαρειν ομοσε τοις λογοις θελων, Disceptionem ulteriorem præcidere cupiens.

926. 927. Οικουρηματα, Domesticas custodias; ενιδας, Conjuges.

939. Κου φθαγοι θνησκων πς αν, Neque mortem effugiet quisquam. Vide supra v. 934. 935.

952. Rectius leges juxta codicem C. C. C. ηγισνια δε.

966. Glyconius est ex antispasto hexasyllabo, cui in antistropha opponitur epitritus primus pariter pentasyllabus, & dijambo. Ejiciatur autem fulcrum γε, quod nulla metri necessitate cogente interpolavit *Kingius*.

V. 968. Afynartetus est ex duabus penthemimeribus iambicis.

973. Omnino legendum est *πολιταις*, nam *πολιτας* quod reposuit *Kingius* vox est nihili. Versus autem ionicus est a majore trimeter brachycatalectus ex epitrito secundo, ionico, & spondæo. Καλη in stropha priorem habet brevem, neque unquam apud Atticos primam producere reperitur.

981. Iambica est hephthemimeris, nam *τεταμενον* secundam corripit.

982. Antispasticus est pherecrateus purus, legendum enim est *αιωρημασι*, rejecto τῷ ν finali quod ultro addidit *Kingius*. Insigne autem peritiæ suæ specimen hic exhibet metri Enarrator, qui versum hunc trochaicum esse vult, cum primum tamen pedem vel spondæum habeat vel iambum.

V. 983.

- V. 983. Iambicus est dimeter hypercatalectus similis proxime sequenti.
985. Glyconius est ex epitrito primo & antispasto pentasyllabo.
990. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex epitrito primo, dijambo, & syllabo. Ejiciendus enim est articulus το ν quem frigide interpolavit *Kingius*.
993. Trochaicus est dimeter hypercatalectus.
995. Trochaicus est similis v. 993. Eliminandum enim est το ν finale in λευκοκυμοσιν quod *Kingii* de metro sollicitudini debetur.
1000. Λοχύμα ποιμνιοισι Μαυιάδης τοκου] Distinguendum est post ποιμνιοισι, quod cum Ατρείως ἱππόβοτα conjungi debet, sicut Μαυιάδης τοκου pendet a το χυσιμαλλον τρεας.
1004. Trochaicus est trimeter catalectus quinto pede choreo.
1006. Κελευδον ουρανου προσπερυσσας] Lege omnino προσπερυσσασα, ut cum ερις jungatur, astipulantibus editionibus præcedentibus omnibus, *Paraphrasæ* & *Scholiastæ* veteri. *Kingius* maluit constructionem perdere quam vel latum unguem ab Enarratoris metri placitis discedere. Versus autem senarius est catalectus.
1013. Cum prima του Αεραπας sit natura longa nulla potest synizefis ita fieri ut syllaba ista brevis evadat. Dicendum est igitur versum esse dactylicum tetrametrum hypercatalectum.
1016. Ejicienda est omnino præpositio συν quam codices veteres non agnoscunt; ita versus erit ithyphallicus.
1021. Ιδυνων hic stare per metrum omnino non potest; cum enim & primam & secundam producat,

versus hypercatalectus evadit; quare aut ορδων, aut ανιχων, aut tale quidpiam reponendum est.

IN SCHOLIASTEM.

- Ad v. 869. lin. 6. Legendum videtur ὑπερ ὧν εἰρησαντο φωνων.
870. l. 12. pro Αλυσίας καλεῖται *Valken*. ad Schol. in *Phæn.* p. 609. ex cod. August. reponit ΑΛυσια καλεῖται.
901. lin. 14. Θραξ ἦν ἐκ Δελφῶν ὁ Κλεοφῶν] Hæc aperte sunt mendosa; nulli enim in Thracia Delphi. *Palmerius* exercitat. p. 773. reponit Δεουελτων, non admodum verisimiliter.
962. lin. 10. Pro τον ιαχρον mallem reponere την ιαχρον, quam cum *Kingio* των Ιαχρον, cui certissime nihil hîc negotii; quanquam neque istud plene mihi satisfacit.
966. Lege ὑπερ ἡμων.
980. col. 4. lin. 1. Legendum videtur ἐξηρηθηδαι την λιδον.
989. lin. 7. pro τα Μυρπλου lege τον Μυρπλον.
992. lin. 8. lege μυνισαντα γαρ Ερμην τον τουτου πατερα, Myrtilus enim Mercurii erat filius.
1000. col. 1. lin. 11. Sub verbo ultimo ανταποκαλη late suspicatur *Bentleius* nomen aliquod pastoris, ut sit Ανταμον αποκαλει, vel Αντανδρον καλει, vel Αντηφου, vel simile quidpiam. Vide epist. ad Mill. p. 17.
- Ibid. col. 3. lin. 23. Forſan legendum τουτο ουν νη λεγει.

IN PARAPHRASIN.

1002. Pro ολερας lege ολον.

IN ACTUM QUARTUM.

- V. 1028. Σπερξυς τα κραδεντ'] Malim cum *Cantero*, & *Porto* κρανδεντ'. Vide *Hecub.* v. 219. Sæpe autem voces istas confundunt librarii. Vide etiam *Phæniss.* v. 1519. & ibid. notam *Kingii*.
1060. Lege ὤσε.
1065. 1066. Αλλ' εἰ ὅπως γενναῖα ἢ Ἀγαμέμνωνος Δραπαντε κατθανοῦμεθ' ἀξιώτατα] Verte, *Sed eja, videamus qua ratione generosa & Agamemnone dignissima exsequuti moriamur.*
1088. Χαῖς' οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο, σοι γὰρ μὲν] Verte, *Felix sis; non enim nobis compellatio ista amplius convenire poterit, tibi quidem adhuc convenit.*

- V. 1113. Μαλιστα καὶ δι παντ' αποσπαραζέται] Perperam hunc locum hætenus explicarunt interpretes. *Scholiastes* αποσπαραζέσθαι exponit σπαραγιδας επιπιδεναι, σπαραζειν, sed interpretatio ista & a Græci sermonis analogia, & a potestate quam in compositione obtinet præpositio απο prorsus est aliena. *Kingius* idem verbum vertit, *resignare*; sed doceri velim quomodo Orestes e foro modo reversus rescire potuerit quid tunc temporis agebat Helena, præterquam quod ex sequentibus v. 1437 — 1449. satis constat hanc diversæ plane occupationi tunc intentam de apothecis resignandis ne cogitasse quidem

dem. Quapropter verbum istud forma & potestate *passiva*, non *media*, hic usurpatum existimo, & ita locum vertendum; Certo certius, & omnia quidem nunc resignata atque aperta sunt. Hoc scilicet dicere vult Orestes; Fores omnes interiores jam apertas esse, adeo ut Helenæ manus injicere, & quæcunque contra eam molirentur facillime ac sine ullo impedimento exsequi, possent. De sensu verbi αποσφραγιζεσθαι, & more qui apud veteres obtinuit fores sigillo obsignandi, vide Diog. Laert. lib. iv. §. 59. & ibid. commentatores.

V. 1114. Αλλ' ουκ' εἴδ', Ἀδην νυμφιον κειτμεν] Syntaxeos ratio postulare videtur ut reponamus κειτμεν, dandi casu, ut ordo verborum sit, ἀλλὰ οὐκ' εἴδ' Ἀδην νυμφιον, Sed non amplius, sicut nunc, omnia ei aperta erunt cum Plutonium sponsum nacta fuerit.

1121. Δις θάπην οὐ χαζομαί] Rectius codex C. C. C. teste Barnesio, οὐχ' ἀζομαί. Vide quæ notavimus ad *Alcest.* v. 326.

1124. Εἰσιμεν, verte, intrabimus, non, intremus.

1127. Ως ἐνδακρυσαι γ' ἐνδδεν κεχαρμεν] Constructionis ratio omnino postulat ut pro κεχαρμεν legatur κεχαρμεν, & ita legisse videtur *Paraphrastes*. Ita etiam in tribus codd. *Leidenf.* legi post hæc scripta edoctus sum a *Valckenario* ad *Phœniss.* 1353.

1174. Ut vitetur anapæstus in quarta sede legendum est,

Ρωμην θεου τιν' ἐχ' ὃν οὐ καταιχνω,

Kingius ex codice *Reg. Societ.* reponit ἐχεν, sed augmentum non abjiciunt Attici.

1178. Εἰ ποδὲν αἰετὸς παραπτοῖ σωτηρία] Verte, Si scilicet alicunde insperata salus accideret. *Kingius* vertit quasi legisset εἰ δὲ ποδὲν.

1192. Χοῶς κατασπύουσ' ὑπὲρ μητρὸς ταφον] Ὑπὲρ μητρὸς est pro matre, vice matris, ταφον enim regitur a præpositione κατὰ in κατασπύουσ'. Cujus autem ταφὸς hic designatur minime ambiguum esse poterat cum versu abhinc tertio præcedente diferte dicatur *Hermionam* profectam esse πρὸς Κλυταιμνήστρας ταφον.

1208. — τινδ' ἡμιν ἐχω

Σωτηριαν, ἐπαλξιν] Constructio ex hac lectione & interpungendi ratione, quas prætulit *Kingius*, orta, durior mihi videtur eâ quam exhibent editiones præcedentes, nempe Σωτηρίας ἐπαλξιν, salutis propugnaculum. Imo si reciperetur lectio *Kingiana*, pro adjectivo sumerem σωτηριαν, & eodem modo hæc vertenda censerem.

1223. 1225. Φυλάσσε δ' ἢ νη τις πρὶν τελευτήθῃ φονος

Ελθων ἐς οἶκους φθῇ] *Valckenar.* ad *Phœniss.* 982. ita corrigi jubet,

Φυλάσσε, μὴ τις, πρὶν τελευτήθῃ φονος

Ελθων μ' ἐς οἶκους φθῇ

sed primum verbum φυλάσσειν nunquam eam apud scriptores Atticos obtinere significationem quæ huic loco unice conveniat, nempe cavendi, hanc vero medii φυλάττεσθαι esse propriam; illud etiam longe alio sensu, pro eo quod est servare, observare, custodire, usurpatum, luculenter ostendit *Dawes.* miscell. critic. p. 97. 98. Deinde accusativus με ista πρὸς οἶκους sequi non præcedere debebat. Postremo ipse vir eruditus fatetur, με φθῇ, &, φθῇ, utrumque & Græce & Attice dici posse.

1238. Καὶ ἐμὰς λίτας, lege, καίμας λίτας.

1243. Ονειδῖν, verte exprobrationes, prout recte interpretatur *Scholias*.

1251 — 1255. Ita strophæ hujus versus constitui debere existimo;

1. Ηλ. Μυκνίδες ὦ φίλοι, τὰ ionicus a majore dimeter acatalectus

2. Πρῶτα κατὰ Πελασγῶν ἔδος Ἀργείων. asynartetis ex penthemimeribus trochaicis

3. Χο. Τίνα θεοὺς αὐδαν; penthemimeris trochaica

4. Ποτνία; παραμένει γὰρ ἐπ' σοὶ τοδ' ἐν similis versui 2do

5. Δαναΐδων πολεῖ. Similis v. 3tio

& ita pariter antistrophæ versus,

1. Ηλ. Ελίσσεται νυν βλέφαρα, κο-

2. ραῖσι δίδοτε παντὴ δια βοτρύχων.

3. Ημ. Οδὲ τις ἐν τριβῇ

4. Ἐρχεται, πῆς ἀρ' ἀμφὶ μελαδρον πολεῖ

5. Σὺν ἀχρεῖας ἀνῆρ.

Veterem scripturam a metri Enarratore pluries ad libitum immutatam ex veteribus editionibus revocavi. In versu autem antistrophæ quarto, ut constaret metri ratio, nec invitâ sententiâ, pro προσερχεται reposui ἐρχεται, & pro τις ὅδ' ἀρ' pariter τις ἀρ', ejecto τῷ ὅδ', quod jam semel positum iterari minime necesse est.

1251. 1252. Μυκνίδες ὦ φίλοι, τὰ

Πρῶτα κατὰ Πελασγῶν ἔδος Ἀργείων] τὰ πρῶτα cum φίλοι jungendum cenfeo, ut sententia sit; *Mycenides*, ὁ præcipue nobis amica in *Pelago* solo *Argivorum*.

1258. Τὶ δὲ με τοδὲ χρόνος ἀπνεῖς;] Æque retineri potest μοι, ac με, modo enim versus sit iambicus legitimus minime necesse est choreum etiam choreo respondere. Vide not. ad *Hecub.* v. 931.

1260. Asynartetis est ex duabus penthemimeribus trochaicis.

1260. 1261. 1262. Φόβος ἐχέει με, μὴ τις ἐπὶ δαμάσῃ

Σταθεῖς ἐπὶ φοβίων αἵμα

C

Πη-

- Πηματα πημασιν ἔξουρη] Verte, *Metus mihi incidit ne quis prope aedes collocatus ad observandum an nobis necem intulerimus clades alias cladi- bus superadditas deprehendat.* Hæc scilicet ab Electra dicuntur metuente ne patefaciantur fratris & Orestis incepta ante facinus patratum.
- V. 1266. 1267. 1270. Trochaicæ sunt penthemimeres.
1280. Τι δὲ, το σον βεβαιον ἐπ' μοι μινει;] Verte, *Quid vero? an ex parte quæ tibi custodienda commissa est res in tuto mihi adhuc constant?*
1294. Εν ὅπλοις ὄρμητας] Magis mihi arridet scriptura præcedentium editionum *ἐνοπλος*, ut strophæ hæc solis penthemimeribus trochaicis constet.
1304. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus, dactylica & trochaica; scribendum enim est *αὐ- ναον*, sicut in præcedentibus editionibus legitur.
1305. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus dactylica & iambica.
1309. Antispasticus est trimeter brachycatalectus ex antispastis duobus, priore pentasyllabo, & iambo.
1311. Hic versus, qui ut nunc legitur prorsus *ἀμε- τρος* est, in duos ita dividi debet,
Δορι πῆρα ποταμον dochmaicus
Ὀλομμενους, ὅδε idem.
ὅδε autem verti debet *ubi*, non *unde*.
1314. Periodus est.
1349. Σωθῆδ', *servati sitis*, non, *servati estis*.
1357. 1358. 1359. Horum versuum primus & ultimus asynarteti sunt ex dochmaicis, medius est dochmaicus. Infelicissime cessit *Arnaldo* in miscell. observ. tom. vi. p. 590. conatus hæc ad sena- riorum leges reducendi.
1366. Trochaica est penthemimeris.
1367. Glyconius est *πολυσημαπτος* ex antispasto penta- syllabo & choriambō.
1368. Antispasticus est *πολυσημαπτος* trimeter acata- lectus ex epitrito secundo, choriambō & antispasto.
1369. Hic versus penthemimeris trochaica esse de- bet, similis sequenti; nam *ολομμενον* secunda vice iteratum in melioribus exemplaribus non repe- ritur.
1371. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex dijambo, antispasto & syllaba.
1375. 1376. 1377. Forma hos versus constituendi ac metiendi quam nos docuit *Terentianus Maurus* proculdubio præferenda est, simul & argumento esse potest quam parum in hac re fidei metri Enar- ratori tribui debet.
1379. Φρουδα, φρουδα, γα, γα.] Verte, *incerta*, vel *incog-*

- nita est terra, terra.* Hæc enim a Phryge dicta ac- cipio ignaro in terra peregrina quo se verteret ut Orestis enssem effugeret.
- V. 1381. Pherecrateus est ex antispasto & cretico. Similis est v. 1385.
1382. Glyconius est *πολυσημαπτος* ex antispasto pen- tasyllabo & choriambō.
1383. 1384. 1385. Η ποντον, ωκεανος ὄν
Ταυροκρατος ἀγχαλας
Ελίσσων κυκλει χθονα] Verte, *Quem oceanus taurino capite circumvolvens ulnis amplectitur terram.*
1384. Euripideus est.
1387. Dactylica est hephthemimeris.
1389. ἔξουρ' hic primam producit, ut fiat creticus.
1390. Ως σ' ολομμενον σενω] Rectius editiones præce- dentes *ολομμενον*; nam *ολομμενος* is est qui *mox peritu- rus est*, non qui *jam periit*, ideoque hic per sen- tentiam stare non potest. Ita versus erit iam- bicus dimeter brachycatalectus, primo pede dac- tylo.
1393. Trochaicus est dimeter hypercatalectus.
1394. Ideo forsan *Κυκνοπίτερος* dici potuit Helena, quia a Jove in Cygni forma latente genita erat, & ex ovo cygneo nata. Vide nostri *Helen.* v. 262 — 265. sed etiam ita durissimum esse epitheton, præsertim cum *ορμα* conjunctum, fateor.
1396. Ξεσων περλαμων, *munimentorum lapide quadrato constructorum.* Versus autem trochaica est penthe- mimeris.
1397. Periodus est.
1399. Antispasticus & hemiholius ex antispasto pentasyllabo & anapæsto.
1400. 1401. Δαρδανια τλαμον Γανυμειδος
Ἰπποσυνα Διὸς ἐννετα.] Ordo seriesque ver- borum atque orationis structura non patiuntur conjungi *Ἰπποσυνα* cum *Δαρδανια*. Recte igitur vidit *Kingius* opus hic esse genitivo, non vocativo, quan- quam veram genitivi istius constructionem non vidit. Sed genitivus non potest esse *Ἰπποσυνα*, cum *Ἰπποσυνῃ* casu recto neque reperiatur, neque rite secundum Græci sermonis analogiam formetur; ideoque non dubito quin reponendum sit, *Ἰπποσυνου*. Ita con- structio erit, *ω Δαρδανια τλαμον ἐννετα Γανυμειδος Ἰπποσυνου ἐννετα Διὸς*. Raptus scilicet Ganymedes, & in con- sortium lecti a Jove adhibitus, non inter minimas perhibetur fuisse causas quæ Junonem Trojanis infensam reddiderant, adeoque urbis excidium promoverant. Porro distinguendum etiam est post *ιλημων*, quod ab interjectione *ὀλοτο* regitur. Quod vero ad metrum v. 1401. attinet, versus gly-

- glyconius est ex epitrito quarto pentasyllabo & dijambo. Violentiorē hīc medicinam adhibet Arnaldus in miscell. observ. Tom. vi. p. 591 — 594. sed infelicissimo fane successu.
- V. 1403. Τα γὰρ πρὶν οὐκ εὐγνώστα συμβαλόντος ἔχει] Verte, *Que enim prius facta sunt, quanquam non certe cognita, conjectura tamen assequor.*
1408. Σίφεισι σιδάρεσις αἶδα.] Malim legere αἶδα, dandi casu, effunditur orco. Quid enim hīc sibi volunt orci vel Plutonis enses? Versus autem glyconius est ex dijambo pentasyllabo & antispasto.
1411. Trochaicus est similis v. 1409.
1416. Ionicus est a minore trimeter brachycatalectus, ex molosso vice ionici, ditrochæo, & trochæo.
1427. Dochmaicus est ex epitrito quarto pentasyllabo, & syllaba.
- 1430 — 1435. Hi sex versus non nisi tres constituere debent, antispasticos trimetros acatalectos, ex epitrito secundo, antispasto, & epitrito tertio;
Μη τις εἴη δολός. κἀδοκεῖ τοῖς μὲν, οὐ,
τοῖς δ' ἐς ἀρχυσατὰν μυχῶναι ἐμπέθειν
Παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ μὴτροφόντας δράκων.
1436. Σὺ δ' ἴδῃα ποὺ τὸτ', ἢ παλαι φεύγεις φόβῳ;] Cum commoda omnino sit vulgata scriptura, quare eam immutare voluit Kingius non intelligo. Si quid innovandum esset, malle m rescribere παλαι φεύγεις, ut accuratius constet temporum ratio.
1442. Antispasticus est hemiholius ex epitrito tertio pentasyllabo & anapæsto.
1444. Antispasticus est hemiholius ex epitrito quarto pentasyllabo & anapæsto.
1448. Trochaica est penthemimeris, secundo pede dactylo.
1450. Dochmaicus est ex epitrito primo pentasyllabo & syllaba.
1458. ὃν ἐμείλεν, eorum quæ facturus erat, Orestes scilicet.
1464. Ἐν ἐξέδραισι, in conclavibus exterioribus.
1470. Dactylicus est, non anapæsticus.
1472. Periodus est, non anapæsticus, ut vult metri Enarrator.
1478. 1479. Ita versus hosce potius constitutos malle, ut ambo sint trochaici
Ὡς καπρὸι δ' ὀρεστέροι γυναικὸς ἀντίοι σαθέντες.
1480. 1481. Hi versus ita constituendi, ambo trochaici,
Ἐννεπὺσι κατθανῇ,
κατθανῇ, κακὸς δ' ἀποκτείνει ποῖσι.
1484. Antispasticus est πολυχηματιστός ex epitrito secundo pentasyllabo, choriambo, & spondæo. Quod si veterum editionum scripturam, Α δ' ἰαχέη, revocandam censeas, versus erit prosodiacus ex ionico a majore choriambo & spondæo.
- V. 1485. Asynartetus est ex duobus dochmaicis; a spondæo enim incipiens trochaicus esse non potest.
1486. Antispasticus est dimeter hypercatalectus ex dijambo, epitrito primo pentasyllabo, & syllaba.
1487. Antispasticus est trimeter brachycatalectus ex antispasto pentasyllabo, epitrito primo pariter pentasyllabo, & iambo.
1492. Ὡμοῖς ἀριστεροῖς ἀνακλῆστας δερὴν] Verte, *In humerum sinistrum collum, Helenæ scilicet, resupinans; repugnantibus licet Scholiasæ & Kingio, qui ὥμοις vertunt, manu.*
1493. Pherecrateus est ex antispasto & amphibrach.
1500. Ξίφος ἀποκλῶπον est ensis strictus, aut saltem cujus capulo manus est admota. Vide Suid. in voce, & Lucian. de domo cap. 30.
1501. Antispasticus est trimeter catalectus, ex dijambo, antispasto pentasyllabo & dijambo catalecto.
1503. Iambicus est dimeter hypercatalectus.
1506. Periodus est catalectus.
1511. Θανάτου προβολὰν, Mortis propulsationem, contra mortem tulamen. In λίσσμενος subauditum continetur λίστην, cui voci hæc per appositionem coherent.
1516. 1517. Ita potius hi versus constituendi,
Ἐπὶ φονῇ χαίρουσιν
Ματρός, ἃ νῦν ἐτελὼν ἃ τλαμὼν
Prior versus Euripideus est, alter antispasticus πολυχηματιστός, ex ditrochæo, epitrito primo aut antispasto pentasyllabo, & syllaba. Reposui ut constaret grammaticæ ratio ἃ τλαμὼν, pro ὃ τλαμὼν quod in Kingiana legitur; quamquam commodior forsan est præcedentium editionum scriptura ἐτελε τλαμὼν, & tunc versus glyconius erit πολυχηματιστός ex ditrochæo & antispasto pentasyllabo.
1519. 1520. Ita potius hos versiculos constitutos malle,
Ὡς σκυμνον ἐν χερσὶν ὄρεαν iambicus dimeter hypercatalectus
Εὐνηπέταν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κορὰν idem senarius.
1522. 1523. Ita potius hi versus constitui debent,
Α δ' ἐκ θαλαμῶν basis anapæstica
Ἐγένετο διαπρὸ δωματῶν ἀφαντός. iambicus trimeter catalectus.
1525. Dochmaicus est.

IN SCHOLIASTEM.

- Ad v. 1062. lin. 8. ὡς προσεδωκοῦσα τὴν ἐξ ἀχαρμένηος γνομένην αὐτῶν] Videtur excidisse vox aliqua, v. g. χαρῶν, aut simile quidquam.
 1079. lin. 4. ἰδίως δὲ ταῦτα &c. usque ad finem Scholii] Hæc pertinere videntur ad versum proxime sequentem.
 1097. lege Σὺννεσσα, ἀπεδείξαμην.
 1113. lin. 7. ἀποσφαλίζεται vox est nihili; lege ἀπασφαλίζεται, & in Scholio sequente ἀπασφαλισθήσεται. Vide *Paraphr.* ad v. 1132.

- Ad v. 1291. lege ἅμα τῷ τῇ ὅλῃ αὐτῆς ἰδίῳ.
 1292. l. 11. legendum puto ἐκκεκωφῶνται.
 1391. lin. 6. lege παροχέιδται; Redditur enim etymologia vocis παροχος.
 1404. lin. 5. lege βασιλεὺς ἀνηρημένος.
 1490. lin. 4. pro κωπῆς lege κομῆς.
 1516. lin. 10. lege διακομένη.
 1518. lin. 11. lege ἐν νάρθηξ.

IN PARAPHRASIN.

- Ad v. 1128. lege ἐνδοξὸν δὲ χαρᾶν εἶχον.
 1395. lege τοῦ γυνήματος.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 1542. Σοὶ μὲν οὖν ἐγὼ γ' ἀμυνεῖν] Verte, *Ego quidem ut ad te defendendum adcurreretur, scilicet clamorem edidi.*

1546. Οὐ γὰρ; ἥ τις Ἑλλάδ' αὐτοῖς φρεσὶ διελυμνηται;] Tolle distinctionem post Οὐ γὰρ, plena enim & integra oratio est Οὐ γὰρ ἡδε ἐστὶν ἥ τις &c.

1551. ὡς πε, lege ὥστε.

1571. Periodus est non trochaicus.

1582. 1583. Ita hi versus constituendi, & ad veterum editionum fidem reformandi,

Μεγάλα δὲ τις ἂν δύναμις prosodiacus

Δὲ ἀλαστῶν ἐπαυσεν, ionicus a minore dimeter acatalecticus

Ἐπαύσε μέλατρα. dochmaicus.

1609. Legendum omnino ἀρῆε, nam ἀραρε penultimam corripit. Vide supra v. 1334. not. ad *Electr.* v. 948. *Sophocl. Electr.* v. 147. Neque in systematibus iambicis Dorismum admittunt Attici.

1622. Εἰς ἄδου βαλεῖν, *Orco demisisse.*

1665. Εὐφεινύεις κορη, *Puella immines.*

1668. Οργὴν Μενελάω ποιοῦμενος] Verte, *Indignatione contra Menelaum permotus.*

V. 1677. Ἐπεὶ τοῖσι τῷ τισὶ καλλιστευματι] Cum Scholiaste καλλιστευμα idem hic ac καλλιστεῖον significare existimo, præmium scilicet virtuti & fortitudini propositum.

1726. Lege αὐτῷ.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1548. lin. 4. pro κρηπταμένην forsan legi potest κρηπταμένη.

1565. lin. 2. Ἐλκεῖν, καὶ ἀλλοὺς διακεῖν &c.] Hæc manifeste mendosa sunt; forsan legendum ἔλκει καὶ ἀλλοὺς. Διακεῖν κυρίως ἐπὶ κατηγορεῖν, καί τινα δὲ νυν &c.

1579. lin. 5. forte legendum τοῦ Ὁρέσου φθασάντος.

1607. l. 5. pro κτηματι forsan reponendum κτηματι.

1619. lin. 2. lege ἐκλαπῆς.

1686. lin. 7. ita distingue, τὴν δίκην ἐστῶσαν. ἐνταῦθα γὰρ ὕστερον δὲ Ἀρης &c. Alia etiam in hoc Scholio corrupta sunt, quæ meliorum codicum opem poscere videntur.

1724. lin. 4. lege ἢ δεα.

1729. lin. 23. lege ἐν Τυροῖς. *Sophoclis* enim binæ erant Tragediæ inscriptæ Τυροῖ.

NOTÆ IN PHOENISSAS.

EX EDITIONE KINGIANA 1726.

IN ACTUM PRIMUM & SECUNDUM.

V. 6. **E**INAAIAN] lege *εναϊαν*, vide supra ad *Hec.* v. 39.

17. Οδ' εἶπεν] lege ὁ δ'.

69. Τωδ' εἰς φόνον πάντες] lege τῷ δ'.

77. lege ὁ δ'.

90. *Es dīpes εχάτον*] De significatione vocis *dīpes* vide *Jungermannum* ad *Pollucem* lib. 1. §. 81.

93. Μὴ τις πολέταιν] Verte, *Num quis civium.*

103. Ορεγέ νυν, ορεγέ γεραιάν

Νεα χεῖρ] Versus prior aut trochaicus esse potest aut antispasticus dimeter acatalectus ex duobus antispastis quinesyllabis constans; ita nullâ immutatione opus est, Orationis autem structura adeo non postulat ut pronomen *μοι* hic inseratur, ut eo inserto longe languidior, meâ quidem sententiâ, immo & putidior, evadat. Certe cum nemini omnino convenire possit το *Νεα* nisi *Antigonæ* quæ loquitur, nulla ambiguitas aliudve incommodum ex pronomine subaudito oriri potest.

128. Metrum ionicum a minore pæonis secundos non admittit; dicendum igitur versum esse glyconium *πολυρηματισον* ex epitrito quarto pentasyllabo & choriambō.

131. 132. Meliorum codicum scripturam revocandam censeo,

Ἀστρωπος ἐν χαφαισιν, οὐχ trochaicus trimeter brachycatalectus

Προσφορος ἀμεριαν γυναι hephthemimeris dactylica. Versum autem 131. optime illustrat descriptio emblematis in Hippomedontis clypeo depicti, quam infra videre licet v. 1131. — 1135.

139. Trochaica est penthemimeris.

148. Ionicus est a minore dimeter catalectus ex ionico pentasyllabo & *κατακλειδι* trochaicâ.

V. 156. Το γὰρ a *Kingio* interpolatum metrum perdit, adeo non adjuvat. Pæon enim quartus ionicus a minore vice fungi non potest. Lege igitur astipulantibus codicibus

Ὅς ἐπ' ἐμὴν πολλοὶ ἔχουσιν περσων.

Antispasticus est dimeter acatalectus ex duobus antispastis, priore hexasyllabo.

159, 160. Cum *Kingius* vix unquam latum pedem a *Scholias* circa rem metricam placitis discedat, minus mirum est eum priorum editionum lectionem velut pessimam damnare, cum tamen ei quam ipse edidit revera sit præferenda.

Που, που δ' ὅς ἐμοι basis anapæstica

Μίος ἐγένετ' ἐκ ματέρος; iambicus dimeter acatalectus.

Reduplicatum istud *που* *Antigonæ* impatientiam ex amore fraterno ortam emphatice depingit.

161. Trochaica est penthemimeris.

168. Versus videtur esse dactylicus tetrameter ita corrigendus,

Ποσὴν γ' ἐξανυσταίμ' ἂν αὐτίκ'.

171. Antispasticus est dimeter acatalectus ex epitrito primo pentasyllabo & antispasto hexasyllabo.

176. *Τις κυρεῖ*] In editionibus præcedentibus legebatur *τις*; *ποδὲν κυρεῖ*, quarum vocum cum alteram metrum respuat, recte *Canterus* rejecit *κυρεῖ* & codicem C. C. C. astipulantem teste *Barnesio* habet; *Kingius* contra codicis *Reg. Soc.* auctoritatem secutus *ποδὲν* reprobavit, sed consilio pessimo; nihil enim magis apertum est quam glossēma metrum esse το *κυρεῖ*, quod margini a nescio quo adscriptum inde in contextum irrepsit.

181. Choriambicus ex choriambō & dijambo.

184. Anapæstica est penthemimeris.

V. 185.

V. 185. Trochaicus est ithyphallicus.

187. Καπνεύς; Παλ. Εκείνος ἐπὶ τὰ πρόσθετος σκοπεῖ] Ita codices vetustiores versum hunc exhibent

Παλ. Εκείνος ἐπὶ τὰ πρόσθετος τεκμαίρεται
voce καπνεύς extra versum supraposita; unde colligere obvium est vocem hanc purum putum esse glossēma margini explicationis gratia adscriptum. Ut locus autem ei per metrum in contextu esse posset scripturam veterem corrumpere, idque etiam aperte fateri, non erubuit ille quisquis sit qui metra declaravit, quem secuti sunt ut solent *Regie Societatis codex & Kingius*.

190. Penthemimeris est trochaica, five dochmaicus.

197. Ita hunc versum corrigendum censeo ut asynartetus sit ex duobus dochmaicis,

Πεσιδωνοῖς Αμυμωνοῖς

212 — 247. Addictissimum erga *Scholiam* obsequium quo se obstrinxerat *Kingius* in causa proculdubio fuit quare hoc systema epodicum esse non agnoverit. Fateor equidem metra non ut debuerant a *Cantero* (quem cæcorum de more secuti *Barnesius & Piersius*) esse constituta, ita ut strophe & antistrophe sibi invicem ubique respondeant. Sed remedium absque ulla vel minima mutatione adhiberi poterat; ad quod præstandum jam nos accingimus;

Strophe.

1. Τυρόν οἶδμα λιπούς ἔαν glyconius ex antispasto pentasyllabo & dijambo.

2. Ακροθινία Λοξία, periodus

3. Φοινικας ἀπο ναύου, pherecratius

4. Φοῖβου δούλα μελαθρῶν, anapæsticus dimeter brachycatalectus

5. Ἰν' ὑπο δειρασι νηροβολοῖς glyconius similis primo

6. Παρνασσου κατεναδῶν, pherecratius

7. Ἰονιον κατὰ πόντον ἐλάτῃ antipæsticus dimeter hypercatalectus ex duobus antispastis pentasyllabis & syllaba

8. Πλευσασα περιρῶτων ionicus a majore dimeter catalectus

9. Ὑπὲρ ἀχαρτίων πιδίων trochaicus Euripideus

10. Σικελίας Ζεφυρου πνοαῖς glyconius similis primo

11. Ἰππευσαντος ἐν οὐρανῷ glyconius

12. Καλλίῳν κελαδῆμα. pherecratius.

Antistrophe.

1. Πολεως εκπροχρίδεις ἑμας, Fit synizesis in Πολεως

2. Καλλίεσμα Λοξία, Vide *Clarke ad Homer. Il. B. v. 537*.

3. Καδμειαν δ' ἐμολον γαν,

4. Κλεηνων Αἰγυριδῶν, prima του Αἰγυριδῶν pentasyllabi est αδιαφορος

5. Ομογενεις ἐπὶ Δαΐου

6. Περμφδεις ἐνθάδε πυρρῶς.

7. Ἰσα δ' ἀγαλμασι χευστευκτοῖς antispasto secundo antispasto dijambus,

8. Φοῖβῳ λατρεῖς ἐγνομαν.

9. Ἐπ' δὲ Κασαλίας ὕδωρ

10. Ἐπιμένει με κομᾶς ἑμας

11. Δευστα, παρδενιον χλιδαν,

12. Φοῖβειασι λατρεῖαις.

Cætera sunt epodi. Quin autem systema hoc epodicum una cum systemate antistrophico qui sequitur parodum constituat ne dubitari quidem potest, cum *Aristoteles Poet. cap. 12.* parodum diferte definiat τὴν πρώτην λέξιν ὅλου χοροῦ. Nec obstat quod *Kingius, Scholiastem* etiam sed male intellectum auctorem citans, ostendit, λόγον scilicet hunc διγνηματικόν esse tantum, adeoque minime choricum; nemo enim dum hæc recitantur præter ipsum chorum in scena adest cui διγνιδαι possit. Hinc autem necessario sequitur hanc Tragœdiam non minus sex actibus constare, quæ res quamquam *Horatii præceptis* sit contraria, non tamen inde jure colligi potest legem eandem apud Græcos quoque obtinuisse. Saltem *Aristoteles actuum* numerum quem excedere Tragœdia non debebat indefinitum reliquit.

V. 218 — 222. Ἰονιον κατὰ πόντον ἐλάτῃ

Πλευσασα περιρῶτων

Ὑπὲρ ἀχαρτίων πιδίων

Σικελίας Ζεφυρου πνοαῖς

Ἰππευσαντος ἐν οὐρανῷ

Καλλίῳν κελαδῆμα.] Vexatissimus hic

locus eruditissimorum virorum, *Petiti, Stanleii, Kingii*, ingenia dudum exercuit. Et *Petitur* quidem abunde refutavit *Stanlejus*. Ipse autem *Stanlejus* pro Σικελίας reponi debere Κιλικίας contendit. Primo, quia epitheton ἀχαρτίος Siciliæ, insulæ, si quæ alia, feracissimæ, nequaquam convenit, Ciliciæ vero, maritimæ præsertim, optime; quod pluribus ostendit. Deinde, quia fieri non potest ut quis Tyro Thebas naviget vento ab occasu flante idque καλλίῳν κελαδῆμα. Reposito autem Κιλικίας hanc difficultatem sublatam existimat; id enim innuere velle poetam, Phœnices, qui cum hisce mulieribus missi fuerunt, cum Tyro solverent vento vehementer reflante, navigationem Cretam versus, quod in Bœotiam tendentibus propius erat iter, instituere non potuisse, atque adeo oram Ciliciæ, quæ ad ortum æstivum Phœniciæ adjacet, legere necesse habuisse. Quod ad primam autem difficultatem attinet, reponi potest, vim vocis ἀχαρ-

ισος interpretes haecenus non esse assecutos. Non enim idem valet ac αχαρτος, *sterilis*, sed omnis terra recte αχαρτιστος dici potest, ἵππς οὐ καρπίζειται, unde *fructus*, quorum praecipui sunt frumentum, vinum, oleum, non percipiuntur; id est, *quae quantumvis naturā ferax, adhuc inculta jacet*. Et talem Siciliae fuisse conditionem, etiam diu post belli Thebani tempora, vel talem saltem credidisse Euripidem, (ut Homerum omittamus) certissime constat ex ipsius Euripidis *Cyclope* v. 121 — 124, ubi disertis verbis affirmatur, Siciliam, tunc temporis, id est, post captam Trojam, nec fruges nec vinum tulisse, incolas vero tantum lacte, caseo, pecudumque carnibus, victitasse, unde eam αχαρην χθονα vocat Silenus. Secundae porro objectioni plane me satisfacturum spero, infra, ubi propriam sententiam explicandi locus erit. Interim ad conjecturam *Stanlejanam* evertendam satis erit indicare, haec non fide historica niti, sed purum putum poetæ esse figmentum. Quid igitur hoc ad fabulam? aut quid ejus interest, an prospero usæ vento recta Bœotiam pervenissent *Phænissæ*, an Zephyro vehementer reflante, Ciliciæ oram prius legere fuissent coactæ? Nemo, ut opinor, qui hæc serio perpendere velit, sibi persuadere poterit, poetam, ne minima quidem ratione inductum, rem otiosam prorsus, & a fabula sua plane alienam, fingere, ac veluti caudam gratis appendere, voluisse. Ne dicam, Zephyro vehementer reflante, ne Tyro quidem solvere potuisse *Phænissas*, nec nisi mutato vento etiam Ciliciæ oram, tendentes occidentem & Bœotiam versus, legere. *Kingius* denique laudabili sane studio, irritum tamen, ut opinor, eventum, vulgatæ lectioni patrocinari laborat. Dicit igitur (& hoc quidem recte dicit) illa ὑπὲρ των πεδίων, non ita intelligenda esse, quasi *Phænissæ juxta campos Siciliae navigarent*; sed ita reddi debere, Ζεφυρου ὑππευσαντος ὑπὲρ των πεδίων Σικελίας, *Zephyro equitante per campos Siculos*. Ideo autem hæc omnia facta dici Zephyro, i. e. vento contrario, spirante, quia ita revera res evenerat: ideoque remis navem agebant, ελατῇ πλευσασα, ideo littus legebant, & sub ora Asiatica cursum tenuerant. Sed primo, non valde peritum rerum nauticarum se ostendit *Kingius*, qui putat tantum iter, vento contrario vehementer reflante χαλλισον κελαδηναια, remis confici potuisse. Oblitusne est classem Argivam Aulida diu ventis contrariis detentam, nec inde nisi mactata prius Iphigenia solvere potuisse? Oblitusve est idem Græcis post Trojam expugnatam circa reditum accidisse, nec, nisi placata Polyxenæ cæde Achillis umbra, vela dandi facultatem concessam? Deinde vocem ελατῇ pro *remo* accipi posse non inficias eo, sed & æque *navem ipsam* significare potest; utrum vero hoc in loco significet ex adjunctis statuendum est. Cum igitur voci πλευσασα juncta reperiatur, & γῆν πλεῖν recte dicatur, καὶ πῆν autem vel ελατῇ πλεῖν nunquam neque dicatur, nec per Græci sermonis idioma dici possit, nisi si forte synechdochice pro ipsa nave ponantur ista *navem* non *remum*, hic significari necesse est. Idem porro huic, quod nuper *Stanlejo*, objici potest. Quid hoc ad fabulam? Ejusne quidquam intererat an velis aut remis iter suum peragissent *Phænissæ*, ut ejus rei rationem adeo accuratam redderet poeta? Non enim quia ita res revera evenerat, ideo & illa rem ita narrare necesse habuit. Immo contra, totum hoc pro ficto habendum est, & ex poetæ arbitrio omnino pependisse dicendum. nihil igitur quod non fabulæ suæ quodammodo accommodatum esset, nihil alienum prorsus atque otiosum proculdubio finxisset; neque nodum inutilem ac frivolum ipse intricasset, quem eadem opera statim solveret. Ne plura addam: nulla denique ratio reddi potest quamobrem ex Phœnicia navigantibus, Zephyrus super Siciliae, insulæ longinquioris, campos, potius quam super Cretam, vel Peloponnesum, regiones propinquiores, spiravisse diceretur. Quandoquidem igitur priorum omnium interpretum in hoc loco explicando conatus minus haecenus felices extiterint, veniam saltem sperare liceat, si & ipse post alios a scopo forsan aberrem. Mea autem sententia hæc est. Rationem reddere poetæ necesse erat, quamobrem Virgines illæ Phœniciae, Delphis ut Phœbo ministrarent a Tyriis destinatae, Thebis tunc temporis aderant: brevius autem & magis directum iter a Tyro Delphos petentibus erat per mare Siculum sinumque Crissæum. Hac difficultate ut se expediret poeta, finxit Zephyrum vehementem a Siciliae ora, Delphos versus itinere maritimo tendentibus contrarium, spiravisse, adeoque *Phænissas* istas promontoria Maleæ aut Tænari superare non potuisse, sed iter per Bœotiam, Thebasque, cognatam urbem, prosequi fuisse coactas, ubi tunc, superveniente inopinato exercitu Argivo, detineri supponebantur: Si hanc mentem, hunc scopum fuisse poetæ, mecum agnoscas, difficultates omnes sponte evanescunt, omnia statim fiunt perspicua ac manifesta. Unus tantum scrupulus eximendus restat. Infra v. 228. se Thebas missas dicunt *Phænissæ*, & v. 290. 291. similiter se Thebas ab Agenoris posteris, Phœbo prædæ bellicæ primitias, missas asserunt. Unde forsan

forſan anſa arripietur obſceniendi, has virgines primario Thebis a Tyriis fuiſſe deſtinatas, inde Delphos tranſmittendas; atque adeo totam hanc interpretationem ſubvertendi. Sed regeri poteſt, priorem locum a poſteriori interpretationem recipere debere; quod ad hunc vero attinet, non ſim- pliciter dici illas Thebas fuiſſe miſſas, ſed miſſas Phœbo primitias, & ab Agenoris poſteris. Age- noris autem poſteros credere æquum eſt etiam iſtos fuiſſe, quibus cura commiſſa fuerat eas navi Del- phos transferendi, quique vento contrario coacti, ad oramque Bœotiæ adpulſi, eas Thebas, cognatam, ut diximus, urbem, ut inde Delphos redu- cerentur, miſerant. Sin hoc minus placeat (quare autem minus placere debeat ſane non video) di- cendum erit, etiam a Tyriis iſtis qui virgines mi- ſerant, jam ante earum a Tyro diſceſſum, vecto- ribus fuiſſe mandatum, ſi forte obſtaret ventus, quo minus recta Delphos itinere maritimo proſi- ciſci poſſent, ut Bœotiam peterent Thebaſque eas mitterent, inde a cognatis Thebanis Delphos tranſmittendas. Certe ni ſuppoſitio aliqua huius- modi admittatur, qua ratione e loco difficillimo, & a nemine haſtenus ſatis explicato, nos extricare poſſimus, non video.

V. 235. Conſtat ex epitrito primo antipaſto & ſyl- laba, ultimam enim producit *πῆρα*.

238. Α *καταμεριον σαζεις*] Commate diſtinguendum eſt poſt *σαζεις*, nam adverbialiter ponitur *καταμεριον*.

240. Hephthemimeris dactylica.

241. Pherecratius eſt.

242. Glyconius eſt, ut & v. 243. 244.

244. 245. *Εἰλισσων ἀθανάτας θεοῦ*

Χορὸς γυναικῶν ἀφροδῶς] Participium *εἰλισσων* neutra hic poteſtate gaudere & abſque regimine poni exiſtimo. Certe *ἀθανάτας θεοῦ* cum *χορὸς*, non cum *ὑποβόλον ὁρὸς* jungendum; nec *εἰλισσων* a *χορὸς* diſ- jungi poteſt, cum ſequatur *προλιπούσα*.

246. Trochaicus eſt dimeter acatalectus.

255. Hephthemimeris eſt ſpondaica.

256. Verſus eſt trochaicus dimeter acatalectus.

259. Lege omnino *πῶλον* ut conſtet metrum.

273. *Ἀναιμικτον χροα*] Ad *χροα* ſubaudiendum *κατα*.

302. Verſus hic periodicus eſt.

308. Per omnia ſimilis eſt v. 304. niſi quod epitri- tum habeat pentasyllabum.

312. Longe melior meâ ſententiâ eſt præcedentium editionum ſcriptura

Γηρ. πομεραν baſis anapæſtica

Soloecum ſane videtur *ποδὶ ποδὸς βασιν ἔλκεν*. Infra etiam v. 315. melius eadem editiones habent *μυ-*

334. Idem metrum in *ſeph. d. v. 672* ubi ſeptima ſyll. longa eſt, neque hic ſeu in *χενροχρὸα* corripitur: videtur formam in Troch. penthem. a Doctyl. Dimetro. Tragicis Paoni. 4. nullus in antipaſticis ſt

γας τ' ἐν ἀμείρους & v. 316. *ἀμφιβαλλε*. Per omnia aſti- pulatur *Scholias* vetus a neoterico illo metrorum Declaratore prorsus diverſus.

V. 316. 317. 318. — *ἀμφιβαλλε μασον*

ὠλεναισι ματερος,

Παριδων τ' ορεγμα,] Το *μασον* hic ad

Polynicem, non ad Jocaſtam, referri debet, & pro *πδος* uſurpatur. Ita hæc cum ſequentibus op- time cohærebunt; aliter non ſolum matris ſinum, ſed & proprias *genas* nigramque comam, bra- chiiſ ſuis amplecti juberetur Polynices. *Παριδων ορεγμα* verti debet, *genarum ad oscula porrectionem*, id eſt, *genas porrectas*, non ſicut habet *Kingius*, *latas genas*.

319. Trochaicus eſt trimeter brachycatalectus.

320. Periodus eſt hypercatalectus.

324. *Και χερσι, και κομαισι*, Lectionem prorsus abſur- dam hic nobis e codicibus ſuis obtruſit *Kingius*; quid enim hic negotii Jocaſtæ comis, aut quo- modo earum ope ac miniſterio voluptatem aut accipere aut teſtari poterat? Veram ſcripturam ſuppeditant editiones priores quæ omnes, agnos- cente etiam *Scholias* vetere habent

Και χερσι, και λογοισι.

327. Iambica eſt hephthemimeris.

331. Trochaicus eſt ſimilis v. 319.

332. Periodus eſt brachycatalectus.

334. Antipaſticus eſt trimeter brachycatalectus ex antipaſto & epitrito tertio pentasyllabis & iambo: aut potius aſynartetus ex duobus dochmaicis vel penthemimeribus trochaicis.

338. Periodus eſt catalectus.

341. Periodus eſt.

342. Antipaſticus eſt hemiholius.

346. *Στεναζων αρας τεκνοισ*] Minus recte hunc verſum reddiderunt interpretes. Verte ad mentem *Scho- lias*ta, *Gemitibus deplorans exsecrationes quas in liberos effuderat*. Hanc veram eſſe interpretationem patet ex immediate præcedentibus. Neque huius ſane facti locupletior auctor deſiderari poteſt.

347. 348. Nullam cauſam video quare reprobetur lectio olim vulgata & a *Scholias*te agnita

Συν ἀλαλασι δ' αἰαγματων glyconius

Σκοπια κενυπεται, dochmaicus.

349. Το *τε* hic a *Kingio* interpolatum non otioſum tantum eſt, ſed & conſtructionem prorsus turbat. Eo eſſecto verſus erit aſynartetus ex baſi iambica & trochaico Euripideo. Vide tamen hæc egregie reſtituta apud *Valekenarium*.

352. *Ξινον τε κηδος ἀμφεπειν*] Το *ἀμφεπειν* non *ambire* hoc in loco ſignificat, jam enim uxorem duxerat Po- lynices,

lynices, sed amplecti, fovere, & hoc sensu exponit Scholiastes.

V. 353. Αλασα ματρί τῇδε] Ut constet metrum omnino reponendum est τῇδε, huic matri tuæ.

356. Hic versus in duos dochmaicos dividendus.

Vide Etymolog. magn. voce δοχμιακός.

358. Periodus est.

365. 366. Concinne magis in editionibus præcedentibus hi duo versus ad hunc modum constituebantur,

Εἴτε το δαιμονιον κατεκωμάσῃ

Δωμάσιν Οἰδιπόδα·

367. Antispasticus est trimeter brachycatalectus ex antispasto & epitrito tertio, pentasyllabis & iambo vel potius asynartetus similis v. 334.

461. Ως ἀμφὶ τυχῇ καὶ ξυνωρίδας λόγων

Ταυτων,] Verte, Quia circa mania pares etiam cohortes instruens. Ξυνωρίς λόγων est par cohortium. Hoc scilicet dicere vult Eteocles, se circa mania cohortes quæ Argivorum cohortibus opponi & pares esse possint instruere. Quippe cohors Argiva & ei opposita cohors Thebana ξυνωρίδα λόγων constituunt. Phrasin haud absimilem apud Polybium reperire est, qui libro tertio historiarum (teste P. Victorio var. lect. lib. 31. cap. 6.) μονομαχίας, pugnas singulares, vocat κατ' ἀνδρά καὶ ζυγον αγωνισματα.

473. Strattis hunc versum & sequentes πεπαρωδήκε. Vide Grot. excerp. p. 879.

476. Εφ' οἷς συνίκεται ταῦτα χρη μόνον σκοπεῖν] Longe potior, meâ sententiâ, est vulgata lectio, εφ' οἷσιν ἵκει, quæ postulatum venit. Εφ' οἷς συνίκεται potius sonat, legem qua convenit.

480. Lege φησ.

494. Ο δ' αὖτε αὖτε ταῦδ',] Verte, Ille vero cum his assensus sit. Vide v. 17. 21. 41. 69. &c.

508. — ἀλλὰ καὶ σφοδρῶς

Καὶ τοιοῦτο φαιλοῖς ἐνδύχ' ὥς ἐμοὶ δοκεῖ] Kingius reponi mavult ἀλλ' ἂ, quod ferri quidem potest; at lectio vulgaris minus concinna non est.

515 Το δ' ἔργον οὐκ ἐστὶν τοῦδε] Constructio est τοῦδε δὲ, δηλαδὴ το ὄνομα οὐκ ἐστὶ το ἔργον.

517. Ἀφρον ἀν' ἐλδοίμ' ἡλίου πρὸς ἀντολῆς] Lectio vulgata erat Ἀφρον ἀνελδοίμ', quam repudiavit Kingius, quia ad astra quidem recte ascenditur, sub terram vero ascendere proprie haud dici potest. Hac ratione inductus reposuit ἀν' ἐλδοί, sed omnino infelicit. Primo enim nihil reliquum est quod ascensum denotare possit; deinde, ἀνελδοίμας genitivum quidem regit, at ἐρχομαι non item. Minime autem postulat linguæ Græcæ idioma ut ad alterum orationis membrum verbum integrum ἀπὸ κοινοῦ re-

petatur; sufficit si prius membrum verbum ex se suppeditat quod alteri idonee accommodari possit.

Vide Dorwill. ad Chariton p. 394. — 401.

V. 533. Ἀρχὴν παρὸν μοι, τῷδε δουλεύου ποτε;] Verissima videtur esse lectio δουλεύου quod ex codice MSto profert Piersius. Id scilicet erat quod nunquam se volentem concessurum affirmat Eteocles, nempe Polynici unquam subditum esse cum sibi liceat regnare. Sed minus plene distinguendum erit post μεθυστομαι, & ad infinitivum δουλεύου supplenda particula ὥστε.

544. Vide Dionem Chrysostomum orat. 17. qui versu sequente pro φιλοπτιμίας habet πλεονεξίας, & v.

548. pro κείνο καλλίστον τέκνον, τοῦτο καλλίστον βροτῶν.

557. Βασιλεῖν jam olim reposuerat Canterus.

572. Ἀγ' ἢν σ' ἐρωμαί, δύο λόγῳ προδίδω' ἅμα,] Optime se habet priorum editionum lectio; non enim orationem tantum significat λόγος, sed rem etiam de qua habetur oratio vel haberi potest, quæ in deliberationem cadit, & cognoscendo proponitur. Ita, teste L'aertio, Socrates exagitabatur quasi τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποίων. Legendum igitur juxta prius vulgatas editiones δύο λόγους, aut si mavis juxta MStum Barnesii δύο λόγῳ προδίδω'; res duas tibi ad deliberandum proponens. Τυραννίς unus erat λόγος, alter πολέως σωτηρία. Inficetam admodum sententiam dat δύο λόγῳ προδίδω' ἅμα, Age, si te rogem duas res simul orationi addens, ita enim hoc verti debebat. Quod objicit Kingius, δύο λόγους in una oratione male sonare, nollem fane a viro docto profectum, nulla vero refutatione egit. Varietas autem scripturæ inde forsân oriri potuit, quod librarius λόγῳ numero duali positum non animadvertibat, sed tertio casu poni existimans, participium huic regimini accommodabat.

586. Πῶς δ' αὖ κατὰρξῃς θυμάτων ἑλὼν πατρῶν;] Sacrificiorum proprium est verbum κατὰρξομαι, non κατάρχω, quod omnibus fere notum est. Significat autem Sacrificium auspiciari, vel Victimam Deo consecrare. Ista scilicet consecratio tribus rebus constabat, ἁερῖσι, aqua lustrali, οὐλοχρῆταις, mola falsa, & πείλῃ, pilis a victimæ capite abscissis & in ignem injectis. Vide Alceſt. v. 75 — 77. & Nostri Electr. v. 810 — 812. Hoc vero munere fungi solebant reges ac viri principes aut qui cum imperio præerant. Ita apud Homer. Odyſſ. r. v. 444. 445.

ζῆσιν δ' ἱππῶν ἀνὰ Νέστωρ

Χερσὶν δ' ὀλοχρῆταις τὴν κατὰρξομαι.

Bovem vero mactabat non ipse sed filius Thrasymedes. Ita Iphig. in Taur. v. 40. Iphigenia dicit

Κατὰρξομαι μὲν, σφαγὰ δ' ἄλλοισιν μέλει

D

Quid

Quid autem erat *καταρχεσθαι* ipsa postea explicat, v. 621, 622.

Ορεῖς. Αὐτὴ ξίφει θυοῦσα θυλὺς ἀρσενας;

Ἰφίγ. Οὐκ' ἄλλα χαῖτην ἀμφὶ σὺν χερσὶ-βουαι.

Qui autem *καταρχετο* idem preces etiam diis fundebat, quod ex locis ex Homero & Nostri *Electra* supra indicatis patet. Atque hoc in causa fuisse opinor quare hoc muneris ad principes aut in dignitate constitutos viros proprie pertinere censebatur. Omnino videas etiam Nostri *Orestem* v. 1638 — 1642. Atque hinc hujus loci sententia manifestissima evadit. *Quas vero tu preces sacrificia auspicans fundere poteris cum patriam vastaveris? Quomodo tu munere isto, quod ad Thebanorum reges proprie pertinet, preces pro communi Thebanorum salute fundendi, fungi poteris, cum ipse Thebas perdideris?* Revocandum est igitur *καταρχετο*, quod in prioribus editionibus exstabat, quodque perperam *Kingius* forma subjunctiva active positum putasse videtur.

V. 591. *Καὶ τὰ τοῦδ' ὑπεδράμην*, Verte, *Et hujus res salvæ evaserint*. Interpretes omnes ita hunc locum explicarunt quasi scriptum esset *ὑπεδράμην*, & ita reponendum conjecerat *Canterus*; sed cum satis se tueri possit vulgata lectio, contra codicum fidem nihil innovandum. Vide infra v. 890.

597. *Ἀμαθίας δὺοιν*] Mallem juxta prius vulgatas *αμαθία* numero duali.

609. *Εγγυς, οὐ πρὸς το βελικας*] *Πρὸς* genitivo junctum nunquam, ut opinor, *coram*, significat, sed *longe, procul*. Ut constet igitur sententia legendum videtur

Εγγυς οὐ πρὸς το βελικεν.

Prope adest, non longe abiit.

651. — 659. Novem hi versus sunt omnes trochaici dimetri quorum sex catalecti, tres vero acatalecti. Versus quidem septimus ut nunc legitur acatalectus etiam est, sed antithetico catalecto respondet. Ad hunc igitur modum forsan reformari potest, duabus ultimis vocibus locum invicem mutantibus,

Πυρφορ' εχρησεν δομῶν.

653. *Μορὸς ἀδαμασὸν πεισμη*

Δικέ] Quin satis commode hic stare possit *πεισμη* haud dubito. Dicturus *πεισμη* poeta, cum statim sequebatur *Δικέ*, ad id verbum orationem deflectens & accommodans *πεισμη* posuit, quod eandem vim & potestatem ac *πεισμη* habere intelligi potest. Exemplum orationis similiter deflexæ etiam duriora passim apud poetas hosce tragicos occurrunt. Quod si cui tamen conjectura *Kingiana* magis placeat, at saltem rescribendum potius *αδαμασεν γέ πεισμη*; nam articulus *το* frigide prorsus interpolatur.

V. 655. *Χρησμον, οὐ κατοικίται*] *Præpropere hic Kingius*, & absque causa satis justa, immutavit lectionem vulgatam *οὐ κατοικίσε*, quæ ita reddi potest, *Completum dans oraculum eo ipso in loco ubi ille domicilium posuit*. Quid hic aut sententiæ aut rei narratæ deest? Accusativus autem verbo *κατοικίσε* e superioribus repetendus, nempe *ταῦδε γὰρ*.

659. 660. 661. *Νοτὶς ἐπερχεται γαῖας*

Διρκας χλοηφόρους

Καὶ βαθυάπορους.] *Negotium mo-*

lestiæ sane ac tædii plenum nobis faceffit *Kingius*. Pleraque enim quæ ille, *Scholiastæ* imperito & codici ad hujus placita recensito atque interpolato religiose obsequutus, innovavit, necessario retexenda sunt, & vetus atque germana Poetæ nostri scriptura postliminio revocanda est. Neque hoc satis est; insuper etiam priorum editionum patrum agere, ejusque objecta diluere cogimur. Pro exemplo sit hic ipse locus. Vetus scriptura erat

Νοτὶς ἐπερχεται γαῖας

Διρκας χλοηφόρους

Καὶ βαθυάπορους γαῖας.

Cum vitio codicum minus respondebant antithetica, ad ea suamque ipsius de mætro opinionem hæc reformavit *Scholiastæ*. Hunc statim fideliter ut solet sequutus est *κατὰ ποδὶς Regiæ Societatis* codex. Quid *Kingius*? sententiam quoque, si cum libris vulgaribus legatur, impeditissimam reddi statuit, fluvium enim *ἐπερχεσθαι γαῖας καὶ γαῖας*, quod illi visum est, & recte quidem, idem esse per idem. Atqui si oculos ejus mentisque etiam aciem non præstrinxerat cæca illa reverentia qua *Scholiastæ* codicemque suum prosequeretur, non vidisse non poterat *γαῖας* hic secundo casu numero singulari, non casu quarto numero plurali poni, adeoque cum *Διρκας* cohærere, ut *Διρκας γαῖα* sit *Terra Dirces*, aut *Terra Dircaea*. Hoc autem viso simul etiam proculdubio vidisset vocem *γαῖας* sententiam adeo non impedire, ut ei plane sit necessaria; fontis enim jugera, pro jugeribus fontem circumjacentibus, parum recte dici arbitror.

662. *Βρομὸν ἐνθάδε τεκεν ποδ'*] Veram scripturam & quæ antithetico, prout a nobis, sententiæ & constructionis ratione cogente, *Scholiastæ* etiam præeunte, emendabitur, accurate respondet, nobis supeditavit ex membranis *Pierfius*

Βρομὸν ἐνθάδε τεκεν ποδ' ithyphallicus

quantum concinnius adhuc prodibit metrum si ejecto tantum *τῷ δὲ*, in ceteris codices reliquos secutus rescribis

Βρομὸν ἐνθάδε τεκεν ποδ'

V. 669. Versus trochaicus est dimeter acatalectus, neque enim, cum nec pæona nec ionicum habet, ionicus esse potest. In tertia autem antithetici sede pro trochæo spondæum habes, quod leges metricæ haudquaquam admittunt. Sed præsto est remedium, veteri enim lectione *ευηλιμοι* in antistrophico revocata, & a Dorice pro *η* posito, ut syllaba secunda corripì possit, conficitur negotium. Doricum autem a posse corripì ipse ostendit *Kingius* ad v. 663.

681. 682. Παλλας φραδαίς

Γαπτεῖς δίκων ὀδόντας] Ut hæc strophicis legitime respondeant, & sententiæ ratio orationis-que structura constare possint, ita corrigendi sunt hi versus

Παλλας φραδαίς δέ

Γαπτεῖς δίκων ὀδόντας

Primum, ut constet orationis structura verbum hîc, non participium necessarium est, aliter diceret Poeta serpentem interfectum a Cadmo, non tantum sauciente eum jactibus, sed etiam jaculante dentes ejus in terram, quod absurdum prorsus esset. Et commodum quidem accidit quod sincerioribus libris usus verbum *δίκω*, non participium *δίκων*, agnoscit *Paraphrastes*. Particulam etiam *δὲ*, connectionis & transitionis gratia, structuræ æque necessariam esse nemo non videt. *Φραδαίς* ipsa est priorum editionum scriptura.

V. 699. Legendum juxta editiones priores A, Dorice, pro *η*, ubi.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 13. lin. 8. Pro *Αἰγυπῖος* legendum esse *Αἰγύς*, vel *Αγίας*, contendit *Fabricius* Bibl. Græc. vol. 1. p. 658. Vide & *Clem. Alexandr.* p. 381. ed. *Potter.* & quæ ibidem adnotantur.

90. lin. 4. pro *οροφον μονοροφον* legendum recte vidit *Jungermann.* ad Polluc. lib. 1. §. 81.

220. col. 1. lin. 7. ἡ καὶ πνευσαντος, lege *η καὶ πνευσαντος.*

241. pro *Πηλαῖον* lege *αθηλαῖον.*

310. lege *ἐν Ἑλένης ἀπομνηστέ.*

346. lin. 2. pro *μετα* lege *κατα.*

394. lege *ἐξ ἀδελφῶν* vel *ἐξ ἀδελφῶν.*

408. lin. 9. & 14. Cave cum *Kingio* legas *πὶς πλεοὶ το πὶς* a *Scholiasste* ad sententiam explendam senario appenditur. Sequentem autem literam *ῖ το ἐπὶ* ultimam producit. Vide *Dawes.* miscell. critit. pag. 159.

632. lin. 10. pro *καὶ τὸν περὶ ψυχῆς*, lege *καὶ τοὶ περὶ ψυχῆς.*

IN PARAPHRASIN.

P. 28. lin. 1. lege *τῆς αὐταδελφῆς.*

IN ACTUM TERTIUM.

V. 719. *Ὡς εἰς λόγους συνήξα Πολυνεικεὶ μολῶν*] Nihil in vulgatis immutari necesse est. Simili plane constructione apud Plutarchum in Pericle invenies *συναξα μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐδάσθησε πολέμοις.* Vide *Constantini* lexicon. Hanc etiam verbi activi potestatem mediam agnoscit *Scholiasstes*, ejusdemque exemplum habes infra v. 1403.

Ἐυνήσαν, ἀφ' ὧν διαβροχοὶ γενεαδὰς.

720. *Ἦκουσα μείζον αὐτὸν ἢ Θηβὰς φρονεῖν*] Verte, *Audivi eum animo esse Thebana civitate elatiore*; id est, conditiones proponere superbiore quam ut eas civitas accipere possit.

723. *Α δ' ἐμποδῶν μάλιστα*, Verte, *Quæ autem potissimum præ manibus sunt*, id est, quæ maxime instant vel urgent. Hoc enim sensu fatis frequenter usurpatur *ἐμποδῶν.* Vide *Orest.* v. 604.

732. *Οἱ δ' ἀφ' ὧν*] Lege *οἱ δ' ἀφ' ὧν.*

761. *Ἐυνή. ἀμυνεῖν τειχῶν πρὸς ἀμύβας.*] Melius *Barnesius* ἀποσπινέας, una voce. Illum vide ad v. 492. Verte, *Intelligo: ut a muris avertant scalas.*

V. 799. *Τῇ δ' εὐλαβείῃ.*] Lege *τῇ δ' εὐλαβείῃ.*

803. *Οὐκ ἐπὶ καλλίχοροις σεφάνοιτι νεανίδος ὄρας*] Structuræ ratio postulare videtur ut pro *οὐκ* reponatur *οὐδ'*, ut hæc scilicet cum præcedentibus connectantur. *Σεφάνος* autem hîc non *corollam* sed *saltantium circulum* certissime denotat, & hac notione vocem hanc usurpari, & vulgo notum est, & testatur *Eustatius* ad Homer. p. 958. ubi ad Homeri verba *σεφάνος πολέμοιο* adnotat *ὅρα δὲ καὶ ὅτι σεφάνον μὲν ἐν ταῦτα ὁ ποιητὴς ἐφ' ὧς ἐπὶ κυκλῶν.* Verte igitur, *Neque in medio circulorum pulchre saltantium juvenili decore insignium.* Minime hîc de Antigonæ nuptiis, nec de Dionysiacis vere novo celebratis cogitandum.

806. 807. *Ἀλλὰ σὺν ὀπλοφοροῖς, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας*

Αἶματι, *Θηβὰς κωμόν ἀναλωτάτων ποροχρεῖν*] *No-* dum hîc in scirpo, quod aiunt, quærit *Kingius.* *Αἶματι* pendet a præpositione *ἐπὶ* in *ἐπιπνεύσας*, & *Θηβὰς* casu secundo regitur a præpositione *πρὸ* in *ποροχρεῖν*. *Κωμός* ἀναλωτάτος est *Comessatio* tibiæ bilaritatem quam maxime respuens.

V. 814. Καλὴν κοσμησας, quod in prioribus editionibus post λαίνα τεύχεα sequebatur, nihil quod responderet in antistropha habet, & glossēma forsan erat cuiusdam επιπνευσας εὐοπλον aut εὐοπλον interpretantis.

833. Μᾶτρί λοχέυμα.] Hoc solum & a cæteris omnibus disjunctum sensu prorsus caret. Proculdubio cum præcedentibus ου ποτ' εἶναι καλον conjungi debet. Ita igitur verte, *Partus enim qui parum honestus, liberique inuitis legibus nati, nullo unquam temporis progressu matri decus afferunt.*

838. Θῆβαις χαλίσεν ονειδος. Verte juxta expositionem Scholiastæ, *puleberrimum decus.* Ita & Hesychius Ονειδος — κλισ. Et Eustathius ad Homer. p. 88. Οτι δε ουκ αει το ονειδος βαρεια λεξις εστι καὶ ἀειδης, δηλοῖ ου μόνον ὁ ραψωδὸς ὡς καλον ονειδος ἀσπαράγγων ἀντιλομην, ἀλλὰ συν ἀλλοις

καὶ ὁ εἰπὼν χαλίσεν ονειδος. εἴη δ' ἂν τοιοῦτον ονειδος, ὁ λογος ὁ ἀποφθεγγόμενος πᾶν δεινὸν μὲν, ἐπὶ σῆμα δὲ ἄλλως ἐν ἀνδραποῖς καὶ θαυμαζόμενον. ὅποιον καὶ τὸ τοῦ Οιδιπόδος διήγημα. οὐ μέρος καὶ ἡ τῶν σφύρων αὐτοῦ τρησις καὶ οἰδισις. ὁ δὲ Οιδίπους ἐκλήθη. καὶ ἡ κατὰ Θῆβας ἐπιθεσις τῆς σφιγγος, καὶ ὅσα τῶν αὐτῶν. Locus ab Eustathio indicatus in hac ipsa Tragedia exstat v. 1761.

Σφιγγος ἀναφέρει ονειδος.

Idem etiam Eustathius postea ibid. p. 647. καὶ ονειδος δε, τὸ μὲν καλον, τὸ δε, ἑτεροῖον. ὡς οἱ παραφθορῶντες δηλοῦσι. Auctor denique Etymologici, Ονειδος, λαμβανεται καὶ ἐπὶ τοῦ κλισ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φοινισσῶν. ἐστὶ δε τῶν μεσῶν λέξεων, ὡς τυχή, καὶ ζήλος, καὶ δόλος.

V. 842. Interpunge cum *Barneſio* post ποταμῶν, ut genitivus hic a præcedente πυργος pendeat.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 885. Lege Εἴ οὐ τελευτῶσιν.

895. Αἴ γ' ὅτι δρῶν, ὅποια δ' οὐ λεγῶν ἐπι.] Si quid hic innovari placet, rescribi malim,

Αἴ γ' ὅτι μὴ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λεγῶν ἐπι

Αἴ γ' est καὶ δ' αἴ γ' ὅτι. Commodius certe hæc cum præcedentibus connectuntur per relativum αἴ, quam per copulam καὶ.

909. Πικρὸν τε τοῖσι τὴν τυχὴν κεκτημένοις.] *Acerbumque illis quos hæc fortuna manet.* Ita vertit Kingius, & meâ quidem sententiâ, recte. Τυχὴ imperium, summam fortunam, potentiam, nunquam, quod sciam, significat; neque prosperam quidem fortunam, nisi ubi ab orationis serie ita determinatur, ut de alia quam prospera intelligi non possit. Eustath. ad Homer.

p. 651. ὁ μὲντοι δαίμων, ὡς περ δὴ καὶ ἡ μοῖρα, καὶ ἡ τυχή,

ἄλλως λέγονται μᾶλλον λέξεις. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν, τῷ εὐ καὶ

τῷ δυν, διακρίνονται εἰς ὁ νοοῦσιν. ἐστὶ δε ὅτε καὶ ἅπλα ὄντα

τῇ κατ' ἐννοιαν ἀκολουθεῖ διακρίνονται. Interpretatione tamen hac sua parum contentus Kingius duo ob-

ject. Primo, quid mirum si acerbum sit patri filium immolare? At quare mirum quiddam a Tiresia exspectaret ipse? Ille quidem, quæ res & occasio postulabant dicere contentus, duas silentii sui causas affert; primam, sibi ipsi parum tutum videri ea quæ opus erat proloqui; alteram, inutile etiam ac frustra futurum verisimile esse; eos enim in quos fortuna ista cadebat acerbum existimatos, propria calamitate salutem publicam stabilire. Quid hic frigidum sit non sane video. Secundo obicit Kingius, non liquere ex hac ver-

sione cur timeret vates, curque diceret non tutum fore sibi si oracula prodant. At quid si non adeo id liquere voluerit ipse Poeta? Fabulæ certe plurimum intererat Creontem non statim agnoscere se a vate designari, suamque rem agi; si hoc enim nosset, vatem urgere non ultra perstitisset, filium Menæcium dum oracula pronuntiabantur præsentem non retinisset, atque adeo neque ipse filius se pro patriæ salute morti sponte devovendi opportunum esset nactus.

V. 914. Κρε. Μένων' τι φεύγεις; T. ἡ τυχή σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.] H τυχή hic est fortuna adversa, non prospera; discedente enim Tiresia, & oraculis suppressis, salvus erat Menæcius, ac proinde fortuna adversa Creontem ejusque familiam fugiebat.

919. Εἰς γὰρ πᾶσι μάλ' ὁ δει πρὸς θυμῶν ἐχέει;] Absque necessitate codicum auctoritatem hic detrectavit Kingius; ita enim illi

Εἰς γὰρ πᾶσι μ' ἄλλο δει πρὸς θυμῶν ἐχέει

Ad quidnam aliud oportet me promptitudinem habere?

id est, hoc tempore. Immo, instat Kingius, ad alias res multas: quid de rebus sacris videtur? quid de liberis instituendis & educendis? Quid videtur, rogas? videtur sane hæc nec ejus temporis nec loci fuisse, ideoque in deliberationem cadere tunc non potuisse. Nollem equidem hæc a viro docto profecta.

931. Ἐπειδὴ τὴν τυχὴν αὐτὸς χαλῆς.] Fatale quodammodo doctissimo Kingio fuisse videtur circa vocem τυχή errare; cum enim hic locus optime redditus apud Bar-

Barnesum legatur, *Quandoquidem hanc fortunam ipse accersis*, Ille pessime interpretatus est, *Siquidem victoriam ipse petas*, quo nihil a Poetae mente potest esse alienius.

V. 932. lege φης.

964. Τῇδ' ἀειμένος ποιεῖ. Verte ad mentem *Scholastæ*, *Huic urbi consecratus*, id est, *pro hac urbe devotus*.

967. Μελαναν κηρ' ἐπ' ὀμμασιν βαλὼν] *Oculos eorum fato atro involvens*.

971. Εμπύρια, μαντεία, παρὰ Βοιωτοῖς. *Hesych*.

1007. Μὴ το σὸν κωλύεται. Recte *Barnesius*, *Ne, quod ad te attinet, tibi ipsi sis impedimento*; perperam *Kingius*, *Ne tuum commodum impediatur*.

1023. Οὐ τὸν μετ' ἀφρων Ζῶν'] Optime hîc stare potest vulgata lectio *Μα τὸν μετ' ἀφρων Ζῶν*; particula enim ἀλλὰ quæ mox sequitur, ἀλλ' εἰμι, & præcedentibus adversatur, simul indicat prius dictorum negationem hîc subaudiri debere, ut constructio integra sit, *Μα τὸν Ζῶνα οὐ φανήσομαι κακός, ἀλλὰ εἰμι*. Similis constructionis & ellipseos exemplum invenies apud *Aristophanem* *Pluto*. v. 100. 101.

Πλ. Αφείτον με νυν, ἴσον γὰρ νῆδ' ἵ' αἶψ' ἐμοῦ.

Χρ. Μα Δί', ἀλλὰ πόλλ' ἂν μάλλον ἐξομῶδα σου.

1033. Διελδοὶ τοῦτο. Recte *Barnesius*, *Hoc persequatur*, aut potius, *Hoc persequeretur*; perperam *Kingius*, *Hoc sibi missum faceret*. Non hæc verbi διαρχομαι est significatio.

1038. Periodus est brachycatalectus.

1041. } Aliud certe egit *Kingius* cum scripsit pri-
1065. } mum horum versuum pedem esse epitritum quartum, cum revera ditrochæus sit. φοῖτασι enim & καλλιτικός ambæ secundam corripunt, nec circumflexo notari debebat secunda τοῦ φοῖτασι, quam & hoc hypothesi serviens ausus est *Kingius*. Revera versus sunt asynarteti ex penthemimeri

trochaica & basi iambica five penthemimeri iambica catalecta.

V. 1054. Ἄλλος ἄλλον ἐπωτοῦζε] Nihil hîc immutandum est; elegantissime enim ponitur ἐπωτοῦζε, *Alius post alium ejulabat*. Quod ad metrum vero attinet, cum hic versus & antitheticus sint utrique legitimi trochaici, fatis sibi invicem respondent; & licentia illa qua trochæo dactylus vel spondæus in locis paribus opponitur apud Atticos poetas frequentissima est.

1056. Antispasticus est hemiholius.

1057. Antispasticus est dimeter catalectus ex epitrito quarto pentasyllabo & tertio catalecto quadrisyllabo.

1058. Antispasticus est hemiholius ex epitrito quarto pentasyllabo (sit enim synizesis in voce πολέως) & iambo.

1064. Per metrum optime hîc stare potest veterum editionum scriptura ὁ τάλας, quam confirmat etiam *Paraphrases*.

1067. Δι' αἱμάτων δ' ἀμείλει] Verte, *In certamen sanguine dirimendum adducit*, urbem scilicet; minus plene etiam post πόλιν distinguendum.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1060. lin. 2. pro δὲ lege δὴ.

lin 4. Cave emendationem *Kingii* ἀνείπεν pro ἀνείλεν reponentis admittas; το ἀνείλεν enim optime respondet τῷ χρωμένῳ, & est proprie *Divinum responsum reddere*; quod *Kingium* fugisse miror.

IN PARAPHRASTEM.

P. 164. l. 5. lege ἀπολαύονται.

170. l. 9. lege ὑπαρξάμεν.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 1090. Οὐ πῆρ' ἀπὸ δα] Lege omnino οὐ cum *Barnesio*, *Stephano*, & *Scholastæ*. Vide infra v. 1229.

1092. MS. C. C. C. rectius habet ἵκεις.

1143. Εὐ πὺς ἐποφίξεν ἐνδεδὲν κυκλομένη. *Callide verticulis ab interiori Clypei parte circumactæ*.

1160. Πιτρὼν τ' ἀσάχμοις, Verte, *Saxorumque jaculationibus*. ἀσάχσειν proprie de *Saxorum jactu* dicitur, quod norunt qui Atticos poetas versarunt. Ita *Noster Iphig. Taur*.

Αὐτὸς τὸ νυν ὑπείκων ἠγόρευεν περὶ τοῖς

sic enim locum istum emendavimus.

V. 1178. Οὐδ' ἀποισέται βίον] Nimis exile ac plane frigidum est acumen quod hîc captat *Kingius*, dum βίον interpretatur *arcum*, ut τῷ χαλκίτῳ μῆτι concinat. Allusiones tales ab *Euripidis* ingenio sunt prorsus alienæ, & recentiorum potius elegantiam faciunt.

1203. Εἰλασέτ', lege Εἰλίσσετ'.

1206. Οἱ δ', lege οἱ δ'.

1304. Periodus est brachycatalectus.

V. 1314.

V. 1314. Pes secundus choreus est, in antithetico enim Ἐρινυων, simplici ν, scribendum est.

1317. Δορι παλλομεναι] Ita forsan reddi debet, *Hastilem sortem ducentes*, vel, *Ex hasta sortem ducentes*.

1321. Ἐπι φρεν' ἡλθετην] Metro restituendo intentus *Kingius* constructionem, ut sæpe fit, prorsus perdidit, legendo scilicet ἑλθῆτον pro ἡλθετην. Το ἐπ enim notione causali, sicut hic, usurpatum adeo non subjunctivum requirit, ut etiam respuat. Quod vero metrum attinet, salva res est absque ulla innovatione; modo enim uterque versus sit trochæus, parum refert an pes pedi examuffim respondeat.

1323. Si veterem scripturam revocamus,

Στενακταν ισχυν

versus antithetico probe respondebit. Uterque e-

nim antispasticus erit ex antispasto & spondaeo, aut, qui huic pedi jure hoc in loco substituitur, iambo. Juxta lectionem vero *Kingianam* antispasto opponitur aut ditrochæus aut ionicus minor (secundam enim corripit το ισχυ) quorum neutrum per leges metricas licet.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1089. lin. 5. lege σημαιομενου.

1125. l. 8. pro οιονει lege Οινει.

1166. lin. 9. lege τοικωτας.

IN PARAPHRASEM.

P. 194. lin. 1. lege προουχοντες.

IN ACTUM SEXTUM.

V. 1349. Lege φης.

1363. Asynartetus est ex duabus penthemimeribus trochaicis, aut antispasticus ex antispasto & epitrito tertio pentasyllabis & iambo.

1367. Antispasticus est ex epitritis quarto & tertio pentasyllabo & iambo.

1372. Κωκυτον penultimam producit; constat igitur hic versus ex antispasto hexasyllabo & epitrito primo.

1384. Διωω στρατηγῳ, καὶ διπλω στρατηλάτῃ] Audacior sane est *Kingii* conjectura quam ut eam recipere audeamus; at si maxime recipiatur, legendum potius erit ad vitandum hiatum Διωω γ' ἀδελφῳ.

1385. Ως τις ἀδωνά μονομαχον τ', ἀλλ' ἔνδρος] Interpunge cum *Scholias* post ἀγωνεῖ, non cum *Kingio* post μονομαχον τ' Crediderim tamen *Nostrum* μονομαχου τ' scripsisse.

1435. Vide, si tanti est, ad hunc locum dissertationem *Hardionis* in histor. Acad. Gallic. inscription. vol. III. p. 173.

1450. Vide *Hardion*. ibid. p. 178.

1464. Οἱ ἢν lege ὁ δ' ἢν.

1507. — 1515. Ita novem priores hujus strophes versus constituendos censeo, ut omnes sint dactylici,

1. Οὐ προχαλυπτομένα βορρυχῶδες

2. Ἀβρα παρῆδες,

3. Οὐδ' ὑπο παρθενίας τοδ' ὑπο βλεφα-

4. ροῖς φοινῆ ἐρυθῆμα προσώπου

5. Αἰδομένα, φερόμαι βαλχα νεκυ-

6. ὦν, κρεδερμένα δίκουσα κομῆς ἀπ' ἐ-

7. μᾶς, σολίδα κροκοῖσταν ἀνίστα τρυφᾶς

8. Ἀγρομενύμα νεκροῖσι πολυστόνον.

9. Αἱ, αἱ, ὦ μοι.

In quibus βορρυχῶδες primam eadem analogia corripit ac Ηλεκτρυῶνος apud Hesiodum. Vide *Clark*. ad Homer. Iliad B. 537. In versu tertio pro τῷ reposui τοδ', ut cum ἐρυθῆμα jungatur, quod postulare videtur constructionis ratio. Sequentes etiam hujus strophæ versus omnes dactylici sunt quinto decimo excepto qui iambica est penthemimeris.

V. 1509. Mirum est *Kingium* primam τοῦ βλεφαροῖς longam credere potuisse.

1518. 1519. Σα δ' ἐρίς, οὐκ ἐρίς, ἀλλὰ φονὴ φονὸς

Οιδιποδά δομον ὠλεσε, κρανθεῖς] Non minus

sententiæ quam metro convenit κρανθεῖς, sed tollenda est hypostigme post ὠλεσε & reponenda post κρανθεῖς, ut participium hoc cum φονὸς jungatur. φονὸς κρανθεῖς φονῶ, *Cædes cæde consummata*. Sequentia αἵματι δεινῶ pendunt a præpositione ἐν subaudita. Similis præpositionis ἐν ellipsis passim apud poetas Atticos occurrit. Ita apud *Æschyl*. *Premeth*. *Vind*.

v. 536 — 538.

Ἢδὲ τι διασταλαῖς

Τὸν μακρὸν τένειν βιον

Ἐλπίσι.

1524. Primus hujusce versus pes non choreus est, sed dactylus; eadem enim ratione primam producit ἀνακαλεσθῆναι, ac apud Homerum ἀπονεύειν

tioned in Mr. Thompsons
letter may be delivered to
the Bearer, the Rev. Mr.

authr. Epist. 3.
v - v | - - v v

Greenwich.

Wednesday. Oct. 22^d. 1794.

To the Book Keeper,
at the Exeter Mail Coach
office. Led Lane -

L. Phou. 334

Soph-o.T. 656

685.

- | v - v - | - | v - v - | -
 Dochn. Dochn.
 Dr. Bookkeeper of
 Dr. John Pratt Cash
 Dochn. with the Money
 Dochn.

Antizpast!

Froch. Penth.

0001-21-

Rock. Park

0001-01-

αποδομαί, & similia. Vide Clark. ad Iliad. A. v. 398.

V. 1527. Legendum omnino est juxta Stephanianam *εἶνα* non *εἶνας*.

1533. Magis mihi arridet priorum editionum scriptura,

Η τῶν προπαροίδων anapæsticus monometer hypercatalectus.

1534. Dactylica & penthemimeris ut & v. 1536.

1539. Τίς ἀρ' ὄρνις, ἢ δρυὸς, ἢ] *Kingius* ut sententiæ consulatur ἀρ' in ἄτε mutari debere contendit, ideoque etiam in Paraphrasi pro ἀρ' reponit καὶ; sed utrobique frustra; longe enim elegantior est recepta lectio. Notum est in tragædiis vehementiori aliquo affectu perturbatos non animalia solum, sed res etiam inanimes invocare solere, quasi συμπαθούσας, & passionis suæ participes.

1539 — 1542. Revocata veterum editionum scriptura, ita hos versus melius constitui posse censeo,

Τίς τ' ἀρ' ὄρνις, ἢ δρυὸς, ἢ hephthemimeris anapæstica. τ' pro τοί.

Ελατὺς ἀρχοκομοῖς ἀμφὶ κλαδὶς anapæsticus dimeter acatalectus

Εξομένα μονοματρός dactylicus trimeter

Οδυρμοῖς ἐμοῖς dochmaicus.

1543. Ἀχρεὶ συνῶδες; Verte, *Lutibus concinet.*

1544. Antispæsticus est hemiholius ex epitrito tertio pentasyllabo & iambo, aut potius iambicus dimeter brachycatalectus similis proxime sequenti.

1545. Α τοῖςδε προσκλαῖω. Verte, *Quæ bisce lugens addo.*

1546. Glyconius est ex dijambo & epitrito quarto pentasyllabo.

1548. Anapæsticus est monometer hypercatalectus.

1549. Pherecratius est ex antispæsto pentasyllabo & epitrito tertio catalecto quadrisyllabo.

1550. Antispæsticus est ex antispæsto epitrito primo & syllaba.

1560. Dactylicus est tetrameter hypercatalectus. Si enim *Scholias* demus το αἶριον synizefin pati, at prima tamen necessario produceretur, ut metrum anapæsticum esse haudquaquam possit.

1564. Anapæsticus est monometer hypercatalectus.

1566. Anapæsticus est dimeter acatalectus.

1568. Anapæsticus est similis v. 1564.

1569. Choriambicus est trimeter brachycatalectus.

1570. 1571. Iambicæ sunt penthemimeres.

1577. Ωι μοι παθεῶν] Το ἐμῶν, quod in omnibus codicibus ante παθεῶν legitur, metri concinnandi gratia delere, nimis audax videtur medicina. Si quid innovandum est, ita potius versum restitui vellem.

Αἰ, αἰ, ὦ μοι, μοι, ἐμῶν παθεῶν
circa interjectiones istas negligenter admodum versari solitos fuisse librariorum notum est.

V. 1581. 1582. Οὐκ ἐπ' οὐκιδέσιν, οὐδ' ἐπὶ χαρµάσιν,
Ἀλλ' οὐδ' αἰσὶ λέγω' σὺς Ἀλαστὰς] Per Oedi-

podis ἀλαστὰ hoc in loco non intelligo ipsius Oedipodis *malum genium*, sed *dæmonem* ab illius diris & execrationibus contra natos pronunciatis excitatum, & eas exsequentem. Unde Antigone præfatur se non exprobandi, aut ob adimpletas imprecationes exhiberandi, sed contristandi causa hæc dicere. Miror autem quomodo *Kingius* ἐπὶ χαρµάσιν reddere potuit, *insultandi causa*.

1594. Δακρυὰ γοῶν παῖσι πηθεμένα] Vulgatam lectionem παῖσι longe potiore existimo, propter τεκεῖσι quod statim sequitur. Verte autem, *Lugubres lacrymas omnibus ciens*.

1599. Κοινὸν εὐαλίον] Vocales υα in unam syllabam hic coalescere videntur pronunciandam ut nostrate lingua, τωα, vocali α modulum suum brevem adhuc retinente.

1601. Ἐπὶ τεαυµάσιν αἵματος,] Distinguendum est post τεαυµάσιν, non post αἵματος.

1605. Φασγανὸν εἰς τὸ σάκος ἐπαµένον] Ad fulciendum metrum proximo versu a vocali incipiente, tibicine vulgari γε ad finem versus adscripto commode uti possumus.

1665. Anapæstus quartam sedem occupat.

1684. Quin ἀνὴρ primam producere possit extra dubium est.

1700. Οὐκ εἰς γαίμους σὺς συμφορὰν κτήσῃ γοῖς] Mallem οὐδ' εἰς γαίμους ut hæc cum prius a Creonte dictis connectantur. Verte, *Nec in nuptias tuas calamitatem accerses lamentis*.

1732. Ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακὰ;] Vulgatam hanc scripturam recte se habere puto. ἀλλ' ἢ est ἢ ἀλλὰ, *num alia*. Aut simplicius ἀλλ' ἢ verti potest, *numquid*? Vide infra ad *Hyppol.* 932. Neque enim diserte poni epitheton ἀλλὰ necesse est, quod sequentia πρὸς κακοῖς satis clare suggerere videntur.

1755. 1756. — οὐχ ὄρα Δίκη κακούς

οὐδ' ἀμείβεταί βροτῶν ἀσυνέσις] Hæc ab asseverante, non ab interrogante pronunciata puto. Certe illud οὐδ' subjunctum τῷ οὐχ interrogationi parum convenit.

1761. Σφίγγος ἀναφρεῖς οὐκιδός;] Verte ad mentem *Scholias*, *Sphingis refert decus*. Vide supra ad v. 838.

1774. Ὃς ἐκ δοµῶν ἀδαπρὸς οἰχεται νεκρὸς. *Qui ex adibus insepultum cadaver abjicitur*.

1783. Καθµεῖαν ᾧ νεβρίδα] ᾧ verti debet, *Cui*, Bromio scilicet, non, *in quo*.

V. 1786.

V. 1786. *Ἄσιν ἀχαρίστον εἰς θεοὺς δίδου*] Penultimam in ἀχαρίστον corripī puto ut versus sit trochaicus trimeter brachycatalectus similis præcedenti. Vide quæ notavimus ad *Cycl.* v. 52. ad *Hecub.* 184. & ad *Electr.* 444.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1337. l. 3. lege *καταχρηματισαντος*.
1358. lin. 6. forsan *αἰσος*.

Ad v. 1429. lin. 18. lege *σφιγμένῳ* cum *Hardione* ubi supra p. 179.

1514. lin. 3. 4. 5. Hæc ad v. 1529. 1530. pertinent.
1546. lin. 3. 4. 5. ἢ *δε ὅπως* &c. Hæc ad versum proxime antecedentem referri debent.

IN PARAPHRASTEM.

P. 244. lin. 1. lege *ωδυνῆς*, *Scholiastes* enim *Dorice* non scribit.

258. l. 2. pro *τοῦ αὐτοῦ*, lege *τοῦτου*.

*Stricturæ quædam ad Notas VALCKENARII & MARKLANDI in PHOENISSAS
nuperrime in lucem editas.*

Effluxerant jam anni aliquot, Benevole Lector, ex quo notas hæc qualescunque in *Euripidis* quæ supersunt monumenta absolutas seposueram, atque ad alia me converteram, quum a viro clarissimo, mihique semper colendissimo, *Johanne Burton* S. S. T. D. & *Collegii Etonensis* Socio dignissimo, editionem novam *Tragædiarum Græcarum* quinque fortunas *Oedipi* ejusque liberorum attingentium, in usum Scholæ istius per totam Angliam celeberrimæ adornante, per literas interpellor, & si quid in scriniis haberem quod ipsius proposito accommodari potest, & ut secum communicare vellem, rogor. Ipse statim, cui quidquam viro amicissimo denegare religio fuit, adnotata mea in *Tragædias* istas transmittit, ejus arbitrio cuncta permittens, ut de iis pro lubitu, & prout commodum videretur, decerneret. Hinc excerpta haud pauca in supplementis editioni isti subjectis inserta, nonnulla vero paulo aliter quam vellem, quamque schedis meis posita erant, edi deprehendo; quam rem negotiis multiplicibus quibus pene obrutus est vir humanissimus, & brevitatis studio, quam exigebat plane Scholarum commodis destinatus liber, omnino imputandum mihi persuasum est. Prodeunte tandem in lucem *Pentalogiae* istius editione, edoceor, nuperrime etiam apud *Batavos* editas *Phœnissas Euripideas Valckenarii* amplissimo-commentario instructas. Hujus viri celeberrimi eruditionem singularem, peritiamque Græcæ linguæ eximiam, ex animadversionibus in *Ammonium* mihi notas, jam olim suspexeram. Absque mora igitur comparato libro & avidè perlecto, omnia expectatione longe longeque majora reperio: Græcæ linguæ omniumque ejus dialecto-

rum cognitionem accuratissimam, talemque, ut vix in uno alterove ex Græcæ doctissimis parem, in nemine forsan cumulationem, agnoscere detur; immensam eruditionis philologicæ copiam; in scriptoribus Græcis omnigenis evolvendis atque pendendis summam exercitationem, diligentiam exquisitam, judicium acre & subactum, judicioque par acumen. Cum tamen humani ingenii conditio quidquam ex omni parte perfectum haud ferat, virum celeberrimum humani etiam aliquid interdum passum minime est mirum. Exquisitiorem rei metricæ notitiam in *tragædiam* Græcam edente forsan aliquis desideraverit. Præcipue autem *Κυριαὶ δόξαι* duæ eum sæpiusculè transversum egisse videntur. "Hæc loquendi forma alibi non usus est *Euripides*; statim igitur immutanda. "Hoc versu, vel his versibus, commode carere potest sententia; illico igitur velut adulterini & "ab interpolatore perfecti exturbantur." Si ad has regulas recenseantur & corrigantur veterum scripta, quanta in iis strages edendæ, quam promptus ad eos corrumpendos mutilandosque patefiat aditus, nemo non videt. Quum igitur vel sola tanti viri auctoritas apud eruditos plerosque plurimum pollere jure debeat, ne scriptis Poetæ nostri, quem recensendum illustrandumque suscepimus, præjudicium hoc futurum sit fraudi, stricturas quasdam ad *Valckenarii* notas curis nostris prioribus addere, nec non paucissimas quasdam *Marklandi* animadversiones ad examen revocare, ab officio nostro haud alienum esse duximus; quod virorum doctissimorum bona cum venia, debitâ scilicet eorum in rempublicam literariam meritis reverentiâ ubique habitâ, nos fecisse non desperamus.

mus. Quod autem *Valckenarii* emendationes haud paucas ex ingenio natas, plures etiam ex codd. MSS. erutas, meis ad tres Tragicos Græcos adnotationibus interferuerim, id ita factum sciat lector, ut ubique ex quo profecerim diserte monuerim; ubicunque vero videri possim hoc non fecisse, id ex eo profectum, quod eadem emendationes jam olim, antequam viri doctissimi editionem prodidisse audieram, nedum oculis usurpaveram, in schedas meas relatæ fuerant, cujus rei fidem faciunt schedæ ipsæ, neque æquum censebam ea viro erudito omnino transcribere quæ mihi ipsi prius occupare contigerat. Sed hæc hæcenus; stricturas ipsas nunc subjungamus.

V. 27. Οὐδὲν νῦν Ἑλλὰς ὠνομαζέειν Οἰδίπουν] Levissima certe, aut potius nullius plane ponderis, sunt argumenta quibus hujusce versus γνησιότητα convellit *Valckenarius*. Penes te, Lector, sit iudicium. In versu proxime præcedente diserte dicitur pedes Oedipi ambos perforatos; at non dicitur tumorem inde pedum supervenisse, adeoque etymologiæ non satis perspicua prostat ratio. Infamia hæc etymologica, a *Sophoclis* ingenio castigatiore spreta, merito in *Euripide* a Comicis irrita est; hinc proculdubio sequitur, nullam hunc suggessisse etymologiam quam non verbis disertissimis explicaverit. *Eustathius Euripidi* imputat quod non nisi oblique nominis Oedipi etymologiam tradiderit, aliumque hujus Tragicæ versum, ubi hoc etiam factum, adfert; ergo hunc versum, ubi nominis istius etymologia pariter non nisi oblique traditur, non legit. In Prologis brevitati consuli solet, nec alienissima immiscentur; ergo memorari non oportuit, eum, cui partes in hoc dramate primariæ, nomen ex calamitate, in qua totius fabulæ cardo vertitur, traxisse. Nominis rationem nunc reddere non debuit *Jocasta*, quia nunc primum nomen ipsum ab ea memoratur. Cur *Hellas*, & non *Corinthus* tantum, nomen hoc dedisse dicitur homini, de quo tamen *Sophocles*

Ο παῖς κλεινὸς Οἰδῖπου καλούμενος.

Το νῦν in hoc versu positum in versu etiam sequenti iterum legitur. Nomen ab uxore *Polybi* proculdubio ei datum, quod quomodo resciret *Jocasta*, uxor ejus, ex qua liberos utriusque sexus jam adultos susceperat? Hæc rationum omnium summa est quæ tantum apud *Valckenarium* valuerunt, ut nimis patienter hunc versum in hoc dramate legi queratur. Te testor, Lector, num in talibus refutandis seriam operam poni debere censes? Eiusdem prorsus, certe non potioris, farinæ sunt

cætera, quibus alios complures in hac tragicædia adhuc extantes adulterinos esse, & a mala manu interpolatos, ostendere conatur vir doctus.

V. 81. Εἶν λυσοῦς] Corrigendum λυσοῦς pronunciat vir eruditus, & ita recte legi posse non inficias eo; sed optime etiam se tueri potest lectio vulgata. Non enim hoc filiis persuasit tantum *Jocasta*, ut litem postea facilius ipsa dirimeret, sed hac ipsa persuasione jam aliquatenus in lite dirimenda promovisse se sperabat. Litem dirimens igitur idem hîc valet ac, *Dum in lite dirimenda distineor*.

86. Χρὴ δ' εἰ σφός πεφυκός] Omnino retinendum χρὴ. De rebus enim jam præsentibus, aut statim futuris, non de præteritis, hîc agitur. *Athenagoras* aut ex memoria citat, aut ad gnomen generaliore detorquet, ubi proculdubio accommodatius est imperfectum.

88. Ω κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη δαλὸς πατρὶ] *Marklandi* conjecturam pro πατρὶ reponentis περὰ evertit prorsus sequens statim ἐπιχρῶς, significationis plane contrariæ verbum. Οἴκοις est ἐν οἴκοις, *Germen quod in domo patri crescit*. Vide quæ adnotavimus ad hujus dramatis v. 1520.

204. Ως ταραχμὸς ἐισήλθεν πόλιν] *Ταραχμὸν*, Tumultum urbem invasisse, cum exercitus universus *Argivorum*, ordinibus explicatis, ac si ad prælium instrueretur, prope mœnia, & in ipso urbis conspectu, recenseretur, minime mirum, imo revera aliter res se habere haud potuit. Quamvis enim jam pactæ erant induciæ, iis tamen nimium confidere summi res fuisset periculi. Vide infra v. 268 — 283. quantum trepidat ipse *Polynices* quam sub induciarum fide in urbem admissus. Nihil igitur hîc innovandum censeo.

231. Ἐπιμένει μὲ, κομὰς ἐμὰς Δεῦται] *Valckenarius* reponit, Ἐπιμένει μὲ δ' κομὰς ἐμὰς Δεῦσαι. At structuram vulgatæ quare impeditam dicat vir doctus, aut emendationem instituendam censeat, haud assequor. Nemini certe non nota est ellipsis illa particulæ ὥστε, ἐπιμένει μὲ ὥστε Δεῦσαι. Contra structura illa, ἐπιμένει μὲ ἔ Δεῦσαι frigida, mihi saltem, videtur, nec similem, opinor, apud Poetam nostrum reperies.

260. Ἀν Ἀρὸς τὰχ' οἰσέται] Ἀν μάχην scilicet. Quare autem verbum οἰσέται hîc stare non possit, non capio; hac nimirum sententia; *Quam pugnam quasi aliquid sibi jucundum Mars statim accipiet*. Lectio- num duarum ex quibus alterutra *Valckenario* eligenda videtur, alteram, ἔσεται, constructio prorsus respuit. Quid est enim ἂν μάχην Ἀρὸς ἔσεται? nam

nam participium φέρων cum πῆμοναν omnino jungendum. Altera, ἵσεται, languidior saltem est, ne quid gravius dicam.

- V. 373. Ναιὼ, δ' ὅσων ὀμί' ἔχον δακρυρροῦν] Vulgatam lectionem durissimam esse fateor, eamque perquam ingeniose correxisse virum eruditum. Conjiceret tamen forsitan aliquis non minus saltem probabiliter rescribi posse

Ναιὼν αἰ πῶς ὀμί' ἔχον δακρυρροῦν.

Marklandus in 391. Ἡ σπουδὴ τῶν τλημόνων φύλας ἡμῶν] Marklandus reponit τλημόνος, quod quin optime dici possit nemo, credo, dubitabit; sed vulgatæ nec sententia minus congruens, nec dictio minus elegans. Ex amore enim quo eum prosequiebantur sorores eas exilium ejus haud æquo animo ferre optime colligere poterat Polynices.

437. Τοῖς φίλοις τοκέσιν ἡρώων δόρυ] Valckenarius lectionem quam suppeditat Scholiastes, τοῖς φίλοις γ' ἔχουσιν, strenue propugnat, quam & ipse neque damno neque averfor, tantum vulgatam etiam satis se tueri posse contendo. Quod enim caussatur vir eruditus, dici non potuisse Polynicem bellum parentibus intulisse, sed fratri tantum, qui solus sibi regnum retinebat, falli eum puto. Certe civitati Thebanæ universæ, quâ jubente sceptrâ retinebat Eteocles, & in exilium pulsus est Polynices, hunc bellum intulisse, eam igne & ferro funditis excisurum centies in hac tragœdia diserte dicitur. Civitatis autem Thebanæ partem fuisse Polynicis parentes nemo, opinor, negaverit. Vide quæ Antigone servitutem, non urbi tantum sed sibi etiam, ut putabat, imminentem deprecata profert, supra v. 194 — 202.

469. Ἀδελφῶν δ' εἰσαγὰς ἵκοντα σὺν] Conjecturam Marklandi reponentis εἰσαγὰς, ut hiatum insuavem & insolentiorē omittam, prorsus subvertit oppositio particulis οὐ γὰρ & δὲ clare designata, quæ ut utrumque verbum formâ indicativâ ponatur plane exigit. Hortationes Jocastæ sunt χροὴν & σπέρει.

489. Οἰκίῃ δὲ τῶν ἡμῶν οἶκον ἀνα μέγας λαῶν] Hunc versum veluti spurium rejicit Valckenarius, quia hoc omisso nihil ad sententiam requiri putat. Ipse tamen non sentire non poterat requiri accusativum ad verbum ἀφίκασι referendum, quem e superioribus repeti jubet, nempe τῶν αἰώνων. At, quod pace viri eruditi dixerim, Polynices non se paratum esse dicit τὰ ἑαυτοῦ fratri tradere, sed τὰ ἀδελφῶν, ea quæ ad Fratrem jure pertinebant, alteram scilicet post annum suum peractum regnandi vicem, id est, quod hoc ipso versu exprimitur, τὰ οἶκον τῶν αἰώνων ἀνα μέγας λαῶν.

- V. 553. Τιμᾶς ὑπερφύει, καὶ μέγ' ἡγῆσαι τοῖς;

Περὶ βλεπόμεναι πῶμον; κενὸν μὲν οὖν] Hæc ita correxit & interpunctionibus discrevit Valckenarius,

Τιμᾶς ὑπερφύει, καὶ μέγ' ἡγῆσαι; πὶ δὲ

Περὶ βλεπόμεναι; πῶμον; κενὸν μὲν οὖν

sed dum acumen nimium sectatur vir doctus, a styli Euripidei simplici majestate quam longissime recedit.

570. Γενήσεται Θεβαῖσι, φιλοτιμὸς δὲ σὺ] Hunc versum revera elegantissimum spurium esse & inficetum pronunciat Valckenarius. Ad clausulam priorem quærit, cur Thebis potius ἀδύνητος ὁ πλάυτος de quo agitur quam Eteocli? Quia, ut πλάυτος iste retineatur, civitas ipsa vastanda erat, virginisque Thebanæ in servitutem miserrimam abripiendæ, quod ex versibus præcedentibus manifeste concluditur. Pergit autem; Quam frigidum quod additur, φιλοτιμὸς δὲ σὺ, quasi hoc non jam posuerat Jocasta in ipso orationis exordio, nec Eteocles negasset? Ast alia prorsus sententia, eaque affectu plenissima, his verbis hic enunciatur; hoc enim dicere vult Jocasta: Ambitioni te supra modum deditum esse oportet, si, ut ei obsequaris, reipublicæ salutem, Et omnia quæ tibi carissima esse debent, in extremum discrimen committis.

573. 576. Παρθένων πολὺν — ἐλάν πατρῶν] Voces πολὺν & πατρῶν fedes invicem commutasse vult Valckenarius. Mihi contra veram in vulgatis sedem utramque obtinere persuasum est. In priori loco, ubi simplicior orationis forma, recte ponitur πολὺν; in altero, ubi affectus commoventur aptius intervenit πατρῶν.

645. Οὐ κατὰ κίστες] Omnino plene distinguendum post κατὰ κίστες, quidquid contra opponat Valckenarius. expende enim obsecro totius periodi juxta eum structuram. Δίδουσα τελευτῶσαν χροῖσμον, οὐ το δισσάτωι ἔχουσιν κατὰ κίστες πῶδα μὲν πυροφῶρα Ἀῶν, ἵνα γὰρ καλλίπτομος γὰρ ἵδατος ἐπὶ χροῖσται χλοφῶρας γὰρ Διρῶας. Primum δίδουσα τελευτῶσαν χροῖσμον, idem hic valet ac τελευτῶσαι χροῖσμον. Vide autem quam concinne ista inter se coherent, τελευτῶσαι χροῖσμον οὐ το δισσάτωι ἔχουσιν. Deinde quis non ex istis verbis concluderet oraculum disertis verbis Ἀῶν campos & terras Διρῶας fonti propinquas Cadmo designasse? quod tamen historicæ, sive malis fabulosæ, veritati repugnat. Denique particula μὲν aperte indicat novam periodum inchoari, quâ præcedentia explicantur & plenius declarantur.

647. Πυροφῶρα δόμων ἔχουσιν] Lubens assentior Valckenario Ἀῶν pro δόμων reponenti, sed ita potius verum

sum constituendum cenſeo, ut antithetico reſpon-
dere poſſit,

Πυροφορ' εχρησ' Αορων

V. 728. Καὶ μὲν τὸ νικᾶν ἐστὶ πάλιν εὐβουλία] Sententia est,
Modo vincas, quacunque ratione vincas, prudenter fe-
ceris. Eximitur enim Eteocli scrupulus, qui ve-
reri videbatur ne ignaviæ notam subiret si exerci-
tum intra urbis mœnia contineret. At hanc sen-
tentiam prorsus jugulat *Pierſoni*, eruditi Batavi,
correctio reponentis καὶ εὐβουλία.

732. Εἰπερ σφαλὲς γὰρ δούρο σωθῆσθαι πάλιν] *Valckenarius* σω-
θῆσθαι cum πάλιν minus recte jungi putat, ideoque
rescribit σφαλὲς ἤ τις πάλιν. At viro erudito accuratio
nimis exquisita fraudi fuisse videtur. Σωθῆσθαι non
cum πάλιν, sed cum δούρο, hîc jungitur, quod ad-
verbium comitatur, ut sæpe solet, τὸ πάλιν. Δούρο σω-
θῆσθαι autem recte & Attice dici docere eum potuisset
H. Stephanus, qui in Thesauro ex Platone &
Xenophonte Atticis scriptoribus profert οἰκαδὲ σω-
θῆσθαι; immo, quod vulgatam scripturam plane
confirmat, ex Platone, τῆς πάλιν οἰκαδὲ σωθῆσθαι.

763. Κτανεῖν δ' ὅς κ' ἤλθε πατρίδα προδόντων ἐμῶν] Non spu-
rium tantum sed & absurdum hunc versum pro-
nunciat *Valckenarius*, quia is qui suam ipsius pa-
triam vastaturus venerat multo rectius morte dig-
nus dici poterat, quam qui Eteoclis patriam vastare
desideraret. Mirum autem est virum erudi-
tum non animadvertisse, non id hîc agi, quis
morte dignus, sed quem occidere maxime cuperet
Eteocles. Certissime eum qui Eteoclis, non qui
sui ipsius, patriam vastare summo conatu con-
tendebat.

764. Γαμοὺς δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης] Nihil immutandum.
Verbum μελομαι nominativo rite subjungitur, &
ab eo regitur; unde juxta eandem analogiam for-
mæ infinitivæ, τῷ μελεδαι, præponere licet accu-
sativum. Pari scilicet constructionis forma dicitur
ταῦτα σοὶ μελεδῶ, & χρὴ ταῦτα σοὶ μελεδαι. Vox au-
tem γαμοὶ numero plurali apud poetas Atticos,
non semper quidem, sed usitatius certe, occurrit.
Vide in hoc ipso dramate v. 339. 347. 427. 951.
1581. 1666. 1672.

777. Λαβόντα πεμψα δούρο Τειρηστῶν, Κρέον] Novum prorsus
& inexpectatum mihi obvenit, quenquam
dubitare an λαμβάνειν πῶς Græce dici possit, pro eo
quod est, *aliquem sibi comitem adſciſcere*. Exemplaque
potestatem illam adſtruunt memoria impræſentiarum
non ſuppeditat, exſtare tamen plurima
mihi perſuaſum eſt. Apud *Lucianum* quidem in
Scythia Tom. i. p. 866. habes ἀλλὰ με λαβὼν ἀγέ-
παρ' αὐτὸν. Idem in *Aſin.* Tom. ii. p. 607. λα-

βων τὴν δεξιάν ἐβασίζον. Idem *Vitar. Auction.*
Tom. i. p. 558. ἀγὲ λαβὼν ἀγὰρ τυχ'. *Homer.*
Iliad. φ. 36.

τὸν ἔα ποτ' αὐτὸς

Ἡγέ, λαβὼν ἐν πατὸς ἀλῶν οὐκ ἐδελούτω

Idem *Odyſſ.* o. 269.

Τούνεκα νῦν ἑταῖρους τε λαβὼν καὶ νῆας μελαινὰν.

Sed his omnibus negotium non plane confici non
sum ignarus. Quod vero ad *Valckenarii* emenda-
tionem, Ἀζόντα πεμψα δούρο, attinet, an Græci ita
locuti sint valde hæreo. Πιμπειν vel πεμψαι Ἀζόντα
rite & ex more dici agnosco, forſan etiam πεμψειν
Ἀζόντα, ubi res certissime futura prædicitur, ferri
poſſeſt; ſed donec exempla afferantur ubi pro eo
quod eſt πεμψα ἵνα ἀγὴ uſurpatur, vulgatam de
poſſeſſione non deſiciendam cenſeo.

V. 793. Στεφανοῖς νεανίδος] Hæc interpretatur *Valcke-*
narius, *corona puellari*, aut *corollis virgineis*; ſed lo-
cutionem ſimilem, quæque hæc interpretatio con-
firmari poſſit, nuſpiam, opinor, invenies.

799. Μανυχα πωλὼν] Perperam diſtinctionem editio-
num præcedentium mutavit *Valckenarius*. Hunc
enim accuſativum a ſequentē δολαίς pendere, non
a præcedente δινεὺς, vel inde conſtat, quod ſi a
δινεὺς pendere ſtatuas, verbum iſtud in primo pe-
riodi membro poteſtate neutra, in altero tranſitiva,
gauderet; quod linguæ indoli repugnare puto.
In verſu autem proxime ſequentē pro Ἰσμήνου τ' le-
gendum erit Ἰσμήνου γ'.

825. Ἐτεκες, ὦ γὰρ, ἔτεκες ποτὲ] *Marklandus*, ut metrum
dactylicum huic verſui reſtituat, ita reſcribendum
cenſet,

Τίποτες, ὦ γὰρ, τίποτες ποτὲ

ſed præterquam quod τίποτες ποτὲ Græce vix dici-
tur; quis unquam verſum talem pro dactylico
venditaverit? Poſſeſt quidem metrum anapæſti-
cum, quod cum dactylico συμπάδειαν quandam ha-
bet, ei hîc ſubſtitui ſi legas

Ἐτεκες γ', ὦ γὰρ, γὰρ, ἔτεκες ποτὲ

ſed vulgatam ſcripturam immutandi auctor non
fuerim.

877. 878. Αἱ δ' αἵματωποι ſεργμάτων διαφοραί,

Θεῶν σοφισμα, καὶ πειθεῖς Ἑλλὰς]

“Oedipodis
“ſεργμάτων διαφοραί non potuerunt adeo Θεῶν σοφισ-
“μα dici, vel πειθεῖς Ἑλλὰς, quam quicquid acci-
“dit miſero, atque adeo Oedipus ipſe, tot cala-
“mitatibus preſſus, quarum viſus iſthæc oratio
“levis tantum erat particula.” Hactenus *Valcke-*
narius, qui huic ratiocinationi conſiſus verſus
hoſce tranſponendos cenſuit, ut alter alterius ſedem
invicem obtineat, mutatâ etiam hinc inde ſcrip-
turâ,

turâ, ut huic transpositioni accommodetur. Sed ita effecit vir doctus ut ista, Αἱ δ' αἵματι τοὶ δερμάτων διαφθεραῖ, nihil reliquum habeant quo referantur; quod & ipse sensisse videtur, cum monet nominativos solutos per, quod attinet, exprimendos. Atqui ita, ut viro docto obsequamur, hoc in loco exprimentur ista; non minus tamen deerit aliquid quod subjunctum oportuit, quo referri possint, nec minus claudicabit suspensa & imperfecta oratio. Non animadvertit autem vir eruditus, filios Oedipi, non tam cæcitatem patris quam flagitia ejus, parricidium scilicet & incestum, quæ in proprium ipsorum dedecus vertebant, e publico hominum conspectu & notitia subtrahere voluisse, ut ita eorum memoria paulatim aboleretur. Hoc ex supradictis v. 63 — 65. satis constat. Eodem igitur incommodo quod vulgatæ obicit scripturæ laborat ipsa ejus emendatio. Sed nullum revera incommodum hîc cavendum est. Voluntaria enim illa oculorum effossio in hominum oculos ex Oedipi visu incurrens, & flagitia ab eo patrata, & pœnas a diis ultoribus palam sumtas, in memoriam perpetuo revocabat, ideoque & Θεῶν σφισμα, & ἐπιδειξίς Ἑλλάς aptissime dici poterat, & filios ejus adeo perpulit ut eum ex hominum conspectu amoverent.

V. 885. Ἀγὼ π δρων, ὅπῃα δ' ου λεγων ετι] In *Valckenarii* emendatione

Καγὼ παρων, ὅπῃα δ' ου λεγων ετι

quis non videt oppositionem inter παρων, & ὅπῃα ου λεγων ετι, quæ revera nulla est, minus apte institui?

913. πλῆστον δε σου] Lectionem codicis *Florent.* ineptissimam, πλῆστον δε πῦ, probare videtur *Valckenarius*. Nimirum locutio hæc hominem prodit incertum an Menœceus revera aderat, necne, credentem tamen eum non longe abesse. Tale igitur responsum percontationi & scopo *Tiresiæ* minus satisfaciebat.

923. Ἀπερ πεφυκε] *Valckenarius* reponit Ἀπερ πεπηγε, Quæ fixa sunt & firmiter constituta. Sed significationem hanc aliquo saltem exemplo astruere debebat vir doctus.

931. Τι με περωπτινεις; δυστυλακτ' αὐτῇ κακα] *Valckenario* assentior lectionem vulgatam ferri non posse; ejusdem tamen emendatio δυστυλακτα γῇ κακα, haud minus mihi displicet. Neque enim aut *Tiresias* infortunia Thebanæ civitati impendentia difficulter præcaveri posse dicere poterat, cum ipse rationem quâ solâ præcaveri, & quâ certe etiam præcaveri, poterant, modo patefecerat; neque

post oraculum editum de publica terræ Thebanæ calamitate, sed de ipsius propria, sollicitus erat Creon. Reponendum igitur puto, δυστυλακτ' εστι κακα, id est, Infortunia hæc vix evitanda sunt; statim enim Thebani, divulgato oraculo, ut excidium civitatis avertant, filium tuum, etiam te nolente, immolabunt. Emendationem & interpretationem nostram plane stabilit Creontis quod proxime subjungitur responsum, quippe rationem suggerens quâ malis hisce facillime obviam iretur.

V. 953. Κ' εἰ μὴ γὰρ εὐνης ἦλθ' ἀλλ' ἐχει λεχος] Levissima sane sunt quæ contra hujus versus γνησιότητα disputat *Valckenarius*. Εὐνης ἀλθαι, est, Concubitus attigisse, quod quanquam apud *Euripidem* alibi non legatur, cum verbum ἀπιδαι hoc usu Græcis frequentatum ipse fateatur vir doctus, non certe ideo reprobandum. Aliter reprobandum etiam λαυειν γαμων, quod, si accurate recensitionem instituerit ipse, semel tantum, scilicet in *Hippolyt.* v. 14. reperitur. Hunc τοῦ ἀπιδαι usum etiam apud poetas Atticos obtinuisse persuadebit forsitan etymologia nominis Epaphi satis clare ab *Æschylo* indicata *Prometh.* 850. Jam is cui virgo desponsata est quare non recte dicatur λεχος εχει, Nuptias habere, etiamsi nondum consummatas? Quod alter dedisse recte dicitur, id alter etiam habere æquo jure dici potest. Eteoclem autem se jam olim Antigonen Hæmoni dedisse disertis verbis affirmantem inducit Poeta supra v. 766. τῇ δσον τῇ περδε, eamque donationem tunc iterum ratam habentem, ἐχέγγον ποιῶ. Porro vocem ἡδεος significare, non ὅσον ἀπ' εὐνης, sed γαμων ἀπειρον, αἰον, satis ostendunt exempla ab ipso viro docto allata. Quomodo autem *Tiresiæ*, quomodo Creonti, quomodo Thebanæ civitati, constare poterat, Hæmonem Venere jam usum, Menœceum hætenus omnino abstinuisse?

1241. Σπαρτων τε λαος ἄλῃς ὅσος κειται θανων] Hunc versus in spuriorum classē refert *Valckenarius*, ut minus *Euripideum*, atque in primis indignum Eteoclis hætenus victoris personâ. Minus *Euripideum* esse nulla alia ratione astruit vir doctus quam quod ita ipsi videtur. Aliis forsitan aliud videbitur. Mihi certe, ut sententia omnibus suis numeris absoluta evadat, necessarius videtur. Nec Thebanorum rege, quamvis victore, indignum puto testari, victoriam etiam, sanguine civium suorum partam, sibi minus placere. Versus etiam 1125 & 1140 velut spurios pariter rejicit idem vir eruditus, sed cum nullam sententiæ suæ rationem afferat, possessionis jure satis se tuebuntur.

V. 1268. Καὶ τὰ δὴ δὲνα] *Valckenarius* velut ex cathedra pronunciat, τὰ δὴ scribi non potuisse a Tragico. Vellem sententiæ suæ rationes addidisset.

1348. Λεγεις δὲ τι;] Quid in his *Valckenario* displicuerit neque ipse aperuit, neque conjecturâ assequi possum. Suam tamen emendationem λεγειν γέ π, ut infinitivus sit indignantis ob malorum quibus obrebat cumulum, paucis, opinor, persuadebit vir doctus. Certe tranquillissime indignantis verba sunt, λεγειν γέ τι ἄλλο. Particula autem δὲ in interrogationibus adeo frequentatur ut exempla adducere inutile sit. Paullo supra in hoc ipso dramate v. 921 habes χρημάτων δὲ πὺς πορὸς;

1370. Διὼν σπῆτιζω, καὶ διπλῶ σπῆτιζατο.] Hujus versus γνησιότητα speciosis fane argumentis oppugnat *Valckenarius*, quorum tamen aciem omnino retudit ipse paullo infra excitatâ ex Athenæo iv. p. 154. parodiâ quâ Aristophanes hunc ipsum locum in *Phanissis* suis ita expressit,

Εὖ Οἰδίου δὲ παιδὲ, διπτυχῶ κορῶ,
Ἀρὸς κατεσκῆψ', οἷγε μονομαχοῦ παλὺς
Ἀγωνὰ νῦν ἔσταιν.

Quis his lectis dubitare potest Aristophanem hunc etiam *Euripidis* versum & legisse, & irridere voluisse?

1378 — 1380. Αἰχρᾶν αὐτὸν σέφανον ὁμογενὴ κτανεῖν.

Πολλοὺς δ' ἐπῆναι δακρυὰ τῆς τύχης ὅση.

Καὶ ἐλέλαν ἀλλήλοισι διαδόντες κορὰς.] Non

memini me in infirmiora argumenta unquam incidisse, iis quibus horum versuum γνησιότητα convellit *Valckenarius*. Polynices causæ æquitate fretus dicere non potuit αἰχρᾶν σέφανον esse ὁμογενὴ κτανεῖν. At ut hoc dedecus ex patris Oedipi diris impendere creditum evitaret, idem ipse Polynices imperium Thebanum per annum integrum abdicaverat, & in exilium sponte migraverat. Idem fatetur auxilium, quod sibi regnum repetenti præbuerant Argivi, λυπρὰν esse χάριν, ἀναγκαίαν δὲ v. 434. Musæ autem Tragicæ indolem atque ingenium non satis perspecta habuisse videtur vir eruditus, quæ nunquam magis se effert, nunquam auditorum pectora fortius commovet, quam cum affectus vehementissimi, iidemque contrarii, in eadem persona inter se artificiose committuntur, ut id summo conatu assequi contendat, quod simul & averfatur & horret. Tale affectuum certamen in *Medea*, in *Agamemnone* apud *Aulida*, exhibuit *Noſter*; tale in *Philottete* *Sophocles*; tale optime exprimit *Medea* illa *Ovidiana* his verbis

video meliora, proboque,

Deteriora sequor.

Quod ad structuram vero attinet, mirum est virum eruditum negare σέφανον — κτανεῖν *Euripideam* esse structuram, cum ipse ex *Euripide* σέφανον — τυχεῖν, & σέφανον ἠλεῖσθαι, excitaverit. Mirum etiam est eundem eo offendi, quod his auditis lacrymæ multis obortæ dicantur, cum paullo ante omnes certamen hoc fratrum singulare jure institui pronunciaverant. Quasi vero hoc obstaret quo minus auditis Polynicis verbis, præ misericordia etiam ad lacrymas usque commoveri possent. Omnium autem maxime mirum est, virum doctum negare Πολλοὺς δ' ἐπῆναι δακρυὰ Græce dici posse. Ita enim pergit; "Quæcunque mentem subit cogitatio Græce dicitur ἐπῆναι; usitata sunt ἐπῆναι, vel "ἐπεῖτι, μοι λεγῖν, ἐπῆναι, φιλοσοφῖν, at non δακρυεῖν," aut δακρυὰ, quanquam fatetur apud Tragicos in talibus nomina quoque frequentari. Sed affectioni animi originem etiam debet το δακρυεῖν. Talium vera interpretatio hæc est, Impetum cepi dicendi, laudandi, philosophandi. Apud *Lucian*. *Amor*. §. 36 habes ἐμοὶ ἐπῆναι γέλῃν, & similiter *Icaromenip*. §. 18. Quare non igitur æquo jure ἐπῆναι δακρυεῖν; Nemo etiam, opinor, dubitabit quin rite substitui possit substantivum γέλως, ac proinde hoc in loco δακρυὰ. Optime autem constructionis rationem explicat *Scholias*; genitivus τῆς τύχης pendet ab ἐνέγκῃ subintellecto, quâ ellipsi nihil usitatus; ὅση autem est ὅση νῦν, ut in aliis exemplis ab ipso *Valckenario* allatis. Denique διαδόναι κορὰς ἀλλήλοισιν Græcum esse audacter negat. At dubitanti fas sit credere, multas loquendi formulas in Græcorum scriptis deperditis, multas in *Euripidis*, multas in aliorum Tragicorum fabulis quæ ad sæcula posteriora non pervenerunt, exstitisse, quæ viro docto proinde innotescere non poterant; quasdam etiam in iis quibus fruimur antiquis scriptoribus viri accuratissimi diligentiam effugere potuisse; neque intra ipsius adversariorum, utcunque amplissimorum cancellos immensam illam linguæ Græcæ ubertatem atque copiam coercere sit necesse. Interea locutionem, de qua lis est, satis tueri videtur exemplum ab ipso ex hoc dramate v. 565. excitatum, unde etiam callidum illum interpolatorem semper sibi ante oculos obversantem sua conflasse suspicatur;

Εἰς ἐν συνέλθων ὁμμάτ' ὁμμάσιν διδῶ.

V. 1448. Καὶ πῶς ἔχῃ χεῖρα] *Valckenarius* interpretatur, *Manum madentem suo fraternoque sanguine*. Ipse potius redderem, *Manum flexilem, lentam*, adeoque languidam. Vox eadem significatione non multum absimili occurrit apud *Sophocle*. *Antig.* 1250. 1251.

εἰς δ' ὄγρον

Ἀγκὼν ἔτ' ἠμφοῦν παρδενῶ περσὶ νοσέται
ubi reddi debet, *Brachium lentum, flexile.*

V. 1474. Κἄν τῶδ' ὑπεξῆλθ' Ἀργεῶν στρατοῦ διχα] Versus hic veluti ridiculus, ineptus, Tragico indignus, traducitur. Sed conviciis nihil proficitur; rem ipsam spectemus. Certamen inter fratres *ἢ μεταγχομοῖς, in intercapedine inter duas acies relicta*, confectum, ex v. 1246. 1285, & ex ipsa narrationis ferie, certum est. His mutuis vulneribus confossis, superveniunt Jocasta & Antigone, & in morientium corpora se projiciunt. Interea inter binos exercitus his super victoria orta est, & utrinque in arma proruptum. Inde ad pugnam eventum; quā commissā, mors certissima Antigonem manebat nisi prius *ἢ μεταγχομῶν* recessisset. Hoc igitur factum moneri oportuit auditores, & versus hic narrationis pars est plane necessaria. Genitivus autem *στρατοῦ*, sive cum verbo *ὑπεξῆλθι*, sive cum adverbio *διχα* jungatur, structuram & Græcam & Atticam esse haud, credo, negaverit vir eruditus. Per verba autem *αἱ δ'* in versu sequenti designari Argivos adeo evidenter demonstrat populi Thebani statim subjuncta mentio, ut hoc nemini ambiguum esse possit. Contra, hoc versu omisso, scrupulus in auditorum mente molestissimus hæere debebat, quī potuit fieri ut Antigone, media inter duas acies acerrime depugnantes relicta, postea tamen sana ac salva, ac si ex gynæseo modo prodiret, in scenam regrederetur.

1495. 1496. — τὸν ὑποβλεφαροῖς

Φοινὴν ἐρυθρὰν ἀφροσύτου] Τοῦτο βλεφαροῖς, quod conjicit *Valckenarius*, vix quisquam, credo, probaverit. Virginei certe ruboris apud vultum fedes, non in palpebris quærenda, sed in *genis sub palpebris sitis*, *ἢ τοῖς ὑποβλεφαροῖς*.

1505. Ἡ τινα μουσπολὸν σοναχάν] Frustra hæc sollicitat *Valckenarius*, reponens *μουσπολὸν, quem poetarum gemitum*; quasi scilicet varia essent ac diversa gemituum genera quibus poemata inter se distingui solerent. Longe elegantius *μουσπολὸν* cum *σοναχάν* jungitur, *Gemitum Musis familiarem*.

1508. Exemplum e Tragico requirit *Valckenarius* in quo τ liquidæ naturam induat, atque adeo vocalis corripitur proxime sequentibus in eadem voce vel κτ vel πτ. En exempla ex Euripide bina. *Ipbig. in Taur. 776.*

Σφαχλὸν, ἐφ' οἷσι ξυνοικτοῦς τιμᾶς ἔχω.

Electr. 491.

Οἷμους δὲ πρὸς γέ τοὺς φίλους ἔξελικτρον.

Vide & *Elect. v. 169.*

Sequente etiam ε vocalis pluries apud *Euripidem* corripitur: *Hecub. 184. 683. Phæn. 224. 1786. Cycl. 52. Electr. 444.* Quinimo corripitur etiam ante ε. *Phæn. 1507.*

V. 1515. Αἵματος ἀμείων] Hæc cum præcedentibus *τις τῶν σφοπαροῖδων εὐγενέται ἑτέρος* jungi, quod voluit *Valckenarius*, vix possunt. Tali enim structuræ obstat v. 1514 interveniens; in quo etiam genitivus *κακῶν τοῖωνδε* nihil invenit, prout hæc nunc constituta leguntur, quo referatur, aut unde pendeat. Mihi igitur verisimillimum videtur, versum hunc & proxime præcedentem sedes invicem commutasse. Hoc si admittatur, difficultas omnis statim tollitur.

1519. Ἀχαιοὶ σὺν ὠδῶς] Si copula hic necessaria existimetur, ita hunc versum concinnari malim, ut sit *ithyphallicus*

Ἀχαιοὶ τε ξυνῶδῶς.

1559. Α τάλαν' ἀλοχός] A Dorice pro H positum corripitur. Vide *Orest. v. 1517* & quæ ibi notavit *Kingius*, *Phæn. 663. 689.* Vide etiam quæ notavimus ad *Heracld. 614. Helen. 1490. 1503.* Particula δ, quæ in editionibus quibusdam, nescio an in quoquam codice, reperitur, metrum plane jugulat. Aliud certe egit *Marklandus* contendens particulam istam necessariam esse ad basin anapæsticam conficiendam, quā retentā prodit penthemimeris dactylica, cui nullus hic locus esse potest, sequente scilicet paræmiaco.

1560 — 1562. Quisquis hos versus ad metrum anapæsticum reducere conabitur, is certissime & operam & oleum frustra infumet. Neque tamen hæc aut corrupta aut mutila esse judico, sed metrum trochaicum consulto hoc in loco a poeta adhibitum, ut impetus ille incitatissimus, quo Jocasta ad filios a mutua cæde prohibendos ferebatur, efficacius exprimeretur, & per aures quoque, mediante metrorum rapiditate, spectatoribus repræsentaretur. Ita igitur metra constituenda cenfeo

Δακρυὰ γόερα φανέρα *ithyphallicus*

Πασι τιθέμενα, penthemimeris trochaica

Τεκάσι μᾶλλον ἐφῆεν, ἐφῆεν, trochaicus dimeter acatalectic

Ἰκέτις ἰκέταν ὀρμαῖνα. idem catalectus sive Euripideus.

Valckenarius, dum hæc in anapæsticorum formam reducere tentat, ter in syllabæ modulo peccat, ultimis in γόερα & φανέρα neutris pluralibus, & in ἐφῆεν sequente vocali asperata, productis; sententiam vero nobis languidam plane & elumbem obtrudit.

V. 1589.

V. 1589. 1590. Horum versuum scripturam vulgata vellicat *Valckenarius*, ut emendationi suæ viam patefaciat, nihil tamen in eorum structura quod, aut incommodum, aut minus Græcum, aut denique minus elegans sit, ostendere potuit.

1600. 1601. — ἀλλὰ δουλεύσαι τε μοι

Δαίμων ἐδωκε Πολύβον ἀμφὶ δεσποτὴν] Hæc, corruptæ quorundam codicum scripturæ vestigia secutus, *Valckenarius* ita corrigit,

ἀλλὰ δουλεύσῃταί τοι

Πρὸς Πολύβον ἐξεδωκεν ἀμφὶ δεσποτὴν.

Sed quomodo utraque præpositio, πρὸς & ἀμφὶ, simul hic stare possit non capio, & ut adverbialiter sumatur το πρὸς plane prohibet structuræ indoles. Quod si necessario tentanda est emendatio, ita potius versum alterum refingere malim

Πρὸς ἐξεδωκε Πολύβον ἀμφὶ δεσποτὴν.

1628. Ἐάν δ' ἀκλαύσον, αἰτιφόν, αἰαντοῖς βόραν] Hujus versus cum præcedentibus nexus satis patet; manifeste enim ex præcedente κινεῖται pendet, quod hic ἀπο κοινῶν repetendum. Κινεῖται δὲ ἀποσπῆται &c. Alias *Valckenarii* rationes non attingo; pro se quique judicet.

1638. Τὶ τῶνδ' ἔρριξαι πατέρ' ἀποσπῆσαν χθονός] Hunc etiam versum νωθεῖας suspicione urget *Valckenarius*, quia eum velut non prolatum in responso negligit Creon. Sed vix verisimile videtur, Antigonen, quæ contumeliam in fratris cadaver denunciata adeo ægre ferebat, ut ejus amoliendæ gratiâ ad preces humillimas se demittere sustineret, exilium

patri grandævo & luminibus orbo imperatum tam leniter tulisse, ut ne uno quidem verbo facinoris atrocitatem tyranno exprobare ausa sit. Révera ad proxima Antigones verba primum respondet Creon, ad altera etiam responsurus, nisi super illis ortum jurgium omnem de his disceptationem supervacaneam reddidisset.

V. 1661. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῶ λούτρα περιβαλεῖν μ' εἶ] Minime hæc sollicitari oportuit. Aristoph. Νεφ. 1572.

Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων

Λέξον τι τῶν νεωτέρων ἀπ' ἐστὶ τα σοφὰ ταῦτα.

1671. Ἴσω σιδῆρος, ὄρκιον τε μοι ξίφος] *Valckenarius* cod. *Cantabr.* & *Schol.* cod. *August.* secutus pro τε reponit &, hoc scilicet sensu, *Ensis enim ipse mihi pro juramento sit.* At ita sententia multo, ni fallor, languidior evadit eâ quam exhibet *vulgata* scripturâ.

1737. Ἄλῃς ὀδυσμάτων ἐμοὶ] Rescribendum puto ἐμῶν juxta *Paraphrastem*, *Eustathium* in *Homer.* codd. *Laudian.* & *Leidensem* unum, & a manu secunda etiam alterum, editionem denique *Aldinam.* *Scholias* utramque lectionem, ἐμῶν & ἐμοὶ, agnoscit. Lectio nostra eandem exprimit sententiam ac illa a *Valckenario* laudata, ἄλῃς νοσσοῦ ἐγὼ, & ἄλῃς ἐγὼ δουρῶν, longe autem diversam ea quam vir doctus prætulit & edidit. Minime vero necesse est hunc versum & v. 1739 ad metrum iambicum interpolato fulcro reducere. Suavius certe & concinnius versui iambico ter alternatim subjungitur Euripideus, sive hephthemimeris trochaica. Judicent aures eruditæ.

NOTÆ IN MEDEAM.

EX EDITIONE PIERIS.

IN ACTUM PRIMUM.

- V. 11, 12. **V**IDE *Hardionis* dissertationem in hanc tragœdiam apud *Commentar. Academ. Gallic. Inscription. Vol. xi. p. 390, 391.* Vide etiam *Porti* notas.
55. *Κακὼς πίνοντα*] *Grotius* in excerptis habet *πίνοντα*.
57. *Ἰμερὸς μ' ὑπλάθει.* id est, *Ἰμερὸς μοι ὑπλάθει.* Dipthongus enim ista, sequente vocali, in hoc pronomine, & in particula *τοι*, & similibus, apud poetas Atticos rite eliditur. Ita *Sophoc. Ajac. v. 191.*
Μη, μη μ' ἀνάξει
Κακὼν φατν' ἀγής.
- Vide quæ ibidem adnotavimus ad v. 178. Quin autem *πνι ὑπερχεσθαι π* recte dici possit dubitare non debebat *Barneſius.* Vide *Valckenar. ad Phœniss. 1379.*
93. *Τοισδ' εἰς π δρασσεύουσιν,* Quasi contra hos aliquid moliretur. Ita juxta lectionem receptam vertendum est; melius vero cum *Δαυεſιο* post *τοισδ'*, non post *ταυρουμένην*, distinctionem interpones, ut scilicet *τοισδ'* regatur a *ταυρουμένην*, non a *δρασσεύουσιν.* Illum vide *Miscell. Critic. p. 264.*
96. Systema sequens ex *Ανομοιομορφῶν* genere est; Medæ enim & Nutricis partes, unica tantum huic tributa clausula excepta, anapæstico carmine exponuntur; quæ autem Chori sunt magna ex parte variae generis versibus astricta leguntur.
106. Metrum necessario requirit ut legatur *αυρομένον.* Vide *Clark. ad Homer. Iliad. A. v. 82.*
111. *Αι, αι* extra metrum sunt & hîc & infra v. 144.
120. 121. *Ὀλύ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατουντες,*
Χαλεπὼς οὐχ ἄς μεταβαλλοῦσι] Verte, Cum sint quoad pauca sub aliorum moderamine, quoad plurima vero ipsi moderentur, haud facile iras mutato ani-
- mo deponunt. Vide *Clark. ad Homer. Iliad. A. v. 82.* Eandem repræsentant sententiam *Grotius* & *Buchananus.*
- V. 121. 122. 127. Metri gratia repone *μεταβαλλοῦσι, ἰσοῖσιν, & βροτοῖσιν.*
128. *Οὐδὲνα κείρον δύναται,* recte *Grotius,* Nequit ætatem perferre.
138. Vide *Hardion.* ubi supra. p. 393.
149. Hic versus melius in duos dividetur,
Ἰαχὼν οἶαν ἃ δύσανος
Μελπεί νυμφα.
150. Inter *Scholia* legitur, *τι σοι ποτε τὰς ἀπλησύν,* quod rectius puto.
156. *Κενὼ τοδὲ μὴ χαράσσου*] Ex *Scholiis* ad v. 153. conjectari licet olim scriptum fuisse *τοδὲ μὴν χαράσσου,* In illum propter hoc exacerbare, quam lectionem vioriorem esse puto. Medeam enim tanto furoris æstu abreptam, ac plane insanientem, intempestive prorsus prima allocutione monuisset Chorus, ne conjugii suo qui tam turpiter eam prodiderat perfidiam hanc imputaret; præsertim cum statim addit, *Ἰὼν ἐν τῷ τῷ σκῆπτρῳ* fore adiutorem.
168. 169. — *ἄπλοκαται*
Θεμὴν εὐκταῖαν] *Εὐκταῖαν* cum *εἰπλοκαται* arcte coheret, & verti hæc debent, *Precibus Themidem inelamat.*
189. Metrum gratis corrumpit *Barneſius,* reponendo pro *ἑρμαδῇ*, quod prius obtinuerat vice *τοῦ ἑρμαδῇ* Dorice positum, *ἑρμαδῇ* ab *ἑρμαδῷ*, cui mutationi nihil aliud ansam dedisse videtur, nisi studium exhibendi exemplum verbi *ἑρμαδῷ* a probro scriptore usurpati, quod verbum se bis vel ter reperisse ait in *Scholio* ad *Andromachen* v. 589. pessimo exemplo inter vetera *Scholia* inserto.

V. 213. Κληιδ' απεραντον] Lege απεραντου ut cum ποντου jungatur; ita autem legisse Interpretes fere cunctos ex eorum versionibus liquet.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 4. lin. 5. lege την Αργω.

9. lin. 1. pro πολυαϊκος forsan legendum πολυαινος, fabulosus.

Ibid. pro Ιππεις legendum esse Ιππυς monet Vossius de Historicis Græcis p. 198.

Ad v. 33. lege οϊον] λειπει το αγαθον &c. hæc enim ad v. 35. & vocem οϊον pertinent.

67. pro των ωτακουσων lege ωτακουσων.

76. Πόλαια καινων. hæc ad v. 79. Νεον παλαια referenda sunt.

125. Και τη παν πεσοφορα, forsan; και τη πανυ πεσοφορα.

169. lege αυτην επιμαρτυρασαι.

Ibid. lege το χορηγεσθαι.

187. lin. 9. 10. lege την σην χαριν εισελυσσιναι pro σην &c.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 214 — 218. Κορινθιαι γυναικες, εξηλθεν δομων,
Μη μοι τι μεμνησθ'. οίδα γαρ πολλους βροταν
Σεμους γερωτας, τους μεν ομματων απο,
Τους δ' εν θυραοις, οι δ' αφ' ισχυρου ποδος
Δυσκλειαν εκτησιντο, και εξαθυμιαν.] Lo-

cus hic & interpretationis est difficillimæ, & variis variorum Criticorum, Politiani, Victorii, Mureti, Manutii, Columnæ, disputationibus vexatissimus. Quod si meam quoque sententiam interponere fas sit, ita hæc verti debere existimo. *Mulieres Corinthiæ, domo tandem exii; ne id mihi vitio vertatis quod citius hoc non fecerim. Novi enim multos mortales qui venerationem ab hominibus assequuti sunt, partim procul ab oculis hominum remoti atque abdit, partim in exteris regionibus vitam exigentes; illi autem qui otiosi ætatem inter cives egerunt, & malam existimationem nati sunt, & ignavi devenerunt.* Hanc nostram interpretationem quam maxime stabilit ratio quâ pronuntiati hujusce sui veritatem illustrare pergit Medea, statim subjiciens

Δικη γαρ ουκ ενες' εν οφθαλμοις βροτων.

Ος τις πειν ανδρος απλαγχχον εκμαδειν τυφος

Σπουγχι δεδωκως, ουδεν ηδικημενος.

Ideo scilicet eos, qui tranquillitati dediti familiariter inter concives suos versantur, in contemptum cadere, & famæ suæ parum consulere, quia in oculis hominum non inest justitia (id est perperam & inique ut plurimum ex aspectu de hominum meritis judicatur) sed vulgo usu venit, ut ex solo aspectu avertentur homines eos de quorum moribus nullâ prius experienciâ edocti, & a quibus nullis injuriis laceffiti fuerunt. Addit Medea, hæc tamen apud se non tantum valuisse, ut ideo ab earum consuetudine abstinendum sibi dux-

erit. Quin potius, hospes cum sit, se summo studio eniti debere, ut civitatis moribus se accomodet; neque enim vel civem laudandum se existimare, qui nimium sibi placens, ex inurbanitate morosum se ac difficilem concivibus præbet. Se autem excusationem nunc mereri propterea quod insperata calamitas quâ obruebatur mentem sibi prorsus labefactaverat. Hanc orationis, quâ mulierum harunce Corinthiarum benevolentiam captat, easque in partes suas attrahere conatur Medea, præfationem integram fufius exponendam duxi, ut Lectori tum sententiarum singularum, quibus constat, mutua inter se connexio luculentius patefiat, tum ordinis quo alteram altera sequitur ratio melius innotescat, unde non parum lucis interpretationi huic nostræ affundi puto. Duo autem hominum genera hic clarissime distingui, & sibi invicem opponi, manifestum est; nempe τους σεμους γερωτας, qui reverentiam apud concives suos adeptierant, & τους αφ' ισχυρου ποδος δυσκλειαν εκτησιντο και εξαθυμιαν, qui ob vitam otiose ætatem malam sibi famam & ignaviam paraverant. Σεμιοι etiam illi rursus subdistinguuntur, in τους απ' ομματων, eos qui ex hominum conspectu remoti, & τους εν θυραοις, eos qui rebus apud gentes exteris gestis illustres evaserant. Atque in hac duplici distinctione rite observata atque intellecta veræ hujus loci interpretationis cardinem verti existimo. Jam tandem vero aliorum etiam interpretationes expendamus. Prima eorum sit qui εξηλθεν δομων reddunt, patria absunt, totumque locum ita vertunt ut sit apologia Medæ, quod domum patriam, Jasonem in Græciam sequuta, reliquerat. Huic sententiæ magnum accedit pondus ex auctoritate Ennii qui Latine olim hanc

hanc Tragœdiam vertit, quique ita hunc locum intellexisse videtur, ut colligere licet ex versionis suæ fragmento quod nobis conservavit Cicero Famil. Epist. lib. vii. epist. 6.

Nam multi suam rem bene gessere, & poplicam, patria procul:

Multi, qui domi atatem agerent, propterea sunt improbat.

Eandem etiam interpretationem propugnauerunt, aut saltem amplexi sunt, viri eruditissimi, Politianus, Victorius, P. Manutius, Grotius. Sed totum locum accuratius expendenti hæc interpretandi ratio a mente ac scopo Poetæ prorsus aliena esse videtur. Primum enim ἐξάλλον δοῦν, si pro eo quod est patriam reliqui accipiat, dura admodum phrasis est & coacta, præsertim in ore Medæ jam tunc actu ex domo sua Corinthi exeuntis. Si hanc igitur sententiam exprimere voluerat Euripides, saltem πατρίων additurum fuisse, vitandæ ambiguitatis gratia, verisimile est. Deinde, quid facit hoc ad Medæ excusationem quæ patriæ & parentibus renuntiaverat, juvenem ignotum in regionem peregrinam sequuta, quod multi mortales se claros & venerandos rebus peregre gestis reddiderant, & alii domi desides infamiam sibi & ignaviæ opinionem comparaverant? Porro hæc interpretatione admittâ, a scopo prorsus aberrat ratio illa quam statim subjicit Medea, nempe justitiam in oculis hominum non inesse, sed solere eos, præjudicatâ opinione ex primo aspectu arreptâ, male de aliis sentire parum sibi cognitis & ab omni injuria inferenda alienis. An hoc in causa esse poterat, ut illa domum paternam, ubi & notissima erat, & in honore pro natalium dignitate procudubio habita, deferendam statueret & per regiones incognitas, ubi qualis esset plane ignorabatur, vagabunda erraret? Nihil denique ad rem, sed ἀπορρονοῦσα omnino erunt illa quibus effata sua præcedentia quodammodo corrigit Medea & retractat, addens, oportere tamen, prius dictis non obstantibus, ut ea præsertim quæ hospes est præcipue studeat civitatis moribus se accommodare. Atque in hac quidem interpretatione reprobanda mecum sentientes habeo Scholiastem veterem, Muretum, & Buchananum, qui tamen alia in parte æque errasse videntur, dum hæc in hanc sententiam vertunt. Novi enim multos mortalium qui arrogantes habiti sunt quod se videndos exhibere nollent, alios contra, quod in atriis sedentes viderentur de se quasi spectaculum quoddam præbere, in eandem opinionem venisse; alii vero quod se quieti tradidissent inglorii habiti sunt & ignavi. Hæc ipsius Mureti verba sunt, nec longe abludit

aut Scholiastes aut Buchananus. At hoc pacto distinctiones illæ duplices quas supra explicavimus & asseruimus plane confunduntur. Doceri enim vellem quomodo inter se discrepant, superbi illi qui se spectandos in atriis sedentes præbent, & ignavi hi qui se quieti tradiderunt. At quod hanc causam prorsus jugulat, hoc est, quod σεμνους γεγώτας nunquam significare poterit pro superbis habitos. Quin per σεμνους intelligi possint superbi non inficias eo, at σεμνοί γεγώτες, non superbi habiti, sed superbi facti, procudubio erunt. Atqui si ita veritas, simul ruit tota hæc interpretatio. Θυραῖος autem Lexicographi omnes, tam veteres quam recentiores, per ξένος ἀλλοτρίος exponunt. Vide Politian. Miscell. cap. 27. Victorium Var. Lect. lib. xx. cap. 13. Muretum Var. Lect. lib. viii. cap. 17. Manutium ad Cicero-nem ubi supra, & Columnam ad Ennium p. 202. — 204. edit. Hessel.

V. 228. Ἐν ᾧ γὰρ ἢ μοι πάντα γήνωσκεν καλῶς] Nemo ex omnibus quos quidem vidi Interpretibus sententiam hujus versus interpretationibus suis expresserunt. Ita autem verti debere puto, *Ille, in quo bene cognoscendo (id est in cujus indole cognoscenda) summa rerum omnium mearum vertebatur.*

242. Μὴ βιά φέρων ζυγον. rectius Buchananus, *Sponte vir patiens jugi.*

282. Anapæstus notetur in quarta fede, περιαντισχεν.

320. Pro φυλάσσειν lege cum Dawesio φυλατῆς. Illud vide in Miscell. Critic. p. 97. αὐτὸν ἢ ἀδελφόν.

321. Interpunge, priorum editionum auctoritatem secutus, post ταχιστα non post ἐξῆς. Valckenar. autem ad Phœniss. 497. pro μὴ λόγους λέγε, reponendum conjicit μὴ λόγους πλέκε, quod sane & elegantius & aptius.

342. Παισιν τ' ἀφορμῶν, *Et liberis receptum*, ubi scilicet tuto & commode esse possint.

365. Ἀλλ' οὐπὶ ταῦτ' ἑταῖρα. *At non hæc hoc modo abibunt.*

386. Εἰεν. Hoc etiam extra metrum ponitur.

415. 416. Τὰν δ' ἑμὴν εὐκλείαν ἔχεν βίοντα] Σπεύδουσι φάμαι] *Verte, Jam in contrariam partem tendens fama efficit ut mea quoque vita laudem habeat.*

422. Lege Ἀλξίουσ' ἀνιδαν, requirente metro.

426. 427. — ἔπειτα ἀνταχισαὶ ὕμνον] Duriuscula esset constructio si γυναῖκας subaudiri statueremus ut cum ἀνταχισαὶ jungatur. Deinde Græci idiomatis indoles particulam ἀν hîc requirit. Lege igitur ἀνταχισ' ἀν. Eustathius quidem ad Homer. Iliad. z. p. 634. lin. 13. legit

legit ανταχσαν ὑμνῶι, sed lectionem meam verio-
rem existimo.

V. 438. Hic versus melius in duos dividetur;

Ταλαίνα φύγας δὲ χώρας ionicus a majore dimeter
acatalectus

Ἀπμος ἐλαυνῆ idem brachycatalectus

ionici vice rite fungitur pæon secundus. Antithe-
tici autem ita respondebunt,

Ἀλλὰ βασιλεῖα κρείσσαν

Δομοῖσιν ἐπείτα.

Vox ἄλλα non adverbialiter sed adjective accipien-
da est, atque ita vertenda, *Alia* regina.

IN SCHOLISTEM.

Ad v. 238. lin. 11. pro τοπους forsan legendum τεγ-
πους; at tollenda est distinctio post κείνας.

356. lin. 2. pro μεμφομαι Valcken. ad Phæniff. 1286.
recte reponit μεμφετα.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 529. Σοὶ δ' ἐστὶ μὲν νους λεπίος] Nους λεπίος non hic
mens subtilis reddi debet, sed animus levis. Expro-
bratio enim est merita Medæ erga se minuents.

565. 566. 567. — σοὶ τε γὰρ παιδὸν πῆ δει,

Ἐμοὶ τε λυεὶ τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις

Τὰ ζωντ' οὐκ ἔστι] Rectius vertit Buchananus
liberis sane tibi

*Haud opus est aliis: mihi vero utile est
Consulere natis per futura pignora.*

591. 592. — ἀλλὰ βαρβαρον λέγεις

Πρὸς μηρὰς οὐκ εὐδὲξον ἐξελαίνε σοι] P. Brumoy
πρὸς μηρὰς non vertit cum cæteris Interpretibus in
senectute, vel, usque ad senectutem, sed præter senectu-
tem meam, vel præter quod senesco.

644. Ὁξυφρον κρίναι λέγει γυναικῶν] Mallem cum Bucha-
nanno το κρίναι infinitivā formā positum accipere.

648. 649. Horum versuum alter ab antithetico quoad
metrum discrepat. Ithyphallico enim strophico
opponitur antistrophicus anapæsticus vel ionicus
a majore. Frustra autem conciliationem tentabis
nisi prius aliter constituuntur utrorumque ver-
suum metra, ad hunc scilicet modum,

Τὸν ἀμνηστίας basis anapæstica

Ἐχούσα δύσπερατον αἰὼν iambicus dimeter hyper-
catalectus,

& in antistropha,

Σὺ γὰρ οὐ πολὺς, οὐ

Φίλων τις φκτεῖν παύσασαι.

691. Lege φησ.

710. Ἰκέσια δὴ γήρομαι] Potius legendum ἰκέσια δὲ γή-
ρομαι.

723. Οὕτω δ' εἶχαι] Malim conjecturam viri cujus-
dam docti, mihi autem ignoti, sequutus legere, Οὕτω
δ' εἶχαι μοι, id est, Οὕτω δὲ το χεῖμα εἶχαι μοι εἶναι. Ad
hunc igitur modum sese habent res meæ.

V. 737. 738. 739. Λογοῖς δὲ συμβῆς, καὶ θεῶν ἐναμῶτος
Φίλος γένοι' αὖ, καὶ περικλυκευμασιν.

Οὐκ αὖ πείθειο.] Vulgatam hanc lec-
tionem omnino verio-rem existimo, neque vel mi-
nimum opus esse ut cum Mureto & Cantero repo-
namus ἐναμῶτος. Ἐπικλυκευμα haudquaquam signi-
ficat Conventa inter singulos privatim pacta, prout
vocem hanc intelligi vult Muretus, sed Postulatum
publice per κρυχὰς interpositum. Ita autem verte,
Cum vero & verbis disertis promiseris, & deorum jure-
jurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum,
Creontis scilicet, & Peliadum domus, & simul
legationibus me repentibus non obtemperabis. Hoc
est, non necesse erit tibi amicitiam quam cum illis
coluisti abruptere honestum habenti prætextum
me non tradendi. Et ita proculdubio hæc intel-
lexisse censendus est Ægeus cum in eandem sen-
tentiam respondet,

Ἐμοὶ τε γὰρ τὰδ' ἐστὶν ἀσφαλεστέρα

Σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοὶς ἐχόντα δεικνύται.

Quod vero ad oppositionem attinet per particu-
las μὲν & δὲ indicatam, quæque minus intellecta
Mureto fraudi fuisse videtur, ea omnino inter
Ἀγούσιν οὐ μέδης αὖ & φίλος γένοι' αὖ institui existiman-
da est.

741. Πολλὴν ἐλεξας ἐν λόγοις προμυδιᾶν] Acute fane pro
ἐλεξας rescribit ἐδείξας Valckenar. ad Phæniff. 531.

790. Post hunc versum sequi debebat hic alter

Ἐν τῷ δα μὲν τοι τὸνδ' ἀπαλλάσσει λόγον

quem ab Euripide vere profectum extra dubium
est. Agnoscunt enim editiones Hervagiana, Can-
teri Commeliniana & Pierfii, necnon Scholiastes qui
eum interpretatus est. Ejus etiam versio exstat
apud Buchananum, & editiones Stephani, & Barnefii.
Græce autem primum ex Stephani editione excidit,

oscitantia, ut conjicere licet, Typographi, quæ *Barnesio* etiam, ni fallor, fraudi fuit.

V. 850. 851. — μετ' ἄλλων

Σκεψαι τεκνων πασαν] *Petito* omnino accedo reponenti μεταλλων. *Frigida* enim nimis & coacta videtur vulgaris lectio. Nec quenquam deterrere debet, quod participium masculino genere, ubi de muliere fermo est, ponitur. Hoc enim interdum apud poetas Atticos fieri deprehendo. Ita *Noster Troad.* v. 1114 de Helena

Δυσχαμον αιχος ελων

Iphig. in Taur. v. 837. 838.

Ω κρειστων η λογοισιν ευτυχων εμου

Ψυχας, τι φως;

Troad. v. 531. 535

Πασσι δε γεννα Φρυγων —

Δαρδανιας αταν δια δωπων

Ion. v. 973. *Creusa* de se

Και πως τα κρειστω θνητος ων υπερδραμω

Ita enim versum istum legit *Æmilius Portus* ex veteri, ut verisimile est, codice, & *Eleet.* v. 1016. de ipsa *Electra*

το παρμα δε

Μαδυντα σ' ην μεν αζιως μισειν εχεις

Aristoph. Ecclesiastus. v. 585. *Praxagora* de se

Πριν επισταδαι την επινοιαν, και του φρασοντος ακουσαι.

Hujusmodi etiam plura a Librariis immutata vero non absimile est. Recte tamen se habet syntaxis ista, monente acutissimo *Clarkio* ad *Homer. Iliad.* E. v. 778. quod unusquisque sive sit hominum sive deorum, seu quicunque sit, sive mas, sive

foemina, quoties ad sententiam nihil interest quo quis sexu sit, proprie efferatur genere masculino. Scilicet non ad sexum, sed, ut recte alicubi *Dionys. Halicarnassæus*, πρὸς το ὁρῶσπον ἀποτείνεται ὁ λόγος.

V. 857. Τεινων σεθεν arcte cohæret cum participio sequente προσαγορευσα, & ab eo pendet; Verte *Liberis tuis admovens.*

861. 862. — ἀδακρυν μοιραν

Σχίσεις; φονον ου δυνηση] *Buchananus*, *Cantarus* & *Scholias* legunt φονου, non φονον, & meâ quidem sententiâ, recte; sed tunc interrogationis nota post φονου non post σχίσεις pōnenda erit, ut το φονου cum ἀδακρυν μοιραν conjungi, & ab illo pendere, possit.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 451. lege ουδεν μελει.

599. lege λυττωμένη κα τα ψυχην.

600. lege ὥς τα χησται μη σοι λυττωται.

666. *Neophronis* versus ita forsan emendandi,

Και γαρ τιν' αυτος ηλυθον λυσιν μαδειν

Σου παρ' δειαν γαρ οσταν ην εχρησε μοι

Φοιλου πορομαντις, συμβαλειν αμνηχανω

Σοι δ' εις λογους μολων αρ' ηλπιζον μαδειν.

693. legendum videtur ὅτι και εν Πελιασιν εστιν.

735. lege και δια λογων μονων συνδεις.

785. pro σιωπωντα lege σιωπουσα.

824. lin. 3. lege τους Αθηναίους, non αυτους.

836. lin. 2. pro ποιειν forsan legendam ναειν.

847. lin. 3. pro εκει lege εικη.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 888. Νυμφην τε κηδευουσαν ηδεσται σεθεν] Verte, *Et voluptate affici quod sponsa tibi matrimonio juncta sit.*

910. Pro ποσαν lege ποσει.

912. Pro το χονω lege juxta Editiones *Hervagianam* & *Commelinianam* & *Grotium* in excerptis τῷ χονω.

915. Ποιδην ηδεσσε συν θεοις σωτηριαν] In cod. *Florent.* pro σωτηριαν legitur περιμνδιαν, quod rectum censet *Valckenar.* ad *Eurip.* 1475. adeoque ad hanc lectio-nem versum præcedentem accommodat reponendo τμων δε pro τμιν δε sed longe, meâ sententiâ, præstat scriptura vulgata; quis enim non videt tautologum esse ουκ αφροντισως πιδναι περιμνδιαν;

933. Τωνδ εγω. Lege cum *Darwessio* των δ' εγω. Vide *Miscell. Critic.* p. 351.

V. 976. 977. Ita hi versus nitidius constitui possunt,

Νυν ελποδεις ουκ επι μοι παιδων anapæsticus dimeter

Λωας ουκεπ' anapæstica basis

Στειχουσι μεν εις φονον ηδη. paræmiacus;

Quibus in antistropha respondebunt,

Πεισει χαιεις, αμβροσιος τ αυτα

Πεπλου, χυσο-

τευκτον σεφανον περιδεσται.

1015. Θαρσει κραταις τοι και συ πρὸς τεκνων επι] *Æmilius Portus*, eumque sequutus *Barnesius* (tacito tamen ejus nomine) ita syntaxin hujus loci exponunt, quasi κραταις πρὸς τεκνων επι per tmesin poneretur pro περσσι τεκνων κραταις. Sed ne dicam Græci ser-monis

monis idiomati repugnare talem constructionem, sententia etiam quæ eâ admiffâ enascitur minime est vera. Medæ enim liberi, cum exilio remisso Corinthi apud patrem manere debebant, in ejus potestate non amplius futuri erant, quin & ipse idem Pædagogus proximis verbis eam diserte consolatur quod ab ea necessario separandi erant. Rectius igitur & ad mentem *Scholiasæ Buchananus*,

per liberos potentia

Adhuc prioris magna superest portio.

1055. Χείρα δ' οὐ διαφθεῖρω.] Verte, *Manum meam non corrumpam*, misericordia scilicet. Adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit.

1084. Lege εἶν requirente metro.

1087. Lege cum *Bentlejo* in dissertatione de Phalaridis epistolis defensâ p. 141. πύλασιν γ'.

1090. Lege εἶν requirente metro.

1104. 1105. Hos versus cum *Bentlejo* ubi supra p. 142. ita constitue,

Εἴτ' ἐπὶ χερσὶς

Μοχθοῦσι, τοδ' ἐστὶν ἀσπλον.

1107. Ut constet metri ratio omnino legendum βιοτου.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 917. lin. 8. pro ἐπὶ μάλλον lege ἐπὶ μάλλον.

935. lege μετὰ γαίης ὕμων.

950. ἀλλ' ὅσον verba *Poetæ* sunt non *Scholiasæ*.

972. legendum videtur ἐντελλομένην, μὴδ' ἐκείνην.

1009. lege μέλλοντα δι' αὐτὴν εἶναι φονόν.

1013. forte legendum ὅποτε διὰ τῆς ἡμῶν ἀνοίας.

1027. ita hæc apud *Aristophanem* leguntur *Iren*.

v. 397. 398.

διαπαντος ω

Δεσποτ' ἀγαλούμεν ἡμεῖς αἰ.

1049. lin. 9. pro ἐαυτὴν lege ἑμαυτὴν. & lin. 13. pro ἔξον, ἐχθρον.

1054. legendum videtur τοιαύτας θυσίας.

1061. lin. 1. pro καὶ ἐγὼ lege κἂν ἐγώ.

1081. lin. 2. pro τὰ τῶν βίου lege cum *Pierfio* τὰ τοῦ βίου.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 1129. Lege φησ.

1174. 1175. — ομμάτων τ' ἀπο

Κορῆς ἐφρουσαν.] Tmesis est, ἀποφρουσαν τε κορῆς ομμάτων, *Et pupillas oculorum retorquentem.*

1183. Ἡ δ' ἐξ ἀναστροφῆς καὶ μυσαντος ομματος.] *Barnesius* reponendum censet ομματα, sed nulla opus est innovatione; æque enim dicitur. μυεῖ οφθαλμὸς, & ἀνδρῶν τοὺς τὸν οφθαλμὸν μυεῖ. *Homer. Iliad. Ω. v. 637.*

Οὐ γὰρ πῶ μυσαν οὐκ ὑποβλεφάρισιν ἐμοῖσιν.

1218. Χρονὸς δ' ἀπέστη. Tandem vero se extricavit.

1222. 1223. Καὶ μοι το μὲν σὺν ἐκποδὼν ἐστὶ λόγος.] Verte, *De salute autem tua ut consilia mea interponam minime est necesse.*

1252. Lege κατείδετ' εἰδετε τὰν.

1255. 1256. Σας γὰρ ἀπο χερσέας

Γονὰς ἐλάσεν.] Hæc de Medea, non de

ejus liberis, omnino accipienda existimo. Rationem enim reddit *Chorus*, quamobrem *Solem* Medæ patrem ut filiæ scelus prohibeat, invocatur, & non ipsa potius, cum hortationibus nihil profecerat, vi etiam adhibita, se interponat. Sanguinem scilicet a diis derivatum ab hominibus effundi rem esse periculi plenam. Quod si vi res ageretur, cum Medeam strenue ac totis viribus, periculo

etiam vitæ spreto, in proposito perstituram constaret, hoc facile re in certamen adducta accidere poterat. Saltem si manus ei injecisset, ne spatium ultoribus e familia regia superveniendi daret, adeoque eam inimicis suppliciiis mactandam proderet, timere debebat. Quapropter ad preces iterum revoluta *Solem* obnixè obtestatur, ut filiam ipse vi coercere & ab hoc parricidio avertere, digneretur.

V. 1261. Claudicat metrum & syllaba una antithetico brevius est. Forfan legi potest

Ματὰν μοχθὸς ἔρρει δὲ τῶν τεχνῶν.

1283. Φίλος apud poetas *Atticos* primam nunquam producit; ut constet igitur metrum rescribi potest

Γυναικα φίλοις χεῖρα προσβάλλον τεχνῶν.

1271. *Dawesius* in *Miscell. Critic.* p. 207. pro ποι reponit πη, sed non deterior est vulgata lectio.

1295. Omnino cum *Cantero* legendum τοῖσιδ'.

1323. Ω μὸς.] Apud *H. Stephanum* legitur Ω μυσσε non sine metri detrimento cum μυσσε primam corripit.

1356. Οὐδ' ὁ σοὶ προσδεῖς γαμῶς.] In cod. *Florent.* forfan melius legitur προσδεῖς, teste *Valcken.* ad *Phaniff.* 583.

V. 1369.

V. 1396. Cum *μεγε* ultimam corripiat hic versus in trochæo definet, nisi ejiciatur particula *και* (quæ quidem absque sententiæ aut constructionis detrimento abesse potest) ut versus sit paræmiacus.

1405. Ut constet metrum lege cum *Bentlejo* ubi supra, *απιδανόμεν*.

1413. Lege cum *Bentlejo* ubi supra *οφελον*, abjecto augmento, ut constet metri ratio.

De Choro hujus Tragœdiæ vide dissertationem *Har-*

dionis in comment. Acad. Gallic. Inscript. Tom. xi. p. 378 — 410.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1196. pro *δια το πασι* forsân legendum *δια τουτο πασι*.

1222. lin. 5. lege *ην δεδρακας καταληφομενην σε*.

1251. lin. 9. legendum videtur *δεου δε μου τουτο*.

1387. Ita Neophronis versus ad metrum redigi potest, *Αλλους διδασχεις μυριους εφημερις*.

NOTÆ IN HIPPOLYTUM

EX EDITIONIBUS

BARNESIANA; & MUSGRAVIANA, OXON. 1756.

IN ARGUMENTUM.

Lin. ult. **T**Ο δε Δραμα των πρωτων. Verti debuit, *Est autem hæc fabula earum quæ primas tulerunt*. Fabric. Bibl. Græc. vol. i. p. 643.

IN ACTUM PRIMUM.

V. 19. *Μείζω βροτειας περσων δμυλιας*] Verte, *Familiaritatem cum ea consequutus ultra quam mortalis fert conditio*.

30. *Κατοψιον ης τηςδε*] *Cui in hanc terram prospectus patet*.

41. *Αλλ' ουπι ταυτη τοδ' ερωτα χρι πειν*] Verte, *Sed non hoc modo amorem hunc ad irritum cadere oportet*.

47. *Η δ' ευχλεης μεν, αλλ' ομως απολλυται φαιδρα*] Sententia est, *Phædra autem fama fruitur egregia, hoc tamen impedimento non erit quominus & illa etiam pereat*. Minime igitur admittenda est *S. Petiti* conjectura *Η δ' ευχλει με γ'*.

48. *Το γαρ ησδ' ου περιπρηστω καλον*] Apud *Scholiassem* etiam ad *Aristoph. Ran.* v. 317. qui hunc versum laudat, legitur *καλον*, quomodo legendum vel ipsa clausulæ hujus sententia satis monet; vox enim hæc ad ea quæ præcesserant *Η δ' ευχλεης μεν* manifeste spectat.

V. 78. *Αιδως δε ποταμιασι κηπυει δεροσις*] *Marklando* prorsus assentior pro *Αιδως* conjicienti reponendum *Ηως*. At hoc jam antea etiam conjecerat *J. Vossius* ad *Catullum* p. 116. nisi quod hic potius *Αως* *Æolice* rescribi jufferat; sed minus, ut opinor, recte, confusio enim ista dialectorum in poeta Attico vix admittenda.

110. *Κατα-ληγειν*, *defricare, detergere*.

146. Versus est *glyconius πολυσηματισος* ex *palimbacchio*, cui in *antistropha* opponitur *molossus*, & *choriambo*. Vide not. ad *Helen.* v. 1318.

148. *Φοιτα γαρ και δια λιμνας*] In sua hujus fabulæ versione *P. Brumoy* *λιμνας* pro nomine propria accipit, & reddit, *per Limnen*, quæ (ut nota subjuncta dicit) *Gymnasium* erat in quo juvenus *Troezenica* equis se exercebat, cujus etiam infra meminit *Phædra* v. 228. Hic autem certum est de paludibus in genere loqui *Poetam*, tum quod pratum quod-

quoddam singulare eodem ordine cum terra & mari universo connedere prorsus esset absonum, tum quod *δια λιμνας* dicit, non *δια λιμναν*.

V. 150. *Δινασι νοπας ἀλμας*] Cum codices optimi *Parisenses* habeant *δινασι εν*, legendum puto *δινασιν*, ut versus sit hephthemimeris dactylica. Ita metrum antistrophico ad amussim repondebit sive *ευναια* legas, sive *ευναία*, quanquam hoc mihi magis arridet, quippe quod cum *λυπα* elegantius jungitur, nec codicum auctoritate destituitur.

154. Nescio quid *Barnesio* in mentem venerit quod vocem *των* deleri jubeat. Eâ sane deletâ non constat metrum.

157. Ut metrum antithetico respondeat pro *των* legendum videtur *τονδ'*. Ita versus erit antispasticus *πυλυσματιστος* ex epitrito primo pentasyllabo, in strophâ vero hexasyllabo, choriambo, & spondaeo. Quin & sententiæ nonnihil ex hac immutatione evidentiae accedit.

159. 160. Hæc male de puerperii appropinquantis incommodis interpretatur *P. Brumoy*. Ad mali nuncium ex Creta, de quo antea sermo, proculdubio sunt referenda.

161. Vide *Victorii* Var. Lect. lib. ix. cap. 10.

164. 165. Ita potius hos versus constituendos censeo,
Ωδιον τε και αφροσυνας hephthemimeris dactylica
Δι' εμας ηῖξε ποτε penthemimeris anapæstica
Νηδους ἀδ' αυρα penthemimeris dactylica.

209. Minime necesse est ut metri gratiâ cum *Marklando* reponamus *πωμα*, verbum enim *αρω* penultimam habet indifferentem. Vide *Guillonii* Gnomon. p. 34. 35.

227. Cum *κλιπς* ultimam producat, ut constet metrum, legendum videtur, *δδ. πι.*

228. *Δεσπονα διας Αρτεμι λιμνας*] Quanquam scripturam a *Musgravio* e codicibus erutam *ἀλιας λιμνας* minime improbo, & *mare* hac appellatione recte designari non inficias eo, hoc tamen in loco potius intelligi existimo *pratium* quoddam litoribus Troezeniis adjacens, quod Dianæ erat sacrum, exercitiisque equestribus frequentabatur. Hanc certe interpretationem indicare, immo & postulare, vi-

dentur sequentia, *γυμνασιων των ἱπποκροτων*, & *εν σοις δαπεδοις*, & *ψαμαδοις εν' ακυματοις*.

V. 258. *Δακρυ μοι βαίνει*] Nihil opus est cum *Barnesio* pro *βαίνει* reponere *εἶβει*. Optime se habet, & quoad metrum, & quoad sententiam, vulgata lectio.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1. lin. 7. pro *εκοτως* lege *εχθρας*.

3. lin. 3. lege *παιης καταρρωσως αξιος*.

5. lin. 2. pro *επισημονα*, forte legendum *επιστημων*.

7. pro *και δια του*, lege *και δια τουτο*.

9. lin. 1. pro *εξει μοι*, lege *εξει μιν*.

10. lin. 1. pro *οπι*, lege *οτε*.

25. lin. 7. forsan legi potest *και τω Γλαυκοπω ορει* (qui mons ad Troezenem pertinet) *της Αττικης το Σουνιον*, scilicet *αντικειται*, quod e præcedentibus repetendum. Sunium enim Atticæ promontorium e regione Troezenes jacet. Infra etiam lin. 8. legendum *προς την Αττικην Πανδιονος γην*, & lin. 9. *αυτα λαμβανειν*.

35. lin. 44. pro *ποισαντες*, lege *ποισαντας*.

48. lin. 2. lege *του μη ου παρεχειν*.

73. lin. 32. pro *ελληδη* forsan *ελληδη*, & pro *ειποντες* forsan *εισποντες*, & lin. 43. pro *ανδροφει* lege *ανδροφρον*, & lin. 46. *ινα αυτου το παρδενιον*.

78. lin. 4. lege *εν βιας φυσας*, astipulante Scholio ad v. 79.

103. l. 3. *της προσηγοριας η μοχθος βραχυς*. hæc ad v. 96. pertinent.

121. lin. 23. pro *γεμιζειν* η, legendum potius η *γεμιζειν*.

128. lin. 4. lege *καταβαλυστα*.

138. lin. 7. lege *μυλωνι*.

141. pro *εν του της μαριας*, forsan legendum *και ταυτης της μαριας*.

161. pro *αμνηχαντων επαγειν αιπας*, lege *αμνηχαντων επαγων αιπας*.

179. pro *διδωσι* lege *διδως*.

215. l. 10. lege *τω λεπτομερει*, & lin. 11. pro *τεχνη*, *τεχνης*.

224. lin. 8. lege *του τυχειν χηναιων*.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 318. Μὴν ἐξ ἐπαχτοῦ πημονῆς ἐχθρὸν πνός] *P. Brumoy* vertit, *An ægrotas propter calamitatem quam inimico alicui intuleris?* Sed plane contra & verborum significationem & Poetæ mentem, quæ proculdubio hæc est, *Num ægrotas ex malo ab inimico aliquo tibi illato?* Μὴν ἐκ πημονῆς ἐπαχτοῦ πρὸς ἐχθρὸν τίνος νοσεῖς;

329. Το μὲν τοι παρ' ἐμοῦ πῆμν φέρε] Verte, *Mibi quidem res hæc gloriam affert.*

333. Δεξιάς τ' ἐμῆς μέδεις] Rectius in cod. *Florent.* legitur δεξίαν τ' ἐμὴν teste *Valckenar.* ad *Phaniff.* 322. quem videtis.

338. Lege *ὄνς*, & similiter infra v. 350.

349. Ἡμεῖς ἀν εἰμὲν θάτερον κεχρημένα] *P. Brumoy* reddit, *Experta sum & unum & alterum*, id est, amoris & dulce & amarum. Pessime; Phædra enim dicit se alterum tantum expertam esse, scilicet το ἀλγεινόν; nunquam enim το ἴδιον experta fuerat. Verte, *Nos forsan ex his alterum expertæ sumus.*

362. Hæc strophe respondet antistrophæ in actu tertio, cujus initium, *Ταλαυνέω κακοτυχέως*. In editione autem *Musgraviana* metra rectius quam in editionibus præcedentibus constituta reperies; at in hoc quoque ab antithetico diffidet versiculus sextus, sed facilis est & obvia conciliationis ratio; nempe si, ejecto τὸν φῆν altero, strophicum ita legas,

Ἰὼ μοι, μοι. φῆν dochmaicus,

& in antistrophico pro ω reponas ἰω,

Ἰὼ γὰ καὶ φῆν.

397. Αὐτὴ δ' ὑφ' αὐτῆς πλεῖστα κεκτῆται κακά] Verte, *Ipsa vero in recessu plurima mala reposita habet.*

406. 407. Γυνὴ τε πρὸς τοῖς δ' οὐτ' ἐγινώσκον καλῶς,

μισήματα πασιν.] Hujus loci interpretationem

fatis assequuti videntur vulgati Interpretes; qui ellipsin hic supponunt participii ἐσθμενος, ut oratio integra sit ἐγινώσκον καλῶς τὰδε ἐσθμενα μισήματα πασιν. Hoc enim dicit Phædra; Et amorem ipsum, & facinus ad quod adgrediendum ab amore urgebatur, satis suapte natura esse infamia; quod si mulier sponte, nemine sollicitante, prior talia audeat, excusationi minus adhuc relinqui locum, immo rem esse apud omnes plane detestatam. *Marklandi* interpretatio, qui versiculum priorem parenthesi includit, & ita vertit, *Et præterea bene sciebam me esse uxorem*, propter ambiguitatis culpam quam in Poetam nostrum derivat, minus mihi placet. Γυνὴ enim æque mulierem quamvis ac uxorem significat; & præterea, frigide omnino in hac construc-

tionem & otiose additur adverbium καλῶς, ubi ne minima quidem suberat dubitanda anfa. *Mulieres* autem genus esse omnibus invisum, quæ *Musgravi* est interpretatio, ne ipse, opinor, *Euripides*, quantumvis sexum muliebrem conviciis incessere solitus, & propterea apud *Veteres* cognomen *Μισογυνος* adeptus, unquam dicere sustinuit.

V. 441. Οὐκ ἀρα γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρασὶ τὸν πῆλιν] Locum hunc manifeste corruptum esse omnes uno ore consentunt Editores, quippe ex quo nullam idoneam sententiam exsculpere datur, neque ullam tamen quæ satisfacere possit emendationem suggerunt. Mihi verisimile videtur *Nostrum* scripsisse

Οὐκ ἀρα γ' ἐν ᾗ τοῖς ἐρασὶ τὸν πῆλιν

Non equidem profecto cum iis bene agitur qui aliorum amore occupantur. Quod si cuiquam elisio ista insolentior videatur, me non repugnante legere potest ἐν ἔχει, utrumvis enim æque admittit metrum.

458. Σπερροῦσι δ' οἶμαι ἑυφορὰν νικῶμενοι] Verte, *Sed sustinent, opinor, quamvis calamitate hac victi.*

468. 469. Οὐδὲ γάρ ἡς κατ' ἐρεφὲς δομοὶ

καλῶς ἀκριβοῦσαι] Nullam hinc satis justam

innovandi causam video, nec deterior est, mea sententiâ, vulgata scriptura eâ quam proponit *Marklandus*, καλονες scilicet, vel καλόν, vel καλοσιν, pro καλῶς. Certe non magis frigide dicitur καλῶς ἀκριβοῦν, quam quod præcedit λίαν ἐκπνεῖν.

469. 470. — εἰς δὲ τὴν τυχὴν

Πιστὺς ὅσῃν σὺ, πῶς ἀν ἐκνεύσαι δοκοῖς] Ita hæc legi debere existimo,

εἰς δὲ τὴν τυχὴν

Πιστὺς, ἢν σὺ, πῶς ἀν ἐκνεύσαι δοκοῖς;

In eandem tecum fortunam delapsas quomodo inde enataste putes? Immutatio levior esse vix potest, quæ tamen si cui displicet, at saltem hæc ad ipsam Nutricem, non ad Phædræ, referri debent. Et in hac sententia *Victorium* mecum consentientem habeo, qui *Var. Lect. lib. 3. cap. 10.* hæc ita vertit, *Si ipsa in eum locum venissem, in quem tu, quam nullo labore inde enatastem, e malisque istis me sublevassem.* *Marklandi* conjecturam σὺς pro πῶς reponentis haud multis arrisuram opinor.

463. Ἀλξὼν δ' ὁ βροῦσ'] Hæc scriptura verior videtur illâ quam e codicibus quibusdam erutam edidit *Musgravius*, Ἀλξὼν δ'. Nulla enim inter hæc & præcedentia subest oppositio, quanquam particula antecedens

recedens *μεν* ansam dedisse potest librariis το δὲ in locum του τε substituendi.

V. 493. 494. Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοὶ μὴ πὶ συμφορὰς βίος

Τοιαύτῃ, σωφρων δ' οὐσ' ἐπύχανες γυνή] Ex horum versiculorum priore, prout se habet orationis structura, præsertim intercedente inter duo sententiæ membra oppositione particulis *μὲν* & *δε* clare designata, suppleri non potest ad alterum *εἰ* μὴ, quod vult Marklandus, sed tantum *εἰ*. Neque amplius revera postulat sententia, nam ἡ σωφρων non hic *castam* & *pudicam* denotat, sed eam quæ tanta animi virtute ac constantia prædita est ut perturbationibus superior evadat, easque regere & in ordinem cogere valeat. Hoc sensu supra etiam v. 399. vox hæc usurpatur;

τὴν ἀνοίαν εὖ φέρειν

τῷ σωφρονεῖν νικῶσα πρῶτοντα μὴν.

497. Οὐκ ἐπιδόνον, non odiosum, ut recte Constantinus in lexico.

506. Εἰς τοῦδ', ὁ φεύγων νῦν, ἀναλωθῆσθαι] In versione sua P. Brumoy intelligit τοῦτο ὁ φεύγει νῦν ἢ φαιδρα esse mortem, sed prorsus contra Poetæ mentem. Adeo enim mortem hoc tempore non fugit, ut eam sibi conscire statuat, quo amorem malaque inde proventura effugiat. Verte igitur, Turpia vero si pulchre dixeris, in illis iterum implicabor (malis scilicet quæ ex amore suo consequutura prævidebat) *quæ nunc quam maxime fugio*.

507. 508. Εἰ τοὶ δοκεῖ σοὶ, χρὴν μὲν οὐ σ' ἀμαρτανεῖν

Εἰ δ' οὐν, πῶς μοι δευτέρα γὰρ ἡ χάρις] Recte se habent vulgata, neque mutatione ulla opus est. Εἰ τοὶ & Εἰ δ' οὐν sibi mutuo opponuntur. Si hæc tua quidem est sententia, ut scilicet de remedio malis tuis adhibendo amplius cogitare non debeam, necesse erat te hoc peccato non jam implicari, atque hoc quidem imprimis optandum, πρῶτη χάρις fuisset; quandoquidem vero res aliter ceciderit, obsequere mihi, & quæ e re tua sint sine faciam; & hoc δευτέρα erit χάρις.

537. Βούταν φονὸν Ἑλλὰς ἀξεῖ δὴ] Το δὴ manifeste est assumentum a Correctore nescio quo interpolatum ad explendum metrum, quod tamen æque ac structuræ nitorem corrumpit. Cum enim ἀξεῖ pri-

mam proculdubio corripiat, ionico a maiore trimetro brachycatalecto oppositum habes profodiacum. Rectius metro cavebis si mecum legis,

Βούταν φονὸν Ἑλλὰς ἀξ' ἀξεῖ.

V. 554. Metrum postulat ut legatur ὦ τλαμῶν. Nominativum autem pro vocativo interdum apud Atticos poni notum est.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 273. lin. 2. pro ἡκεὶ γὰρ, lege ἡκεὶ χάριται.

300. lin. 4. pro ἐκείνου, lege ἐκείνων.

304. lin. 3. pro πλὴν, lege πρὶν.

320. lege ὁ Θησεύς εἰς σέ ἡμᾶρτεν.

329. lin. 7. pro χρησμούς, lege χρεῖσμα.

330. lege ἀν μὲν ἡ στήλην.

331. legendum videtur μηχανησάσαι βουλευούσαι.

347. lin. 1. lege ἀγνοουσι.

362. lin. 2. pone commatis notam post το συμβᾶν, & eandem dele post χετλιαστικόν, quod conjungi debet cum ω.

Ibid. lin. 6. lege οἰκίστατα δια μέσου.

Ibid. lin. 7. pro ἀναρτήσαι, lege ἀπαρτήσαι.

375. lin. 15. pro ὅποτε παχεῖ, forsan legendum ὅποτε πασῆς.

386. lin. 6. pro ἡδὴ lege εἰδὲ.

388. lin. 4. μόνον οὐ κατὰ φύσιν, dele το οὐ.

408. forsan legendum ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἐπιζηλωθῆναι.

418. forsan legendum παρὰ φύσιν ἐλεγχοῦν διδοικυῖαι τῇ νύκτι.

443. lin. 3. pro ἀνείται, lege ἀρνεῖται.

462. lin. 1. pro ἕως, lege ἐχοντας. Ex abbreviatione quadam perperam intellecta ortum esse mendum verisimile est.

473. lege καὶ λέγει κρείσσω δαίμονων.

480. forsan legendum διανονδεῖν περὶ πνός.

492. lin. 2. pro ὁλοσέει, forsan legendum γινώσκει, & pro εἰδαδης, quæ vox est nihili, εἰδαδός.

507. lin. 3. pro αὐτοῦ, lege αὐτῷ, præeunte editione Stephaniana.

541. lin. 9. pro ὀρώμεν, lege ἐρώμεν.

545. lin. 16. pro ἐπαθλον, lege ἐπαθλου.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 574. Φημα, rumor. & similiter v. 579. φησι, sermo. & v. 586. γερωνειν pronunciare. Ut hujus autem versiculi constet metrum, & antithetico respondeat, leviter corrigendus est ad hunc modum

Φημα, ω γυναι, φρενας επισυτος;

Versus enim est asynartetus ex duabus penthemimeribus trochaicis. Porro excidit hinc versus qui antistrophico quinto respondebat, quique, si in re adeo incerta conjicere fas sit, exclamationem aliquam Phedræ continebat.

586. Γερωνειν οπι] Sententia est, Sonum quidem audio, verba tamen certo reddere non possum. Musgravius codicum quorundam auctoritatem secutus edidit ὅπᾳ, sed minus, ut opinor, recte: ὅπᾳ enim significat ubi, quo, quomodo, quorum neutrum hujus loci sententiæ convenit. Quod autem allegatur in Scholio ab eo allato, scilicet ὅπᾳ pro ὅποιᾳ per contractionem poni, Grammatici imperitissimi est somnium. Addi potest, verbum εμολε, si ab ὅπᾳ penderet, iterum repetitum iri non esse verisimile, quia nihil tunc in eo emphaticum concipi posset.

606. Dawesius Miscell. Critic. p. 222. hanc regulam velut certam tradit, "sermonis nempe rationem exigere ut vocolæ ου μη, vel cum futuro indicativo vel cum aoristo altero formæ subjunctivæ, construantur." Quod si hanc regulam revera obtinere credimus, ad hunc modum reformatus erit hic versus,

Ου μη προσποιεις χειρα, μηδ' ἄψεις πεπλων.

608. Lege φησι.

657. Εἰ μη γὰρ ἔρχοις θεῶν ἀφρακτος εὐρεθην] Musgravius putat θεῶν ἀφρακτος eodem modo dici quo apud Sophoclem in Ajace ἀφρακτος των φίλων. Nollem hæc viro docto excidisse. ἀφρακτος των φίλων est amicorum auxilio & munimine destitutus. Quodnam autem in hac re deorum auxilium sperare poterat Hippolytus, ut hoc sibi defuisse queratur? θεῶν proculdubio cum ἔρχοις connectendum est. θεῶν ἔρχοι phrasis est tritissima. Pindar. Olymp. vii. 119.

θεῶν δ' ἔρ-

κεν μετὰ γὰρ παρφαμεν.

661. Συν πατρὶ μολων ποῖ] Recte ex MSS. πατρός edidit Musgravius; nam quod dicit Barnesius, ultimam του πατρὶ produci posse litera μ sequente, meræ sunt nugæ.

700. Εἰ δ' ἐν γ' ἐπράξα, καρτ' ἀν ἐν σφοδρῶν] Linguae indoles omnino scribendum postulat

Εἰ δ' ἐν γ' ἐπράξα, καρτ' ἀν ἐν σφοδρῶν.

V. 724. Χο Εὐφημος ἰδι. Φ. Καὶ σὺ γ' ἐν με νοθετεῖ.] Quid in vulgata lectione Marklandum offendere potuit haudquaquam assequor. ἐν νοθετεῖ aptissime respondet τῷ εὐφημος ἰδι. Conjecturæ ejus, ἐν με νοθετεῖς, & μη με νοθετεῖ, expendenti vix appositiores, credo, deprehenduntur.

734. Recte hunc versum in duos dividit Musgravius, sed eorum alter ab antithetico prorsus diffidet. Revocanda igitur est prius vulgata scriptura,

Ἀγέλασιν θειῶν anapæstica penthemimeris,

versus etiam tres proxime sequentes rectius ab eodem constituuntur; quantum ab hoc optime restituit Marklandus.

746. Τεθμονα κυρῶν οὐρανον] Legendum videtur κύραν, nam κυρεῶ primam corripit. Verte, In terminum venerandum cæli incidens. Cæteroquin nihil muto, quanquam silentio haud prætereundum duco, me verbum κυρεῖν genitivo aut dativo sæpius, accusativo vero nunquam, quod meminerim, junctum deprehendisse. Quod enim locum attinet in Æschyli Sept. ad Theb. v. 705. vide quæ ibidem adnotavimus.

760. 761. 762. Non aliam reperio rationem quæ horum versiculorum metra cum antitheticis conciliari possint, nisi utraque ad hunc modum constituas;

Ἐπῆατο κλεινας Ἀθηνas, trochaicus dimeter acatalectus

Μουνοχου δ' ἐπ' ἀκταισιν pherecrateus

Ἐκδυσσαντο πλεκτας antispasticus hemiholius

Πεισμάτων αρχας, dochmaicus:

& in antistrophæ

Δαιμονα συγρον καταδυσ-

θεσα, των τ' ευδοξον αν-

ταρουμένα φαμαν,

Ἀπαλλασσυστα.

763. Cave Marklando auscultes suadenti delendam præpositionem ἐπ, hoc enim pacto metrum respondebit quidem, sed minus accurate respondebit antithetico. Prima enim dipodia est epitritus quartus, qui hic pentasyllabus est, in antistrophæ quadrisyllabus.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 569. lin. 9. pro ἱππολυτῶ, lege ἱππολυτον.

597. lin. 9. pro ἐννοιας, lege εὐνοιας.

625. lin. 3. pro θυσια, lege ουσια.

Ad v. 634. lin. 3. pro *σερχει τα κεχαρισμένα*, lege *σερχειν ει τα κεχαρισμένα*.

638. lin. 2. pro *φης*, lege *φησι*.

642. lin. 22. pro *σκεπει*, lege *σκεπεν*. Paullo ante pro *συκομωρος* editio *Stephaniana* habet *συναμωρος*. Ambæ sunt voces nihili.

654. lin. 1. pro *μελλων*, lege *μελλω*.

Ad v. 657. lin. 2. forsan legendum *μην χαλαρασιν ποιουσι*.

695. lin. 2. pro *εννοιαν*, lege *ευνοιαν*, & lin. 7. pro *εννοιας*, lege *ευνοιας*.

724. lin. 2. lege *εκεινη*.

732. lin. 9. pro *απολαμων*, lege *απολαμειν*, & lin. 11. pro *επισαντες*, lege *επισαντος*, & lin. 12. lege *οικειως τοις πεπραγμένοις*.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 801. Lege *φης*, & similiter v. 995.

814. 815. Ita potius hos versus constituendos censeo;

Αι, αι, πολμας, ω βιαιως θανουσ',

Αγοσιw τε συμφορα, σαι χερσ

Παλαισμα μελεας,

asynarteti sunt ex dochmaicis, ut & sequentium plerique. Hoc autem metri genus ad fubitas & violentas animi perturbationes, ex calamitate aliqua atroci & improvisa ortas, exprimendas adhiberi solet, & mire accommodatum est. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Oedip. Tyr.* v. 1361.

817. Concinnius erit metrum & ad ceterorum normam accuratius si, ejecto *τω ω*, cetera *Musgravium* secuti, rescribamus,

Ω μοι εγω παιδεων, ων επαδον ταλας.

818. Asynartetus est ex basi antispastica & dochmaico, ut & v. 821, 822.

820. *Κηλις αφρατος*, Verte ad mentem *Scholiasæ*, *Macula improvisa*.

821. *Κατακονα μεν ουν αβιωτος βιος*] Calamitatem illam improvisam quam lugebat Theseus *βιον* appellari valde durum videtur. Veriorem igitur existimo lectionem quam agnoscunt *Scholiasæ* & etymologici magni Auctor, *βιον* scilicet, quæ vox a *κατακονα* pendere intelligenda est. Verte, *Vitæ profecto subversio plane intoleranda*.

826. 827. *Τινα λογον ταλας, τινα τυχαν σεθεν*

Βαρυποτμον, τλημον, προσαυδων τυχω;] Verte,

Quale responsum, miser, qualem fortunam infelicem, te compellans, a te, o misera, invicem accipio?

832. 833. Ita etiam hi versus constitui debent,

Τυχαν, δαυμονων αμπλακισι των

Παροιδεν πνος.

867. *Επεισφerei θεος χακων' εμοι μεν ουν*] Versus iambicus est senarius; metrum igitur requirit ut veterum editionum scriptura, *χακων*, revocetur. Ita constructio erit *εκδοχαις χακων*.

868. *Προς το κρανδεν*, Verte, *Præter id quod peractum est*, nempe mortem Phedræ.

V. 868. 869. Ita constituendi sunt hi versus ex dochmaicis similiter constantes,

Αβιωτος βιου

Τυχα προς το κρανδεν ειη τυχειν

Ολημενους γαρ ουκετ' οντας λεγα &c.

872. *Προς γαρ πνος*] Verte, *Alicunde enim venientem*, id est, a Theseo, in cujus vultu jam signa iræ effervescentis cernebat Chorus.

881. *Κακων αρχων*, *Malorum præcursorem* vel *præsigium*.

883. 884. Ita hi versus constituendi,

Καδεξω δυσεκπερατον, ολον, asynartetus ex dochmaicis

Ολον χακων' basis iambica

Ω πολις, πολις. penthemimeris trochaica.

887. 888. 889. *Αλλ' ω πατερ Ποσειδον, ας εμοι ποτε*

Αρας υπερου τρεις, μια κατερραται

Τουτων εμω παιδ'] *P. Brumoy*, pro more

ingeniorum Gallicorum cuncta exaggerare amantium, hæc ita interpretatur quasi diceret Theseus, *se Neptuno condonare duarum aliarum precum quam sibi promiserat adimplentionem, modo hanc unam contra Hippolytum celeriter, ac intra diem, exaudiat & impleat*. Quæ omnia a mente Poetæ prorsus sunt aliena.

912. 913. *Η γαρ ποδουσα παντα καρδια κλυειν*

Καν τοις χακοισι λιγνος ουσ' αλισκεται] Nihil in-

novandum, hæc enim a versu præcedente plane pendent. "Ideo scilicet calamitates coram amicis silentio non premendæ, quia ea indoles est hominum ut in rebus quidem omnibus cognoscendis sint curiosi, in rebus vero amicorum adversis longe avidior curiositas illa atque impensior deprehenditur."

923. *Αλλ' (ου γαρ εν δοντι λεπουργεις) πατερ,*] Optime se habet vulgata scriptura, neque enim falsum est, prout objicit *Marklandus*, Theseum *λεπουργειν*, subtilis disquisitiones occupari, sed omnino verum. Nam quid aliud est nisi disquisitio subtilis oratio ejus proxime præcedens, ubi a filio circa calamitatem

quam deplorabat blande ac reverenter interrogatus, de re ipsa ne responso quidem eum dignatur, sed in generaliore de rerum humanarum conditione disceptationem ἀπροσδιόντως (ita enim Hippolyto falsæ accusationis ignaro videri necesse erat) excurrit. *Marklandi* autem emendatio sententiam prorsus corrumpit; Hippolytum enim pronunciare facit, *nunquam fas esse subtiliter differere* quod certe haudquaquam verum, cum ille tantum patrem monet eum tempore parum opportuno hoc facere.

930. Ως, *ita*. Ad ἐξελεγχτο autem repetenda est e sequentibus particula αν.

932. 933. Αλλ' η' τις εις σον ους διαβαλων εχει φιλον, νοσουμεν δ' ουδεν οντις αιτιοι.] Hos duos versus interrogative dici existimo. Non enim ideo obstupefcere sibi visus est Hippolytus, quod æqualium forsan aliquis eum apud patrem calumniatus esset, sed quod patrem iracundia contra eum intumescens clare cernebat, iræ vero causam prorsus ignorabat. Retinenda est igitur scriptura olim edita, Αλλ' η', *Nunquid*.

935. Παράλλωποντες, *A solito discrepantes*.

938. Ει γαρ κατ' ανδρος βιοτος εξογκασεται] *Musgravius* ex codicibus suis edidit βιοτον, quam vero sententiam ex lectione illa elicit conjicere nequeo. Mihi verissima videtur vulgaris scriptura; Verte, *Quod si ut homo homini succedit ita vitæ quoque artes accumulari contigerit*.

944. Εξελεγχεται, *convincitur*.

987. Καλινους reperitur etiam apud Plutarchum de Educand. Liberis. p. 6.

993. An magis perspicua sit *Marklandi* conjectura Ουκ αντιλεξοντ nescio, vulgata certe lectio Κ' ουκ αντιλεξοντ' magis est emphatica.

998. Απαγγελειν κακα, *Nuncia inbonesta perferre*.

999. Ανδουπουρζειν contra-ponitur τω απαγγελειν. Verte, *In gratiam nunciorum istorum turpem præstare operam iis qui ea utuntur*.

1007. Ει δη το σωφρον τουμον ου παιδει σ' ισως] Recte & ex codicum partim auctoritate reposuisse videtur *Valckenar*. ad *Phœniss*. 1001.

Κ' ει μη το σωφρον τουμον ου παιδει σ' ισως.

1028. Ητ' αν γ' ολομην] Omnino legendum Ητ' αν γ' ολομην, id est, Ητοι αν. Vide infra ad *Alcest*. 642.

1029. Lege αλητευων, aliter non constabit metrum.

1034. 1035. Εσωφρονησεν, ουκ εχουσα σωφρονειν,

Ημεις δ' εχοντες, ου καλως εχρωμεθα.] Multum de vera hujus loci sententia eruenda se torquet *Musgravius*, sed, ut opinor, frustra. Hoc, ni fallor, vult dicere Poeta; *Illā casta & pudice existi-*

mata est, cum pudicitiam revera non habuerit, nos vero qui habemus, infelici successu ea usi sumus. Similem loquendi formulam in hac ipsa Tragedia agnovit *Musgravius* ad v. 709. edit. suæ, ubi κακτημεθα interpretatur *sortimur*, id est, *sortiti esse putamur*.

V. 1039. Ος την εμην πεποιθεν ευορκησα] Proculdubio legendum est, juxta veteres editiones ευορκησα, cum Chorus, cui respondet Theseus, juramenti tantum, ut validissimi innocentiae argumenti, mentionem faciat, & hoc fundamento totam Hippolyti causam niti existimare videatur. Ceterum ευορκησα apud neminem Lexicographorum reperitur; sed ut demus mores suaves & mansuetos voce illa designari, præjudicio tamen a moribus suis defuncto non tantum confidebat Hippolytus, ut non sanctissimo etiam jurisjurandi testimonio innocentiam suam comprobare necesse censeret, adeoque ad hoc præcipue respexisse Theseum credere par est.

1062. Ου πειθιμ' αν, *Non obediēter me gererem*.

1078. 1079. Ειδ' ην εμαυτον προσελεπειν εναντιον

Στανδ', ως εδακρυς, οια παρομεν κακα] Ως

εδακρυς, *Quemadmodum defleo*. Nihil autem hic obscuri video; Hippolytus calamitatibus adhuc prorsus inexpertus dolorem suum velut rem novam & miram contemplatur. Hinc oritur ei votum, ut ipse sibi spectaculum fieri possit, adeoque dolorem suum non sentiat tantum, sed & videat. Annon aliquid exquisiti nimis habeat hæc εναντιον aliae prorsus res est considerationis.

1105. 1106. Συνεισιν δε πν' ελπιδι κευδαν

Λειπομαι] Ni vim orationis structuræ inferas, nunquam efficies ut ελπιδι a verbo λειπομαι

pendere possit; cum participio κευδων ut connectatur omnino est necesse. Sententia est, *Et cum spem conceperim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spe ista rursus frustror cum in fortunas & facta mortalium intueor*.

1121. Παρα δ' ελπιδα λυατω] Nulla est hic tmesis, ut putat *Barnesius*, sed ελπιδα a præpositione παρα pendet. Verte, *Præter expectationem autem res evenire video*.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 776. lin. 4. lege εξαγγελον.

883. lege δυσπαλλακτον.

892. lin. 2. lege εχεις.

894. lin. ult. lege παρεβολων. Totum vero hoc Scholium in vocem διατερα a *Barnesio* ex Eustathio ex-

excerptum, & pessimo exemplo hîc interpolatum est.

Ad v. 953. pro κατὰ τῶν ἐδομένων, forsan καὶ τῶν ἐδομένων.

970. pro καλεῖται ἀρχοντας, forsan καλεῖται ἀρσένας.

Ad v. 971. lin. 2. pro σφην, lege σαφν.

1065. pro περὶ λόγους, forsan παραλογας.

1119. lin. 2. lege τὸν βιον.

1140. lin. 1. pro ἀμειλῆσονται, lege μελῆσονται, vel ἐπιμελῆσονται.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 1153. Nequicquam multum sibi faceffit negotii *Barnesius* circa modulum ultimæ syllabæ hujusmodi accusativorum, ὄντια, ὄρφια, & similibus. Accusativi enim isti Attici ultimam semper producunt, analogiam nimirum genitivorum sequentes quod luculenter, ut solet, ostendit *Clark.* ad *Homer. Iliad. A. v. 265.*

1185. Μὲν τοι, autem.

1199. Τὸ περὶ τῆς γῆς, Verte, *Ultra hanc regionem.*

1200. Πρὸς Πόντον ἡδὲ κείμεν Σαρονικόν] Frustra omnino locum hunc sollicitat *Marklandus*, nec minus infeliciter ἡδὲ pro ἡδὲ substituit. Quinque ex Poeta nostro allatis exemplis conjecturam suam fulcire nititur, quorum ne unum quidem ad rem. In omnibus enim τὸ ἡδὲ de re aut persona præsentī usurpatur: sed nulla mutatione opus est; ἡδὲ est, *jam tandem.* Respicit scilicet famulus quod modo dixerat τὸ περὶ τῆς γῆς, & eam itineris partem quam jam confecerant.

1222. Ἀγῆσας δέμας, Verte, *Loris circa corpus suum contortis.* Hippolytus enim ut efficacius equos in potestate contineret, habenas circa proprium corpus complicaverat. Hoc est quod infra magis expresse dicitur ἡναισιν ἐμπλοκαῖς, & δέμας δυνήτοτον δεδεῖς.

1217. Κρείσσον δέμας δερμάτων ἐφαίντο] Nihil immutari necesse est. Sententia est, *Monstrum forma adeo horrenda fuisse ut ne aspectum ejus quidem sustinere possent.*

1237. Δυσέξινυτον. Rescribendum opinor Δυσέξινυτον. Quali enim analogia Δυσέξινυτον, ab ἡνυται præterito perfecto passivo verbi ἡνυῖν penultima brevi derivatum, syllabam eandem producere possit non video.

1245. Τριτῶν ἡμῶν, Verte, *Señilium lororum*, non *fratiorum.* Τριτὸς solenne est epitheton τοῦ ἡμῶν. Ita *Sophocles Eleëtr. v. 549.*

οὐ δ' ἐλάσσεται

Τριτοῖς ἡμῶν.

1268. 1269 Σὺ τὰν θεῶν ἀεικλίον φρονῶ

καὶ βροτῶν ἀγῶν] Pessime hæc vertuntur

a *P. Brumoy, Tu, Venus, animum deorum atque hominum immisericordem reddis.* Hoc inde profectum puto, quod ita hanc Chori cantilenam magis τοῖς ἀποκειμένοις accommodatam fore credidit, si immitem Thesei erga filium animum, amoris, quo erga Phedram ille tenebatur, imputare visa fuerit. Sed non eousque curiosi erant Poetæ Tragici veteres. Satis illi se suo officio functos esse existimabant, si generaliori dramatis argumento Chorica ista conveniebant; prout norunt qui illos vel perfunctorie triverunt. Ita hoc in loco de quo agitur, oratio Chori de suprema Veneris potentia, quæ animos deorum indomitos atque hominum huc vel illuc pro arbitrio ducit & flectit, optime argumento hujus dramatis generali convenit, cum omnes calamitates & infortunia quæ in eo celebrantur, Veneri, propter numen suum spretum Hippolyto infensæ, diserte tribuuntur.

V. 1288. 1289. Ψευδοὶ μὲν τοῖς πειθεῖς ἀλοχῶν

ἀφῶν]

Mirum est quantum & quam frustra se torquent hîc *Æmylius Portus* & *Barnesius* circa vocem ἀφῶν. Neutri tamen suboluit veritas, licet nihil sit, ut mihi videtur, magis obvium. Accusativus est enim pluralis & a πειθεῖς regitur πειθεῖς ἀφῶν, *Persuasus falso uxoris testimonio ut crederes incerta & non apparentia.*

1343. Νεαρὰς anapæstus est. Quid autem proficimus vocem hanc pronunciando quasi dissyllaba esset ac spondæus, prout suadet *Marklandus*, haudquam assequor.

1347. *Marklandus* reponit κατὰ τὴν πῆλιν, manifesto metri periculo. Quanquam enim acutissimi *Clarkii* observationem in Not. ad *Homer. Iliad. B. v. 527.* traditam, vocalem scilicet brevem, sequentibus duabus consonantibus a quibus syllaba inchoari possit, interdum corripi, verissimam esse existimem, eam tamen eousque tantum valere puto, ut ratio hujusmodi anomaliarum si quando occurrunt reddi possit, non vero ut ejus prætexu talia pro lubitu, nullo exemplo comprobata, contra codicum

cum

cum auctoritatem, ipsi ultro in veterum scripta ingeramus. Hoc enim si concedatur, regula illa altera de vocalibus positione productis maxima ex parte irrita atque inutilis evadet.

V. 1353. Σφακελος recte vertitur *Spasmus*. Bis hac voce utitur *Æschylus*, *Prometh. Vinc.* v. 877. ubi *Scholias* interpretatur Σπασμος του εγκεφαλου, & ibid. v. 1044. ubi *Scholias* exponit per συντονον κινησιν. Hefychius Σφακελιζει, κινει δεινως, οδυναται, σπα, διασπαται, αλγυνεται. Σφακελος, η αμετρος οδυνη. Suidas Σφακελισμος, παραπληξια. ζινεται δε εκ του σφακελισμου και σπασμος.

1360. Δεξια non substantivi casu recto poni accipiendum est, tunc enim, cum ultimam certe producat, non constabit metri ratio, sed adjectivi casu quarto plurali, id est, κατα δεξια, *Quisnam lateri assistit a dextra?*

1374. 1375. Quanquam hi versus partem non faciunt systematis anapæstici, quod v. 1369 terminari cum *Musgravio* existimo, at anapæstici tamen certe sunt, & recte fecit *Marklandus* quod ad anapæsticorum normam eos restituere fategit, quanquam haud satis feliciter, ut mihi videtur ei cessit conatus. Nihil enim languidius esse potest τῷ με post δυσδαιμονα iterato. Forsan scripserit Noster

Προσπαλλυτε μ', ολλυτε δυσδαιμονα

Τονδ'. αμφοιτομον λογχαε τραμα.

1361. Προσφορα μ' αιρετε, συντονα δ' ελκετε] Absurde *P. Brumoy* locum hunc ita interpretatur, quasi Hippolytus jubeat ut famuli ipsum e conspectu patris asportent, cum nihil magis cordi ei esse debuerit quam in patris conspectum venire, & ei suam innocentiam persuadere; si nullam aliam ob causam, saltem ut honore funeris & justis exequiis frueretur, quæ res adhuc a patre pendebat, ut fa-

tis clare innuitur v. 1263. 1264. Το συντονα autem verti debet, *æqualiter*, juxta *Scholias* interpretationem, non *celeriter*, juxta Interpretem vulgarem.

V. 1379. 1380. Μιαυφονων τε συγγονων

Παλαιων προγεννητορων] Plene distin-

guendum censeo ad finem versus præcedentis. Hos autem duos versus ordinem inter se mutuo commutasse existimo, ut qui nunc prior legitur alterum revera subsequi debeat. Porro per παλαιους προγεννητορας designari puto Pelopem Hippolyti per Æthram & Pitheum abavum, Tantalumque avum; per μιαυφονους συγγονους Atreum & Thyestem.

1392. Ανεκουφιδην δεμας non verti debet, *levatus sum corpore*, juxta vulgarem Interpretem & *P. Brumoy*, sed *attollebam corpus*, honoris scilicet gratiâ.

1393. Ες' εν τοποισι τοιςδε γ' Αρτεμις δια;] Dele interrogationis notam, quæ a *Basiliensi* etiam, *Comeliniana*, & *Musgraviana* abest; hoc enim affirmative dicitur, quanquam *Barnesum* sequitur *P. Brumoy*.

1402. Τιμης εμεμφοθη, subaudi ενεκα. *Indignata est Honoris gratiâ*, a te scilicet non redditi.

1403. *Musgravius* codices quosdam non, ut videtur, optimos secutus, pro ωλεσ' ηδημαι edidit ωλεσεν μια, non sine metri subversione, μια enim ultimam corripit. Revocanda igitur est vulgaris scriptura. Altera forsan orta est ex Librarii acumen captantis ingenio.

1450. Lege φης.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1164. l. 1. pro αυτω lege αυτω.

1235. l. 4. forsan legendum αμαξηνδοναι οχου.

NOTÆ IN ALCESTIN

EX EDITIONIBUS

BARNESIANA ET MORELLIANA.

IN ACTUM PRIMUM.

V. 18. ANEIN *προ κεινου, μηκετ' εισοραν φαιος*] Nequaquam sollicitanda est vulgata lectio, recte enim se habet. Subauditur scilicet *εστε*, ut constructio sit,

ωστε μηκετ' εισοραν φαιος.

32. Αφορισμοι, rectius *Buchananus, Abolens.*

50 *Κτεινιν εν αν χρη' τουτο γαρ τεταγμεδα.*] Versus hic interrogative accipiendus.

59. Πως ειπας; *αλλ' η και σφος λεληιδας αν;*] Rectius hunc versum vertit *Buchananus,*

Quid? tu Sopheistes insciis nobis eras?

89. Systema anapæsticum terminatur v. 86. Hic autem versus cum tribus sequentibus anapæstici non sunt, nec ad anapæsticorum formam redigi possunt nisi conjecturis & interpolationibus temerariis plus æquo indulgeatur. *σαπζεται* quidquid dicat *Morellus* primam certe corripit, rationem autem quâ ostendere conatur eandem produci etiam posse me non capere agnosco.

93. Iterum anapæstica sunt quæ v. 97. terminantur.

94. *Φραυδης*, Recte *Barnesius, Evanuit*, non, *evanuisse*.

95. Ita hic versus inter semichoros dispartendus,

Ημ. Ποδιν; Ημ. ουκ αυχα. Ημ. τι σε θαρσυνει;

Verte, Sem. Unde hoc dicis? Sem. Non inania edo.

Sem. Quo fretus indicio?

101. Et hæc anapæstica sunt usque ad v. 109 inclusive.

104. Anapæsticus in trochæo definit; rescribendum igitur

Και μιν ημαρ τοτε δι κυριον.

V. 106. 107. Hi duo versus eidem semichoro tribui debent.

110. Periodicus est catalectus.

116. Versus syllaba una antithetico brevior est; nulla enim analogia efficitur ut *αποτμος* primam producat. Forsan scribendum

Ψυχαν' μορος γαρ αποτμος οϊ

Πλαθει

Fatum enim infelix ei appropinquat.

118. Penthemimeris est trochaica. Το πνα autem nunquam, credo, primam producit, quod nec in hoc loco necesse est; neque enim requiritur ut pes pedi, satis est si metrum metro respondeat.

130. 131. Horum versuum prior duabus syllabis excedit, alter unâ mancus est; ita autem ambo facile restitui possunt,

Παντ' ηδη τετελειω βασιλευ-

σιν, παντων δε θεων επι βαμοις.

141. *Kirchmannus* de Funeribus lib. 1. cap. 12. *Sopinius* ad *Hesychium* voce *προναπης*, & *Potterus* *Archæol. Græc.* lib. 14. cap. 3. tom. 11. p. 285. *mortuos* a Græcis *προναπης* vocari tradunt, quod solebant ex penitioræ ædium parte produci, ac in vestibulo, id est, *προναπη*, collocari; omnesque hunc tantum ex *Euripide* locum ad hoc probandum adducunt; sed frustra, at opinor. Non enim *mortua* adhuc erat *Alcestis* nec *producta*, sed, ut recte hanc vocem interpretatur *Scholias*, *εις θανατον προγεγενηα*, id est, *morti propinqua*. Primario quidem & proprie is *προναπης* dicitur qui corpore *præno* ad terram fertur, & in hoc sensu vox hæc apud *Æschylum*

Agam.

Agam. v. 242 usurpata reperitur. Inde, quia moribundi virium defectu terram petere solent, ad hos etiam designandos translata est. Non igitur *moribundos* sed *moribundos* hac voce significari solere dicere debebant auctores isti. Infra v. 184. eodem sensu vox hæc iterum occurrit.

V. 149. *Γυν τ' αριστ]* Recte pro *Γυν γ'* *Barnesius* edidit *Γυν τ'*, cum jam præcesserit particula *γ*.

148. *ἴσα νυν*, recte *Barnesius*, *Sciat nunc illa*.

174. *Lege δὴ δακρυσε*.

176. *Οὐ θνησκω περ]* Vix possum non assentiri *Valckenari* reponenti *οὐ θνησκω γ' ὑπερ*. Illum vide ad *Phœniss.* 1336.

185. *Πολλὰ ἐπετραφῆ*, Circa res plures versata est.

202. *Παρεμὲν δὲ χεῖρος ἀδλιον βαρος]* Nemo ex Interpretibus sensum hujus loci satis assequutus est. Nam illud *χεῖρος ἀδλιον βαρος*, nec a præcedente *παρεμὲν*, ut puto, regitur, nec a præpositione *κατα* subintellecta (hoc enim si esset Poeta *χειρῶν*, non *χεῖρος* posuisset) sed per appositionem subjungitur. Verte, *Corpore autem resoluta, miserum scilicet Onus manus Admeti*. *Alceſtis* eleganter dicitur *Onus manus*, quia languida prorsus & deficiens *Admeti* omnino manibus sustinebatur. Vide v. 19. & 199.

208. *Πάντες*, *Subditi omnes*; non enim ex famulis *Admeti*, sed e senibus *Pheræis* ejus subditis, constabat Chorus.

214. Ionicus est a majore dimeter hypercatalectus.

223. *Καὶ παρὸς γὰρ τοῦδ' ἐφευρε]* Verbum *εὐρισκω* genitivo jungi solere haud mihi constat; legendum igitur potius crediderim *τοῦδ' ἐφευρε*.

224. 225. Ita potius hos versus constituendos censeo,

Καὶ νῦν αὐτίκῃς ἐκ θανάτου anapaesticus dimeter

Γένου φονίον τ' epitritus primus pentasyllabus pro basi antispaſtica

Ἀποπαυσὸν ἀδαν penthemimeris iambica.

V. 226. Hic versus in duos dividendus est,

Παί, παι, φευ, φευ, spondaicus dimeter

ἰω, ἰω, παι φέρτος periodus.

227. Antispaſticus est ex duobus epitritis primis & bacchio.

228. Similis est ex antispaſto dijambo & pyrrhichio vel iambo propter *ἀδιαφορον*.

233. Asynartetus est ex penthemimeribus trochaica & iambica.

236. 237. Ita hi versus constituendi

Ταν ἀριστὰν γυναικα, periodus catalectus

Ματαίνομεναι νοστὴ κατὰ γὰν antispaſticus ex duobus epitritis primis

Χθονίον παρ' ἀδαν penthemimeris iambica.

241. *Ἀμπλακῶν* penultimam corripit; lege igitur ut constet metrum *ἀμπλακῶν*.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1. lin. 13. pro *Ἀναξανδρίδης* legendum *Ἀλέξανδρίδης* probat *Hemsterbuius* ad Polluc. lib. 9. §. 59.

2. lin. 9. *Ἀνεστησε* pro *ἀνέστη*, & lin. 14. *τοὺς Φινειδᾶς* pro *τὰς Φοινιστᾶς*, & lin. 15. *τὰς Προϊτοῦ θυγατέρας* pro *τὰς Κροίσου θυγατέρας*, recte reponit *Hemsterbuius* ad Lucian. Tom. 1. p. 236.

51. lin. 2. lege *ἐν πῶραις*, & lin. 14. *δὲν ἐν*, & dele ibidem *ἐπ*, quod nec in *Stephaniana* comparet.

56. lin. 4. legendum videtur, *ἐν τοῖς αὐτοῦ δεινύται*.

57. lin. 2. lege *γέροντας εἰς θανάτων*.

195. lin. 6. 7. lege *ἀνέπλησα*.

208. lin. 2. lege *παριστᾶται*.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 242. Periodus est.

253, 254. Ita potius constituendi hi versus ut sint omnes iambici,

Νέκυων, δὲ πορθύμευς

ἔχων χεῖρ' ἐπ' κοντὴν, Χαράν

Μ' ἢ καλεῖ. τί μέλλεις;

Quibus in antistropha respondeant,

Νέκυων ἐς οὐλάν,

τῇ ὀφρῶσι κυανᾶν γασ

βλέπων πῆρωτος Αἰδᾶς.

266. Penthemimeris est trochaica.

V. 278. *Ἐν οἷ δ' ἐστὴν καὶ ζῆν, καὶ μὴ]* Rectius *Buckhamius*

pendet ab una

Te mea mors ac vita.

289. *Ἦους ἔχουσα δὴρ]* *Juventutis flore adhuc vigens*. Analogiam scilicet quam *aurora* ad diem, *juventus* habet ad *hominis aetatem*.

294. Ut constet metrum rescribendum est *φιμύσων* præeunte *Anonymo* in *Observ. Miscell.* in *Auctor.* Tom. II. p. 198.

296. *Κ' οὐκ ἂν μόνωδεῖς σὺς δαμαρτος ἔσενε]* *Valckenarius* ad

ad Phœniss. 761. ut incommodum vitetur particulæ καὶ ter in trium versuum continuorum initio repetitæ το καὶ hinc eliminandum censet. Mihi fa-
teor minime displicet repetitio ista, amorâ autem particulâ, hiulca plane & elumbis evadit orationis structura.

V. 302. Δικαία accusativus est pluralis.

312. Ον καὶ προσεειπε, καὶ προσερεθη παλιν] Recte *Barnesius*; *Quem jam affatus est, & a quo compellatus est vicissim.*

313. Κορευθησθ, recte *Buchananus*, *In virginali statu educaberis.*

314. Παιας τυχευσα συζυγον τῷ σῷ πατρί] *Barnesius* recte vidit τῷ σῷ πατρί a συζυγον non a τυχευσα pendere.

316. Διαφθειρη γαμοις, *Nuptiarum spem frustratur.*

321. Οὐδ' ἐς τρίτην μοι μῆνος ἐρχεται κακόν] *P. Brumoy* ad hunc locum adnotat, in more fuisse apud Athenienses, ut credita solvi deberent primo mensis die: verisimile autem esse, creditores mitiores moram debitoribus indulgisse duorum vel trium dierum, ita ut non nisi tertio mensis die debita exigerent.

326. Προ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἄξιμα] Recte *Barnesius* edidit οὐχ ἄξιμα, prout & *Buchananum* quoque legisse certum est. *Scholias*tes, etsi alteram memorat lectionem, hanc tamen calculo suo comprobant. Quod ad locum ex Oreste a *Morello* allatum attinet, ibi quoque codicem *MStum* habere οὐχ ἄξιμα testatur *Barnesius*, quam lectionem & veriorē esse mihi persuasum est.

334. Τὰνδ' οὐκ οὐκ, recte *Barnesius*, *Horum fruitionem.*

338. Σπῆραν μὲν ἢ μ' ἐπικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν Πατέρα] Prorsus a scopo aberravit *Dan. Hein-
sius*, cujus *Exercit. Sacr.* hic laudat *Barnesius*, cum εἶπεν & ἐχθαίρειν reddi debere contendit, secundo loco habere, non autem odio prosequi, quod ex infra dictis v. 636 — 642. 662 — 668. 734 — 738. manifestissime constat. Pejus tamen & mirum in modum lapsus est, cum illa, λογῶ γὰρ ἦσαν οὐκ ἐργῶ φίλοι, ita vertit, ut quos diligam verbo tenus, in quo tamen non assentientem habet *Barnesium*, quippe meliora edoctum.

355. Μ' εὐφραίνεισιν ἀν, oblectes me.

361. Οὐδ' οὐπὶ καπνὴ ψυχροπομπῆς αὐ Χαίρων Εἶπον] Pro αὐ recte reponit *an Valckenar.* ad *Eurip. Phœniss.* 404.

366. Σοὶ τὰμα δεῖναι πλευρά, συνδεῖναι πέλας]. In editionibus *Barnesianam* præcedentibus, legebatur

Σοὶ, ταῦδε δεῖναι πλευράς, ἐκτεῖναι πέλας.

At accusativorum pluralium secundæ declinationis

parisyllaborum finales corripere Doricæ est dialecti proprium, haudquaquam vero Atticæ commune. Rescribi igitur potest,

Σοὶ τὰμα δεῖναι πλευρά, κρήκτεναι πέλας.

V. 387. Οὐδεν ἀν λέγοις ἐμῆ, recte *Barnesius*, *Nilil me dixeris esse.*

396. Pherecrateus ex epitrito tertio pentasyllabo & cretico.

399. Dochmaicus ex antispasto pentasyllabo & syllaba. In antistropha opponitur epitritus quartus pentasyllabus.

400. Ionicus a minore ex ionico pentasyllabo, & κα-
τακλειδί trochaica.

402. Antispasticus ex dijambo, epitrito quarto & amphib.

410. Ut constet Metrum, legendum κοῦρα.

426. Πένδης γυναικὸς τῆςδε κοινοῦται λεγῶ] Recte *πένδους* reposuit *Valckenar.* ad *Phœniss.* 375.

427. Καὶ μελαμπέπλω σόλη] In cod. *Florent.* legitur καὶ μελαγχμοῖς πέπλοις juxta ea quæ leguntur in *Phœniss.* 375, quorum memor *Librarius* ea hic quoque intrusisse videri potest. Quare autem aliquis hac lectione exturbata vulgatam potius intruderet haud facile est cogitatione assequi.

436. Ionicus est a majore ex ionico & ithyphallico. Similis est v. 443.

437. Ionicus a minore ex ionico pentasyllabo & ithyphallico. Similes sunt v. 442. & v. 460.

448 — 451. Ita hos versus probabiliter sane corrigit *Abreschius* in *Miscell. Observat.* tom. v. p. 84.

Σπάρτα κυκλὸς ἀνιχά Καρνείου

Περὶνισσεται ὥρες

Μῆνος αἰετομένοας

Παννυχὸς σελανας.

ut sententia sit, *Sparta cum orbis Carnæi mensis redit in tempus, quod præbet noctes, quæ totæ a luna illustrantur.* Vide quæ ipse vir doctus ubi supra commentatus est.

457. Ionicus a minore ex ionico & ditrochæo.

459. Antispasticus ex epitrito primo pentasyllabo, dijambo & syllaba. Dijambo in antistropha opponitur epitritus primus alter.

461. Recte hunc versum in duos dividit *Morellus*, quorum prior ionicus a minore, ex ionico & trochaica κατακλειδί, choreo pro trochæo in antistropha substituto; alter, pæonicus dimeter, ex pæone tertio & ditrochæo.

462. Asynartetus ex penthemimeri spondaica & basi iambica.

H

V. 463.

V. 463. Glyconius πολυσημαπτος, ex epitrito quarto pentasyllabo & choriambo.

475. Metri ratione postulante & præeunte editione, ut puto, *Aldina*, certe *Basiliensi*, pro αλυπος recte αλυπος rescripsit *Grotius*.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 446. lege εισ δε και ενυδρσι, & paullo infra, και πεξαι δε πνις εταιραι.

449. lege περικυκλουται.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 504. Διαποτη τε συμβαλων] Proculdubio legendum συμβαλων, nam το αν subintellectum dicere absurdum est.

511. Ευουον οντα σ' εξεπισαμαι] Cod. *Florent.* habet ευουον δ' οντα quod concinnius. Vide *Valckenar.* ad *Phæniss.* 621.

565. Και τω μιν, ειμαι, δρων ταδ', ου φρονειν δοκω] Τω hîc non pro τωτω ponitur, sed pro τινι, nec ad Herculem referendum censeo, prout referunt *Buchananus*, *Interpres vulgaris*, & *P. Brumoy*, sed ita locum verendum; *Et est quidem, opinor, cui hæc faciens sapere non videor.*

570. Pæonicus est ex pæone tertio & trochaica κατακλιθι.

588 — 596. Prava distinguendi ratio quæ in hoc loco hætenus obtinuit sententiam prorsus perdidit. Ita distingue & verte,

Τοι γαρ πολυμνηστοτατων
Εστιν οικεις, περι χαλδινων
Βελισαν λιμνην, αροτοις δε ρωαν
Και πεδίων διπιδεις. Ορον
Αμφι μεν αελσου κνεφαιαν
Ιπποστασιν, αιθερα
Ταν Μολοσσων πιδεται
Πονπον τ' Αιγαιον επ' ακταν
Αλκιμερον, Πηλιου κρατυνι.

Unde etiam copiosissimam domum habitas circa pulcherrimam Boebiam paludem, terras vero arationibus (aptas scilicet) camporumque æquoribus. Conterminum habet versus solis quidem nocturna stabula (id est, versus occidentem) Molossorum cælum, & ad littus maris Ægæi importuosum Pelium montem imperio regit.

596. Antispasticus est ex epitrito primo pentasyllabo, dijambo, & syllaba.

605. Θιοσιβη φωτα κιδνα παραξιν] *Interpres vulgaris* κιδνα παραξιν perperam vertit, *Pie acturum esse*. Melius *Buchananus*, cui succinit *P. Brumoy*, *successura homini pio omnia recte*.

V. 613. Αγαλματα, recte *Barnefsius*, *Grata munera*.

642. Ἡτ' ἀρα πανταν διαπρεπεις αλφωχα] Legendum omnino est Ἡτ' ἀρα, id est, *Ἡτοι ἀρα, Aut certe si tuus filius sim*. Diphthongum autem in τοι sequente vocali sæpius apud Poetas Atticos elisam constat. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Ajac.* 178. Particulæ istæ *Ἡτοι & Ἡτε* haud raro a Librariis confunduntur. Vide infra v. 732 & *Hippol.* 1028.

643. Οδ' ἥλικος τ' ων] Longe, meâ sententiâ, elegantior est lectio quam ex *Duportii* conjectura affert *Barnefsius*, *Ος ηλικος τ' ων*, qui cum adeo sis grandævus.

661. Τοιανδε και συ χ' η τελευσ' ηλξατην] Recte vidit *Valckenar.* ad *Phæniss.* 1310. reponendum esse ηλξατον.

662. Τοι γαρ φυτευων παιδας ουκ ετ' αν φθανοις] Recte hæc vertit *Morellus*, *Ergo gignere liberos non amplius differas*.

675. 676. Ω ποι, πν' αυχεις ποτερα Λυδεν, η φρυγα
Κακοις ελαυνειν αρρυωνητον σεδεν] Constructio est, Ω ποι, πνα αυχεις ελαυνειν κακοις, ποτερα Λυδεν η φρυγα αρρυωνητον σεδεν; Certe πνα hoc in loco non *quamnam*, sed *quemnam*, significat; πνα autem αυχεν pro eo quod est *aliquem superbe alloqui*, vix Græce dici existimo. Præterea, aut ελαυνειν ab αυχεις pendet, aut ελαυνεις rescribi omnino postulabit constructionis ratio.

700. 701. Ει την παρουσιν κατθανειν πιστειας αν Γυναικ' υπερ σου] Rectius hæc vertit *Buchananus*,

Si, ut quamque natus conjugem sis, ne mori Pro te recuset, persuadere poteris.

724. Ουκ εγγελας γεροντα βασιλων νεκρον] Hæc καταφατικῶς, non ερωτηματικῶς dicuntur. Recte *Buchananus*, *Non funus effers lætus ac ridens senis.*

728. Ηδ' ουκ αναιδης] Hæc ad *Alcestin* a vulgari Interprete recte referuntur. *Buchananus* & *P. Brumoy* de senectute explicant, quam explicationem, cum præcedat vox neutrius generis το γερας, quomodo verba ferre queant non video.

V. 732. Ἡτ' ἀρ' Ἀλκείος] Lege' Ἡτ' ἀρ' & vide supra ad v. 642.

737. 738. Νείδ'· εἰ δ' ἀπείπειν χεῖρ μὴ κηρυκῶν ὑπο
τὴν σὴν πατρῶν ἐστὶν, ἀπείπον αὖ] Interpres
vulgaris *Buchananus* & *P. Brumoy*, sensum huic
loco affigunt, quam verba, ut opinor, non fe-
runt; quasi diceret Admetus "se patri paternam
"domum publice interdicturum, si non decori

"sensu prohiberetur." Ipse longe aliam hujus loci
sententiam esse existimo, & ita verto; *Si autem*
opus erat me patri tuo lari vel per præcones renuntiare,
renuntiavissem.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 488. lin. 7. lege συμβῆν.

680. lege ἄλλα καὶ ἀκούσεις.

IN ACTUM QUARTUM.

V. 771. 772. — ἀρα τοῦ ξένου

Σπυγὼ δίκως ἐν κελκοῖς ἀφίγμενον] Perperam
hæc vulgo interrogative accipiuntur; melius *Bu-*
chananus, *Itaque jure hunc odero.*

781. 783. Plutarch. in Consol. ad Apoll. hos versus
laudans habet δὴ καὶ pro οἶμαι, & αὐτῶν pro θνητῶν.

795. Πῦρ μὲδ' ἡμῶν τὰςδ' ὑπερβαλὼν πυρᾶς] Lectionem
quam suppeditat *Scholias*tes veram esse existimo;
πυρᾶς scilicet pro πυρᾶς. Non enim hæc dicit Her-
cules ad mensam discumbens, ut putat *Barneſius*,
sed e conclavi in scenam egressus ut Admeti servum
quæreret.

802. Ο βίος ἀλκῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορὰ] Ita rectius hic
versus in cod. *Florentino* exhibetur,

Οὐ βίος ἀλκῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορὰ,
indicante *Valckenario* ad *Phæniss.* 1168.

803. 804. — νυν δὲ πρᾶσσόμεν

Οὐκ οἶα καίμου καὶ γελῶτος ἀξία] *Morellus* ad
hunc locum adnotat verbum πρᾶσσειν, in sensu for-
tuna aliqua bona vel mala utendi, naturâ suâ non
admittere accusativum, ideoque adjectiva quæ ei
juncta reperiuntur adverbialiter exponi & posse &
debere. At hic ipse locus erroris eum convincit;
το οἶα enim adverbialiter accipi non potest.

810. Οδυνεῖοι γὰρ ἐνὲκ ἐν παρὲς νεκροῦ] Vir quidam doctus
legit οδυνεῖοι γ' οὐνὲκ, elegantius, meo judicio. Codex
autem *Florentinus* teste *Valckenario* ad *Phæniss.* 965.
rectius scriptum ita exhibet, Οὐ χρεὶν μ' οδυνεῖοι γ' οὐνὲκ
ἐν παρὲς νεκροῦ;

816. Ἀλλ' ἢ πεπνυγῆται δειν' ἀπὸ ξένων ἐμῶν] Recte hunc ver-
sum interrogative posuit *Morellus*. Vide quæ no-
tavimus ad *Hippolyt.* v. 932. 933.

822. Lege φῆς.

839. Lege ἐγίνατ'.

862. Lege ὦ μοι, ut constet metrum.

872. Asynartetus ex duabus penthemimeribus iam-
bicis.

876. Asynartetus ex dijambo hemiholio & basi ana-
pæstica.

V. 877. Glyconius ex dijambo & antispasto; anti-
theticus ex antispasto constat & epitrito secundo.

880. 881. — μὴ ποτε γῆρας

Ὡφελον εἰκεῖν μετὰ τῆςδε δόμου] Suaviter pla-
ne *P. Brumoy* hæc ita interpretatur, quasi "Adme-
"tus optaret se nunquam Alceſtin uxorem duxiſſe,
"sed tamen cum illa veluti cum sorore eandem ha-
"bitaſſe ædes," quæ quam longe a Poetæ mente
distant nemo non vidit.

903. Periodus est catalectus.

904. Pherecrateus est ex epitrito quarto pentasylla-
bo, & dijambo catalecto.

921. Σὺζυγες εἶμεν, lege εἶμεν pro εἴμεν.

951. Γαμοὶ γ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν] Forſan ἐλῶσι, prout le-
giſſe videtur *Buchananus*, qui vertit, *enecabunt.*

964. Periodus est.

966. Similis est v. 963.

968. Pherecrateus est sicut & proxime præcedens &
proxime ſequens, & 965.

970. Ionicus est a majore & duobus ionicis & tro-
chæo. In antithetico opponuntur moloffus, ſyzy-
gia trochaica, & ſimiliter trochæus.

971. Dochmaicus ex epitrito quarto hexasyllabo &
ſyllaba.

972. Ἀντιπεμῶν βροτοῖσι. De ſignificatione vocis ἀντιπε-
μῶν conſule *Stanleium* ad *Æſchyli Agam.* v. 17.

988. Glyconius ex epitrito quarto & dijambo.

990. Antispasticus hemiholius ex epitrito quarto (vel
in ſtrophæ ditrochæo) & iambo.

994. Antispasticus dimeter hypercatalectus, ex epi-
trito quarto, dijambo & ſyllaba.

1000. Καὶ τίς δόχμιαν κελευδόν

ἐκλάνων] Verte, *Et aliquis iter in obliquum, vel*
a latere, deſcēdens.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 755. lege οὗτος ἡμῶν ἐκλευσέ.

Ad v. 892. lin. 4. lege γυναῖκα; sed hæc *Barneſii* esse suspicor, cum in *Stephaniana* non compareant.

902. dum multa *Barneſius* de suo interpolat, pessimo fane exemplo, *Scholium* in hunc versum anti-

quum penitus omisit, quod in editione *Stephaniana* occurrens ita se habet, τὴν ἀορνὸν, λέγει, διαγεί, & ad hunc versum referri debet.

Ad v. 978. lege, ἀφ' οὗ ἐπενευσεν πινυ.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 1010. 1011. — ἐγὼ δὲ σοὶς κακοῖσιν ἤξιον

Ἐγγυς παρὲς εἰσεταξέσθαι φίλος] Verte,

Ego vero, cum in malis tuis præsens aderam, dignum me censebam cujus amicitiam experirere.

1025. Ad πολλῶν μοχθῶν subaudiendum puto γέρας, aut similis potestatis nomen quiddam, aut saltem præpositionem δια.

1055. *Morello* accedo reponenti θαλαμὸν εἰς, ut in sede quarta vitetur anapæstus.

1060. 1061. Καὶ τῆς θανάτου, ἀξία δὲ μοι σέβειν,

Πάλλιν πρηνόαν δειμ' εἶχεν] Verte, *Et mor-*

tuae, digna enim est quæ a me colatur, rationem quam maxime habere me oportet.

1111. Οὐκ ἂν μείδην τὴν γυναῖκα προπύλοισ] In cod. *Florent.* pro τὴν legitur σοὶς, monente *Valckenar.* ad *Phaniff.* 522.

1117. 1118. Ἡρ. Τόλμα προτείνει χεῖρα, καὶ δίγει ξένος.

Αδ. Καὶ μὴν προτείνω] In cod. *Florent.*

concinnius hæc ita leguntur.

Ἡρ. Τόλμα· προτείνε χεῖρα, καὶ δίγει ξένος.

Αδ. Καὶ δὴ προτείνω —

indicante *Valckenar.* ad *Phaniff.* 458.

V. 1137. Metri gratia legendum est φειπύτας. Vide supra ad v. 294.

1141. Lege φης.

1146. Πρὶν ἂν θεοὶσι τοῖσι νεότεροις

Ἀφαιμισθῇ] Ἀφαιμίζειν hoc in loco non signifi-

cat *purificare*, sed potius *defecrare*. Orcus enim, quando gladio totondisset Alcestidis capillos, eam diis manibus sacram dicaverat, quod diserte ἡγνίσαι appellat Noster, vide v. 75 — 77. Contraria igitur aliqua cæremonia defecranda erat, antequam Admeto ejus consuetudine & colloquio frui liceret.

1153. Veram lectionem esse puto, νοστήμον ἐλθοῖς ποδα; non enim adeo obvia hæc ut in *Correctoris* mentem facile venirent.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 1105. lege, ἀπέναι γυναῖκα ἢ μὴ.

NOTÆ IN ANDROMACHEN.

IN ARGUMENTUM.

Ad lin. 25. **T**Ο δὲ δράμα τῶν δευτέρων. Verti debuerat, *Hæc vero Fabula earum est quæ secundas in certamine tulerunt.* Vide *Fabric. Bibl. Græc.* tom. i. p. 643. Quod vero affirmat *Barneſius*, memorari a Cicerone in libro primo de Divinatione

Ennium hanc fabulam Latino carmine donasse; totum illum librum attente perlegi, nihil tale tamen ibi dictum reperio. Verum quidem est Ennium *Andromachen* scripsisse, sed alieni prorsus ab hac argumenti, ut recte ex reliquiis quæ exstant conjectatur *Hieron. Columna.*

IN ACTUM PRIMUM.

V. 6. 7. Νυν δ' οὐ πῖς ἄλλη δὴ συχέσεται γυνή

Εμὸν πεφυκεν, ἢ γέννηται ποτὲ] *Valkenarius* ad *Phœniss.* 1589. ex *Scholias* & cod. *Florent.* reponit πῖς, cui lectioni cum aperte repugnet versus sequens, hunc statim pro more suo velut spurium effurcillandum contendit. Quibusnam rationibus inductus ita statuit, quæris? plane nullis, nisi pro ratione habendum sit quod pertinaciter negat superlativum pro comparativo positum moris esse *Euripidei*, atque in hac loquendi formula in universum tolerari posse. At superlativum pro comparativo positum apud *Atticos*, *Xenophontem*, *Aristophanem*, *Sophoclem*, usui venire jam olim ostenderunt *Duportus* & *Davissius*, quamobrem igitur non etiam apud *Euripidem*? Nimirum quia hunc usum in indice quem sibi concinnaverat vir doctus *Euripideo* non deprehenderat. Quis autem nescit dramatum *Euripideorum* vix quartam partem ad nos pervenisse superstitem? Quod si pro lege fixa rataque habendum sit, omnem vocem, omnem vocis cujuslibet constructionem, omnem loquendi formulam, quæ non nisi semel in *λεξιπαισ* *Euripideis* reperitur, pro adulterina & a mala manu profecta statim exturbandam, quis non videt quam lata Criticorum audaciæ panditur porta qua ad multa etiam integerrima pro lubitu refigenda atque corrumpenda grassari possint? Quod ad loquendi vero formulam attinet ellipticam esse puto, & ad genitivum ἐμὸν supplendum compara-

tivum δὴ συχέσεται ex superlativo δὴ συχέσεται repetitum.

V. 14. In *Νεοπολεμῷ* duarum primarum syllabarum fit synizesis.

43. Δομῶν παροικον, de *Menelao* recte interpretatur *Scholias*.

62. Δεῖνα γὰρ τοι βουλευται] In codice regio *Parisiensi* rectius legitur δεῖνα γὰρ βουλευεται. Vide *Histor. Acad. Gallic. Inscription.* tom. v. p. 56.

82. Μὴν οὐ δοκεῖ σοι φροντισαὶ πν' ἀγγέλων] Verte, *Am mandata non curasse tibi videtur nuntiorum aliquis?*

163. In eodem codice *Parisiensi* ita rectius legitur hic versus,

Ἦν δ' οὐν βροτῶν πῖς σ' ἢ θεῶν σῶται θελεῖ.

Vide *Historiam* supra laudatam tom. v. p. 57.

181. Επφθονον π' ἔχημα θηλειῶν ἐφύ] *Valkenar.* ad *Phœniss.* 206. recte restituisse videtur τὸ ἔχημα, quamquam non displicet etiam scriptura vulgata modo phrasin ellipticam esse statuas, *Επφθονον π' ἔχημα τὸ ἔχημα θελειῶν ἐφύ.*

193. 194. Ὡς ἡ Λαρχίνα τῶν Φρυγῶν μείων πόλις,

Τύχη δ' ὑπερθεῖ] Multum circa hunc locum se torquent *Canterus*, *Portus*, *Scaliger*, & *Barneſius*, ut & *Anonymus* quidam in *Observat. Miscellan.* in *Auctor.* vol. i. p. 151, 152. At levissima & satis obvia emendatione veram lectionem ibidem restituit, ut puto, *Burmamnus*, reponendo scilicet τύχη δ' ὑπερθεῖ, *Et quasi fortuna mea prævalens*, aut superior evadat; τύχη scilicet ἐμῇ.

V. 205.

V. 205. Ἀλλ' εἰ ξυνείναι μὴ πειθεῖσθαι κυρεῖς] *Valckenar.* ad *Phœniss.* 768. reponit

Ἀλλ' εἰ ξυνείναι μὴ πειθεῖσθαι, κορεῖ

Sed hoc & nimis exquisitum videtur & a vestigiis veteris scripturæ longius recedit. Non displicet *Scaligeri* conjectura reponentis οἱ, malim tamen simplicius reponere Ἀλλὰ ξυνείναι.

236. Οὐ νοῦς ὁ σὸς μοι μὴ ξυννοῖσθαι, γυναι] Longe aliter hic versus apud *Scholias.* in *Aristoph.* *Ran.* v. 105. ita legitur,

Μη τὸν ἐμὸν οἶμαι νοῦν, ἐγὼ γὰρ ἀρκέστω.

239. Οὐκ ἂν σιωπῇ Κυπρίδης ἀλγιστὴς περὶ] Lege omnino cum *Scaligero* Οὐκ οὐν.

248. Ἡ καὶ πρὸς τοὺς γὰρ τῶν ἐμῶν ψαλμοὺς χαλκῶν] Malim πρὸς γε.

254. Ὡς τοῦτ' ἀρετῆς, κ' οὐ μὲν ποσὶν μολεῖν] Lege cum *Æm. Porto*, μὲν δ'.

259. Idem codex *Parisiensis* *Duporti* conjecturam αἰματου auctoritate sua stabilit.

272. Τοιοῦτον ἐστὶν ἀνδρωποῖς χαλκῶν] *Valckenar.* ad *Phœniss.* 1321. monet melius in cod. *Florent.* legi τοσοῦτον.

V. 279. Metrum constat ex pæone tertio, antispasto, & syllaba; tale autem minus frequenter apud Poetas hosce Tragicos obvium; inter antispastica tamen πλυγματῶν non male recenferi posse censeo. Certe in *Helena* v. 1370. glyconium habemus πλυγματῶν ex simili pæone, cui in antithetico opponitur dijambus, & choriambus constantem. Vide notas nostras in *Helen.* v. 1318.

283. Ταῖς ἐπὶ] Lege monente *Æmil. Porto* Ταῖς ἐπὶ.

284. Accuratus erit metrum si transpositis vocibus legamus νῆαντο πειθακῶν.

305. Ut metrum strophæ respondeat legi potest, πᾶν οὐκ ἂν, οὐδ'.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 122. lin. 9. pro παιδων, lege παιδος.

222. Τῇ περὶ τοὺς ἀνδρας ἀποδοῇ. hæc ad v. 228. sunt referenda, & sunt interpretatio vocis φιλανδρίᾳ.

268. lin. 4. lege δερσινῶν.

IN ACTUM SECUNDUM.

V. 311. Longe rectius hunc versum & sequentem ita exhibet codex jam laudatus *Parisiensis*,

Σὲ μὲν γὰρ νυχτὶς θεᾶς βρετὰς σῶται τοδὲ,

Τούτων δὲ τοὺς κρυψαντας.

323. Πλὴν τύχῃ φερονὶν δοκεῖν, Verte, *Nisi quod procurante fortuna sapere videantur.*

324. 325. Σὺ δὲ στρατηγὼν λογάσιν Ἑλλήνων ποτε, Τροίαν ἀφείλου Πρίαμον, ὥς φελλὸς ὦν] Hæc interrogative dicuntur.

326. Ὅστις δουρατὸς ἀπὶ παιδὸς ἐκ λόγων] Longe præferendam duco lectionem a *Scholias*te suppeditatam, ἀπὶ παιδὸς, *Juvenculæ*. Præpositio enim ἀπὶ extra compositionem & genitivo juncta vix uspiam, credo, deprehendetur significare *contra*, *adversus*.

336. Σὺ τὸνδ' ἀγωνίῃ φωνόν, Verte, *Tu reus eris cædis hujus.*

365. Καὶ σοὺ τὸ σῶφρον ἐξέτοξευσέ φρενός] *Εξέτοξευσέ Hefychius* interpretatur ἐξέπρεσε, prout hic reddi debuit; *Et moderatio animi tui te destituit.* Metaphora sumta est a sagittatoribus, non qui a scopo aberrant, sed qui omnes sagittas sagittando consumserunt.

367. Lege φης.

398. Εξυμιάζω, *evaporo, exhalo*; infelix omnino est *Barnesii* conjectura reponentis ἐξυχιάζω, nec quidquam ad rem pertinet quod circa ἡμᾶς pro δακρυpositum habet.

V. 403. Φονεύσι δ' Ἐκτορος νυμφινῶμαι] Malim φονεύσι γ'.

418. Οἱ ἐπράξα, *qualia passa sim*, non, *qualia fecerim*.

440. Ὅταν ταῖς ἡ, τοῖς ἴσοις σὲ δὲ κτενῶ] *Mirror Barnesium* pronunciare vulgatam lectionem ἴσοις nulum habere sensum. Non aliam certe agnoscit *Scholias*tes, qui & recte interpretatus est, sensu, ut mihi quidem videtur, *Menelai superbiæ & insolentiae optime accommodato*. Lectio vero *Barnefiana*, quanquam ferenda, merâ tamen conjecturâ nititur. Jam demum comperio codicem jam laudatum *Parisiensem* habere ἴσοις.

441. Ἡ καὶ νεώτερον τὸνδ' ὑποπτερον ἀσπασίς] Conjectura *Duporti* ὑποπτερον pro vulgata ὑποπτερον minime mihi displicet, sed verti debet, *quem sub alis fovere soleo*, quo sensu eadem vox loco e *Barnefio* ex *Herc. Fur.* v. 71. allato usurpatur. At ut *implumem* significet, nec patitur Græci sermonis usus, neque analogiæ ratio.

443. Ita distingue

Οἱ μοι πὶ δὴτα; σοὺ κατασενῶ, τέκνον;

Hei mihi! Quid tandem faciam? An te deplorare debeo, Fili?

444. Οὐκ οὐν, δραστὴν γ' αὐτὸν εἰς ἀναμνεῖ] *Θραστὴν*, sequente particula γε, non vocativo, sed recto casu poni

poni manifestum est. Verte igitur, *Nequaquam, illum quidem spes manet secura*. Ironiâ scilicet utitur Menelaus.

V. 469. 470. Τὴν μίαν μοι σεργέτω ποῖς γαμοῖς
Ἀκοινώνητον εὐνῶν ἀνδρός.] Scholiastes veram
hujus loci constructionem non vidit, quæ hæc est;
σεργέτω μοι ποῖς γαμοῖς τὴν μίαν εὐνὴν ἀκοινώνητον ἀνδρός, εἰμου
scilicet. *Maritus mihi sit contentus in nuptiis uno tha-*
lamo, thalamo scilicet mariti mei non aliæ femine
communicato.

476. Τεκτονοῖν δ' ὕμνοισιν ἐργαταὶν δούῳ] Mihi potior vi-
detur Grotii emendatio, quam improbat *Barneſius*,
ὕμνων τ' ἐν ἐργαταῖν· nisi quod particulam τ' post ὕμ-
νων, quippe quæ constructioni inutilis, immo plane
incommoda sit abesse malim. Συνεργαται ὕμνων, quod
ex *Duportii* est conjectura, sunt, *se mutuo in pan-*
gendis hymnis adjuvant, & mutuam operam confoci-
ant, quæ significatio hujus loci sententiæ minus
convenit. Quod vero dicit *Barneſius*, dativum pro
genitivo poni solere, id quidem interdum fit, quan-
do exprimitur certa relatio inter certas & deter-
minatas personas, adeo ut una ad alteram perti-
nere, & ei quasi tribui videatur; nunquam vero
quando inter personam & rem, præsertim genera-
lioris significationis, existit relatio. Ita Anglice
dicimus, *John is father to Peter, Peter is son to*
John; sed nunquam dicimus, *a maker to watches,*
a rider to horses, & similia. In codice autem *Pa-*
risiensi ita legitur hic versus,

Τεκτονοῖν ὕμνοισιν ἐργαταῖν δούῳ
atque inde confirmari puto conjecturam *Grotia-*
nam.

V. 479. 480. Ita hæc metra constituenda,
Κατὰ πηδαλίων διδυμα anapaesticus dimeter bra-
chycatalectus
Πραπτῶν γῶμα ionicus a minore monometer
hypercatalectus;

& in antistropha

Μενελαῶ· δὶα γὰρ πυρὸς πλῆθ'

Ἐπεὶ λέχει.

484. Ut metrum antistrophico respondeat, lege πο-
λῆς.

494. Συγκροτον penultimam corripit; ut constet igi-
tur metrum, vel alia vox ejus loco est reponenda,
vel, interpolato δῆ, & mutato vocum ordine, le-
gendum

Καὶ μὲν συγκροτον ἐσθρὶ τοῦδε δῆ.

520. Lege λειπὲν exigente metro.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 329. lin. 6. lege τοιοῦτου, & lin. 19. ὥς εἰ τις
λέγοι.

335. lin. 2. lege τοῦτου παρὰ πολλοῖς.

359. lin. 3. lege οὐχ ἦσαν.

440. lin. 5. ita interpunge, ὑπομεινόμεν τότε· ἐπὶ μὲν τοῖς
τοῦ παρόντος κοίτου.

IN ACTUM TERTIUM.

V. 548. Ita hic versus in laudato codice *Parisiensi*
legitur

Τὶ πῶτα καὶ πῶς; καὶ πῶς λόγῳ νοσεῖ.

561. Οὐ γὰρ μίας σε κληθὸνος ἀσέδυμα] Male Interpres
κληθὸνα vertit *vocationem*, melius Scholiastes de fama
exponit. *Non unius* (id est, solius) *famæ diligentia*
vel *promptitudine te accersivi, sed &c.*

610. Ἀλλ' οὐτε πῶτῃ σὺν φρονίᾳ ἐπουρίπας] Mentem Poe-
tæ minus affectus est Interpres, sententia, ut puto,
est, *Sed ne hoc quidem modo adeo bene tibi cessit ut*
fortitudinem tuam demonstrares, id est, ut fortem te
esse probares. Hunc locum explicant quæ sequun-
tur v. 616. & seqq. ἐπουρίπας est ab οὐρός, ventus se-
cundus, non ab ὅρος terminus.

641. Γαμβρόν, *Socerum*. Vide *Hippolyt.* v. 634. 635. &
Barneſ. ad *Rhesum* v. 260.

V. 646. Καὶ τοὺς φρονεῖν δοκουντας Ἑλλήσιν πύτῃ] Ad hæc
ἀπο καινοῦ repetendum ὥς σφει.

648. 649. — ἀρχὰ μὲν σαυτῷ λέγεις,
Ἡμῖν δ' ονειδῇ] *Quæ tibi ipsi dedecori sunt, ne-*
bis vero opprobria, dicis.

650. Ἦν χερὶν σ' ελαυνεῖν τῆδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοῆς] Τῆδ', *huic*,
Hermionæ scilicet, id est, *ejus gratia*; vel τῆνδ',
prout in *Aldina*, ut puto, certe in *Basiliensi*, legi-
tur, *hancce Andromachen*.

661. Τῆνδ' ἐκ χειρὸν ἀρπαζομαι] Ἀρπαζομαι hîc passivam
habet significationem, ut sensus sit, *Hanc mihi ex*
manibus ereptam queror.

680. Ἐλεν δ' ἐμοχθῆσ' οὐκ ἔκουσ' ἀλλ' ἐκ θεῶν] Εἰμοχθῆσ' ele-
gantissime positum frustra sollicitat *Barneſius*. In-
nuitur enim *Helenam*, non ex propria volun-
tate, sed ungente insania quadam divinitus im-
missa,

- missa, domum Menelai reliquissē. Vide Notas ad *Helen.* v. 1525.
- V. 683. Εβησαν εις τὰνδρειον. Η δ' ὁμιλία] Verte, *Virtutem adepti sunt bellicam. Consuetudo vero* —
710. Ελα δ' οικων τῆσδ' ἐπιστάτης κομῆς] Vir quidam doctus pro τῆσδ' reponit τανδ'.
723. Ut vitetur vocalium hiatus, rescribe ἔνθα μὲν μα μνῆτος.
731. Οὐτ' οὐν π' δρασσὼ φλαυρον, οὐτὲ πείσσομαι] Φλαυρον non hic significat *malum*, sed *indignum, vile*.
736. Ut vitetur in quarta sede anapæstus, *Datvestius* in *Miscell. Critic.* p. 308. 309. pro ὡς ὑποχείριον rescribendum censet καὶ υποχείριον, id est καὶ ὑποχείριον.
746. Ἀδυνατός οὐδεν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον. Verte, *Ad alia omnia nisi ad verba cædenda impotens*.
753. Πηξάντες οἶδε, πρὸς βίαν ἀγῶσι με] Πηξάντες non

hic significat *fugientes*, sed *delitescentes, sæpe occultantes*.

- V. 772. Κηρυσομαγῶν δ' ἀπ' ἐδλων δωματων, verte, *Eorum autem qui clara prosapia editi celebrantur*.
777. Καὶ θανουσι λαμπρῶν] Rectius *Valckenar.* ad *Phæniss.* 277. καὶ θανουσι.
791. Lege *λαμπρῶν*, non *λαμπραῖς*; versus enim sapphicus est epichoriambicus.

IN SCHOLIASTEM.

- Ad v. 586. l. 4. lege ὅτε βουλεῖ.
600. lin. 5. lege juxta *Stephanianam*, διο.
687. lin. 2. lege juxta *Stephanianam*, οὐκ ἐφονεύει τῇ ἑλὲνν, οὕτως οὐδὲ συ.
727. lin. 7. lege juxta *Stephanianam*, μὴ κερταίν.
778. forsan legendum ἡπὲρ θάρρουντας.

IN ACTUM QUARTUM.

- V. 802. 803. — ὡς κακὸν κακῶς
Διαδοχὸν ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ πορεύεται] Pro κακῶς *Scaliger.* legit κακὸν, *Canterus* κακῶ. Quidni legeretur κακοῖς? In laudato codice *Parisiensi* legitur κακῶ.
848. Εἰς πέρας, Verte, *In longinquum aliquem locum*. Longe meliorem autem lectionem suppeditat codex jam laudatus *Parisiensis*
Ποῦ δ' εἰς πέρας ἀγῶμαι;
Ubi super rupes sublimis ferar, ut inde, scilicet, me præcipitare possim.
850. Scribe νερετρισι, versus enim asynartetis ex trochaica penthemimeri & dochmaico puro.
856. Οὐκ ἔμε, verte, *perdet me*, scilicet *Neoptolemus*. vide v. 920.
861. Φθιάδης ἐκ γὰρ;] Notam interrogationis potius ponendam puto ad finem versus præcedentis, ita ut hic versus cum sequentibus connecti possit.
931. Ἐχθύνωσαν, *animum mibi insularunt*.
938. 939. 940. — π γὰρ μ' ἔρξεν
Ποσὶν φυλάττειν, ἢ παρὶν ὅσων ἐρεῖ;
Πόλυσ μὲν ὄλεος,] Dele notam interrogationis post ἐρεῖ, & eam repone post ὄλεος; ab hac enim voce pendet genitivus ὅσων ἐρεῖ.
949. Πολλὰ δὲ μαργωτῆτι] Subaudi συμφέρονσι λεγῶς, quæ e superioribus repetenda. Verte, *Multæ vero propria lascivia inducæ in toro nuptiali violando adiutrices sunt*.
961. Φυλάχας ἔχεν idem valet ac φυλάσσων, *observans*, &

ab hoc participio pendent sequentia, εἴτε μένεις, εἴτε ἀπὸλλυχομαι θέλεις.

- V. 964. 965. 966. Ἠλθον τὰς σὰς μὲν οὐ μένων ἐπιστολάς,
Εἰ δ' ἐνδιδῶς, ὥσπερ ἐνδιδῶς, λόγους,
Πεμψά σ' ἀπ' οικων τανδ'] Constructio exigere videtur ut scribatur πεμψά, quod a præcedente Ἠλθον pendebit. Sin vero verbo temporis præteriti imperfecti formæ potentialis subjungatur temporis futuri verbum, minime constabit temporum ratio, ut expendenti manifestum erit. Το ἐνδιδῶς autem tempus præteritum hic designare patet ex subjuncto ὥσπερ ἐνδιδῶς.
977. 978. Ο δ' ἦν ἕλεις, εἰς τ' ἐμῆς μνῆτος φόνον
Τὰς δ' αἵματωπούς θείας ονειδίζων ἐμοῖ] *Malle* legere
ὡς ἐμῆς μνῆτος φόνον
Τὰς δ' αἵματωπούς θείας ονειδίζων ἐμοῖ.
1010. Εὐτεῖχ' ἡ παρὸν, *bene munitum collem*. Hinc, opinor, apud *Homerum*, Ἴλιον αἶπυ, & αἰπτεῖνν, & ἡνέμοσαν.
1013. 1014. 1015. Τῆνος οὐτὲν ἀπμὸν ὀργάνον
Χερά τεκτοῦνας
Ἐνυαλίῳ δορυμνησὶ προδέντες] Verte, *Qua de causa manum vestram, edificandi instrumentum, inhonoratam Marti jaculandi perito addicentes*. Horum autem versuum tertius prorsus αἰετός est, & in duos ad hunc modum dividi debet
Ἐνυαλίῳ δορι- ionicus a majore dimeter cata-
lectus

μνηστρι πενθέμερις penthemimeris dactylica;
& antitheticus similiter,

ες ουδ' ἐπὶ πύρ ἐπι-
βαιμιον ἐν Τροίᾳ.

V. 1031 — 1034. — ὅτε νῦν

Ἀργοῦδεν πορεύσεις,
Ἀγαμέμνονιός κελεύει,

Ἀδύτων ἐπὶ τὰς κτεάνων, μνηστὸς φονεύς.]

Locus proculdubio corruptus est, quippe ex quo nullum commodum sensum elicere licet. Non enim Argis, sed Argos, profectus est Orestes quando matrem interfecit, neque per ἀδύτα κτεάνα oraculum Delphicum recte designari puto. Nam etiam si demus hac voce exprimi thesauros illos ibi asservatos quorum infra v. 1093 fit mentio, at accurati fermonis usus vix admittit κτεάνα δύνειν, thesauros subire vel ingredi, & adhuc etiam minus κτεάνων ἐπιβαίνειν, thesauros ascendere. Adde quod vox κτεάνων metrum etiam jugulat, & latere ulcus indicat. Si conjecturis indulgere fas sit, pro Ἀργοῦδεν reponi velim Ἀργοῦδεν, & pro κτεάνων, ἐκταίειν, ut hæc totius loci sententia sit; *Dei, dei in eam animadvertit mandatum vaticinum, quando eam Agamemnonius filius rure profectus, adyta (sive penetralia, interiores scilicet ædium partes in quas viris non licebat penetrare) ingressus, occidit, matris existens interfector.* In Nostri autem *Elektra* a prædio hujus mariti rustico ad matris cædem profectus inducitur Orestes. Horum versuum ultimus in duos ita dividi debet,

Ἀδύτων ἐπὶ τὰς anapæstica basis

Ἐκταίειν μνηστὸς φονεύς Euripideus;

& antitheticus similiter,

Διέβη δὲ Φρυγῶν

Καὶ πρὸς εὐκαρπύους ῥυαί.

V. 1036. 1037. 1038. Πολλὰ δ' αὖν Ἑλλάνων

Ἀχέους συναχάς

Μελλόντο δούσανων τέκνων ἀλόχοι.] Fa-

teor me esse in numero sciorum quibus *Barnefius* exprobat vim particulæ αὖν parum perspectam, nullum enim hic locum habere eam posse existimo. Sin autem αὖν pro αὖτα legas, & ἀχέους retineas (quam vocem nihil hic significare miror *Barnefium* affirmantem) omnia erunt perspicua. Legere tamen necesse erit cum *Cantero* in secundo strophes versu, ut metrum antistrophæ respondeat

Ἰδίας ἀλόχου παλαμαί.

1038. Δούσανων τέκνων ἀλόχοι. Verte, *Infelcium filiorum conjuges*, eorum scilicet qui ad Trojam perierant, & quibus patres adhuc erant superstites, unde & filii appellantur. Nam versionem vulgarem, juxta quam uxores dicuntur propter infelices filios gemitus edidisse, vix probabilem puto; cum hæ ipsæ uxores, verbis proxime sequentibus, dicantur reliquisse domos, & ad alium maritum ivisse, quod non ob filii sed mariti mortem contigisse credere par est. Lectorem tamen non celandum puto, me eo potius propendere ut credam *Euripidem* scripsisse δούσανων ἀλόχων, ut hæc scilicet a particula ἐννεα subintellectâ pendere intelligantur.

1046. Σταλασπῶν αἶδρα φονεύ.] Malim legere generandi casu αἶδρα.

IN SCHOLIASTEM.

Ad v. 889. legendum videtur μακρὰν κεχωρισμένην.

IN ACTUM QUINTUM.

V. 1079. 1080. Ἀκούσπιν, εἰ καὶ σὺς φίλοις ἀμυνάδην

Χρηζῶς το πρᾶχθην, σὺν κατορθώσις σεμαί.]

Distingue, *Commeliniana* præeunte, post χρηζῶς, & ita verte; *Audi, si quidem amicos tuos ulcisci velis, facinus, erigens tuum corpus.*

1099. Φρούραν ἐτάξαντ' ἐν περιστοιχίσι δόμοις.] Legendum opinor Φρούραν τ' ἐτάξαντ'.

1101. Οὐδὲν τῷδε πῶ πεπυσμένοι.] Lege juxta *Commelinianam* τῷδε πῶ.

1102. Λαβόντες ἡμῖν, ἐχάραις τ' ἐφείσμεν.] Legendum puto ἡμῖν, profecti eramus.

1105. Τίνος ἡκέτις μετὰ.] Rectius in cod. Florent. legi τίνος ἡκέτις χάριν; testatur *Valckenar.* ad *Phaniff.* 1327.

V. 1114. 1115. Τῷδε ξίφους ἀρ' ὑφείσθαι λόχος

Δαρὴν σκιάδεις.] Lege τῷδε, ita enim

hæc verti debere existimo; *In hunc autem insurrexit manipulus gladiis armatus qui pone laureta delituerat.* Δαρὴν σκιάδεις de insidiatorum manu, opponitur, ni fallor, τῷ ὁ μὲν κατ' ὀμίαντας de Neoptolemo.

1115. 1116. — ὃν Κλυταίμνηστος τάχος

Εἰς ἣν, ἀπάντων τῶνδε μηχανορῥέφος.] Inter Com-

mentar. Acad. Gallic. Inscription. tom. xi. v. 410 & 428. duas dissertationes super hac fabula edidit *Hardio*, in quibus, & annum quo primum publice exhibita est definire conatur, plurimas allu-

fiones ad publicum Atheniensium rerum tunc temporis statum indicat, de choro sigillatim tractat, *Euripidem* etiam a crimine læsæ verisimilitudinis, in fabulæ constitutione, præsertim vero in actu quinto, liberare contendit. Negat enim *Euripidem* uspiam dixisse, aut ansam ullam dedisse supponendi, *Orestem* cædi *Neoptolemi* Delphis patrata interfuisse. Cum vero fateatur, omnes Interpretes contrarium sentire, in errorem eos inductos vult prava interpunctione horum versuum. Tollit igitur distinctionem quæ post *εἰς νῦν* hæctenus obtinuit, & hoc sibi concessio, affirmat hunc locum nihil aliud significare, quam *Orestem* unum totius hujus conjurationis auctorem fuisse & architectum. Vellem equidem hoc tam verum esse quam solerter fuit excogitatum. Paucis tamen, ut opinor, sententiam suam persuadebit vir eruditus, & ut persuadeat, obscuritatis certe culpa & ambiguitatis, in re maximi ad fabulæ œconomiam momenti, nequaquam erit liber Poeta. Si enim *Orestem* cædi adfuisse lectores credere voluisset, magis perspicuis verbis quam nunc usus est nullis uti potuisset. Quid quod postea v. 1242. hæc cædes diserte dicitur *φόνος βίαιος τῆς Ορέστειας* *χρῆς*; quanquam circa hunc etiam locum ansam aliquid reponendi non deesse non sum nescius. In versu etiam 1075. *Neoptolemus* dicitur *φασγάνου πύργας ἔχειν ὑπὸ Μυκηναίου ξίφους*, quod dici non potuisse, nisi *Orestes* cædi interfuisset, nemo non videt. Vide etiam *Virgilium*, qui *Euripidem* secutus videtur, *Æneid* lib. III. v. 332.

V. 1121. *Ἐξέλκει δὲ, subaudiendum puto φασγάνον*, gladium quem ipse gerebat *Neoptolemus*; arma enim quæ porticus clavis appensa detraxit, defensiva fuisse videntur, clypeus nimirum & galea.

1130. *Lege καὶ φυλάσσει*.

1133. *Ἐκλυτοὶ τ' ἀμφωβόλοι*] Ut *πυμπεβόλον* apud *Homero* instrumentum designat quinque verua uni manubrio infixa habens, ita *ἀμφωβόλον* instrumentum esse puto ex cujus manubrio utrinque exstabat veru. Ideo autem *ἐκλυτοὶ* dicuntur, quia prius e manubrio verua eximebat turba illa Delphica, quam ea contra *Neoptolemum* jacularetur.

1145. *Πίσσασιν ἀντεκλαγγὴν*, *Saxis repercussus resonuit*.

1175. 1176. 1177. Horum versuum metra confusa & turbata ira restitui possunt,

Ἰω, μοί, μοί, αἰ, αἰ. ὦ πόλι

Θεσσαλία, διασάλαμεν' ὀρχομένη.

Οὐκ ἐπ' μοι γένος, οὐκ ἐπ' μοι τέκνα —

V. 1179. Metrum hujus versus mutilum restituere potes interpolatione vocis *καὶ*, ut ita legatur

ὦ χεῖλια παδὼν καὶ ἐγὼ, εἰς πῖνα —

eandem locutionis formam habes supra v. 31.

Κακοῖς πρὸς αὐτῆς χεῖλιος ἑλάννομαι —

1183. Versum hunc etiam claudicantem ita explere, si lubet, potes,

Τὴν Σημεντίδα παρὰ γ' αὐτῆς.

1189. 1190. *Μηποτέ σὺν λέχεων τὸ δούσαντομον*

Ὡφελ' ἔμην γένος εἰς τέκνα καὶ δόμον] Parum

abest quin pro *ἐμὸν* putem *ἐμοὶ* legendum; vix enim, prout nunc se habet hic locus, sensus aliqualis extendi potest. Hac autem emendatione admissa, ita procedet sententia. *Utinam nunquam, tuarum nuptiarum gratia, infansum mihi genus (Atridarum scilicet) inter liberos & intra domum admissum fuisset; Hermiones dico Plutodem, vel malum genium, in tui exitium, fili, sed prius fulmine periissem, vel periissem, istud scilicet genus.*

1195. 1196. Cum uterque horum versuum mutilus sit, facile suppleri possunt legendo

Αἶμα τὸ δόγοντος ποτε Φοῖβον

Βροτὸς ὦν εἰς γὰρ θεὸν ἀναΐται.

Hæc etiam apud *Barneesium* minus, ut puto, recte versa leguntur; ita potius redde, *Neque propter patris tui cædem sagitta patrata, sanguinem Jove oriundum Phæbo, mortalis cum sis, deo imputasses.*

1199. *Νόμος τῶν νεπτέρων* est *Cantilena*, qua nuper mortuos prosequi mos erat, seu *Cantilena funebris*.

1208. *Θάψειν σε, πρὸς δὲ, χερὶν παρὸς τῶν σὺν τέκνων*] In cod. *Florent.* teste *Valckenario* ad *Phæniß.* 965. legitur

παρὸς, Πηλεῦ, τέκνων.

1220. *Κομπῶ μεταρσίῳ πρὸς σὺν* verti debet, *Cum strepitu acrio procul*; metaphora est sumpta a strepitu quem edunt alæ volucrum cum avolant.

1225. *Lege πρὸς τε γὰν*, ut integrum habeas metrum.

1226. *Ἰω, ἰω*, vel extra metrum est, vel basis est anapaestica.

1237. Vide notam ad *Hippolyt.* v. 453.

1244. *Μολοσσίαν μὲν χερὶν κατοικῆσαι, γερὸν*] In cod. *Florent.* rectius legitur *χερὶν*. Vide *Valckenar.* ad *Phæniß.* 965.

1252. *Παλλάδος προμύδα*] Longe melius in laudato codice *Regio Parisensi* legitur *Παλλάδος προθύμα*, *Palladis studio*.

1283. *Οὐ γὰρ ποτ' αὖ πρᾶξιαν ἐκ δῖον καλῶς*] Longe malim *καλῶς*, quod *Barneßius* testatur in quibusdam exemplaribus legi.

NOTÆ IN SUPPLICES.

V. 30. 31. — ενθα πρωτον φαινεται
Φριξας. ὑπερ γης τισδε καρπιμος σαχυς]
Valckenar. ad Phœniss. 674. conjicit πρωτ
φαινεται, sed mutatione nihil opus; πρωτον
enim φαινεται est primum apparere solet.

32. Δεσμον δ' αδεσμον τονδ' εχουσα φυλλαδος] Pessime hæc
apud Barneesium vertuntur. Δεσμος αδεσμος φυλλαδος est
"Circulus ille Argivarum matronarum quæ Æ-
"thram, frondes manibus gestantes, circumcinge-
"bant." Eandem rem infra v. 39. Poeta vocat αναγ-
κας ἱκαστους quas Theseus λυσαι debebat, & quas postea
v. 359. revera solvit, jubens matronas σταν αφαιρειν
εσθι μνηστος, προς οικους ως νιν Αιγυιως αγοι. Vide & v.
102. 103.

42 — 70. Hujus systematis carmina ita fœde luxata,
ac misere sunt confusa, ut, ni titulum Αναπαισοι in
fronte gererent, nemo anapæsticum esse systema
suspicaretur. Metrum autem restituere, & carmi-
na rite disponere, conati fumus, senis tantum in
locis vulgatâ scripturâ levissime immutatâ, sen-
tentia ubique eadem manente. In secundo scilicet
versu delevi articulum το, in tertio interpolavi εμα,
in octavo duplicato σ pro ευστα posui ευστα (vide
Homer. Iliad. i. v. 499.) in decimo tertio pro κου-
ρον reposui κορον, in decimo quarto delevi σφ, in ul-
timo denique interpolavi δη.

1. Ικατενω σε γεραμα γεραβων
2. Εκ σωματων, πρεσ γονυ πηπουσα σεν,
3. Ανα μοι τεκν' εμα λυσαι φθιμενων
4. Νεκρων, οι καταλειπουσι μελη,
5. Θανατω λυσμε-
6. λει, θηρσιν ορειοισι βοραν,
7. Εσθδουσ οικτρα μεν οσων δακρυ' αμ-
8. φι βλεφαροισι, ευστα δε σαρκων πολυ-
9. αν, καταδρυματα χειρων. π γαρ; α
10. φθιμενους παιδας εμους ουτε δομους
11. Προδεμαν, ουτε τα-
12. φων χωματα γαιας εσθρο.
13. Ετεκες και συ ποτ', α ποτνια, κορον,
14. Φιλα ποιησμενα λεκτα ποσει.
15. Μετα νυν δος εμοι σης διανοας

16. Μεταδος δι' οσων επαλγω μελεα,
17. Των φθιμενων ους ετεκον. παραπει-
18. σον δε σον ον λισομεδ' ελθεν, τεκνον,
19. Ισμηνον, εμαν τ' εις χερα θειναι
20. Νεκρων θαλερων σωματα, λαϊνον
21. Εις ταφον. Οσως ουχ', υπ' αναγκας
22. Δε, προπιπλουσα, προστατουσ', εμολον
23. Δεξιπυρους θειων θυμελας. εχομεν δ'
24. Ενδικο. και σοι π παρσι θενος,
25. Ως ευτεκνιζα δυσυχαν την
26. Παρ' εμοι καθελειν.
27. Οικτρα δε παρους', ικατενω τον ε-
28. μον παιδα ταλασ', εν χειρι θειναι,
29. Νεκυ αμφιβαλειν
30. Λυτρα μελη δη παιδος εμου.

Quod si quis mihi objecerit, contra legem illam
metricam, quam eruditissimus juxta atque acutissi-
mus Dawesius Miscell. Critic. p. 224. ratam fixam-
que haberi vult, nempe in versu paroemiaco syl-
labam catalecticam soli anapæstō subjici oportere,
in hoc systemate plus semel peccari, pace tanti
viri respondeo, legem illam non ubique apud Poe-
tas tragicos observatam reperiri. Exempli gratiâ,
apud Æschylum Agamem. v. 374. paroemiaci syl-
labam catalecticam proxime præcedit spondæus

Βελος ηλιθιον σκηλεν.

V. 44. 45. Ανα μοι τεκν' εμα λυσαι φθιμενων
Νεκρων, οι καταλειπουσι μελη] Verte ad men-
tem Brodæi; Ut redimas mihi filios ex extinctis mor-
tuis, qui relinquunt &c.

57 58. Μετα νυν δος εμοι σης διανοας

Μεταδος δι' οσων επαλγω μελεα] Ita Verte, Des
mibi locum inter cogitationes tuas, Des locum inter co-
gitationes, id est, animadvertite, considera, quantum mi-
sera doleo.

63. Εις ταφον. Οσως ουχ', υπ' αναγκας Δε] Interpunctio-
nem Canteri sequor. Dicitur autem οσως ουχ', quia
fordido & funebri vestitu indutæ aras deorum ac-
cedebant, quem vestitum Theseus infra v. 97. ad-
vertens appellat πεπλωματ' ου θειωρικα.

V. 72. Ut constet metrum, omnino pro προσπολων le-
gendum

- gendum *αεζπολων*. Versus enim asynartetus est ex duabus penthemimeribus, iambica & trochaica.
- V. 74. *Ιτε χορον*, verte, *Ite Choream*, id est, *χορευετε*.
76. Παριδος per contractionem *πριουλλας* legi debet.
78. *Τα γαρ φθιτων τοις ορωσι κοσμος*. Verte, *Honores enim mortuorum sunt viventium decus*.
82. Lege *αιει*, ut constet metrum.
89. *Ως φοβος μ' αναπτεροι*. Verte, *Nam metus mibi alas addit*.
127. Lege *η κομπτει*.
137. *Τιν εις ερωτα τηςδε κηδειας μολων*. Verte, *Quali cupidine hujus affinitatis inductus*.
139. *Κραναν*, *definiens*, *edicens*.
145. *Η τοις ιδωκας*] Lege *τοιςδ'* præeunte *Valckenar*. ad *Phaniff*. 423.
156. Scribe *εγω σφαλιν*.
161. *Ευφυζαν παυσας*] Minime sollicitanda est vulgata lectio. *Σπενδω* enim hîc & sæpe alias potestate gaudet transfixiva. Lexicographos adeas. Ita *I big. in Taur. v. 1351. 1352.*
οι δε κλιμακας
Σπενδοντες, ηγον δια χειρων σφυμνησια.
& *Ion. v. 378.*
Α ν γαρ βια σπενδωμεν ακοντων θεων.
ubi vide omnino *H. Stephani* notam.
162. Hunc quoque versum Theseo, non Adraστο, tribuendum recte monet *Valckenar*. ad *Phaniff*.
187. *Σπαρτη μεν η μιν και πεποιικιλται τροπους*] Vulgata lectio *Σπαρτη μεν η μιν* manifeste vitiosa est. Nunquam enim Sparta Adraστο erat, aut ejus imperio parebat, sed tunc temporis a Tyndareo regebatur. Et si maxime concedamus tunc Adraστο subditam fuisse, hoc potius argumentum suppeditaret, quare eam civitatem sibi in hoc bello adjutricem adjungeret, quam quare ejus auxilium negligeret, aut repudiaret, & in solis Atheniensibus omnem spem suam collocaret. Lege igitur, *Σπαρτη μεν ωμιν*, *Sparta quidem est immisericors, & moribus inconstans*; nam *πεποιικιλται τροπους* idem valet ac *ποικιλοτροπος*.
157. Eandem morum inconstantiam, & parum tutam fidem Spartanis exprobrat Poeta in *Andromach. v. 445 — 452.*
195. Lege *δη πονησ* —
208. *Λιδεν εξαμυναναι θεου*] Forfan legendum *αιδον τ'*, id est, *αιδον τε*.
220. 221. *Οστι κορας μεν, διαστατοις φοβου ζυγεις*,
Ενοισιν ωδ' ιδωκας, ως ζωντων θεων] Mire hîc se torquent Interpretes. *Scaliger*. pro *ζωντων* legit *λωντων*, sed vocem eam, cum Dorica sit, vix apud scriptorem Atticum locum habere posse arbitror. Alii legunt *δωντων*, nulla sententiæ inde accedente

perspicuitate; quin si quid mutandum foret melius adhuc reponeretur *οντων*. Interpres vulgaris lepidè reddit, *ut viventibus diis*, i. e. quasi dii mortui essent. *Barneſii* explicatio inter ejus notas relata, non magis ad rem præsentem pertinet, & ex Poetæ verbis nullis machinis exculpi potest. Ut meam autem de sensu hujus loci (cujus constructio paullo intricatior est) sententiam interponam; observandum præcipue esse censeo, *το μεν* in horum versuum priori respondere *τη δε* in v. 229. ita ut septem versus interpositi v. 222 — 228. quasi in parenthesi collocantur. Hoc modo facilis & perspicua evadet sententia. *Qui filias quidem, oraculis Phæbi constrictus, hospitibus ita dedisti ac si viverent dii* (id est, ac si dii revera existerent, & omnia eorum potestati subjicerentur) — *in expeditionem vero omnes Argivos ducens, cum vates contra eam pronuntiassent, tunc, oraculis contemptis, diisque & eorum mandatis violenter posthabitis, civitatem perdidisti.*

V. 225. *Εις φοβους*, Verte, præeunte *Brodaeο*, *Terrorum remedia.*

230. *Μαντεων λεγοντων, θεσφατ' ιτ' ατιματα*] Distingue post *θεσφατα*, non post *λεγοντων*.

235. *Τεριζη*, *insolenter se gerat*.

248. Ut vitetur in quarta sede anapæstus, lege, *και ραν ιδ' ου μη γαρ*.

249. *Πιζειν την τυχην ημας λαν*] Verte, *Fortunam tuam nos etiam opprimere nimium est*.

250. *Samuel Petitus* Miscellan. lib. III. cap. 17. recte monet ætatis juvenilis excusationem Adraστο jam Polynicis & Tydei focero minime convenire. Reponit igitur, &, ut opinor satis commode,

Ημαρτιν. εν νοοισι δ' ανδρων των τοδε
Ενεστ.

258. 259. *Αγ' ω γεραιαι, σειχετε γλαυκην χλων*
Αυτου λιπουσαι φυλλαδος καταςροφη] *Duportio* & *Scaligero* omnino accedo legentibus *καταςροφη*. Hinc scilicet docemur supplicibus in more fuisse, si precum nulla haberetur ratio ramos quos gestabant in terram projicere, ibique relinquere, ad deos nimirum supplicum patronos & vindices provocantes. Verte autem, *Procedite viridem hîc herbam ramis obductam relinquentes*.

263. *Ος Πελοπος ην παις, Πελοπιας δ' ημεις χθονος*] *Sam. Petitus* Miscell. lib. III. cap. 17. nihil hîc deesse, sed unius literulæ mutatione locum probe fanari censet. Reponit scilicet

Ως Πελοπος ην παις, Πελοπιας δ' ημεις χθονος
ut hæc æque cum versu proxime præcedente pendeat a *δεμεναι μαρτυρας*, & *παις* hoc in loco, ut sæpe alias,

alias, *pronepotem* non *filium* significet. Sed etiam ita restat scabrities quædam dictioni adhærens quam ægre fert palatum, quapropter verisimilius esse judico versum saltem unum hinc per Librariorum oscitantiam excidisse.

V. 273. Τεκνῶν τε θνατῶν κομισαί δέμας] Lege τεκνῶν τεθ-
νῶτων, pro τεθναότων, nullam enim hîc locum ha-
bere potest particula τε. Porro κομισαί δέμας verte,
ut solennia funeris impertiatur cadaveri. Hac autem
significatione frui verbum κομίζειν notum est. So-
pocli. *Ajac.* v. 1413.

Κεῖ πῖνα σφατοῦ

Θελεῖς κομίζειν, οὐδὲν αλγος ἔχον.

275. 276. Ita horum versuum metra constituenda,
Ἰω μοι.

Λαβεῖτε, φέρετε, πέμπετε, κρινεῖτε dimeter trochai-
cus

Ταλανας χεῖρας γεραίς glyconius.

277. Ut constet metrum lege ποῖος γε γενεαδός.

278. 279. Ita hi versus concinnari & constitui de-
bent,

Ἀντομαί ἀμφιπνιγνύσα το σὺν γόνυ

Καὶ χεῖρα, δειλαίαν.

Interpunctio versus secundi ad mentem est *Scaligeri*.

284. Βλέπον ἑμῶν βλεφαρῶν ἐπιδάκρυον] Lege cum *Æm.*
Porto ἐπιδάκρυον, duabus vocibus, ita ut ἑμῶν βλε-
φαρῶν regatur a præpositione ἐπὶ post posita.

292. Οὐ σὺ τῶνδ' ἐφύς, Non tu harum gnata es.

304. 305. — εἰ μὲν μὴ δίκουμένοις ἐχρην

Τολμῶρον εἶναι] Verte, si non oporteret injusta
passus audaciam inesse.

322. Τοῖς κερτομοῦσι, Γοργὼν ὥς, ἀναβλέπει] Legendum
opinor Γοργῶ ὥς. Certe non video quem sensum effi-
cit *Barnesii* constructio.

364. Τοιαῦτ' ἂν τοκευσι δῶ] Lege juxta *Aldinam*, *Æm.*
Portum, & *Scaligerum*, ἂν, id est, ἂν; cum e-
nim præcedat καλλίστον ἐρανον δούς, bona tantum hac
phrasi intelligi possunt, non indiscriminatim bona
aut mala, ut putat *Barnesius*.

370. 371. — ἐπὶ ματρός ἀγαλμα

Φοῖνον ἐξέλοι] Verte, *Matris* adhuc effigiem,
filium scilicet *interfectum*, inde auferat. Chorus e-
nim, quæ ex matribus interemptorum ducum con-
stabat, filios suos hîc vocat *matrum effigies* vel ima-
gines, optatque ut Theseus cadavera eorum aspor-
tat. Eadem phrasi utitur Poeta infra v. 1164.

Φίλον ἀγαλμ' ὀφθαλμοῖς σὺν ματρός

φοῖνον autem hîc ponitur pro αἵματι, ἐν φονῇ κείμενον,
vel φονῇ πεφυρμένον.

372. Ut metrum strophico respondeat, legendum

opinor τὴν Ἰναχου, epitritum tertium pro dijambo;
versus enim est periodicus.

V. 375. Τιμοπόλις secundum *Grotii* versionem, quam
rectam puto, refertur ad quod præcedit εὐσεῖος πο-
νός. Pius scilicet labor gratiam perpetuam habet, ho-
norem adferens civitati.

377. Ἀμυνε μᾶτρί πόλις, ἀμυνε Παλλάδος] Distinguendum
post μᾶτρί, non post πόλις, ut sententia sit, succurre
matri (id est, ei quæ maternos affectus experta est)
succurre civitas Palladis. Fallitur autem proculdu-
bio *Scaliger*. not. in Catull. LXVIII. 34. edit. *Parisi*.
in fol. cum vocem μᾶτρί ita accipit, quasi Argos
Athenarum diceretur metropolis. Atqui auribus
minime faventibus hoc audituri erant Athenienses,
qui se gentium antiquissimam & αὐτοχθόνας esse glo-
riabantur.

379. Ἦσαν νῆμειν, deprimere, inhibere, pœnam infligere.
Canterus mavult legere νῆμουσ', quod & melius
puto.

396. 397. Καδμείος, ὡς εἰκεν, οὐ παρ' οἰδ' ὅπ'
κηρυξ, ἐπὶ χεῖρ.] Minutum est, sed tamen
mallem κηρυξ cum Καδμείος jungi, quam vocandi
casu accipi.

409. Ἐν μὲν τοῦτ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πωπῆς, δίδως
Κρείσσον.] Verte, Unum quidem hoc nobis, sicut in
calculorum ludo, das auctarii loco. Metaphora est
sumpta a legibus lusoriis, ubi sæpe peritus impe-
ritiori unum, duo vel plura, in ludi computo
puncta gratis concedit, antequam incipiat ludus,
ut ejus imperitiæ velut supplementum sint, & par-
tes exinde æquantur.

417. Μὴ διορθεύων λόγους, Non bene discernens rationes.

426. Κομψός γ' ὁ κηρυξ, καὶ παρεργατὴς λόγων] Minus ne-
cessario *Barnesius* mavult παρεργατὴς. Παρεργατὴς enim
λόγων est qui extra propositum sermones fabricatur.

432. Καὶ τοδ' οὐκ ἐστ' ἐστὶ σοί] Pessime hæc reddit vulga-
ris *Interpres*, nec bene, aut ad mentem Poetæ,
Grotius. Verte, Et hoc tibi non adhuc existit, Leges
scilicet, "quarum non adhuc tibi copia est facta,
"ut eas cognoscas, & juxta eas actiones tuas di-
"rigas, & jura tua tueare; quippe quæ sub ty-
"rannide nullæ sunt certæ & stabiles, sed pro-
"petulanti tyranni voluntate in horas mutantur,
" & ab ejus nutu pendent."

433 — 437. Longe aliter hi versus apud Sto-
bæum tit. XLIV. edit. *Grot.* XLII. edit. *Gesner.* ita
leguntur

Οὐκ ἐστὶν οὐδὲν κρείσσον, ἢ νόμοι πόλει,

Καλῶς τρέφοντες. ὁ τε γὰρ ἀδυνάστερος

ὁ πλουσιότερος τὴν δίκην ἰσὺν ἔχει.

Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκην ἔχων

- V. 435. 436. Ἐστὶ δ' ἐνίστανται τοῖσιν ἀδυνάτεσσι
 Τὸν εὐτυχόντα ταυδ', ὅταν κλυὶ κεκώς] Pro
 ταυδ' malim ταυδ', id est τοῦτο. Verte, *Et potenti,
 cum male audit, licet imbecillioribus hoc exprobrare.*
441. Recte εἰς pro ἐστὶν reposuit *Duportus* ut in quarta
 sede vitetur anapæstus.
442. Δημοσ ἀδυνάτης χρίστος] Vide *Abreschium* in *Miscell.*
Observ. tom. v. p. 109.
445. Φερίων, verte, *Spiritus generosos gerere, non, sa-
 pere.*
460. Λέξαιδ', ὡς ἀν ταξὴν πτε, ὡς ταξος πολεῖ
 Χωρεῖν] *Valckenar. ad Phœniss. 1409. 1410.* opti-
 me reponit παλιν Χωρεῖν.
466. Omnino legendum est δ' ἐναντία. *Nuspiam* certe
 in fenario locum habere potest *bacchius*.
478. Σφριζόντ' ἀμυγλὴν μύζον ἐκ βραχίωνων] *Εκ βραχίωνων,*
 verte, *ex lacertis*; "ne lasciviens mihi reddas
 "responsum ex lacertis, id est, ad lacertos, vel ad
 "vim, rem deducens."
496. Οὐτ' ἀν γ' ἐτ' ὁρῶς Καπαρίας κεραυνίων] Verte, *Quod
 si verum hoc non esset, non jam recte &c.* prout in
Barnesiana.
511. 512. Hi duo versus cum parte sequentis tertii
Adraffo tribui debebant, quod adeo manifestum
 est, ut miror id priores Interpretes ac Editores la-
 tuisse.
530. Αἰχρὸς τ' ἐκείνοις χ' ἢ δίκην δόιχεται] Malim *Αἰχρὸς δ'
 ἐκείνοις* —
540. Απαφίς τις ἔξυ, *Insepultos quis patietur.*
552. 555. Τρυφὰ δ' ὁ δαίμων πρὸς τὴν γὰρ τοῦ δυστοχέως
 ὅς εὐτυχεῖται, πῦμος γυμνασθεῖται.
 Ὁ δ' ὀλβίος νῦν, πνεῦμα δειμαίνων λιπέιν
 ὕψιλον αἰρεῖ] Hic locus, prout nunc legi-
 tur, sensum nullum commodum habet. *Grotius*
 pro νῦν edidit νυν, sed nec ita recte procedet sen-
 tentia, altius enim latet ulcus. Legendum igitur
 censeo pro ὅς εὐτυχεῖται, ὡς εὐτυχεῖται, qua emendatione
 admissa omnia jam perspicua evadent. Ita enim
 verte, *In deliciis vero versatur fortuna; ab infelici
 enim, ut beatus evadat, honorata muneribus ornatur;
 opulentus vero illam, ejus auram metuens ne deficiat, in
 sublime effert.*
556. Lege & distingue cum *Æm. Porto & Grotio,*
Ἀδικοῦμενοις τὴν μετρία, μὴ θυμὸν φερεῖν —
557. Ἀδίκειν τὴν τοῖσιδ', οἷα μὴ βλάψαι παλιν] Pro πολλὴν
Canterus recte, meo iudicio, reponit παλιν, ut sen-
 tentia sit, *Et tali hostem injuria afficere, quæ te non
 vicissim lædat.* Verbum enim βλάψαι, forma poten-
 tiali, numero singulari positum accipio, & a neu-
 tro plurali οἷα regi.
576. Πράσσειν πολλὰ, *Multis negotiis te immiscere.*

- V. 578. Ἐλδ' ὡς σε λογῇ Σπαρτὸς ἐν πολλῇ βλαβῇ] *Mihi
 perplacet lectio a Barnesio memorata, λογῇ Σπαρ-
 τος.*
600. Lege περσφείεις, ut metrum antithetico respon-
 deat.
603. Γενεῖτ' ἀν κερδὸς] Verte cum *Brodæo, Lucrum sane
 esset*; nempe si res ista verbis componeretur.
604. Ut metrum metro respondeat, pro σεβνοτυπείς γ'
 ἀνα τοπον, legendum opinor σεβνοτυπείς ἀνα γὰρ τοπον.
 Versus scilicet *afynartetus* est ex penthemimeri &
 dimetro brachycatalecto iambicis, similis v. 602.
608. 609. Ἀλλὰ τὸν εὐτυχεῖ, λαμπρόν, ἀν πῖς αἶρη
 Μοῖρα παλιν. τοδὲ μοι θράσος ἀμφιβαίνει] Editio-
 nes antiquiores & *Grotium* secutus lege omnino,
 ἀν πῖς αἶρη Μοῖρα παλιν; *Fatum aliquod potest iterum
 evertere.* Hæc enim ad *Creonta* non ad *Thefeum*
 referri debent, unde constat perperam *Canterum*
 pro λαμπρόν, λαμπρόν, rescribi voluisse. Αἶρη autem
 pro αἶρη ex *Æm. Porti* conjectura in editiones re-
 centiores irrepsit. Porro ut constet metrum pro
 θράσος rescribendum θάρσος.
618. Pro Σα, editiones priores recte habent Τα.
622. Εἰδείης ἀν φίλων, εἰδείης ἀν ψυχῶν] Το ψυχὴ nunquam
 extra compositionem penultimam corripit, ideo-
 que per metri rationem hic stare non potest. Ver-
 sus enim antispasticus est trimeter acatalectus ex
 epitrito secundo, cui in antistropha opponitur e-
 pitritus primus; antispasto & epitrito tertio. Re-
 ponendum igitur opinor ψυχῶν, quæ vox & senten-
 tiæ magis etiam convenit. Verte, *Videres amico-
 rum (Atheniensium scilicet) videres fortunas.*
627. Ἀλλὰ φέωμαι πῖς ἀδὲ πρῶτα, verte, *Sed fiducia hæc
 superior est timoribus.*
636. Ἰν' οἱ θανόντες ἐπὶ δασιότων λοχοῖ] Malim θανόντων,
 non enim ipsæ turmae totæ perierant.
652. Ἐστὶν θείατης, πύργον εὐαῖν λαβών] *Εὐαῖν* non *sacrum*
 hic significat, sed *habentem prospectum late paten-
 tem.* *Hesychius* exponit per εὐοπῖον. In hoc etiam
 sensu apud *Æscylum Pers. v. 466.* habes ἐδρῶν εὐ-
 αῖν.
655. Ὡς μὲν νῦν λόγος, ut ratio (bellica scilicet) require-
 bat. Ex una parte enim pedites fluvio, ex altera
 equitibus, firmabantur. Nuncius scilicet hæc αὐ-
 τοῦτος dicit, non ex fama.
656. Pone commatis non coli notam post *Αἰγέως.*
660. Ἰπποτὴν οἶον, verte, *Turram equestrem* *Proprie*
 significat *vehiculum equestre*, quod per metonymiam
 ponitur pro equitibus, qui equis vebuntur, ut
 ἄρματων οἰκισμάτων in v. 662. denotat *currus bellicos.*
 Οἰκισμάτων, quod reponendum censet *Scaliger.* ideo etiam
 minus sententiæ convenit, quod semper, ut opi-
 nor,

nor, confusionis rationem quandam conjunctam suggerit.

V. 672. Οὐδὲν δοκῶναι τῖναι φονὴν] Recte τῖναι φονὴν, *intendere caedem*. Interpres vulgaris videtur legisse πειν, sed perperam. Vide *Hecub.* 262.

676. Περὶ δὲ διπλασαντες ἀλλήλων οὐχὺς] Pro περὶ mallem cum viro quodam docto πλάσ.

680. 681. Ἰδὼν δὲ Φοῖβος, ὃς μοναμπυκῶν ἀνάξ] *Hy, τοῖς Εὐεχθιδαισιν ἄρματων οὐχόν*] Tollenda est distinctio post *Hy* & reponenda post *Εὐεχθιδαισιν*.

689. 690. Ἡ τὰς ἀνὰ τὴν καὶ κατὰ φοροῦμενας ἱμασίν, αἵματος τε φοινίου ῥοῆς] Quid sibi volunt *Fluxus sanguinis qui ferebantur sursum & deorsum in loris*, me plane nescire fateor. Constat autem duas res prorsus diversas hic describi, τὰς ἀνὰ καὶ κατὰ φοροῦμενας ἱμασίν, & αἵματος φοινίου ῥοῆς. Ultima fatis est perspicua, priori deest substantivum. Legendum igitur arbitror τοὺς φοροῦμενους, ut denotentur qui hinc inde traherentur loris impliciti, vel vivi, vel mortui, quibus simile quiddam passus est Hippolytus.

695. Τοῦνδε δ' ἰτέαν λαβὼν χερεῖ] Perperam ἰτέαν *hastam* hic interpretatur *Barneſius*, cum *chycum* potius designare videatur. In hac significatione reperitur in *Troad.* v. 1193.

Ἐν ἡ ταφισὴ χαλκονότον ἰτέαν.

& *Cyclop.* v. 7.

Εὐχέλαιον ἰτέαν εἰς μέσην δένων, δέρι

ἐκτετατα.

Vide etiam *Guellium* ad Virg. *Æneid.* vii. 632.

704. 705. 706. — ἐκλινε γὰρ κέρας

Τὸ λακὸν ἡμῶν. δέξιν δ' ἡσυχάζον

ἔνυχαι το κενῶν]

Prima facie Poeta videtur in hac narrationis suæ parte per incogitantiam esse lapsus, quanquam nemo quod sciam Interpretum id observavit. Si enim sinistrum Atheniensium cornu in fugam inclinaverit, quomodo dextrum Thebanorum cornu, quod sinistro Atheniensium oppositum fuisse necesse est, dici potuit eodem tempore victum & in fugam versum esse? *P. Brumoy*, quid revera Poeta dicat nihil penſi habens, quod debuisset dicere nobis repræſentat; sinistrum scilicet Atheniensium cornu a dextro Thebanorum inclinatum, & vicissim sinistrum Thebanorum cornu a dextro Atheniensium fufum & in fugam versum. Non desunt tamen quæ ad Poetæ excusationem afferri possunt. Hæc enim narratio non ab historico, nec ab imperatore, aut ab homine militaris scientiæ perito, est profecta, sed a Nuncio, teste quidem oculato, sed homine

vili & servo. Hic autem exercitus alas, non a relatione quam inter se mutuo habebant, denominat, sed ab earum relatione ad ipsum prælii spectatorem. Illi vero a dextra erant ala dextra Thebanorum & sinistra Atheniensium; has igitur utraque dextras appellat; pariter a sinistra ei erant ala sinistra Thebanorum & dextra Atheniensium, quas proinde ambas pro sinistris habet. Ita dextrum Atheniensium cornu, quod sinistrum appellat Nuncius quia sibi spectanti a sinistra erat, a sinistro cornu Thebanorum inclinabatur; dextrum autem Thebanorum cornu vicissim in fugam a sinistro Atheniensium versum fuerat.

V. 715. 716. 717. — διαφερων εὐφενδονα,

Ομοῦ πταχθῶν, καμπυκῶν καὶ

Κυνέας δεικνύον, καὶ πταχθῶν ἔνυχαι]

Tollenda est distinctio post *εὐφενδονα*, & paullo plenius distinguendum post *καὶ*, ut ita totus vertatur locus; *Hinc & inde jaculans*, clavam scilicet, *jaculabatur colla & collo caput conjunctum*; *galeas demetens & detrucans ligno*. Prorsus enim accedo *Cantero, Æm. Porto, Duporto, & Barneſio*, καὶ πταχθῶν legentibus.

732. 733. — καὶ δοκῶν τὰς συμφορὰς

ἔχον ἐκαστὸν] Legendum puto τῆς συμφορᾶς, generandi casu.

737. Ἡμῖν γὰρ ἢν τοτ' ἀλγος οὐχ ὑποστατον] *Αλγος* evidenter est mendosum. *Brodæus*, quem sequitur *Barneſius*, conjicit legendum esse *εὐχρος*, satis, ut mihi videtur, verisimiliter. Τότε autem hic loci non est adverbium temporis, sed articulus cum conjunctione copulativa.

754. Lege omnino cum *Barneſio* ὡ γων, ut constet metrum.

755. Ως οἷα κλεῖναις ἐπὶ φρεσὶν δομοῖς] Distinguendum post *Ως*. Pessime autem hæc reddidit Interpres vulgaris; ita verte, *Immo, offerimus eos quidem qui septem in chytis præſuere domibus*.

756. Lege φῆς.

760. Οὐς δ' οὐκ εἰδότες, πῶς νεκρὸς ἡκεῖ λυτῶν] Lege ἡκεῖς, Non enim Theseus, sed Nuncius, adveniens mortuos reliquit.

762. Πικρὸς, indigne.

767. Hunc etiam versum pari ac cæteros ratione Adraſto assignari oportuit.

768. Hunc versum Nuncio libenter tribuere vellem.

782. — 785. Pro ἰδουσα mallem legere ἰδουσα, & ita totum locum interpunctionibus distinguere,

Ἐμοὶ δὲ τῶν παιδῶν εἰσεῖν μέλη,

Πικρὸν, καλὸν δὲ δάμα δ', ἐπεὶ οὐ φοβῶμαι

Tar

Τὸν ἀεττὸν ἀμεραν

Ἰδοῦτα, πάντων μεγίστον ἀλγος. subaudi est.

V. 786. 787. 788. Ἀγαμὼν μ' ἐπ' δευρ' αἶ

Χρονος, παλαιος πατήρ,

Ὡφελ' ἀμεραν κίπται] Prout hæc nunc

leguntur qualis expediri possit constructio non video. In primo igitur versu, μ' pro μοι positum existimo, elisa scilicet ante vocalem brevem diphthongo, qualem elisionem, in hac voce & similibus Atticis non esse insolitam alias docuimus, & pro ἀμερα legi debere ἀμεραν. Ita ordo erit Χρονος παλαιος πατήρ ὠφελ' κίπται μοι ἀμεραν ἀγαμὼν ἐπ' δευρ' αἶ.

790. Ἐλπίζειν nunquam significat *timere*, sed *expectare*, sive bonum sit sive malum quod expectatur.

806. Versus est iambicus dimeter brachycatalectus

Αἰ, αἰ, ἐπιδομεν, ω

Barneſius de suo intrusit δεῖνα παρήμεν φίλοι, pessimo exemplo ne uncinulis quidem inclusa, nec supplementi huius in notis, nisi generalibus tantum verbis meminit, ita ut germana Poetæ verba ab affumentis ejus haud facile sunt discernenda. Ut strophe autem antistrophæ respondeat, dicendum est deesse versum unum qui hunc proxime præcedere, & priori parti versus 819 opponi, debebat. Versus enim 819 in duos dividi oportuit, quorum posterior huic versui respondebit, si ita scribatur

Αἰ, αἰ, αἶτε μου

me autem nec hoc αἰ αἰ de meo addidisse evincunt quæ immediate sequuntur

Στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἀχῇ

quæ hunc gemitum præcessisse plane demonstrant.

818. Ἐχθεις, ἐχθεις. τιμάτων γ' ἄλῃς βαρος] Tolle distinctionem post ἐχθεις, ab hoc enim verbo regitur βαρος.

838. 839. 840. Μελλων σ' ἐρωτᾶν, ἵνικ' ἐξηγῇς σφατῶ

Γοους, ἀφιστῶ, τοῖς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπῶν

Εἰς τὰ σα γέ μινδοῖς. Nun δ' Ἀδρασὼν ἴσθῳ]

Futurum ἀφιστῶ haudquaquam hic stare potest, plane enim contradicit sequentibus, Nun δ' Ἀδρασὼν ἴσθῳ, cum fieri non possit ut idem eundem interrogare omittat & simul interroget. Proculdubio igitur legendum est ἀφικε. Verte autem, *Percontaturus te quando coram exercitu luctus effundebas, omisi hoc facere, cum sermones istius loci in ea quæ te propius spectant impendendos reliquerim. Nunc vero Adrastum interrogo.*

844. Εἶδον γὰρ, *Novi enim.*

849. Κοινοὶ γὰρ οὗτοι τῶν τ' αἰουόντων λόγοι] Pro κοινοὶ *Grotius* legit κοινοί; sed ferri potest vulgatum si veritas, *Vulgares.*

864. 865. Φευγὼν παπείσας ὅστις ἐξογκοῖτ' ἀχαι,

τ' ἀρκουντ' ἀπζῶν] *Grotius* monet apud Athe-

næum pro φευγὼν legi φεζῶν, & pro ἀπζῶν, ἐπταῶν, ut hoc referatur non ad illud proximum ὅστις, sed ad id quod præcesserat, Καπανεύς.

V. 898. Λυπρὸς δ' ἐφείρεν, εἰ π' δυσυχαί] Syntaxis ratio videtur requirere ut legatur δυσυχαί.

907. Φιλοπῆμον ἦδος, πλουστον. φρονήμα δέ] Tolle, *Grotium* secutus, distinctionem post πλουστον, ut conjungatur cum φρονήμα.

916. Α δ' ἀν μάδοι πς, ταῦτα σοῦζεσθαι φίλει

Προς γῆρας] Egrege hujus loci sententiam restituit *Valckenar.* reponendo πῶς pro πς.

918. 919. Ita hæc mētra constituenda,

Ἰω τεκνον, δυσυχαί periodus catalectus

Σ' ἐπείφρον, ἐφείρον, ὕφ' ἡπάτος iambicus dimeter acatalectus.

940. Ἡμῖν δ' γ' οἶδε, *Nobis vero isti.* Non servi, ut explicat *Brodæus*, sed reliqui ex septem ducibus, id est, eorum cadavera.

946. Lege προδιδεῖναι, requirente & metro & sententia, & præeuntibus *Basiliensi* & *Commeliniana.*

959. Lege περὶ φθέρειται. Culpa Typographo tribuenda videtur

969. Ut metrum antithetico respondeat, pro ἀριθμῶν legendum conjicio ἀριθμητή.

970. Metri ratio postulat ut pro δὴ rescribamus δέ, non invita etiam sententia. Versus est asynartetus ex duobus dochmaicis, quorum prior ex epitrito tertio vel quarto pentasyllabo (cui in strophæ opponitur epitritus secundus pariter pentasyllabus) & syllaba constat, alter ex epitrito tertio & syllaba.

974. Quid sint σεφανοὶ κομᾶς ex *Alceſtide* v. 101. discere potes, ubi memoratur χαῖτα ἐπ' ἀποδυρᾶ τοῖμαος. Excidit autem versus qui hunc sequebatur, quemque nobis suppeditat *Plutarchus* Opp. Moral. edit *Par.* v. 394.

Λοῖσαι, νεκρῶν φθιμένων τ'.

978. Lege αἶ, ut constet metrum.

980. Θαλαμᾶς τισδ', *Hæc receptacula.*

984. Καταφθιμένων secundam hic corripit quanquam duæ sequuntur consonantes. Recte enim observavit accuratissimus *Clarkius* ad *Homer.* *Iliad.* B. v. 537. syllabam vocali brevi constantem, sequentibus duabus consonantibus a quibus syllaba inchoari possit, non raro corripit, cujus rei ibidem plurima affert exempla, & inter alia τοῦ λιγυφθῆτος secunda correpta.

990. Incredibilis prope esse debuit eorum oscitantia qui hæc primum in stropham & antistropham distinxerunt, cum non plures quam septem strophæ

phæ versus, prout nunc leguntur, totidem antistrophæ respondere deprehenduntur.

V. 993. Hic versus in duos ad hunc modum dividi debet; antistrophæ enim versibus quarto ac quinto opponitur.

Λαμπαδ' ἰν' ἀκυσσαι penthemimeris dactylica

Νυμφαι —

Excidit scilicet e secundo versu vox quæ voci ἰρ-
μασσι in antistropha respondebat.

999 — 1003. Hi quinque versus quatuor tantum in antistropha, scilicet v. 1022 — 1025, opponuntur. Nulla vero inter eos nunc deprehenditur similitudo, aut vel minima analogia. Absque igitur codicum meliorum & magis integrorum ope, de eorum restitutione ne cogitandum quidem.

999. Delendam censeo particulam τε quæ sententiam corrumpit, aut certe γε ejus loco reponendum.

1009. Perquam verisimilis mihi videtur *Canteri* conjectura, qui pro πύλας scribit πύλας.

1017. 1018. Hi duo versus strophicis quinto & sexto respondere debent, quod efficietur si ita metra constituas,

Τατδ' ἀπο πύλας πύλας — hephthemimeris
dactylica

σα πύλας ἰσθμὸς basis iambica.

1026. Ut metrum, quod anapaestici est generis, antithetico respondere possit, legendum opinor pro Εἰδε, Εἰ δὴ. *Utinam quidem.*

1027. Ut constet metrum legendum est τεκνῶν.

1029. 1030. Συντηχθεὶς αὐραὶς ἀδελοῖς

Γενναίᾳς ἀλοχῶ ψυχᾷ] Ordo constructio-

nis hic est, Συντηχθεὶς ἀλοχῶ αὐραὶς ἀδελοῖς γενναίᾳς ψυχᾷ.

1056. Ως οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πινυμῶ περὶ σ' ἔργον] Ως hic idem quod οὕτως significat, & cum σ' ἔργον conjungendum est.

1064. Lege φῆς.

1072. Hic versus ita in duos dividi debet,

Ἰω γυναι, basis iambica

Δεινὸν ἔργον ἐξείρασθαι periodus.

1086. Διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξορδομεδ' αὖ] Lege cum viro quodam docto ἐξορδομεδ' αὖ.

1089. Εἰ δ' εἰς τοδ' ἡλδον, καὶ ἐπειράθην τεκνῶν] Optime se habet vulgata lectio; *Barneſii* autem conjectura, legentis κ' οὐκ ἐπειράθην, infelicissimis auspiciis nata est, quippe quæ totius sententiæ scopo quam maxime adversatur. Si quidquam tamen hic innovandum esset, magis mihi placeret emendatio *Canteri* reponentis τεκνῶν pro τεκνῶν, ut vitetur repetitio in suavis vocis τεκνῶν, quæ iterum ad finem versus sequentis occurrit.

V. 1098. Ἠδιστα, πρὶν γε δὴ ποτ' ἢ νῦν πᾶσι ἴδῃ μοι] Tollenda est cum Interprete distinctio post ἡδιστα, & reponenda post δὴ. Veriorem tamen existimo *Canteri* conjecturam

Ἠδιστα πρὶν γε δὴδ', ὅτ' ἢ νῦν πᾶσι ἴδῃ μοι.

1111. Παρικυπεπόντες οὐχέον, *Rivulum quo minime oportuit divertentes*; id est, “In senectutis propriæ subsidium eas opes erogantes quæ filiorum potius juvenum usibus addici debebant.

1114. Ἰω extra metrum ponitur.

1118. Πολλοὺ δὲ χρόνου σώσεις μετὰ δὴ] Video *Brodeum* legisse πολλὸν χρόνον, quod rectum arbitror. Pro σώσεις autem (aut prout in quibusdam libris legi testatur *Barneſius*, σώσεις) forte scripserit Poeta ζῶσι.

1132. Ut antistrophe strophæ respondeat, illi præmittenda est basis iambica, puta Ἰω, ἰω, aut simile quiddam.

1137. Τελῆ, *Ministeria, Brodeus.*

1151. Καλλεοισιν ὑπὸ τοῖς Δαναΐδων στρατιῶται] Rectius ut opinor leges στρατιῶται.

1157. 1158. Δουὶν δ' ἀχὴν, ματρί τ' ἐλπίες] *Barneſius* hic puerum Sthenelum, Capanei filium, alloqui dicit Iphin matris suæ patrem, & totam hanc pueri partem Sthenelo tribuit. Ego vero ex his versibus manifestum esse puto, hanc partem non Sthenelo, sed cuidam alii puero ex septem ducum filiis esse tribuendam. Matrem enim pueri adhuc vivere (quod de Evadna Stheneli matre, quæ paulo ante in rogam mariti ardentem se præcipitem dederat, verum non erat) satis patet ex illo, ματρί τ' ἐλπίες. Quodque sequitur,

Σὲ τ' οὐ ποτ' ἀλγὴν πατρίδι λείψῃ.

ad ipsum puerum, non ad Iphin, referendum censeo. Nihil aliud quod aniam huic *Barneſii* opinionioni dederit divinare possum, quam quod Iphis puerum hunc v. 1145. τεκνῶν appellat; sed non inde sequitur illum ejus nepotem fuisse; ista enim appellatione juniores compellare solebant senes, quod nimis manifestum est ut probatione indigeat.

1171. Πᾶσιν δ' ὑπέπειπον τοὺςδε τοὺς αὐτοὺς λόγους] Mallem Πᾶσιν δ' ὑπέπειπον, “Ut beneficii memoria ad posteros transmitteretur. Nec alii præter pueros, & quos jam allocutus fuerat Theseus, Adrastum & mulieres, tunc erant præsentibus.

1184. Α χῆν σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν ταδε] Verte, *Quæ te oportet facere, facientique tibi, emolumento esse ista.*

1189. 1190. Ἀδρασὸν οὗτος κυριὸς, τεκνῶν ὦν, Πᾶσι δ' ὑπέπειρε γῆς Δαναΐδων ὀρεκώμοις] Mallem

K

ὀρεκώ-

ἑρκωμοτεῖν, ut a κυρίως pendeat. Verte, *jurandi potestate gaudet*.

V. 1212. Μῆδης παρ' αὐτὴν τειοδὸν Ἰθμίας θεοῦ.] Circa hunc locum Interpretibus adhuc hæsit aqua; Nulla enim reperta est dea quæ Isthmiæ appellatione gaudet. Inde alius aliud Dianæ epitheton pro Ἰθμίας legendum conjicit. Ego non *deam* sed *viam* designari opinor, & legi debere Ἰθμίας ἱδρυ, quæ lectio quanquam sono non adeo similis vulgatæ, scriptura tamen non multum differt, si literis majoribus, quas capitales vocant, utrumque scribatur, ΘΕΟΥ scilicet & ΟΔΟΥ. Ita autem vertatur locus; *Lucum vero, ubi ipsorum corpora igne purificata sunt* (nam in versu proxime præcedente omnino ἱγνιδῆ, non ἀγνιδῆ legendum) *illis concede*, id est, illis sit sacer, *prope ipsum trivium viæ Isthmiæ*, quæ scilicet ad Isthmum ducat. Ideo autem prope etiam viam lucum septem ducum manibus sacrum seligi voluit Minerva, quia per eam Argivos Atticam invadentes transire necesse erat, ubi monumentum antiqui Atheniensium erga eorum majores beneficii posteris ingratitudinem exprobraturum erat. Tumulos vero eorum qui ad Thebas ceciderant, prope viam quæ Eleusine Mega-

ram ducit, ad sua usque tempora mansisse testatur Pausanias in Atticis p. 94.

V. 1219. 1220. 1221. ΑΛΛ' οὐ φθονεῖν χεῖρ στυγιάζοντας
γεννῶν,
καὶ χαλκοπλήθει Δαναΐδων ὄργανον
σφατόν,
Ἐπιάστολον πυρρῶμα Καδμείων ἐπ.]

Verum vidisse *Brodeum* existimo, qui conjicit pro φθονεῖν legendum esse φθανεῖν, quanquam hujus verbi significationem non bene perspexisse videtur. Ita autem verte; *Sed omnino oportet vos juvenes cum pubescant genæ, Danaidumque exercitum armis probe instructum & in septem agmina divisum, contra Cadmaeorum urbem munitam sine mora tendere*. In eadem notione verbo φθανεῖν usum Nostrum deprehendes *Iphig. in Taur. v. 245*.

χερσὶν δὲ καὶ κατὰ γράμματα

Οὐκ ἀν' φθάνοις ἀν' εὐπείῃ ποιούμενη.

Vide & *Alcest. v. 662*. & *Troad. v. 456*. & *Heraclid. v. 721*. Vocem ἐπιάστολον, non cum πυρρῶμα, sed cum σφατόν conjungi debere censeo, aut si cum πυρρῶμα jungatur, legendum potius esse ἐπιάστολον. Vide v. 401.

NOTÆ IN IPHIGENIAM IN AULIDE.

V. 1. 2. 3. **I**TA hi versus ad anapæsticorum formam reducendi,

Αγ. Ω πρὸς δὲ δῶμον τῶνδ' ἐπαροῖδεν
Στείχε. Πρ. στείχε. π. δὲ κενουργεῖς
Ἀγαμέμνων ἀνὰξ. Αγ. πύσῃ. Πρ. σπυδῶ.

4. Omnino legendum est τοι, ut constet metrum.

16. Στείχομεν εἰσω] Ut constet sententia, lege omnino
Στείχομεν εἰσω.

21. Lege εἶν.

42. Μη οὐ μανέδαι, *Quo minus insanias.*

60. Σπένδας καθεύδαι, *Pacisci*, prout vertit *Constantinus* in lexico.

62. Lege συναμνεῖν, tempore futuro, ut in secunda sede vitetur anapæstus.

66. Ἐπεὶ δ' ἐπισπῶμαι, εὐ δὲ πῶς γέρον] Mallem εὐ δὲ πῶς.

69. Οπου πῶσαι φέρειν Ἀφροδίτης φίλαι] Forfan Οπου.

84. Κάμει σπῆσαι, κατὰ Μενέλαω χάριν] Κάμει nullum hîc locum habere potest. Forfan legendum κατὰ, *præcipue*.

89. Καλῆς δ' ὁ μαντις ἀπορεῖ κεχρημένος] Legendum cen-
ſeo κεχρημένοις. Vox enim hæc proprie τῷ ἀνείλεν op-
ponitur. Verte, *Calchas vero vates nobis præ consilii*
inopia eum consulentibus responsum reddidit.

98. Ἐν δελτοῦ πύλαις, *In pugillaris plicis.*

105. Ψευδὴ συναΐας ἀπὶ παρθένου γαμῶν] Quid sit γαμῶν
συναΐαι ἀπὶ παρθένου juxta cum ignarissimis scio. For-
ſan Poeta scripserit ἀπὸ παρθένου, *jam modo adolescentule*
virginis. Tales apud *Æschyl. Sept. ad Theb. v.*
339. ἀπὸ παρθένου appellantur, ut & apud eundem
Perf. 542. ἀπὸ παρθένου *maritos nuptiis recens junctos* de-
signat.

115. 116. Hi duo versus anapæstici non sunt, sed
hepthemimeres spondaicæ. Alii prorsus similes
in ipso hoc systemate sequuntur v. 131. 132. 136.

137. 143. 149.

124. Lege Ἀχίλλεος & ἀμπακίων, ut constet metrum.

127. Lege φῆς.

V. 128. Lege iterum Ἀχίλλεος.

130. Ἐπεφῆσα. In hoc systemate, quod inter legitima
anapæstica, cum plures intermisceantur hepthe-
mimeres spondaicæ, reputandum non est, ultimæ
syllabæ το ἀδιαφορῶν retinetur.

145. Omnino legendum μὴ τοι.

151. Χαλινὸς primam semper corripit, penultimam
semper producit. Ut constet igitur metrum legi
potest

Πάλιν ἐξορμασσεῖ γὰρ χαλινούς.

167. 168. Κεῖτα σὺ σενόπορδμον
Χαλκίδα, πολὺν ἔμην πρὸς λήπουσ'] Distingue post
Κεῖτα σὺ, non post Χαλκίδα.

171. Ut metrum antistrophico respondeat, legi for-
ſan potest ὡς ἀν' ἰδίῃ ἀν.

191. Et sententiæ & metro convenientius leges,

Ἰππῶν τ' ὄχλον ἰδεῖται.

216. 217. Ita concinnius constituentur hi versiculi,
Ὁ δὲ διφρηλάτης βοᾷτ' Euripideus

Εὐρυκλὸς φερηπάδας glyconius πολυρχηματιστός.

220 — 230. Omnes hi versiculi, unico anapæstico
excepto, dactylici sunt, ita ad metrum redigendi,

Κεντῶν δεινομένων· τοὺς μὲν μετ-

σους ζυγίους λευκοῦ κτλ τείχε

Βαλίου, τοὺς δ' ἐξω στήθεσ φέρους,

Ἀντρεῖς χαμπάσι δρομῶν,

Πυρροῦ τείχε, μονοχάλα δ' ὑπὸ σφυρᾷ

Ποικιλοδερμονας. οἷς παρεπαλλετο

Πηλεΐδας σὺν ὀπλοῖσι παρ' ἀντρίᾳ,

Καὶ συριγγᾷ γ' ἀρματίους.

224. Ἀντρεῖς χαμπάσι δρομῶν] Verte cum *Brodaeo*, *Sibi*
mutuo in fleendis metis respondententes.

269 — 253. Ἀντρεῖς δ' ὁ γυγῆς

Ἀρχὴ ναίου σφατον

Φωκίδος δ' ἀπὸ χθονός.

Λοκροῖς δὲ τοῖς δ' ἰσας ἀγων

Ναὺς Οἰλέως τοκός] Apud Homerum Lei-

tus dux Bæotorum, non Phocensium, dicitur, ho-

rum autem duces recensentur Schedius & Epistrophus. Iliad. B. v. 494. 517. Apud Euripidem Phocensium ducum nulla fit mentio, sed his æque ac Locrensisbus præfuisse videtur Ajax Oilei filius. Periodi igitur notam post *στρατου* ponendam puto, & comma tantum post *χρονος*, ut & alterum post *Λοκρης δε*, pro quo etiam *Λοκρων δε* legendum reor. Canterus & Scaliger. *Λοκρος* scribunt, minus, ut opinor, recte, propter το δε quod immediate sequitur.

V. 270. *Τας φυγούσας μελαδρα*. Hæc a sequentibus *Πράξιν Ελλάς* ὡς λαοί omnino pendent, & cum iis connectenda sunt.

275. 276. — *σημα ταυροπουν*,
Ορην παροικον Αλφειον] Distinguendum non post *ταυροπουν*, sed post *ὄρην*. Constructio enim est *σημα ταυροπουν ὡς ὄρην*.

277. *Στολοι ναων*, *Naves militibus instructæ*.

283. 284. *Λευκηρετμον δ' ἀρη*
Ταφιον ηγεν, ὧν Μεγης
Αναστε] Eurytus supremum scilicet imperium habebat in Taphios, quanquam a proprio etiam hi duce Megete, sed sub Euryti auspiciis, regebantur; quæ res eo probabilior est, quod insulas quæ e regione sunt Elidis habitabant, prout diserte testatur Homerus Iliad. B. 626.

288 — 294. *Αίας δ' ὁ Σαλαμινος ἐνπρεφος*,
Δεξιον κεραι
Προς το λαϊον ξυναγε.
Των ασπιν ὥρμη πᾶσαισιν
Εξατασι συμπλεκων
Δωδεκ' ἐντροφωταταισι
Ναυσιν] Hæc ita verte, *Ajax vero Salaminis alumnus, dextrum cornu sinistrum versus, claudibat, quorum prope naves extremas stationem habebat duodecem agilissimis navigiis iis conjunctus*. Ad hujus autem loci sententiam melius concipiendam intelligendum est, navale Græcorum agmen clausisse, ex una parte Achillis, ex altera Ajacis, naves. Istud agmen vero ita esse circumflexum ad circuli prope figuram, ut Achilles & Ajacis naves, qui utrinque extrema tenebant inter se pene concurrerent.

301. 302. *Ταδε κατ' οικους κλυουσα, συγκλητου*
Μνημην σωζομαι στρατευματος] Horum verbum hæc videtur esse constructio, *κλυουσα ταδε, σωζομαι κατ' οικους, μνημην συγκλητου στρατευματος*.

309. *Αλλως ἀμιλλω παυτ'· αφες δε τηδ' εμοι*] *Αλλως* nunquam significat *alio loco* aut *tempore*: minime igitur mutari debuit codicum scriptura *Αλλως ἀμιλλω παυτ'*, *Frustra de his contendis*.

V. 317. Ut constet metrum delendum omnino est illud *διδτ'*, quod & minime sententiæ est necessarium.

324. Si scribis *Δαναοισι πασι*, servabitur ratio commatis trochaici.

331. *Τον εμον οικειν οικον ουκ εασμαι*] Verte, *Nonne met ipse sinam* (id est, nonne hoc mihi jure tributam) *meam administrare domum*. Non video enim quomodo *εασμαι* passivam possit induere significationem.

333. *Πονηρον γλωσ' επφθνον σφι*] Ad mentem Brodæi verte, *Improba res est lingua odiose arguta*.

336. Admodum, pro more suo, infeliciter in metro hujus versus restituendo versatus est *Barnesius*; mendum enim dum unum tollit, aliud novum ultro infert, spondæo scilicet contra metri trochaici leges quinta sede inserto. Sanari autem facillime potest immutato tantum vocum ordine ad hunc modum,

ου σε τει καταινω' γω λαν.

342. *Το φιλοτιμον*, Ambitionis objectum, pro *το φιλοτιμωμενον*.

345. *Δυσπροσitos, εσω τε κλειδρων σπανιος*] Vulgata lectio *εσω τε κλειδρων* sententiæ vim ac scopum penitus subvertit. Menelaus enim factum ac superbiam Agamemnoni exprobrans dicit, eum intra tentorium difficilem esse accessu, *δυσπροσitos*, extra tentorium vero raro progredi solere, *εξω τε κλειδρων σπανιον*. Quomodo autem qui raro intra tentorium se continere solet, sed plerunque foris invenitur, *δυσπροσitos* dici possit, difficile est intellectu. Lege igitur omnino *εξω τε κλειδρων*, & vide *Æm. Porti* notas, qui eandem hanc lectionem præclare astruit. Nec est quare de metro sollicitus esse debes; penultimam enim vocis *δυσπροσitos*, quam per se longam esse *Barnesius*, nescio quibus rationibus adductus, audacter pronunciat, ego certissime brevem esse judico. Adjectiva enim in hanc formam a verbis derivata modulum perfecti passivi fere sequuntur; qualia sunt, e. g. *αβαστος, γαστος, ακριτος, αφδιτος, λυτος, αδυτος*, & similia, derivata a *βεβαται, εσται, κεκριται, εφδιται, λελυται, δεδυται*. Cum vero verbo *ειμι* desit perfectum passivum, verisimile est adjectivum *ιτος* derivari ab *ιτον*, vel *ιτε*, temporis præsentis, ac proinde horum modulum sequi. In omnibus autem a verbo *ειμι*, *εο*, inflexis, ut in *ιμεν, ιτε ιδι, ιτω, ιτον*, &c. το *ιωτα* corripitur notius est quam ut probatione indigeat. Et revera verbale *εξιτον* apud Hesiodum Theog. v. 731. penultimam corripit.

354. 355. 356. *Ως δ' ανολεον ειχεσ ονομα, συγχυσεν τε, μη*
γειων

Χίλων αρχών, Πριάμου τε πέδιον εμπλήσας
δδρες;

Καί με παρεχάλης] Non interrogationis
nota, sed comma tantum poni debet ad finem v.
355, & ita totus locus vertendus; Cum vero ita
privatum tantum haberes nomen, animique perplexitate
tenerere, non amplius scilicet mille navium imperium
obtinens, Priamique regionem armis obruens, me etiam
in consilium advocabas.

V. 363. Καθ' ὑποστροφάς λέλυσται, μεταβαλὼν αἰλὰς χαφὰς] Ver-
te, Et deinde clam eam interceptisti domumque aman-
dasti, aliis postea missis epistolis.

366. — 369. Μυριοὶ δὲ τοὶ πεπονθασ' αὐτοὶ πρὸς τὰ πρᾶγ-
ματα,

Εκπονοῦσ' ἔκοντες, εἴτα δ' ἐξέρχονται χακῶς

Τὰ μὲν ὑπὸ γυναικὸς πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δὲ
ἐνδίκως

Ἀδυνατοὶ γὰρ ὄντες αὐτοὶ διαφυλάττειν πόλιν]
Grotius recte post ἐκπονοῦσ' distinguit, ut ἔκοντες
(hæc enim lectio ex codicum auctoritate, exi-
gente etiam sententiâ, revocanda est) cum sequen-
tibus connectatur, ubi pro τὰ μὲν & τὰ δὲ, rescrib-
endum etiam censeo τὸ μὲν, & τὸ δὲ. Atque ita
totus locus ad hunc modum erit vertendus; Innu-
meri autem idem passi sunt in negotiis gerendis, labo-
rando perficiunt ut rerum potiantur, deinde autem loco
turpiter excidunt; primum quidem (habent) ex sen-
tentia civium imperitorum, alterum vero (evenit) me-
rito; ipsi scilicet minus apti nati (sunt) ad rempubli-
cam tuendam.

373. Χρεὺς ἔχει, Verte, Commodi (privati scilicet) gra-
tia.

375. Ut constet metrum lege cum Grotio πολὺς vel
πολύος.

378. Μη λίσσιν ἀν' ὦ] Legendum opinor cum Stobæo &
Grotio ἀνω sursum.

379. Σωφρονέστερος. Melius Stobæus σωφρονέστερος.

380. Ἄνθρωπος γὰρ αἰσχυρὸς αἰδεῖσθαι οὐ φιλεῖ] Melius Grotius ex
Stobæo, ἄνθρωπος γὰρ χρεὺς αἰδεῖσθαι φιλεῖ.

382. Ut constet metrum lege λεκτὴς χρεὺς ἔχει λαβεῖν,
Inanis enim est Barneſii observatio de literis ecta-
ticis. Veteres editiones habent λεκτὴς ἔχει γὰρ χρεὺς
λαβεῖν, quod & ferri potest, quanquam fulcrum
istud a librariis profectum verisimile est.

384. Huic versui comma trochaicum restituit Dawe-
sius Miscell. Critic. p. 340. ita legendo.

Ἡρχεσθαι εἰτ' ἐγὼ δίκην δῶσαν χακῶν, ὃ μὴ σφαλῆς.

385. 386. 387.

— ἀλλ' ἐν ἀρχαῖς

Εὐπρεπὴ γυναικὶ χρεὺς, τὸ λελοισμένον
παρεῖς,

Καὶ τὸ χαλόν, ἔχειν;] Delenda nota in-

terrogationis post ἔχειν; Hæc enim responsum con-
tinent ad exprobrationem ambitionis a Menelao
profectam, quam memorat Agamemnon verbis
proxime præcedentibus. Quasi dixisset, Tunc vero
ambitionem mihi exprobras? qui longe turpiori animi
perturbatione occæcatus, modo pulcrâ uxorem in ulnis
teneas, rationem & honestum susque deque habes.

V. 394. Claudicat metrum, quintam sedem occupante
spondæo, fed facile restitui potest legendo, οἶμα,
μωρία δ' εἰσὶ φρένων —

394. 395. Cum versum 395 præcedat apud Theo-
philum Antiochenum edit. Wolf. lib. II. §. 54. p.
258. Alter versus integer trochaicus (quanquam
id hæctenus non adverterunt Editores) illum ex hoc
loco casu quodam, vel Librariorum incuria, exci-
disse, & huc postliminio revocandum esse censeo,
ut ad hunc modum hæc posthac legantur

Οὐς λαδὼν σφατεῖ γ' οἶμα, μωρίαν δ' εἰσὶ φρένων

Οὐ γὰρ ἀσυνέτον τὸ δεινόν, ἀλλ' ἔχει συνένα

Ταὺς χακῶς παγέντας ὁμοῖς καὶ συνηναγχασμένοις.

Illud autem de in primo versu, quod structuræ po-
tius incommodat, tolli mallet.

396. 397.

— καὶ τὸ σὺν μὲν ἐν

Περὶ δίκης ἐστὶ, χακίης ἐννιδὸς πμωρία] Quo-
modo commodum quod sibi proponebat Mene-
laus, nempe pessimæ conjugis vindicta, præter jus &
æquum esse dici poterat, haudquaquam concipio,
minime igitur dubito quin reponendum sit οὐ pro
ἐν, atque ita oppositio particulis μὲν & δὲ designata
perspicua statim evadit. Menelai scilicet hoc in
negotio partes jus & æquum non transgrediebantur,
cum nihil aliud nisi pessimæ conjugis vin-
dictum peteret; quæ vero ab Agamemnone exi-
gebantur, injustissima erant & iniquissima, & in
filia innocenti patranda.

404. Lege οὐκ ἐκακτῆμιν.

416. Ut constet metrum, lege,

Ἦν ἀνομασας Ἰφιγένειαν πύτ' ἐν δόμοις.

420. Μακρὰν subaudi ὄδον. Brodeus.

442. Οἱ μοι, πῶς δύσπνοος; ἀξιοῦμαι σέθεν] Grotius opti-
me pro σέθεν reponit πύθεν.

449. Ἀπαντὰ ταῦτα, πρὸς αὐτὴν γὰρ τοῦ βίου] Vulgatam lec-
tionem subtiliter & ingeniose satis explicat Barne-
sius; conjecturam tamen ejus, ἀπαντὰ scilicet pro
ἀπαντὰ veriore puto.

465. Suavis est P. Brumoy, qui Orestis, adeo infanti
ut articulate nondum loqueretur, quod patet e-
tiam e v. 1241 — 1248. illa tribuit Αἰ, αἰ τὸν Εὐ-
νὸς &c.

468. Metrum postulat scribi ὅς εἰργασαί, vel ὃ μ' εἰ-
ργασαί. Vide Barneſ. ad Hippol. 525.

V. 498.

V: 498. 499. Εἰ δὲ τί κοῖνός σ' οὐς θεοῦ αὐτῶν μετ' ἐσσι,
 Μὴ μοι μετ' ἐσσι. σὶ κ' ἐμὸν τοῦτον μερὸς] Ver-
 te, Si quid autem est in deorum responsis circa tuam fi-
 liam quod tui interest, nullam in iis ego habeam par-
 tem; eam quæ ad me pertinet ultro tibi dono.

506. Longe concinnius leges Μινελῆως, quod in codi-
 cibus quibusdam exstare testatur *Barnesius*, ne tot
 simul concurrant syllabæ breves.

508. Ταραχὴ γ' ἀδελφῶν πρὶ δὲ ἐρωτῇ γίγνεται] Ut vitetur
 anapæstus in quarta sede, legendum opinor τί inter-
 rogative, non πρὶς, atque hoc sententiæ etiam
 magis convenit. *Grotius* conjicit legendum δὲ ἐρίδα,
 sed minime est necesse tam longe a vulgatæ scrip-
 turæ vestigiis recedere; nam *Brodae* assentior,
 Poetam hic innuere fratrum Thyestis & Atrei ini-
 micitias, quas ex amore partim, partim vero ex
 ambitione ortas, nemo nescit.

521. Κ' οὐδὲν γ' ἀρξεν, οὐδὲ γ' ἔσται παρὼν] Nemo quod
 sciam Interpretum huius loci est assecutus. *Barnesius* vertit, *Neque utile neque inutile est*,
 genus scilicet vatum: sed tum legendum esset οὐδὲ,
 quod non patitur metrum, & otiosum esset illud
 παρὼν. *P. Brumoy* reddit, *Omne vatum genus est utile*
 est est noxium, id est, ut postea ipse propriam ver-
 sionem explicat, "In proclivi est pro lubitu, vel
 iis in commoda tua uti, vel eosdem e vita tollere."
 Quæ versio, non tantum longissime a Poetæ ver-
 bis recedit, sed & iis manifeste est contraria. *Can-
 terus* emendare locum conatur scribendo οὐδὲν γ'
 ἔσται, sed ita infelicitur ut nullum prorsus efficiat
 sensum. Verba tamen Poetæ satis mihi perspicua
 videntur, & ita reddi debere; *Nihil quod equidem*
 inutile est, nec utile sit cum adest. Inutile autem hic
 loci eodem sensu accipio ac *periculosum*, *noxium*;
 & hoc sensu sæpe accipi ἀρξεν (quod significatio-
 nis est affinis) apud Græcos, & inutilis apud Ro-
 manos scriptores, fusc ostendit *Clark.* ad *Homer.*
 Iliad. B. v. 269. juxta illud *Hermogenis* περὶ μέθ.
 δεινός. cap. 37. Ἡ ἀποφασὶς τῇ καταφασὶ περὶ μὲν τοῦ ἰσθ-
 νύται, περὶ δὲ τοῦ πλεον. Mens autem Poetæ vide-
 tur esse, "Quod per se inutile & noxium est,
 frustra labores conando utile reddere, & tuis com-
 modis applicare.

530. 531. Κ' αὖ ὡς ὑπέσθην θυμῷ. κατὰ ψευδομαί
 Ἀρτεμίδι θυσεν] Ita hic locus interpungi
 debet, καὶ αὖ, ὡς ὑπέσθην θυμῷ, κατὰ ψευδομαί, Ἀρτεμίδι θυ-
 σεν.

547. Μαυομέν' οἰσρῶν, ὅθι δὴ] Legendum puto Μαυο-
 μένα γ' οἰσρῶν, ut Μαυομένα neutrius generis numero
 plurali accipiatur, quod cum genitivῷ οἰσρῶν junc-
 tum idem valet ac Μαυομένοι οἰσροί, subaudito scilicet

verbo substantivo εἶσι. Quod ad metrum attinet,
 hic versus cum præcedente & septem sequentibus
 glyconii sunt πολυζήματα, pro secunda dipodia
 choriambum habentes. In antistrophico autem qui
 huic respondet legi debet Μετὰ φέρουσιν.

V. 548. Claudicat metrum, nec satis antistrophico
 respondet; forsan legi potest ὁ χυσοκαμίας.

563. Το τε γὰρ αἰδιδύται σφίρα] Perplacet mihi conjectura
 Scaligeri legentis σφίρα, casu recto.

577. Malim Ουλυμπεύ, ut hic versus, sicut præceden-
 tes tres, sit dactylicus.

600. Γαίαν ultimam corripit; ut producat igitur
 hæc syllaba, versus paroemiacus esse debet, præ-
 fertim cum satis absoluta sit sententia. Hoc au-
 tem ejecto articulo τῇ efficitur,

Ἀπο, μὴ σφαλερώς ἐπὶ γαίαν.

602. 603. 604. Cum horum versuum unusquisque
 manifeste contra leges metricas peccat, *Barnesius* ta-
 men, cæterique Editores, sicco eos pede præter-
 eunt, nihili scilicet offendiculi sentientes. Levissi-
 ma tamen mutatione ita restitui possunt,

Μὴ τὰρ ἔσθ' ἐμὸν νέαν μοῖον,

Τὸ κλεινὸν τέκνον γ' Ἀγαμέμνονος.

Μὴ δὲ δούλον, μὴδ' ἐπὶ πλῆξιν —

607. Οὐκ ἔστι μὲν τὸν δ' αἶσιν ποιοῦμεθα] Pro τὸν δ' recte re-
 posuisse τὸν δ' videtur *Valcken.* ad *Phæn.* 865.

615. Ut vitetur anapæstus in secunda sede, lege,

Ἰμὸς νεανίδων δ' ἀγαλλῶν ἐπὶ

620. Φόβον, *meticulosum*; ἀπαρμυδον, *non facile delini-
 endum.*

626. Τοῦ τοῦ Νηρηΐδος ἰσθύνον γένος] Τοῦ pro πρὸς hic poni
 accipiendum.

639. Lege ἐγὼ τέκνον.

649. Aliud certe egit *Barnesius* dum locum hunc ex-
 pendebat; nam in omnibus editionibus prioribus
 ita versum hunc legi ait,

Ἰδού γε γένος ἑὸς γένος, σ' ὅραν, τέκνον.

misere, ut ille subjicit, luxato metro. Quanam
 obsecro in parte? an nescivit ἑὸς esse dissyllabum?
 aut anapæstum in quinta sede rite poni? Sa-
 num certe omnino est metrum, nec illius emen-
 datione indiget.

652. Ut vitetur anapæstus in secunda sede, pro ὁ π
 φης lege ὁ φης.

665. Εἰς παῖτον, ὦ θυγατερ, σὺ δ' ἵκεῖς τῷ πατρί] Pessime
 hæc & prorsus contra mentem Poetæ interpreta-
 tur *P. Brumoy*; *Nequaquam, filia, tu enim mihi co-
 mes eris*; quod magis mirandum, cum *Barnesius*,
 quem ante oculos habuit, hæc recte explicat in
 notis.

667. Ἰνὰ μνήτη πατρός, Verte, Ubi memor eris patris.

V. 669.

V. 669. Μοιη μονωδεις' απο πατρός, και μητρός] Præpositio απο, non a participio μονωδεις, ut putavit Barnesius, pendet, sed a verbo πορευτη απο κοινου repetito.

679. Πικρον φιλημα δουσα, δεξιαν τ' εμοι, Cum dederis mihi osculum amarum, & dexteram.

691 — 694. Ουχ' οδ' ασυνετος ειμι' πεισεσθαι δε με
Κ' αυτην δοκει ταδ', ωστε μη σε νουθετειν,
Οταν ζυν υμεναιοισιν εξαγω κορην.

Αλλ' ο νομος αυτα τω χρονω συζητει] Lege συζητει tempore futuro. Nemo autem Interpretum sententiam hujus loci plene affecutus est. Ita verte; Non adeo intelligentia expers sum (ut tuas scilicet lacrymas reprehendam) passuram autem me etiam ipsam eadem puta, tantum abest ut te de hoc admonendum censeam, quando puellam cum Hymenæis e domo educam; sed lex hæc cum tempore cohibebit, id est, "Lex & tempus lacrymas nostras sistere valebunt.

703. Ο κυριος, qui in eam potestatem habuit. Eodem sensu apud Suppl. v. 1189. 1190.

Αδραστον' ουτος κυριος, τυραννος αν
Πασις υπερ της Δαναϊδων ορκωμοτειν.

718. De significatione vocis Προτελεια vide etiam Polucem lib. III. §. 58.

719. Lege Μελλω' πι ταυτη, delete γε, ut vitetur anapæstus in secunda fede.

724. Κακως δ' αναγκαιως τε, συνενερχαι δ' ομως] Manifeste corrupta sunt hæc, cum nullam commodam suppedient sententiam; unde minus mirum omnes hic cespitasse adhuc Interpretes. Legendum puto

Κακως, αναγκαιως δε, συνενερχαι δ' ομως.

Verte Incommode (convivium scilicet prope naves apparatus) at necessario tamen (cum nullus commodior præsto erat locus ubi apparari possit) hoc autem æquo ferre animo simul — Nam P. Brumoy omnino assentior, sententiam inchoatam, necdum absolutam, interpellante Agamemnone, abrumperè Clytemnestram.

734. Lege και συ φανλ', delete δε, ut vitetur anapæstus in quarta fede.

784. 785. Hi duo versus in unum coalescere debent.

Ποσην παλαιπουσα. μητ' εμοι glyconius.

787. — 790. Ita hæc metra constitui debent,

Οταν αι πολυχρυστοι Λυδαι dactylicus tetrameter

Και φρυγων αλοχοι periodus brachycatalectus, seu penthemimeris trochaica

Σπησσουσι παρ' ισοις μυδνυται anapæsticus dimeter

Ταδ' ες αλληλας basis anapæstifica.

787. Ad οϊαν subaudi καιτα vel δια.

V. 789. Σπησσουσι, ordiuntur, metaphora ab arte textoria ducta.

792. Ερμα δακρυονεντ' ακουτας] Si divinari oportet, forsitan legi potest πηματα δακρυονεντ'; sed in re adeo incerta, nullius codicis accedente auctoritate, meræ conjecturæ non multum tribui debet.

809. Lege omnino cum Scaligero Ελλάδ, non Ελλάσι γ' ut in quarta fede vitetur anapæstus.

812. Φερταλον penultimam producere maxime idoneus auctor est ipse Euripides Andromach. v. 16.

831. Δεινον' τι φευγεις; Valken. ad Phæn. 904. optime reponit Μεινον' τι φευγεις;

833. Lege φης, & pariter v. 837. 890.

839. Αιδεισθαι φιλουσ non hic significat suspicari amicos, ut perperam, moribus hodiernis, præsertim Gallicis, seductus, reddit P. Brumoy, sed In amicorum præsentia verecundius se gerere.

847. Αλλ' η πεπονθα δεινα. Hæc interrogative proferruntur. Vide quæ notavimus ad Hippol. v. 932. & Alcest. v. 816.

858. Ουκ αδυνουμαι τφδ'. Non quoad hoc delicatum ago, "circumlocutione scilicet ad decipiendum utendo, aut mendacio.

866. Δεξιαν εκειπι μη μου, ει τι μοι χρονος λησεν] Verte, Ne in dextra mea prehendenda tempus teras. Dextram enim Clytemnestræ apprehenderat, aut apprehensurus erat, supplicum more, Servus.

869. Ut constet metrum, aut legendum est σαισ pro ταισ σαισ, quod magis probo, aut mutato ordine verborum, x' ωπι ταισ σαισ δη με φερναισ, quod durius videtur.

881. Ελενην Μενελαως οπως λαβη, Ut Menelaus Helenam recuperet. Vide v. 1168.

884. Iambus quintam occupat sedem, quod levissima mutatione sanatur, legendo scilicet

Ο δε χαμος τιν' ειχε παρφασιν η μ' εκομισεν εν δεμαν;

886. Lege Ω θυρατερ, ita enim nitidius evadit Metrum.

888. Οιχομαι ταλαιπει δακρυον τ' οηματ' ουκει σεζει] Si quid hic mutandum sit, malim δακρυον οημα τ'.

889. Επιερ αλχηνον, το τετραν σεραμενην δακρυοισιν] Verte, Si unquam acerbum est, certe acerbum liberis orbatam lacrymari.

909. Ut constet metrum, legendum est,

Προς γενειαδος, δεξιαν παρσ της τε, παρσ τε μητρος,
vel si mavis,

Προς γενειαδος, δεξιαν τε, προς τε της της μητρος —

922. 923. Αελοζιμενοι γαρ οι τοιοιδ' εισ βροτων

Ορδωσ διαζην τον βιον χρονωσ μετα] Ita hæc vertenda censeo; Celebrantur enim tales homines ut vitam traducentes recte & cum prudentia.

V. 929.

V. 929. Minime necesse erat vulgatam lectionem *πεισμεδ'* in *πεισμαι* mutare; interdum enim syllaba brevis in fine senarii, versu proximo a vocali incipiente, elisionem patitur; ita *Sophocl. Oedip. Tyrant.* 340. 341.

Εγώ τ' ἐμῶν οὐτ' ὁ ἀλγυνός. πὶ ταύτ'

ἄλλως ἐλεγχέται;

931. Ἀπὸ τῶ κατ' ἐμὲ κοσμήσω σοί] Melius leges cum *Brodaeο* το κατ' ἐμὲ.

934. κατὰσπλιν, περιγλυπτείν. *Hesychius.*

938. Τοῦτομα γὰρ εἰ καὶ μὴ σιδηρὸν ἦρατο] Distingue post τοῦτομα γὰρ, & post ἦρατο.

969. Ἐν θυμῷ τε δρᾶν τε, καὶ μὴ δρᾶν καλῶς] Nec vulgaris Interpres, nec *P. Brumoy* sensum hujus versus affecuti videntur. Verte, *Et quem in proclivi est aut bene tractare, aut contumeliā afficere.*

995. Ἡ μὴ περὶ σὺς, ταῦτα τοῦτομα σέθεν] Melius, ut opinor, leges τ' αὐτά. Ad finem autem versus ponenda est interrogationis nota.

997. Οἷός μ' ἔστιν ὅσον γὰρ δύνατον αἰδεῖσθαι χρεὼν] *Aideidai* in hoc loco verti debuit, non, *pudere*, sed, juxta *Grotium* & *P. Brumoy*, *reverentiā prosequi*, *Achillem* scilicet.

1003. Εἰτ' ἀνικετεύτος ἢς] Melius leges ἀνικετεύτος ἢς.

1011. Πειθόμεδ' αὐτὸς πατέρα, βέλπιδον φρονεῖν] Emendatio *Scaligeri* scribentis *πειθόμεν* necessaria videtur.

1014. Pro *χῆ*, lege cum *Scaligero* *χρεώ*, exigente metro.

1039. Omnino cum *Æm. Porto* legendum puto *εἰσέν*. Inextricabilis aliter videtur constructio.

1045. 1046. Ita hæc metra constituenda,

Μελωδοί Θέτην dochmaicus

Ἰαχμήσσι τὸν τ' Αἰακίδων anapaesticus dimeter catalectus,

& in antistropha

Ὅς ἔχει χθονά

Λογχοῖσι σὺν Μυρμιδόνων —

1054. 1055. Ita hæc etiam metra melius constitui possunt,

Παρά δὲ λευκοφάν Ἰαχμήδων glyconius

Εὐκλωμέναι basis dactylica,

quibus in antistropha respondebunt,

Μακάριον τότε δαίμονες

Τὰς εὐπατρίδας —

1056. Κυκλία πνυτικόντα κερα] Mallem pro *κυκλία* legere *κυκλώ*. Metrum quod attinet, eodem res redit utrumvis legas.

1062. 1063. Μεγά δ' ἀνεκλάζον, ὦ Νηρηί κερα,

Παῖδες αἱ Θεσσαλαί, μέγα φως] Utrumque

μέγα cum *φως*, neutrum cum *ἀνεκλάζον* jungendum existimo; secundum enim *μέγα* non nisi repetitio

est prioris, ad majorem *εναρξείαν* posita, cum alia intercedant verba. In secundo autem versu, ut metrum antithetico respondeat, delendum est το αἰ.

V. 1078. Γαμον Νηρηίδος εἴδεσθαι

Πρωτῆς, Πηλεὺς δ' ἑμμεναίους] Ut versus prior strophico respondeat, omnino legendum est *Νηρηίδων*. *Canteri* etiam emendatio *εἴδωσαν* legentis pro *εἴδεσθαι*, quæ non parum mihi quoque arridet, æque per metrum ac vulgata lectio stare poterit, si in stropha pro *κερα* rescribas *κούραι*. Vide supra v. 707. Interpretatio vero *P. Brumoy*, “*deos scilicet primum Thetidem celebrasse, quia dea erat, deinde Peleum, quia mortalis,*” nullis machinis ex Poetæ verbis extundi potest. *Νηρηίς* πρωτῆ, vel *Νηρηίδων* πρωτῆ, est *Prima & præcipua Nereidum*.

1089. 1090. 1091. Που το τὰς αἰδοῖς,

Ἡ το τὰς ἀρετὰς δύνασιν εἶχει

Σθενεῖν πὶ προσωπῶν] Pessime hæc

reddidit vulgaris Interpres, ita ut nullam efficiant sensum; satis tamen perspicua erunt, si cum *Brodaeο* ordinem constructionis ita statuas; *που το προσωπῶν τὰς αἰδοῖς, ἡ το προσωπῶν τὰς ἀρετὰς, δύνασιν εἶχει ὥςθενεῖν π.*

1097. Μὴ τις θεῶν φθόνος εἴδῃ] Nemo Interpretum hunc versum intellexisse videtur; ita enim verto, *Ne quid sit quod diis inuideant*. Hoc scilicet voluit Poeta, “*Ita omnia ex proprio arbitrio agunt homines, & ad commodum privatum referunt, ut eum sibi scopum proposuisse videantur, ne diis, qui independentes, αὐτοτέλεις, & αὐταρκεῖς sunt, aliquid relinquant quod a se invideri possit.*”

1117. 1118. — οἶδα γὰρ πάρος

Πάντως ἂν μέλλῃ γέ] *Canterus* pro *πάρος* legi vult *παρος*, probante etiam *Barneſio*; sed nihil innovandum. *Πάρος* enim vel a præpositione *πρὶν* subintellecta pendere dici potest, vel subaudiendum *τα πράγματα* quod e sequente ἂν repetere licet.

1121. Τα δ' ἀλλ' ἐγὼ πρὸ τοῦδε καμμάτης φράσω] Minime necesse erat vulgatam lectionem *πρὸς τοῦδε καμμάτης* immutari; verte, *Quæ hujus & mei interest dici.*

1122. 1123. Hæc omnia interrogative dicuntur.

1124. 1125. 1126. Φευ. Τὴν ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχῶν κακῶν;

Ἀπὸς γὰρ πρώτοις χητιδαί παρὰ,

Καὶ ἑσάτοις, καὶ μεσσοῖς πάντα σου]

Nec *Barneſius*, nec *P. Brumoy* veram horum versuum sententiam affecuti videntur; ita autem reddi debere puto; *Quodnam meorum malorum exordium sumam? omnia enim æque ad manum sunt, ut iis utar vel primis, vel postremis, vel mediis, in omni orationis meæ parte; id est, “Omnia æque enuntiare postulant,*

"postulant, & æque priori, mediæ, vel extremæ, "orationis meæ parti conveniunt." Quasi dixisset; "Tot & tantis malis premor, ut quidnam "primum, quid postremum, dicere debeam in "ambiguo est." Similis plane locus exstat *Eleÿr.* v. 907. 908.

Εἰν. πῶς ἀρχὴν πάντων σ' ἐξέπαι κακῶν;

Ποῖας τέλευτας; πῶς μέσον τάξω λόγον;

V. 1136. Ut constet metrum pro ποτνια lege ποτνια.

1139. Ο νοῖς ἐσ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ πύχαιμι] Vertendum puto; *Mens ecce ipsa sua ipsius consilia band intelligit.*

1143. Μὴ χαμῶνς λέγων, *Laborem dicendi tibi condones.*

1150. Hic Tantalus, Clytemnestræ primus maritus, Thyestæ fuit filius, teste Pausania in Corinthiac. cap. 18. quanquam idem postea cap. 22. ambigit utrum Thyestæ an Brontei filius fuerit, utrumque enim, ut dicit, traditur. Bronteus autem, vel Bro-teas, Tantali primi filius fuit, Pelopis frater.

1186. Τί σοι κατέβη τὰ γὰρ δὲν, σφαλὼν τέκνον;] Verte ad mentem *Brodæi*; *Quodnam tibi a diis precabere bonum, cum liberos interficias?* quos scilicet homines præcipue a diis petere solent.

1189. 1190. Hæc interrogative sunt dicta, & ita apud *Grotium* posita reperio.

1193. Lege *αν* pro *εαν*, ut vitetur anapæstus in secunda fede. Ita *Iphig.* in *Taur.* v. 980.

Συμπράξον' *αν* γὰρ θεὸς κατὰ κράτος βρέτας.

1194. Ταῦτ' ἤλθον ἡδὴ διὰ λόγων, *Hæc hæc differui.*

1195. Διαφείρειν, *gestare.*

1204. 1105. Η δ' ἐξαμαρτύνει, ὑποστροφὸν νεανίδει.

Σπαρτὴν χαμῶνς, εὐπύχης γενήσεται] Το ὑποστροφὸν proculdubio corruptum est, nec commode per metrum hic stare potest. Legendum puto ὑποστροφος, ut ad Helenam, non ad Hermionem, referatur, & ita locus vertatur; *Illa vero quæ peccavit reversa, filia adolescentula Sparta accepta, beata evadet.*

1224. Nullum aliud remedium video quo minus anapæstus sedem secundam teneat, nisi pro *ανδρος* legas *ανέρος*. Ita in *Fragment. Phryxi* v. 18.

Ἀνὴρ δ' ὅς ἐστιν φῆς' *ανέρος* οὐκ ἄξιον

1230. Πόνων τιθῆναι ἀποδίδουσι σοι τροφάς] Ad πόνων subaudi *αὐτί*, vel *ἐνέχα*. Verte, *Rependens tibi altrices curas in laborum pro me susceptorum compensationem.*

1242. Ut in quarta fede vitetur anapæstus, pro *δακρυσιν* lege *δακρυσ'* —

1249. Εἰν συνεκρούσαι, πάντα τικῶν λόγον] *Canterus* legimavult πάντα κινῶν λόγον, ut a proverbio πάντα κινῶν λόγον trductum videatur. Sed hæc emendatio ideo hoc in loco minus commode instituitur, quod ἐν

συντεκρούσαι quod præcedit, & πάντα κινῶν λόγον quod sequitur sibi mutuo aperte contradicunt. Quomodo enim is omnem movere rationem dici potest, qui unam tantum vice cæterarum omnium profert? Ac proinde Iphigenia post hoc dictum revera non omnem nec lapidem, nec rationem, movet, sed ratione una, at ea præcipua, & præ cæteris eximia, orationem claudit.

V. 1251. Τα νεῖδε δ' οὐδεις] Pro οὐδεις lege cum *Siobæo* οὐδεν.

1263. Οὐδ' ἐστὶ Τροίας ἐξέλεν καὶ νῆον βαδρον] *Valckenar.* ad *Phæniß.* 1746. egregie reponit κλεινὸν βαδρον.

1277. Ut constet metrum, quod in septem hisce primis versiculis anapæsticum est, legendum opinor *θανάτου του σου* —

1279. Pro τὰντο γὰρ lege τὰντο γέ, requirente metro.

1298. 1299. Ita hos versiculos constitui debere opinor,

Καὶ ῥοδοντ' ἀνδρὰ ἰακινθίνα dactylicus tetrameter
Τε δεῖσαι δρεπὲν basis anapæstica.

1302. Hic versus in duos dividatur,
Ἡρα δ' Ἑρμῆας δ' spondaicus dimeter
Ὁ Διὸς ἀγγελὸς penthemimeris trochaica.

1322. 1323. Τουσδ' εἰς ὅρμους, εἰς Τροίαν
Ὀφείλειν ἑλᾶται πομπῶν] Verte, *In hos portus classem Trojam versus destinatam.* εἰς Τροίαν pendet a sequente πομπῶν.

1324 — 1327. Ex his quatuor versibus quinque dactyllici ad hunc modum conficiendi,

Μητ' ἀνταῖαν Εὐριπῶ
Πνεύσαι πομπῶν Ζεὺς, μελλιοκῶν
Αὐραν ἀλλοῖς ἀλλαν θνατῶν
Λαίφεισι χαίρειν,
Τοῖσι δὲ λυπαῖν, τοῖσι δ' ἀναγκῶν.

Horum autem versuum tertii & quarti constructio ita recte a *Brodæo* explicatur, ἀλλαν αὐραν ἀλλοῖς λαίφεισι θνατῶν ὥς χαίρειν.

1331. 1332. 1333. Ita horum versuum metra constituenda,

Ἡ πολυμοχθὸν ἀμερικῶν; Χεῖραν δὲ τι anapæsticus dimeter

Ἀνδρασι δὐποτομῶν ἀνευρεῖν; paroemicus.

1330. 1331. Hi versus affirmative non interrogative accipiendi.

1339. Versus mendosissimus levissima immutatione ita restituendus,

Τὸν τε τῆς θεᾶς παῖδα, τέκνον, ὅγῃς δαυρ' ἐκλυθᾶς.

1341. Ut constet metrum, & servetur ratio commatis trochaici, legendum est,

Κλ. Τί δὲ τέκνον φεύγεις; Ἰφ. τὸν Ἀχλῆα, τὸν γ' ἰδὲν
αὐχνομαί.

L

V. 1348.

V. 1348. Ut vitetur spondæus in tertia fede, dele *κα* ante *ουδης*, & pro *ποιςδ'* lege *ποις δ'*, ut το δ' vicem του *κα* suppleat.

1349. Ut constet metrum, pro *εγω τοι*, lege *εγω τε*. Nitidior etiam evadet versus, si pro *ηλυθεν* legas *ηλθεν*.

1363. Metrum postulat, non repugnante sententia, ut *ισα* legatur pro *ισα*.

1367. Ad finem hujus versus interrogationis notam tollendam, & plene distinguendum censeo. *ὡς τοῦδ' ουκ' ου σφαησεται*. Si *quid in hoc opis est certe non maculabitur*; hoc certe non deerit quo minus *maculetur*.

1370. Τα δ' αδυναδ' ἡμιν κερτερειν ου ἐλθιον]. *Καρτεριον* non hic significat *sustinere*, sed *contra nitentem perseverare*.

1372. Μη διαλυνθης στρατη, *Ne cum exercitu committare, ne inimica exercitui reddare*.

1380. Ην τι δρωσι Βαρβαροι] *Mallem ην τι δρωσι Βαρβαροις*. Vide supra v. 371.

1381. Μικεδ' ἀπαζειν εαν τὰς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος] *Mallem τὰς ὀλβίας*, non *τὰς* pro *της*, quod hoc in loco constructionem efficit durissimam.

1382. Τον Ἑλενης πωπτης ἀλεδρον] *Ego cum Brodeo πωπτης* ad Græcos, non ad Barbaros, referendum puto, & vertendum, *ulciscentes*.

1385. Lege *σαν γε μοι*, ut fervetur ratio commatis trochaici.

1389. Ut metro consulatur delendum est *τι*, quod ab imperito ad fulciendum metrum insertum fuisse videtur.

1390. Ad finem hujus versus interrogationis notam ponendam censeo.

1391. Ratio commatis trochaici in hoc versu turbata est, quam in integrum restituere non adeo in proclivi est. Editio autem *Aldina* pro *τοῦτο γ'* habet *του γ'*, pro quo si reponamus cum viro quodam docto *τοῦδ'*, ita facili negotio versus sanari potest.

Τι το δίκαιον τοῦδ'; ἐχομεν ἀγα γ' ἀντιπειν ἔπος;

1396. Γεννησμε' εγω. Lege *γεννησμαι γω*.

1400. Ut constet metrum pro *εικος αρεην* legi debet *αρεην εικος* *Grotius* pro *αρεην* legit *αρεην*; sed dialecto Doricæ non hic locus est.

1410. Τα αναγκαια. Legendum omnino est *τἀναγκαια*.

1412. Citra necessitatem *Canterus* & *Barnesius* euphoniā versus corruerunt, ponendo *σιν* pro *την*, istud enim facile subintelligitur.

1418. 1419. Η Τυνδαρις πους δια το σωμα' αρεη, μαχας
Ανδρων πειντα και φονοις] *Egregie hunc locum restituit Hardio*, reponendo *αρεη* pro *αρεη*. Vide *Hist. Acad. Gallic. Inscript. Tôm. iv. pag. 296*.

V. 1436. Hæc ita distingue,

Παισσι' με μη χαλιζε

Compescas te, ne me timidam redde.

1440. Ut vitetur anapæstus in secunda fede, pro *δντα*, lege *δν*.

1445. Πατερα γε τον εμον μη συζει, ποσιν τε σιν] *Laudo Barnesium* particulam *γε* ad fulciendum metrum inferentem; cum enim sequatur *ποσιν τε σιν*, præcedat *πατερα*, τον εμον dici, non τον αμον, id est, των ημετερον, necesse est.

1466. Lege *μητερ*.

1468. Τρεις δ' επεφημισατ', ω νεανιδες,] *Iphigenia Chorum* alloquitur *Chalcidensium* mulierum, quæ mandata etiam ejus postea exsequuntur v. 1520 — 1531. Duplicem enim *Chorum* non admittit una eademque *tragœdia*.

1479. 1480. 1481. Χερνιβων τε παλαισιν

Ελισσεται αμφι ναον,

Αμφι βομον, Αρτεμιν] *P. Brumoy* vi-

detur ad *Αρτεμιν* subintellexisse *επιχαλισταται*, quod rectum opinor. Cum *Brodeo* autem verte το *ελισσεται*, *Choreas ducite*. Ita totus locus ad hunc modum reddi potest; *Et cum lavacrorum fontibus*, id est, *aquam lustralem tenentes choreas ducite circa templum, circa aram, Dianam invocantes*.

1499. Μυκηναι τ' εμαι, Θεραπειναι] *Lege Θεραπειναι τι*, præeuntibus *Cantero*, *Scaligero*, & *Duporto*. *Θεραπειναι* enim, si ad *Mycenas* referatur, valde erit durum, si ad *Chorum*, ne quidem verum, quippe quæ constabat ex mulieribus *Chalcidensibus* nequaquam *Agamemnoni* subditis. Aliæ autem famulæ circa *Iphigeniam* tunc non videntur fuisse; famulum certe patris paulo supra requirit, qui se ad aram ducat. Vide autem *Troad. v. 211*.

1512. 1513. Ita hæc metra potius constituenda,

Στοιχουσαν επι basis iambica

Κατα σιφν βαλλομεναν *choriambicus dimeter acatalectus*

Χερνιβων τε παλαις *ithyphallicus*.

1514. Βομον γε δαιμονος δευ] *Scaliger* suppleendum censet *αμφι βομον*, quia supra v. 1480. 1481. habemus *αμφι ναον*, *αμφι βομον*. Sed longe alia est istius, alia hujus loci ratio. Hic enim *βομον* pendet a præcedente *στοιχουσαν*, subaudita præpositione *περι* vel *επι*.

1530. Δος αμφι κατα τον] *Mallem cum Scaligero* legere *κατα δ' τον*, ut constructio sit, *Δος τε Αγαμέμνονα λογους αμφιδειναι Ειδαδι κλεινοτατον σφαιρον, δος τε αμφι κατα τον αμφιδειναι κλειος αιμυνησιν*.

V. 1536.

V. 1536. Μη μοι τιν' αὐλὴν συμφορὰν ἥκεις φέρων] Proculdubio legendum cum *Scaligero* ἥκεις.

1560. Σιγῇ παρέξω γὰρ δέσιν ευκαρδίας] Σιγῇ non hīc *Clam* significare, sed cum παρέξω jungendum, cum *Brodae* puto.

1566. 1567. Ἐθικεν ὅζυ χειρὶ φατῶνον σπασας

Κουλεῶν ἐσώθεν] Veram esse Lectionem hanc quam repræsentat editio *Aldina*, scilicet Κουλεῶν ἐσώθεν, recte vidit *Barneſius*, & in editionem suam intulit, cum ἐξώθεν per metrum haudquam locum habere possit; sed constructio germana & sententia omnino eum latuerunt. Κουλεῶν ἐσώθεν enim omnino pendet a participio σπασας, non a verbo ἐθικεν, quod necessario ad εὖς κλονεῖν referri debet. Ita autem locum verte; *Calchas vero vates, postquam gladium acutum, intra vaginam conditum, manu extraxerat, eum in calathum ex aureis laminis factum reposuit.* Nimirum cum gladius ἐσώ κουλεῶν erat, & adjunctum δὲν motum a loco designat, si extraheretur, ἐσώθεν extrahi necesse erat.

1568. Ο παῖς δ' ὁ Πηλεΐδης ἐν κυκλῷ βωμῶν δέας,

Λαῶν κλονεῖν, ἐθρεξε] Legendum puto ἐν κυκλῷ βωμῶν δέας; nam ἐν κυκλῷ ἔθρεξεν, vel ἐλάσεν, semper, ut opinor, genitivo jungitur. Ita *Herc. Fur.* v. 926, 927.

ἐν κυκλῷ δ' ἡδὲ κλονεῖν

Εἰληκτο βωμῶν.

et ibid. v. 977.

Ο δ' ἐξελισσὼν παῖδα κλονεῖν κυκλῷ —

pendet nimirum genitivus iste a nomine præcedente κυκλῷ.

1580. Ἐμοὶ δὲ τ' ἀλγος οὐ μικρὸν ἐσθὲ φέρων] *Valckenarius* ad *Phæniss.* 1378. hunc versum ab *Euripide* profectum negat, nullam aliam rationem afferens quam notam sibi esse *Euripideam* scribendi rationem; adeoque in versu sequenti reponit Κῆρτι νενευκας scilicet *Iereis*. At hæc ipsa emendatio vanitatem

& futilitatem familiaritatis istius cum *Euripidis* scriptis tantopere prædicatæ manifestissime prodit. Jam enim sacerdos guttur consideraverat ubi feriret, & in ipso ferendi actu ἐπὶ νενευκας, *capite terram versus inclinato stabat*, quod fieri non potuisse nemo est qui non videt.

V. 1584. Pro *Iereus* lege *Iereus*, ut vitetur anapæstus in secunda sede.

1586. Οὐ γὰρ μινδ' ὀρώμεν πῖσις παρην] Lege, præeunte editione *Aldina*, ὀρώμενου.

1589. Attici augmentum non abjiciunt, quapropter, & ut in secunda sede vitetur anapæstus, ita hunc versum restitui posse existimo,

Ἡς αἵματ' ἀρδὴν βωμὸς ἐρῶμεντο θεῶν.

1592. Claudicat metrum, δυσία enim primam corripit. Forſan legi potest,

Ὁρατε δὲ τινδὲ δυσίαν, ἣν ἡ θεός.

1596. Anapæstus in quarta sede vitabitur si legas, ἐρῶμεντο πῖσις τ' οὐκίον —

1598. Αἶρε ναυβάτης] Lege αἶρε ναυβάτης. Tempore enim præſenti ponitur & hoc verbum, & quod sequitur χερεῖ.

1620. Ut constet metrum legendum, non αὐτοῖς, sed αὐτὸς. Versus enim anapæsticus est dimeter hypercatalectus, sicut & tres proxime præcedentes.

Ex *Iphigenia Euripidis* versus sequentes adferuntur ab *Æliano* de *Histor. Animal.* Lib. vii. cap. 39.

Ελαφὸν δ' ἀγχιαν χερσὶν ἐνδυσσά φιλαις

Κερούσαν, ἣν σφάζοντες αὐχισσοῦσι σὺν

Σφάζειν δυσάτερα —

sed eos ad hanc tragœdiam pertinere non posse nemo non videt. Forſan, cum tres fuerint *Euripidis* nomine insigniti qui Poesi Tragica inclaruerint, alter nostro antiquior, alter recentior fuit, ad horum alterutrius tragœdiam quandam hæc referri debent.

NOTÆ IN IPHIGENIAM IN TAURIS.

V. 8. **L** Egendum *εδοκει*.

16. *Εἰς ἑμπύρην* ἡδὲ, *Holocausta* consuluit, non *Ignem sacrum*, ut male reddit *P. Brumoy*. Similem habes phrasin *Androm.* v. 1113.

Τυγχανεῖ δ' ἐν ἑμπύροις.

73. *Ἐξ αἱμάτων γούρην ἔχοντ' ἔχει τριχώματα*] Quid sint ædium *τριχώματα*, *comæ* vel *capilli*, prorsus ignoro. Legendum puto *τριγκώματα*, *loricas*, a *τριγκος*, voce idem significante, qua utitur Poeta versu proxime sequente & 129. Ab hac verbum *τριγκουν* apud Polluc. vii. 120. unde facile deducitur *τριγκώμα*.

91. *Ἐνθενδ' οὐδὲν ἐξῆλθ' ἑρπας*] Hoc corruptum ut sit necesse est cum sequentibus aperte contradicat. Hic enim dicitur nullum post ea peracta prædici terminum vel finem; versu autem proxime sequente, *si hæc fecerit levatum fore morbo*. Proculdubio igitur cum *Broæo* legendum *πέρα*, *Præter hoc nihil injectum est ultra*.

97. — *ποτέρᾳ δωματῶν πρὸς ἀμβάσεις*

Ἐκβησομεθα] *Πρὸς ἀμβάσεις*, duabus vocibus, non conjunctim, legi necesse est. Nunquam enim efficies ut *ἐκβανόμεθα πρὸς ἀμβάσεις* significet, *Egressum scandere scalas*. Præpositionem igitur *πρὸς* necessario exigit constructio. Verte, *An egrediemur versus gradus quibus ascenditur ad templum?*

98. *Πῶς ἂν οὐν μάθοιμεν αὖ*] *Sallierius* admodum probabiliter pro *μάθοιμεν* legit *λαθοιμεν*. Vide *Hist. Acad. Gallic. Inscript. Tom. iii. p. 161*.

101. *Εἰς βάσεις τε μηχανώμενοι*] Lege ex auctoritate veterum editionum *εἰσβάσεις*, una voce.

116. 117. *Οὗτοι μακρὸν μὲν ἠλδομένῳ κώπῃ ποροῦν,*

Ἐκ τερμάτων δὲ νοσὸν ἀρωμὴν παλιν] Hos duos versus ingeniose admodum ostendit *Hardio Hist. Acad. Gallic. Inscript. Tom. iii. p. 170. Pyladi*

tribui debere, non *Orestis*, cujus responsum non nisi v. 118. demum incipit.

V. 120. 121. *Οὐ γὰρ τὸ τοῦ Θεοῦ γ' αἶπὸν γήνησεται*
Πέσιν ἀχρήστον Διόρατον] *Malim legere αἶπὸς γήνησται.*

122. *Σκηψιν*, *excusationem*, *detrectandi prætextum*.

123. 130. Ita hi versus constituendi, omnes spondaici præter ultimum qui anapæsticus est,

Εὐφαιμὶτ', ὦ πόντου Διῶς

Συγχωρούσας

Πέττας Εὐξείνου ναυόντες.

Ὡ παῖ τας Λατοῖς, Δικτυν'

Οὐρεῖα, πρὸς σάν ἀλλαν,

Εὐσυλάν ναῶν χευσθρεῖς

Θριγκοῖς, πόδα παρδενιον —

130. 131. 132. *Πόδα παρδενιον,*
Ὀσιον, ὀσας

Κληδουχῶν δούλα πιμπῶ] *Ὀσας κληδουχῶν*

non ad *Dianam*, sed ad ipsam *Iphigeniam* referri, & a *πόδα*, non a *δούλα*, pendere intelligi debent. Ita infra v. 1462. 1463.

Σε δ' ἀμφὶ στήνας Ἰφιγένεια, κλιμακας

Βραυρωτίας δειπνῶν κληδουχῶν Διῶς.

Verte autem, *Pedem virgineum sanctum sanctæ tue janitricis serva immitto*.

144. 145. Ut horum versuum constent metra, ita corrigi & constitui debere existimo,

Ὡς θρηνοῖς ἐγκείμεαι, τας οὐκ

Εὐμουστὺ μολπῆσι βροῶς —

147. *Ἐν κηδεῖσις οἰκτοῖσιν*, verte, *In funebribus lamentis*

149. 150. Hi duo versus ita constitui debent,

Συγγονὸν ἄμων

Καταχλασσομένα ζῶας.

153. Lege *Ὀλομαν*, *ολομαν*, agumento ionice rejeſto.

157. Legendum opinor *ἰω, ἰω, δαίμων*.

158. Lege *μουνον*.

V. 159. 160. 161. Ita hi versus constituendi,

Αἶδα πεμψας, ὃ τασδε χάς
Μέλλω, κρατῆρα τε τον φθιμένων —

163. Πηγὰς τ' οὐρείων ἐκ μοχλῶν] Verte, *Et fontes ex montanis juvencis derivatos*. Significatur enim hic lac, non sanguis. Libatio scilicet quæ mortuis fiebat, quando cum sacrificio conjuncta non erat, ex melle, lacte & vino, tantum constare solebat. Hoc patet ex libatione quam Hermione, matris Helenæ vice faciebat Clytemnestræ mortuæ, quamque memorat Poeta *Orest.* v. 115. edit *King*. Hoc autem in loco nullum præcessisse sacrificium manifestum est.

169 — 174. Ita hi versus corrigendi, ni fallor, & constituendi,

Ὡ κατὰ χάς Αἰακίμωνος
Θάλος, ὡς φθιμένοι, τὰς σοι πεμψω.
Δέξαι δ', οὐ γὰρ πῶς τιμὸν σοι
Ξανθὰν χαίτην, οὐ δακρυοῖται.

176. Ut constet metrum pro δοκίμα legere malim ἀδοκίμα, vilis, nullius pretii; hujus enim vocis syllaba prima produci potest. Vide *Clark.* ad *Homer.* *Iliad.* A. v. 398. Ita igitur scribendus hic versus qui anapæsticus est,

Πατρίδος κέρμας ἐνδ' ἀδοκίμα —

178 — 185. Ita hi versus constituendi spondaici omnes aut anapæstici,

Ἀντιφάλοις φθας, ὕμνον τ'
Ἀσπῆταν σοι, βαρβαρὸν ἰαχάν,
Δεσπῆν, ἐξαιδασῶ, τὰν ἐν
Θρηνοῖς μουσάν, γέφυρσιν μέλειον,
Τὰν ἐν μολπαῖς
Αἶδας ὕμνει, διχὰ Παιανῶν.

187. Lege φως.

189 — 195. Ita horum versuum metra constituenda,

Τίς γ' ἐκ τῶν ευλοῶν Ἀργεῖ
Βασιλεῶν ἀρχα;
Μοχλὸς δ' ἐκ μοχλῶν αἰῶσει.
Δινεουσῆς
Ἰπποισὶν πᾶνοῖς, ἀλλὰζας δ'
Ἐξιδράτ' οἱ μὲν ἱερὸν αὐγᾶς
Ἄλιος. ἀλλοῖς δ' ἀλλὰ πρῶσιβα —

In primo versu pro πν lego πς γ' ut cum ἀρχα jungatur, & verto, *Quodnam ex beatis Argivorum regibus principium?* id est, *A quonam inter reges Argivos principium malorum nostrorum sumam?* Periodi etiam notam post αἰῶσει pono; quæ enim sequuntur δινεουσῆς ἰπποισὶν πᾶνοῖς conjungenda sunt cum ἐξιδράτ', ut constructio sit, ἄλιος δὲ ἀλλὰζας ἱερὸν οἱ μὲν αὐγᾶς ἐξιδράσε δινεουσῆς ἰπποισὶν πᾶνοῖς.

V. 199 — 202. In horum versuum ultimo veterum editionum auctoritatem secutus repono ἐπ' σοι, seipsam enim alloquitur *Iphigenia*, & plene distingo post δαίμων, ut sequentia periodum alteram inchoent.

Ita autem metra constituenda

Ἐνδὲν τῶν πρῶτον δμαδεντῶν
Τανταλίδαν ἐκβαίνει ποῖνα γ'
Εἰς οἶκους' ἀπυδεῖ δ' ἀπυδᾶς
Ἐπ' σοι δαίμων.

203 — 207. Εἰς ἀρχὰς μοι δυσδαίμων,
Δαίμων τὰς μητρός ζῶνας.
Καὶ νυκτὸς κείνας, εἰς ἀρχὰς
Λοχείαν, σέρβαν παιδείαν,
Μοῖραι συντενοῦσι δεῖαι]

Lege cum *Scaligero* λοχείαν, id est, λοχείων, & ita totum locum verte; *Ab initio fortuna mihi infausta fuit, ab utero matris* (zona enim ponitur pro eo quod sub zona est) *Ἐξ* a nobis illius principio, a partu scilicet, *Parce dea junctim* (cum fortuna vel genio meo infelici scilicet) *contendunt ut educatio mea acerba sit.*

208. Cave *Scaligero* auscultes hunc versum hinc removenti, & post v. 220. collocanti; recte enim hunc locum occupat, cum constructio sit, Ἀναστυθεῖς ἐξ Ἑλλάνων — Νυν δ' ἀξίνου ποντοῦ ξίνα.

211. Σφαγίον πατρώα λαβὲ] Lege cum *Æm. Porto* πατρώα.

213. Lege ἔτεκεν γ' ut fulciatur metrum.

214. Lege Ἰππειοισιν δ' ἐν διφροῖσι. Fulcro autem illo δὲ non magis metrum quam sententia postulat.

217. 218. Ita hi versus constituendi,

Τῷ τὰς Νηρείας κούρας. αἰ, αἰ.
Νυν δ' ἀξίνου ποντοῦ ξίνα —

221. Dividatur hic spondaicus in duos tetrametros acatalectos.

226. Βῶμοις οἰκτρὰν τ' ἀαζόντων] Pro βῶμοις legendum puto βωμοῖς, ut luculentior evadat constructio. Ad οἰκτρὰν autem a superioribus repeti debet ατάν.

227. 228. Ita hi versus corrigendi & constituendi,

Οὐδὲ γ' ἀνοικτῶν τ' ἐκβαλλόντων
Δακρυόν. καὶ νυν κείνων μὲν μοι —

231 — 235. Ita hos etiam versus constituendos cenfeo, inserto tantum τῷ γὰρ post ἐπιμαστιδόν, ne laboret metrum,

Ὅν ἐλιπον ἐπιμαστιδόν γ', ἐπ' βρεφός,
Ἐπ' νῆον, ἐπ' θαλός,
Ἐν χερσὶ μητρός, πῶς σερνοῖσιν τ'
Ἀργεῖ σκηπτοῦχον Ορέσταν.

241. 242. Ηκούσιν εἰς γῆν Κρανέαν Συμπληγάδων

Πλάτῃ φεζόντες] *Bentleius* *Epist.* ad *Mill.* p.

36. 37. legendum censet Κρανέας Συμπληγάδας, aut Κρανέαν

- Κυανέαν Συμπληγάδων πέτρων, utrumque fatis probabili-
liter, sed longe magis, meâ sententiâ, prius.
- V. 245. Οὐκ ἀν φθάνοις ἀν εὐτρεπῆ ποιούμεην] Hæc impe-
rative non interrogative dicuntur. Verte, *Omnino*
parare maturabis. Vide quæ notavimus ad *Suppl.*
v. 1219. *Alcest.* v. 662. *Troad.* v. 456.
253. Αἰτῶσιν ἐπὶ ἑγῆμισιν ἄξενος πορεύ] *Darwesi* Miscell.
Critic. p. 161. legendum esse censet, Αὐτῶσιν ἐπὶ ἑγῆ-
μισιν, cui lubens assentior.
258. 259. Χρόνιοι γὰρ ἤκουσιν. οὐδέπω βῶμος θεῶς
ἑλλήνηκεσιν ἐξέφρονιχθῆ [οἰαί]] Lege omnino
ἤκουσ' non ἤκουσιν. Aliud autem mendum hîc sub-
esse suspicor. Hoc enim in loco dicit Poeta, *nun-*
quam deæ aram madefactam fuisse Græco sanguine;
infra vero v. 347. *Iphigenia* satis manifeste innuit,
se aliquoties Græcos homines deæ madefasse. Vide
& v. 38. 39. & 72. Forsân pro οὐδέπω legi debet
ἐξ ὅτου.
- 292 Οὐ ταῦτα μωροῦς γήματ'] Pro ταῖα, lege τ' αὐτα.
298. Πάμιν σιδήρῳ λαγόνας εἰς πλεῖρας ἰείς] Distinguendum
commate post λαγόνας.
299. Δοκῶν Ἐριννὺς θεῶς ἀμυνέσθαι ταῖς] Ἀμυνέσθαι hoc in
loco idem valet ac ἀμύνοντα δρᾶν. Verte, *Existimans*
hæc se facere pugnantem contra deas Furias.
309. Προῖργον πόνοντα, *hominem opportune lapsum*.
326. 327. — εἰ δὲ τοῦσδ' ὤταματο,
Οὐτὶς το νῦν ὑπείκον κέσσαν πέτρῳ] Manifeste
hæc corrupta sunt, & sensu prorsus carent. Quid
enim, obsecro, dicere vult illud το νῦν ὑπείκον? In-
terpretes quidem omnes unanimiter Orestem &
Pyladem designari volunt. Sed quomodo hi ὑπεί-
κειν dici possunt, qui simul partem ex hostibus al-
teram ὤταματο dicuntur? Aut quare nemo
eos tunc potissimum saxis petebat, cum repulsis
jam hostibus ipsi retro cedere incipiebant? Omnia
autem hæc absurda & sibi mutuo repugnantia sta-
tim evanescunt si pro Οὐτὶς legis Αὐτὶς. Verte, *si ex*
nostris qui modo cesserant iterum pulsabant saxis.
335. Ut vitetur in quarta sede anapaestus legendum
videtur,
Εἰς χερσὶν τὴν τε καὶ σάρας ἐπεμπε σσι.
341. Ἐλλῶν, ὅς ἐκ γῆς πόντον κλέβει ἄξενον] Lege cum vul-
gatis ἑλλῶν, quod enim sequitur, γῆς, absque ad-
jectivo vix per Græcæ linguæ idioma locum ha-
bere potest.
365. 366. 367. — ἰανθρ δ' ἔμην,
Σέθεν κατὰ κτείνοντος, Ἀργεῖα τὴν νῦν
Τμήνουσιν ἑμμέναιουσιν] Το νῦν hoc in loco vox
plane nihili est, nec ad quem referri possit habet.
Proculdubio legendum est νῦν, ut ita locus verta-
tur; *Mater vero mea, dum tu me interficis, Argivæ-*
que, hoc ipso tempore me celebrant hymeneis.
- V. 377. Ut constet metrum, lege, præeunte *Basi-*
liensi, et *Argos*.
378. 379. Ω τλήμων, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἶων κέκων
Ἐρῆς Ορεστα, καὶ πατρός ἡλωμάτων] Verte, *O*
miser Orestes, si mortuus es, ob qualia mala periisti, &
ob qualia patris studia? Ut enim illam perdiderant
Helenæ raptus, & paternum contumeliam hanc
ulciscendi Trojamque expugnandi studium, ita &
Orestem aliud quoddam scelus, aliudque patris
conamen, perdidisse verisimile putabat.
396. Lege *διεπεράσε*, non *διεπεράσεν*, versus enim doch-
maicus est ex epitrito primo hexasyllabo & syl-
laba.
416. Οἴλου βαρὺς per appositionem subjungitur τῷ φίλῳ
ἐλπίς, & spei illius objectum & scopum indicat.
419. Metri sane ratio requirere videtur *Barneji*
emendationem legentis *κενοδοξὸς γνώμα*, aut potius,
quod malim, quodque per metrum æque hîc stare
potest, *κενοδοξοί*, *inani opinione ducti*, ut constructio
sit οἱ φερόνται κενοδοξοί.
- 426 — 429. Ut horum versuum metra constent, &
antitheticis respondeant, ita corrigendos & consti-
tuendos cenfeo,
Εἴ' Ἀμφίπτεας ἱοδίῳ δρᾶμοντες; choriambicus tri-
meter catalectus
Οἴου πεντηκοντα κορὴν glyconius πολυσημασίας
Τῶν Νηρηίδων χοροὶ pherecrateus ex epitrito
quarto & secundo catalecto
Μελοῦσιν ἐγκυκλιοὶ glyconius πολυσημασίας. Vide
Not. ad *Helen.* v. 1318. Horum autem tres ultimi
versus, ut luculentior evadat constructio, paren-
thesi includi debent. In ultimo pro ἐγκυκλιοὶ repo-
sui ἐγκυκλιοί, ut cum χοροὶ jungatur; Vide *Iphig. in*
Aul. v. 1056. antistrophica autem ita constituun-
tur,
Ἰν' ἀμφὶ χεῖται δροσὴν αἵματράν
Ελίζβισα, λαίμοτομον
Δεσπινὰς τὴν χεῖρ, δανή,
Ποινὰς δούσ' ἀντιπαλοῖς.
432. Εὐναι, αἱ τὴν νῆα εὐναζοῦσαι ἀγκυραὶ. *Eustath.* in Ho-
mer. *Iliad.* A. p. 131. Hinc etiam πιδάλια recte εὐ-
ναὶ dicuntur, quia hæc quoque navem quodam-
modo εὐναζοῦνται, *rectam* scilicet *tenent*, ne quaqua-
ver-
sum pro lubitu ventorum & fluctuum jactetur.
433. Αὐραὶς ἐνοπταῖς] Malim *Αὐρεῖσιν νοπταῖς*; nam *ἐνοπταῖς*
vix alibi legitur, & si ἐν νοπταῖς legamus, præpositio
non abundat tantum, sed & constructioni obest.
434. Lege, postulante metro, & præeunte editione
Aldina, *πνοιασσι*.

V. 435. Επ' αἶαν, repetendum est ὅπερ κοινου, επερασεν.
436. 437. Ut metra antitheticis respondeant ita hæc corrigenda puto,

Λευκην ακταν, Αχλῆνος anapæsticus dimeter catalectus

Τε δρομοις καλλιπαδοις, ευ- idem.

Distinctionem posui post ακταν quod Αχλῆνος ad δρομοις non ad ακταν, referri debet, unde etiam suadente metri ratione copulam inter Αχλῆνος & δρομοις inferui.

439. Ut constet metrum lege ευχαισιν.

453. Ut constet metrum lege οικισι.

455. Κοιναν χαριν ολβῳ. Verte, *Commune gaudium rebus secundis.*

461. 462. Ita hi versus nitidius constituentur,

Ουδ' αγγελιας

Ψευδεις ελακεν βουφορβος ανηρ

465. 466. Ας ὁ παρ' ἡμιν νομος οὐχ ὅσιος
Ελλησι διδους αναφανει] Verte, *Quas apud nos lex Græcis tradens declarat non esse pias. διδους tradens, ostendens, proponens.*

470. σιχαγες, Templi nimirum ministri. Iis enim, non Choro, ut putabat *Barneſius*, hæc dici intelligenda. Scenam, dum sequentia inter Iphigeniam & Orestem tractantur, non relinquit Chorus, sed præſens adest, & semel interloquitur.

494. Εστ δη σι τούτ' εν ἡδονη μαζειν] Præclare reposuit *Pierſonus* Batavus ες τι δη σι &c. quod ex *Valckena-rio* didici ad *Phaniff.* 624.

502. Ου μελωμεδ' αν] Malim cum *Æmil.* Porto μελωμεδ' αν forma optativa. Ita paullo supra μελωμεδ' αν.

556. Παις νιν, εν ετεχ', οὔτος ωλεσεν] *Barneſius* distinctionem non post ετεχ' sed post οὔτος poni vult, at minus recte, longe enim elegantior est vulgata constructio; *Filius eam, quem genuit ipsa, is perdidit.*

566. Κακῃς γυναικος χαριν αχαριν απαλειτο] Per malam mulierem cujus gratia periit Iphigenia, Helenam intelligo cum *Brodaeo*, non *Clytemnestram* cum *P. Brumoy.*

570 ad 575. Ουδ' οἱ σοφοιγε δαίμονες κεκλημένοι
Πτηνων ονειρων εισιν αψευδεσφοι.
Πολις παραγμος, εν τε τοις θεοις ενι,
Καν τοις βροτειοις. εν δε λειπτεται μονον,
Οτ' ουκ αφρων αν, μαντεων παιδεις λογοις,
Ολωθεν, ως ολωθεν τοισιν ειδοσιν.] Hi sex

versiculi manifeste respiciunt oraculum Apollinis Oresti datum, cædemque matris *Clytemnestræ* ab eo ejusdem oraculi jussu patratam. Nequaquam igitur Iphigeniæ quæ oraculum istud datum ig-

norabat, convenire possunt. Tantum enim abest, ex aliis hujus fabulæ locis colligi posse, Iphigeniam omnem familiæ suæ historiam pridem audivisse, quod asserit *Barneſius*, ut contra liquido pateat e v. 229 — 235. eam Aulida proficiscentem Orestem adhuc infantulum, & a matris ubere pendentem, Argis reliquisse, & e v. 588 — 590. neminem ex Argis, post suam in Tauricam adventum, vidisse, a quo casus familiæ suæ rescire potuisset, & denique e v. 555 — 560. ne de matris quidem morte prius quidquam audivisse, sed de ea tunc primum ab Oreste fuisse edoctam. Cæterum versiculorum horum sententia Orestis personæ apprimè convenit, qui, cum vatum responsis, deorumque oraculis, circa matris cædem & patranda & expianda obtemperasset, se nunc omnino istam ob causam periisse arbitrabatur. Vide v. 560. 691 — 694. 711 — 715. 723. Orestis igitur tribuendi videntur, & ita vertendi; *Neque equidem demones qui sapientes vocantur somniis volatilibus sunt veraciores. Multa confusio & in rebus divinis deprehenditur; & in rebus humanis. Unum vero solum reliquum est (vel solatii scilicet, vel excusationis) quando homo non exsors prudentiæ vatum sermonibus obsecutus periit, quod periit auctoribus sapientibus, vel peritis.* Similis constructionis exemplum invenies apud *Sophoclem* *Ajac.* v. 985.

Θεοις τεθνηκεν οὔτος, ου κεινοισιν, ου —

Dii in causa fuerunt quod hic mortuus est, non illi, nequaquam. & ibid. v. 1148. *Θεοις σεσωσμενος, a diis servatus.* Ita & *Bacch.* v. 1118. 1119.

Οικτειρε δ, ω μητερ, με, μηδε τας εμαις

Αμαρτιασιν, παιδα σον κατακτατης.

V. 579. Perperam *Canterus* reponit αποδυσσμεν pro αποδυσ αμα, manifesto cum metri detrimento; vox enim ista antepenultimam certissime corrigit.

605. 606. 607. — τα των φιλων

Αιχμεν, ὅστις καταβαλων εις συμφορας,

Αυτος σεσωσται] Ad αιχμεν subaudi χρι-

μα, ut constructio sit, αιχμεν χριμα ὅστις καταβαλων τα των φιλων &c.

626. Ευρωπον, quatenus σκοτεινον significat, derivari videtur ab ερωσ *situs, putredo.*

641. Απαγγει, illi nunciabunt; perperam *Barneſius*, miki renunciabunt.

655. 666. Επ' ας αμφιλοχα

Διδυμα μεμονε φρον] Verte, *Adhuc enim circa ambigua, duplicia mens turbata versatur.*

664. Lege omnino φατει, ut vitetur anapæstus in quarta sede.

V. 668.

V. 668. Ἀργὸς εἰ προσπᾶται καλῶς, *Si Argos prospera utilitur fortuna.*

669. Ταῦτα δὲ φερασας ληγεις] *Malletem τ' αὐτὰ.*

671. Ὡς ἐπιστοφὴ τις ἡν, *Quorum aliqua erat consideratio,* id est, qui non prorsus obicuri erant. Hæc enim, ad βασιλεῶν, non ad πάντες, referenda.

710. Ὡς πολλὰ ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἀχθὴ κακῶν] *Felicissima est Barnesii conjectura reponentis ἀχθὴ.*

713. Lege omnino ἀπλάστ', ut vitetur anapæstus in secunda sede.

717. Ἐπει δ' ἔγω] *Lege priores editiones secutus σ' ἔγω.*

720. Καὶ τοὶ γ' ἔγγις ἔστηκα φοβού] *Trochæus quintam occupat sedem, silentibus quotquot videre mihi contigit Commentatoribus. Proculdubio legendum ἔστηκα, non metro tantum, sed sententia etiam, ut mihi videtur, requirente; sed tunc & in versu proxime præcedente pro με πω, reponendum est σε πω. Verte autem, Atqui fuit quando haud procul a cæde impendente absuisti.*

725. 726. Ἀπλιδὲ δ' ὕμεις, καὶ παρευτρεπέτε
Τάνδ' ὁν μολόντες, τοῖς ἐφεσώσι σάαγ] *Hæc verba ad ministros diriguntur, quos, e scena egrediens pugillar allatura Iphigenia, ad captivorum custodiam in scena reliquerat. Vide supra v. 637.*

Φυλάσσει αὐτοὺς, προσώποι δέ σ' αὐτῶν ἀτερ,
Barnesius Chorum his compelliari putat; ut illa Iphigeniam egressam mox secuta cum ea una in scenam redierat. Hoc patet ex v. 798. ubi etiam interloquitur.

729. 730. — οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόντοις ἀνῆλθε
Ὅταν γὰρ πρὸς τὸ θάλασσαν ἐκ φοβού πεσῇ] *Sententia omnino postulat ut cum Cantero reponamus ἔσται τε. Recte etiam ὡς ὕτος reposuit Valcken. ad Phæ-niss. 927.*

743. Οὐκ οὐ δ' ἐξάρχ' ὄρεον, ὅστις εὐσεβὴς] *Verte; Τῦ, Pylades, jura; tu vero Iphigenia, præi verba jurisjurandi cuiuslibet quod pium sit. Perperam omnino Cl. Westius in versione sua hujus tragædiæ elegantissima Anglice nuper edita hæc ita interpretatur, ut Orestes Iphigeniam jurare jubeat, Pyladem vero verba juramenti præire. Sed huic interpretationi aperte contradicunt quæ statim sequuntur. Fit enim prorsus contrarium; jurat Pylades, verba præit Iphigenia. Unde etiam sequitur, verba ista ὅστις εὐσεβὴς, ad ὄρεον, non ad Pyladem, prout Cl. Westio visum est, pertinere.*

744. Πυλ. Δωπῶ. Ἰφ. λέγειν χρὴ, πῖνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις] *Hunc versum, non partem Pyladi, partem Iphigeniæ, sed integrum Iphigeniæ tribuendum arbitror. Ita enim peractum habes quod versu præ-*

cedente jufferat Orestes. Jurat Pylades, verba jurisjurandi præit Iphigenia.

V. 754. Ἀλλ' αὐτὸς ἐσσι καλῶς, ἢ καλῶς ἐχῇ] *Ad καλῶς subauditur ὅπως. Verte, Novum vero iterabitur juramentum, si ita oportet.*

759. Πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ. *Multa enim multa obtinent, aut, per plurima plurimis prospicitur.*

776. Ἐννοκτονῶντες secundam corripit eadem ratione qua κερῶσα Cyclop. v. 52. Vide Clark. ad Homer. Iliad. B. v. 537.

780. Ἐν τοῖς ἐμοῖς, *in rebus ad me spectantibus.*

808. Lege φῆς.

811. Λέγοιμ' αὖ' ἀκούε προφθον Ἠλεκτῶν ταδὲ] *A codicum scriptura nimium recedit, adeoque improbabilis plane est emendatio, juxta quam pro Ἠλεκτῶν reponitur Ἰφιγενεία; levissima autem facta immutatione veram ut puto & germanam habebimus Poetæ scripturam, si scilicet pro Ἠλεκτῶν legamus Ἠλεκτῶν. Primo nimirum Orestes quæ ab Electra audierat, quæque ipse per teneram ætatem, quæ tunc cum immolabatur Iphigenia fuit, scire non poterat, ei signa declarat, deinde quæ ipse videbat & bene norat addit v. 822.*

Α δ' εἶδον αὐτὸς ταδὲ φερασὶ τέκμηρια.

819. Οἶδ' οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐδῶλος αὖν μ' ἀφείλετο] *Particula negativa nullum hîc sensum efficit; vix dubito quin legendum sit οὐ, ubi.*

837. 838. Ὡς κρείσσειν, ἢ λογοῖσι, εὐτυχῶν ἐμῶν
Ψυχῇ, πὶ φῶ;] *De sua ipsius fælicitate loquitur Iphigenia, non Orestem animam suam, quod vulgari Interpreti placuisse video appellat.*

844. Versus hîc in duos ita dividatur,
Ἀμψιμενός φυγῇ. dochmaicus
Ὡς Κυκλωπιδὲς ἔσται periodus.

882. Hic versus in duos dividatur,
Τοδὲ, τοδὲ σπν, basis iambica.
Ὡς μελῖα ψυχῇ, penthemimeris dactylica.

883 — 892. In versu 890 cum Miltono legendum puto non μιν, sed μαν, ut respondeat τῷ ποτέρῳ præcedenti. Ita autem totum locum interpunctionibus distinguendum & reddendum censeo.

Ποτέρῳ κατὰ χερσὶν, οὐχὶ ναί,
Ἀλλὰ ποδῶν ἔπιπα;
Θανάτῳ πτελάσσει ἀργῇ,
Βαρβάρῃ φυλῇ,
Καὶ δίοδος ἀνοδὸς σπινῶν.
Διὰ Κυνεῖας
Μαν στροποροῖς
Πεπῆας; μακρὰ κελυδῶν,
Ναῖοις δραμοῖς.

Utrum per terram, non navi, sed pedum impetu, ita scilicet

et habebis? Morti, id faciens, propinquus certe eris, per barbaras gentes, transitusque invios, tendens. An per Cyaneos angustum transitum habentes scopulos? At longum est iter navali fugæ.

V. 900. Εν τοῖσι θαυμαστοῖσι, καὶ μύθων περὰ, Verte, *Inter ea quæ admiranda sunt, & omnem sermonem superant.*

902 — 908. Hæc omnia Pyladi potius quam Choro tribuenda censeo. Si enim Choro tribuantur, abrupta prorsus & connexionis expers evadet oratio, ut expendenti patebit. Porro si tam aperte & officiose declarasset Chorus se saluti & evasioni Orestis favere, non tam obnixe supplicanda erat postea, ut eorum consilia saltem silentio tegeret.

907. 908. Si cum Scaligero legas ἄλλως, quæ conjectura verisimilis plane mini videtur; ita interpolationibus distinguendus & vertendus erit hic locus,

μη' κ' αὖτις τύχης

Καίρον, λαβόντας ἥδονας, ἄλλως λαβεῖν

Non prætergressos fortunæ opportunitatem, voluptates capientes, frustra eas capere.

918. Locus Scholiastis ad Orestem a Brodæo notatus, quem Barnesius invenire non potuit, exstat ad v. 1238. edit. King.

931. Lege Ἐρινύων simplici ν, & similiter infra v. 970. Vide quæ notavimus ad *Sophocl. Eleet.* v. 112. & ad *Æschyl. Sept. ad Theb.* v. 706.

947. Anapæstus occupat secundam sedem, cui occurri potest legendo ἐλδον· ἐκείσε δέ, vel ἐλδων δ' ἐκείσε, ubi ἐλδων poneretur pro ἐλδόντος, cujus constructionis exempla habes v. 349. 695.

952. Δαίτος γένοιμην, πωμάτων τ' αὐτῶν δίχα] Quid obsecro est γινέσθαι δαίτος καὶ πωμάτων. Proculdubio reponendum est γένοιμην.

959. Τελετὴν γινέσθαι, *Ceremoniæ originem dedisse.*

960. Χοῦρες ἀγῆρος, *Vas congiale*, quod ad χόως sive congii mensuram capax erat.

962. Το ἐστὶν, Lege τ' ἐστὶν ex præcedentium editionum auctoritate.

969. Ψῆφον παρ' αὐτὴν, ἱερὸν ὀρίσαντ' ἐχέιν] Verte, *Cum ad suffragia deventum est, iudicium istud sanctum ratumque se habituras patæ sunt.*

983. Ἀλλ' ὦ φίλη γ'. Claudicat metrum; forsan legi potest Ἀλλ' Ἰφιγένεια γ'.

992. Pro κατανοῦντι lege κατανοῖ, non enim de re futura sed præterita sermo est.

1023. Οὐκ ἀν' ὀνόμαζον] Barnesii correctio reponentis Οὐκ ἀνεσταίμεν, quam probat P. Brumoy, mihi minime necessaria videtur. Cum enim dicit Iphigenia se hoc non posse, non necessario intelligendum est id in sua potestate non esse situm, sed reverentia

erga hospitem, vel quavis alia de causa impeditam, id facere non posse.

V. 1025. Ὡς δὴ σκοπὸς λαβόντες ἐκωθεύμεν αὖ] Ad finem hujus versus ponenda est interrogationis nota.

1027. Οὐ καθαρόν οὐτ' αὖτ' ὅσον δώσω φονῇ] Anapæstus quartam occupat sedem; sed non unico tantum mendo laborat hic locus. Nam quid dicere vult πῶν δ' ὅσον δώσω φονῇ, *illum vero qui purus est cædi dabo?* An scilicet amicorum alter purus erat, ideoque letho dandus? Quid magis contra Poetæ mentem excogitari potest? Hunc tamen sensum verba ista satis clare exprimunt. Præterea cum neutrum revera interficere in animo habebat Iphigenia, sed hoc Thoanti dicebat tantum, sermone ad fallendum composito, verbum hoc in loco a præcedente λεζόμεν pendere, & forma infinitiva, non indicativa, efferre omnino debuit. Legendum igitur puto,

Οὐ καθαρόν οὐτ' αὖτ' ὅσον δώσω φονῇ.

1040. Ες' ἐν δομοῖσι βεβηκας, ἐφ' ᾧ πεπλευκαμέν;] Hæc affirmative pronunciantur, non interrogative.

1041. Κάκεινο νύλα, σου διγόντος, ὥς ἐρα] Verte, *Et istam (statuam scilicet) lavare volo, quasi id a te contrectata cupiat.*

1042. Νοτερον, *Humidum*; Nunquam quod sciam significat *Australe*.

1046. Πυλάδης δ' ἰδ' ἡμῖν που τεταξέται φόνου] Hunc locum satis ingeniose explicat Hardio in Hist. Acad. Gallic. Tom. III. p. 173.

1065. 1066. Οὐρατὲ δ', ὥς πῆεις μίαν τύχην τοῖς φίλοις, ἢ γῆς πατρίδος νόστον, ἢ δανειὴν ἐχέι] Si pro νόστον scribas νόστου, satis perspicuam habebis constructionem, nec Oedipo interprete opus erit.

1073. Φθιγγάδε ταῦτα, lege τ' αὐτά.

1076. Aldinæ auctoritati plurimum tribuens lego

Ὡς ἐξ ἐμοῦ σοὶ πάντα σιγηθῆσεται.

1096. Versus est glyconius πολυζηματῆρος ex epitrito primo & choriambō, cui in antistropha opponitur periodus.

1101. Ut constet metrum quod idem est ac versus hujus strophe prout a nobis infra constituitur ultimi, lege ἱερὸν.

1102. Λατοῖς ὠδὶναι φίλαν] Oliva vocatur puerperium Latonæ, quia illa olivæ innixa Dianam est enixa. Hæc autem omnia, mons scilicet Cynthus, & Cygnea palus, ad Delum insulam pertinent, ut & palma, laurus, & oliva. De palma & lauro evincit Barnesius, de oliva Catullus Carm. in Dianam. v. 7. 8.

*Quam mater prope Deliam
Deposivit olivam.*

M

V. 1104.

V. 1104. 1105. Hæc metra ita constituenda,

Κυκλιον, ενθα Κυκλος iambicus dimeter brachycatalectus

Μετρηδης Μοστας Σεραππει antipasticus πολυζημα-
προς dimeter hypercatalectus;

& pariter in antistropha,

Το γαρ μετ' ευτυχίας

Κακουνδαι θνατοις βασις αιων.

1116. Βωμοις τε μηλοδυτας] Ad finem hujus versus periodi notam ponendam cum viro quodam docto censeo.

1117 — 1120. Ita vir quidam doctus locum (meâ sententiâ recte) emendat & interpunctionibus distinguit,

Ζητους' απην διαπαι

Τος δυσδαμων' (εν γαρ αναγκης

Ου χαμνεις συντεροφος ων) Lege autem χαμνι

Μιτακαλλειν δυσδαμωνα

1131. Εις Αθηναίαν επι γαν] Pro επι legendum videtur επι.

1134 — 1137. Αερι δ' ιστα, προτονοι κατὰ

Πρωραν, ὑπερ σολον

Εκπτασσοι ποδα

Ναος ακυπομπου] Ita hujus loci con-

structio instituenda; Προτονοι δὲ κατὰ πρωραν εκπτασσοι ιστα αερι ὑπερ σολον, ιστα δηλοσι οντα ποδα ναος ακυπομπου. ὑπερ σολον autem verti debuit, *supra navis rostrum*. Vide Polluc. Onomast. lib. 1. §. 86. & Hesychium voce σολος. Litem autem hic Euripidi movet If. Vossius in Not. ad Catull. p. 12. quod pedem veli ad proram, ubi erat σολος, religatam fuisse scribat, cum pedes revera funes sint quibus interiores veli anguli puppim versus adducuntur. Hanc autem litem solvit dicendo, σολον in hoc loco non id notare quod vulgo existimant (navis scilicet rostrum) sed accipi pro *clavo gubernaculi*, prope quam pes veli astringebatur. Sic enim primitus acceptam fuisse hanc vocem, sed postmodum, cum multis aliis nauticis vocabulis, a puppi in proram migrasse, se alibi monuisse. Atque hujus quidem rei sit fides penes auctorem, at, quod ad hujus loci interpretationem attinet, nodum in scirpo quærere videtur vir eruditissimus. Minime enim dicit Euripides, pedem veli ad proram fuisse religatam, sed vela expansa supra navis rostrum prominuisse, quod ita evenire, secundante vento, necesse erat, si velum navis maximum ante malum proram versus appendebatur, prout certe fieri solebat, non pone malum versus puppim, quod nimis esset abiurdum. Quid quod de funibus qui pedes appellari solent, nullus in hoc loco ne ser-

mo quidem. Nam ποδα ναος per appositionem manifeste subjungitur τῷ ιστα, ut intelligatur vela idem officium navibus præstare quod animalibus pedes. Aliiter si statuas, Προτονοι, ipsi funes, funem etiam ποδα explicare dicentur, quod nemo ne in somniis quidem unquam, puto, sibi finxit, nedum tantam ineptiam scriptis mandaverit. Verte autem, *Funes vero ad proram explicabunt aeri supra rostrum navis vela, pedem scilicet navis celeriter progredientis*.

V. 1144. Παρθενος ευθυκμων γαμων, subaudi αζια, aut simile quiddam.

1147. Ut constet metrum, vocibus duabus transpositis, lege,

Ες χαιετων ἀμυλλας —

Versus enim est antispasticus dimeter brachycatalectus, ex epitrito quarto pentasyllabo & spondaeo.

1151. 1152. μοις περιβαλλομενα,

Γενυσιν ποικιλαζον]

Canterus legendum censet Γενυ συνισκιαζον, sed nulla opus est mutatione; γενυσιν enim conjungi debet cum περιβαλλομενα; tollatur igitur comma post περιβαλλομενα, & reponatur post γενυσιν.

1186. Εξενυστας, verte ad mentem Brodæi, *Propendebas*; est enim ab *ενυνω*, non ab *ενυνω*.

1207. In Aldina cæterisque editionibus ante Barnesianam legitur κατακρυφαντες, invito metro. Repone igitur κατὰ γη κρυφαντες; nam το κρυπ quod interpolavit Barnesius sententiam & constructionem corrumpit.

1213. Και φιλον δ' ουδεις μαλιστα. Θο. Τουτ' ελεξας εις ημε] Pessime hæc reddiderunt omnes quos vidi Interpretes; ita vero verti debere existimo, *Et præsertim nemo amicorum tuorum ad spectaculam scilicet prope accedat, εις ο-σαν πελαγοι*. Respondet Thoas, *Rem ad me spectantem dixisti, id est, hoc meâ præcipue gratiâ, meâ prospiciens saluti, addidisti*.

1217. Facile restituitur metrum legendo αν πρωραν εξω.

1223. Και θας κοσμοις, νεοτροις τ' αρσενας, ως φονη φονη Μυσταρον εννη-ω] Sigillatim hic enumerat Iphigenia apparatus omnem quem secum ad expiationem procurandam educi jusserat, & imprimis ipsos peregrinos captivos, deinde novos & puriores deæ ornatus, lampadum ignem, denique

τατ' αλλ' οσα

Προδιδεμεν εγω ξινοισι και θεη καδαρσια.

Inter cætera legimus etiam νεοτροις τ' αρσενας. Quinam igitur hi? Interpretes quidem omnes Orestem & Pyladem his vocibus designari intelligunt. Atqui

Atqui hi jam ξίων appellatione memorati fuerant. Quare autem ἀρσενες hic potissimum vocarentur? Quare etiam νεογνοί, *nuper nati*, homines plane adulti, & quorum junior jam ab aliquo tempore maritus fuerat? Quomodo porro hi inter expiationis instrumenta recensentur ipsi expiandi? Quomodo denique se φόνον μυσταρον φόνον ἐκνίψιν dicere poterat Iphigenia cum expiatio quam satagebat aqua marina lustrali tantum peragenda erat? Proculdubio pro ἀρσενας reponendum est ἀρνας, *Agnos* scilicet, quorum sanguine æque ac aqua marina ad lustrationem uti se velle prætexebat Iphigenia, & ita revera φόνον (ἀρνων scilicet) φόνον illud μυσταρον ἐκνίψιν.

V. 1225. Προῦδμεν ἐγὼ ξένοισι καὶ θεῇ καθάρσιᾳ] Verte, *Procuravi ad purificationem advenarum & deæ.*

1232. Nitidius erit metrum si legamus ἱσμεδα, non ἱσμεδα.

1234. Εὐπαις ὁ Λατοῖς γόνος, ὃν ποτε. Hæc monostrophica Choro tribui debent. γόνος autem reddi debet *proles*, non *filius*, uterque enim, Phœbus & Diana, hac voce designantur, ut e sequentibus pater.

1235. Δηλιάς ἐν καρποφορίᾳ] Aut pro Δηλιάς legi debet Δηλοῖς, quam germanam esse lectionem existimo, aut cum *Brodae* subintelligere necesse est γῆς, vel γῆσου. Nam *Scaligeri* conjectura scribentis mutato accentu Δηλιάς admitti haudquaquam potest. Neque enim ut nomen gentile locum ubi fit aliquid, Δηλιάς scilicet idem quod ἐν Δήλῳ ὄν, significet, fert Græcæ linguæ idioma.

1236. Ἐναλοῖς χερσὶ κόμην] Deest ut opinor aliquid ad finem hujus versus unde constructio suppleri possit, puta ἔτεκεν, aut simile quiddam.

1240. 1241. 1242. Φέρει νιν ἀπὸ δειραδὸς ἐναλίας, Λοχίᾳ κλεινὰ λιπούς, ἀσπικτῶν ματῆρ ὕδυντων] Hæc, ut opinor, est constructio hujus loci male hactenus ab Interpretibus explicati; Ματῆρ φέρει νιν ἀπὸ δειραδὸς ἐναλίας λιπούσα κλεινὰ ἀσπικτῶν ὕδυντων. Postrema verba innuunt lacum in insula Delo prope quem Diana peperit, & quem paullo supra v. 1103. 1104. Poeta Cygneum appellaverat. Duo autem ultimi versus ita constituendi,

Λοχίᾳ κλεινὰ λιπούς iambicus dimeter brachycatalectus

Ἀσπικτῶν ματῆρ ὕδυντων dactylica hephthemimeris

1245. 1246. Hi duo versus in tres ita dividi debent,

Ὅθι ποικιλοχῶτος penthemimeris anapæstica

Ὀνώπτος τε δρῶκων, penthemimeris dactylica

Σκίρρα κατὰ χαλκὸς penthemimeris anapæstica.

Vox autem κατὰ χαλκὸς nullam huic loco convenientem habet significationem. Quid enim obsecro est κατὰ χαλκὸς σκίρρα σαφινῶ, aut unde nisi a κατὰ χαλκὸς pendent hæ duæ voces? forsan legi potest κατακαλυφθεῖς, & tunc versus erit antispathicus dimeter brachycatalectus.

V. 1250. 1251. Hi duo versus in tres dividi debent,

Ἐτι μιν, ἐπὶ βρέφος, iambica penthemimeris

Ἐπὶ φίλᾳ ἐπὶ ματὲρος periodus

Ἀγκυλαῖσι θρωσκῶν ithyphallicus.

1251. 1252. Ita hos versus emendandos & constituendos censeo,

Ἐκάνες, ὦ Φοῖβε, μαντείων δ' periodus

Ἐπίβας ζᾶδων, τριποδ' ἐν χευστῇ anapæsticus dimeter.

1256. Θεοπατῶν ἐμῶν ἀδυντῶν] Recte, meâ sententiâ, pro ἐμῶν, quæ vox nullum hic locum habere potest, *Duportus* reposuit εὐίων.

1259. 1260. Hi duo versus in tres dividi debent,

Θεμὴν δ' ἐπεὶ γὰρ ἰὼν periodus catalectus

Παῖδ' ἀπινάσσει ἀπὸ ζᾶδων hephthemimeris dactylica

Χρηστῆριον, νυχία iambicus dimeter brachycatalectus.

1265. 1266. Ὑπνου κατὰ δνοφίρας γὰς

Εὐνας φρεσίν] Ad ὕπνου subaudienda videtur præpositio δια. Verte; *Per somnum in cubilibus obscuræ terræ*, id est, *in antris & speluncis, dicebant.*

1268. 1269. 1270. Hi tres versus in quinque ita dividi debent,

Φοῖβον φθονῶ θυγατρὸς. hephthemimeris iambica

Ταχὺ τοῖς δ' ἐς Ὀλύμπου penthemimeris anapæstica

Ὀρμαδὲς ἀναξ, penthemimeris spondaica

Χεῖρ ὑδνον ἐλεξ basis anapæstica

Ἐκ Διὸς θρονῶν penthemimeris trochaica.

In horum autem versuum penultimo pro ἐλεξ, quod certe vitiosum est, vir quidam doctus reponit ἐπλεξ.

1278. Ἀπὸ δὲ λαδοσύναν] Idem vir doctus pro λαδοσύναν (quæ vox nunquam quod sciam significat *imposturam* neque ullum in hoc loco idoneum efficit sensum) rescripsit μαντοσύναν, paullo, ut verum fatear, audacius.

1281. 1282. Ita hæc metra constituenda

Πολυνόρε, δ' ἐν ξερῶντι θρονῷ anapæsticus dimeter

Θαῖστη βροτοῖς basis iambica

1288. Τὶ δ' ἐστὶν; εἰ γὰρ μὴ καλεῖται λαχεῖν] Ita hunc locum

locum verte; *Quid rei est? si me loqui non jussam fas est.* Non enim Chorum, sed ædituos aliosque templi ministros allocutus erat Nuncius.

V. 1301 — 1306. Male, ut opinor, hæc personis dispersita leguntur. Primus enim horum versuum æque ac præcedens ad Chorum pertinet, quæ ut plus temporis Orestis ad evadendum superfit, Nuncium conatur a templo, ubi tunc revera agebat Thoas, ad regiam amandare. Quinque autem sequentes versus omnes Nuncii personæ sunt tribuendi, quorum duobus prioribus Chorum alloquitur, reliquis tribus templi ædituos inclamat.

1309. Metrum manifesto in mendo cubat. *Barneſius* secutus *Scaligerum* reponit *ψευδὴ ἐλεγον αἶδε*, ut anapæstum in secunda sede præcedat dactylus, qualem licentiam nusquam apud Tragicos reperies, quin & Comicos etiam religiose ab ea abstinuissent, ejusque rei rationem, ostendit doctissimus *Daviesius* *Miscell. Critic.* pag. 253. 254. Ita potius locum restituendum arbitror,

Ψευδὴς λεγούσαι δὴ μὲ ἀπὸ λαων δόμων

Certe si literarum apices considerare velis, non tantum inter se discrepant *λεγούσαι δὴ* & *λεγον αἶδε*, quin facili negotio, festinante oculo, unum pro altero se ingerere potuerit. Postea additum augmentum, & insertum *το καὶ* ad sententiam connectendam.

1317. *Lege φησ.*

1325. — *οὐ γὰρ ἀγγέλουσαν πορεύ*

ψευδουσιν] Verte; *Non enim propinquum navigationis terminum habentes fugiunt.* Sententiam corrumpit *Scaliger.* legendo absque necessitate *ψευδουσιν*.

1343. *Τέλος δὲ πασιν ἢν αὐτὸς λόγος*] Recte *ὅυτος* reponit *Valckenar.* ad *Phaniff.* 927.

1350. *Κοντοῖς δὲ πρὸς εἰχὼν*] Quisnam proram contis apprehenderet, aut quamobrem quisquam id faceret, minime intelligo. Legendum igitur puto *πρωραν*, ut sententia sit; *Contis vero proram retinebant*, ne scilicet fluctibus navis altum versus abriperetur. Nautis enim negotium erat ut navem prope littus quantum fieri potuit adpellerent, quo facilius in navem ascensus Iphigeniæ contingeret. Ita autem navem ab iis appulsam concipio, ut puppim versus littus, proram versus altum mare haberet, ascensumque ex parte puppis fuisse adornatum.

1351. 1352. *Ἀγκυρὰν ἐξ ἀγκυλῶν. οἱ δὲ κλιμακὰς*

Σπενδόντες, ἡγὼν δὲ χεραὶ πρυμνηστὰ] *Ἀγκυρὰ*

ultimam corripit, penultimam indifferentem habet. vide infra v. 1408. *Helen.* v. 284. *Pind. Pyth.*

x. 79. Verte autem; *Alii vero scalis aptandis intenti rudentes per manus demittebant.*

V. 1353. *Ποντῶ δὲ δόντες τὴν ξηγὴν καὶ δέσσαν*] Per τὴν ξηγὴν proculdubio intelligitur Iphigenia, quæ in nave quidem non adhuc secure prorsus collocata erat, sed tamen jam tunc actu navem intrabat aut in eam demittebatur, e qua etiam postea Thoantis satellites eam retraxerunt.

1356. 1357. *Πρυμνηστῶν τε καὶ δὲ εὐδυνητίας*

Οἰακὰς ἐξήρουν ἐν πρυμνῶν νεῶς] Ex his ver-

bis prout nunc leguntur nulla commoda exoritur sententia. Prius enim *πρυμνηστῶν* proculdubio pendet a præcedente *εἰρημέδω*, non ab *ἐξήρουν*; distinguendum igitur post *πρυμνηστῶν τε*. Deinde *οἰακὰς* numero plurali nequaquam hic stare potest, non enim plura gubernacula habebat una navis. Legendum igitur *οἰακὸς*, generandi casu, numero singulari, ut ab *εὐδυνητίας* pendeat. Verte autem, *Peregrinæ manus injecimus rudentibusque, ut eam (τὴν ξηγὴν scilicet, Iphigeniam) per rudentes eos quibus gubernaculum dirigebatur, e nave pulcrâ habente puppim extraximus.* Quod autem satellites non ipsum gubernaculi clavum navi abstulerunt, sed ex ea navis parte, ubi gubernaculum funibus erat apertatum quo facilius regeretur, Iphigeniam iterum in terram descendere coegerunt, hinc patet; quod si gubernaculum revera navi avulsum fuisset, hæc navigationi inepta deinceps fuisset reddita. At neque de hoc, neque de gubernaculo ab Oreste aut sociis recuperato, ulla posthac vel levissima fit mentio. Iphigenia autem omnino navem intraverat, ut diserte v. 1353. dicitur, ea tamen postea extra navem & in littore stantem v. 1381—1383. deprehendimus, unde sequitur, eam prius a puppi navem intrantem in terram descendere a Thoantis satellitibus fuisse coactam.

1359. Versus manifeste mendosus, quippe qui spon-dæum in sede quarta habeat, de quo tamen altum apud omnes Editores silentium. Nulla commodior mihi occurrit emendandi ratio quam reponendo *ἢ* pro *καὶ*, ut finis versus sit *ἐξ ὁρῶν ἢ δυνήτων*.

1360. *Τινὸς ἐστὶ* Quo patre natus.

1378. *Ὡς ἀναστῆναι πρὸς τὸν, adeo ut longius pedem retulerimus.*

1380. *Φόβος δ' ἢ τὴν ναυαταῖς τεγχεῖαι ποδῶν*] Verte, *Nautæ autem timebant ne bumeffarent pedem*, id est, ne naufragium facerent si propius littus navis adpelleret.

1383. 1384. 1385. *Ἐδὴ δ' ἀδελφὴν ἔντος εὐσημίου νεῶς.*

Τὸ τ' οὐρανόθεν πεσημῶν, τῆς Διὸς κορῆς
Ἀγαμέμνων

Ἀγαμέμνωνος ἐκ μέσης ἐφθεγγάτο] Hæc ita emendanda & interpunctionibus distinguenda cenſeo,

Ἐθνή' ἀδελφὴν ἔντος εὐσημοῦ νέως,

Τὸ τ' οὐρανὸν πύσμα, τῆς Διὸς κόρης

Ἀγαμέμνωνος τ' ἐκ μέσης ἐφθεγγάτο.

Quæ enim ſequuntur Orestis ſunt verba nautas hortantis, non vero ſtatuae quippe quæ nunquam mare Euxinum nave intraſſet, ſed cœlo in Tauricam delapſa eſſet; adde quod, ſi Diana tam inſigni miraculo ſe Orestis conatibus favere aperte declaraffet, non opus fuiſſet præcibus Iphigeniæ, quas poſtea v. 1398. & ſeqq. pro ſua ipſius ac Orestis ſalute eidem deæ fuſas legimus.

V. 1387. Cum Scaligero omnino legendum ἐκλευκα-
ντι; nugæ enim ſunt quæ de poteſtate ecſtatica
quarundem literarum tantopere crepat Barneſius.
Literas ecſtaticas nullas niſi ζ, ξ, ς, & ↓, novimus.

1404. Γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας, Lacertos a manibus nudos.

1419. Ἀμνημονεύτων Δεῶ, Deæ in memoriam minimo revocata.

1424. Καὶ κόλας νέως, Ἐ ea quæ e nave naufragra reji-
ciuntur.

1444. 1445. Ἦδη Ποσειδῶν χερσὶν ἔμην ἀκχυμονα

Πόντου πύσιν νῶτα πορθύμευαν πλάτη] Con-
ſtructio eſt, Ἦδη Ποσειδῶν εἰς ἔμην χερσὶν πορθύμευαν Ορεſτην
πλάτη κατὰ νῶτα Πόντου πύσιν αὐτὸν ἀκχυμονα.

V. 1456. Lege Εἰνυων. Vide quæ notavimus ad
v. 931.

1458. Duæ priores ſyllabæ του ἑορταζῆ in unam per
ſynizeſin contrahi opinor, ut in θεος, & aliis ejus-
modi.

1460. Αἷμα τ' ἐξανυετω] Ἐξανυεν αἷμα, pro eo quod
eſt ſanguinem elicere, durius quiddam præ ſe fert;
nec verbum ανυειν penultima producta uſpam, niſi
ubi locus mendi merito ſuſpectus, me legiſſe me-
mini. Forſan reſcribi debet ἐξανυετω, emittat. Vide
Not. ad Herc. Fur. v. 625.

1469. Γνώμης διχμας, οὐνεκ' ἐκώσωσα ſε] Nulla ſupererit
cauſa ſuſpicandi aliquid hîc deeſſe, ſi plene diſtin-
guatur poſt οὐνεκ', ita ut particula hæc cum γνώμης
διχμας jungatur, & ad Græcas mulieres ex quibus
conſtabat Chorus referatur. Nova autem perio-
dus incipit ab ἐκώσωσα ſε, pro quo Canterum
recte repoſuiſſe ἐξέσωσα ſε exiſtimo, & eſt poſt νομιμὴ
ſubaudiendum eſt.

1486. Το γὰρ χρεὼν ſου τε, καὶ θεῶν κρατεῖ] Male το χρεὼν
de fatali neceſſitate interpretatur Barneſius; hoc in
loco manifeſte ſignificat decretum.

NOTÆ IN RHESUM.

V. 2. **T**ΙΣ ὑπασπισων ἀργυῖος βασιλεῶν] Pro βασιλεῶν reponendum existimo βασιλεως; hæc enim allocutio solius Hectoris satellites respicere videtur. Constructio autem est,

βῆθι πῆς ὑπασπισων βασιλεως ὅστις ἀργυῖος ἐστὶ πρὸς οὐκας τὰς ἑκτοφύοις. quod ideo adnoto quia perperam hæc declaravit *Barnesius*.

12. Τί το σημά, θροεῖ; Verte, *Quænam est tessera? eloquere.*

14. Mirum est *Barnesium*, qui diserte monet πῆαδουσ' priorem corripere, non animadvertisse ideo vocem illam per metrum hic stare non posse. Legendum igitur est πῆαδουσ'.

25. Laborat metrum, quod restitui potest legendo, ordine verborum paullulum immutato,

Ὅτρεν' αἰρεῖν ἐγγρὸς ἀφυπνίσον.

28. Ut constet metrum, pro ἡ τον lege ἡ τον.

33. Pluribus mendis laborat metrum, quod restitui potest ordine verborum prorsus inverso, legendo scilicet,

Νεῦραις ποῖα κεροδετα ζευγνυτε.

37. Ἀλλ' ἡ, verte, *Num.* Hæc enim interrogative proferuntur. Vide Not. ad *Hippolyt.* v. 932.

41. Lege πῆρ' αἰδεῖ, nam πῆρ' αἰδεῖ primam corripit.

46. *Canterus*, conjectura nimis sane a vulgari scriptura abludente, pro νῆαν legit κῆνν, quem id nulla necessitate coactum fecisse arguit *Barnesius*, quod quidem ipse sciat. Credo equidem; oblitus enim erat nimirum, neque præter solitum, tituli Ἀναπτῆσαι quem ipse systemati præfixum edidit. Quod ad rem vero attinet, non hoc solo mendo laborat hic versus, in trochæo enim insuper definit. Forfan rescribi potest

Νῆαδον βαλῆν πῆρ' ἐφίεμενοι.

48. 49. Horum etiam versuum ut nunc leguntur claudicat metrum. Prior enim pedem secundum creticum pro anapæsto habet, alter in trochæo definit. Versum autem hunc secundum corruptum esse aliunde etiam constat, nempe quia το γὰρ quod ibi nunc legitur sententiam etiam prorsus vitiat. Librorum vero veterum ope destituto pristinae integritati restituta hæc præstare, opus est alexæ, si

non periculosa, saltem quam maxime ancipitis plenum. Donec tamen melius aliquid excogitetur legere potes,

Ναυστορεος σπατος

Ὡν ἀεὶ το μέλλον ὑποπτεύων.

V. 90. Duæ ultimæ syllabæ in Ἀντα per synizesin contrahuntur. Pro δέμας το σον in cod. *Florent.* elegantius legitur δέμας σῆδον monente *Valckenar.* ad *Phæniss.* 731.

96. Lege cum *Æm. Porto* μενῆν tempore futuro.

115. Νικώμενος μὲν, πῆρ' ἡ μολῆς πολὺν] *Valckenar.* ad *Phæniss.* 732. reponit τῆρ' ἡ μολῆς παλιν, quod ipse etiam verisimilius puto, quanquam ferri etiam possit vulgata, cum Trojanorum castra non extra urbis conspectum posita intelligantur.

122. Αἰδῶν γὰρ ἀνὴρ καὶ πεπυργῶται χερὶ] In cod. *Florent.* legitur teste *Valckenario* ad *Phæniss.* 731.

Αἰδῶν γὰρ ὃ ἦν καὶ πεπυργῶται θρασεῖ.

137. Νικᾶτ' *Vincite.*

142. Εἰση λόγον, quæ renunciat scies.

146. Ὀλκοισι] Ὀλκοις, ναυστορεοῖς. *Hefych.* & *Suid.* Ego puto hac voce designari loca in quibus naves e fluctibus in siccum attractæ conservabantur. Vide *Etymol. Magn.* voce Ὀλκος.

148. Καρτερονδ' *pericula animose obeuntem.*

149. Οἱ παρῆσιν ἐν λόγῳ] Codices duo Regii *Parisienses* elegantiores suppeditant lectionem, nempe ἐν λόγῳ, in hac cohorte, teste *Hardione* apud *Hist. Acad. Gallic. Inscript. Tom. v. p. 70.*

157. Ἡξῶ πῆρ' οὐτοῖς τοῖσδ' ἐφίσταμαι πόνον] Plenius distinguendum post Ἡξῶ.

166. Πολυοχου τεργνιδος] *Valckenar.* ad *Phæniss.* 543. reponit πολυοχλου, non ineleganter, sed retineri posse puto lectionem vulgatam, ut πολυοχος eadem forma a verbo ἔχειν prodeat qua κατοχος, μετοχος, ὑπεροχος, & similia.

177. Τῶν οὐκ Ἀχαιῶν ζωντ' ἀποναδᾶν θάλας] Verte, *Cujusnam igitur ex Achivis qui vivus captus fuerit redemptionis pretium accipere cupis?*

194. Τῶσδ' αἰετῶν χρονος] Verte, *Primum te hujus terræ præstans quoad virtutem & fortia facta.*

V. 199. Ταδε θεοθεν επιδεται δικα. Verte, *Hæc quatenus a diis pendent respiciat iustitia.*

200. Lege ανδρασιν, ut metrum antithetico respondeat.

204. Επι πιν' αλλην αντι τηςδ' εζεις σολην; Rectius codices Regii Paris.

Ειπ' ; η πιν' αλλην αντι τηςδ' εζεις σολην;

Vide *Hardion.* ubi supra.

208. 209. Λυκειον αμφι νωτα θησμαι δοραν,
 Και οημα θηρος αμφ' εμψ' θησω καρα.] In Cod. Florent. teste *Valckenar.* ad *Phœniss.* 415. rectius hæc ita leguntur,

Λυκειον αμφι νωτων εφομαι δοραν,

Και χασμα θηρος αμφ' εμψ' θησω καρα.

220. 221. — συμβολον δι' εχρ' ουφεις.

Φθοις Δολωνα ναις επ' Αργειων μολεω.] In his, prout nunc leguntur, sensum vix ullum deprehendere est; luculenta vero plane evadit sententia si codicum Regionum Paris. auctoritatem secutus pro εχρ' legis εχων, distinctione etiam post ουφεις sublata.

259. Διωποτου περσωντος Αχαιων αργ.] Recte *Barnefius*, & pro αργ' reposuit αρη, & vidit voce Δεωποτου non Achillem sed Hectora designari. Metri autem gratia, vocibus duabus transpositis legendum est,

Διωποτου περσωντος αρη Αχαιων

Versus enim asynartetus est ex basi trochaica & penthemimeri dactylica.

254. Πεδοςτης, ut fatetur *Barnefius*, proprie significat, *Solum pedibus calcans*; male igitur, interpretatione vulgari mutata, reddidit, *Quadrupedans*, quam potestatem habere nusquam reperietur.

256. Εχεν επι, reddi debere opinor, *Indutus.*

263. Versus est antispaeticus ex genere των πολυζηματων constans ex epitrito quarto pentasyllabo dijambo & syllaba. Nam ut metrum strophico respondeat, pro εραπειαν legendum puto εραπειαν, quas voces sæpe in usu invicem permutari solere testatur *Ammonius* περι διαφορων λεξεων.

270. Codices duo Regii Paris. habent Οις χεν γεγωνησ', quod rectius puto. Vide *Hardion.* ubi supra p. 72.

271. Idem codices rectius etiam habent, ουκ αλλας λεγεις. Vide *Hardion.* ubi supra.

281. Codices iidem rectius habent,

λογου δε δις πους μ' εκουφισας.

Verte, *Sermone autem duplo prolixiore me levasti.* *Brodeus* locum hunc parum intellexisse videtur. At notum est rusticos, & homines e vulgo, multis ambagibus sermonem producere solere.

V. 285. Νυκτος γαρ ουτι φαιλον, εμβαιειν στρατον] Verte, *Noctu enim non res nibili est admoveere exercitum.*

288. Αυτοειζον εσαν χθονος, *Ipsissimum radicalem larem terræ.* Nam per αυτοειζον innuere velle videtur Poeta, montem Idam quasi radicem & originem fuisse omnium in ea regione urbium & pagorum.

323. Εφρασε λαφιη τηςδε γης μεγας πνεων] Εφρασε hoc in loco compositum esse existimo ex αὐω spiro; Aristophanem tamen nusquam reperio usum fuisse verbo εφρασω nisi in significatione exsiccandi, quanquam hunc in Ειρων. auctorem allegat *Barnefius*. Vide etiam *Dawes.* Miscell. Critic. p. 249.

327. Ορδως απζεις, καπμομοφος ει φιλοις] Recte vidit *Canterus* contrarium του ορδως hic postulare sententiam; nemo enim certe eos qui simpliciter dicuntur φιλοι ορδως απζει, aut iis επιμομοφος εστι. Nullam tamen emendationem ipse tentat *Canterus*. Forfan scripserit Poeta

Ορα ως απζεις καπμομοφος ει φιλοις.

Considera quomodo amicos contemnis & culpam iis impulas. το ως enim hic pro όπως ponitur, quomodo, id est, quanto periculo.

339. Συ κ' ευ παρεινεις] Editiones præcedentes rectius habent Συ τ' ευ παρεινεις.

342. 343. Αδρασεια μιν α Διος ποις

Ειρηις σωματων φθενον]

Hardio in dissertatione super hac fabula inserta in comment. Acad. Gallic. inscript. Tom. XIV. p. 513. hæc ita accipit, ac si Chorus magniloquentiæ qua usus fuerat Hector pœnas apud Nemefin deprecaretur. Sed fallitur proculdubio vir eruditus, cum in toto hoc systemate chorico ne unum quidem verbum reperitur quod aut Hectora, aut colloquium quod inter eum & Chorum præcesserat, vel hilum respiciat. Revera quid sit quod excusari velit ipse satis aperte declarat Chorus verbis proxime sequentibus,

Φρασω γαρ δη, ὅσον μοι

Ψυχῃ παροφιλές εστιν εἰπειν.

Fiduciam scilicet quam in Rhefo, exercituque quem secum ducebat, immodicam habebat, declaraturus, Nemefin prius deprecatur, ne, si qua forte superbiora in hoc gaudii sui tumultu ei exciderent, ea ultione sua digna censeat.

365. 366. Ita hæc metra constituenda,

Κατα πεντον Ατρειδαν Σπαρταν οι- anapaesticus dimeter

χομενων Ιλιαδος παρ' ακτας antispaeticus ex epitrito quarto pentasyllabo dijambo & syllaba; & in antistropa.

- Σὲ γὰρ οὕτως ὅπως, *Argeias*
Ποτ' ἐν Ἡρᾷ διαπέδεις χορεύσει.
V. 368. 369. Ita hæc metra constituenda,
Σὲ χερί, καὶ σὺ basis anapæstica
Δοξί πρᾶξας τὰδ', ἐς οἶκον ἐλθούς antispaeticus simi-
lis proxime supra memorato ;

& in antistropha,

Καταφθιμενον Θρη-

Κι μορῶφι λαττον ἀχθος οἶσει.

Secunda autem του καταφθιμενον syllaba corripitur,
ut pes primus sit proceleusmaticus. Vide *Clark*. ad
Homer. *Iliad*. v. v. 537.

373. Σχῆσαν παρ' αὐτοῖς κῶλοις ἐρεθίζων] Quid sit κῶλοις
ἐρεθίζων juxta cum ignarissimis scio. Scripsisse
Poetam puto πῶλοις ἐρεθίζων, *equos incitans*.
374. Διόλον τ' ἀκοντα *bina jacula* significare puto, ut
διπαλτα ξίφα apud *Iphig. in Taur.* v. 323. *binos enses*.
380. ἰω, ἰω. Hæc extra metrum sunt.
381. Pro πολυαρχον codices Regii habent πολυαρχον,
quod verisimilius puto. Vide *Hardion*. ubi supra.
383. Κλυε δέ. Iidem codices habent κλυε καί, quod
structuram quod attinet concinnius est, nam &
vulgatum æque admittit metrum.
383. 384. Κλυε καὶ κομπῶντες κἀδωνοκροτοῖς,
Παρά πορπακῶν τοῖς κελαδοντάς] Tintinnabula
heroicis temporibus clypeorum manubriis appendi
solita discimus etiam ex *Æschylo Sept. ad Theb.* v.
391. 392.

ἵπ' ἀσπίδος δέ τῳ

Καλχηλατοὶ κλαζοῦσι κἀδωνοκροτοῖς.

441. Lege Κρυσαλλοπηκτα. Mendum Typographo
imputandum.
446. Πιπίεις κυβύων τον πρὸς Ἀργείοις Ἀργῶν] Felicissima
conjectura *Sallierius* pro πιπίεις reponit ἱπίεις, quod
& ante eum fecisse virum quendam doctum mihi
ignotum video. Vide *Hist. Acad. Gallic. Inscript.*
tom. III. p. 183.
481. Recte codices Regii παντ' ἐντρασμεδ' ἀν. Hanc e-
nim particulam hoc in loco plane exigit Græci
sermonis idioma. Vide *Hardion*. ubi supra.
501. Ὅς εἰς Ἀθῆνας σίκον εἰναγχοῦς μολῶν] Iidem codices
pro εἰναγχοῦς habent ἐννυχος. Vide *Hardion*. ubi supra.
Hanc autem germanam esse scripturam res ipsa,
ut opinor, satis indicat.
512. Lege φῆς.
529. 530. Δύεται σημεῖα, καὶ ἐπὶ ἀπυρρῶν
Πλειάδες αἰθέριαι] Verte ad mentem *Mil-*
toni; *Jam occidunt signa, Et septemgrade pleiades*
jam in æthere vel calo videntur; id est, jam sur-
gunt. Vide tamen *S. Petiti Miscell.* lib. III. cap.
22. p. 186 — 189.

- V. 537. Ὅδε γὰρ ἐστὶν ἀνὴρ] Et metrum & sententia
omnino postulant ut reponatur

Ὅδε γὰρ ἐστὶν ἀνὴρ

Hic adest enim Homo, qui successorem scilicet quaerit.

546. Καὶ μὴν αἶω Σιμοεντος] Ad finem hujus versus
plene distinguendum. Verte autem; *Atqui audio*
Simoentis labentis sonitum.

- 547 — 550. Ἡμεῖσαν κοίτας

Φονίας, ὕμνῳ πολυχροδότητα

Γηγυῖ παιδολετῶν

Μελοποιος ἀνδρὸς μερμῶν] Ut ἀνδρὸς adjec-

tive ponatur, & cum μερμῶν juncta significare pos-
sit *lusciniæ sollicita*, cras credam. *Μερμῶν* igitur
aut μερμῶν omnino reponendum puto, & lectio-
nem *Aldinam* Ἡμεῖσαν revocandam. Ita enim hujus
loci constructionem procedere concipio. *Ἀνδρὸς με-*
λοποιος παιδολετῶν Ἡμεῖσαν ὕμνῳ πολυχροδότητα γηγυῖ μερμῶν,
vel μερμῶν κοίτης φονίας. *Lusciniola cantus artifex libe-*
rorum interfetrix sedens canit multitona voce ærummas
thalami funestæ. Ideo autem κοίτη φονία dicitur, quia
stuprum quod a Tereo passa est cædi Ityos occasio-
nem præbuerat. *S. Petiti Miscell.* lib. III. cap. 22.
totam hanc clausulam de Ardea quam a Minerva
pro ostento Diomedæ & Ulyssæ in nocturna hac ex-
peditione oblatam, & ab iis visam & clangere
auditam, narrat *Homerus*, interpretatur; sed vo-
cibus etiam singulis vim tantam explicationibus
suis adfert vir eruditus, dum eas ad propositum
suum detorquere contendit, ut nemini sententiam
suam approbasse mihi persuasum sit.

552. Hic versus antithetico minime concinit; deest
enim syllaba, quæ ita suppleri potest,

Ποιμνία, καὶ νυκτοδρομου anapæsticus dimeter bra-
chycatalectus.

557. Lege νῆαν, ut constet metrum.

560. Pro εἰσπῶν lege εἰσπῶν, cogente metro.

561. Ut constet metrum ita hic versus restituendus,

Διολωλὲν, φοβέρεν τὰχ' ἀν εἶν.

576. Εγχοῦς εἰλκυσται τοδε, *Gladus hic strictus est*,

599. Τροῖα μολόντα Ρῆσῶν] Rectius Τροῖαν rescribit *Val-*
kenar. ad *Phaniff.* 110.

600. Ὅς εἰ διοῖσι νυκτα τὴν ἐς αὐρίον] Pro τὴν malim τῆς.

640. 641. — ὃν δὲ χῆν παθεῖν,

Οὐκ οἶδεν, οὐδ' ἤκουσεν ἐγγὺς ὦν λόγου] Ὁν δὲ χῆν
παθεῖν nominativi casus hîc vice fungitur, verba
οἶδεν & ἤκουσεν regentis, & de Paride dicitur, non
de Rhæso. Constructio enim est, *ἐκεῖνος δὲ ὃν χῆν πα-*
θεῖν οὐκ οἶδεν. Verte, *Is vero qui debet pati*, id est, de-
cipi, *nec novit, nec audit, quamvis colloquio nostro*
propinquus sit. Rhæsus autem ἐγγὺς εἶναι λόγου dici non
poterat,

poterat, cum hæc a Minerva prope Hectoris tentorium proferantur, ille autem longe cum exercitu aberat, magna spatii quod occupabant castra Trojana parte interjecta.

V. 663. Σοι τε πνευω λογοις] Forfan legendum, σις τε πνευω λογοις.

665. Μελειν γαρ πατ' εμοι δοκει ταδε] *Æm.* Porto omnino assentior reponenti δοκει, *existima*.

672. Αλλ' οσον ταχες εχων] Malim αλλ' οσον ταχιστα χην. In priori etiam hujus versus parte χαρουσ' εφ' ημας, rectius codices *Regii* habent ημας. Vide *Hardion*. ubi supra.

683. Spondæus in prima sede metrum corrumpit; forfan legendum est Ειδεναι σ' ου χην.

685. Aut bacchium aut amphibrachyn vice trochæi in carmine trochaico locum habere posse nemo unquam nisi *Barneſius* somniavit. Omnino igitur legendum est πς πλας ιδι. At non uno tantum mendo laborat hic versus; insuper enim spondæum in prima sede habet. Pro ιση igitur reponendum, aut ιδι, aut ιχε. In versus etiam fine pro πας πς αν malim πας πς ουν.

686. Η ου δη ρησιν κατεκτας; αλλα τον καταουντα σε] *S. Petito* omnino assentior, qui *Miscellan.* lib. III. cap. 22. p. 196. partem versus hujus posteriorem Ulyssi assignandam censet. Equis enim quos abducebant Diomedes & Ulysses visis, suspicio statim Choro suboritur illos *Rhesi* esse, & hunc ab hominibus istis occisum. Hanc suspicionem ut amoliat Ulysses, respondet se non *Rhesum* interfecisse, sed hominem potius qui si adhuc viveret ipsum forsan Chorum fuisset interfector, quendam scilicet ex Græcorum principibus. Hoc nimirum Choro persuadere conatur vir versusus, se vel Trojanum, vel a Trojanorum sociis esse, qui exploratis Græcorum castris, eorum primario aliquo viro interempto, equos ejus pro præda abduceret.

687. Α, α, φιλον ανδρα μη θενης. Hæc Ulyssi, non Choro. tribui debere cum *Stiblinio* censeo.

703. Minus recte dicit *Barneſius*, *Brodaum* acute supplere πατρωον. Non enim vocem istam quasi supplementum adducit, sed ut interpretamentum, significationem scilicet docens qua το υπατον hoc in loco accipitur.

730. Recte *Æm.* Portus, Αεριζ, *vigila*, ab α privativo, & βριζω, *dormio*.

766. Unum saltem exemplum attulisse debebat *Barneſius* vocis πινκτρον pro *tintinnabulo* usurpatæ; cum vero hoc non fecerit, nec facere potuisse putem, vulgarem interpretationem, juxta quam pro *ſcutica* accipitur, retinendam duco.

V. 769. Παυλος, *negligenter*.

783. Εδραιαν εαχην non hic verti debuit, *robustam dorsi spinam*, sed *eam dorsi equini partem quæ sessioni apta est*.

795. 796. — φασγανου γαρ ηδομην

Πληγης βαθειαν αλοχα τραυματος λαβων] Distingue post πληγης, ut constructio sit, ηδομην γαρ πληγης φασγανου.

797. 798. — οι δ' οχημα πολικον

Λαβοντες ιππων ισαν φυγη ποδα] Hæc ita accipit *Scaliger*. ad *Culicem* v. 326. ac si ipse currus una cum equis abductus fuisset. Sed nimia festinatio virum eruditum in errorem induxit; præterquam enim quod ex aliis hujus Tragediæ locis v. 619 — 624. 675 — 688. equos tantum abductos satis constat, οχημα πολικον ιππων nihil aliud est quam ipsi ιπποι, qua significatione occurrit etiam supra v. 621. ut οχημα αρματων est ipsum αρμα, & οχημα κενταυρου apud *Aristophanem* *Ειρην.* 865. ipse κενταυρος.

819. Το μηδεν ειναι non hic significat *mortuum esse*, prout interpretatur *Brodaus*, sed *hominem futilem & nullius pretii*. Vide *Andromach.* v. 641. *Iphig. in Aul.* v. 945. & alibi apud *Nostrium*.

824. 825. Επι αργυρον ομι' εν ευφρονη

Ουτ' κοιμισ', ουτ' εβριζεν] Omnino cum *Scaligero* legendum εβριζα; ab eodem enim nominativo pendent verba κοιμισ' & εβριζ', a nominativo autem ομια pendere non potest κοιμισ', cum verbum hoc non, *obdormire*, significet, sed, *ut dormiat aliquis facere*. Ita supra v. 669.

Σηκτα κοιμισαι ειβη.

& *Soph. Oed. Tyran.* v. 1245.

Κατεκοιμισα τον τον ομια.

855. Το παμπαν ησαν' αλλα μηχανα ταδε] ησαν ponitur pro ηδεισαν. Vide *Etymol.* Magn. voce Ηισμων, & *Suidam*, qui hunc ipsum locum laudant. Verte autem, *Rem omnem noverant. Sed tu hæc ad decipiendum fingis*.

883. Ut constet metrum legendum videtur,

Τροϊαν αναγει παλιν εις πινδη.

884. Ut constet metrum legendum φιτευων. Vide quæ notavimus ad *Alcest.* v. 294.

885. Εα, εα, ω, ω] Musam hic otiose prorsus, & absque necessitate, a Poeta inductam caussatur *Hardio* in dissertatione jam supra laudata p. 523. 524. nullum enim superesse dea vindice dignum nodum, in quo expediendo ejus opera collocari poterat, nisi tantum ut Hector a suspitione frivola occisi *Rhesi* liberetur. Sed responderi potest, nulla magis evidenti necessitate urgente, ab *Euripide* in

Andromacha inductam *Thetida*, in *Supplicibus* *Minervam*. Idem scilicet Poetæ utrique scopus fuisse videtur. Apud Athenienses enim gratiam aucupatur Noster, sicut in *Supplicibus* jam fecerat *Euripides*, dum *Minervæ* patrocinium eximium, quo horum civitatem protegebat celebrandi ansam arripit, simulque ejusdem *Euripidis* in *Andromacha* consilium secutus, hunc etiam sibi finem & proposuisse & affecutus fuisse videtur; ut scilicet ægritudinem, quam auditorum animis ex miseranda & insperata *Rhesi* cæde, & spe Trojanorum, quam libertatis & salutis certissimam conceperant, paucarum horarum momento funditus eversa, infedis necesse erat, illo ad immortalitatem & honores divinos evecto, quodammodo levaret & moderaretur. Nam eidem viro docto minime assentiri possum assenti fabulæ hujus catastrophæ terrori & misericordiæ excitandis minime esse aptam. Quodnam enim exemplum ad terrorem superbientibus, & rerum prosperarum continuo cursu nimium elatis, incutiendum magis appositum excogitari poterat, quam hoc *Rhesi*, divinis natalibus orti, virtute & victoriis clari, regno florentissimo potiti, & exercitum prope innumerabilem post se trahentis, duorum tantum hominum dolo ac audacia, noctu, inter proprios satellites, cum nullum in propinquo periculum suspicatus quieti se secure tradiderat, miserrime interempti? Jam ad misericordiam quod attinet; quid ad hunc affectum commovendum magis efficax spectaculum, quam vir fortissimus, ad cujus impetum sustinendum neque *Achilles*, neque *Ajax* sufficiebant, non virtute & aperto Marte superatus, sed dolo & insidiis per somnum turpiter trucidatus? Quænam subita magis & inopinata, simulque gravior fortunæ in contrarium mutatio, quam illa quæ Trojanos affligit, spemque, quam ipsa fatente *Minerva* certissimam in *Rhesi* virtute collocaverant, finem tandem bello funesto jamque decennali imponendi, prorsus frustrata est. Quod autem *Aristotelis* auctoritatem hîc interponit vir eruditus, fatendum quidem est Philosophum illum ejus sententiæ prima facie quodammodo favere videri. In *Poetica* enim c. 14. diserte statuit, si inimicus inimicum occiderit, eum nihil miserabile, neque dum facit, neque dum facturus est, exhibere, præter id quod ex ipso casu oritur; ideoque eas potius fabulas eligendas suadet, in quibus inter amicitia conjunctos talia eveniunt; ut si frater fratrem, vel filius patrem, vel mater filium, vel filius denique matrem interfecerit. At observan-

dum est *Aristotelem* minime negare, sed contra plane supponere, miserabile & terribile ex ipso casu oriri posse, quod in hac fabula revera præstari contendimus. Hoc tantum pro scopo habet *Philosophus*, ut quod in hoc genere absolutissimum sit imitationi proponat, ideoque monet tales fabulas non adeo tragicas esse, neque finem suum æque consequi, ac illas in quibus accedit etiam ex amicitia vel consanguinitate personarum commiserationis vel terroris auctarium. Quod si ita accipienda esset *Philosophi* sententia, ac eam accipi vult vir eruditus, jam dicendum erit, & *Perseas* *Æschyli*, & *Ajaxem*, *Antigonem*, *Oedipum Coloneum* & *Philoctetem Sophoclis*, & *Hecubam*, *Andromachem*, *Supplices*, *Troadas*, *Heracidas* & *Helenam Euripidis*, Tragicæ finem minime esse affecutas.

V. 886. Ut constet metrum legendum puto *ἐν ἡ-
ρον*, & ex fine versus exidisse vocem *ξενον*, aut si-
mile quiddam.

901. *Ἀπο δ' αυτομένου*, deprecante vero.

907. Ut metrum antithetico concinat legendum est *λαρπαδας*. Versus enim prosodiacus est ex ionico a majore & choriambo.

911. *Φρυγίων λεχέων ἐπιδευσέ, πλάδεις*] Assentior *Barnesio* pro *πλάδεις* reponenti *πλάδεις*, id est, *πλάδεις*, exigente & metro & sententia, ad *Φρυγίων λεχέων* autem subaudiendum *ἐνέχε*.

912. Ut constet metrum & strophæ respondeat delendum est *ὑπο*, quod & salva sententia abesse potest.

931. *Θρηκὴς ἀνατολῶν παρὸς τῷ ἀνδρῶν, τέκνον*] Verte, *Primus hominum Thraciæ imperabas, fili*.

936. 937. — *ἢ τε μυρία γέρονται*
Ἐπεισὶ ἀνιδεῖν] Codices *Regii* jam sæpius laudati habent

αἱ τε μυρία γέρονται

Ἐπεισιν εἰδεῖν.

Utrumvis præferas eodem res redit, vulgatam tamen lectionem elegantiores existimo. Vir autem alioqui eruditus *Hardio* in re metrica plane hospitem hîc se prodit, obtendens vocem *μυρία* ultimam vulgo corripere, cum vel pueris sit notum vocem hanc fœminino genere positam ultimam semper producere. Ita supra ad v. 385. æque circa verbum *ἄλλω* hallucinatus est, quod penultimam producere posse negat, cum revera syllabam eam natura longam habeat, nec nisi propter sequentem vocalem interdum correpta deprehendatur.

939. 940. *οὐδὲν δ' ὀδυσαίς, οὐδ' ὁ τυφλὸς τοκὸς*

Ἐδρατε. δρατας, οὐ δοκεῖ λατρεῖν] Nulla mutata litera lege,

Ed:as

Εδρασ' εδρασας, ου δοκει λεληθεναι.

Verte, *Nilil vero Ulysses, nec Tydei filius, fecit; Tu*
(o Minerva) *fecisti, ne putes te me latuisse.*

V. 944 — 947. Εδειξεν Ορφευς, αυταυτ' υιος νεκρου
Τουδ', οννεχ' κτειναται, Μουσαιον τε σον
Σεμνον πολιτην, καπι πλεισιν ανδρ' ενα
Ελδοντα, Φοβος, συγγονοι τ' ησκησασμεν]

Hæc prout nunc leguntur, & contra grammati-
cæ leges peccant, & sensu prorsus carent. Vix au-
tem dubito quin legendum sit

Τουδ', ον νυν κτεινας συ.

Alloquitur autem Musa hîc & in præcedentibus,
non occisum filium Rhefum, quod putavit *Barne-*
sius, sed Minervam; & per *πολησιν*, non Thra-
cia, sed urbs Minervæ, Athenæ, intelligenda est,
quæ monuisse etiam *Hardionem* in Dissertatione su-
pra laudata deprehendo. Memorat autem Musa
beneficia quæ in illam urbem ipsa sororesque suæ,
Minervæ gratia, contulerant; mysteria scilicet ab
Orpheo, mortui Rhefi consobrino, ibi introducta,
& Musæum ejus urbis civem a Phœbo & Musis
edoctum. Cum vero tot beneficiorum tam tris-
tem a Minerva mercedem retulerit, filium scilicet
in ulnis mortuum, minatur se nunquam imposte-
rum sapientem & eruditum hominem in illam ur-
bem introducturam. Quod autem *Hardio* Dissen-

tatione jam memorata per verba ista καπι πλεισιν
ανδρ' ενα ελδοντα Socratem designari contendit, gra-
vissimum sane erravit errorem. Nam præterquam
quod absurdissimum esset hominem tot post sæ-
cula natum quasi heroicis temporibus æqualem,
& jam tum celebrem, aperte indicari; verba ista,
cum copula καπι præcedentibus sint conjuncta, ne-
minem nisi Musæum, de quo sermo erat, respi-
cere possunt; nec patitur hæc copula ut ista duo,
σον σεμνον πολιτην, & ανδρα ενα επι πλεισιν ελδοντα, de
duobus diversis hominibus intelligantur; atque
de hoc nemo, opinor, dubitabit cui probe per-
spectum Græci sermonis idioma. Cæterum si quis
statuere velit, sub Musæi persona Socratem adum-
brare, & hunc Atheniensibus in memoriam revo-
caré, in animo habuisse Poetam, quanquam &
hoc nonnisi umbram quandam verisimilitudinis
habere videatur, me tamen adversantem non ha-
bebit.

V. 952. Ηιδειν ταδ'] Legendum est Ηιδη ταδ'. Vide
Dawes. Miscell. Critic. p. 231 — 233.

972. 973 — ος τε Παργαου περσαν

Ωικησε σεμνος τοισιν ειδοσιν θεος]

Hæc ad Bac-
chum, non ad Rhefum referenda.

987. Ανωχθε non ponitur pro ανωχθητε, sed pro ανωχθε.
Vide Not. ad *Troad. v. 1260.*

NOTÆ IN TROADAS.

- V. 26. **E**ρμια γὰρ πολὺν ὅταν λάβῃ χάκην] Infelicitèr hunc locum sollicitat *Barnesius*, dum pro χάκην reponi vult χάκην, quam vocem apud *Euripidem* usurpatam reperiri verum est, sed hujus loci sententiæ minime convenit.
68. Ὅν ἂν τύχῃ, *Quemcunque fortuito contigerit.*
98. 99. Ἀνα δυσδαίμων, πέδῳ κεφαλὴν
Ἐπαίρει δὲρην] *Æm. Porto & Milono* assentior tollendam distinctionem post δυσδαίμων, & reponendam post κεφαλὴν, ut constructio sit, ἀνα id est ἀναστῆναι κεφαλὴν πέδῳ.
106. Τί γὰρ οὐ παρὰ μοι μέλεια σὺναχέιν, *Quid vero mihi non in promptu est quod desicam.*
109. Claudicat metrum quod ita forsàn restitui potest,
Προγονῶν, ὡς οὐδὲν μοι πῶδ' ἀρεῖ.
113. Hujus quoque versus metrum fulciri potest legendo κλισίος γ'.
122. Πρῶται ναῶν ὤκειαι] Ex sequentibus manifestissime patet, quicquid dicat *Barnesius*, Hecubam hic loqui, non de navibus quæ Parida in Græciam advexerant, sed de iis quæ Græcorum exercitum ad Trojam transfretaverant.
124. 125. Primam sedem horum versiculorum occupat choreus. Forsàn scribendum,
Δί' ἄλλα τέ πορφυροειδέα, καὶ
Λιμένας γ' Ἑλλάδος τυορμούς.
128. 129. Βαίνουσαι, πλεικτὰν Ἀργυπῶν
Παιδείαν ἐξηρτησάδε.] Tollenda est distinctio post ἐξηρτησάδε, ut conjungatur cum sequentibus, Τροίας ἐν κόλποις, interjectionibus αἰ αἰ parenthesi inclusis. Sententia enim est, *Rudentes alligastis in Trojæ sinu*, quam cum minus assequuti essent *H. Stephanus & Scaliger*. perperam reponi voluerunt ἐξηρτησάδε. Legendum autem ἐξηρτησάδ', ultima elisa propter vocalem a qua incipit versus qui sequitur.
136. Ut restituatur metrum legendum videtur καί με τέ μελίσαν.
139. Ut vitetur choreus in secunda sede legi potest ἐφιδῶς γ'.
141. Claudicat metrum quod restituetur si legas
Κούρα τέ ξυρῆκει.
- V. 148. Ὅπως ἐξαῖξω γῶ] Ad ὅπως ἐξαῖξω subaudiendum γῶ aut simile quiddam.
149. 150. 151. Ita hæc metra constitui debere existimo,
Μολπαί, οὐ τὰν αὐτὰν, οἶαν
Πότε δὴ σκηπτήρῳ Πριάμου * *
Διτρεϊδόμενα ποδὸς ἀρχεχοροῦ
Πληγὰς Φρυγίας.
152. 153. Incommode quoad metrum, nec utiliter ad sententiam, iteratur istud π θροεῖς. Malim igitur legere,
Ἐχέει, π θροεῖς; π δὲ θρωασεῖς,
166. Ἰω, ἰω. μέλεια μοχθῶν, επακουσμέδα] *Barnesius*, cum veram verbi επακουσμέδα vim ac significationem hoc in loco parum affecutus esset, putavit a *Cantero* aliisque metri causa repositum pro επακουσμέδα, indicativum pro subjunctivo, qua in re bis fallitur. Metrum enim utrumque æque recipit, & verbum επακουσμέδα reddi debet, non, ut existimavit ille, obtemperemus, sed cum Interprete vulgari, *mox has voces audiemus*, eas scilicet quæ sequuntur, *Troades prodite extra ædes, apparant Argivi reditum*,
171. Lege Ἀργεῖσιν.
185. Τῷ προσκείμεναι δούλα τλαμῶν] Hoc interrogative dicitur, τῷ pro πνι; *Cuinam misera addicta sum serva?*
193. 194. Ita hæc metra constitui debere puto,
Νέκυων ἀμύνον ἀγαλμ', ἢ
Τὰν παρὰ προθύροις φυλάξαν κατεχούσ'.
198. Lege juxta *Aldinam*
Ἡ νῆταιαν ἀζει χροῖαν —
Quis me aut ad Argivorum, aut ad Phthiotarum, aut ad insularem abducat regionem.
199. Omnia abhinc usque ad actus finem Choro, & nulla eorum pars Hecubæ tribui debet, quod jam olim rectissime monuerat *Victorius Var. Lection. xxvi. 8.*
200. Δινηύουσ' ἐξαλλάξω,] Ad finem hujus versus plene distinguendum.
201. 202. Νῆα τοὶ τέκεων σωματὰ λένωσι,
Νῆα τοὶ μοχλοῖς ἐξω κρείσσεις,] Versuum scripturam corruptam esse vel hinc constar, quod νῆα, casu

Ἀφίλα τα πρῶτερα φίλα

Τὶς ἐμὲν πᾶντων] Duorum priorum ver-
suum metra ita constituenda;

Ὅς παρτα τὰ κείσ' ἐνθάδ' ἀντιπαλ', αὐδὲς iambicus se-
narius catalectus

Ἐκείσε, διπύχρῳ γλώσσῃ glyconius.

Ita autem totum locum verti debere existimo. Qui omnia quæ illic sunt (id est, apud Græcos) iis quæ hic sunt (id est, rebus Trojanorum) ut insensa reputarentur effecit, & rursus iis qui illic (id est, Græcis) duplici sua lingua res omnium nostrum quæ prius pacatæ erant invisas reddit. Ex accuratiore tamen loci instituta consideratione adducor ut credam quædam post αὐδὲς ἐκείσε excidisse, ut interea sententia huiusmodi fuerit, Qui ut omnes Græci a Trojanis hostes reputarentur effecit, & vicissim ut Trojanis Græci inimici fierent; res omnium, quæ prius pacatæ erant, inimicas, duplici sua lingua, reddens.

V. 296. Τὰς εὐλογμένας, malim τὰς εὐλογμένας, sorte ad-
dictas.

309. 310. Φέρω, σέβω, φλέγω

Λαμπασὶ τοδ' ἱερὸν] Repetendum ἀπο κοινου vi-
detur το φας, ut cum τοδ' ἱερὸν jungatur. Non enim,
ut opinor, facellum manibus ferebat Cassandra,
quod tamen Interpreti vulgari placuisse video.

322. Hic versus in duos dividatur,

Ὡ γυμνασι, σοὶ penthemimeris trochaica

Παρθενὼν ἐπὶ λεκτέοις periodus catalectus.

324. Hic etiam versus in duos dividatur,

Παρθενὼν ἐπὶ λεκτέοις

Αἱ νομος ἔχει basis vel iambica vel trochaica.

328. Ὁ χρεὼς ἵστος] Verte, Pia, vel Innocens est Chorea.

329. Κατὰ σὸν ἐν δαφναῖς] Ἐν δαφναῖς potest vel ad ip-
sam Cassandram referri, secundum Brodæum qui
vertit, *Lauro coronata*, vel ad Apollinis templum
cum *Barneſio*, & tunc verti debet, *Lauretis cir-
cumdatus*, non in Daphnis Lyciæ regione; nus-
quam enim, ut puto, traditur, Cassandram pa-
triam reliquisse, & in Lyciam, ut in Apollinis
templo ministerium obiret, migrasse.

332. Hic versus in duos dividatur;

Χορεύε, ματὲρ, χορεύε. periodus

Ἀναγέ ποδὶ σὸν basis trochaica.

350. Secundam sedem occupat anapæstus. *Aldina* au-
tem editio habet ἐστωφρονήσασιν, unde in proclivī est
conjectura Poëtam scripsisse

οὐδὲ σῆς πύχρῳ, τεχνόν,

Ἐστωφρονήσας, ἀλλ' ἐτ' ἐν ταύτῳ μένεις.

356. Οὐ γὰρ ἐστὶ Λοξίας.] Sententia omnino postulat ut
legatur, εἰ γὰρ ἐστὶ Λοξίας, & post hæc verba minus
plene distinguatur. Verte, *Siqua enim Phæbo est
fides.*

V. 375. Miro anachronismo & *Barneſius* & *Brodæus*
dicunt, *Euripidem* in Lacedæmoniorum crudelita-
tem hoc in loco invehi, quam in Athenienses,
post captam a *Lysandro* horum urbem, exercue-
runt. Plures enim intercesserant anni ab *Euripi-
dis* morte ad captas a *Lysandro* Athenas.

411. 412. Ἀταρ τα σέμνα, καὶ δοκημασιν σέφα,

Οὐδὲν τι κρείσσω τῶν το μὲνδ' ἢ ἀγῶ] Hæc ad
Agamemnona *Cassandram* amore caprum referenda
sunt, quod vidit *Stiblinus*, non autem *Brodæus*.

427. Lege φῆς.

435. Οὐ δὲ σενον δαυλον περὶ τῆρας] Manifestum est
quædam ante hunc versum excidisse; prout enim
nunc se habent hæc, constructionem qualemcun-
que hinc extricare frustra conabere. Veteribus au-
tem libris qui περὶ τῆρας exhibent adhærendum cenſeo,
ut σενος δαυλος περὶ τῆρας sit *angusta freti prope scopulum
reciprocatio*. Sub scopulo enim sitam fuisse *Caryb-
dios* voraginem testatur *Homerus* *Odyss.* m. 101.

241.

447. Lege omnino cum *Scaligero*, Ὡ δὲ σενον σενον π
σφατῆσιν, & verte, *O tu qui tibi visus es in illustri col-
locatus esse fortuna.*

448. Metri ratio postulat ut pro γυμνασι δ' scribatur
γυμνασι; nec repugnat syntaxis grammatica, modo
adjectivus hic cum præcedente γυμνασι substantive
sumpto conjungatur.

456. Οὐκέτ' ἀν φθάνοις ἀν αὐραν ἱστοῖς κατὰ δὲ καὶ] Verte,
*Non amplius tibi cunctandum est velis auram espec-
tanti.* Vide quæ notavimus ad *Alcest.* v. 662.
Suppl. v. 1219. & *Iphig. in Taur.* v. 245.

458. Χαίρε μοι, μῆτερ, δακρυόσπις μὲνδ' ὦ φίλῃ πατρί]
Plene distinguendum est post μὲνδ'.

463. Δεσπομένη, ὡς ἀναμῆς εἰς ἄδην πῖναι.] Cantero omni-
no assentior pro ἄδην rescribenti οὐδὲν.

466. Οὐ τοι φίλα τα μοι φίλ'. Ita hæc verti debere opi-
nor; Nequaquam grata sunt quæ mihi grata esse so-
lebant. *Victorius* Var. Lect. Lib. xxxvi. cap. 21.
legit οὐ τοι φίλα τα μὴ φίλ', sed præferenda videtur
vulgata lectio, cui etiam melius convenire repe-
rietur ejusdem viri docti explicatio, quam vi-
desis.

490. Δούλη γυνή γῆρας εἰς δόμοις ἀφιζομαι] In codice Flo-
rentino legitur, Ἐλθὰδ' εἰσαφιζομαι, teste *Valckenar.* ad
Phæniſſ. 268.

505. Τὶ δῆτα μ' ὀρθοῦτ'; ἐλπίδων ποικὼν ὕπο] Ad finem e-
tiam versus ponenda est interrogationis nota.

506. 507. Ἀγέτε τον αἰσῶν δὴ ποτ' ἐν Τροίᾳ ποδὶ

Νυν δ' οὐτα δούλον, σὺ δὲ πῶς χαμαιπῆτι] Ver-
te, *Abducite pedem meum, quondam in Troja delica-
tum, nunc vero servilem, ad culcitam stramineam humi
stratam.*

stratam. Tollenda enim est interrogationis nota infra post κατὰξανδρῆσα, cum hæc κατὰφαπτικῶς, non ἐρωτηματικῶς, proferantur.

V. 509. Κατὰξανδρῆσα, *Attrita.*

514. Ωιδίαν ἐπιτηδεύον. Felicissima est *Barnesii* conjectura rescribentis ἐπιτηδεύον, *funebrem.*

533. 534. Πεύκα ἐν οὐρεῖα.

Ξέστον λόγον Ἀργείων] Πεύκα ἐν οὐρεῖα omnino a ξέστον pendet. Verte, *Argivorum insidias in abiete montana fabrefactas.*

536. Χάεν αὐτοῦ ἀμβροτα — πωλον] Versus ab Interpretibus minime intellectus, quem ita reddi debere censeo; *In gratiam innuptæ immortalis virginis, Minervæ scilicet.*

564. Καρῆτομος ἐρημία νεανίδων. Verte, *Capitibus detrunctis juvenum desolatio.*

564. 565. Ita hæc metra constituenda censeo;

Καρῆτομος ἐρημία periodus catalectus

Νεανίδων, στεφανὸν εφερέν iambicus dimeter

Ἑλλάδι καυροπόφω penthemimeris dactylica.

572. Παρῆδρος, *Affidens juxta.*

587. Σὺ τ' ὦ λημ' Ἀχαιῶν] Lege juxta editionem *Aldinam* λημ', id est, λημα, *perniciēs*; nunquam enim efficies ut ista, λημ' Ἀχαιῶν, sensum habeant quem iis tribuit Interpres, nempe, *Præsentissimum animi robur adversus Græcos.* Ita autem totus locus reddi debet; *Tuque, o perniciēs Achivorum, meorumque quondam liberorum grandævæ Priamē.*

592. Ο δὲ σὺς γόνος ἐκφυγὲν ἄδαν] Lege οὐ ἔκφυγεν, id est, οὐ ἐκφυγὲν.

596. Ω πατρίς, ὦ μέλαι, κατὰλειπομένην σὲ δακρυῶν] Hunc versum *Andromachæ* potius tribuendum existimo, quæ jam tum ad *Neoptolemi* naves abducebatur. Respondet vero *Hecuba* versu proxime sequenti

κ' ὅ γ' αὖ δόμον ἐνδ' ἐλοχέυειν

ubi repetendum ἀπο κοινοῦ verbum δακρυῶν. Puerperia certe præ cæteris *Hecubæ* deflenda erant cui quinquaginta liberi *Achivorum* ense perierant.

616. 617. Ὡν οὐτὲ μῆτρον, οὐτ' ἀμίδμος ἐστὶ μοῖ

Κακῶν. κακῶν γὰρ εἰς ἀμύλλαν ἐρχεται] Εἰς ἔχεται, subaudi τα κακά. Ita *Brodæus.* *Canterus* potius conjicit legendum Κακὸν κακῶν γὰρ, &, ut puto, recte. Ita putabam; sed veram lectionem e cod. *Florent.* proculdubio restituit *Valckenar.* ad *Phœniss.* 374.

Κακὸν κακῶν γὰρ εἰς ἀμύλλαν ἐρχεται.

621. Lege εἴπω, ut constet metrum.

650. Lege ἀτὲ μ' ἔχων, ut constet metrum; & pro κείν, ἡδὴ. Vide supra ad *Rhes.* v. 952.

678. Πραξέειν π' κέδρον. Verte, *Fortunam quæ me digna sit ullam me manere.*

684. Προδυμιαν ἐχούσι σπῆναι πόνων] Ad πόνων subaudienda præpositio ἐκ; *Alacriter enituntur ut e periculis salvi evadant.*

770. Metri gratia cum *Scaligero* δὴ pro δὲ reponendum puto.

771. Παιδί τ' οὐ δύναμιδα] *Sermonis* Græci indoles postulare videtur ut legatur οὐ δύναμιδ' αὐ.

781. Τα δὲ τοιαῦτα χρὴ] *Bentleius* in *Dissert. de Phalaride* p. 143. ut metro consuletur legendum conjicit τα δὲ τοιαῦτε χρὴ. Mihi potius arrideret τοιαῦτα δὲ χρὴ.

783. 784. Ita hæc interpunctionibus distinguenda & vertenda censeo;

Καὶ ἀναίδειας τῆς ὑμετέρας,

Γνώμης μᾶλλον, φίλος ἐστίν

Et impudentiæ vestræ magis amicus est, quam justæ & moderatæ sententiæ. *Aristoteles Ethic. Nicom.*

Lib. vii. cap. ii. ita τὴν γνώμην definit. Ἡ δὲ καλουμένη Γνώμη, καὶ ἢν εὐγνωμονας, καὶ ἔχειν φάμεν γνώμην, ἢ τοῦ ἐπεικόους ἐστὶ κρίσις ὀρθή.

786. Σὺλαμεδα σὴν ψυχὴν ἀδοκῶς] Pro ἀδοκῶς, quæ vox est nihili, legendum puto ἀδίκῶς. Conjectura vero *Barnesii* reponentis ἀδοκῆτως, & metrum jugulat, nec sententiam æque juvat.

810. Ut constet metrum lege,

Ἐχρῆσεν ποντοπόρον ἀναπæsticus dimeter brachycatalectus.

814. 815. Κανὼν τικισματα φοῖβου

Πυρὸς δὲ φοινίκι προχ]

H. Stephanus testatur in veteribus codicibus particulam δὲ post Κανὼν, non autem post πυρὸς, reperiri; quam sane lectionem exigere videtur sententia, nec eam, nisi metri gratia, & ut hoc factum tectum præstaret, repudiavit *Barnesius.* At utrique, & metro & sententiæ, satis prospiciemus si, λιπαρισὶν pro λιπαρισὶν in strophâ reposito, hæc ita legenda statuamus;

Κανὼν δὲ τικισματα φοῖβου hepthemimeris anapæstica

Πυρὸς γὲ φοινίκι προχ choriambicus dimeter.

817. Δις δὲ δύναι πύλων τεύχε] Πύλων hâc pro *Triremibus* poni non persuadet *Barnesius.* Πύλος enim proprie significare videtur *Strepitum quemcunque a motibus sibi ordinatim succidentibus ortum.* Ita ponitur pro strepitu remigantium, aut aquarum decurrentium, aut liquoris e cratere in calicem effusi, aut plagarum quas sibi pugiles mutuo inferbant, aut denique mœnium ruentium. Hoc vero in loco δύναι πύλων denotare puto *binos assul-*
tus,

tus, strepitu qui ex assultu oritur pro ipso assultu posito. Additur autem *dis*, non multiplicandi, sed rei magis illustrandæ gratia; ita ut totus locus sic verti debeat; *Bis vero* (id est, nunc, & olim, ducē Hercule) *Et binis assultibus* (quæ verba geminam Trojæ expugnationem pariter respiciunt) *cruentia evertit basta muros* &c. Commatis autem nota ponenda est post *dis* & iterum post *πυλῶν*.

V. 819. Legendum est *πρὸς αἶχμα*; versus enim asynartetus est ex basi anapæstica, alteraque iambica.

825 — 830. Horum versuum metra cum antitheticis minime concinunt, nec mirum, quædam enim ex antistropha excidisse manifestum est, quæ absque codicum subsidio restituere velle & temerarium esset & inutile. His exceptis, quoad cætera ea ita emendari & constitui posse puto;

A δὲ σε γενναίᾳ Τροίᾳ πυρὶ dactylicus tetrameter
Δαίτυ. Ἡῖονες δ' ἄλκιυ πενthemimeris dactylica
ἰαχόν, οἷον γ' οἶανος periodus
ὑπὲρ τεκῶν βοᾷ. iambicus dimeter brachycatalectus

Αἱ μὲν εὐνατορας periodus brachytatalectus.

Et in Antistropha,

Κηδὸς ἀναλαμβάνος· το μὲν οὖν Διὸς
* * ονειδὸς ἀρ', οὐκέτ' ἔρω.
Το παστὲ λευκοπύργου ἀ-
μείρας φίλας βροτοῖς
Φεγγὸς ὀλλυμένων.

Ὀλλυμένων ex emendatione est *Canteri*, quam & sententia quodammodo postulare videtur. Το φίλας autem scriptura est editionis *Aldinæ*, φίλιον vero quod edidit *Barneſius*, ex veteri libro pro lectionis varietate affert *H. Stephanus*, sed suffragio suo minime comprobat. Verbum denique *ιαχόν* penultimam interdum, ut hic, producit. Vide *Heraclid.* v. 783. *Helen.* v. 1502. *Herc. Fur.* v. 349. *Electr.* 1150. Tandem post hæc scripta a *Valckenario* ad *Phaniff.* 1549. disco in cod. *Florent.* legi οὐκ ἔς ονειδὸς ἔρω quæ lectio ansam præbet versuum antistrophæ octavum ita supplendi

Ἔσν ονειδὸς ἀρ' οὐκέτ' ἔρω.

856. Κροκεὸς ὄρος ἀναρπάσας] Nimis audacter, ne dicam imperite, *Barneſius* receptam scripturam, χρυσός, rejecit, in ejus locum τῷ κροκεὸς interpolato. Cum enim apud Homerum, ut fatetur, Aurora appelletur χρυσοδρόμος, proculdubio ejus currus, quo ἐνδρονίζεται, *Aureus* recte dici potest. Quod autem ad metrum spectat, æque bene cum strophico conveniet utrumvis legas. Versus enim est tro-

chaicus *Euripideus*; ex usu vero, quem apud Poetas hosce dramaticos ubique fere obtinere constat, abunde evincitur, dactylum æque ac choreum aut trochæum, in trochaicis hisce melicis, quæ ut plurimum antispasticorum indolem referunt, apud sedes impares locum habere.

V. 863. — ὁ, γὰρ δὴ πολλὰ μοχθήσας ἔγω

Μενελάος εἰμι, καὶ στρατεύμ' Ἀχαιῶν] Ad στρατεύμ' Ἀχαιῶν repete ἀπο κοινοῦ, ἐστὶ τοῖς πολλὰ μοχθήσας. *Canterius* pro καὶ legit καὶ, sed nulla videtur opus esse mutatione.

879. Ut vitetur anapæstus in quarta sede, lege π.3. νατ' ἐν Ἰλίου.

886. Ut constet metrum lege cum *Grotio* φουσος vel φουσος.

905. Οὐκ εἰς λόγοις ἐλθὼν δ', ἀλλὰ σε κτανῶν] Lege cum *H. Stephano* κτανῶν.

916. 917. 918. Ἐγὼ δ', ἃ σ' οἶδα δια λόγων ἰοντ' ἐμοῦ
Κατηγορήσῃ, ἀντιθεῖσ' ἀμειψομαι

Τοῖς σοῖσι τὰμα, καὶ τὰ σ' ἀπαμαῖα] Hæc ad Hecubam diriguntur, quod vidit *P. Brumoy*. Distinguendum autem est post ἀντιθεῖσ', & iterum post σοῖσι, ut constructio sit, ἀμειψομαι τοῖς σοῖσι (scilicet λόγοις) ἀντιθεῖσα τὰμα καὶ τὰ σ' ἀπαμαῖα. *Tue orationi respondebo, opponens sibi ex adverso Et meas Et tuas criminationes*, id est, quæ ego tibi, & quæ tu mihi, velut crimina mutuo imputamus.

934. Οὐτ' εἰς δόρυ ταδέντες, *Neque prælio commissi.*

975. Αἱ παιδῖαισι, καὶ χλιδῇ μορφῆς περ,

Ἡλδον πρὸς Ἰδὼν] *Valckenarius* ad *Phaniff.* 1336. legere mavult Τῇ παιδῖαισι, quam conjecturam si admittas, non orationis tantum venustas omnis perit, sed nec satis constat ipsa constructionis ratio. Quis enim structuram talem ferat Τῇ ἡλδον — Του γὰρ οὐνὲν' ἔχον Ἡρα. Nimirum vim formulæ istius loquendi Αἱ ἡλδον non satis affecutus est vir eruditus; plane enim ironica est, *Quæ scilicet si Helenæ credis ad Idam venerunt* &c.

977. Vitabitur anapæstus in quarta sede si pro ἔχον legas ἐχ' vel εἰχ'.

998. Lege φῆς.

1022. 1023. 1024. — καὶ πῶς τοῖσδε σὺν δέμας

Ἐξήλδεις ἀσκητῶα, καὶ ἐλπίδας ποσὶ

Τὸν αὐτὸν αἰδῶν] Hæc quæ de

Menelao, & de cultu quo ornata Helena jam tunc in scenam prodierat, dicuntur, *P. Brumoy* perperam de Paride, & de Helenæ moribus dum ille adhuc in vivis erat interpretatur. Ita autem verte, *Et post hæc facta corpore tuo ornato jam existi, Et eundem cum marito aera aspexisti.*

1026. Φρικὴ τρέμουσα, *Horrore trementem.*

V. 1034.

V. 1034. 1035. — καὶ φέλου πρὸς Ἑλλάδος

Το θυλὺ τοῦτο τ' εὐγενὲς ἐχθροῖς φανεῖς]

Legendum potius τοῦτο γ'. Optime autem hunc locum interpretatur *H. Stephanus*, quem vide.

1038. Ut constet metrum pro eis lege es.

1065. Ut constet metrum pro ἱερὸν lege ἱερν.

1069. 1070. Τὰν καταλαμπομένην

Λαΐαν Δεραπνίαν] Male hæc de Cassan-

dra interpretantur *Brodeus* & Interpres vulgaris, quæ de monte Ida proculdubio dicuntur. Cum vero codex vetus *H. Stephani* habeat Δεραπνίαν, ex hac scriptura quanquam corrupta veram lectionem eruere in proclivi est. Poetam scilicet scripsisse puto,

Λαΐαν τ' ἐρίπναι

Divinumque cacumen. Ita *Herc. Fur.* v. 370. pro Πηλιάδες Δεραπνίαι, ipse *Barnesius* optime substituit Πηλιάδες τ' ἐρίπναι. Metri autem gratia Λαΐαν in Λαΐαν immutavi, eademque de causa in antistrophico legendum est κατέλυτον. Versus enim antispasticus est dimeter brachycatalectus ex antispasto vel epitrito quarto & spondæo.

1090. Δακρυὶ καταρρα σενεῖ] Καταρρα & vox nihili est, nec per metrum locum hic habere potest. Si hariolari fas sit veteribus libris destituto, forsan legi potest κατ' αἶρα, quod saltem metro convenit.

1092. Μονὰς δὴ μ' Ἀχαιοί] Non video quomodo μονὰς hic per constructionem grammaticam stare possit; potius legendum est μοναν.

1098. 1099. — ἐνθα πύλαις

Πελοπὸς ἐχρυσὴν ἑδραί] Constructio omnino postulat ut legatur πύλαις.

1103. 1104. Ἀνα μίσσιν πλάται πεσοί

Αἰγαίου κεραυνοφάες πυρ] Quem sensum aut constructionem hic habere possit vox Αἰγαίου non video; nam quæ *Barnesius* de Jove Αἰγαίῳ pro Αἰγιοχῳ commentus est nihil moror. Forsan rescribendum est Ἀργεῖαν, ut ad πλάται referatur.

1118. Ἰω, ἰω extra metrum ponuntur.

1123. Νεὸς πύλος εἰς, *Unius navis remigium*.

1129. Οὐ θαύσον οὐνεῖ, ἢ χρεὶν μόνος εἶχον] Verte, Cujus rei gratia, citius quam homo qui manendi causam habet discessit.

1133. Καὶ σὺ ἠτήσαιο. Verte, *Et illum*, Neoptolemum scilicet, rogavit. Nunquam enim σε, aut pro σε, aut pro ὑμᾶς, quod sciam, ponitur. Quod etiam sequitur θαψάμ, æque denotare potest sepeliendum curare, ac propriis manibus sepulcro condere. Sequentia etiam

Μὴ νῦν (Ἐκτορὸς ἀσπίδα scilicet) πορεύσαιο Πηλεὶος εἶ
ἔσταν

aliud quam Neoptolemum respicere omnino non possunt; cui etiam optime convenit illud, πᾶς δ' ἐς ὠλένας δύναι.

V. 1148. Αἰεθόμεν δόρυ, non hic significat, Lignorum struem congerere, ut uratur cadaver, quod vult *Brodeus*; de inhumando enim *Astyanacte* hic solum agitur, de ejus autem cadavere cremando ne verbum quidem. Verba proxime præcedentia sunt ἴην τῷδ' ἐπαμπαχόντες & paullo infra v. 1153. ορυκτὸν ἀναρῆξω τάφον. Nec verti possunt hæc prout reddidit vulgaris Interpres, *Eruemus hastâ*, tunc enim legi debuisset δόρατι. Ipse quidem existimo το δόρυ, cum apud *Hesychium* exponetur παν ξύλον ἢ δόκον, hoc in loco denotare πλάτην, remum; & in hoc quidem sensu vox hæc in *Helena* v. 1284. usurpatur, si recte se habet lectio vulgata;

Ποσὴν δ' ἀπειργεῖ μῆκος ἐν γαίᾳ δόρυ;

ita pro gubernaculo etiam accipitur *Cyclop.* 15.

ἐν πρυμνῇ δ' ἀκρᾷ

Αὐτὸς λαβὼν, εὐδύνον ἀμφίρες δόρυ

ubi vide quæ notavimus. Verte igitur, *Nos equidem cum tu cadaver ornaveris, terram huic superinjicientes, remos capimus, abituri scilicet*. Nam hanc tantum moram quæ *Hecubæ* discessum distineat superesse, satis clare indicat *Talthybius* paullo infra v. 1154. 1155.

Ὡς συντομὴ ἡμῖν τὰ π' ἐμοῦ τε, καὶ το σὺ

Εἰς ἐν ξυνελθόντ', οἰκάδ' ὀρμιστὴ πλάτην.

1161. Οὐδὲν ἠτ' ἀργ] Priores editiones secutus plene distingue post ἀργ, & ita verte; *Homines nihili, vel ignavi, eratis igitur*, istud scilicet timentes.

1171. 1172. Νῦν αὖ τ' ἰδὼν μὲν, γνοῖς τε σὴ ψυχῇ, τέκνον, Οὐκ οἶδ'· ἐχρησάμην δ' οὐδὲν ἐν δομοῖς εἶχον] Quomodo ὁ ἰδὼν, & ὁ τὴ ψυχῇ γνοῖς rem quamcunque, eandem οὐκ οἶδεναι dici possit, non intelligo. Nec sententiam hilo meliorem suggerit vulgaris lectio Οὐκ ᾔστα, quæ editiones tantum non omnes ante *Barnesianam* occupaverat. Audaciorem igitur medicinam adhibendam censeo, & ita forsan locum restituendum,

Νῦν αὖ τ' ἰδὼν μὲν, γνοῖς τε σὴ ψυχῇ, τέκνον,

Οἴχη γ', ἐχρησάμην δ' οὐδὲν ἐν δομοῖς εἶχον.

Verte, *Nunc autem bis visis quidem, Et animo tuo innotescentibus, discessisti, fili, harum vero rerum nulum fructum cepisti, quantumvis eas in ædibus habens*.

1173. 1174. 1175. Δυστνὲ κρατὸς, ὥς σ' ἐκείρεν ἀδελφός

Τεῖχῃ πατέρω Λοξίου πυργώματα.

Ὅν πολλὰ ἐκνήπτει ἢ τεκούσῃ βοτρυχόν]

Distinctio non post κρατὸς sed post δυστνὲ ponenda est, & minus plene distinguendum post πυργώματα,

O

nam

nam accusativus rei βορρυχον pendet a verbo præcedente εκειρεν, & constructio hujusmodi est, Δυστην ὡς τειχει πατῆρα πυργωματα Λοξίου εκειρεν ἀδελφῶς σε βορρυχον κρητος ὃν ἡ τεκονσα πολλὰ εκηπευσε.

V. 1180. Ω πολλὰ κρητοις εκθαλων φιλον σομα] Ad φιλον σομα subaudiendam puto præpositionem κατὰ.

1193. Ιπει, αἱ ασιδης, δια το πρωτας εκ ταυτης της ὕλης κελ- τασκινωαδηναι. *Hesych.*

1196. Ως ἡδὺς εν πορπακι σεσ κειται τυπος] Non Hectoris βερχονα, quod perperam dicit *Barneſius*, sed ipsum clypeum περισωποποιεῖ Hecuba. Legendum igitur opinor σοι κειται τυπος, Nota scilicet, vel *Vestigium impressum* quod ex longo & quotidiano usu Hec- toris brachium in manubrio reliquerat.

1204. Εμπληκτος ὡς ανθρωπος, αλλοτ' αλλοτε] Hæc prout nunc leguntur, sensu prorsus carent. Quænam enim similitudo deprehendi potest inter ανθρωπον εμ- πληκτοι αλλοτ' αλλοτε, & eum qui βεβαια χειρι, ut ab isto illustrationem sibi petendam statueret Poeta? Legendum igitur puto, εμπληκτος ων, distinctione non post ανθρωπος, sed post αλλοτε posita. Ita sen- tentia erit, Cum sit homo mutabilis huc & illuc — quo sensu apud *Sophoclem* etiam *Ajac.* v. 1375. reperitur φωτες εμπληκτοι.

1205. 1206. — τοις τεοποις γαρ αἱ πυλαι Πεδου] *Grotius* pro τοις τεοποις conjicit le- gendum ταις τεοποις, sed nulla opus esse videtur in- novatione; reddi enim potest vulgaris lectio, ex indole vel moribus suis.

Ibid. Κουδης αυτος ευτχει ποτε] Repone ὦ υἱος præeunte *Valckenario* ad *Phæniss.* 927.

1207. Κα μιν παρ χειρων αἰδε μοι πνυλευματων] Cum *Scaligero* παρ χειρων una voce legendum opinor, sublata distinctione quam post χειρων posuit *Barneſius*, unde sententia exoritur magis accommodata iis quæ præcesserant v. 1201. 1202.

1211. Ουκ εις πλησμονας θηρωμενον] Non plene mihi satisfaciit illa *Scaligeri* emendatio reponentis θηρωμενον; præterquam enim quod non ουκ sed ουδ' præcedere debebat, nescio sane quem sensum, saltem huic loco idoneum, habere possit istud εις πλησμονας θηρω- μενον; nam ornamentis eos donari solitos qui ad satietatem usque venatu se exercuerant, ut puto, inauditum est. Nec multo magis mihi aridet vul- garis lectio θηρωμενοι, nam θηρωσαι εις π non Græce dici solet, quod sciam, pro θηρωσαι π. Si meam in re tam dubia licet interponere conjecturam, ma- lim legere,

ουκ εις πλησμονας δ' ὀρωμενον

non ad satietatem visum atque cognitum, qua phrasi

designaretur qui ex hac vita immature ereptus magnum sui desiderium reliquerat.

V. 1217. Hic versus in duos dividatur;

Ω μεγας εμοι ποτ' ων iambicus dimeter brachy- cataleſtus

Ανακτωρ πολεως dochmaicus.

1251. Ιω, ιω, & infra v. 1256. Εα, εα, extra metrum sunt.

1252. Ελπιδας επι σοι κατεγραψε βιον] Fallitur *Barneſius* cum κατεγραψε formatum putat a καταγραπω, verbo composito e κατὰ & γραπω, lanam carpendo expolire. Istud enim verbum nunquam reperietur usurpatum in significatione quam ei tribuit *Barneſius*, lanam carminatam, aut aliud quidquam reponendi. Re- vera formatur a καταγραμπω, detorqueo, deflecto, quod quidem verbum sæpissime absque τω μ scrip- tum deprehenditur apud antiquos, teste *Etymol.* Magn. voce γραμπω. Ita igitur vertendus erit lo- cus; Quæ magnas spes vitæ suæ in te detorsit, vel de- flexit.

1260. Αυδω λοχαγοις, οἱ τεταχθι μιμνησται] Nescio quid in mentem *Barneſio* venerit, qui miserandum erro- rem *Duporto* imputans ipse in errorem paullo mi- nus miserandum impegit; dicens τεταχθι poni pro τεταχθιτε, ut ανωχθι pro ανωχθιτε. Quid autem mon- stri est illud τεταχθιτε? quale prorsus respuunt om- nes Græcæ linguæ inflexiones. τιταχθι autem est secunda pluralis perfecti passivi; & ανωχθι non po- nitur pro ανωχθιτε, sed pro ανωχετε, ut ανωχθι pro ανωχθι, & ανωχθω pro ανωχετω.

1290. Οια παρομεν, δεδορμας.] Recte vidit *Interpres* in- terrogationis notam ponendam esse post δεδορμας.

1298. 1299. Πτερυγι δε κελπος ὡς πτε, ου- ρανια πεσσυτα δορι καλαφθινει γα] Πτερυγα pro Flabello usurpari exemplis docuisse debebat *Barneſius*, in eo enim quod ex *Oreste* affert ne πτερυγος quidem mentio. Atque etiam si hoc obtineret, non multum tamen in sententia expedienda proficeret. Obstat scilicet vox ουρανια, quæ neque, a diis beno- rata, prout ille vertit, significare, neque sensu ullo idoneo cum γα conjungi, potest. Proculdubio igitur legendum quod ουρανια, ut cum πτερυγι jungatur, distinctione etiam post ουρανια, non post πτε, inter- posita. Ita tenebræ omnes statim evanescunt, & luculenta evadit sententia. Veluti autem fumus ali- quis ala quæ cælum petit in sublime tollitur & dissipatur, ita terra hæc armis vastata perit.

1310. Hic versus in duos ita dividatur,

Εκ. Αγομεδα, φρεμεδα iambicus dimeter brachy- cataleſtus

Χο. Αλγος, αλγος βοας periodus brachycatalectus.

V. 1314. Μελας γαρ σ' οστε κατεκαλυψε] Lege cum H. Stephano κατεκαλυψε.

1317. 1318. 1319. Ε, ε. ταν φονιον εχετε

Φλογα δορος τε λογχαν.

Ταχ' εις φιλαν γαν εμπροσειδ' ανωνυμοι]

Hæc pessime, & a Poetæ mente longissime, vertit vulgaris Interpres; ad ea enim quæ proxime præcedunt, θεων μελαδρα και πολισ φιλα, hæc referri debent, & ita reddi, voce ανωνυμοι prius in ανωνυμα

mutata. Heu, heu, exitiosam habetis flammam, hastæque cuspidem; mox in charam (hanc) terram ruetis sine nomine.

V. 1320. 1321. Κοις δ' ιτα κατινω πτερυγα παρς αυδεα
Αισον οικων εμων με θησει] Verte, Pulvis vero fumo similis alâ versus cælum expansâ ignaram me reddet ædium mearum; id est, omnia ita miscabit & confundet, ut ædes meas dignoscere & distinguere non amplius potuero.

1323. Ita recte hunc locum restituit Æm. Portus,

Αλλα δ' αλλο φερυδον.

NOTÆ IN B A C C H A S.

V. 12. **L** Ege, εγω χαλυπα.

28. Σεμελην δε νυμφευθεισαν εν θνητου πινος]

Apud Joannem Malal. Chronogr.

p. 51. legitur λοχυθεισαν, forsan scripserit Noster μοιχυθεισαν.

52. Συναλω Μαιναισι στρατηλατων. Verte, Prælio congregiar Menadibus me ducem præbens.

64. 65. Horum utrorumque versuum claudicat metrum; prioris enim ultima syllaba, quæ longa esse debebat, proximo versu a vocali incipiente, brevis est, alter vero primum pedem vice anapaesti habet iambum. Ambobus consultum erit si legas παρμενισαται.

77. Ut metrum qualitercunque antithetico respondeat, legendum εσοισιν; ita versus erit antispasticus dimeter brachycatalectus, ex epitrito quarto, cui in antistropha opponitur epitritus tertius, & spondæo.

102. 103. 104. Στεφανωσεν τε δρακοντων

Στεφανοις, ενθεν αρχαν

Θηροτροφοι Μαιναιδες αμφικαλλον-

τα πλοκαμιοις.] Mos erat in orgiis,

Mænadibus & mystis Bacchi, capillos serpentibus implicare. Vide Potter. Antiq. Græc. lib. II. cap. 20. voce Διοιτυα. Recte igitur αρχαν interpretatur Brodæus, captos serpentes, & Θηροτροφοι, οφιοτροφοι. Vide & infra v. 697. & ibid. not. Barneſii.

V. 114. Αυπη γα πασα χορευσει. Brodæus legit γα πασα χορευσει, omnibus in terris saltabit. Mihi verior videtur vulgaris lectio.

120. 121. 122. Ω θαλαμειμα Κουρητων,

Λαδτοι τε Κρητες.

Διογενετορες εν αυλοι] Διογενετορες reddi

debet Jovis genitores, non Jove geniti, quod Interpreti vulgari placuit. Quomodo autem horum utrumvis de Cretensibus dici potuit, non video, nec quo sensu subjungatur εν αυλοι, incolæ, cum locus non addatur quem incolebant; nec denique quo tendit exclamatio illa, Ω θαλαμειμα Κουρητων, cum per particulam τε connectatur cum nominativo Κρητες, a quo regitur verbum ευρον. Mendo certe plus uno laborare videtur hic locus, cui tamen, facillima emendatione, sensus luculentus, & ad sequentia perquam appositus, restitui potest, scribendo scilicet

Των θαλαμειμα Κουρητων

Λαδτοι τε Κρητες

Διογενετορες εν αυλοι —

Originem enim tympani indicans Chorus ejus inventionem tribuit Curetibus & Corybantibus. Verte igitur, Curecum contubernium, divinique Cretenses, Jovis genitoris (Saturni scilicet) in aula &c. invenerunt.

126. 127. 128. Ανα δε βαλχειν συντανω

Ο 2

Κεραταρ

- Κερασσαν ἡδύορα Φρυγῶν
 Αὐλῶν πνεύματι] Verbo Κερασσαν deest
 accusativus; cum *Æmil. Porto* igitur legendum
 puto βαλχεῖαν συντενον, voce φωνῆν subaudita.
- V. 130. 131. Παρά δὲ μαλινόμενοι Σατυροὶ
 Μάτιρος ἐξανυσσάντο θεάς] Hos versus, hac-
 tenus parum intellectos, ita reddi debere opinor;
A matre autem dea (tympanum) *obtinuerunt furentes*
Satyri. Tympani enim quasi historiam quandam
 tradit Poeta. Ejus scilicet inventio Curetibus &
 Corybantibus debebatur, a quibus in manus ma-
 tris Rheæ traditum est; ab hac obtinetur a Saty-
 ris, & ab his Choreis Trieteridum quibus delecta-
 tur Bacchus conjungitur.
139. Αἷμα τραγοκτόνων, ὠμοφαγῶν χάριν] Bacchæ cru-
 dis carnibus vesci solitæ erant. *Brodaeus*. Vide et-
 iam *Potter*. *Antiq. Græc. lib. II. cap. 20.* voce
 Διονυσία, & ab eo laudatum Plutarchum in The-
 mistocle p. 119.
145. 146. 147. Ὁ Βαλχεὺς δ' ἐχῶν,
 Περσῶν δὲ φλόγα πεύκας,
 Ἐκ νάρθηκος αἴσσει] Ἐκ νάρθηκος potius
 cum ἐχῶν conjungendum puto, quam cum αἴσσει
 juxta interpretationem vulgarem, & ita hæc red-
 denda; *Bacchus habens rutilantem flammam] facis*
ferule affixam, vel e feru'a pendentem, impetu fertur.
 Cras enim *Barnesio* credam verbum αἴσσειν signifi-
 care posse id quod est *emicare facere*.
148. Δεομῶ καὶ χοροῖς ἐρεδίζων Πανατάς] Πανατάς quarto
 casu poni existimo.
150. Melius se habebit metrum si legas Παναταίων τ'.
163. Συνοχα φοιτᾶσιν] Συνοχα adverbialiter positum pu-
 to, & cum φοιτᾶσιν conjungendum, ut sententia sit,
Continenter vagantibus.
165. Ἠδομένα δ' ἀεὶ] Verte, *Illa autem* (Mænas scili-
 cet) *nimirum exultans*.
178. Ὡ φιλταδ' ὥς σιν γυρὺν ἠδομένη χλαῦν] Malim ἠδῆμην,
ut letatus sum, prout & legisse videtur Interpres
vulgaris.
- 181 — 183. Δεῖ γὰρ νῖν — αὐξέειν μέγαν] Verte, *Opor-*
tet enim illum — magnum evadere.
189. Legendum cum *Æm. Porto* τ' οὐτα, non ταυτα.
188. Ἐπιλελησμένῳ ἡδῶν] Emendatio *Barnesii* substitu-
 entis ἡδῶς pro ἡδῶν sensum prorsus subvertit. Ἐπι-
 λελησμένῳ ἡδῶν est, *Deliciarum obliti sumus*, id est, De-
 licati esse, quamvis fenes, desimus. *Non igitur*
defatigatus cessabo terram thyrsο pulsare, nec noxiu,
nec interdū. Eandem prope sententiam exprimit
 quod respondet *Tiresias* κατὰ χεῖρσιν κακοῖς.
191. Οὐκοῦν ὁρῶσιν εἰς ὄρεσ περσασμέν] Verte, *Nonne igi-*
tur vehiculis in montem transibimus?
- V. 197. Μακρὸν το μέλλειν. *Longa erit mora*; quia scilicet
 pedibus montem adire decebat. Frivola est con-
 jectura *Barnesii* scribentis το μέλλον, quod neque id
 quod vult significare potest.
200. Cantero omnino assentior hunc versum & se-
 quentes usque ad v. 210. ἔπει &c. *Tiresias* potius
 quam *Cadmo* tribuenti; idem etiam de versu
 proxime præcedente dictum velim.
201. Ομηλικὰς χρόν. *Tempori coætaneas*.
209. Δι' αειδῶν οὐδὲν αὐξέειν δελεῖ] Legendum puto,
 Διαριδῶν δ' οὐδὲν αὐξέειν δελεῖ.
- Distinguens aut discriminans neminem* (id est, citra
 distinctionem, nullo discrimine facto) *amplificari*
vult, *Bacchus* scilicet. Talem verbi διαριδῶν fig-
 nificationem in lexicis non reperiri fateor, sed non
 prorsus absimilem verbi διαριδῶν invenire est
 apud *Platon. de Legib. lib. VII. p. 818. edit. H.*
Steph. Μῆδε νύκτα καὶ ἡμέραν διαριδῶν δυνατός ἐστιν. Po-
 test etiam forsitan legi, sed minus commode meâ
 sententia,
- δι' αειδῶν οὐδὲν αὐξέειν δελεῖ
 ita loco reddito; *Per nullum autem numerum homi-*
num certum & a ceteris discriminatum coli vult. Om-
 nino enim αὐξέειν de Deo intelligendum est, si sen-
 sum aliquem idoneum ex hoc loco elicere velimus.
 Longe enim a Poetæ mente aberrat *Brodae* expli-
 catio; “Nihil autem per omnes numeros augeri
 “vult, nihil ex omni parte beatum esse sustinet;
 “hoc ideo infert *Cadmus*, quod *Tiresias*, mag-
 “nus imprimis vates, cæcus esset.” Nec propius
 scopum attingit *Æm. Portus*, ita interpretatus; ὁ
 Θεὸς οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων δελεῖ αὐξέειν καὶ πμῶτερον εἶναι,
 μάλλον πμᾶσαι, διὰ τῶν αειδῶν, τοῦτ' ἐστὶ διὰ τοῦ πμᾶσαι
 τῶν ἑτῶν. αὐτ' αειδῶν legendo & οὐδὲν, id est, οὐδὲν;
 οὐκ ἐδελεῖ δὲ οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων αὐξέειν, μάλλον πμᾶσαι,
 διὰ τῶν αειδῶν καὶ το πμᾶσαι τῶν ἑτῶν.
242. Ἐκεῖνος εἶναι φησὶ Διονύσου θεόν] Verte, *Ille dicit Dio-*
nysum esse deum.
243. 244. 245. Ἐκεῖνος ἐν μικρῷ ποτ' ἐξέσται Διός.
 Ὃς ἐκπνεύεται λαμπρῶν κεραυνῶν
 Σὺν μητρὶ, Διὶς ὅτι γαμοῖς ἐξέσταιτο.] Hæc
 interrogative dicta puto; ad finem igitur primi
 versus minus plene distinguendum.
251. 252. — ἀναπομῆ, πατέρ,
 Το γυρὰς ὅμων εἰσέρων, νουν οὐκ ἐχῶν] Verte, *Ref-*
pue senectutem, pater, vestram senectutem intuens men-
tis kaud compotem.
255. 256. 257. — τὸνδ' αὖ δελεῖ
 Τὸν Δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσέρων νουν,
 Σκοπῶν πρῶτος, καμπύρων μῦθους φέρων]
 Verte,

Verte, *Anne novum inter homines introducens deum, vis hunc quoque (Cadmum scilicet) volucres observare, & ignispiciorum mercedes auferre?*

V. 278. 279. Οδ' ἤλθεν ἐπὶ τὰν Πάλλον, ὁ Σήμελης γόνος
Βοτρυος ὕδρον πομ' εὔρε, κείσθηγε κατό] Verte,
Quod autem venit in certamen cum Cerere, uvæ scilicet liquidam potionem, Semeles filius invenit. Nam ὁ δ' non, ut putavit H. Stephanus, ad ὁ Σήμελης γόνος, sed ad πομα referendum est.

284. Οἷσισι πυνδεται. *Libationibus diis faciundis adhibetur.*

314. Μη σωφρονειν. *Canteri emendationem legentis ασωφρονειν potioem censeo.*

327. — κ' οὔτε φαρμακείας
Αλλ' ἁλοῖσις ἀν, οὐτ' ἀνευ τούτων νοσείσ] Frigidior videtur esse conjectura Scaligeri pro νοσείσ reponentis νοσείσ, nec locum ulla emendatione indigere opinor. Τα φαρμακα enim, non *medicamenta* solum, aut *venena*, denotant, sed præterea *omne genus veneficiorum, incantamentorum, & fascinationum*; omnia denique *quæ præter naturæ ordinem usitatum in hominum mentes aut corpora influunt*, comprehendunt; unde φαρμακεία apud Theocritum. Dixit igitur Tiresias Pentheum jam tunc a Baccho irato fascinatum & mente captum insanire occēpisse. Quam rem etiam paullo post v. scilicet 359. affirmare pergit.
Μεμνῆας νῆδιν καὶ πένιν ἐξέστης φρένων.

333. Lege φης.

334. Καταψευδου. *De eo mentire, non, ut habet Interpres vulgaris, Contra eum.*

339. 340. Διασπασαντο, κρείσσον ἐν κυνηγίῳ
Ἀρτεμίδος ἐναι κομπασαντ', ἐν ορμασιν] En ορμασιν conjungi debet cum διασπασαντο, *discerpsērunt in salubus.*

350. Lege θυλάισιν ut constet metrum.

365. Ἰτω δ' ὁμῶς. *Accidat tamen quodcumque accidat necesse est.*

370. 371. 372. Οσια, πύτνα θεῶν,
Οσια δ', ἅ κατὰ γὰν
Χρυσέα πῆρα φέρεῖς] Themida primo loco Chorus alloquitur, deinde Nemefin, quam deam a Smyrnæis alatum effingi solere tradit Pausanias Attic. p. 82.

390. Lege -λευτον τε μένει, exigente metro.

391. Dipodia secunda dijambus est, qui in metro hoc choriambico choriambō opponitur.

393. 394. Το σφον δ' οὐ σοφία.
Το τε μὴ θνητὰ φρονειν,] Optime monet Brodæus minus plene distinguendum esse post σφια, & plene distinguendum post φρονειν, ut constructio sit, το σφον δ' οὐ σοφία, το τε μὴ θνητὰ φρονειν οὐ σοφία.

V. 395. Βραχὺς αἰών. ἐπὶ τούτῳ] Verte, *Breve est ævum; in hoc vero (ævo scilicet) —*

396. In secunda sede versus anapæstici proceleusmaticus anapæsto opponitur.

402. Ut metrum antistrophico respondeat, lege, ἰν' εἰ
θελξίφρονες.

424. 425. 426. Μισεῖ δ' ὃ μὴ ταῦτα μέλει,
Κατὰ φῶς, νυκτὸς τε φίλας,
Εὐαῖωνα διαζῆν] Clara in luce cæcutire videtur *Barneſius* conjungens verbum μισεῖ cum infinitivo διαζῆν. Constructio autem hujusmodi est, μισεῖ δὲ τούτον ὃ μὴ ταῦτα μέλει, τούτῳ διαζῆν εὐαῖωνα κατὰ φῶς νυκτὸς τε φίλας.

430. 431. 432. 433. Το πῆλδος ὅππ
Τε φουλοτέρων
Ενομίστε, χεῖνται τέ,
Το δὲ τοι λεγοίμ' ἀν] Verte, *Quodcumque humile vulgus instituit & sequitur, id profecto ego dicendum censeam.*

440. Τοῦμον εὐπρέπες ποιοῦμενος] Malim cum Cantero legere εὐπρέπες; quod si retineatur εὐπρέπες, verte, *Meas in hoc negotio exsequendo partes ut modestiam quandam præ se ferrent efficiens*, id est, ut recte explicat *Brodæus*, ita ut modeste ac decenter memet cum eo gerere coegerit.

449. Ut vitetur in quarta sede anapæstus, pro δαιμασιν legi potest δαιματων.

455. Πλοκαμὸς τε γὰρ σου ταναός, οὐ παλὺς ὑπό] Quid *coma prolixa ad lucem, τὴν παλιν*, conferre poterat intellectu difficile est, quin eam potius luctantibus impedimento esse res ipsa indicat; nec facile concipitur, quod hoc in loco potius innui videtur, *comam scilicet exercitatione palæstrica uberiorem & diffusioem reddi. Vix igitur dubito quin ex hoc loco exciderit versus, qui hunc proxime sequebatur.*

457. Εἰς παρασκευὴν, *Pro apparatu.*

466. Διονύσος ἡμᾶς εὐσέησ', ὁ τοῦ Διὸς] *Valckenarius* ad *Phaniss.* 1331. pro εὐσέησ' non infelicitè reponit ἐξέπεισ.

475. Ἰν' ἀκουσαι θελῶ, *Ut audire cupiam.*

477. Ita hunc versum restituendum & vertendum censeo,

Τὸν θεόν σὺ γὰρ ὅρῃς φησὶ σαφῶς, ποῖος τις ἔστι;
Deum quandoquidem tu dicis te palam vidisse, qualifnam forte fuerit?

478. Lege ἐγὼ ταύτων recte monente *Æm. Porto.*

490. Σε δὲ, τῆς ἀμαθίας, τὸν ἀσέβοντ' εἰς τὸν θεόν] *Vetus scriptura* erat, Σε δ' ἀμαθίας ἀσέβοντ' εἰς τὸν θεόν, unde versum mutilum & claudicantem varii varie fulcire & restituere pro ingenii modulo conati sunt, nullam

nullam tamen conjecturam adhuc mihi videre contigit quæ plene satisfaciatur. Nimirum excidit tantum vox aliqua post αμαθίας, cætera sanissima sunt. Forſan ſcripſerit Poeta,

Σὲ δ' αμαθίας μάλλον ἀσέβοντ' εἰς τὸν θεόν.

V. 505. Κυεωτίετς. Imperare magis idoneus. Vide not. ad Suppl. v. 1189. 1190.

508. Εὐδυσχεύεται τὸν ὄντι ἐπιτηδεύς ἐι] Verte, Quod ad nomen attinet, idoneus es infelici uti fortuna.

515. 516. — ὅτι γὰρ μὴ χεῖρων οὐκ ἔχων
Πάθειν] Verte, Quodcunque enim fieri non debet neque necesse est pati.

528. 529. Ἀναφανώ σε τοδ', ὦ
Βακχέ, Θηβαίος ὀνομαζέην] Verte cum Brodæo, Ostendam te hoc nomine Thebis appellandum.

544. Ut metrum antithetico respondeat legendum videtur,

— τα γ' ἀντιπαλὸν θεοὶ —

Ita versus dochmaicus erit ex epitrito primo pentasyllabo (cui opponitur dijambus) & syllaba.

556 — 559. Ποδὶ Νύσσης ἀρὰ θηροτροφῶν θυροσφορέας
Θιάσους, ὦ Διονύσ', ἢ
Κορυφαῖος Κωρυκταῖος] Verte, Ubinam? Anne Nyssæ ferarum altricis Thiasos thyrsos præis, aut in cuminibus Coryciis.

563. 564. Ita hi versiculi potius constituendi,
Συναγὲ θεῶνδρα Μουσῶν hepthemimeris iambica
Συναγὲ θεῶνδρα ἀρχοντας eadem.

571. Εὐρισμένης τὴ Μαιναδᾶς ἀξί] Et metro & sententiæ consules delendo το τε.

572. Λυδίαδ'] Gravissime lapsus est Barneſius hunc locum de Lydia Asiæ regione interpretatus. Quid enim ad Lydiam Axius Macedoniæ fluvius? Aut quomodo hic aquis suis impinguare potuit regionem tam longe trans mare dissitam? Proculdubio hic designatur fluvius Λουδίας, vel Λυδίας (ita enim & ab Herodoto & a Ptolemæo appellatur) qui ortum ducens ex lacu quem Axii ἀποσπασμα auget, & per Pieriam manans, in mare se effundit non ita procul ab Axii ostio. Ita tandem εὐκτα Περία erit, non Lydia.

583. Accuratus erit metrum si inserto tibicine legas,

Μολὲ νῦν ἡμετέρων γ' εἰς διασπὸν anapæsticus dimeter.

591. 592. Ἰδετε λαῖνα κιστὴν ἐμβόλα
Διαδρόμα ταδὲ] Verte, Vide lapideas has trabes a columbis dissilientes.

596 — 599. — οὐδ' αὐραζὴ
Σεμέλης ἱερὸν ἀμφὶ ταφόν,

Ἀν ποτὶ κεραινοβόλος

Ἐλίπε φλόγα Διὸς βροντᾶς] Constructio, quæ paullo intricatior est, ita institui debet; οὐδ' αὐραζὴ ἀμφὶ ἱερὸν ταφόν Σεμέλης φλόγα βροντᾶς Διὸς, ἂν φλόγα ἐκείνη κεραινοβόλος οὐκ ποτὶ ἐλίπε.

V. 602. 603. Ο γὰρ ἀναξ ἀνὰ κατὰ πδεῖς, ἐπίσι
Μελαδρα ταδὲ] Retineatur vulgata lectio πδεῖς, quæ innuit domus Penthei non plane everſas, sed jam ruentes.

605. — ἦδ' ἔδ' ὡς τοῖκε Βακχίου, sensistis ut videtur Bacchum.

606. Si metrum vis saluum legendum est omnino cum Cantero το Πενθεὶος δωμ; (conjectura enim Barneſii reponentis δω pro δωμα (præterquam quod hujusmodi abbreviationis nullum apud Tragicos extare exemplum puto) spondæum contra leges metri in tertia fede relinquit. Notandum autem est το ἀλλὰ primam hîc corripere. Vide Cyclop. v. 154. Herc. Fur. v. 1070. Elect. v. 740.

607. Θαρσείτε σαρκας, ἐξαιμίσασαι τρομόν] Anonymus quidam Anglus apud Observat. Miscell. Tom. II. p. 321. pro σαρκας legi debere σαρκος, distinctione post θαρσείτε, non post σαρκος posita, conjicit, perquam probabiliter, meâ quidem sententiâ, licet Editori Batauo emendatio hæc non probetur. Huic scilicet θαρσέν σαρκας non est locutio a Librariis profecta, qui neque σαρκας facile in plurali, neque θαρσέν cum accusativo construxerint. Quasi vero innovatio hæc Librariis scientibus & deditâ operâ vocem hanc mutantibus tribui deberet, & non ab errantibus etiam, oculorum vel calami lapsu, proficisci potuerit. Illi etiam melius videtur tribus verbis tres accusativos addi, ἐξαιμίσασαί σωμα, θαρσείτε σαρκας, ἐξαιμίσασαί τρομόν. Aliis scilicet alia placent. Mihi quidem eadem constructionis forma toties repetita ἀσώδης potius quiddam habere videtur. Adit denique idem vir doctus præpositionem κατὰ ad σαρκας subaudiri posse, quasi vero quisquam hoc nesciat, aut contra constructionis leges peccari caussatus esset Anglus, qui nimis festinanter forſan θαρσείτε σαρκας, vel κατὰ σαρκας, quod eodem reddit, non Græcum esse se credere pronunciavit; at certe dici potest θαρσέν κατὰ σαρκας neque æque eleganter, neque æque probabiliter, ac ἐξαιμίσασαί τρομόν σαρκος hîc legi.

623. Mallet ἀνιππαξ, ita enim concinnius se habet metrum.

633. Συντεδραναται, συμπεπλοκε. Hesych.

639. Τι ποτ' ἀρ' ἐκ τούτων ἔρει; Quid demum post ea quæ acciderunt dicet?

640. Κἂν πνεὼν ἐλθῇ μεγα] Darwessius in Miscell. Critic. p. 249.

p. 249. pro *μεγα* mavult rescribi *μεγας*, non alia, ut videtur, ratione inductus, nisi quod in *Rheso* v. 322. legitur *μεγας πινων*, cum revera æque istum locum ex hoc, ac hunc ex isto emendare licet. Sed utrumque prout nunc leguntur recte se habere puto.

V. 649 — 654. Hi sex versus perperam, ut opinor, hætenus personis dispartiti leguntur; unde versui 651 sententiam quam minime exprimunt verba tribuere coacti fuerunt Interpretes, & versus 653 Pentheo assignati sententia talis est ut hujus personæ haudquaquam convenire possit. Ita igitur potius personis hæc distinguenda cenfeo;

Πεν. Τις; τοῖς λόγοις γὰρ ὑποφύεῖς κεννοὶ αἶ.

Ος τὴν πολυβοτρυὴν ἀμπελὸν φρεῖ βροτοῖς;

Διο. Ὀνειδιστὰς δὴ τούτῳ Διονυσὶ καλὸν.

Πεν. Κλεινὴν καλεῖται πάντα πυρρὸν ἐν κυκλῶ.

Διο. Τί δ'; οὐχ' ὑπερβαίνουσι καὶ τείχη θεοί;

Σοφός, σοφός γ' εἰ, πᾶν δ' αἶ δει σ' εἶναι σοφόν.

661. *Βυαρεῖς βολαί.* *Puri flocci.*

685. Lege *φης*, & similiter v. 828.

695. *Ἀντίειλανθ'.* *Denuo sibi aptabant.*

697. *Ὅφρι κατέζωσαντο λικμῶσαν γάνυ]* Legendum omnino videtur *λικμῶσιν*, ut cum *ὄφρι* conjungatur; *Serpentibus genam lambentibus.* Vide infra v. 766. 767.

725. Hunc versum laudat Longinus, cap. 15.

728. Ut in secunda sede vitetur anapæstus, legi potest *ἀγῶ ππιδης*.

748. *Πεδίον ὑποτασεῖς, αἱ παρ' Αἰτωποῦ ῥοαῖς]* Legendum una voce *ὑποτασεῖς, camporum porreeta.* Ideo autem *ὑποτασεῖς* appellantur, quod camporum æquora ita sub monte Cithærone extendebantur.

751. Minus plene distingue post *κατὰ κηκασιν.*

760. *Τας μὲν οὖν οὐχ' ἡμάσε λοχῶτον βελος]* Lectio vulgaris non nisi ex *Brodæi* conjectura in contextum admissa est, cum in *Aldina* legatur *τοῖς μὲν*. Veterum autem codicum quos contulit *H. Stephanus*, alter habet *τοῖς μὲν*, alter *τῶν μὲν*. Utrumque, ut recte ille adnotavit, vulgata melius est. Nam *τῶν* vel *τοῖς* ad illos qui arma Bacchas ulturi sumferant referendum est, & *τας* facile subauditur, aut, ut idem recte monet, melius abest.

783. 784. — *ὡς ἐπιστρατεύσομεν*

Βακχῶσιν]

Post hæc verba protinus e scena egreditur Nuncius jussu Penthei peracturus, neque amplius in hoc actu comparet.

786 — 790. Hi quinque versus ut & v. 793. 794, qui vulgo Nuncio tribuuntur, ipsi Baccho tribui debent. Primo enim ait *se malum a Pentheo esse*

passum, κακὸς περὶ σέθεν παχῶν, non *πειτομένος*, id quod optime Baccho convenit, nequaquam autem Nuncio, qui nihil adhuc mali, quod saltem a Poeta indicatur, a Pentheo perpeffus erat. Deinde Pentheus respondens ait, *eum e compedibus evasisse, δεσμῖος φύγων*, quod idem de Baccho, non vero de Nuncio, verum erat.

V. 791. 792. *Οὐ μὴ φρενωσεῖς μ' ἀλλὰ δεσμῖος φύγων.*

Σωσέι τοδ', ἢ σοὶ πάλιν ἀναστῆναι δίκην] Lege

σωσεῖς, & ita hunc locum verte; *Haudquaquam me castigabis, sed vincetus cum fuga sis clapsus, hoc malum emendabis, aut in te iterum pœnam revolvam.* *Brodæus* autem *δεσμῖος* interpretatur, *δεσμῶν ἀξίς*, de Nuncio dictum putans quod a mulieribus in fugam versus sit; sed nemini, ut opinor, persuadebit *δεσμῖος φύγων* significare posse, *O digne vinculis quia fugisti.* Pariter quod sequitur, *Σωσέι τοδ'*, interpretatur, *Hunc clypeum servabis*; quasi scilicet Pentheus, qui ipse inermis erat, ut patet ex v. 808. ei clypeum ostenderat, aut Nuncius qui armenta in montes ad pascua ducebat, clypeum gestare solebat.

797. 798. *Φυγεῖδε πάντες καὶ τοδ' αἶχρον, ἀσπίδας*

Θυρσοῖσι βακχῶν ἐπείπειν χιλεκηλατοῖς]

Hi duo versus Baccho ascribendi sunt. Distingue autem post *πάντες*, & ita verte; *In fugam omnes vertemini, & hoc etiam turpe ac pudendum erit, clypeos ære obduetos cedere thyrsis Baccharum.*

799. 800. Hi duo versus Pentheo tribuendi sunt, quod ipsa sententia satis indicat.

801. *Ὅταν ἐτ' ἐστὶν ἐν κατὰσται ταδε]* Lege omnino cum *Scaligero*, *ὦ ται*, & hunc versum Baccho tribue, ita reddendum; *O amice, adhuc in tua potestate situm est hæc recte componere.* Quod ad *ω τῶν* adinet, vide infra *Heraclid.* v. 322.

803. Hic versus & qui sequuntur Nuncio hætenus tributū usque ad actūs finem præterquam ubi aliter monebimus, Baccho tribui debent. Nuncius enim, ut dixi, longe ante hac scena egressus erat. Minime item Nuntio convenit, optime vero Baccho versus 823.

Διονυσὸς ἡμᾶς ἐξέρουπονεν ταδε.

Nunquam enim Nuncio negotii quid cum Baccho fuerat, nec ejus mysteriis, ut ex præcedentibus satis patet, initiatus erat.

812. 813. *Λυπρὸς γιν' ἐξιδίμ' αὖ ἐξοιωμένας.*

Βακ. Οἷός δ' ἰδοὺς αὖ ἡδρας, ἃ σοὶ πικρά] Ita

hæc verte; Pen. *Non sine magno earum malo erit si ebrias deprehenderim.* Bacch. *Videresne igitur cum voluptate quæ acerba tibi futura sunt?*

V. 817.

V. 817. Ἀγὼ μὲν οὖν σε, καὶ πῆχυνταις ἔδω] Codicum scriptura est Ἀγῶμεν οὖν σε, unde forsan conjici potest Poetam scripsisse,

Ἀγῶμ' αὖ οὖν σε, καὶ πῆχυνταις ἔδω;

Anne igitur te ducum, & iter hoc aggredieris? Hæc enim interrogative dicta videntur.

818. Τοῦ χρόνου δὲ σ' οὐ φθονῶ] Quod tempus vero attinet, id totum tibi disponendum permitto.

820. Τί δὲ τοῖς εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τέλει;] Pone interrogationis notam post τοῖς, & ita verte, Quare vero hoc? An ex viro inter mulieres me censi necesse est?

834. Οὐκ αὖ δύναμιν θῆλον ἐνδύει σῶλιν] Cum Plato apud Dionysium Siciliæ tyrannum convivio exciperetur, & allata ei esset stola purpurea, ut eam indueret, vestem repudiassè fertur, his iambicis pronuntiatis,

Οὐκ αὖ δύναμιν θῆλον ἐνδύει σῶλιν

Ἀρῶν πεφύκας καὶ γένους ἐξ ἀρῶνος,

quos utroque Euripidi tribuit Suidas voce Ἀριστῆπος, quanquam magis verisimile esse existimo, alterum αὐτοχρῆσσι tunc a Platone effusum, aut saltem ex alia quadam nostri tragœdia fuisse desumptum.

841. Et hunc versum una cum præcedente Pentheo tribuendum censeo. Mirum autem forsan, & minus verisimile videri potest Pentheum jam Baccho confidere, cum eo consilia agitare, ejusque consilia sequi, quem paullo ante ut impostorem, præstigiatores, & publicam pestem, carceri incluserat, & morti destinaverat. Sed putandum est Pentheum jam non amplius mentis ac sui compotem esse, sed potentia Dei in eo operante, ac de mentis statu dejiciente, insanire cœpisse.

842. Εἴσεσι πάντα, τὸ γ' ἐμὸν εὐπρέπες παρὰ] Hunc versum Baccho ascribendum censeo; & hic etiam cum Cantero εὐπρέπες reponendum puto, ut ita hæc vertantur; Ubique velis licet; quod a me sane pendet tibi adest.

843. 844. Hos iterum versus Pentheo assignandos existimo.

846. Εἰς βόλον καθεστῆται. Intra retis jactum constitutus est.

851. Εἴω ἐλαυνὼν τοῦ φρονεῖν. Extra mentis sanitatem evectus. Minime enim necesse est subaudire ἑαυτον, cum ἐλαυνεῖν significet, progredi, evadere, iter facere, ut videre est in Lexicis; multo minus ad Bacchum referri potest participium istud, cum hoc omnino prohibeat ipsa constructionis ratio.

855. 857. Ἀλλ' εἰμὶ κοτμον — Πενθεὶ περσάφω. Hæc a Baccho dicta, cum iis quæ Nuncio v. 825. in

vulgatis tribuuntur collata, manifeste demonstrant, illa quæ post Nuncii exitum huic vulgo perperam tribuuntur recte a me Baccho ipsi ascribi.

V. 858. Ἐν τέλει, In dignitate sua asserenda. Vide Brodæum & Æm. Portum.

864. Νέερος, Himmulus.

865. 866. Ita hæc metra constitui debent,

Ἐμπαιζουσα λειμακὸς ἡ- glyconius πολυζηματῖτος
δοναῖς, ἡνίκ' αὖ φοβέσθ' ἐφυγῇ epichoriambicis tri-
meter brachycatalectus.

& in antistropha,

Ἀνζῶντας, σὺν μαινομένη

δοῖα. Κρυπτενὸς δὲ ποικιλῶς.

887. Δαρον χρόνου ποδὲ, καὶ] Το ποδὲ omnino a verbo κρυπτενὸς pendet, non a χρόνου, ut sibi perperam persuasit Barneſius. Sententia est, Occultant autem dii vafre, & per longum temporis spatium, gressus suos. Versus autem glyconius est πολυζηματῖτος constans ex palimbacchio, cui opponitur moloffus, & choriambo. Vide Not. ad Helen. v. 1318.

892. Ἰχὺν τ' εἶχεν, ὃ π' ποτ' ἀεὶ το δαίμονιον.] Ut metrum strophæ respondeat legendum videtur Ἰχὺν ποτ' εἶχεν, versus enim anapaesticus est trimeter brachycatalectus. Minus autem plene distinguendum post δαίμονιον, ut continuetur oratio, & cum his connectantur sequentia.

911. Πενθεὶα ultimam necessario producit. Vide Not. ad Hippolyt. v. 1153.

919. Aut legendum κερα τε duabus vocibus, aut saltem σὺ γ' κερατε, aliter claudicabit metrum.

932. Σοὶ γὰρ ἀνακειμεθα δὴ. Verte, Tibi enim innitimur, A te pendemus.

955. 956. Καὶ μὴν δοκῶ σφας ἐν λοχμαῖς, ορνίθας ὡς, Λεπτεῶν ἐχέδαι φιλιταῖς ἐν ἐρκεσὶν] Verte, Atque equidem existimo eas in dumis, velut aves, cubilium gratissimis in laqueis fore captas.

975. Θοαὶ λυδοῦς κύνες sunt Erynnyes, quas vocat & Sophocles Electr. v. 1403. 1404. μεταδρομοὶ χακῶν πειρουγμάτων ἀφυκτοὶ κύνες.

1000 — 1009. Γνώμων σωφρονα θανάτος ἀπροφαστος,

Εἰς τα τε θεῶν ἐφύ

βερεται τ' εἶχεν αὐτοῦ βίος.

Τὸν σοφὸν οὐ φθονῶ χαίρω θηρεύουσα,

Τὰ δ' ἑτέρα μεγάλα φανέρα τῶν αἰε

ἐπὶ τα χαλα βίον

ἡμᾶς εἰς νύκτα τ' ἐν

Ἀγόντ' εὐσεβειν.

Τὰ δ' ἐξω νομῖμα δίκας ἐκβαλον

Τὰ πῦρ δέους.

Vexatissimus locus & intricatissimus, in quo emendando

dando & explicando omnes hactenus & Editores & Interpretes & oleam & operam perdidisse videntur. Hinc variae ortae conjecturae reponentium σωφρονειν pro σωφρονα, βιω pro βιος, το σφρον pro τον σφρον, & μεγα pro μεγαλα, quae sententiam certe minime adjuvant, immo potius turbant. Canterus tantum & H. Stephanus recte rescribendum censuerunt, ille βροτειων pro βροτειω, hic τον αιη pro των αιη. Dum vero longa & attenta meditatione verba haec expendo, tandem veram & germanam Poetae scripturam, aut saltem ab ea non multum diversam, neque a vestigiis vulgatae lectionis longe recedentem, affecutus mihi videor. Ita igitur haec restituenda & interpunctionibus distinguenda censeo;

Γνωμαν σωφρονα θνατοις αποφασιστως,
Εις τα τε θων εφω,
Βροτειων τ', εχειν αλυπος βιος.
Τον σφρον ου φθονω. χαρω θηθενουσα
Ταδ' επερα μεγαλα, φανερω, τον αιη
Επι τα χαλα βιον
Ημαρ εις νυκτα τ' ευ
Αγροντ', ευσεβειν.
Τα δ' εξω νομιμα δικης εκβαλον-
τα πμην θεοις.

Ita autem verte; *Mentem modestam mortalibus quidem habere absque cavillatione, circa ea quae & ad deos & ad homines pertinent, res est quae jucundam & tutam vitam efficit. Sapienti minime invidio; Mibi voluptas est consuetudine haec alia magna & illustria, quae semper noctes atque dies vitam ad honestatis normam recte dirigunt, ut ea pie colam. Ista vero placita iustitiae fines transgrediuntur, quae deos honoribus ejiciunt. Emendationem autem nostram potissimum confirmat metri ratio. Horum enim versuum primi metrum antithetico, ut vulgo legitur, minime respondet, optime vero prout a nobis restituitur. Versus scilicet asynartetus est ex duabus penthemimeribus, dactylica & anapaestica. Versu item quinto pro αιη reposui αιη, cum versus sit trochaeus dimeter hypercatalectus. Quod autem in versu ultimo pro πμην restituimus πμην, id praecedentium editionum auctoritatem secuti fecimus, cum το πμην, ab ipsius Barneſii innovatione sit perfectum.*

V. 1022. Πεσνντα accusativus est alter, personae scilicet, qui a verbo περιβαλε pendet.

1023. Ευτυχεις, legendum νυτυχεις.

1031. Lege φης.

1046. Πρωτον μεν συν ποιηρον εξομεν ναπος] Proculdubio legendum est ικομεν.

V. 1054. Αι δ' εκλιπουσαι πικριδ' ως παλαι ζυγα] Qualia fuerint juga ista quae Bacchae mulieres illae reliquerant, certe nos docuisse debebant Interpretes. Interea, distinguendum puto post Αι α, & ita locum vertendum. *Haec vero velut pulli equini qui juga variegata reliquerunt. Ut scilicet pulli equini dempto jugo exultare solent, & sibi mutuis hinc inde gratulari, ita pari exultatione Bacchae haec canticum Bacchicum alternabant.*

1058. Ουκ εξικνουμαι Μαιναδων εσσι μοδων] Canteri emendationem partim amplexus legendum sentio οσσις μοδων. Nam εξικνουμαι οσσις μοδων rem prorsus eandem exprimit ac θηλον ορον οχλον quod praecedat, & εδωκε Μαιναδων αλχοουριαν quod sequitur.

1059. Vitabitur anapaestus in quarta sede si pro εις reponatur ες.

1065. Τορω γραφομενος, περιφοραν ελκη δρομον] Vel δρομου, aut δρομων, cum H. Stephano, aut adhuc melius forsitan δραμων, legendum puto. Nam & Scaligeri emendatio, περιφοραν ελκεδρομον, & Aldinae editionis scriptura, περι φοραν ελκη δρομον, etiam prout a Barneſio explicatur, duriores mihi videntur.

1082. Ευλειμος ναπη. *Herbosum nemus.*

1088. 1089. Ηιζαν πελειας ακυτητ' ουχ' ησοντες

Ποδων εχουσαι συντανοις δρομυμασιν] Participio εχουσαι deest accusativus; legendum igitur videtur ησονα, ut cum substantivo ακυτητα conjunctum ab εχουσαι pendeat.

1094. Ut constet metrum legendum opinor κραταιολοις, fortiter jaetos.

1096. Οζοις δ' ελαπνοισιν ηκοντιζετο] Verte, *Ramis etiam abiegnis jaetis petebatur.* Si enim haec de ipso Pentheo jaculante dicta essent, aut ejus nominatim mentionem fecisset Poeta, aut saltem scripsisset αυτηκοντιζετο.

1098. Πενθεως τ' οχον δυσπνον] Dele το τ', & subaudi praepositionem προς.

1100. Απορια λελησμενος] Barneſio omnino assentior conjicienti legendum esse απορια λελησμενος, *desperationi in praedam datus.*

1130. Ο μεν σεναζων per constructionem Graecis usitam ponitur absolute pro του μεν σεναζοντος. Vide not. ad *Ipbig. in Taur. v. 947.* Ita minime necesse erit reponere cum Barneſio ο μεν σεναζων, praesertim cum Attici augmentum non abjiciant.

1131. Ut vitetur anapaestus in quarta sede, forsitan cum Duparto legendum est pro ανεφερε, εφερε.

1132. Η δ' ιχλος αυτης αβελουας. γυμνοιστο δε] Cl. Musgrave in praefatione ad Nostri *Hippolytum* ab ipso nuper editum, ex hoc versu, quem sanum, si quis alius, & integrum pronunciat, colligit augmentum

mentum interdum apud Atticos omitti. Sed quare εὐμνοῦντο hic rescribi non possit, profecto non video. Vocalem certe indifferentem ante μν corripisse lucuples est auctor *Hesiodus* *Egy. κ. Ημ. v. 20.*

Η τε καὶ ἀπαλαμνον περ ὁμοῦς ἐπὶ ἔργον ἐκέρχει.

Vide *Clark.* ad *Homer. Iliad. B. v. 537.*

V. 1145. — ἢ δακρυὰ νικηφόρει] Legere malim ἢ, quæ, Agave scilicet.

1146. Ita forsitan hic versus leviori mutatione felicius restitui potest,

Ἐγὼ μὲν οὖν γὰρ ἐκποδὼν τῇ ἔυμορφῃ.

1155. Ναρθηκὰ τε πύσσιν αἰδῶν] Malim πύσσιν αἰδῶ, *Mortis pignus.*

1158. 1159. Βακχαὶ Καδμειαὶ

Τὸν καδμινικὸν κλεινὸν ἐξέπεσζατο] Et constructionis ratio & sententia postulare videntur ut legatur,

Βακχαὶ Καδμειαὶ

Τὸ καδμινικὸν κλεινὸν ἐξέπεσζατο

Baccha Cadmigena victoriam inchoatam reportavit.

1167. Τί με δὴ ὀρδοῖς, ὦ;] Cum veteres codices, teste *H. Stephano*, habeant ὀρδοῖς, nihil immutandum censeo. Verte, *Quid me exitas o?*

1170. Cum metrum antithetico minime respondeat, pro θῆραμα omnino θῆραν legendum puto, prout etiam diserte legitur apud *Plutarchum* in *Crasso* p. 564. & *Polyænum* *Strategem. l. vii. cap. 41.* Apud eosdem auctores in v. 1168. paullo supra pro ὀρων etiam legitur ὀριος, ut opinor, rectius, modo syllabæ duæ ultimæ in unam per contractionem coalescant.

1179. Ita hæc personis distinguenda censeo,

Χο. Τίς ἀλλὰ; Αγ. τὰ Καδμίου. Χο. τὴν Καδμίου;

Αγ. Γυνῖδα &c.

Cho. *Quenam alia, percussit scilicet? Ag. Cadmi?*

Cho. *Quid Cadmi? Ag. Soboles &c.*

1180. 1181. Ut strophæ & antistrophæ metra sibi invicem respondeant, in v. 1180. alterum γυνῖδα delendum, & ita hos versus constitui debere censeo,

Γυνῖδα μετ' ἡμῶν, μετ' ἡμῶν, τοῦδ' ἐδῆν iambicus
trimeter brachycatalectus

Θεοῖς. Χο. εὐτυχὲς τὰδ' ἀχά. periodus.

quibus respondebunt antistrophici ita emendati,

Γυνῖδα μὲγαλα, μὲγαλα, καὶ φάνερα

Δὴ τὰδ' ἴρα κατεργασμένα.

1183. 1184. 1185. Νῖος ὁ μοῖρος, ἀπῆλυν

ὑπὸ κορυδ' ἀπαλοτρίχα

Κατακομὸν βαλδὲ] Lege cum *Æm.*

Porto ἀπῆλυν, & ita verte; *Juvenilis hic catulus, sub verticem delicate capillatum, genam modo pilosam*

emittit. Κατακομὸν autem, quod *Barnesius* metro commodius esse asserit, ne stare quidem per metrum hic potest.

V. 1193. Ut constet metrum legendum est επανασταται; versus enim asynartetus est ex dochmaico & penthemimeri iambica.

1205. 1206. — κατὰ κομπάζειν χεῖρας,

Καὶ λογχοποιῶν ὄργανα κταδαι μάτην.] Hæc interrogative dicuntur, & ita verti possunt; & deinde an jactationi locus est, & instrumenta hastas fabricantium comparare necesse est?

1210. 1211. — ἀρετὰ λαβὼν

Πλεκτὼν περὶ οἰκὸν κλημακὼν περισυμβασίς] Αἰρετὰ verti debet, attollat, non, surgat. Omnino etiam legendum est Πλεκτὼν περὶ οἰκὸν, ut recte monuit *Barnesius.*

1225. 1226. Καὶ τὴν μὲν Ἀχταῶν ἀεῖστα ποτὶ

Τεκουσὴν εἶδον Ἀυτονοῶν] Malim pro ἀεῖστα potius ἀεῖστω, quam cum *Milstone* ἀρεταῶν legere.

1237. 1238. — σισί περὶ δόμοις,

ὣς ἀν' ἡρεμάδῃ] Tollenda est distinctio post δόμοις, ut hæc vox cum verbo ἡρεμάδῃ jungatur.

1252. Ὅταν νεανίασι θῆκαισις ἄμα

Θηρῶν οὐρῶν] Syntaxis scribi postulat pro ἔτ' ἢ, quod in veteribus codicibus scriptum reperitur, ἔτ' ἢ.

1287. Δεῦρ', ὥς το μάλιν καρδία πιδῆμ' ἔχει] *Scaliger.* reponit καρδία probante *Valckenar* ad *Phæniss.* 1409. qui hæc ita vertit; *Dic, nam cumelatio cordis palpitacionem adfert.*

1296. Versus a trochæo incipit; ὕβρις enim ultimam corripit. Legendum igitur ὕβριν γ' ὕβριδεις.

1299. Ἡ πᾶν ἐν ἀνδρῶσι συγκατασπασμένον χαλῶς;] Hæc affirmative, non interrogative dici accipienda puto.

1307. Συστήεις, Sustentabas.

1311. Ελαμβάνειν. Rectius leges ελαμβάν' αν.

1329. 1330. Εὐδνειῶδες, ὅπως ἀλλάξει τυπὸν,

Ἢν Ἀρεὸς ἐγὼς Ἀρμονίαν, Σπῆτος γέγρας] Unde fit ut nulla hoc in loco ipsius Cadmi in serpentem mutandi facta sit mentio, cum id sibi etiam prædictum fuisse infra v. 1355. plane assermet? Hinc mendum subesse valde suspicor, præsertim cum in quibusdam editionibus εὐδνειῶδες, non εὐδνειῶδες, legatur. Re igitur expensa Poetam scripsisse puto,

Εὐδνειῶδες ὅπως ἀλλάξει τυπὸν,

Ἢν τ' Ἀρεὸς ἐγὼς Ἀρμονίαν, Σπῆτος γέγρας.

Ferinam formam induens in serpentis speciem immutabere, & Tu, & Harmonia quam Martis filiam mortalis natus uxorem habuisti. ἀλλάζει scilicet Attice ponitur pro ἀλλάξει.

V. 1331. *Aldus* in exemplaribus vetustis proculdubio invenerat lectionem illam quam edidit, *ὄχον δὲ μοχλῶν, Juvenecos vero curru junctos*, quapropter eam non temere repudiandam censeo.

1340. *Ὅτ' οὐκ ᾔδειτε, Quando nolulistis.*

1343. Legendum puto *εἰδετε*; quanquam enim Attice dicatur *ᾔδειται*, non inde tamen, opinor, colligi potest dici etiam *ᾔδειτε*.

1358. *Καταβατής, Qui descensum præbet*, idem quod *καταβαλῶν*.

1361. 1362. *Τι μ' ἀμφιβαλλεῖς χερσίν, ὦ τάλαινα παῖ,*

Ὅπως ὅπως κηφῆνα πολιοχρῶς κυκνός] Mendum aliquod hîc latere mihi persuasum est; sententia enim ni fallor, hæc est, Ab Agave juventa florenti spem præsidii frustra collocari in Cadmo senio effecto. Quid autem huc pertinet illam sub cygni candidi imagine repræsentari? Aut quænam inter candidum cygnum alitem & fucum intercedere potest commercium? Attentius locum expendenti visum est verisimilius Poetam ita scripsisse,

Τι μ' ἀμφιβαλλεῖς χερσίν, ὦ τάλαινα παῖ,

Ὅπως ὅπως κηφῆνα, πολιοχρῶς κυκνόν;

Ita *πολιοχρῶς κυκνόν* significationem habebit a significatione *κηφῆνος* non multum ablucentem, cui etiam voci per appositionem adjungitur. Verte, *Quantobrem me manibus, o misera filia, amplecteris, qui merus sum inter alites fucus, canus cygnus*. Senem autem imbecillem *πολίου κυκνού* appellatione vulgo apud Athenienses designari solitum colligi potest ex Aristophane *Σφικ.* v. 1058. 1059. 1060.

Πεν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα νῦν

Δ' οἰχεται γέ, κυκνὸν τε πολιωτέρῳ δὴ

Αἰδ' ἐπαιδουσι τειχες.

V. 1371. Το *αικίαν* ultimam natura producit, etiam si versus qui proxime sequitur a consona non inciperet; ut metro igitur succurri possit substituendum puto *αται*.

1373. Lege *ἐφ' ἑρην*.

1378. Claudicat metrum, quod restituetur si inserta particula *γάρ* ita legas,

Χαλεπῶς εἰς γάρ τοδ' ἀν' ἡκούς.

1382. Post *μιαρῶς* aliquid excidisse puto quod metrum expleverat.

1383. *Μήτε Κιδναρὸν οὐλοῖσιν μ' ἐγώ*] Forfan legendum est *οὐλοῖσιν ἰδὼ*, vel *οὐλοῦσιν ὄρα* cum *Brodæo*; cui tamen monenti verba ista etiam subaudiri posse minime assentior. *Duportii* emendationem *οὐλοῖς ἐπιδίμ' ἐγώ*, ut & illam *Scaligeri* *οὐλοῖσιν ἰδὼμ' ἐγώ* metri ratio repudiat. *Canteri* autem, quæ & *Miltono* probatur, *οὐλοῖσι μὲγῶ*, durissima sane est, & nescio an satis Græca.

1384. *Μὴδ' ὅδ' θυροῖς μνημ' ἀνακείται*] *H. Stephanus* potius legi vult *θυροῖν* casu genitivo; at mihi longe præstantior videtur vulgata lectio. Non enim optat Agave ut nullum postea locum videat ubi *Thyræ* exstat memoria, sed ut ipsum potius *Thyrsum* nunquam deinceps videat, qui scilicet memoriam malorum præteritorum reficere possit. Ex hac fabula sequentia citantur a *S. Maximo* in Scholiis ad *Dionysium Areopagitam* edit. *Corder.* Tom. i. p. 90.

Διόνυσον δρομαστὴν βασιλεύοντα,

quæ in ea hodie frustra quæras. *Scholias* quoque *Aristophanis* ad *Plut.* v. 908. versum sequentem ex hac Tragedia affert,

Εἰ μὴ γὰρ ἰδίον ἐλάβον εἰς χεῖρας μουσέ.

NOTÆ IN CYCLOPEM.

V. 2. **M** Alim ^{νοδυνει.}5. Επειτα γ' ἀμφι γηγενι μαχην ^{δερε}]Pro γε legendum puto δε, præfer-
tim præcedente particula ^{μεν.}12. Ως ὁδιδεις, *Ut venires.* Vide infra v. 98. 133.

14. 15. — εν πυρμυι δ' αἶρα

Αυτος λαβων, ευδυνον ἀμφηρες ^{δερυ}] Per ἀμφηρες ^{δερυ}
non ipsam navem, sed gubernaculi clavum denotari
existimo, qui ideo ἀμφηρες dicitur, quod in utram-
que partem flecti & dirigi potest. Sin cum Bar-
nesio ipsam navem designari statuas, nihil habetis
quod a participio præcedente λαβων commode regi
possit. Pro ευδυνον autem malim ^{νοδυνον.}19. Απληωτης ἀριμος ἐμπνευσας ^{δερυ}] Per vocem ^{δερυ} na-
vem apud Poetas vulgo significari plurimis exem-
plis allatis ostendit *Stanleius* ad *Æschyl. Suppl.* v.
141.39. Κάμοι συνασπόντες Αλθαίας δόμοις] Quare non scri-
bendum sit κάμον, vel κάμοις συνασπόντες, *commessa-*
tiones una peragentes vel stipantes, non sane video.
Quamvis enim κάμος significet etiam *commessantium*
chorum vel *turbam*, non tamen inde sequitur vocem
κάμοι, numero plurali, de uno tantum sodalizio
vel contubernio recte usurpari, sicut nec Latine
recte diceretur (quanquam id ab Interprete dictum
video) turbæ vel chori, cum de una tantum tur-
ba, & uno choro est sermo.40. Eximium peritiæ suæ in re metrica specimen
præbet *Barnesius*, bacchio pedi in senario iambico
locum dans.

44 — 50. Ου τῷδ' ἱππνέμος αἶρα,

Και ποίμα βοτῆρα,

Διναὴν δ' ἰδὼς ποταμῶν

Ἐν πύρῳ κείται, πῆλας ἀν-

τρῶν. οὐ σοὶ βλάχαι τέκεων.

Ψυτῆα. οὐ τὰδ' οὐ, οὐ τὰδ' ἐγερῃ;

Οὐτ' οὐν κλῖπν δροσέραν;] In v. 44. legendum

omnino est cum *Scaligero* τὰδ' pro τῷδ'. Ad finem
v. 46. plenius distinguendum. In v. 47. *Casa-*
uboni emendatio scribentis πῆλας δ' ἀντρῶν, quæ alias
minime necessaria est, metro aperte repugnat. In
v. 48. minus plene distinguendum est post ἀντρῶν,& cum *Casaubono* legendum, ut opinor, οὐ σοὶ. In
v. 49. ut metrum antithetico respondere possit,
pro ψυτῆα legendum est ψυτῆ. Versus denique 49.
& 50. uterque non interrogative sed imperative
dictus accipi debet. Ita autem totum locum ver-
tendum censeo. *Non isthac in parte est aura ventis*
leviter agitata, & herbosum gramen, & vorticoſa
aqua fluminum; in alveis hæc continetur, prope antra,
ubi tibi sunt balatus agnorum. Heus tu; non hæc,
*non, non hæc depaschas, nec equidem clivum roſcidum.*V. 51. Ων. ἔγω πεπρον ταχα σου] Pro Ων legendum est
Ω, alias metrum antithetico minime respondebit.
Per ellipsin autem usitatam ante σου subaudiri de-
bet præpositio κατα.52. Κίρασα penultimam corripit; vide *Clark.* ad Ho-
mer. *Iliad.* B. v. 537. Versus enim prosodiacus est
ex ionico a majore pentasyllabo & choriambō. Ea-
dem ratione corripitur secunda in ξινοκτόνοις *Iph.* in
Taur. 776.53. Μηλοδοτα σασιωρε] Cum metrum hujus versus an-
tithetico, qui anapæsticus est dimeter catalectus,
minus respondeat, arietem autem μηλοδοταν, *pasto-*
rem, appellari nimis durum videatur, incommodo
utrique obviam ibis si legas,

Τον μηλοδοτα σασιωρε

ut μηλοδοτα generandi casu cum Κυκλωπος conjunga-
tur. Cum *H. Stephano* autem σασιωρε, nominativo
Attice pro vocativo posito, non σασιωρον legendum
esse existimo, voce composita ex ωρε, *cura* (ut sig-
nificet stabulis præfectum sive præsidem, & intel-
ligatur appellatio esse arieti cæteri gregis duci im-
pertita) non ex ορε, *mons*; neque enim simplici-
ter ex ορος composita unquam ω in penultima sibi
adſciſcunt. Nec contra faciunt plura a *Barnesio*
adducta exempla vocum ex ορε compositarum,
quæ ω in penultima habent. Hoc enim non ex
mera compositione ortum est, sed ex superveniente
contractione, qualis nulla in σασιωρε fit, ut exem-
pla singula expendenti satis liquebit. Doricum
autem illud ορος pro ουρε nusquam quod sciam in
compositis reperitur.60. Εἰς αὐλῶν ποτ' ἀμφιβαλεῖς] Pro εἰς scribere malim Εἰ
γ',

γ, commatis tantum nota ad finem versus præcedentis posita, ut sententia sit, *Exspectant te si tandem aulam intrabis*. Nam ἀμφιβαλλειν π, vel ἀμφιβαλλεσαι π vel πνι, optime dicitur, sed ne Græce quidem, ut opinor, ἀμφιβαλλεσαι eis π.

V. 61. Metrum satis antithetico respondet; in glyconio enim πολυσηματισμῷ dispondæo opponitur epitritus quartus.

64. Versus glyconius est πολυσηματισμός, ex palimbacchio, cui in strophico opponitur molossus, & cho-riambo. Vide Not. ad *Helen*. v. 1318.

127. Lege φησ.

132. Οὐκ οἶδ', Ὀδυσσεύ. παν δε σοι δρωμεν αν] Pro δρωμεν rescribi debere ξυνδρωμεν contendit *Daviesius* in *Miscell. Critic.* p. 247. quia, ut asserit, terminationes optativæ εἴητον, εἴητην &c. αἴητην &c. οἴητον &c. scriptoribus vere Græcis ignotæ fuere; quæ quidem observatio non nuda tantum affirmatione satis stabilitur, sed & probationibus idoneis astruenda erat. Certe in *Ione* v. 943. reperitur φασμεν.

Οὐκ οἶδ' ἀληθῆ δ' εἰ ληγεις, φασμεν αν.

Helen. 1016.

Ἡμιν οδ' αὐτος μῦθος· ἀδικοῖμεν αν

Εἰ μὴ ποδῶσω,

quoniam hoc quidem in loco ἀδικοῖμεν αν potius legendum videri fatear & forsan etiam in loco ex *Ione* adducto φασμεν αν. Totius rei iudicium lectori permittendum. Quod vero addit idem vir acutissimus, ipsam huius loci indolem hanc emendationem postulare, id quidem nequaquam video. Constructionis fane prorsus similis exemplum habemus *Helen*. v. 1315. 1316.

Τῷ φίλτατῳ μοι Μενέλαῳ τὰ παρορρη

Δρωμεν αν; ἡμῶν πυγχαῶν, οἷαν σε χῆν.

154. Tribrachys, non anapæstus quartam sedem occupat, το αλλ' enim hîc, ut non raro alias, corripitur. Ita *Bacch*. v. 606.

Διαπνέξαντος το Πενδέως δαμ' ἀλλ' ἐξανέστατε.

& in hac ipsa fabula infra v. 557.

Κυκ. Ὀνόχορος ἀδικος. Σιλ. Ναυ μα Δι', ἀλλ' ὦ νόσ γλυκὺς.

161. Τορευματ', lege πρευματ'; erratum est, ut videtur Typographi.

165. Ριπαι τ' εἰς ἀλμυν λευκαδὸς πετρεῖας ἀπο] Ριπαι pro ἑπιδαι, medii verbi potestate indutum alibi etiam apud *Euripidem* reperitur; ut *Helen*. v. 1341.

Ριπαι δ' ἐν πένδε

Πετρεῖα κατὰ θρῶα πολυνηφεία.

Respexisse autem Poetam hoc in loco credibile est celeberrimum illum saltum a scopulo Leucade sive Leucata, quo amores finire existimabatur.

V. 197. Οὐ δὴτ'. ἐπεὶ τ' αν μεζαλαγ' ἡ Τροία σενος] ἔπειτ', id est ἐπειτα, proculdubio legendum est.

207. Σχηνίσις τ' ἐν τευχῶ] Lege omnino cum *Sca'igero* χηνίσις,

231. Anapæstus quartam occupat sedem, ut & pariter v. 271. secundam.

234. Κλωφ τετπηχει, *Numella tricubitali*.

239. Πυλῶνα καταβαλειν. Pessime vertit Interpres vulgaris, *Ut sis custos januæ*, quam significationem verba prorsus respuunt. Menti Interpretis nimirum obversabantur hodierni janitores, qui cum ut plurimum ex Helvetia accersantur, proceritate corporis eximii esse solent. Verte autem, *aut vestibulum solo æques*. Poeta enim morum quales ab initio processerant servandorum nunquam immemor, subinde Silenum inducit ad jocosa facinora alludentem quibus olim fuerat adsuetus, quando scilicet inter Bacchi comites versabatur. Ita hîc de vestibulo dejiciendo, velut de re sibi minime nova vel insolita, mentionem injicit, quod notum est a juvenibus ebriis & lascivientibus non infrequenter inter commessationes olim fieri solitum, ut amicæ scilicet adeundæ sibi copiam facerent, vel interdum joci solius & ludi petulantis gratia.

243. Πλησυνσι νηδυν την εμην επ' ανδρακος] Malim απ' ανδρακος.

244. Θερμην εδοντος δαυτα τῷ κρεανομῳ] Pro εδοντος forsan legendum est διδοντες.

257. Κούδεν νν τουτω βια] Omnino legendum est τουταν.

259. Ut vitetur in secunda sede anapæstus legi potest Επει γ' εληφθη; sed in satyricis hîc fabulis Poetas ampliolem sibi indulxisse quoad metra licentiam suspicor. Nihil igitur temere hîc innovari velim.

266. Μη ταδ' ἐξοδαν εγω] Constructionis ratio postulat ἐξοδαν εμε; sed forsan consulto solæcismum hîc maluit Poeta, ut scilicet ἐν ηδει, & Sileni personæ congruum.

298. 299. Νομεις δε θνητοις εἰς λογοις αποτρεφου,

Ἰκετας δεχεσαι ποντοῖσι φεδαρμενοις] Verte ad mentem *H. Stephani*; *Juxta leges vero mortalium mens tua convertatur, ut digneris supplices, mala in mari passos, ad colloquia tua admittere.*

317. Ἀκρας δ' ἐναλίας, *Promontoria vero maritima.*

324. Ἡ μορον οπῶν] Malim Ἡ μορον, *Ubi vitulum.*

326. Πεπλον κερνω, cum præcedat ρασεῖς ἵππων, non hoc in loco *Peditum* significat, sed, quod fenserunt etiam *Florens Christianus* & *Brodeus*, res optime his Catulli versiculis explicabitur. *Carm.* xxxii. v. 10. 11.

Nam

*Nam pransus jaceo, Et satur supinus
Pertundo tunicamque palliumque.*

V. 332. ΤΑΚΤΟΥΣΑΙ ΠΟΙΩΝ] Apud Athenagoram legitur §. 22. p. 103. ΦΥΟΥΣΑΙ ΠΟΙΩΝ, indicante Valckenario ad Phœniss. 34.

335. Ως ΤΟΥ ΠΙΝΕΙΝ γέ, καὶ φαγεῖν τοῦτ' ἡμέραν] Malim describere Ως τοῦκτείν γέ, Quippe ebibere quidem, atque edere quod quisque postulat dies. Quanquam ferri etiam potest conjectura Scaligeri & Casauboni repONENTIUM Ως ΤΟ ΤΕ ΠΙΝΕΙΝ.

343. Σὺν σαρκεὶ Δυσφορήτων ἀμφιζέει καλῶς] Malim ἀμφιζέει. Verte, *Carnem tuam concoctu difficilem pulbre conficiet.*

345. Ἰν' ἀμφὶ κέμων σῶντες, ἐνώχλητε με] Perquam mihi arridet βωμῶν, quam lectionem e codd. vett. protulit H. Stephanus.

353. Ζεῦ, ξένι ὄρα τὰδ'] Omnino legendum est cum Cantero, Ζεῦ ξένι *Jupiter hospitalis.*

354. Τὸ μὴδὲν ὦν, Cum res nihili sis.

359. Δασυμᾶλλον ἐν αἰνῶδι κεινομένα] Pellem caprinam vices patinæ sive lancis ad carnes mensæ apponendas præstitisse puto, quod satis indicat vox κεινομένα, in frustra dissecta, non vero lebetis ad eas elixandas igni superimpositi; cui rei pellicea, quidquid dicat Barnesius, parum idonea esse debent. Porro, quod litem plane dirimit, lebes in quo hæc a Cyclope coquebantur diserte infra v. 391. χαλκῶς dicitur.

387. Amphora octo congios, aut quadraginta octo sextarios continebat, sextarius igitur sexta erat pars congii, non octo congios implebat, quod, aliud ut puto agens, tradit Barnesius.

389. 390. Si quis mensuras accurate inter se conferrat, inveniet Cyclopis scyphum multo ampliorem & capaciorem fuisse ejus cratere, quod tamen absurdum est.

392. 393. 394. Οὐλοῖς τ' ἀκροῖς μὲν ἐγκεκαυμένοις πυρὶ
Ξεστοῖς δρεπανῶν οὐ γ', ἀλλὰ παλιούρου κλάδῳ.

Αἰτναία τε σφαγεῖα πελίκων γνάθῳ] Hæc ut nunc leguntur nullum habent sensum, nec de hoc admodum sollicitus fuisse videtur vulgaris Interpres, utpote cujus versio sensu æque caret. Sane paliuri ramus rei cuicunque edolandæ instrumentum non nimis idoneum censerī potest. Quod etiam Αἰτναία σφαγεῖα, *Pecudes in Ætina mactatas*, reddit Interpres, proculdubio fallitur. Neque enim tunc temporis ullæ præter Ulyssis socios duos a Cyclope mactabantur victimæ. Ut ex hoc autem loco sententia qualiscunque eliciatur, a Lectore æquo condonandum fore spero, si ulceri plane conclamato medicina solito audacior adhibeatur. Ita

igitur hæc a Poeta profecta fuisse vero non ab simile existimo;

Οὐλοῖς τ', ἀκροῖς μὲν ἐγκεκαυμένοις πυρὶ,

Ξεστοῖς δέ, δρεπανῶν οὐκ, ἀλλὰ πελίκων γνάθῳ,

Αἰτναία γέ σφαγεῖα, παλιούρου κλάδῳ.

Accusativus οὐλοῖς a verbo præcedente ἐπέξεσθαι pendet, quod hîc non, ut prius, *fervere fecit*, significabit, sed ad accusativi indolem sese accommodans, *igni admovit*. Luculenter enim & fuse ostendit eruditissimus Dorvillius ad Chariton. p. 395 — 401. apud auctores optimos & antiquissimos in more fuisse, post duo substantiva unum subjungere verbum iisdem respondens, quod tamen alterutri per se posito applicari non, vel vix, posset. Σφαγεῖον autem, quanquam proprie ἀγγεῖον αἵματος denotat, numero tamen plurali Σφαγεῖων nomine omne genus instrumentorum sacrificialium significari posse mihi persuasum est. Δρεπανῶν etiam non *Falcem* tantum, sed & *Ensem incurvum* significare certum est. Pollux enim Lib. x. §. 144. inter ensium nomina δρεπάνα recenset, & apud Hesychium Δρεπανηφορεῖ sunt ξιφηφορεῖ. Ita autem totum locum verte; *Et verua* (admovit scilicet igni) *quorum summa quidem igne exusta fuerant, edolata vero non cultro sed bipennium acie, instrumenta scilicet sacrificialia qualia apud Ætnam in usu erant, paliuri ramos.*

401. 402. — καὶ καὶ δαρπάσας,

Λαβὼν μαχαίρᾳ σαρκας, ἔκωπτα πυρὶ] Florens Christianus pro καὶ δαρπάσας legendum conjicit κατὰ σπασσας; non male.

403. Pro τὰδ' lege, τὰ δ'.

416. Εἰσάσεν τ' ἀμυστὶ ἐλκυσας, verte, *Et uno haustu trahitum exsiccat.*

433. — λελημμένος

Πτέρυγας αὖτις] Nullam necessitatem video mutandi cum Casaubono πτέρυγας in πτέρυγος; usitata enim est ellipsis præpositionis κατὰ.

435. Διονύσιον ἀναλαβὼν, οὐ Κικλῶτι παροτρύν] Barnesius censet lectionem olim vulgatam ἀναλαβὼν salvâ sententiâ retineri posse, sed explicatio ejus & frigidissima, & talis qualem verba minime ferre queunt.

438. 439. Ως διὰ μακροῦ γέ τον σίφωνα τον φίλον

Χηρυνόμεν] Σίφωνα apud Aristophanem *Theesm.*

v. 564 primam producit; in versu autem Hipponactis a Polluce citato non constat an prima brevis sit an longa; utrumque enim æque metro convenit. At ut hoc in loco corripiatur omnino exigit metri ratio. Ne igitur hîc subsit mendum vereor. Quod ad reliqua attinet, malim repone

here του σφινγος του φιλου, quam in versu sequente Scaligerum secutus ζητούμεν pro χηρούμεν.

V. 439. Χηρούμεν' τονδ' ουκ έχομεν κατεκφυγεν] Scaligeri emendationem κατεκφυγεν omnino amplector. Verum quidem est voces καταβαται & παραβαται sæpe apud Poetas reperiri, non tamen inde sequitur dici posse etiam καταφυγεν, vel απουφυγεν; istiusmodi enim licentia non ultra exempla extendenda est. Quod autem litera φ in καταφυγεν sit εκταπικον, & præcedentem vocalem longam efficere possit, merum est *Barnesii* somnium, nulla nec ratione nec auctoritate nixum. Quartam etiam sedem occupat anapæstus, sed vide quæ supra notavimus ad v. 259. Neque enim *Flor. Christiani* conjectura pro έχομεν reponentis έχομεν, particula αν non adjecta, per Græci sermonis indolem, ut puto, stare potest. Sin vero cum *H. Stephano* ουκ αν έχομεν καταφυγεν legas, & anapæstum in quarta sede relinques, & metrum haud paullo injucundius evadet. Pro τονδ' autem omnino legendum τον δ', istum vero.

446. 447. Ξυνηκ' ερημον ξυλλαβων, ξυθμοισι νιν
Σφαζαι μενονας, η πετρων ωσαι κατω] Cum teste *H. Stephano* pro ξυθμοισι in veteribus libris legatur ξυτησι, lectionem hanc amplectendam censeo, sed tunc pro σφαζαι legendum etiam est σφριζαι, quam scripturam suggerit etiam *Barnesius*, etsi unde eam eruerit, an ex veteri codice, an ex conjectura, non indicat. Ita sententia erit, *loris eum illaqueare in animo habes*. Quod vero ad *Casauboni* conjecturam reponentis ξυθμοισι attinet, valde dubito an ξυθμοισι πνα σφαζαι, tractionibus aliquem occidere, pro eo quod est *occasionem captare pedes alicui clam intercipiendi*, & deinde ita deturbatum facilius interficiendi, Græce dici possit.

471. Lege αεροιμην, nam αεροιμην primam corripit.

474. Hic versus in sexta sede pro iambo habet spondæum; legendum igitur omnino est εξημισσις, numero singulari. Chorum enim pro persona una reputari, ideoque adjectivo aut verbo singulari jungi, apud Poetas Tragicos plerumque ulitatum est. Ita paullo supra v. 433. 434.

— ου δ', νανιδας γαρ ει,

Σαθητι μετ' ημου,

& v. 426.

— σε σωσαι κοίμ' εαν βουλη θελω,

quanquam & ibi, sicut hîc, statim sequuntur verba pluralia, ειπατε, χηζετε, &c.

478. Lege καμειβων; Typographo mendum inputandum est.

485. Lege ηνδδθ, ut constet metrum.

V. 493. Lege juxta editiones præcedentes νιαζει; aliter claudicat Metrum.

499. Μυροχριστος λιπαρος εσ] Legendum puto Μυροχριστον λιπαρον; nam epitheta hæc magis proprie & eleganter cum puellæ coma, quam cum ipso satyro, conjungi videntur.

502. Γανυμει δε δαυτος ηδης] Cum ηδης, teste *Hesychio*, idem interdum denotat quod αμπαλος, *Flor. Christianus* aut interpunctione distinguenda δαυτος, ηδης, ασυνδωτος statuit *dapibus & vino*, aut legendum Γανυμει δε παντος ηδης, Λατορ & ipse vino; sed frustra utrumque, ut opinor. Versu enim proxime præcedente vini jam mentionem fecerat Cyclops. *Brodæus* interpretatur δαυτος ηδης, convivii flore sive condimento de vino etiam accipiens; mihi potius de epularum dapibus carne scilicet humana quam voraverat, phrasis hæc accipienda videtur.

510. Καλον εκπερα μελαδρον] Malim εκπερας.

511. Φιλει τις ηµας] Excidit prior hujus versiculi pars, quam ita supplet *Flor. Christianus*,

Θεος ουν φιλει τις ηµας,

quoad sententiam saltem non multum, ut opinor, a vero abludens.

512. 513. Λυχνα δ' αμμενα δαϊα, σον
Χερα, χ' ος τερενα νυμφα] Λυχνα finalem corripit; ejusdem scilicet ac μουσα formæ est. Hæc autem una cum versu præcedente submissa voce proferri intelligendum est, ut Chorus visa Cyclopi ebrietate lætatus dicat, *Amat nos aliquis* (Deus forsan) *accensa vero hostilis fax corpus tuum* — & deinde εκκωσει, vel περιφλεξει, vel simile aliquid dicturus sese reprimat, abruptoque sermone isto ad Cyclopis laudes revertatur. Ideoque hæc omnia, a φιλει τις incipientia, & in σον χερα terminata parenthesis quædam existimanda sunt, ut quæ sequuntur χ' ος τερενα νυμφα immediate cum præcedentibus, εκπερας μελαδρον connecti possint. *Florens Christianus* pro σον χερα legendum conjicit σε χερα, sed nostram interpretandi rationem veriorrem esse arbitror.

528. Cum vulgata lectio Μενων ουν αυτου metro repugnaret, *Canterus* ex conjectura reposuit Μενων νυν αυτου, *Florens vero Christianus* Μεν ουν ουν αυτω; perinde est utrumvis eligas.

533. Μεθυομεν, *Inebriemur modo*.

551. Φιλων τον οινον, ου φιλοντα σε, *Osculans vinum quod te non osculatur*.

552. Lege φης.

555. Anapæstus quartam occupat sedem, & pariter v. 563.

V. 559. Anapæstum in sede secunda vitabis si cum
Flor. Christiano legas,

Ἰδου, το χεῖλος καὶ ἄρον.

584. Anapæstum in secunda sede vitare potes le-
gendo Μερφι γ' ἔρασην.

593. 594. Χωρεῖ δ' ἐς οἰκοῖς, πρὶν πὶ τὸν πατέρα μαθεῖν
Ἀπαλλαγμὸν ὥς σοι τὰνθαδ' ἐστὶν εὐτρεπὴ] *Canterus*
felicissima usus conjectura pro μαθεῖν reponit παθεῖν,
& pro ἀπαλλαγμὸν quod olim legebatur, ἀπαλαμνον.

596. Ἀπαλαχθῆναι, *Libera te ipsum.*

613. Πραεττω μαινομένης, *Efficiat hæc rabie incensus.*

631. Ἡμεῖς μὲν ἔσμεν μακρότεροι πρὸς τὸν θυρῶν] *Proculdu-*
bio legendum est cum *Casaubono*, & ex veterum
editionum auctoritate, μακρότεροι. Expositionem
autem *Casaubonianam*, quam nullibi repperit *Bar-*
nesius, videre licet p. 219. libri de Satirica Poesi.

643. Anapæstum in secunda sede evitare potes le-
gendo αὐταμαπ. Sed vide quæ supra monuimus ad
V. 259.

V. 645. ἡδὲν σ', lege ἡδὲ σ'. Vide Not. ad *Rhes.* v.
952.

650. Lege κινδυνεύσμεν. Typographicum erratum esse
videtur.

652 — 658. Systema anapæsticum constituunt hi
versiculi, cujus metra vix ulla mutatione facta ita
restitui possunt,

Ἰω, ἰω.

Γένναϊοτατ' ὠδεῖτε, σπινθετε,

Ἐκχεῖτε τὴν ὄφρυ δνεγς

Τοῦ ξηνοδαῖτα. πυρετε, χμαετε

Τοῦδ' Αἰτνας μολονομον. τερνευ,

Ελκε, σε μὴ ἔοδν-

νῆδεῖς δραση τι ματαλον.

H. Stephanus pro πυρετω, χμαετω, jam legendum mo-
nuerat πυρετε, χμαετε.

684. Ἀλλὰ πρὸθεν οὗτος ἐστὶ σοι] Cum *Flor. Christiano* ου-
πς pro οὗτος legendum existimo.

NOTÆ IN HERACLIDAS.

V. 2. **Ο** Μεν δίγυος τοῖς πελάς πεφυ' ἀνρ] Verte
cum *Grotio*; *Natum alteri esse quisquis*
est hominum probus. Eandem sententiam
dat *Brodæus*, *Ad cognatos affinesque suos juvandos na-*
tus est, ipse interim de suis commodis nihil cogitans.

21. 22. Πολὴν πρῆστιμων Ἀργος, οὐ σμικρὰν φίλων
ἔχθραν γενέσθαι] Lege cum *Cantero* πρῆστιμων, &
ita, monente *H. Stephano* distingue,

Πολὴν πρῆστιμων Ἀργος οὐ σμικρὰν, φίλων

ἔχθραν γενέσθαι.

Verte, *Præstendens Argos urbem non parvā, amico-*
rum nostrorum inimicam futuram, ac ipsum etiam (Eu-
rystheum scilicet) fortuna florentem.

45. Ὑλλος, ἀδελφοὶ δ', οἳ πρῆσθαι γενος] Minime horum
sententiam affecutus est *Interpres*; neque enim γε-
νος unquam ætatem significat. Verte, *Hyllus &*
fratres illi quorum genus principatum obtinet. Hac sci-
licet designatione filii legitimi ex uxore legitima
procreati nothis opponuntur.

V. 65. Μαντὶς δ' οἶδ' ἀρ' οὐ καλὸς ταδε, subaudi ὦν. *Scis*
autem te non esse quoad hæc bonum vatem.

76. Μαλλον ἐπὶ πεδῶ] Veram scripturam egregie resti-
tuit *Wesselingius* *Probabil. cap. v. Hefychii* aucto-
ritate nixus, rescribendo scilicet pro Μαλλον, Αμαλον.
Ita versus erunt penthemimeres trochaicæ,

Ἰδετε τὸν γέροντ'

Αμαλον ἐπὶ πεδῶ.

Hefychius autem αμαλον interpretatur ἀδερν.

97. Μελομενῶ πυρεν] Omnino cum *Cantero* & *Scaligero*
rescribendum μελομενοι; quod enim obtendit *Bar-*
nesius, μελομενῶ pro μελομενοι Attice scribi posse, id &
perperam & imperite dicitur. Ad finem autem
hujus versus pone, *Interpretem* secutus, interroga-
tionis notam.

101. Εἰκος δ' ὅν κ' ἔκπρας αἰδεῖσθαι, ἔνε] Hoc etiam versu,
æque ac sequentibus *Iolaum* alloquitur *Chorus*.

113. 114. — ἀλλὰ μὴ βία ἔνοις
Θεῶν ἀφελκεν, γὴν σέβοντ' ἐλευθερον] Scriptu-
ram

ram quam ex libris veteribus affert & calculo suo comprobatur *H. Stephanus*, *ἡν σέβειν τ' εὐδερῶν*, præcedente *ἀλλὰ μὴ*, omnino repudiat Græci sermonis indoles. Si quid immutari opus esset, reponendum foret *σέβειν δ'*, sed optime se habet vulgata lectio, cujus constructio hæc est, *ἀλλὰ ἔχων σέβοντα ἡν εὐδερῶν μὴ ἀφελκεῖν βίᾳ ξένοις τῶν θεῶν*.

V. 148 — 155. *Ἀλλ' εἰ πῦρ εἰς σέ μωρίαν ἐσκεμμενοι Δευρ' ἡλδον εἰς κινδυνόν, ἐξ ἀμνηχανόν Ριπῶντες, εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ, γαίνεται. Οὐ γὰρ φρονίμη γ' οὐτὰρ σ' ἐλπίζουσι πού Μονόν, τῶσπις, ἢν ἐπῆλδον, Ἑλλάδος, Τὰς τῶνδ' ἀδελοῖς ξυμφορὰς κατοικίπσιν. Φέρ', ἀντίδες γὰρ, τοῦσδε γ' εἰς γαίαν παρείς, Ἡμᾶς τ' ἐσπας ἐξαχέιν, π' κερδαίνεις]* In v.

149. distingue post *ἡλδον*, & tolle distinctionem post *κινδυνόν*; & versus 151. 152. 153. parenthesi include, & ita totum locum verte; Si vero aliquam in te stultitiam explorantes huc venerunt, periculo ex desperatione exponentes, num quod optant obtingat, aut non (nequaquam enim sperant te, dum mentis es compos, solum ex tanta Græciæ parte quam peragraverunt, istorum inconsultas calamitates miseraturum) age, subduc enim rationes, hosce in terram tuam admittens, & nos eos abducere permittens, quid lucrifacies? Luculentior tamen & expeditior erit constructio, si in v. 148. pro *Ἀλλ' εἰ* legas *Ἀλλ' οἱ*, *Hi vero stultitiam in te si aliqua sit explorantes*. Miror autem *H. Stephanum*, cum olim in v. 153. legeretur *κατοικίπσιν*, potius, nulla metri habita ratione, reposuisse *κατοικίπζιν* quam *κατοικίπσιν*, præsertim cum indoles verbi præcedentis *ἐλπίζουσι* potius postulat ut infinitivo futuro jungatur.

164. *Τιρυνίοις δὲ, πολέμον Ἀργείοις ἔχῃν]* Recte *δὲ*, statueris; nec opus est Dorico illo *λῆς*, quod apud Tragicos Athenienses nusquam usurpatum nisi in melicis deprehendi.

169. *Ἀντλόν* significat non solum *sentinam*, sed & *extra navem sæviens pelagus*. Vide *Troad.* v. 686. & *Barneſii* ibi notas.

170. 171. *Ἐπεὶ τὸ λῶσθ' ἐλπίδ' εὐρήσῃ μόνον.*

Καὶ τοῦτο πᾶσι τοῦ παρόντος ἐνδὲς] Verte, *Dices id quod optimum in hac re dici potest, te spem solum inventurum* (*μόνον* enim hîc adverbialiter ponitur) *& hoc multum infra præsens negotium est*. Videtur Poeta voluisse dicere, Optimum quod ad Heraclidis præmium expectare poterant Athenienses, non nisi in spe sola & unica collocari. Ad hanc autem sententiam exprimendam cum ambigua admodum & obscura vulgatæ lectionis constructio

vix fatis apta esse deprehendatur, expendendum relinquo annon ita potius scripserit,

Ἐπεὶ τὸ λῶσθ' ἐλπίδ' εὐρήσῃς μόνον.

V. 174. *χ' ὅ ἢν μέσθ'.* Scribe *χ' ὅ ἢν μέσθ'*, nunquam enim ex *ὅ* en contracto efficies *ὅ ἢν*.

180. *Τὶς ἀν' ἴκην κρινοίεν.* Omnino cum *Æmil. Porto* legendum est *κρίνοι ἀν'.*

181. *Εὐμαθῇ.* Lege ex præcedentium editionum & *Stobæi* auctoritate, *εὐμαθῇ*.

185. *Ἡμῶν δὲ καὶ τῶδ' οὐδὲν ἐστὶν ἐν μέρεσιν]* Verte ad mentem *Brodæi*; *Nobis vero & huic nihil est de quo vicissim disputari oportet*; i. e. *Nihil huic nobiscum negotii est.*

193. Ut constet metrum lege *Ἡρακλείδης*.

198. *Εἰ γὰρ τοδ' ἐστὶ, καὶ λόγοις κρίνουσι σοῖς]* Malim *κρινούσι*; alias nulla opus est mutatione, usitate enim subauditur præpositio *κατὰ*. Ita *Troad.* v. 928.

εἰ σπε κρινέειν Πάρις.

Verte, *Et juxta dictata tua judicent.*

227. *Κατασέφω χερσίν.* *Corono* manibus meis. Vide *Suppl.* v. 32. 359.

237. *Συμφορὰς ὀδῶν,* *Decor* sive *convenientiæ* argumenta.

241. 242. *Τὸ συγγενὲς τε, καὶ τὸ πρῶτον φίλον, καλῶς Πραττεῖν παρ' ἡμῶν τοῦσδε πατρῶν χερσίν]* Verte ad mentem *Brodæi*; *Et cognatio & præcedens obligatio, quæ exigit hosce a nobis bene tractari, patris gratia.*

247. *Brodeus* hîc minime est audiendus, cujus tamen interpretationem, licet a mente Poetæ prorsus alienam, haud prorsus ineptam esse pronunciat *Barneſius*.

254. *Οὐκ ἦν δὴκεῖον ἢ τι]* Pro *π* malim *τε*.

256. *Ὅκουεν ἔμοι τοδ' αἰχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος]* Lege juxta *Stephanianam* *Ουκοῦν*, & ita verte; *Meum igitur erit hoc quicquid sit turpitudinis* (si scilicet supplices abducam) *sed tibi erit damnum*, si scilicet eos protegas.

315. *Μεμνημένοι τῶνδ' ἀλλὰ φιλαττὴν πολλὴν]* Præcedentes editiones secutus distingue post *τῶνδ'*, non post *μεμνημένοι*.

356. Cum metrum antithetico minus respondeat, reponi potest *Ἀργοδὲν γ'* ut versus saltem pherecrateus sit, etiamsi epitrito quarto opponatur *dijambus*.

379. *Συναρξῆς.* Malim cum *Barneſio* *συνταρξῆς*.

380. *Εὐχαιρίστως ἐχούσαν.* *Benevole affectam, benevolentiae plenam.*

385. *Οὐ γὰρ π' μὴ ψευτὴ γέ κήρυκος λόγος]* Malim γ' ὁ κήρυκος λόγος.

396. 397. *Σκοπεῖ. δόξασθ' ὅτι τοδ' ἀν' ἀγρίῳ σοῖ,*

Q

Ποιᾶ

- Ποια πρῶτα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπορίας] *Lege juxta editiones præcedentes δοκῶν & Ποία.* Recte etiam illa δοκῶν δὴ τοῦ ἀν' ἀρχῆς σοι parenthesi includit *Brodeus*, ut constructio sit; Σκοπεῖ πῶς ἴδω πρῶτον. Το δοκῶν vero quodammodo per appositionem τῷ τοῦδε subjunctum censeretur. Ita autem verte, *Ut hoc tibi quidem quasi suspicionem meam dicam.*
- V. 416. Καὶ νῦν, πικρὸν οὐ, συσταίς ἀν' εἰσιδούς] Pro πικρὸν οὐ forsan legi debet δὴ πικρὸν. Certe πικρὸν, quod rescribit *Barneſius*, nimis longe a vestigiis vulgatæ lectionis recedere videtur.
419. Ἡν δὲ μὴ δρᾶσω τοῦδε] Τοῦδε ad nihil aliud referri potest nisi ad id quod paullo ante præcesserat, nimirum ξηνοῖς ἱκεταῖς ἀρῆσιν, adeo ut hæc ita verti debuerant, *Si vero hoc non fecero* (id est, si hospitibus non auxiliatus fuero) *bellum domesticum jam præparatur.* At hoc, ut opinor, verum non erat; neque enim belli intestini periculum Demophoonti instabat Heraclidarum causam destituenti, sed suscipere pergenti. Destituentibus enim Atheniensibus nihil erat quod timerent, suscipientibus vero, ne, aut eorum aliquis filia privaretur, aut prælio omnes superarentur, adeoque forsan urbs ipsa ab hostibus expugnaretur ac diriperetur, jure erat metuendum. Legendum igitur omnino opinor ἢν δὲ μὴν δρᾶσω τοῦδε.
430. Εἰς χεῖρα γῆ συνήσαν] *Valckenarius* ad *Phæniss.* 1409. recte restituisse videtur ὡς χεῖρα γῆ συνήσαν, *simul ac, vel, ut terram manu tetigerant.*
437. 438. 439. Ita hæc distinguenda & vertenda existimo,
- ἀνίστας δ' ἐγὼ
καὶ τὰν δαδ'· εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ ταῦδε
Πράσσειν ἐμ', οὐ τοι σοὶ γ' ἀπολλύται χεῖρις.
- Laudo vero urbis hujus erga nos propensionem; siquidem diis visum est me tali fortuna uti, gratia tibi debita non proinde periit.* Forsan etiam melius leges cum *Valkenari* ad *Phæniss.* 712. ἀνίστας δ' ἐγὼ.
461. Πολλὸς γὰρ αἰδοῖς, καὶ τυχεῖς, πῶς ἀν' τύχῃ] *Grotius* ex conjectura acuta sane ac verisimili legit καὶ τυχεῖς πῶς ἀν' τύχῃ.
507. Παρὸν σεσῶσθαι, *Cum in nobis situm sit ut salutem adipiscamur.*
552. Τοῖσδ', *His conditionibus.* *Brodeus.*
565. Τοῦδε χεῖρε, *Ab hoc,* Demophoonte scilicet, *pete.*
- 567 — 573. Hæc *Iolao* vulgo tributa proculdubio tribui debebant Demophoonti ista quæ petierat *Macaria* annuenti. Quinetiam v. 572. de *Iolao* velut de tertia persona habetur sermo.
- V. 573. Χωρεῖ πρῶτον πρὸς τὸν προσφθιγμένον] Τοῦ μὴ hic, ut sæpe alias, παρελκεῖ. *S. J. J. J.*
576. Ὡς περ σὺ, μὴδὲν μᾶλλον ἀρκετοῦσι γὰρ] *Distingue post μᾶλλον, & ita verte, Nihil amplius* (ut eos scilicet doceas opus erit) *satis enim erunt instructi.*
593. Εἰν γὰρ μέντοι μὴδὲν. Verte cum *Grotio*, *Quod utinam nihil sit.*
609. *Lege βαρυποτρὸν γ' ἀνδρα, ut compleatur metrum.* Sententia enim nondum terminata importune prorsus, præsertim inter metra dactylica, infereretur paroemiacus.
613. *Lege φαισ, ut constet metrum.*
614. Legendum puto αλαται, & vocem hanc *Dorice* penultimam corripere; aliter non constabit metrum. Vide *Not. ad Helen.* v. 1490.
619. Hic versus adeo, & quoad sententiam, & quoad metrum, corruptus nunc legitur, ut absque meliorum codicum ope eum restitui posse prorsus desperem. Forte etiam exciderunt aliqua.
625. Ad finem hujus versus plene distinguendum est.
627. Claudicat metrum; forsan igitur legi potest, *Ἀξὶ ἀδελφῶν καὶ ταῦδε γίνεσθαι.*
- Ultima τοῦ γίνεσθαι corripitur propter vocalem α quæ versus sequens inchoatur.
644. Παλαι γὰρ ὠδινούσας, τῶν ἀφιγμένων] *Subaudi ἐνεκα, & verte, Jamdiu enim doloribus oppressa eorum causa qui ex reditu adsunt.*
661. 662. Ἀτὰρ πῶς γὰρ τῆδε πρὸς ἑαλῶν παῖδα; *Ποῦ νῦν ἀπῆλθι; πῶς νῦν ἐγὼ συμφορᾷ,]* Verte, *Sed quoniam regione huic pedem appulsus alicubi nunc abest? Tolle autem distinctionem post συμφορᾷ monente H. Stephano.*
681. Φιλίς παρῶντες, ὡς εὐγυμνῶν, ὠφελῶν] Forsan legendum est εὐωδῶν, id est εὐωδαμῶν.
683. Καὶ μὴ μεταχρεῖν γ' ἀλλήμοις μάχης φίλοις] Legere malim καὶ μὴν μεταχρεῖν γ', ut scilicet hæc etiam a verbo præcedente φροντισόμεν pendeant.
685. 686. Τί δ'; οὐ δύνωμι καὶ ἐγὼ δὲ ἀσπίδος *Θε. Σθένεισιν ἀν', ἀλλὰ προδόντες αὐτοῖς ἀν' πεποιθῶσι]* Pro δύνωμι & δύνωις mallem rescribere δύνωμι & δύνωις. Ita infra v. 738.
- Δὲ ἀσπίδος δύνωντα πολέμιων πῖνα.
689. Ἀλλ' οὐν μαχρὸν ἀριθμὸν οὐκ ἐλαττοῦσι] Verte, *Saltem pugnabo, amicis haud numero paucioribus existentibus,* id est, *Me præsentē amicorum saltem numerus non minuetur.*
690. Σκηνοῦν το σὸν σκηνώμα πρὸς ἰδέσθαι φίλοις] *Σκηνώμα* hic, quidquid dicat *Barneſius*, *Tentorium* significare minime dubito. Ita igitur hæc verte; *Perparum incrementi*

crementi amicorum castris conferet tentorium tuum additum. Nam *ἁποσιδεῖς* lego, ut participium sit, non verbum, & constructio ita instituat, *μαχῇ ἁποσιδεῖς σμικρον φίλοις το συν σκηνωμα.*

V. 713. Παιδὸς μέλῃσι πᾶσι τοῖς λειψυμένοις] Nullam omnino excogitare possum rationem, qua inductus *Barnesius*, ejecto μέλῃσι quod prius in vulgatis obtinebat, consulto interpolaverit μέλῃσι. Græce certe non dicitur *ἐγὼ μέλῃσι πνι*, aut *συ μέλῃσι πνι*, persona prima aut secunda, quanquam tertia recte dicitur, *ταῦτα μέλῃσι πνι*. Vide Not. ad *Herc. Fur.* v. 772.

721. Φθάνοις δ' ἂν οὐκ, ἐν τοῖσιδε συγκρυπῶν δέμας] Φθάνοις δ' ἂν οὐκ, *Ne morere hisce armis corpus tegere*. Vide not. ad *Suppl.* v. 1219. Perperam autem hic pro *an* iterum posito *Barnesius* interpolavit præpositionem *ἐν*. Jam enim a quo regatur habet dativus τοῖσιδ', præpositionem scilicet *συν* in participio συγκρυπῶν.

722. Legendum omnino cum *Scaligero* ὡς γων.

736. Συ ταῦτα λέξεις] Legendum puto *Οὐ ταῦτα λέξεις*.

739. Ἦδη ποδ' ἤχομεν γε] Proculdubio legendum *Εἰ δὴ ποδ' ἤχομεν γε*.

753. Θρόνον ἀρχεῖται significare puto *Jovis Thronum imperatorium*.

754. Γλαυκὰ τ' ἐν Ἀθηνᾶ] Præpositio *ἐν* nullum hic locum habere potest; reponendum igitur,

Γλαυκὰ τε γ' Ἀθηνᾶ.

755. Μῦθῳ τέμνῃ, *Nunc tempus instat quo mihi dividendum est*.

765. Καὶ λευσίμον Ἀργός] Acute sane reposuit *Canterus*, καὶ δεισιμόν Ἀργός. Cum tamen *H. Stephanus* in *Lexico* suo testetur in veteri codice legi *αλγός*, & præcedat *παρὰδωσμεν*, non *περὶδωσμεν*, inducor ut potius legendum credam,

Ἐπὶ λευσίμον αλγός,

quam lectionem, cum versus sit penthemimeris anapaestica, æque admittit metrum.

769. Ὅστινες ποτ' ἂν, εἴτ' ἐμὸν φαίνονται] Cum hæc sensu prorsus careant & conjecturis indulgeri necesse sit, pro *εἴτ' ἐμὸν* mallet *οὐτε νυν*, quæ emendatio saltem vestigia veteris scripturæ sequitur.

775. 776. — οὐ γὰρ ἐμὰ γ' ἀρετὰ

Δικῆμος ἐμὰ ἐκπέσειν μέλαθρον] Pessime hæc ita explicat *Barnesius*; *Non ego mea virtute hostes propellere valeo*. Aliud certe egit vir doctus; nunquam enim aliter dixisset *ἐκπέσειν μέλαθρον* significare posse *hostes propellere*. Recte vertit vulgaris Interpretes.

778. Οὐδὲ κενδεῖ. *Scaliger*. reponit *οὐδ' ἐκευδεῖ*, sed minus necessarius; verbum enim *κευδεῖ* passive etiam

pluries apud *Sophoclem* usurpatum reperitur. Si quid immutandum esset mallet *οὐδε γ' εὐδεῖ*.

V. 779. Φθίνῃς ἡμέρα, ἡ ἐσχάτη τοῦ φθίνοντος ἢ ληγοντος μηνὸς ἡμέρα, qui dies ἐν *ἡ* καὶ *νέα* dicitur. *Brodæus*; quo præeunte verte, *Nec sacra tua cessant ultimo cuiusque mensis die*.

780. Nulla indiget emendatione metrum, quamvis enim *Ναῶν* penultimam naturâ producat, cum tamen vocalem sequatur vocalis, interdum corripit.

781. Ut metrum antithetico respondeat legendum videtur,

Ἀνεμῶντι δὲ καὶ οὐχὶ ἡephthemimeris dactyllica.

Ἐπ' οὐδῶ, ἐν τῇ ἀνεμοπλεῖ, ubi etiam fuit *Minervæ templum*. *Brodæus*.

782. 783. Ολοθυγμὰ παύρησις ὑπὸ παρ-

θεναν ἰαχεῖ ποδῶν κροτοῖσιν] Verte, *Vociferationes resonant concinentibus per totam noctem virgineorum pedum plausibus*. Verbum autem *ἰαχεῖ* penultimam hic producit, ut interdum etiam alibi apud *Nostrum*. Vide *Helen.* v. 1502. *Herc. Fur.* v. 349. *Troad.* v. 828. *Electr.* 1150.

805. Ἦκεῖς ἐπὶ τῇδε γαίαν, οὐκ ἐκ σα μέν] In priorē hujus versus parte, ubi minus corruptus videtur, secundam tamen occupat sedem anapaestus; quæ autem circa versus finem leguntur, adeo luxata atque etiam pessundata sunt ut nullus ex iis elici sensus possit. Si sententiam meam circa locum plane conclamatum proferre liceat, versus unum saltem, forsan etiam & plures, qui hunc proxime sequebantur, excidisse, hunc autem versus ita olim fuisse scriptum existimo,

Ἦκεῖς, τὴν τῇδε γαίαν οὐκ ἐκ σα μέν.

808. Μαχῇ συναΐας] *Valckenarius* ad *Phœniss.* 1235. legendum censet *Μαχὴν συναΐας*, sed recte se habet vulgata scriptura; verbum enim *συναΐειν* potestate neutra nonnunquam gaudet. *Phœniss.* 1402. 1403.

Καπερὶ δ' ὅπως θύγοντες ἀγρίαν γένον,

Ξυνήσαν, ἀφ' ὧν διαέροχοι γενεαδὰς.

Vide & *ibid.* v. 719.

813. 814. 815. Οὐδ' οὐτε τοῖς κλυόντας ἀδελφεῖς λαγῶν,

Οὐτ' αὐτὸς αὐτῶν δειλὴν στρατῆρος ὄν,

Ἐλθεῖν ἐτολμῶς ἐγγὺς ἀλκιμοῦ δόξης] Verte,

Iste vero nec eorum qui sermones audierant reverentia, neque propriæ ipsius, cum dux esset exercitus, ignaviæ pudore motus, ausus est &c.

823. 824. — οἱ δ' ὑπ' ἀσπίδων

Πλευραῖς ἐκρυπτόν πλευρ'] Verte, *Hi vero sub chypeis lateribus latera tegebant*.

Q 2

V. 828.

V. 828. Ο δ' αὖ το τ' Ἀργος μὴ κατακταίναι θέλων] Mallem θέλει.

847. 848. — τ' αὖ τοῦδ' ἡδὴ κλυῶν

Λεγοί μεν ἄλλος, δειρὸ δ' αὐτὸς εἰσδὼν] Egrege hæc ita restituit *Valckenar.* ad *Phaniff.* 826.

τ' αὖ τοῦδ' ἡδὴ κλυῶν

Λεγοίμ' ἂν ἄλλου· δειρὸ δ' αὐτὸς εἰσδὼν.

851. Ἡμερᾶν μίαν, *Ad unius diei spatium.*

884. Κρατουντα, καὶ σὴ δεσποτιμένον χεῖ] Ut κρατουντα idem quod κρατουμένον significare possit vix mihi persuaderi patiar; nec simile quidquam tradit *Eustatbius* loco a *Barneſio* citato viz. ad *Homer. Iliad.* κ. v. 302. p. 806. lin. 50. Ibi tantum dicit verba quædam activa, qualia sunt, βουλεύειν, συγκαλεῖν, αὐδᾶν, οἰκίζειν, &c. interdum forma passiva adhiberi solere, ut βουλεύεσθαι, συγκαλεσθᾶν, &c. significatione tamen activa, ut inspicienti patebit. Quod ad hunc autem locum attinet, distinctionem puto tollendam post κρατουντα, & ponendam post ἴδεις, ut ita hæc vertantur, *Ut eum oculis videres, & imperantem licet nunc tuæ manus imperio subiectum.*

892. Cum versus hic glyconius sit, dipodiæ secundæ, epitrito secundo pentasyllabo, opponitur in antistrophico dijambus. Distingue autem post εἰμ, non post ἴδεις, & verte, *Mibi quidem voluptatem affert Chorea.*

893. Versus asynartetus est ex duabus penthemimeribus iambicis, quarum posteriori in antistropha opponitur dochmaicus ex epitrito primo hexasyllabo & syllaba.

897. Τῶν παρὲς οὐ δοκούντων] Sensum obvium, & quem sic satis exprimit *Interpres*, corrumpit *Barneſius*, *Brodæum* secutus, in nota ad hunc locum. Verum proculdubio est, quod auctore *Hesychio* adfert, scilicet δοκούντες idem significare interdum quod ἐνδοξοί, sed interpretatio ista minus huic loco convenit, quem recte reddit versio vulgaris.

900. Αἶων πὶ χρόνου πῶς] Pro πὶ, lege τε; error Typographo debetur.

912. Φεύγει λόγον, *Aspernatur sermonem illum.*

924. Ut metrum antithetico respondeat legendum est,

Ἐχεν δ' ἰδεῖν ἄνθρωπος, ὃ θύ- ionicus a majore dimeter acatalectus.

946. Τὸν οὐτ', ἵπου 'στὶ νῦν] Lege τὸν οὐδ'. Recte autem hæc ita explicat *Brodæus*, *In cælum relatum, ubi nunc cum diis degit.*

968. Χρὴν δ' αὐτὸν οἶμαι τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί] Sententia omnino postulat ut legamus,

Χρὴν δ' αὐτὸν οὐ μὴ τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί.

V. 969. Χρὴν τοῦδε μὴ ζῆν' μὴδ' ὄρναι φάος ἐπὶ] Minime est audiendus *Barneſius* qui pro ἐπὶ legi vult τοτε, quod sententiam prorsus corrumpit.

971. 972. Ἀγ. Οὐκ οὐν ἐτ' ἐστὶ ἐν χαλῶ δουραὶ δίκην;

Χο. Οὐκ ἐστὶ, πούτοις ἐστὶς αὖ κατακταῖ] Verte, Nunc. (seu potius, ut recte *Barneſius*, *Alc.*) *Igitur etiamnum non intempestive pœnas dabit.* Cho. *Non impresentiarum rite morietur, quicumque sit is qui eum interficiat.*

973. Εἰώγε καὶ πὶ φημι καὶ μείναι τινα] Distingue post εἰώγε, & verte; *Ipsa eum interficiam; & quid dicam manere aliquem, nempe qui eum interfecerit? id est, Quæ pœna manet interfectorem?*

996. Το λοιπὸν μὴ συνοικεῖν φάσω] *Ne deinceps hominem quem timebam inquilinum haberem.*

1008. Lege εἰσας juxta editiones præcedentes.

1010. 1011. — τοῖσιν Ἑλλήνων νομοῖς

Οὐχ ἄγνος εἰμὶ τῷ κταίνοντι καταδανῶν] Verte, juxta *Græcorum* leges, moriens interdictiorem piaculo contaminabo.

1038. Δεῦρ' ἤλθον, ἀλλ' οὐ χροῖμαι νεομῆν θεοῦ] Lege omnino cum *H. Stephano* veteris codicis auctoritate fulto, ἡγεμῆν, & verte, *Huc veni, & non dei criculo sum obsecutus.*

1041. Μὴδ' αἰμ' ἐσθὺς εἰς ἐμὸν σαΐει τόπον] Vox τόπος nullam quod sciam hujus loci sententiæ idoneam significationem habet; Poetam scripsisse ταφὸν omnino mihi persuasum est.

1050. 1051. Κομίζετ' αὐτὸν δμῶες· εἴτε χεῖν λυσὶν

Δουραὶ κτανόντας] Mendum hic subesse suspicor. Quomodo enim si canibus lacerandum & vorandum objiceretur Euristhei cadaver, ante templum Minervæ Pallenidis sepeliri potuit? aut quem fructum ex oraculo exinde haberent Athenienses? præterea *Alcmena* paullo supra scilicet v. 1023. 1024. promiserat se cadaver amicis reddituram nec terræ denegaturam. Verisimile igitur mihi videtur ita forsitan potius Poetam scripsisse,

Κομίζετ' αὐτὸν δμῶες, εἴτε χεῖν λυσὶν Δουραὶ κτανόντας

Abducite eum ad mortem, famuli, etiamsi postquam eum interfecerimus mulctam expiatoriam solvere oporteat.

1053. Ταῦτα δοκεῖ μοι] Malim cum *Æm. Porto* τ' αὐτά. Sequentes duo versiculi ex hac *Euripidis* tabula afferuntur a *Stobæo* cap. 79. edit. *Grot.* vel cap. 198. edit. *Wechel.*

Ὅστις δὲ τοῖς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,

Ὅς ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

Sed error, opinor, in marginem codicum *Stobaeorum* irrepsit; nullum enim in hac fabula

idoneum locum, ubi hæc commode inferi possint, invenio. Alii igitur forsan auctori, saltem alii fabulæ, ascribenda videntur.

NOTÆ IN HELENAM.

V. 40. **E** Adem prorsus de Jovis consiliis tradit
Euripides in Oreste v. 1639 — 1642.

Non igitur erat quare *Barneſius Eustathium* μνημονικοῦ ἀμαρτηματος reum argueret ipse memoria lapsus.

58. 59. — γινώσκεις, ὥς ἐς Ἴλιον
Οὐκ ἦλθον] γινώσκεις, genitivo absolute posito, & subaudito αὐτοῦ; *Menelao compertum habente me ad Ilium non venisse.*

69. Πλουτῶν γὰρ οἶκος ἀξίος προσεῖχεται] Ad Πλουτῶν subaudi cum *Brodaō* οἶκῳ. Verte, *Pluti enim domui hæc domus digna est quæ comparetur.*

85. Anapæstus quartam occupat sedem. Legendum puto,

Ἄταρ τις εἰ ποτε; πῶς; ἐξῴδην σε χεῖρ.

Jam enim interrogaverat Helena ποθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πῶδον.

76. Ἀπώλλων', ἢ εἰκοὶς ἑταίρῃς αὐτοῦ Διὸς κοῖρῃς] Cum scripturam vulgatam mendosam esse apud omnes in confesso sit, meam etiam conjecturam interponere liceat. Ita igitur hæc legi posse puto,

Ἀπώλλων'. εἰκοὶς ἑταίρῃς αὐτοῦ Διὸς κοῖρῃς.

Ad εἰκοὶς autem subaudiendum ἐνέχα.

124. Καὶ οὐκ εἶπας, οἷς κακὸν λέγεις] *Infortunium hoc dixisti quod ad eos pertinet quibus male dicis.*

146. Ὅπῃ νέας σείλαμ' αὐτοῦ οὐεῖον πῆγεν] Verte, *Quo pacto vento secundo usus navem adpellam.*

168. Mutilus est versus, nec antistrophico respondet. Forſan scribendum est,

Σείωνες εἶδε τοῖς ἑμοῖς ἰαμβικός dimeter.

169 — 178. Prout hæc nunc leguntur, neque metri, neque constructionis, neque sententiæ satis constat ratio. Ita igitur restituenda, interpunctionibus distinguenda, & vertenda cenſeo;

Μῆλοιτ' ἐχούσιν τὸν Διόν

Λαῶν, ἢ σπειγῶν, αἰλίοις. Κακοῖς

τοῖς ἑμοῖσι συνοχα δακρυά,

Παθεῖσι παθεῖα, μελεῖσι μελεῖα,

Μουσῆα τε θρηνημασὶ ζυγῶδα

Πεμψεῖτε φερσέφρασα

Φονία, φονία, χαιρεῖταις

Ἰν' ἐπὶ δακρυσὶ παρ' ἡμῶν

Θ', ὑπο μελαδρα νυχία, πάλ-

αντας ολομένοισι λαβῆν.

O Sirenes utinam adveniat canticis meis *λυττοῖς* continentem habentes aut *Lybicam* fistulam aut *arundinem*. Mittat *Proserpina* infortuniis meis *lacrymas* consentientes, calamitatibus affectus, carminibus carmina, & cantus funestos, funestos lamentationibus meis consonos, ut vicissim pro mercede cum lacrymis a me etiam, sub nigram aulam, *hymnos* extinctis accipiat. In horum autem versuum secundo pro *σπειγῶν* reposui *σπειγῶν*, metri gratia, ut antithetico scilicet respondeat, versus enim *asynartetus* est ex *dochmaico* & *penthemimeri trochaica*. In ultimo etiam versu vocem *νεκυσσιν* expunxi, exigente metro, quippe quod ex *glossemate*, cum nescio quis in margine *ολομένοισι* per *νεκυσσιν* interpretatus esset, in contextum irrepsisse videatur.

V. 180. Ἐλῖχα τ' ἀνα χλοῶν, *Per herbamque crispam.*

184. Ἐνδὲν οἰκτρὸν ἀνέβοασεν.] Ad finem hujus versus minus plene distinguendum est, ut per sequentia continuetur oratio. Verte autem, *Unde miserabiliter resonabat.*

186. Ὅτι πῶτ' ἐλαχεν αἰαγμῶσι σενούσιν] Verte, *Quodcumque efferebat luctibus ingemiscens.*

187. 188. 189. Νύμφα τίς οἶα Ναῖς,

Ὅρεσι φύραδα γαμον ἱ-

εῖται γοεῶν] Verte, *Qualis nympha ali-*

qua Naïs, montibus fugientem sponsum lugens (απο καινου enim repetendum est σενούσιν) *lugubrem emittens querelam.*

200. Concinnius erit metrum si legas *πολυπύρρον*, versus enim *trochiaca* est *hepthemimeris*.

V. 202.

V. 202. 203. Θάνατον ελάβην αἰχ-
νας εἰμὲς ἐπ' αλγέων] *H. Stephanus* legen-
dum censet ὑπ' αλγέων, & meā quidem sententiā
recte; vide ejus annotationes.

229. Ut constet metrum lege ἀλοιπε.

231. Ut metrum strophico respondeat, lege cum
H. Stephano καὶ τὰν χαλκίικον. Versus enim glyco-
nius est hypercatalectus.

241. Hic versus in duos dividi debet,

Δίος ὑπαρχαλιστὰ σέμνον trochaicus dimeter

Ἡγρ, τὸν ὠκυπουν iambicus dimeter brachyca-
talectus.

271. 272. 273. Καὶ τὰς τυχὰς μὲν τὰς καλὰς, ἃς νῦν ἔχω,

Ἕλληνας ἐπελαδόντο· τὰς δὲ μὴ καλὰς

ἔσθζον, ὡς τὰς καλὰς σὺ ζούσι μου] Hæc

etiam a particula εἴδε præcedente pendent, & ita
verti possunt; *Et ut Græci fortunæ illustris in qua nunc
collocata sum* (innuit scilicet famam & gloriam
quam Græcia & Asia de ea decertantibus conse-
quuta fuerat) *obliviscerentur, & obscuriorem memoria
tenerent* (qua scilicet tunc temporis utebatur) *sicut
probra mea memoria tenent.* Κακὴ hic & sæpe alias
a Poeta substantive usurpatur, pro probro, malitia,
ignavia. Vide *Mede.* v. 1051. *Hippol.* v. 1335. *An-
drom.* v. 967. *Iphig. in Taur.* v. 676.

285. Ποσὶν πεδ' ἔξεν, καὶ μὴ ἀπαλλάξαι κακῶν] Malim ἀ-
παλλάξεν.

290. Spondæus quartam occupat sedem, Editoribus
cunctis aut ignorantibus aut dissimulantibus. Om-
nino igitur legendum,

Θυγάτηρ ἀνάνδρος γὰρ πολλὰ παρδένευσται.

296. Δοκούντες Ἑλένην Μενέλαω μ' εἰλθεῖν μετὰ] Legendum
opinor Μενέλαω γ' εἰλθεῖν μετὰ; timebat nempe Hele-
na ne si in Græciam rediret, in carcerem, veluti
imposturam machinam, conjiceretur; omnibus
scilicet Græcis pro certo habentibus veram quæ
sub Ilio fuerat Helenam cum Menelao esse, quem
fama erat periisse, & illam proculdubio simul.
Addit igitur, si quidem Menelaus viveret hoc pe-
riculum se facile evasuram, per signa enim quæ
duobus ipsis solis cognita erant illi se veram esse
Helenam facile evictura erat.

300. Pone interrogationis notam ad finem versus.

303. 304. 305. — αἰδ' ὅταν ποτὶς πικρὸς

ἔννῃ γυναικί, καὶ το σῶμ' ἐστὶν πικρὸν,

Θάνην κρατῖσον] Neque σῶμα, neque

quod *Scaligero* placuit θῶμα, sententiæ hic convenit.
Forfan legi potest,

καὶ τὸ ζῶν ἐστὶν πικρὸν,

309. Σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἀετ' ἀπαλλάξαι βίου] Nulla ex
his verbis quæ commoda sit sententia exculpi po-

test, etiam si cum *H. Stephano* pro σμικρὸν legas
σμικρὸς, aut cum *Scaligero* ὥς pro ἀετ'. Forfan Poe-
ta scripserit,

Σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἀετ' ἀπαλλάξαι βίου.

Procedas; jam tempus est abeundi e vita.

V. 317. Ut vitetur in quarta sede anapæstus, quam e-
mendatione sua ultro intulit *Canterus*, propius vel-
tigia veteris scripturæ legi posse puto,

Καὶ τοῦμπαιιν γὰρ τὰνδ' ἀληθεὶα σαφὴς.

Et contra, horum veritas manifesta est. Reposui τοῦμπαιιν
monente *H. Stephano*.

333. Ἐχρυσ' ἐν οἰκοῖς τοῖσδε· πῖ βλεπεις πρὸς τοῖσδε] Tolle dif-
tinctionem post τοῖσδε, & verte ad mentem *Bro-
dei; Habens in hisce aedibus* (veritatem scilicet) *quid
ulterius circumspicis?*

341. Θελούσαις οὐ μοῖσις χαλκίς] Μοῖσις cum verbo χαλκίς,
non cum θελούσαις jungi debet; constructio enim
est, χαλκίς θελούσαις, οὐ μοῖσις vel μοῖσις χαλκίς.

350. Melius hic versiculus in duos *Euripideos* divi-
detur,

Ἐς κλέυδα τ' ἀστέρων,

Ἡ νεκὴς κατὰ χθονός.

Sententiæ autem consulens pro νεκρῶσι reposui νεκίς.

354 — 359. Ἐλ. Σε γὰρ ἐκαλέσται, σὲ δὲ κατὰ μῦθον,

Τὸν ἰδρὸντα δονακὶ χλωρῶν

Ἐνδρατῶν, θάνοντος

Ἐν βαζίς ἐνυμνος ἀνδρὸς ἄδε μοι.

Τὶ ταδ' ἀσυνετα;

Φόνιον αἰσῆμα δια δέης ορεζομαι] Ver-

sum 358 cum *Scaligero* Choro tribuendum censeo.
Ita autem hæc verte; *Hel. Te enim testem advoco,
tuumque per numen juro; aquaticum scilicet arundine
virentem Eurotam, si fama hæc mortui mariti vera
mibi deprehendatur* — *Cho. Quorsum verba hæc de-
mentia?* *Hel. Lethale suspensum per collum me ipsa
projiciam.* ορεζομαι, me ipsa extendam. Hoc enim
formæ mediæ idioma est & potestas.

360 — 363. Locus hic manifeste corruptus ita for-
san restitui potest;

Ἡ ξιφοκτονὸν διαγῆμα λαμπούτου σφαγῆς trochaicus
trimeter hypercatalectus

Λυτοπαδερὸν ἐστὶν πελάσω δια σαρκοῦ· ἀμύλλας dactyli-
cus hexameter

Θυμὰ τεύχευσις θείαςιν, ἃς γὰρ τῷ συνεγγ' αἰ- tro-
chaicus tetrameter catalectus

δων, σέβειζεν Πειραιμίδας ποτ' ἀμφὶ βουσαθμοῖς. idem
trimeter hypercatalectus.

Ad ἀμύλλας subaudi ἐννεα. Verte, *Aut gladio iectum
mortalem quo per guttur effundatur vita, ipse ferrum
adigens per carnem infligam, sacrificium expiatorium
malorum ortorum ex certamine trium dearum quas qui-
dem*

dem Paris Priami filius calamo canens olim veneratus est prope bubilia. Æm. Porti conjecturas magna ex parte secutus sum.

V. 366. *Barnesio* omnino assentior hunc versum ita restituenti, ut iambicus sit fenarius,

Δι' ἐγὼ ἀνέγραψα γ' οὐλύσαι, μέλαια τ' ἑτλας.

367 — 370. Τα δ' ἐμα δώρα, Κυπείεις ἑτεκα

Πολυ μὲν αἷμα, πολὺ δὲ δακρυόν,

Ἀχρεα τ' ἀχρεὶν, δακρυὰ δακρυὸν

Ἐλαβε παῖδα] Verte, *Mea vero dona*

Venus peperit, multum quidem sanguinem, multasque lacrymas; Et luctus super luctus, lacrymas super lacrymas, infortunia accepit, Troja scilicet.

384. Ἀ μορφα θῆραν, λαχνα γυῖων] Suggestente metro, postulante etiam quodammodo sententia, legendum puto,

Ἀ μορφα θῆρ, λαχνα γυῖων spondaicus tetrameter.

386. Ἐξάλλαξας ἀχρεα λυπῆς] Et metro & sententiæ egregie consules si pro ἀχρεα legas αἰχρεα; ita sensus erit, In formam leænæ mutata, permutando turpitudine moerorem.

411. Ἀξένοις τ' ἐπιδομας. Verte, *Inhospitalesque receptus.*

431. κλιδας π. Typographi lapsus emenda rescribendo κλιδας τε.

430. Typographi etiam errore in *Barnesiana* & *Stephaniana* hæc Choro tribuuntur quæ Anui tribui debebant.

452. Ἀ' μὴ περσειλα χεῖρα, μὴ δ' ὠδεῖ βία] *Barnesianæ* quas toties crepat literæ ecsticæ, quod jam pluries monuimus, nihil nisi mera sunt hominis imperiti somnia. Nec περσειλα pro περσελα, forma imperativa verbi περσελαω positum, usquam reperiri puto, neque adeo ita poni patitur Græcæ linguæ idioma. Legendum igitur opinor, μὴ περσειλαι χεῖρα, *Ne pugnū comprimas*, a περσειλειω, quod verbum *Suidas* voce περσειλειω interpretatur συρρίφειν.

478. Et hîc, & v. 691. 713. 785. 842. lege φῆς.

482. Ποτ', οὐπὶ πω λελησμεδ' ἐξ ἀνθρώπων λεχρῶς] Ἀνιζομαι genitivo nunquam, opinor, jungitur. Legendum igitur proculdubio λεχρῶς. Errori ansam dedisse videtur π in οὐπὶ sed vox hæc cum λελησμεδ' subaudita præpositione κατὰ non cum λεχρῶς connecti debet.

484. 485. — ἐστὶ γὰρ πῆς ἐν δομοῖς

Τυχη περσινος, ἢ περσινος δόμος] Verte, *Nunc*

enim in ædibus dominatur calamitas quædam, qua domus conturbatur. Innuitur scilicet Theoclymeni amor erga Helenam, averratioque qua Helena eum prolequebatur.

488. 489. — οὐχ ὅσον πικρῶς

Λογῶς ἔδωκε, δεσποτὴν φοβούμεν] *Nihil immutari necesse est, ita enim instituenda constructio, οὐ τοσόν πικρὰ ὅσον πικρῶς λογῶς ἔδωκε, vel ὅσον πικρὰ ὅς λογῶς οὗς ἔδωκε.* Verte, *Non tantum acerba quantum per acerba responsa quæ tibi dominum metuens dedi videror.*

V. 490. 491. — συμφορας γὰρ ἀδλίας

Ἐκ τῶν παριδέν τας παρεστας κλυῶ] Verte,

Nam præsentēs calamitates ex præteritis conjectura colligens luctuosas esse deprehendo.

505. Malim cum Æm. Porto τ' αὐτ', id est τ' αὐτὰ.

522. 523. 524. Ηκούσα τας δεσποτῶν κορας,

Ἀ χερζῶντ' ἐφάνη τυραννοῖς

Δομοῖς] Legendum puto ἐφάνη; *Au-*

divi ex virgine divinatrice ea quæ audire cupiens ædes regias adibam. Librarius nimirum participium χερζῶντ' numero singulari positum Theonoe potius quam Chorum quæ pluribus constabat mulieribus respicere perperam putabat, ideoque & verbum præjudicio huic accommodans tertia etiam persona posuit.

535. Ηδ' αὖ ταφου τοῦδ' εἰς ἑδρας ἐγὼ παλιν

Στείχω] Pro ἡδ' legendum puto ἡδῃ, ut ex ἡδῃ αὖ fiat per crasin ἡδῃ ὤ. Vide infra not. ad v. 1565.

553. 554. Σε τὴν οργυμὰ δεινὸν ἡμιλλήμενην

Τυμβου καλῶ π' δ' ἐμπνεῖς τ' ὀρδοσαδας] *Cante-*

rus pro π' δ' reponit τοδ', non male; quanquam nihilo deterior est meâ sententiâ vulgata scriptura. Omnino autem legendum est juxta editiones veteres ὀρδοσατας, non ὀρδοσαδας. Ita *Ion.* v. 1133. 1134.

Σέμνωσ' ἀποιχρῶς περίβολας σκηνωμάτων

Ὀρδοσατας ἰδρυέδ' —

& *Herc. Fur.* v. 979. 980.

Ἰπίος δὲ λαῖνοις

Ὀρδοσατας ἑδυσεν ἐκπνεῖον βίον.

Ἐμπνεῖς ὀρδοσατας sunt *Columnæ igne colæ*, id est, *Latericiæ*. Lateribus enim ad ædificia etiam regia extruenda uti solitos esse veteres Ægyptios, nos docet quam maxime Israelitarum historia sacris libris comprehensa. Poterant etiam *Columnæ igneæ* vocari quia ignei vel rubri coloris erant, puta ex porphyrite factæ; sed priorem interpretationem veriore existimo.

562. Φόβου μεδίστη] Lege φόβον præeunte *Valkenar.* ad *Phaniff.* 522.

565. Αὐτὸς γὰρ σε, καὶ μὴ ἔχει λόγος] Recte reposuit ὁ ὕπερ *Valkenar.* ad *Phaniff.* 927.

584. Σκεῖλαι π' σου δεῖ; πῆς ἐστὶ σου σφωτερός] Claudicat metrum, cretico tertiam sedem occupante; nec nimium

fecti ex syllabæ primæ modulo certissime constat, quippe quæ hîc augmenti vice producitur.

V. 820. Δρώντας γάρ, ἢ μὴ δρώντας, ἡδὶον θάνατον;] Hæc affirmative non interrogative ponenda sunt.

848. Τυμβοῦ πὶ νῶτον σε κταίαν, ἐμὲ κταίει] Omnino legendum est ἐμὲ κταίω. Hanc emendationem plane stabiliunt quæ sequuntur paullo infra v. 988 — 990.

Κταίειν δέδοκται τῆνδ' ἐμοί, καπτεῖτ' ἐμὸν
Πρὸς ἡπείρ ὥσπερ διζυμὸν ξίφος τοδὲ,
Τυμβοῦ πὶ νῶτον τοῦδ'.

872. Θείον δὲ σεμνοῦ δεισμὸν αἰδέεσθαι μυχῶν] Rectior mihi videtur versio *Æm. Porti*; Sulphurque ex ædium penetralibus, ritum solitamque purificationem sacri ætheris. Si cui tamen ellipsis præpositionis ἐκ ad genitivum μυχῶν durior & inulterior videatur, is in versu præcedente legere potest Ἡγού σου μοι ἡφαιέεσθαι; sed meâ quidem sententiâ faris se tueri poterit vulgata scriptura.

876. Ἰνα διεξέλθῃ πυρὸς, *Ut per ignem*, id est, aerem igne expurgatum, *transeam*. *Brodæus*.

877. Νόμον δὲ τὸν ἐμὸν, subaudi κατὰ, *Ritu meo*. *Brodæus*.

927. Συγγονῶν δώσεις δίκην, verte cum *Brodæo*, *Secundum fratrem litem data es*.

934. Φρυγῶν τ' ὥκησται πολυχρυσοῖς δομοῖς] Particula copulativa τε constructioni obest; legendum igitur puto Φρυγῶν γ'.

938. Πάλιν μ' ἀναξοῦς' εἰς τὸ σπῆρον αὐδῆς αὐ] Lege omnino cum *Cantero* & *Scaligero* αὐδῆς αὐ, nam particula αὐ nullum hîc locum habere potest.

950. Οἰκτοῖον μὲν οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι] Malim cum *Æm. Porto* οἰκτοῖοι, quanquam ferri potest etiam vulgata lectio.

959. Αἰρησόμεαι, τοῦπερδε τῆς εὐδαμονίας] Ut metro consulatur, pro εὐδαμονίας reponendum existimo εὐχαρίας, aut εὐφύχας, aut certe vocem aliquam similis significationis; non enim magnopere mihi arridet *Canteri* conjectura, quanquam apprime ingeniosa, τοῦπερδε τῆςδ' ἀδμωνεῖν.

967. Λέξω τὰδ', ἀμφὶ μνημῆμα σου πατρός, ποδῶ] Pro ποδῶ forsan legendum est πινῶν.

1012. Ἡ Χάρις δ' ἐμοί] Venerem uspiam apud antiquos τὴν Χάριτα appellatam non ostendit *Barnefius*, *Cantero* igitur assentior reponenti ἡ Κυπτεῖς.

1016. Ἀδικοῖμην αὐ] Lege ἀδικοῖμην μὲν αὐ, sequitur enim numero singulari ἀποδώσω. Vide etiam *Darwesi*. *Miscell. Critic.* p. 246. (*Porphyrii* in *Isop.* IV. 439.)

1017. Εἰ μὴ ἀποδώσω] Lege Εἰ μὴ ποδώσω.

1023. Ως οὖν παλαιῶ μὴ μακρῶν] Omnino legendum παλαιῶ, quod in exemplaribus veteribus se reppe-

rissè testatur *H. Stephanus*. Verte, *Ne igitur longis ambagibus sermonis finem prolatem*. Verbum παλαιῶ eundem sensum non exprimit.

V. 1034. Ὅσον τ' ἐγὼ θένω] Editiones præcedentes habent ὅσον ἐγὼ, reclamante metro, quare reponendum puto ὅσον γ' ἐγὼ.

1059. 1060. Καὶ μὴν γ' ἀνακείρισ ἀν οἰκτιρμοῦμα
Κούραιοι] Verte, *Quinetiam te lugere poterimus tonsura muliebri*.

1067. 1068. Δούναι κελευσὶ πορδμίδ', ἢ καθίσταμαι
Κοτμον τὰφῳ σῶ, πελάγας ἐς ἀγκυλὰς] Legendum puto καθίσταμαι ut paullo infra v. 1074.

Καὶ συγκαθίστα κοτμον ἐν ταύτῳ σκαφεῖ,

1086. Καὶ μὴν τὰδ' ἀμφιβλήτῃ σωματός ἔακη
Ξυμμαρτυρήσει ναυπικὸν εἰρηπῶν] Genitivus εἰρηπῶν non a verbo Ξυμμαρτυρήσει pendet, tunc enim casu dativo εἰρηπῶις nomen hoc efferendum esset, sed a præpositione ἐκ subintellecta.

1095. Παρὰ τ' οὐχὰ φονίον ἐμβάλα χροῦς] Genitivus χροῦς pendere videtur ab adjectivo φονίον, ut scilicet φονίον χροῦς idem valeat ac ὅς τὸν χροῦ φονίον πῆσσι, *qui cunctem cruentet*.

1096. Μεγὰς γὰρ ὁ ἀγὼν] Lege ὦ γῶν.

1113. Exigente metro omnino revocanda est veterum editionum scriptura ἐναυλοῖς, quam *Scaliger* absque necessitate primus immutavit. Versus enim asynartetus est ex iambico dimetro brachycatalecto & basi anapæstica. ἐναυλίον autem diminutivum est ab ἐναυλός, ut ἐπαυλίον ab ἐπαυλός.

1114. 1115. Versus hi plane ἀμέτεροι prout nunc leguntur, ita constitui possunt,

Μουσεῖα, καὶ δακτύλοις ἐνίζου- iambicus dimeter hypercatalectus

σαν, ἀναβόασι, τε τὰν α- periodus

οἰδοτάτων ὀρνίθα μελῶδον tetrameter dactylicus:

& in antistropha,

Ριπτασιν ἐκπνευσάντες, αἰδαν

Μελέων ἐχρυσὴν, τὴλαιναι

Τῶν ἀλοχῶν κείραντες εὐδείραν.

1123. Plene distinguendum est post λόγους.

1124. 1125. Hi versus, ut antitheticis infra restituendis respondere possint, ita constitui debent,

Ὅτ' ἐμολὴν, ἐμολὴ penthemimeris iambica aut trochaica

Πεδία βαρβαρῶ πλάτῃ hephthemimeris trochaica.

1126. Ὅτ' ἐδραμὲ ῥοδία μελέα] Cum *Brodæo* distinguendum puto post ῥοδία, ut μελέα cum λεχέα junctum a participio ἀγῶν regatur.

1129. Λεχέαι σέθεν ὡς εἴλε] Hic versus prorsus ἀμέτερος est; ut antithetico, qui prosodiacus est dimeter, respondeat, ita forsan restitui potest,

R

Λεχέαι

- Λιχία σεδιν ὡς εδοκει,
Concubitus tuos ut existimabatur.
- V. 1136. Omnino exigit metri ratio, ut aut ejiciamus particulam Λ, unde abrupta evadet oratio & connectionis expers, aut, quod magis probo, ut pro *πυρσυσας* reponamus *πυρσυσας*. Ita anapæstica penthemimeris dactylicæ opponetur.
1140. Ut metrum antithetico respondeat omnino legendum est,
Καφνειον εμβαλων ionicus a majore dimeter catalectus.
 Vide *Stephan. Byzant.* voce *Καφνειος*, & *ibid. Berkelii* notas.
1143. 1144. Hi versus ita constituendi, interpunctionibus distinguendi, & explicandi videntur,
Αλιμενα δ' ορτα.
Μελεα βαρβαρου σολας —
Importuosi vero erant montes. O infelix (Helena scilicet) propter barbaricam expeditionem. Subaudiendum enim est *ενικα*.
1145. 1146. Cum *περχειμα* in significatione *procellæ* nuspiam, ut puto, inveniatur, ita potius hos versus scribendos existimo,
Οτε ουτο πατειδος αποπρο
Χειματων προα —
αποπρο habent codices *Stephaniani*.
1147. Ut metrum antithetico respondeat rescribi potest,
Τρας, ου τρας γ', αλλ' penthemimeris iambica.
1151. 1152. 1156. Ο τι θεος, η μη θεος, η το μισον
Τις φαιν, ερευντας
Εροταν] Hæc perperam a *Barneſio* de *Helenæ* simulachro dicta accipiuntur, cum de hoc in sequentibus minime agatur. Generalius igitur dici intelligenda, & ita vertenda, *Quidnam sit deus, quid non deus, quid mediæ cuiusdam sit naturæ, quis dixerit investigatione habita mortalium?*
1158. Hoc versu & sequentibus Poeta probat & exponit quæ prius dixerat, *ος πα θιον ισορα θινα* &c. Quod metrum vero attinet, hunc versum melius in duos divides,
Συ Διος εφης, ω ionicus a majore hemiholius
Ελενα θυρατηρ basis anapæstica:
 & pariter in antistropha,
Αι Πριαμιδος γας
Εειπον θαλαμοις.
1169. Απαθως, recte *Brodeus*, *immisericorditer, magna cum strage.*
1170. Ει γαρ αμυλλα κρινει νιν] *Nin* scilicet *εριδα* quod sequitur. Legendum autem *κρινει*, requirente me-

- tro; versus scilicet pherecrateus est ex epitrito quarto pentasyllabo & antispasto catalecto
- V. 1173. Αι Πριαμιδος γας εειπον θαλαμοις] Αι, scilicet *λογχοι*, quæ vox repetenda est a v. 1168. & tres versus qui v. 1173. proxime præcedunt parenthesi includi debent.
1177. 1178. Hi versus interpunctionibus ita sunt distinguendi,
Τειχια δε, φλογμος ωτε
Διος, επεουτο φλοξ,
Barneſii autem conjectura *επεουτο* metrum prorsus perdit; versus enim dochmaicus est ex epitrito quarto hexasyllabo & syllaba.
1179. Lege *παθειση* cogente metro.
1180. Αδλοις εν συμφοραις Ιλιος] Versus proculdubio corruptus est, cum inter metra opposita discrepantia vix major esse possit; nec ullam invenio medelam, nisi mecum statuas vocem *Αδλοις* glossema esse quod e margine in contextum irrepsit, & proinde esse eliminandam. Tunc versus ita constitutus periodus erit antithetico similis,
Εν συμφοραις Ιλιοισι.
- Cætera quod attinet, quare *H. Stephanus* receptam lectionem suspectam haberet satis causæ non video. Non enim *το Ιλιοις* per synecdochen ponitur pro *Ιλιω*, quod *Barneſio* visum, sed reddi debet, *Iliensibus*. Nam *Ιλιος* nomen gentilitium apud *Stephanum Byzantinum* reperitur.
1213. Τάδ' ευτυχω, lege τὰ δ' ευτυχω.
1240. Lege *βοτρυχης*; erratum Typographo debetur.
1241. Φιλος γαρ εστιν, ὅς ποτ' εστιν ενδαδ' ων] *Helena* cum hæc dicebat, digito, ut puto, pectus designabat.
1248. Omnino legendum *χρῶνια* adverbialiter positum, non *χρονία*; aliter non constabit metri ratio.
1284. Ποσον δ' απειρηται μικρος εκ γαιης δορυ] *Δορυ* hic *remum* significat. Vide notas nostras ad *Troad.* v. 1148.
1316. Choricum hoc systema aliunde mutuatum & hic infarctum esse suspicor; totum enim ejus argumentum ab hac fabula, & præsertim ab hoc loco, plane alienum est.
1318. Cum hoc systema antistrophicum ex glyconiis *πολυσημαπτους* maximam partem conflatum sit, & illius metri generis formæ pleræque hic deprehendantur, locum hunc aptum esse duco, licentiæ quæ in his obtinet, quæque quibusdam nova forsitan & mira videri possit, paucis exponendæ. Animadvertendum est igitur (quod exemplis in hoc systemate obviis aliisque quæ alibi in notis nostris sparsim indigitavimus, manifestum est) glyconios hocce

hosce non solum in prima sede antispastum, epitritos, dijambum, & dispondæum, in secunda choriambum, admittere, quod nemini non notum est, sed in prima sede recipere etiam molossus (antist. i. v. 10. stroph. ii. v. 3. 7. 9. 10.) neque hunc trisyllabum tantum, sed & pentasyllabum, prima & ultima longa in duas breves solutis (antist. i. v. 14.) creticum (stroph. ii. v. 4. 5.) bacchium (stroph. i. v. 3.) palimbacchium (stroph. i. v. 2. 10. antist. ii. v. 3. 7. 9. 10.) pæonem secundum (antist. ii. v. 1.) & pæonem tertium (antist. ii. v. 2.) quodque nostram de hoc metri genere sententiam plane stabilit, apprehendes etiam pæones hosce dijambis, molossus pentasyllabum epitrito quarto, in antitheticis oppositos; in secunda vero sede choriambum semel saltem (stroph. i. v. 18.) in molossus contractum.

V. 1326. Minime necesse est ex *Barneſii* conjectura reponere ὅττε pro ὅτε, cum retenta etiam vulgata scriptura æque constet metrum. Palimbacchio scilicet opponitur molossus, quod & in v. 3. 7. 9. 10. strophæ & antistrophæ secundæ factumprehendemus.

1327. Ζηξασα δὲα σαπνῶν] Juxta vulgatam lectionem nec metrum satis recte procedit, nec constructio, quæ pro participio verbum postulat; utrique autem consultum erit si legas,

Ζηξέ δὲα σαπνῶν trimeter dactylicus.

Ad σαπνῶν autem subaudienda erit præpositio πορὶς vel ἔχτα.

1328. Τὰν ἀρπαδεύσαν, scilicet κορὴν ἀνέβρα. *Brodeus*.

1330 Μετὰ κουρῶν δ' αἰλλοπόδες] Omnino legendum est κουραί.

1331. 1332. Ut horum versuum metra constare, & antitheticis respondere possint, ita sunt corrigendi,

Α μὲν τοῖς Αρτεμῖς, ἃ δ'

Εργῇ Γοργῶν πειρομένης.

Uterque glyconius ex dispondæo & choriambus; dispondæo priori opponitur in antistrophæ epitritus quartus. Γοργῶν autem epitheton five appellatio est qua designari solet Minerva, quæ nunquam quod sciam *Gorgon* appellatur.

1337. Claudicat metrum; pro bacchio enim strophici spondæum tantum habemus. Forsan reponi potest,

Ας μασθενουσα πορὶς,

ut bacchio scilicet opponatur aut molossus aut palimbacchius.

V. 1339. Ut metrum antithetico respondeat revocanda est *Aldinae* editionis scriptura,

Χινοδρεμῶνας δ' ἐπερῶτ' glyconius ex antispasto pentasyllabo & choriambus.

1341. Ριπῆι δ' ἐν πένδε] Ριπῆν verbi medii potestate hoc in loco gaudet. Similem ejusdem verbi usum reperies in *Cyclop.* v. 165.

Ριπῆι τ' ἐς ἀλμυρὸν λευκαδὸς περὶ ἀπο.

1342. Πιπῆνα κατὰ θρύα πολυνηφία] Cum *Brodeus* legendum puto θρύα, *loca sylvæstria*.

1343. Lege βροτῖσι, ut antithetico respondeat metrum.

1344. Οὐ καρπῶν ἀροτῖσι] Καρπῶν pro καρπῶντα positum cum *Brodeus* existimo, non pro καρπῶνσι.

1345. Γενῶν, lege juxta *Aldinam* γεννῶν.

1347. Βοσκῶν ευφυνδῶν ἐλίκων] Verte, *Pabula uberis crispantis herbæ*. Non enim, ut opinor, greges *pampinis nutriuntur*, quanquam eos interdum *carpunt*. Voce autem ἐλῖξ jam supra v. 180. usus est Poeta ut epitheto χλοῆς, *graminis vel herbæ*, ἐλῖκα τ' ἀναχλοῶν.

1348. Πόλεων δ' ἀπελείπε βίος, verte, *Urbium vero defecit victus*.

1356. Ut metrum antithetico respondeat, legendum est ἐπερῶ, simplici v. Versus enim glyconius est ex cretico & choriambus.

1360. Λυπῶν ἐξάλλαξ' ἀλαλα] Cum metrum una saltem syllaba redundet, & dipodia insuper claudicet secunda, ita forsan restitui potest,

Λυπῶν ἀλέξοιτ' ἀλαλα glyconius ex epitrito tertio & choriambus.

1361. Cum *Scaligero* & *Cantero* pro ὕμνοισι χρῶν omnino reponendum puto ὕμνοισι χοροῖς; ut & versu proxime sequente, iisdem & *H. Stephano* præeuntibus, copulativam τε pro adversativa &.

1362. Χαλκῶν τ' αὐδῶν χροῖαν] Anonymus quidam pro χροῖαν reponi vult φανῖαν, sed perperam. Vide *Miscellan.* Observat. in *Auctor.* vol. 2. p. 94. 95.

1363. Τυμπῶν τε λαβετε βυσσῶν] Ut constet metrum legendum potius est τυμπῶν; ita enim epitrito heptasyllabo opponitur in antistrophæ hexasyllabus.

1367. Ut metrum antistrophæ respondeat legendum videtur,

Βαρυβρομὸν γ' αὐλὸν iambicus dimeter brachycalectus.

1369. Quæ in hac antistrophæ leguntur nequaquam de Helena dici potuisse videntur; neque enim unquam infortunia sua Cybeles matris iræ ascriptisse reperietur, sed semper ea imputat, velut uni-

cis eorum auctoribus, deabus de pulchritudine certantibus; Veneri scilicet quæ nuptias ejus Paridi promiserat, & Junoni quæ, ut Veneris promissa irrita redderet, eam in Ægyptum amandaverat. Præterea versus illi duo primi,

Οὐ οὐ θεμῖς, οὐδ' ὄσα,

Ἐπυρωτάς ἐν θαλάμοις,

Theoclymeni aut Paridis amores non tam apte designant, quam ardorem quendam turpiorem & facinorosum, qualem ipsæ naturæ leges reprobant, incestos patris nimirum aut fratris amores. Hinc igitur confirmatur suspicio nostra quam jam supra suggestimus, nempe hoc systema ad hanc fabulam non proprie & revera pertinere, sed ex alia quadam tragædia, forsan Nostri *Æolo*, huc translatum. Quod autem hæc de Proserpina, & amore quo Plutonem inflammaverat, explicant Interpretes, frustra eos esse puto. De illa certe, utpote quæ ipsa dea erat, dici non potuit, eam indignationem Cybelæ ob spretos ejus ritus sibi contraxisse. Dei enim cujuscunque ritus non cæteris diis celebrari credebantur; religio ista mortales tantum spectabat.

V. 1373. Μῆτορ, ὦ παῖ θυσιᾶς

Οὐ σέβουσά θεοῖς] Pro θεοῖς legendum puto

θεῶν.

1374. Ut constet metrum & strophico respondeat, legendum est,

Μέγα τι δύναται νέεσθαι.

Versus enim ionicus est a minore dimeter catalectus ex ionico pentasyllabo & χαταλειδί trochaica.

1377. Ut constet metrum pro eis legendum est eis.

Versus enim glyconius est ex palimbacchio & choriambos.

1378. 1379. Ρομβὴ δ' ἐλαιομενα

Κυκλῖος ἐνοσίς αἰθερία] Pro Ρομβῶ legendum

omnino Ρομβῶν. Nam Ρομβὸς instrumenti quoddam genus erat quod in orgiis Bacchicis & Corybanticis adhiberi solebat, & ad animos Bacchantium incitandos valuisse videtur. Hinc in epigrammate quod ex Anthologia MSta ad *Suidam* voce διασις edidit *Kusterus* vocatur βασιλικὸν διασιὸν μωφ. Ipse *Suidas* voce Ρομβὸς per *Cylindrum* interpretatur. *Hesychius* autem & instrumentum ipsum & ejus usum magis perspicue describit; ξυλινθιον οὐ ἐξήπται χοινον, καὶ ἐν ταῖς πελτικαῖς δύνεται. Magis autem adhuc graphice Etymologici Magni auctor Ρομβὴ καὶ τυμπανὸν ὅσον φρυγίας ἰλασκόνται. μυστικῶς στυγερῶς ὃ σφύρουσιν εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἡχὸν ἐμπροσθεν. ἐστὶ δὲ τροχάκος, ὃν τυπόντες ἱμασι καὶ σφύροντες, πῖνονσι πειθεσθέντες καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. Ver-

sus ipse a Lexicographo hoc allatus exstat apud *Apollonium Rhodium* l. i. v. 1139. Et interpretationis pars altera apud hujus *Scholiassem* ibidem legitur. Hinc autem constat *rhombum* & *tympanum*, quæ confundit *Barnesius*, res fuisse prorsus diversas.

V. 1382. 1383. Ἐν δὲ νιν αἰμασιν

ὑπερβαλεῖ σελανὰ] Ex vulgari hac lec-

tione nulla sententia quæ commoda sit elici potest; ita igitur forsan hi versus restitui possunt,

Εὐτε νιν αἰμασιν

ὑπερβαλεῖ σελανὰ.

Quando supra illam (id est Cybelem sive terram) in cœlis scilicet *curruvecta* eminebat luna (id est, tempore plenilunii, quando, ut recte monet *Barnesius*, festa deorum celebrari solita) tu forma tua elata spretis ejus sacris gloriabare.

1413. Του παρῶθεν ἀνδρὸς χρεῖσιν ἐκπεπληγμένῃ] *Barnesius* mavult ἐκπεπληγμένῃ, sed cum proba sit codicum scriptura, minime sollicitanda est, etiamsi subblandiatur altera specie elegantior & magis apta. Hominis autem ἐκπεπληγμένου proprie factum est se ipsum in mare præcipitem dare.

1438. Ἐστὶν πὶ κἄκει, κἄνθαδ' ὧν ἐγὼ λέγω] Nullum neque hic, neque in interpretatione, sensum video. Ita igitur hæc emendanda & interpunctionibus distinguenda existimo,

Ἐστὶν πὶ κἄκει, κἄνθαδ' ὧν ἐγὼ λέγω.

Verte, *Est*, vel *manet*, ibi (apud mortuos) aliquid; *Ego quamvis hic* (apud vivos) *sim*, istud dico.

1455. Ὡς τοῖς γαμοῖς τοῖς τῆσδε συνδυασαῖς ἐμοὶ] Uterque τοῖς articulus est, quorum posterior cum τῆσδε recte cohæret. Aliud nimirum agebat *Barnesius* cum scripserit hunc pro τοῖς poni.

1459. 1460. Ἐλκουσὶ δ' ἡμῖν παρὲς λυπᾶς τὰς συμφορὰς

Σπουδῇ συναΐαι] Spondæus in quarta fede

fatis ostendit locum hunc corruptum esse, præterquam quod sensu commodo plane caret. Verbum enim συναΐαι absolute positum pro eo quod est *adjuvare* vix, opinor, admittit Græci sermonis consuetudo. Codices autem & editiones præcedentes habebant λυπᾶς, quod *Barnesius* ex conjectura in λυπαῖς immutavit. Forsan rescribi potest,

Ἐλδουσὶ δ' ἡμῖν, παρὲς φυχὰς τὰ συμφορὰ

Σπουδῇ συναΐαι.

Verte, *Nobis autem abeuntibus quæ fugam nostram tutam & securam præstare possint diligenter suppedita.*

1463. 1464. Κεκληθε μοι θεοί, πῶλα χρεῖς ἐμοὶ κλίνει,

καὶ λυπᾶ γ'] Verte, *Jam sæpe a me o dii invocati fuistis, ita ut multa a me audiretis & leta &*

tristia. Id est, "Sæpe & in rebus prosperis & in "rebus adversis jam antehac vos invocavi." Anapæstum

- pæstum autem in secunda sede v. 1464. evitabis, si pro λυπρά γ' cum Scaligero legas λυπρ'.
- V. 1468. Ροδοιοι μνηρε, ita dicitur Remus, quia fluctus agitatione remorum quasi generantur.
1469. Εἰρεσία φίλα] Lege omnino juxta Aldinam cæterasque præcedentes editiones,
Εἰρεσία φίλα,
Remigatio jucunda.
1472. Ut metrum antistrophico respondeat legendum est,
Πελαγος ἢ νηνεμον.
1488. Τεσχω τερμονι δισκου] Verbatim, Orbe acie disci, pro Orbiculari acie disci.
1489. 1490. 1491. Ut metrum metro respondeat, & rite procedat constructio, ita hi versus corrigendi, & distinguendi,
Εκάνε φοῖβος τὰν Λαχμὰν trochaicus dimeter
Γὰ βουδύτον ἀμείραν iambicus dimeter brachycatalectus
- Ο Διος εἴπε σέβειν γονος' periodus.
ἀμείραν hîc primam corripit. Vide not. ad Heraclid. v. 614. Ita infra v. 1503. ποτάναι secundam corripit.
1493. Μορον δ' ἂν ληποῖτ' οἰκοῖς] Ληποῖτ' manifeste mendosum est. Forfan reponendum εἰλεπεν γ', vel potius εἰλεπες γ'. Notandum etiam est hunc versum versui 12mo, non 13mo strophæ respondere, versusque antistrophæ decimum tertium excidisse.
1496. Οἰωνοί, σοχάδες] Plene distingue post Οἰωνοί. Porro cum Brodæo, H. Stephano, & Æm. Porto legendum puto αἱ σοχάδες; ita scilicet versus erit anapæsticus dimeter brachycatalectus, aut glyconius πολυσημαπτος, ex eo genere de quo jam supra ad systema proxime præcedens sermonem habuimus, constans ex molosso & choriambō, cujus etiam similes in hac ipsa occurrunt strophæ v. 5. 6. 14. Antitheticus autem ut huic respondeat ita etiam supplendus erit,
Ω παῖδες Τυνδαίειδαι.
1497. Versus anapæsticus est dimeter; ut constet igitur metrum pro ληπουσαι legendum est λειπουσαι.
1500. Ut metrum antithetico respondeat legendum opinor,
Ποιμένος ὅς γ' ἀεερχα.
1502. Το ιαχὴ hîc penultimam producit vide not. ad Heraclid. v. 783.
- V. 1525. Πονηδεῖς ἐκτιστατο, ταν] Scaliger. reponi vult πονηδεῖς, sed magis placet vulgata lectio. Ita supra v. 722. 723.

Συ γὰρ, ποῖς τε σός, πονων μετερχε,
Συ μὲν λογοῖσιν, ὁ δὲ δορεσ πορδύμα.

& v. 1120.

Ελένας μελέας πονοῖς.

Vide etiam not. ad Androm. 680. Verte autem, Quam contentionis Idææ gratia, misera facta nascita est. Quod ad metrum autem attinet, cum versus sit glyconius πολυσημαπτος, utramvis lectionem æque admittit.

1526. Οὐκ ἐλδουσαι Ἰλίου] Constructionis ratio omnino postulat ut legatur τας οὐκ ἐλδουσαι, nec adversatur metrum; versus enim pherecrateus est ex dispondæo, cui opponitur epitritus quartus hexasyllabus, & κατακλειδι trochaica.

1528. Ἀνάξ, τὰ χεῖς' ἐν δόμοις εὐρηκαμέν] Juxta vulgata lectionem Nuncius contrarium prorsus dicit ejus quod certe dicere voluit, nempe se opportune admodum regem domi offendisse, ut quamprimum a se audiat nova quæ acciderant infortunia. Cum hæc proculdubio sententia sit quam exprimere in animo habuit Poeta, ad hanc ita reformandam cenfeo codicum scripturam,
Ἀνάξ, τὰ κατὰ ἐν δόμοις σ' εὐρηκαμέν,
O rex, opportune te in ædibus offendi.

1537. Lege ξενὸν δίδως, id est, εἰδίδως.

1551. Ταρσόν τε χεῖρ' λευκά δ' ἰσὶ εἰς ἐν ἡν] Minus plene distingue post χεῖρ', & ita verte; Et remorum series ad manum, candidaque vela in unum collecta erant.

1552. Πηδαλία τε ξυγλασι παρακαθίετο] Verte, Et gubernacula juxta cardines suos demittebantur.

1565. Ἡμῶν δ' ἡν μὲν ἡδ' ὑποψία] Legendum puto ἡδὴ ὑποψία, ex finali η & initiali υ facta crasi. Vide supra ad v. 535.

1571. Εἰδεμεδα κουφίζοντα] Verbum κουφίζειν non tantum levem facere, sursum tollere, significat, sed & levem esse. Hesiod. Erg. v. 463.

Νεῖον δὲ σπείρειν ἐπὶ κουφίζουσαν ἀρσυργῶν.

Exemplum suppeditavit Constantinus in Lexico.

1583. Μοναμπυκὸν δὲ Μενελαῶς ψυχῶν δειν] Μοναμπυκὸν hîc Equum significare nullus dubito, una scilicet vitta ornatum; taurum enim jam in navem imposuerant Menelai comites, equi autem æque ac tauri in hisce inferiis mactandi supra v. 1274 fit mentio. Μοναμπυξ, aut μοναμπυκος est Equus sellarius in contradistinctionem jugalium, ita dictus quia unico freno regebatur. Vide Etymolog. Magn. voce καλῶπις.

1586. Πληστα κλημακτῆρας εὐσφύρου ποδὶς] Minime audiendus est Scaliger. reponens πλεῖστα, hac enim lectione

lectione admiffa fequi debebat *εὐσφύρι ποδὶ*, non *εὐσφύρι ποδὶς*. Recte autem *πληστα*, quia scalæ navales e funibus contextæ angustiores fere habent gradus, ita ut pes eos quasi implere dici possit.

V. 1591. 1592. *Λαῖραι ἔχοντες, ὁρῶν τ' ἐξέμπληστο*

Βοὴς κελυδοῦ φθιγγαδ', ὥς κρουσάμεν]

Quin hæc corrupta sint dubitari non potest, præterquam enim quod versus prior anapæstum in quarta sede habeat, qualis est, obsecro, ista loquendi formula, *ὁρῶν φθιγγαδ' ἐξέμπληστο βοὴς*? Quidquamne putidius magisve affectatum excogitari potest? Forsan legi potest,

Λαῖραι ἔχοντες, ὁρῶν τ' ἐπιμπετο

Βοὴ, κελυδοῦ φθιγγαδ', ὥς κρουσάμεν.

Verte, *Clarus autem sublatus est clamor, voces scilicet iter capessentibus usitata, quantum eas nos intelleximus.*

1606. *Πάλιν πλεωμένη Νάξιον κέλευε σὺ*] Suavis est *Barnefius* Pharum insulam a Poeta Naxiam forte appellatam hariolans, per *φειλλήν*, ob Phariam turrim in illa postea a Sostrate Cnidio vel Naxio exstructam, cum turris ista non nisi temporibus Ptolemæi Philadelphi, multis post *Euripidem* vita functum annis, a Sostrate fuerit ædificata. Si conjecturis indulgere licet, pro *Νάξιον* legi potest (distinctione post *πλεωμένη* posita) *Ναυαταῖς κέλευε σὺ*.

V. 1613. — *λοιδόν*, adverbialiter, *ad extremum, tandem*.

1631. — *ὄρμιαν*, *funiculum piscatorium*.

1654. *Ὅσα θραν τανδ' ἐκδικῶ*] Grotius legit *ὅσα θραν τανδ' ἐκδικῶ*, sed optime se habet vulgata scriptura, neque conjecturis indulgendi ulla necessitas.

1669. *Καὶ τοῖς θεοῖς παρέχετ' οὐνομ'*] Lege *παριχε τ' οὐνομ'*, & verte; *Et nomen suum diis in eorum commodum utendum præbuit*, Helena scilicet.

1670. *Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δει νῖν ἐξυλθαί γεμοῖς*] Legendum puto *Ἐν τοῖσιν αὐ τοῖς*.

1674. *Πάλα δ' ἀδελφὸν χεῖν πειν ἐξέσωσάμεν*] Græcæ linguæ indoles omnino postulat legendum *κ' ἔπειν ἐξέσωσάμεν*.

1676. *Ἀλλ' ἥσωνες ἡμεν τοῦ πεπρωμένου δ' ἄμα*] Anapæstum in secunda sede vitabis si legas *ἥσων'*, id est, ἥσωνε, numero duali.

1687. 1688. *Σπαρτὴς ἀπαρὰς, τῶν κατ' οὐρανὸν δομῶν*

Κλεΐας θεῖας σὺν, μὴ Παρις ἡμετέρι σε] Mal-

lem *τῶν κατ' οὐρανὸν δομῶν*. Nam nec ex ædibus cœlestibus Helenam furatus est Mercurius, sed e Sparta, ut ipsa jam supra v. 249 — 253 testata est; nec phantasma ad ejus similitudinem conflatum *θεῖας σὺν* diceretur; neque vel istud e cœlo furatum esse Mercurium, quod *Barnefio* placuit, supponere patiuntur præcedentia v. 33 — 35. 592. 689.

NOTÆ IN IONEM.

V. 23. **Π** ^{Ἀρδεύοις Ἀρχαυλίσ]} *Berkelius ad Stephanum Byzantinum*, voce Ἀρχαυλῆ contentit nomen Cecropis filiæ recte scribi Ἀρχαυλος non Ἀγλαυρος, & me sane iudice, sententiam suam verisimiliorem esse luculenter evincit.

41. ^{Ἀνιππεύοντος ἡλίου καὶ κλῶ]} *Verte, In solis ascendantis orbe*, id est, *Dum orbem curius diurni sol ascendebat.*

68. ^{Κ' οὐ λεληθεν, ὥς δοκεῖ.} *Nec obscure id facit, ut videtur.*

82. 83. ^{Ἀρματα μὲν ταῦτε λαμπρὰ τετριππῶν ἥλιος ἡδὲ λαμπρὴ κατὰ γῆν]} *Ut constare possit constructionis ratio, legendum videtur ἥλιον.*

99. *Lege metri gratia ἐδελουσιν, ut & v. 104. σεφισιν, & v. 106. ἔανισιν.*

100. ^{Μαντεύει]} *Recte H. Steph. ex veteri codice reposuit μαντεύεται.*

115. ^{Σαίρει.} *Constructio postulare videtur σαίρει.*

116. *Versus glyconius est πολυρρηματιστός, ex molosso (cui in antistropha opponitur creticus) & choriambo. Vide not. ad Helen. v. 1318. Similis est etiam v. 114.*

120. ^{Μυρσινὰς ἱέραν φοῶν]} *Legendum videtur, Μυρσινὰς ἱέρα φοῶν.*

Nam aliter nullam constructionis rationem in hac clausula servatam video, nec a quo regi possit accusativus φοῶν invenio.

140. *Constructionis ratio postulare videtur ut legamus,*

^{φοῶν τον κατὰ ναον,}

ut φοῶν scilicet jungatur cum τον ἀφιλιμον quod præcedit.

149. 150. *His duobus versibus proceleusmaticus vice spondæi sive dactyli fungitur.*

162. *Hunc locum primus emendavit Victorius Var. Lect. lib. xiii. cap. 17. Laudat etiam Demetrius Πίει Ἑρμηνείας §. 199.*

167. *Versu sequente a vocali incipiente, ut fulciatur metrum legi malim,*

^{Λίμνας τ' ἐπὶ τὰς Διηλίδας γ'.}

V. 186. 187. *Ultima του θεσπείαι sequente vocali brevi non eliditur; diphthongus enim αι in verbis tantum, non in nominibus, apud Atticos elisionem talem patitur. Ita igitur constitui debent hi versus,*

^{Θεῶν μόνον, οὐδ' Ἀγυιαπίδες θεσπείαι} *anapæsticus dimeter hypercatalectus*

^{Ἀλλὰ γὰρ καὶ παρὰ Λογίᾳ} *glyconius.*

188. 189. ^{τῶ λατοῖς, διδυμῶν παρσώπων καλλιέλεφαρον φῶς]} *Plene distinguendum cenfeo post λατοῖς; ista vero διδυμῶν παρσώπων καλλιέλεφαρον φῶς, de Apolline forsan & Diana intelligi debent, cujus simulachra parietibus depicta videbantur. Interpretationem certe Barnefsianam neutiquam ex his verbis extundes.*

196. 197. ^{Τίς ἀρ', ὅς ἐμοὶς μυθίεται Πάρα πηναισιν]} *Pone interrogandi notam post Τίς ἀρ', & verte, Quis scilicet? An ille de quo in meis textis fabula?*

210. ^{Γοργῶπον παλλοῦσαν ἴπυν]} *Infeliciter prorsus pro ἴπυν Barnefsus legendum conjicit ἵπταν, hastam; manifeste enim designatur Palladis clypeus Gorgonis caput in medio habens, Ægidis nomine apud Poetas celebratus. Hujus autem id erat proprium, ut concussa aspectu & sonitu hostium animis consternationem immitteret, eosque in fugam verteret. Testes sint Homerus Iliad. Δ. v. 167. P. 593. 595. & Horatius Od. lib. iii. Od. 4. v. 55 — 58.*

Quid Rhæcus, evulsisque truncis

Enceladus jaculator audax,

Contra sonantem Palladis Ægida

Possent ruentes?

221. *Hic versus in duos dividi debet,*

^{Χο. Ἀνικη ποδὶ γ' ionicus a majore monometer}

^{ἰων. Οὐ θέμις, ὦ ξίναι.} *basis anapæstica.*

222. *Particula αν recte & ex usu iteratur, nec a Barnefsio sollicitari oportuit.*

223. 224. 225. *Ita hi versus constitui debent,*

^{ἰων. Τίνα δὲ θέλεις;} *basis iambica*

Χο. Αἶ' οὐτως μισὸν ομφαλὸν glyconius

Γας Φοῖβου κατεχει δομος; idem

Ιων. Στεμμασι γ' ἐνδύτος, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες dactylicus tetrameter

Χο. Οὐτω καὶ φάπτε σὺδ' idem trimeter, vel phrecrateus.

V. 235. 236. Παλλὰδος ἐνοικα τερψίμα μελάδρα

Τῶν ἐμῶν Τυραννῶν. παρυσας δ' ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτά.] Legendum existimo, παρυσας ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτάς, *De hac quæ nunc adest sciscitaris*. Hæc enim proculdubio a Choro famularum Atheniensium superveniente domina dici intelligenda sunt, non ipsi Creusæ tribuenda. Alter autem versus in duos ita melius dividetur,

Τῶν ἐμῶν Τυραννῶν ichthyhallicus

Παρυσας δ' ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτάς antispathicus dimeter hypercatalectus.

265. Πρὸς θεῶν ἀνδρες, ὡς μεμνῆσθαι βροτοῖς.] Pone Interpretem secutus interrogationis notam ad finem versus.

275. Εἰν extra versum ponitur.

276. Οὐ καμνω χολῇ, vertendum puto, *Otio non destitutor*.

285. Ἀρὰ πῦρ τε Πυθιάς, verte cum *Brodæo*, *Radii solares*.

321. Φοῖβον παρῳήτης, μητὲρ ὡς νομίζομεν] Conjectura *Barnesii* reponentis ἢν pro ὡς minime recipienda est, quippe quæ difertis verbis contradicat iis quæ paullo ante v. 313. dixerat Ion. Nec mutatione opus est. Verte, *Phœbi sacerdos*; eam in matris loco ducimus, vel, *quasi matrem æstimamus*.

331. Εἰ μοι ξυλλαβῇ. Verte cum *Brodæo*, *Si me in hoc juveris*.

341. Οὐκ ἐστὶν ἀνδρὸς ἀδικίαν ἀρχνέσθαι] Verte ad mentem *Brodæi*; *Non ita est*; *virī alicujus injuriæ eam pudet*.

342. 343. Κρε. Ο φησὶν αὐτῇ, καὶ πεπονθεν ἀδία.

Ιων. Τὶ χρεῖμα δράσας, εἰ θεῶ συνζυγῇ] Ita verte; Cre. *Quod dicit ipsa* (scilicet hoc est) *et miserabilia etiam passa est*. Ion. *Quo suo facto hoc evenit, quandoquidem cum deo rem habuit?*

377. Ἡ δὲ οἰωνῶν πῆρεσις] Rescribendum puto πῆρεσιν, aliter præpositioni δια constructio sua non constat.

382. 383. — ἐν δ' αὖν εὐτυχῆς

Μολὶς ποτ' ἐξέυρει τις ἀνδρῶπων βίον] Paulo aliter hæc leguntur apud *Stobæum* Tit. xcviij. Edit. *Grot.*

— ἐν δ' αὖν εὐτυχῆς

Μολὶς ποτ' ἐξέυρει τις ἀνδρῶπων βίον unde in proclivi est conjicere Poetam scripsisse,

ἐν δ' αὖν εὐτυχῇ

Μολὶς ποτ' ἐξέυρει τις ἀνδρῶπων βίον —

V. 404. Ἀφίκου δ' εἰς μακρυμῶν] Verte, *Sed meditationi cui-dam meæ supervenisti*.

406. Παιδῶν ὅπως νῶν σπέρμα συγκαθίσταται] Forfan συκαθίσταται, *concedet*.

411. Ἀ τε νῶν συμβόλαια πρὸθεν ἦν,

Εἰς παιδῶν τὸν σὸν μεταπίσσι βέλπονα] Ita hæc vertenda opinor; *Quæque commercia nobis prius* (cum Trophonio scilicet) *fuertint, in filium tuum* (Apollinem) *transferantur successu meliori*.

419. 420. Χρηστειὸν πεπῶκε τοῖς ἐπιλυτοῖς

Κοῖνον παρ' ναοῦ] Verte, *Oraculum quod in anteriori templi parte editur omnibus advenis commune obtigit*. Ideo scilicet deum in aditis, non in παρναῖ, consulere voluit Xuthus, ne advenarum turbæ immisceretur, & ut solus & secreto vota sua conciperet, & deo commendare posset.

431. Ἡ τοι φυγούσα γῆς ὑπὲρ μαντεύεται] In *Aldina* legitur *φυγούσα*, ex codice vero *Stephaniano* profectum est το φυγούσα, quæ lectio certissime vitiosa est. Jam enim colloquio præcedente Creusά Ioni fusæ & perspicue enarraverat, quænam & unde erat, & qua occasione oraculum consultum advenerat, ut suspicioni istī, eam scilicet patriā exulem super patria oraculum consulere velle, nullus omnino locus esse posset. Legendum igitur puto,

Ἡ τοι φίλῃ οὐσά τις ὑπὲρ μαντεύεται.

An hoc facit ex amicitia erga illam in cujus gratiam oraculum consulere cupit? Ultima scilicet syllaba τοῦ φίλῃ, & prima τοῦ οὐσά in unam per crasin coeunt.

437. 438. 439. Si hæc ita interpunctionibus distinguas, longe luculentior evadet sententia,

Φοῖβος· πὶ παρῇ; παρ' ἑνὶ τοῖς βίᾳ γαμῶν

Πρὸς δὲ δῶσι, παιδᾶς, ἐκτεκνούμενος λαδρεᾶ,

Ὀνησκοῦντας ἀμελεῖ. μὴ σὺ γ'· ἀλλ' ἐπεὶ κρατεῖς —

Phæbus vero mihi monendus est. Quid illi usu venit? Virgines per vim comprimens destituit, liberos clam suscipiens morti eosdem obiectos deferit. Ne tu quidem hoc facias; sed quandoquidem potentia præstas &c. Constructio adverbium ἀμελεῖ respuens omnino verbum ἀμελεῖ hīc legi postulat.

455. 456. 457. Περμυθεῖ Τίτανι λοχέου-

δεῖσθαι κατ' ἀχροτάτας

Κορυφᾷ Διὸς] Prometheus ipse, non

Vulcanus hīc designatur. Unus enim Titanum erat Prometheus quod de Vulcano nequaquam dici potest. Vide Hesiod. Theogon. v. 134. 207.

507 — 510.

457. Ut metrum antithetico respondere possit pro

πύττι

ποτνια legendum est ποτνια; versus enim anapaestica est hephthemimeris.

V. 459. In glyconio πολυχηματισῶ epitritus primus in prima fede rite dispondæo opponitur.

463. Παρεχρεούμενῳ τριποδὶ] Παραχρεούμενος vocabulum est quod vix alibi reperias, & de quo valde dubito an significare possit, *Numine afflatus*, prout ab Interprete vulgari redditur, aut *Insanus*, quod *Brodæo* placet. Mihi potius tribus vocibus legendum videtur,

Παρεχρεούμενῳ τριποδὶ,
Apud tripodam subsultantem, propter afflatum scilicet ex antro ascendentem.

465. Ut metrum antistrophico respondeat ita forsan supplendum est,

Σὺ, καὶ πῶς ἂν Λατογενὴς glyconius πολυχηματισῶς.

466. 467. Horum versuum alter plane αμετρός est; ita igitur utrumque constituendum existimo,

Δύο θεαί, δύο παρθένοι, χα- trochaicus dimeter
σπῆνται σπῆναι τοῦ φοβέου spondaicus tetrameter;

& similiter in antistropha,

Βασιλικὴν θαλάμῳ τ' ἐν τῷ-
φαι κηδεῖοι κέδῳ τεχνῶν.

472 — 477. Ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει
Θνατοῖς εὐδαιμονίας,
Ἀκινήτος ἀφορμᾶ
Τεχνῶν, οἷς ἂν καρποτέρῳ
Λαμπρῶσιν ἐν θαλάμοις

Πατειοῖσι νεανίδες ἦσαι] *Aldina, Brodæus, & Grotius* lectionem longe, meo iudicio, meliorem suppeditant, scilicet ἀκινήτον ἀφορμᾶν, ut εὐδαιμονίας genitivo casu positum regatur ab ἀφορμᾶν, & τεχνῶν a nominativo sequente ἦσαι. Ita enim institui debet constructio, Οἷς ἂν νεανίδες ἦσαι καρποτέρῳ τεχνῶν λαμπρῶσιν ἐν θαλάμοις πατειοῖσι τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἔχει ἀκινήτον ἀφορμᾶν ὑπερβαλλούσης εὐδαιμονίας θνατοῖς. *Quibuscunque enim florida juventus frugibus nutrita splendet in ibalams paternis, ea res fundamentum præbet stabile eximiae felicitatis mortalibus.*

493. Versus est glyconius πολυχηματισῶς ex bacchio & choriambō.

494. Μυχοὶ δαῖσι μακράς] Legendum puto,

Μυχοὶ τε ταῖσι μακράς.

498. 499. Στειγγὼν ὑπ' αἰολας

Ἰαχας ὕμνων] Omnino legendum juxta *H.*

Stephani codices ὕμνων, ut a verbo στείγῃς pendeat. Genitivus enim ὕμνων ab ἰαχας regi non potest, cum vox hæc jam genitivum habeat στειγγῶν quem regit.

504 — 509. Ita hos versus constitui debere censeo, Πταμοῖσιν ἐξώρεισεν periodus catalectus

Θοῖναν, θηροὶ τε φονίαν pherecrateus

δαῖτα, πικρὼν γαμῶν ἕβριν. idem

Οὐτ' ἐπὶ κερκισὶν οὐτὲ λόγῳ φαπν dactylicus tetrameter

Αἰον, εὐτυχας basis anapaestica

Μετεχὼν θεοδὲν τέχνη θνατοῖς. paroemiacus.

V. 519. Σωματος τ' ἀφ' ἑπύχας] *Valckenarius* ad *Phæniss.* 1665. recte reponit ἀμφιπύχας.

522. Litera p revera ecatica est juxta monitum egregium eruditissimi *Dawesii* *Miscell. Critic.* p. 159. 160. Sermonis Attici scilicet esse proprium omnibus omnino verbis a p incipientibus duplicis consonantiæ vim perpetuam conferre: prima igitur τοῦ ἑξῆς in pronunciatione duplicanda est.

525. Ὡς τι δὴ φεύγεις ἐμὲ σῶν τοῦ γινώσκοντος τὰ φιλάτατα] Concinnius erit metrum si pro ἐμὲ legas με. Verte autem, *Quamobrem quaeso me fugis, cum deprehenderis me ex iis esse qui charissimi tibi esse debent.*

552. Ut servetur ratio commatis trochaici, & fidem editionum præcedentium secutus, lege τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμάδων.

554. Ὁ ποτμός σ' ἐξέρειν, τεχνῶν] Si salvum vis metrum το σὲ omnino expungendum est, & subaudiendum;

559. ἢ σὺ γὰρ γνήσιαι] Lege omnino cum *Scaligero* ὁ σὺ γὰρ, exigente metro.

560. Elegantius erit metrum si pro πενδομένους legas πεδομένους.

570. Καὶ συνη-] ἐμοὶ τε σὲ] Particula τε hic non otiosa est, sed pronomina ἐμοὶ & σὺ connectit. Constructio enim est, καὶ συνη-] ἐμοὶ τε σὲ, σὺ τε αὐτοῖς τα φιλάτατα. Minus plene igitur distinguendum post σὲ.

572. Ὁ δ' ἦξας οὐδὲς, τοῦτο καὶ ἔχει ποδός] Constructio est, Εἰς ὃ δὲ ἦξας οὐδὲς, εἰς τοῦτο καὶ ποδός ἔχει ἐμὲ.

578. Οὐ σ' ὀλέθιον μὲν σκηπτέρον ἀναμένει πάτερ] *Malim* cum *Æm. Porto* ἀναμένει.

594. Μινδὲν καὶ οὐδὲν ἐνθάδ' ὧν κεκλησάμαι] *Vetus scriptura* Μινδὲν καὶ οὐδὲν ὧν κεκλησάμαι versum nobis dat mutilum saltem, forsan & corruptum, quem variis modis restituere & supplere conati sunt viri eruditi, *Æmilius Portus, Scaliger. Grotius, Miltonus, Barnesius, Valckenarius*, successu omnes non admodum felici. Mihi persuasum est defectum in priori versus parte post vocem Μινδὲν latere, cætera veterem scripturam sanam esse. Ibi igitur supplendum est verbum aliquod, ut πρὸς κοῦ, aut simile quiddam,

Μινδὲν πρὸς κοῦ, καὶ οὐδὲν ὧν κεκλησάμαι.

602. 603. Τῶν δ' αὖ λόγων τέ, χρομένων τε τῇ πόλει,

Εἰς ἀζήτωμα βας, πλεον φερουρησάμαι

S

Υ.

Ἐφουισιν] Verte, *Rursus vero diserti homines, & reipublicæ participes, ad dignitatem me ascendentem magis cavebunt suffragiis.* Vitabitur autem anapæstus in secunda sede versuum horum primi, si ordine verborum leviter immutato legas Των δ' αὖτε λόγων.

V. 616. Ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων θανάσιμων] Claudicat metrum pyrrhichio quintam occupante sedem, quod Editores omnes silentio transmiserunt. Legendum proculdubio φαρμάκων τε θανάσιμων, ut genitivus hic a sequente διαφοράς pendeat.

637. Lege κελύσσιν.

642. Καὶ ἀκούσιν η. *Etiamsi hoc a voluntate nostra non pendeat.*

676. 677. Horum versuum metra toto cœlo ab antitheticis discrepant; ita forsân levissima mutatione restitui possunt,

Ὁρῶ δακρυὰ μὲν τοι, καὶ πένθιμοις ασυνάρτετος ex dochmaicis

Ἀλλὰς γὰρ σενάγων εἰσβολὰς antispaeticus dimeter hypercatalectus;

quibus in antistropha respondebunt,

Φίλαι, ποτὲς ἡμᾶς δακρύοντα παθεῖ

Τορῶς ἐς οὖς γερῶνησμένον.

682. Ἐχρησας εἰς ὑμνοῖδιαν] Ut metrum antistrophico respondeat ejiciendum est το εἰς, quod & sententiam conturbat. Versus est periodus catalectus.

687. Versus est ionicus a minore dimeter catalectus ex molosso & trochaica χατακλειδι. Similis acatalectus est v. 717.

688. Plene distinguendum censeo cum Brodæo ad finem versus.

689. Claudicat metrum nec antithetico respondet; forsân legendum est,

Ἀποπὸς ἀρ' ἀποπα μὲν iambicus dimeter brachycatalectus.

701. Ποῖς δ' ἀκρίχτος φίλων] Ακρίχτος mera est conjectura *Barneſii*; mihi omnino reponendum videtur, quod exhibent vetera exemplaria *H. Stephani*, ἀπὸς, ut sententia sit, *Maritus vero hoc facto existimatione sua apud amicos excidet.*

703. Μίχαν ἐς ὄλβον οὐκ ἐπώσε, τυχῆς] Ut metrum strophico respondeat lege ἐπώσιν. Mallem etiam τυχᾶς quarto casu, non τυχῆς, ut a verbo ἐπώσιν regatur.

711. Ἦ δὴ πλάσας δειπνῶν κυρεῖ] Legendum puto Ἦδῃ, uno vocabulo, ut & κύρεϊ a κύρω, priore longa, non a κυρίω, aliter metri, quod anapæsticum est, non constabit ratio.

721 — 724. Ita potius hi versus constitui debent, Στενομένην γὰρ ἀν' πολλῆς ἐχοῖ σκηψίν, ασυνάρτετος ex dochmaicis

Ξενικὸν εἰσβολῶν. Ἄλῃς, ἄλῃς δ' παρὸς idem

Ἀρχαγὸς ὡν Ἐρεχθεὺς ἀναξ. antispaeticus dimeter hypercatalectus.

V. 731. 732. Apud *Stobæum* edit. *Grot.* legitur ὁ μὴ γινώστω, & ἐμὲλεξαι.

737. Τοὺς σοὺς παλαιούς ἐκγονοὺς αὐτοχθόνας] Subauditur παρρηγοῖς, ut constructio sit, τοὺς σοὺς παλαιούς παρρηγοῖς ὄντας ἐκγονοὺς αὐτοχθόνας, ex ipsa terra ortos.

743. Βακτέρῃ δ' ἐρεῖδου περιφέρει σῶλον χρόνος] Ερεῖδου, firma te. Ad περιφέρει σῶλον χρόνος subaudi κατὰ. Quidquid autem rotundum est, ascensu etiam arduum est, quam significationem το περιφέρει hic habere puto; eadem scilicet analogiā περιελίνης pro eo quod acclive est usurpatur. περιφέρει quod maluit *Scaliger*. vox, ut puto, commentitia est, cujus proinde potestas ignoratur.

745. Ἀλλὰ μὴ παρῆσι πῶ] Ἀπαρῆσκειν verbum transitivum est, neque unquam, quantum mihi saltem constat, verbi neutrius potestate gaudet. Forsân legendum est μὴ πείρησε πῶ, ne despondeas, ne deficias.

746. Οὐκ οὖν ἐκὼν γὰρ, τοῦ δ' ἀκόντος οὐ κρατῶ] Ἀκὼν penultimam producit utpote ex αἰκῶν contractum; metrum igitur claudicat, spondæo quartam sedem occupante, licet id Editorum nemini animadversum. Forsân rescribi potest,

Οὐκ οὖν ἐκὼν γὰρ, ἀκόντος οὐ γὰρ δὴ κρατῶ.

764. Hic versus in duos dividi debet, Συμφορὰς ἔλαβον, ἐπαδὼν Euripideus Ἀχὸς ἀλῶτον, ὦ φίλαι iambicus dimeter.

766. 767. Ita melius hi versus constituentur, Διανταῖος ἐτυπῆν ὀδυῖα glyconius Με πνευμονῶν πάνδ' ἐσθ' periodus catalectus.

782. Lege φης, & similiter v. 931. 932.

791. 792. Ita hos versus constituendos censeo, Το δ' ἔμῳν, ἀτεκνὸν ithyphallicus Ἐλαβὲν ἀρὰ βίοντον iambicus dimeter brachycatalectus

Ερημῖα δ' ὀρφανοῖς periodus catalectus

Δομοῖς οἰκῶτω dochmaicus.

793. Πῶς δὲ; ποῦ νῦν εἰσίδω;] Verior mihi videtur codicum & editionum præcedentium scriptura, ποῦ νῦν εἰσίδω; *Ubinam eum aspicere possim?*

859. 860. 861. Ita constitui debent hi versus,

Ὡ ψυχὰ πῶς σιγᾶσθ;

Πῶς δὲ σκοτίας ἀναφῆναι;

Ἐνὰς αἰδοῖς ἀπολειφθῶ;

Pulcherrimâ autem, ut mihi videtur, conjecturâ *Barneſius* restituit ἀναφῆναι, pro ἀναφῆναι quod hactenus obtinuit.

863. Ut expleatur metrum legendum est ἀγῶνα τε.

V. 883.

V. 883. Κεραυν εν αλυσσιν αχει] *Brodeus* hæc interpretatur de citharæ nervis; sed ubi invenies *κερας* pro *nervo* aut *chorde* usurpatum? aut qua ex analogia voci isti competere possit hæc significatio? Potius *plectrum* intelligi dicendum est, quod forsan e cornu factum erat; aut potest etiam chelonium respici, sive testudinis concha, cujus substantia corneæ non adeo est absimilis, ex qua citharæ fundus, sive pars concava, efficiebatur. Vide Homer. Hymn. ad Mercurium v. 40 — 55. Proceleusmaticus autem pro anapæsto primam sedem occupat.

888. 889. 890. — εὐτ' εἰς κολλῖτας
Κεραεα πέταλα φάρεσιν ἐδρεπον,
Ἀνδρίζειν χρυσανταύην] Ita hæc non male interpretatur *Brodeus*; Cum croceos flores meterem, ac eos in veste colligerem, ut corollas aureo colore variarem. Horum autem versuum secundus trochaicus est dimeter inter anapæsticos insertus, quod & alias etiam factum vide not. ad *Troad.* v. 218.

893. Θεὸς ὀμεινυται] Minus procedit metrum nisi legas,

Θεὸς ὀμεινυταις —
Εὐνητής, ἀνηρ. *Hesych.*

896. Primum pedem proceleusmaticum pro anapæsto habet, ut & v. 905.

900. Ut constet metrum lege,

Ἴνα μ' ἐν λεχέσιν μέλαιαν μέλαιναις.

909. 910. Ita hi versus constituendi,

Πεσσ χυσεῖς δακρυῖς,
Καὶ γαῖας μεσσηρεῖς ἑδρας.

915. Ut constet metrum lege εἰς οἴκους.

917. 918. Ita hi versus constitui debent,

Οἰωνοῖς ἔρρει σὺλαδεῖς,
Οἰκεία σπαργαὰ ματῆος
Ἐξ᾽ ἀλλ᾽ ἄλλας.

919. Μισοὶ σ' ἂ Δαλός] Rectius puto leges Μισοὶ σ' ἂ Δαλός, *Oderit te Delus.*

921. 922. Ἐνθα λοχνηματα σῆμν' ἐλοχνηματο

Λατῷ Διοισί σε καρποῖς] Διοισί καρποῖς *Brodeus* interpretatur *Jovis semine*, sed repugnante plane & verborum potestate, & structuræ indole. Nec meliore successu usi qui reposuerunt Διοισί καρποῖς; Quid enim est λοχνηματι λοχνημα καρποῖς; Verba proculdubio corrupta sunt; sed absque meliorum codicum subsidio emendationem vix sperandam existimo.

932. Ποιον τέκεν φησ παιδα; που δεῖναι πολλοῖς;] Ultima senarii sedes tribrachyn non admittit; lege igitur πολωνος, quæ vox duabus ultimis syllabis contractis

disyllaba fit. *Barneſius* autem ideo hanc lectionem mendi suspicatur, quia neque in urbe expositus erat infans, nec exponi putandus. At omnia ad historiam pueri pertinentia Pædagogo adhuc prorsus ignota fuisse, reputasse debebat.

V. 931. Τι φησ; πῶς λογον Λοξίου κατηγορεῖς] Vera hujus syntaxeos ratio non est, κατὰ πῶς λογον Λοξίου κατηγορεῖς; sed, πῶς λογον Λοξίου κατηγορεῖς φησ;

943. Οὐκ οἶδ' ἀλλήθην δ' εἰ λέγεις, φανημένον] Vide *Dawes. Person in Miscell. Critic.* p. 247. Forſan autem legi potest φανημένον. Vide supra ad *Helen.* 1016.

948. Ἡ μὲν μοχθεῖς ταδε] *Valckenar.* ad *Phæniss* 856. reponit μοχθεῖς non male, quanquam præcedente verbo temporis præsentis λοχυνει, ferri potest etiam vulgata.

994. 995. 996. Ἀρ' οὗτος ἐδ' ὁ μῦθος, ὃν κλυα παλαι;

Κρε. Ταυτῆς Ἀθαναν δέρος ἐπὶ σερποῖς ἔχειν.

Πρ. Ἦν Αἰγιδ' ονομαζούσι, Πάλλας δὲ σολην]

Horum versuum secundum non *Creusæ* tribuendum, sed omnes tres ad Pædagogi partes pertinere existimo.

999. Ἡ π' γ' οὐ μέλλεις; Αὐτ' quare eum non novisse debes?

1006. Ἐν τῷ χεῖρα-τας ἀμφὶ παιδί σωματος] Constructio est, ἐν τῷ σωματος, id est, ἐν πρὶ σωματος μερεῖ χεῖρα-τας ἀμφὶ παιδί; In qua corporis parte puero appendens?

1011. Κόλῃς μὲν ὅς τις φλέβος ἀπὸ σπῆν φονου] Verte, *Illagutta sanguinis quæ e vena concava stillaverat.* Nihil hic de vena dextra aut sinistra ne somniavit quidem Poeta. Guttarum una sanguis erat qui e vena Gorgonis stillaverat; altera, venenum, quod e serpentibus qui Gorgonis pectus circumplicabantur fluxerat, ut patet e v. 1015. Cum *Barneſio* autem ad ὅς τις subaudiendum σαλαγμος, aut potius a v. 1003 repetendum cenſeo, unde etiam pendet genitivus φονου.

1015. Ἰον] Lege ex fide editionum præcedentium 105.

1035. Μη γὰρ πασι] Non enim omnibus propinandum hoc venenum.

1055. Versus est ionicus a minore dimeter acatalektus, ex præonē tertio, cui in antistropha opponitur ionicus, & ditrochæo.

1063 — 1068. Ἀ τε νυν φερετ' ἐλπίς, ἡ δὲ κτον ζήφος, ἡ λαίμων ἐξά-
νειν βροχον ἀμφὶ δειν.
Παῖδες παῖδα δ' ἐ-
ξανυτῶς, εἰς ἄλλας

βιοτου μορφας κατεῖπν] Pro δειν lege δειρην, ut metrum strophæ respondeat. Ita autem constitui debet constructio; ἡ τε ἐλπίς νυν φερεται Κρόνου
S 2 ἡ δὲ κτον

- η δὴκτον ξίφος δια λαμῶν ὥσιν, η ἐξαΐεν βροχὸν ἐκ λαμῶν ἀμφὶ δειρὴν, καὶ αὐτὴ ἡ Κρίουσα ἐξανυτοῦσα παῖδα παδεῖσιν κατεῖσιν εἰς ἄλλας μορφὰς βιοτοῦ. Verte; *Hoc etiam nunc expectandum est, ut vel gladium acutum per guttur adigat, vel ut gutturi laqueum aptet circa collum. Illa vero cum dolores doloribus terminaverit, ad alias vite formas descendet.* Vide Dorvill. ad Chariton. p. 394 — 401.
- V. 1074. Per τὸν πολυῦμον θεόν hic designatur Phœbus; nam Bacchus huic negotio nequaquam se immiscuerat.
1075. Εἰ παρὰ χαλκίχρεσι παγὰς] Hunc locum explicant hæc Pausaniæ verba lib. I. p. 93. Φρεὰρ τε χαλκόμενον χαλκίχρεον, ὡς δὲ παρὰ τὸν Ελευσινίων αἱ γυναῖκες χρεὸν ἔσθαι, καὶ ἡσάν εἰς τὴν θεόν. Vide etiam *Supplic.* v. 392. 619.
1077. Οὐδέ τι ἐννυχὸς, αὐτὸς ὦν] Ad hæc subaudiendus est Ion, vel potius a v. 1084 repetendus ὁ Φαίβιος ἀλκίτης.
1081. Lege κοραι, ut metrum antistrophicis respondeat.
1083. Versus est antispasticus hemiholius, ex antispasto pentasyllabo & anapæsto. Nam τὸν ἀντὶσπαστὸν syllaba secunda brevis est, aut quia duarum ἢ alteram exterere licet, quod in τερνῆς & aliis ejusmodi vocibus interdum fieri alibi notavimus, vide not. ad *Iphig. in Taur.* v. 931. aut quia vocalis brevis liquidam λ vel ν duplicatam præcedens ἀδιαφορὸς est. Vide not. ad *Bacch.* v. 606. In antithetico autem antispasto opponitur epitritus quartus pentasyllabus.
1087. 1088. Ut horum versuum metra antitheticis respondere possint, ita emendari debere censeo,
 Ἰνα γ' ἐλπίξει βασιλευσέν anapæstica hepthemimeris
 Ἀλλων πόνον εἰσπασσών ionicus a majore dimeter catalectus.
1095. Ἀδίκον ἀρετὸν ἀνδρῶν] Verte ad mentem *Brodae*, *Injustos quoad rem veneream virorum mores.* Ἀρετὸς enim nunquam id quod est genus vel *propago* significat, sed *ipsum generandi actum.*
1097. Καὶ μὲν εἰς ἀνδρας ἴσθ] Omnino legendum est cum *Duporto* ἴσθ; nam ἴσθ Attice pro ἴσθαι, nunquam autem pro ἴσθαι, ponitur. Nec obstat metri ratio; in antithetico enim κοραι pro κοῦραι reponi posse jam monuimus. Versus scilicet glyconius est πολυζήματτος ex molosso & choriambō, cui similis omnino est v. 1100. Vide not. ad *Helen.* v. 1318.
1098. Δυσκελὰς ἀμφὶ λεκτρῶν] Metrum antithetico nequaquam respondet, sed adamussim respondebit
- fi pro ἀμφὶ legas περὶ, quod æque admittit sententia.
- V. 1108. Ζητῶν νῦν ἐξέπληξα, κ' οὐκ ἔχω λαβεῖν] *Εξέπληξα, explevi, ζητῶνα* scilicet; neque enim ἐξέπληξα, quæ conjectura est Scaligeri, locum hic habere posse puto.
1111. Θηρώμεθ' ἀρχαὶ δ' αἰδ' ἐπιχρῶσι χθονός] Omnino cum Scaligero legendum est αἰδ' ἐπιχρῶσι, tum ut vitetur in quarta fede anapæstus, tum quia non præfentes aderant magistratus, ut voce αἰδ' designari possent.
1112. Πιτρουμένη. *De scopulo præcipitata*, ut patet e v. 1222. 1268.
1113. Οὐπὶ ποῦ λελημμένα] *Canterus* mavult λελημμένα; mihi potius legendum videtur ἡ πὶ ποῦ λελημμένα, *Anne deprehense sumus?*
1115. Εἰρώσμεθ' ἔξῃς οὐτ' ἐν ὕδασι κακοῖς] *Εἰρώσμεθ' οὐσα*, a Famulo de se, domina, cæterisque tentatæ cædis conscis, dictum, nullius figuræ sive enallages prætextu defendi potest. Verbo quippe plurali participium plures eosque diversos denotans numero singulari jungi plane absurdissimum est. Et enallage talis, si qua revera esset, omnem omnis linguæ rationem jam penitus everteret, ut egregie ostendit acutissimus *Clarkius* ad *Homer. Iliad.* v. 228. E. 487. Formularum istarum quibus hoc defendi posse sperabat *Barnesius*, *insperanti nobis, præfenti nobis, merenti nobis*, & similibus, alia prorsus est ratio. In hisce enim singularis tantum persona designatur; pronomine scilicet plurali, vi usus & consuetudinis, unum duntaxat hominem, non plures, tunc significante. Ita igitur potius hunc locum restitui posse existimo,
 Εἰρώσμεθ' ἔξῃς οὐτ' ἐν ὕδασι κακοῖς,
Deprehensi sumus: debinc igitur in malis extremis ver-
samur.
1118. Οὐ μὲν ἀνδρῶν δειλῶν. *Pollutionis ipse particeps esse nolens.*
1120. 1121. Πιτρουμένη γὰρ, εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεόν,
 Ἥδιον αὖ θανοίμεν, ἢ ὕψιν φάος] Parum com-
 moda est sententia quam suggerit vulgaris lectio,
 cum hujusmodi scilicet sit; *Cum enim audiverimus*
utrum oporteat nos mori an vero vivere, libentius mor-
iemur. Immo jam audiverant dominam morti
 fuisse damnatam. Mallem igitur cum *Brodeo*,
 pro ἢθ' reponere εἰδ', ut post εἰδ' ὕψιν φάος subau-
 diatur ἡδιον αὖ θανοίμεν. Verte, *Cum enim audiverimus*
quomodo hæc evenerunt, si moriendum nobis est liben-
tius moriemur, aut si vivere concessum sit, vivemus.
1125. 1126. Ζουδὸς μὲν ὄρετ', ὡς δὲ πῦρ πῦρα θεῶν
 Βακχεῖον, ὡς σφαλασι Διονυσίου πύργας] Hunc
 locum

locum illustrent quæ in *Phaniffis* leguntur v. 235

— 237.

Ἰω λαμπροῦσα περὶ αὐτῆς

Δικουροφον σέλας, ὑπὲρ ἀκρῶν

Βακχεῖον, Διονυσίου οἶνα δ' —

V. 1128. *Amphreus. Spatium undique includentes. Ita Herc.*

Fur. v. 243.

Βαῖμον περὶ νηστῆς ἀμφηρὴ ξυλά.

Vide not. ad *Eletr. v. 498.*

1134. 1135. 1136. — ἡλίου φλογος

Καλὸς φυλάξας οὐτὲ περὶ μεσας βολας

Ἀκπνος, οὐτ' αὖ περὶ τελευτῶσας βιον]

Verissima est scriptura veterum exemplarium & omnium editionum præcedentium, Ἀκπνος, quarto casu, quam primus ex conjectura in ἀκπνος mutavit *Scaliger*. quem deinde secuti sunt *Grotius* & *Barnesius*, quo suo facto constructionem hujus loci prorsus subverterunt. Ita enim juxta veterem & veram lectionem instituenda erat, Καλὸς φυλάξας ὥστε οὐτὲ εἶναι περὶ μεσας βολας φλογος ἡλίου, οὐτὲ αὖ περὶ ἀκπνας τελευτῶσας βιον. Hanc autem ultimam phrasin, τελευτῶσας βιον, de folis occidentis radiis, duram admodum esse, & forsitan vix alibi usitatam, fateor; parum tamen mihi arridet conjectura Anonymi cuiusdam in *Obſervat. Miscell. in Auct. Tom. 2. p. 95.* reponentis τελευτῶσας βιαν. Vide etiam ibid. alius Anonymi notata.

1160. *Εὐρετμοῖς ναῖς ἀντίς Ἑλληνισιν]* Hic optime veniret *Barnesii* prolepsis quæ adeo infelicitè ei cessit ad *Helen. v. 1606.*

1171. *Σκηνῆς παρελθὼν πρὸς εἰς μεσὸν πεδόν]* Cum syllabæ duæ in versus principio apud exemplaria cuncta ab Editoribus hucusque adhibita defint, & conjecturis res necessario gerenda sit, ut expleatur metrum, malim, non Σκηνῆς reponere, sed ο μὲν; quas voces vero non absimile est excidere potuisse ob similitudinem duarum ultimarum syllabarum vocis ἡδονῇ proxime præcedentis.

1177. 1178. *Ἐπεὶ δ' ἐς αὐλοῖς ἦκεν, ἐς κρατῆρα τε Κανόν]* *H. Stephanus* testatur in libris vett. scribi non κανόν, sed κενόν, quam lectionem non spernendam esse existimo.

1198. 1199. — ὥς δ' ἀπαιτῶσαι μέθυ,

Κ' εἰς αὐτὸ χεῖλιν πωμάτων κεχρημέναι]

Omni no retinendum est ἀπαιτῶσαι, ut ad convivas referatur, ἀπαιτῶσαι enim, quod *Scaligero* placuit, significat vinum exhauriverunt. Non autem, ut opinor, postquam vinum exhauriverant, sed prius, columbæ in ipsum, potius indigentes, rostra demisere. Si quid hic mutandum esset, mallem pro κ' εἰς, rejecto καί, legere εἰς, sed ferri potest vulgata scriptura.

V. 1205. Lege αἰαζούτ' ἐθαμβήσεν.

1209. Ut vitetur anapæstus in quarta fede proculdubio legendum ἦχ' ὁ μαντεύτοσ γονος.

1214. *Ἐπ' αὐτοφῶρῳ περὶ εὐν ὥς ἐχονδ' ἔλοι]* ὡς ἐχονδ', recte interpretatur *Brodæus*, ὥς ἐχοντα το φαρμακον.

1226. De potestate transitiva verbi παυδεῖν vide not. ad *Suppl. v. 161.*

1229. Concinnius erit metrum si legas εἶν, ut verbus sit glyconius πολυχηματισος ex dispondæo & choriambō.

1232. 1233. Ita hæc metra constitui debent,

Σπινδας ἐκ Διονυσίου pherecrateus

Βοτρυαν δὲσας ἐχιδνας trochaicus dimeter

Σταγῶσι μινυμένας φονῶ periodus.

Pro φονῶ tamen malim φονου, ut constructio sit σταγῶσι φονου ἐχιδνας, guttis sanguinis viperæ; ita enim & supra v. 1011.

Κοιλῆς μὲν ὅστις φλέβος ἀπεσπῆεν φονου.

Non autem Gorgonem hic viperam emphatice vocat Poeta, quod suggerit *Barnesius*, sed venenum hoc revera viperæ sanguis erat, ut patet ex v. 1015.

1246. 1247. *Τι ποτ', ὦ μέλεα δεσποῖνα, μέλλει*

Ψυχὴ σὴ παδεῖν]

Juxta vulgatam lectionem vacillat hic metrum; vetus scriptura erat μέλει ψυχὴ σὴ παδεῖν, ubi optime se habet metrum, non item sententia quæ revera nulla est; utrique satis prospectum erit si legas,

Τι ποτ', ὦ μέλεα δεσποῖνα, μέλλει

Ψυχὴ, σὺ παδεῖς;

ut constructio sit, μέλει ψυχὴ ἐμὴ πὶ ποτὲ σὺ παδεῖς.

1251. *Πυθῶ ψῆφῳ κρατῆδεσ]* Lege cum *H. Steph.* Πυθῆα.

1280. *Οἶαν ἐπὶ εἰς· οὐ βαῖμον ἐπὶ ἦεν θεοῦ]* Nostrum scripsisse puto

οὐ βαῖμον ἐπὶ ἦεν θεοῦ,

ad βαῖμον scilicet subaudita præpositione περὶ, ut sententia sit, *Vide* quo in loco prope dei aram se abdidit. Verbum πῆσθαι in significatione timendi neutrum est, nec transitive, quod sciam, usquam usurpatum reperitur.

1286. *Κάππει' ἐκτεῖνας φαρμακοῖς τοῦ τοῦ θεοῦ]* Quanquam inficias haud omnino eo, primam τοῦ ἐκτεῖνας posse corripì (vide *Clark. ad Homer. Iliad. B. v. 537.*) exemplum tamen, quæ analogiam suppeditet unde hoc defendi possit, me adhuc deprehendisse non memini; ideoque mallem cum *Du Porto* ἐκτεῖνας reponere, præsertim cum scripturam codicum ἐκταῖς propius repræsentet: τὸν τοῦ θεοῦ autem verti debet, *dei famulum.*

1288. *Ἀλλ' ἐγνομένη, πατὴρ οὐσιαν λεγῶ]* Plurimum ad hunc locum se torquet *Barnesius*, nec quidquam pro-

proficit. Vetus scriptura erat παρὲς δ' οὐσίαν λέγω, levi igitur immutatione facta rescribendum puto,

Ἄλλ' ἐγνομεῖδα το παρὲς, οὐσίαν λέγω.

At prius hujus fui, partem ejus rei familiaris me fuisse dico. Aut distinguendum post ἐγνομεῖδα, non post παρὲς, ut sententia sit, At fuimus, de conditione mea priori loquor; & hoc verius existimo.

V. 1340. Lege φης, & similiter v. 1527.

1356. Ἀστὰ δ' Εὐρώπης δ' ὄρεϊς] Eadem prorsus loquendi formulā usus est Poeta *Troad.* v. 927.

1368. Ὅς μετέρε τις τυχῆς] Verte, Qui hujus eventus quodammodo auctor fuit, scilicet quando in animo Pythiæ posuit ut & infantem tolleret, & ejus involucria conservaret.

1389. Τι ποτε μοι κακευδατε. Quidnam demum est id quod mihi absconditis?

1391. Περὶ πύγμα, Fascias significat quibus arca involuebatur.

1396. Σίγαν σὺ πολλὰ καὶ παροῖδεν οἶδα μοι] Hunc versum non Choro sed Ioni tribuendum opinor; certe Ionem alloquitur respondens Creusa. Ionem autem, cum hæc dicit, venenum respicere putandum est.

1424. Θεοῦ δ' ὡς ὑδατοῖσιν. Quasi divinitus dicta essent invenimus.

1427. 1428. 1429. Κρε. Δρακόντες ἀρχαῖον πὶ παλὸν χρυσὸν γένυ.

Ἰων. Δωρήμ' Ἀθανᾶς, ἢ τέκν' ἐντέφειν λέγει;

Κρε. Εὐριχθονίου γὰρ τοῦ παλαι μμημαῖα]

Hi tres versus Creusæ omnes sunt tribuendi. Unde enim resciret Ion monile ad serpentem duorum mutuo implicatorum effigiem fabricatum Mineræ donum esse? Legendum autem est γένυ, voce dissyllaba, cujus ultima pronuncianda sicut *vi* in *viros*, & cum *Barneſio* ἢ pro *ῖ*.

1441. 1442. Ita interpunctionibus distinguendus est hic locus,

ὃν κατὰ γὰρ, ἐνέραν

Χθονίον μετὰ, Περσέφονας τ', ἐδοκον ναιεν.

Præpositio enim μετὰ cum ἐνέραν jungenda est.

1452. Hic versus in duos dividendus est,

Κρε. Ἐπ' ὀφθαλμοῖς τριμῶν. dochmaicus

Ἰων. Μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἐχούσα; hephthemimeris iambica.

1453. Ut constet metrum asynarteti ex dochmaicis legendum est ἐλπίδας γ'.

1454. Hic versus in duos dividendus inserta particula γὰρ ad metrum fulciendum,

Ἰων γυναι, basis iambica

Ποδὶν ἐλαῖς ἐμὸν βρεφὸς γ' ἀγγέλων asynartetus ex dochmaicis.

V. 1460. Lege γυναικῶν ut constet metrum asynarteti ex dochmaicis.

1464. Hic versus in duos dividendus,

Δωμά δ' ἐστουται, ithyphallicus

Τὰ δ' ἔχει περὶ τῶν. idem.

1470. 1471. Ita hi versus constituendi sunt & personis distinguendi,

Κρε. Ω τέκνον. Ἰων. Τι φης; penthemimeris trochaica

Κρε. Οἶον, οἶον ἀνελγῆ χρομα; Euripideus

Ἰων. Πῶς εἶπας; Κρε. Ἀλλοθεν γεγονας ἀρ', ἀλλοθεν. senarius iambicus.

In versu ultimo, ne anapæstus quartam infideret sedem, pro γὰρ reposui ἀρ'. Verte autem; Cre. Ὁ fili. Ion. Quid dicis? Cre. Quomodo, quomodo convincor? Ion. Quidnam dixisti? Cre. Aliunde ortus es scilicet, aliunde.

1487. Malim κρυφίον γ' ὦδιν' ut metrum anapæsticum sit.

1489. Παρθένη δ' ἐμας ματρός] Satis mihi arridet conjectura *Barneſii* pro ἐμας reponentis ἐμου.

1493. Malim χερσὶν, ut versus sit senarius iambicus catalectus similis præcedenti.

1509. Malim οὐρεὺς γ' ut fulciatur syllaba catalectica; versus enim asynartetis est ex dochmaicis.

1514. Παρ' οἷαν ἡλδομεν σαθρὴν βίον] Verte, Per qualem lineam vitæ, quasi ad amissam directam transivimus.

1537. Ὁ θεὸς ἀληθὴς, ἡ μάτην μαντεύεται] Omnino legendum videtur οὐ μάτην μαντεύεται; sensu enim prorsus caret vulgata lectio.

1549. Εἰ. πῶς οἰκῶν θεοδοκῶν ὑπερτελής] Forſan legendum θεοδοκῶν. Ita certe loquitur Poeta supra v. 510. 511.

Προσποιοὶ γυναῖκες, αἱ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπίδας δομῶν
Θεοδοκῶν φερούμεν ἐχούσαι δαπνοτὴν φυλάσσετε.

1563. Ἐπεὶ δ' ἀνέχθη περὶ γὰρ μνηστῶν τοδὲ] Verte, Postquam vero divulgabatur res hæc Xutho indicata.

1570. Ἐφ' οἷς ἐξυξάδ' ἄρματ', εἰσάκουσάτων] In hac lectione neque metri neque sententiæ constat ratio; utrique autem pulchre consultum erit si cum *Scaligero* legas,

Ἐφ' οἷσιν ἐξυξ' ἄρματ', εἰσάκουσάτων,

Quorum causa currus equis junxi. Rectius autem leges εἰσάκουσάτων.

1610. Οὐνεχ', οὐ πὺτ' ἡμέλεισε παιδὸς, ἀποδίδωσι μοι] Mallem ἡμέλεισε. Noverat enim Creusa, modo a Palade edocta, Phœbum quidem filium suum nunquam neglexisse, quamvis eum neglexisse olim sibi

sibi visus fuerat; ipsa autem proculdubio ejus curam abjecerat, quando cum avibus & feris dilaniandum exposuit.

V. 1614. Μεταβαλονς' αἰδρίας] Cum vetus scriptura sit μεταβαλονς' αἰει πω, simplicior & verisimilior videtur

Grotii emendatio, plene distinguentis post μεταβαλονς', & reponentis αἰει γε πω, ut hæc cum sequentibus cohæreant.

V. 1618. Κρε. Αἶσιον το κτήμα μοι] Hæc Ioni potius tribuenda videntur.

NOTÆ

IN HERCULEM FURENTEM.

V. 3. **O** Mnino legendum Επικδ' ὁ Περσεως, ut videtur anapæstus in secunda fede.

51. Παντων δε χρεῖσι τασδ' ἑδρας φυλασσωμεν] Lege χρεῖσι adjective, indigi. Vide H. Stephani Thesaurum voce χρεῖσι, qui præter alia exempla unum adjectivi hujus etiam ab Euripide usurpati adfert. Alterum occurrit infra v. 1337.

νυν γαρ εἰ χρεῖσι φιλων,

ubi vide Barneſii notam.

59. Φιλων ελεγχον αψευδεσας] Constructionis ratio postulare videtur ut legamus ελεγχος αψευδεσας; ita enim institui debet, ποιουντων περαγμα η̄ δυσπραξια εἰν ανθρωποισιν, δηλονοτι ελεγχος αψευδεσας φιλων, cætera parenthesi includenda. Brodæus ελεγχος neutrius generis hic poni vult, sed vox ista *probrum* seu *dedecus* significat, nunquam vero, ut opinor, *indicem* vel *argumentum*.

80. Νυν ουν πν̄ ελπιδ̄ εμπειδον σωτηριας] Ferri poterat antiqua lectio η̄ πειδον, aut *fundamentum salutis*.

88. 89. Ω θυρατερ, ουτοι εἰσιον τα τιαδε Φαυλος παραινειν απουδασαντ̄ ανευ πονου] Malim παραινειν. Verte; O filia, non facile est talia e vestigio dijudicare homini festinanter & levi opera expendenti.

90. Αυτῃς π̄ περσδει σ; η̄ φιλεις ουτω φαις;] S. Petitus Miscellan. Lib. III. cap. 20. quia versu sequenti regerit Amphitryon, και φιλω τας ελπιδας reponendum censet ελπις π̄ περσδει σ, sed qualem ex verbis istis sententiam elici velit, aut posse putet, vir eruditus, haudquaquam assequor.

97. Ελδοι τε ποτ̄ αν̄ παις̄ ὕμνος, ευνηταιρ̄ δε σος] Claudicat metrum anapæsto secundam sedem occupante, sed

facile succurri potest ejecta particula τε, quæ sententiæ minime necessaria est, immo potius obest. Ita enim hæc vertenda; *Fieri potest, o filia, ut secundante fortunæ aura effugium obtingat ex presentibus malis quæ me & te circumdant; veniat modo filius meus tuusque maritus.*

V. 107. Hic versus in duos dividendus,

Υπωεσθα μελαδρα antispaſticus hemiholius

Και γεραια λιπων penthemimeris trochaica

109. Εσαλιν. Huc me accinxi.

111. 112. Ita hi versus constituendi,

Επτα μονον, και δοκημα periodus

Νυκτερωπον ενυχων ονειρων trochaicus trimeter brachycatalectus.

δοκημα νυκτερωπον recto casu ponitur, & a senibus de se dictum accipi debet.

113. Τερεμετα μονον, αλλ̄ ὁμως περσδυμα] Verte, *Res tremula tantum, sed tamen officiosæ*; de se enim loqui pergunt senes.

119. Hæc ad versum usque 125 inclusive Amphitryoni tribuenda conſeo, quæ vero inde sequuntur iterum Choro.

123. — ὡς

Βαρος φερων τροχλατοιο καλου] Pro φερων malim legere φερω, forma subjunctiva, ut constructio sit, λαβου χερων και πεπλων ὡς βαρος φερω. τροχλατοιο καλου, verte, *aurigantis pedis*, metaphora ducta ab aurigatione, ut sæpe alias a remigatione.

125. Οτου, verte cum Brodæo, *Cujuscunque*. Legitur etiam ὅπου, sed ut opinor, perperam.

128. 129. Ωῑ ξυνοπτα δουερα νεα

Νεω̄ ξυνην ποτ̄] Verte, *Cui hæc juveniles te-*

cum

cum conjunctæ juveni tibi (Amphitryoni scilicet) olim aderant. Cui hæstæ juveniles, pro, cujus cum juvenis eram hæstæ.

V. 131. Hic versus in duos dividendus,

Ἰδετε παῖτος ὥς penthemimeris trochaica

Γοργώπες αἰδέ περὶ σφύρεϊς iambicus dimeter.

133. Το δὲ δι κακοτυχίης οὐ ἰκοίτην ἐκ τέκνων] Verte; *Sors vero iniqua patris nequaquam eos reliquit etiam a pueritia.*

149. Ως συγγραμμοὶ σοὶ πῦδα Ζεὺς τέκνοι νεόν] Vetus scriptura erat Ως συγγραμμοὶ σοὶ Ζεὺς τέκνοι νεόν, unde supplendo πῦδα vulgatam effinxit *Barnesius*. Jam olim *Æmil. Portus* suppleverat τέκνοι τέκνον νεόν; propius scopum ferit *Scaliger*. reponens τε κοινέων ἐφύ. Nuper *Valckenar. ad Phœniss.* 431 rescribi maluit τοῦτο τε ξυνέων. Miror autem virum doctissimum rejicere voluisse το κοινέων *Scaligeri*, quam vocem designare quodammodo videntur vestigia veteris scripturæ & hoc in loco & infra v. 340, præsertim cum juxta eandem analogiam a κοινος prodit κοινῶν a Xenophonte usurpatum & κοινέων, ac a ξυνος, ξυνῶν, & ξυνέων. Forsan scripserit Poeta,

Ως συγγραμμοὶ σοὶ Ζεὺς, τέκνον τε κοινέων.

156. Lege *Ἡρακλείους*.

169. Ἰὼν δεδραμένων δίκην] *Eorum quæ facta sunt poemam.* Vide infra v. 733. 756. *Electr.* v. 42.

181. Distingue Interpretem secutus post ὑβείσµα, non post κενταύρων.

184. Lege φῆς.

194. Θανάτον ἀμύναι δ' αὖν, ἔχων ἀλκὴν μόνον] Utinam exemplar attulisset *Barnesius*, ubi in senario iambico ultima primi ternarii syllaba, alioquin brevis, producit. At licentia tali nemo uspiam usus deprehenditur. Quod vero ad Horatii locum ab eo allatum attinet, nihil est ad rem. Nam & aliter in codicibus melioribus legitur, & si maxime ut ille repræsentat legeretur, exemplum vocalis longæ in cæsura, sequente vocali, non elisæ, non id quod probandum erat evinceret. Ut sanum igitur fiat metrum, legendum puto ἀμύναι γ' ὥς ἔχων. Cum Interprete autem plene distinguendum post μόνον.

202. 203. Σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολέμοις κακῶς,

Σώζειν το σῶµα, μὴ ἢ τυχὲς ὀρµισμένοις] Si

scripturam veterum codicum, μὴ ντυχὲς, quæ meâ quidem sententiâ melior est, retineas, tunc cum *Æm. Porto* ὀρµισμένοις legendum opinor. Sin vero juxta *Aldinam* cum *Grotio* legas μὴ ἢ τυχὲς, potius ὀρµισµένων vel ὀρµισµένων reponendum existimo.

207. Τί σοι δ' ἐδρασαν] Lege cum *Dawesio* *Miscell. Critic.* p. 343. Τί σ' οἶδ' ἐδρασαν.

V. 215. Βίαν δὲ δρασθῆς μὴδεν, ἢ πείτη λίαν] Aut βίη, aut μὴδεν pro μὴδεν, legendum puto.

241. Ἀνωχθε pro ανωχθῆτε forma passiva nequaquam hîc stare potest. Ponitur autem pro ανωχθε, ut ανωχθε pro ανωχθῆτι. Vide not. ad *Troad.* v. 1260. & *Rhes.* v. 987.

248. Οὐ μόνον σενάζετε] Malim σενάζετε.

250. Οταν παχὴ π] Magis mihi arridet παχῆτε, quod ad marginem suggerit *Barnesius*.

266. 267. Κάπειτα περὶ πολλὴ ἐγώ, φίλοις ἐμοῖς
Θανόντας ἐν δρῶν, οὐ φίλων μάλιστα δεῖ.] Hæc interrogative dicta puto, & περὶ πολλὰ eandem vim habere ac πολυπραγμονῶ.

293. Καμνοῦσι τοῖς αἰθεροῖσι τῶν τέκνων ὑπερ] Præpositio ὑπερ dativo juncta nunquam quod sciam reperitur; distingue igitur post αἰθεροῖσι, ut vertas, *Laborant infamia propter liberorum facta.* *Grotii* autem interpretatio legentis ἐχθεροῖσι sententiam dat plane contrariam iis quæ immediate præcesserant.

299. Ηκιστα φεύγειν σκαίον ἀνδρ' ἐχθρον, χρεῖαν] Plenius distinguendum post Ηκιστα, tollenda vero distinctio post ἐχθρον.

301. Ρῶον γὰρ αἰδοῖς ὑπολαβὼν φίλ' ἀν τυχόις] Verte, *Facilius enim amicos interponens sermones reverentiam tui apud eum deprehendes.* Vide *H. Stephani* notas

313. Ἦν τις ὑβείσων, ἔχθρας ἐπαυσάτ' αὖν] Lege cum *Dawesio* *Miscell. Critic.* p. 344. ἢν τις σ' ὑβείσων.

318. Ἄλλως, frustra.

335. Ἡὲν περὶ ἑμᾶς νεώτερά δούτων χθονί] Cum Cantero malim δούτων.

341. Ἡὲν φίλος. Minus amicus.

349. Ἰαχὴ penultimam producit, & hîc, & sæpe alibi apud *Euripidem*. Vide not. ad *Heraclid.* v. 783. & *Electr.* 1150.

351. In hoc versu glyconio πολυσημασίῳ choriambus in secunda sede in molossium contrahitur; in antithetico autem opponitur choriambus. Vide not. ad *Helen.* v. 1318.

361. Πύρρῳ δ' ἀμφικαλυφθῆ] Cum codex vetus, testante *H. Stephano*, repræsentet πυρρῶν, eam omnino lectionem sequendam duco. Non enim *fulvus* erat rictus leonis, sed ipse leo.

384. Distingue post γένουσι.

386. 387. Πέραν δ' ἀργυρορέντων
ἔβρον ἐξέπερσάν οὐχον] Antithetico accuratius respondebit metrum, & constructioni melius consultum erit, si legas

Πέραν δ' ἀργυρορέντων

ἔβρον ἐκπερσάν οὐχον.

390. Anauri fluvii meminit *Hesiod. Scut. Herc.* v.

477. Anauri urbis mentionem ullam uspiam factam non constat. Ut *πυλαι* autem *fluvii ostium* significet, inauditum, opinor, est. Quid quod nec metri satis constat ratio; versus enim pherecrateus est ex antispasto iambo & syllaba. Pro *πυλαι* igitur reponendum puto *δυνας*.

V. 398. 399. Ut metrum strophæ respondeat, ita constituentur hi versiculi,

Δρακόντα πυρρυνωτον, ὅς iambycus dimeter

Ἀπλάτων ἀμφιλιχτός ἐλκ' ἐφρουρεῖ idem senarius catalectus.

Verte, *Interfecto dracone rubrum habente tergum, qui immensam convolutus in spiram excubabat.*

402. Ταλανίας πειδεις ἐρετμοῖς] Ταλανίας vox est nihili, nec felicioribus auspiciis usi conjiciunt *Æm. Portus* τανίας, *Barneſius* ταλαντίας. Nihil scilicet virorum doctorum menti obversabatur nisi columnæ tantum celebratæ Herculis, sed de his nunc non fermo; Poetam enim scripsisse puto *Γαλανίας, Tranquillitatem & securitatem stabiliens navigantibus*. Mare enim latrocinii & prædationibus, ut & terram rapinis, infestatum, suppliciiis de iis qui flagitio aliquo insignes erant sumptis, pacaverat Hercules & iter facientibus tutum reddiderat. Hujus rei & supra fit mentio v. 225.

— ποντίων καδαρμάτων

Χερσὺ τ' ἀμοιβὰς —

& infra v. 851. 852. 853.

Ἀβᾶτον δὲ χῶραν, καὶ θαλάσσαν ἀγρίαν

Ἐξημέρωσας, θεῶν ἀνέστησεν μόνος

Τίμας, πτίνουσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο.

410. Εἶα δὲ Εὐξείνου οἶδμα λιμένας] Constructionis ratio postulare videtur, ut pro Εὐξείνου legamus Εὐξείνου, ut cum λιμένας jungatur.

411. 412. Τιν' οὐκ ἀφ' Ἑλλάδας

Ἀγορὰν ἄλιστας, φίλων,] Hæc interrogative dicta sunt, & parenthesi includi debent.

415. Tolle interrogationis notam & plene distingue ad finem versus.

422. Ut metrum antistrophico respondeat, lege ἀμφεἶλε.

424. Ut constet metrum omnino legendum est cum *Barneſio* βωτηρ.

428. Ut metrum antithetico respondere possit, sententia etiam quodammodo postulante, legendum puto,

Ἰν' ἐκπερασεῖ τάλας periodus catalectus;

Ubi finit miser.

429. Ut metrum strophico respondeat, legendum

βιον, οὐδ' εἶα παλιν.

Ionicus est a minore ex pæone tertio & κατὰ κλειδί

trochaica. Pæoni opponitur in strophico ionicus pentasyllabus.

V. 434. 435. — εἰς δὲ σὰς χεῖρας

Βλέπει σῶμα τοῦ παρῶτος] Hæc sensu prorsus carent; Quid enim est, obsecro, σῶμα τοῦ παρῶτος? Vix dubito quin Poeta scripserit,

εἰς δὲ σὰς χεῖρας

Βλέπουσ' ὀμμάτ' οὐ παρῶτος.

Oculi vero (*tuorum* scilicet *filiorum*) ad tuas manus qui non ades respiciunt, id est, Salutem a te qui abes expectant.

443. Dubius hæreo annon ἐνδύμα penultimam producat; si cui ita videatur, is legere potest ἐνδύτ'.

446. 447. Ὑπο σπείραισι ποσὴν ἔλκουσαν

Τέχνη] Pictoris ἐναρξείαν hic æmulatur Poe-

ta. Habitus enim & actio Megaræ & filiorum ad mortem prodeuntium ita ad vivum exprimuntur, ut eos oculis quasi cernere existimemus. Proce- dit scilicet Megara, filiis eam utrinque circa medium corpus amplexantibus, & ita ab ea pendentibus, ut pedes ejus prorsum progredientes eos reluctantes una attrahere, sicut equi jugales currum, viderentur.

452. 453. Ἡ πῆς θαλάσσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς φονεῖς,

Ἐτοιμ' ἀρετὴν τὰ θυμᾶτ' εἰς ἄδου τὰδε;] Post φονεῖς ponenda interrogationis nota, & ad versus alterius finem plene distinguendum; ita enim hic vertendus, *Victimæ hæ paratæ adsunt ut ad inferos ducantur.*

469. Ως ἐξέπειδε τὸν κατὰσπείραντα σε] Forſan legendum τὸν κατὰσπείραντα με, Creontem scilicet; nam quod excogitavit *Barneſius*, nimirum subaudiri δεῖα aut ελπίς, dura nimis & insolita videtur ellipsis.

471. Ψευδὴ δόσιν, quia Herculi ad inferos profectio nihil, ut putabat, profecisset.

478. 479. — ὥς ἀνημμένοι καλῶς

Περὺμνηστοῖσι βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα] Legendum est καλῶς, dativo plurali, ut cum περὺμνηστοῖσι jungatur.

482. Δυσπνός φρενῶν.] Tollendam cenſeo distinctionis notam post φρενῶν, ut *δυσπνός φρενῶν* jungatur cum πατρὸς.

491. Θνητῶν. *Mortalium.*

495. Ita hunc versum interpungit & corrigit *Dan. Heinſius* ad Senecæ *Troad.* v. 684.

Ἄλλῃς γὰρ' ἐλθὼν ἱκανὸς ἀν' ἡγενοῖο σὺ.

496. Κακοὶ γὰρ εἰς σὲ γ'] Verte cum *Brodæo*, *Nam tibi comparati imbecilles sunt.*

518. Τί φημι; ποῖ' οὐνεγά κεραινοῦσ' ὄρω] Pro ὄρω malim legere ἐρω, ut sententia sit, *Qualia dico somnia consternata?* id est, De somniis nunc non agitur,

T

somnia

somnia certe non sunt quæ video; non est hic homo alius quam tuus filius.

V. 533. Lege φης, & similiter v. 540. 546.

546. Τι φης; πρὸς τὰς ὁφθαλμοὺς ἐμὸν τέκνον] Cum scriptura veterum codicum reprehensioni nulli obnoxia est, nunquam conjecturis indulgeri oportet. Hic vero lectio *Aldina* longe optima est, π τὰς, quamobrem extimescens orbitatem meorum liberorum? cui quæstioni apposite respondet *Megara*, Ne aliquando ulciscantur *Creontis* mortem.

576. Μᾶλλον γὰρ αὐτοῖς τῶνδ' ἐμὸν νῦν] Verte, *Inepite* enim illorum consummatio horum salute magis mihi curæ fuit.

611. Ne anapæstus quartam insideat sedem, legendum *πικρανόν*, ut apud *Sophoclem* de eodem *Cerbero Trachin.* v. 1114.

Ἀδὺ πικρανὸν σκυλάει —

& in hac ipsa fabula infra v. 1277.

Ἀδὺ πικρὸν κύνᾳ πικρανὸν εἰς φῶς.

625. Καὶ ναμαί' ὅσων μῆκετ' ἐξάντε] Verbum *ἀνυέν* penultimam unquam producere nec mihi constat, nec credo; legendum igitur potius existimo ἐξάντε, effundatis. Vide not. ad *Iphigen. in Taur.* v. 1460.

646. Versus est *glyconius πολυσηματιστός* ex *moloſso* & *choriambo*. Vide not. ad *Helen.* v. 1318. Similes prorsus sunt v. 648. 675. omniumque horum antithetici.

657. Διδυμὸν ἂν ἔσαν ἑφ' ἑρῶν] Nominativus verbi ἑφ' ἑρῶν continetur in sequentibus, ἑσὶσι μετὰ, haberent illi quibuscunque inest, &c.

660. Μετὰ καὶ θῆται ἐς] *H. Stephano* assentior reponenti μετῆν, quod in veteri codice repperit. Θῆται autem apud omnes Interpretes designare censetur eos mortales quibus virtus inest. Sed ea vox distinctionem talem minime notione sua comprehendit, omnes homines absque discrimine significans; distinctionem vero a qua pendet omnis sententiæ vis subaudiri durissimum esset. Mihi sane persuasum est Poetam scripsisse non θῆται ἐς, sed θανόντες, qua mutatione admissa non parum perspicuitatis constructioni circumfunditur. Præpositio scilicet ἐς sine damno abesse potest; æque bene enim dicitur ἐσαν αὐγὰς ἡλίου, ἀέ ἐσαν ἐς αὐγὰς ἡλίου. Versus autem ionicus est a minore hemiholius ex pæone tertio & trochæo, sicut & duo præcedentes.

681. Καλλιπικὸν αἶσω] Mire *Barnesius* καλλιπικόν ad μολπῆν, quod tribus abhinc versibus occurrit, referri posse putat, cum hoc fieri prorsus prohibeat syntaxeos ratio. Facile autem subaudiri potest & de-

bet ὁδὸν, quæ vox & in verbo αἶσω quodammodo contineri dici potest.

V. 697. Πλεον ὑπερβαλλόν] Ut metrum huiusce versus strophico respondere possit desideratur vox trisyllaba in fine, ex duabus brevibus & longa constans, quæ certe excidit, forsan cum *μοχθῆσας* in constructione jungenda. Versus scilicet *glyconius πολυσηματιστός* esse debet ex epitrito primo pentasyllabo (cui in strophæ opponitur antispastus hexasyllabus) & *choriambo*.

701. Εἰς χεῖρον οἰκὸν Ἀμφιτρύων ἐξω πέρα] Malim *πέρης*; nominativus enim pro vocativo *Attice* sæpe ponitur. Vide *Troad.* v. 267. 795.

706. Ut metri constet ratio proculdubio cum *Barnesio* reponendum ὑπερβ' αὐτὴ παγγέλτοι.

718. Οὐδὲ μὴ μολῇ ποτὲ] Voculas ου μὴ vel cum futuro indicativo, vel cum aoristo altero formæ subjunctivæ construi egregie ostendit acutissimus *Darwessius* *Miscell. Critic.* p. 222. Non erat igitur quare *Du Portus* pro μολῇ reponeret μολοι.

726. Σὺ δ' οὖν ἰδ', ἔρχῃ δ' εἰ χεῖρον] Lege omnino cum *Cantero*, ἔρχῃ δ' ἢ χεῖρον, *Vadis vero ubi te opus est ire*. Nam an in fati erat illum iturum quo re ipsa properabat non amplius res erat incerta.

740. 741. Hæc *Choro* tribuenda existimo, non *Amphitryoni*, qui jam antea ædes intraverat, ut patet e v. 731.

749. Ita hic versus, opinor, supplendus & in duos dividendus,

ἰω, ἰω, μοι, μοι penthemimeris trochaica
Τοδὲ κατὰρχεται eadem.

752. 753. Ita potius hi versus constituendi,
Θάνατος οὐ πρὸς σοι. penthemimeris trochaica
Βοᾷ, βοᾷ, στεναζὼν hepthemimeris iambica
Φερίμων γ' ἀναξ' ὀνόου *Euripideus*.

755. Καὶ γὰρ διώλλυσ'] Ἀπο κοινοῦ repetendum τὴν Καδμῶν γαίαν.

763. Χοροί, χοροί, καὶ θαλαῖα μελῶσι Θῆται] Syntaxeos ratio, ut opinor, postulat ut rescribatur Θῆταις, casu dativo, ut a verbo μελῶσι pendeat.

768. Ut metrum antithetico respondeat legendum videtur βεβακεν δ' ἀναξ'.

772. 773. Θῆται, θῆται τῶν ἀδικῶν μελῶσι, καὶ τῶν ὀσίων ἐπαίειν] Verbum μελεῖ, & numero plurali μελῶσι, semper nominativo rei, aut diserte addito aut subaudito, nunquam vero nominativo personæ, subjungitur. Omnino igitur revocanda est *Aldinae* editionis scriptura μελῶσι. Vide quæ notavimus ad *Heraclid.* v. 713. ἐπαίειν autem est intelligere, cognoscere. Ita proinde hæc verti debent;

bent; *Dii, dii & de flagitiosis cognoscent, & de piis.* Quod ad metrum porro attinet, eodem res redit utrovis modo legas. Cum enim versus sit choriambicus trimeter hypercatalectus, ex dijambo, choriambo, dijambo, & syllaba, prima dijambi sedes æque spondæum ac iambum admittit.

V. 776. Δυνασιν ἀδικον] Imperfectum est metrum quod dochmaicum esse debet, adeoque strophico minime respondet. Restitui autem potest, magno etiam cum sententiæ emolumento, rescribendo,

Δυνασιν ἀντιδικον,

Potentiam retributricem.

777 — 780. — χερων γαρ ἔτλα

Τοπάλιν εἰσέρχαν

Νόμον παρέμεινος, εὐνομα χάριν δίδεις

Ἐδραυσεν ὀλβου κελαινον ἄρμα] Et sententia, & versus tertii, utpote senarii iambici, metrum, suadent legendum cum *Cantero* & *Scaligero* εὐνομα, non εἰνομα; & utrique, & sententiæ, & metro, non minus repugnat conjectura *Barneſii* reponentis γαρ δέμεινος, pro παρέμεινος. Ita autem locum hunc, cuius sententiam hactenus parum affecuti videntur Interpretes, verti debere existimo; *Ad tempus enim sustinuit* (Lycus scilicet) *id quod iterum vel postea futurum erat*, retributionem nimirum, contemplari (id est, circa principia tyrannidis, & ad tempus, moderatius se gessit, quippe fortunæ mutationem veritus) *legem cum contempsisset, & iniquitati animi omnia gratificatus esset, nigrum fregit felicitatis currum.* Το παλιν hic idem significat quod in v. 744. παλιν ἔμολες, retributionem scilicet, aut rerum humanarum vices. Quid sibi autem vult κελαινον ἄρμα ὀλβου, niger opum currus? Explicationes *Barneſii* nimis sane frigida & alienæ videntur. Quidni potius legamus ὀλβου κλεινον vel κλεινον ἄρμα, *inchtum opum currum?* Vide *Hesych.* & *Pindar.* *Pyth.* iv. 498. v. 25. ix. 28.

784. Versus est glyconius πολυσηματιστος ex dispondæo & choriambo. Syllaba enim secunda του χαλαριεδρος producitur vi literæ vere ecclaticæ, quæ apud Atticos vim habet in compositione duplicis consonantis. Vide *Darwes.* *Miscell. Critic.* p. 159.

785. Ut metrum antithetico respondeat ita hunc versum suppleri debere existimo,

Συν τ' Ἀσωπιδὲς γέ κοραι.

787. Pherecrateus est ex antispaſto & χατακλειδι iambica. Antispaſto in antistropha opponitur ditrochæus.

788. Glyconius est πολυσηματιστος ex palimbacchio & choriambo. Vide not. ad *Helen.* v. 1318.

V. 789. Καλλινικον ἀγωνα non regi puto a verbo βασι, sed a nomine συναίδει, quod per figuram non abſimilem ei quam ῥήμα πρὸς το σημαίνον vocant, vim hic habet participii συναειδυντες.

792. Versus est glyconius πολυσηματιστος, ex epitrito secundo, cui in antistropha respondet epitritus quartus, & choriambo. Non enim pes pedi, sed glyconius glyconio, opponitur.

793. Concinnius erit metrum si copulam τε sententiæ minime necessariam ejicias.

799 — 802. Ut metra hæc strophicis respondeant ita constitui debent,

Εἶνα θνατογένοις τε, καὶ

Διός, ὅς κ' ἔδεν ἐς εὐνας

Νυμφὰς τῆς Πελοπίδης, καὶ

Πισὸν μοι το παλαιὸν κῆρ.

Horum versuum primus glyconius est, secundus pherecrateus, tertius glyconius πολυσηματιστος ex dispondæo & epitrito secundo cui opponitur choriambus, quartus idem ex epitrito quarto & secundo pentasyllabo, & huic etiam opponitur choriambus.

804. Lege præcedentium editionum fidem secutus,

Οὐκ ἐπ' ἐλπίδι φανθῇ,

nisi quod malim ἐλπίδι' ἐφανθῇ.

811. Α γυν εἰσέρχαν φανει] Ut hic versus strophico respondeat ita emendandum existimo,

Α γυν εἰσέρχαν φανει Euripideus;

φανει autem, non φανει, legi postulat sententia. Notandum etiam quod a ponitur Dorice pro ἰ, & cum δισσηνεια omnino jungi debet.

845. Οὐκ ἀραδῆναι φίλοις. Ut amicis meis non succenseam. Hac scilicet de causa neque Herculem libenter infestabat, quia, ut ipsa infra, ille deorum apud homines honores & cultum redintegraverat.

853. Τιμας, πτίνουσας ἀνοσιῶν ἀνδρῶν ὑπο] Hanc ex præcedentibus explicanda sunt. ideoque per ἀνοσιῶν ἀνδρῶν non intelliguntur Gigantes, quod *Barneſio* visum est; hi enim neque in hominum numero censebantur, neque deorum honores tantum depri- mere satis habebant, sed & bello aperto eos aggressi de summa imperii contendebant. Proculdubio igitur designantur viri illi impii & facinorosi qui terram & maria latrociniis & cædibus infesta reddiderant, quibusque sublati diis & eorum legibus honores restituti dici poterant.

855. 856. Μὴ σὺ νοθεύτῃ τα θ' Ἡρᾶς καλὰ μνηστῆματα

Εἰς το λῆστον ἐμβέβαζον ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ κακοῦ] Codicum & veterum editionum scriptura est καλὰ μνηστῆματα, nam το καλὰ *Canteri* conjecturæ debetur. At vocem hanc prima producta apud Poetas

tas hosce Atticos mihi occurriffe non memini. Potius igitur *καμα* reponendum cenfeo, cum particula copulativa *τε* præcedens alteram similem sequi plane postulat. Tollenda autem distinctio post *νουθετει*, & distinguendum post *μηχανηματα*. Verte, *Ne mihi consilium tuum obrudas circa machinationes quæ & Junonis sunt & meæ, vestigia tua versus id quod optimum est flestens, cum versus malum debeas.* Μηχανηματα pendet a præpositione *αμφι* vel *εις* subintellecta.

V. 860. Ταρος, επιροειδην δ' ομαρτειν ως κυνηγετη κυνα] Significationem του επιροειδην ομαρτειν recte in notis declaravit *Barneſius*, scilicet, *ad sibilum sequi*. Vox canem appellantis etiam hodie & apud nos est *Pst*, *pst*, derivata, ut opinor, a Græco ψυσα, vel σίτα. Vide *Cyclop*. v. 49. & *ibid. Barneſium*.

861. Ουτε ποντος ούτω κυμασι γενων λαβρος] Constructio postulare videtur ut scribatur *λαβρος*. *Non pontus fluctibus ingemiscens adeo est impetuosus.*

867. Βαλκιδων απο. A *carceribus*; metaphorice, quasi jam dehinc infaniæ quasi stadium decursurus erat *Hercules*.

869. 870. — τωρος ως ες εμβολην
Δεινος' μυκαται δε] Tollenda est distinctio post *Δεινος*, & legendum *Δεινα μυκαται δε*, aliter de metro actum est; quod cum diserte monuisset *Cantarus*, miror a *Barneſio* prorsus neglectum & silentio transmissum. Verte autem, *Et sicut taurus impetum facit terribiliter mugit.*

878. 879. — μαριασι λυσας
Χορυδινη' ενανλοις] *Ενανλοις*, *intus perstreptentibus*. Videntur autem Veteres existimasse musicæ maxime viribus homines ad infaniam adigi; quamobrem *Hercules* hic *χορυδις* dicitur, & supra v. 871. *Furia* minatur se eum *χορυδισην και καταλυσην φοβω*.

881. Hic versus in duos dividi debet,
Αρμασι δ' ενδιδωσι κεντρον, trochaicus dimeter

883. Hic versus in duos dividi debet,
Οφιν ιαχημασι pherecrateus

Λυσαι μαρμαρωπις ithyphallicus.

886. Hic versus melius in duos ita dividitur,
Ιω μοι μελτος' ιω Ζευ, glyconius

το συν γένος αγρον αυτικα idem.

888. 889. Extra versum ponenda sunt illa, *ιω σεζαι*, & *ιω δεμοι*.

891. Hic versus in duos dividatur,

Προς αιματ' ουχ penthemimeris iambica

Τας Διονυσιαδος eadem dactylica.

896. Hic versus in duos dividatur,

Κυνηγετη τε penthemimeris iambica

Τεκνων διωγων eadem.

V. 897. Δομοισι] *Malim δομοις*, ut versus sit penthemimeris dactylica.

908. Ως επ' Εγκλειαδω ποτε Παλλας] Versus epichoriam-bicus est dimeter hypercatalectus ex epitrito secundo pentasyllabo choriambos & syllaba.

910. 911. Ita potius hi versus constituentur,
Αγ. Ω λευκα' ημεσ' σωματα iambicus dimeter
Χο. Αναχαιδης με πινω βοαν, Euripideus
Αγ. Αλασα ταν δομοισι' hepthemimeris iambica

Μαντιν ουχ' ετερον αξιομαι periodus.

931. Ο δ' ουκ' ε' αυτος ην] Repone ουκ' ε' α' υτος præeunte *Valckenar*. ad *Phaniff*. 927.

946. Σεπειρω σδηρω συντειλαινωσεν πολιν] Vulgata longe melior, meâ sententiâ, est scriptura veteris codicis ab *H. Stephano* laudati, *συντειλαινωσεν*. Constructio scilicet est *χρειων λαζυδαι μοχλοις &c.* ως συντειλαινωσεν.

957. Διελθων δ' εις βερχων χρονον μινης] *Sed post breve tempus commorationis peractum.*

961. 962. — ουδενος

Ακωνι υπειπων] Sententia est, *Auscultationem edicens* (quasi scilicet aderat Spectatorum coetus, sed revera) *nemini*.

965. Τις ο τροπος ξενωσις ποσδ'] *Cujusmodi est hæc peregrinatio?*

977. Ο δ' εξελισσων παιδα κινος κυκλω] Verte, *Illi vero evolvens puerum columnæ circulo*; id est, Ita, presse puerum insecutus interiore gyro, ut amplius columnam circumcurrere non poterat. Hac scilicet ratione effectum est ut *Hercules* puero esset *ποδος εναντιον σταδεις*, quod sequente versu addit Poeta.

993. Ζυλον, clavam. *Brodaus*.

1009 — 1012. Συν τω γεροντι δεσποσιν σερειων βερχω.
Ημεις δ' ελευθεροντες εκ δρασμων ποδα,
Αντηλομεν προς κινον, ως ληξας υπνου,
Μηδεν προσετρασματο τοις δεδραμενοις] *Σειρειων Barneſius* exponit *σειρας παιδων*, οια διδεις *βερχω*, & addit vocem esse *Euripideam*. Sapienter sane. Non enim credo verbum hoc facile repertum fore apud alium scriptorem Græcum, nec alibi apud *Euripidem*. Sed concedamus tale verbum, & ejusdem quam ei dat *Barneſius* significationis, Græce reperiri. Quid quæso istis verbis facies, *συν τω γεροντι*? An senex *Amphitryon* cum *Hercule* una vincula etiam passus est? Aut valde fallor, aut priores duo versus inter se mutuo sedem mutaverunt. & pro *σερειων* legi debet *σειραιων*, ut locus ad hunc modum constituitur,

Ημεις δ' ελευθεροντες εκ δρασμων ποδα,

Συν τῷ γέροντι δεσμία σπειραίων βροχῶν
 Ἀνηπτόμεν παρὲς κίων,

βροχῶς σπειραῖος est σπειραῖος ἵμας, *lorum jugale*. Vide *Pol-
 lucem* lib. 1. §. 148. Verte, *Nos vero a fuga libe-
 rantes pedem, cum sene vincula ex loris jugalibus co-
 lumnæ alligamus.*

V. 1016. Chori persona huic systemati præfigenda
 est, quod in editionibus veteribus factum.

1019 Τὰ δ' ὑπερβαλε] Τὰ δ' casu accusativo ponitur, &
 Danaidarum facinus designat, quod ab Itys cæ-
 de facti atrocitate superatum testatur Poeta.

1022. Φοβὸν ἔχω λέξαι θυόμενον Μουσῶν] Pro θυόμενον repo-
 nendum puto θυόμενον, a *Musis celebratam*; nam
 vulgatæ lectionis explicatio *Barnefiana* & violenta
 est & frigida. Verte autem, *Cædem istam dicere
 volo a Musis celebratam.*

1023. Ω παῖ Διός] Cum vetus scriptura sit ω δούς, *H.*
Stephano omnino assentior legenti, ω παῖ. Hæc e-
 nim alloquendi formula & Choro apud omnes
 Poetas hocce Tragicos familiaris est, & senibus
 præsertim convenit.

1026. Θνητῶν. *Mortuorum*, non, ut habetur in ver-
 sione, *mortalium*.

1049. 1050. Τὸν εὐ δίδωντα,

Ἰπνώδεια τ', εὐνὰς εἵρετε] Veteres codices
H. Stephani habebant *εὐδιδωντα*, *meridiantem*, quam
 cum illo veriore esse lectionem existimo; nam
 post vulgatum εὐ δίδωντα non redundanter tantum
 sed & frigide prorsus subjungitur Ἰπνώδεια τ'. Ita
 autem hos versus constituendos censeo,

Τὸν εὐδιδωντ', Ἰπνώδεια τ', *periodus*

Εὐνὰς εἵρετε. *iambicus dimeter brachycata-
 lectus.*

1051. Hic versus in duos dividatur,

Χο. Οἱ μοί, φόβος ὅσος ὁδε; *iambicus dimeter
 brachycatalectus*

Αμ. Α, α, διαμολείτε. *idem.*

1052. Κεχρμένος ἐπαντελλεῖ] Verte cum *Brodæo*, *Turba-
 tus expurgiscitur.*

1054. 1055. Ita hi versus constituendi,

αἴετ', ω γέροντες, *ithyphallicus*

Μη δεσµ' ἀντρεχόμενος *profodiacus.*

1057. Ἀπο δὲ πατέρα] Quamnam hîc habere possit
 aut constructionem præpositio ἀπο, & unde pen-
 deat accusativus πατέρα, prorsus non video. Re-
 ponendum existimo, Ἀπολὴ πατέρα.

1063. 1064. Ita hi versus constituendi,

Εὐνὰς δὲ τέκνα, *penthemimeris trochaica aut
 iambica*

Τὸ ξηρεὶ ψαλμῷ τοξέουσας. *tetrameter spondaicus*

Χο. Στενάζει νῦν. *basis iambica.*

V. 1067. Hic versus in duos dividatur,

Αἰ, αἰ, ω παρὲς πενthemimeris trochaica

Αμφ. Σίγα, σίγα, *παλιντεροπος periodus.*

1079. Εμείλλες hîc secundam corripit. Vide not. ad
Bacch. v. 606. Versus enim asynartetus est ex
 penthemimeri trochaica & dochmaico.

1086. Ἀναβανχεύσει primam hîc producit. Vide *Clark.*
 ad *Homer. Iliad.* A. v. 398. Versus scilicet asy-
 nartetus est ex duabus penthemimeribus tro-
 chaicis.

1087. 1088. Hæc non *Amphitryoni*, prout *Scaligero*
 placet, hic enim *Herculem* expurgifactum exti-
 mescens aliquantisper se abdiderat, sed potius
 Choro tribuenda censeo. Nequaquam certe *Her-
 culi* jam primum experrecto, & adhuc suorum
 malorum prorsus ignaro, conveniunt.

1116. Ut expleatur metrum legendum est Μεγας γ',
 aliter pyrrhichium in prima sede habebis.

1119. Εἰ μὴ καὶ δ' ἄδου Βακχὸς ἐκφρατταμένον] Legendum
 omnino cum *Cantero*, Εἰ μὴ καὶ δ' ἄδου Βακχὸς, *Si non
 amplius ab infernis lymphatus sis.*

1126. Ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μάδεν οὐ βουλομαι] Ἀρκεῖ proprie
 significat, prout nunc construitur, *Sufficit mihi tua
 voluntas*; ut vero idem significare possit ac ἀρκείδω,
sufficiat tibi mea voluntas, quod *Barnefius* excogita-
 vit, vix mihi persuaderi patiar. Potius ita locum
 refingendum existimo,

Ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μάδεν ἂ βουλομαι; vel, ὁ βουλομαι;
*Anne enim mihi sufficit silentium tuum ut sciam quæ re-
 scire cupio?*

1136. Lege φησ.

1142. Η γὰρ συννέαζ' οἶκον, ἢ βακχεύσ' ἐμὸν] Malim ἢ βακ-
 χεύσ', id est, ἢ ἐβανχεύσα.

1159. Φε' ἂν πεπλοισι κρητὶ περιβαλὼ σκοτος] Malim φε' ἐν
 πεπλοισι, nam particula ἂν nullum hîc locum, meâ
 sententiâ, habere potest.

1178. Hic versus in duos dividatur,

Ω τὸν ἐλαιοφο- *penthemimeris trochaica*

εὐν ὀχθὸν ἔχων *eadem iambica.*

1180. Hic versus in duos dividatur,

Ἐπαθόμεν παῖδα *penthemimeris trochaica*

Μελία παρὲς θεῶν *eadem.*

1185. 1186. 1187. Ita hi versus constituentur,

Θη. Εὐφρημα φωνεῖ *penthemimeris iambica*

Αμ. Βουλομένοισιν ἐπαγγελλῇ *hepthemimeris dac-
 tylica*

Θη. Ω δεινὰ λέξας *penthemimeris iambica*

Αμ. Οἰχομεδ' οἰχομεδα πᾶνοι *hepthemimeris dac-
 tylica*

Θη. Τι φησ; π δραπετας; *penthemimeris iambica*

Αμ. Μαινομένῳ πτωλῶ *eadem dactylica.*

V. 1189.

V. 1189. *Ἡρᾱς ἰδ' ὄρων πρὸς χολομένης, γέρων*] Cum *αἰών* primam natura brevem habeat, ut constat metrum, necessario legendum est *ἰδ' ὄρων*. Sed & aliud vulnus, idque gravius, specie medicinæ, huic loco fuisse inflictum deprehendo. Codicum enim & veterum editionum lectio est *δολοῦ νεκροῖς*, quæ cum aperte mendosa sit, *Scaliger.* ex conjectura reposuit *χολομένης*, quæ conjectura adeo *Barneſio* placuit, ut certissimam existimans in contextum admittere non dubitaverit. Mihi contra videtur, & certissimum, hanc a scopo aberrare, & vero non abſimile Poetam ita scripsisse,

Ἡρᾱς ἰδ' ὄρων πρὸς δ' ἰδ' ἐν νεκροῖς, γέρων;

Quis vero hic est, o Senex, qui inter mortuos jacet? Lectionem nostram plane ſtabilit Amphitryonis responſum,

Ἐμὸς, ἔμὸς ἰδὲ γόνος,

Meus, meus est hic filius. Lectio *Scaligerana* nimis etiam a vestigiis veteris scripturæ recedit.

1191. Cum *Cantero* legendum puto *ὅς πολυπόνος*, aliter certe vix constat constructionis ratio.

1205. *Βαρὺς αὐτῷ παλὸν δακρυοῖς συναμμιλλᾶται*] Locus plusquam satis obscurus, adeo ut de ejus sensu pene divinandum sit. Donec meliora afferantur ita vertere potes; *Senectutis meæ gravitas quæ lacrimas averſatur nunc tamen cum iis simul hoc a te contendit.*

1211. Ut vitetur in sede secunda anapæstus, pro *καταχε* omnino legendum *καταχε*.

1212. *Βεσμον ἐπὶ φονίον ἀνοστον ἰξάγῃ*] Ut integra sit constructio, & constare possit sententia, necessaria plane est particula negativa *μη* post *ὅπως*, quam propterea addi voluit *Scaliger.* ad finem versus præcedentis, ubi metrum prorsus subvertit. Ego hunc potius versum ita reformari velim,

Βεσμον ἐπὶ φονίον ἀνοστον μη σ' ἰξάγῃ senarius iambicus.

1221. Malim *ἡνυχῶς*.

1238. *Κλαίω χραίνῃ σὺν ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς*] Distinguendum, sed minus plene, puto post *κλαίω*, ut ita hæc vertantur; *Te lamentor ex gratia tua in aliis meis calamitatibus*; id est, Gratia erga me tua in aliis calamitatibus (quando scilicet apud inferos detinebar) copiam mihi fecit te nunc vicissim lamentandi.

1240. *Ἀπὴν κατὰ δὲν οὐρανοῦ δύσσεξι*] Optime hæc reddidit vulgaris Interpres; hoc enim voluit Poeta, Herculis infortunia adeo esse ingentia ut a terra ad cælum usque pertingere dici possent. *Canterus*, *Æm. Portus*, & *Barneſius* veram sententiam non sunt assecuti.

V. 1245. Hic versus laudatur a Longino cap. xxxix.

1247. *Ὄδῃν περὶ ἡλδον*] *Unde reſerſus sum.* Nuperum enim ad inferos iter respicit.

1251. *Οὐκοῦν ποσά τα γ', εἰ μετ' ὧ μοχθητέον*] Sententia hujus versus paullo obscurior est, ita tamen reddi posse puto; *Non sane igitur tam multa pertulisset, si mala ultra certum terminum, aut supra modum, ferre non oporteat.*

1256. Anapæstus secundam occupat sedem.

1273. Ad *Κένταυροπληθῆ* πολέμον repetendum est ἀπο κοινοῦ adjectivum ποιοῦν.

1275. *Τόδ' εὖν φονεύσας; μωλεῖν τ' ἀλλῶν πόνων*] Tollenda est interrogationis nota post *φονεύσας* & minus plene ibi distinguendum. Participium enim istud cum verbis sequentibus, *διηλδον, ἀφικομην*, per copulativas *τε* & *καί* junctis, connecti debet.

1297. 1298.

— καὶ τὸν ἀρματῆλατην

Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμυκισμέναι] *Ἀρματῆλατης* proprie est *Auriga*; durum autem forſan videri potest, rotam, cui allegatus *Ixion* circumrotari putabatur, nomine *Currus* insigniri. Sed animadvertendum est verbum *ἀρματῆλατειν* non *aurigari* tantum significare, sed etiam *curru vehi*, adeo ut *ἀρματῆλατης* etiam *curru veſtum* denotare possit. Ad hæc, si per synecdochen totius pro parte *currum* etiam pro *rota* poni statuamus, minus mirum fortassis videbitur epitheton hoc *Ixioni* in *rota* perpetuo agitato a Poeta tribui.

1302. *Βίον τ' ἀχρεῖον, ἀνοστον κακῆτιμναι*] Istud *τε* constructionem turbat; potius legi velim *βίον γ'.*

1304. *Κεθουστ' Ὀλυμπεύ Ζηνὸς ἀρβυλῇ πεδον*] Male se habet metrum bacchio pro spondæo tertiam sedem insidente. *Barneſius* ad synizefin duarum postremarum syllabarum vocis *Ὀλυμπεύ* confugit; at licentiam talem exemplis confirmari vellem, quæ prorsus nulla adfert. Nam versum Virgilianum quod attinet, in nullo quod vidi exemplari ita ut ille dedit legitur; & si quam maxime legeretur, nihil tamen ad hoc de quo agitur ſtabiliendum conferret. Idem etiam *Δίος* pro *Ζηνὸς* reponi posse censeret, sed & ita anapæstum in sedem quartam ultro inferremus. Mihi autem hæc attentius expendenti vox *Ζηνὸς* non otiosa tantum hoc in loco visa est, sed ad sententiam etiam incommoda & importuna. Hanc igitur Librarii aliud agentis oscitantia, a versu proxime præcedente huc descendisse & locum veræ germanæque scripturæ occupasse mihi persuasum est. Qualis autem fuerit germana hæc scriptura non adeo facile absque meliorum codicum ope est statuere, at epitheton quod-

quoddam fuisse credo vocis *πεδον* v. g. *σεμνον*, *ἱερον*, *μακρον* aut ejusmodi quicquid maxime arridebit. Proinde versus ita reformari potest,

Κερυοις Ολυμπου σεμνον αβυλῃ πεδον.

V. 1313. *Παρανεσταμι' αν' μαλλον η παρην κακως*] Cum *Scaliger* sentio, quædam excidisse quæ præcesserant & sententiam explebant; nam prout hæc nunc leguntur, hiulca certe & salebrofa, si non imperfecta, videtur oratio.

1342. *Δεσμο τ' εξαπην χειριν.*] Tollenda est distinctio post *χειριν*, ut hæc cum sequentibus connectantur.

1345. *Δεῖται γαρ ὁ θεος, εἴπερ εἰς' οὐτως θεος, οὐδενος*] *Spanhemius* Observat. in *Callimachum* p. 26. reponendum censet *οὐτων θεος*, *rerum deus*; at lectionem hanc vulgata neque elegantiore, neque ad loquentis scopum magis accommodatam esse arbitror, neque similem loquendi formulam apud veteres Poetas facile, opinor, reperies.

1349. 1350. Auctius hæc leguntur apud *Stobæum* tit. CVIII. edit. *Grot.*

Τας συμφορας γαρ ὅστις οὐκ ἐπισταται

Θνητος πεφυκας, ὃν τροπον χρεων φερειν

Οὐδ' ανδρος αν' δυναδ' ὑποσταναι βελος.

1369. *Α' γω παρεσκευαζον εκ μύχθων βια*] Melius fortasse leges *εκμοχθῶν*.

V. 1375. *Ως αδλως πεπραγμα, κριποζυγνυμαι*] Male se habet metrum, spondæo quartam sedem insidente. Legendum omnino juxta *Aldinam* *πεπραγα*. Ita *Aristoph. Plut.* v. 629.

ὅς μακρως πεπραγατε —

& v. 633.

Ο δεσποτης πεπραγεν ευτυχιστα.

1403. *Απερς δε δυνυχης*] Lege *ὦ' τερς*, i. e. ὁ ἕτερος.

1410. *Οὕτως πυων σων ουκετ' μημην εχεις*] *Πονοι* hoc loco non *mala presentia* designant, sed inclytos illos Herculis labores. Hæc enim a *Theseo* dicuntur mollitiem animi Herculi leniter exprobrante, quod ex sequentibus manifestum.

1413 *Λω σοι ταπεινος' αλλα παρδειναι δοκω*] Ex his ut nunc leguntur sententiam commodam elicere frustra conabere. Forfan ita refingi debent,

Λω σοι' ταπεινος αλλα παρδ' ειναι δοκω.

Vivo equidem tibi, id est, quoniam tu ita vis, at *humilis* prorsus & *abjectus* hinc progredi mihi videor.

1415. *Συ ποιος ης αν, νερδιν εν κακοισιν ων*] Verte, *Tu qualisnam esses, si apud inferos adhuc in malis versarerere.*

1419. *Θαρδ', lege θαρδ'*, juxta editiones præcedentes.

1421. *Πεμ-φομαι, accersam.*

Pro χερα autem malim χει, manu caput capillis nu-
datum reddens.

V. 155. 156. — ὡς σε τον αἰλιον

Πατερ' ἐγὼ καταχλαυμαι] Longe luculen-
tior evadit constructio si legas Πατερ, vocandi
casu.

164. Ξίφει δ' ἀμφοιτομοις] Subaudi, aut potius ἀπο κοι-
νου repete, διζατο. Distinguendum autem post ἀμ-
φοιτομοις, non post σεφανοις.

165. — λυζαν

Αιγιδου λαβαν δεμενα] Verte, *Exitialem Ægisti in-
juriam approbans, vel ratam habens.*

169. Ut metrum antithetico respondere possit, le-
gendum videtur,

Εμολεν πε, εμολεν γαλακτοποτος ανηρ,

Versus asynartetus est ex duobus dochmaicis, u-
troque ex epitrito tertio vel quarto hexasyllabo
& syllaba constante. Γαλακτοποτος secundam cor-
ripit, eadem ratione qua ξυνοκτονος *Ipbig. in Taur.*
v. 776. Vide *Clark.* ad *Homer. Iliad. B. v.*
537.

172. Glyconius est πολυρρηματισος ex molosso & cho-
riambo. Vide not. ad *Helen.* v. 1318.

174. Lege μελλουσιν ut antistrophico respondeat me-
trum

175. 176. 177. Ουκ επ' αλγαϊας φιλαι,

Θυμων, ουδ' επ' χρυστοις

Ορμιοις εκπεποταμαι]

Legendum puto
αλγαϊας. Ita autem verte; *Nec splendidis ornamentis
O amicæ, nec aureis monilibus animo inbio.*

181. 182. Ut horum versuum metra antitheticis
respondeat, ita constitui debent,

Δακρυσι χενω, δακ- penthemimeris iambica

ρυων δε μοι μελει iambicus dimeter brachycata-
lectus

184. 185. Glyconii sunt πολυρρηματισοι ex epitrito quar-
to & dijambo; antithetici ex dispondæo & cho-
riambo constant.

187. Ut metrum antistrophico respondeat legi po-
test,

Κουρας ην τας βασιλειας. Anapæsticus dimeter ca-
talectus.

188. Exemplis a *Barneſio* allatis primæ του αμος pro-
ductæ addere potes *Homer. Iliad. z. 414. Odyss.*
Λ. 165. 480.

193. Metrum accuratius strophico respondebit si le-
gas τοισι οσις.

196. Ut metrum strophico respondeat legi forsan
potest,

Αλλ' ενωμισι θεοις γε σεβιζουσ' tetrameter dacty-
licus.

V. 199. 200. — ου παλαι-

ων πατερος σφαγιασμων] Hæc ita forsan

reddi possunt; *Nec audit olim oblata patris sacrifi-
cia, id est, Sacrificia a patre olim oblata.*

226. Ουκ αλλως ερεϊς. *Non frustra te mansisse dices.*

238. Ει ζης, όπου τε ζωτα συμφορας εχεις] Lege συμφορας,
casu genitivo; constructio enim est, Ει ζης ζωτα τε
 όπου συμφορας εχεις. Verte, *Num vivas, & vivens qui-
bus in calamitatibus versere.*

240. Λυπαις τε συντηκας, ωσε με γενειν] Malim Λυπαις
γε.

244. Τι δαι συ σφ καστηνητω δουεις; subaudi σε ειναι.

251. Spondæus quartam infidet sedem Editoribus
omnibus tacentibus; Forſan pro τηλουεος legi de-
bet γηππου.

252. Σκαφεις πε, η βουφορβος αζιος δεμων] Verte, *An fos-
for aliquis, vel bubulcus his dignus ædibus?*

275. Ηεου τοδ' αχερον γ' εντας ου γαρ νυν ακμη.] Interro-
gationis notam post ακμη ponendam cenſeo, & ita
hæc vertenda; *Hoccine rogabas? turpiter sane locu-
tus es (qui scilicet id, quasi dubium esset rogan-
dum existimaſti) nonne enim ipsissimus nunc adest
temporis articulus?*

280. Hæc cum Interprete interrogative posita exi-
stimo.

294. 295. 296. Lege juxta *Stobæum* edit. *Grot. Tit.*
III. p. 23. ubi hæc ex *Antiopa* perperam citata
inveniuntur,

Ενεσι δ' οικτος, αμαδιτα μεν ουδαμου,

Σοφοισι δ' ανδρων. και γαρ ουδ' αζημιον

Γνωμων ενειναι τοις σοφοις λιαν σφην.

Quæ ita vertit *Grotius*,

Non vilis animi motus est, miseresce,

Sed mentis altum providæ. Noxa imminet,

Cum sapere sese qui putant, sapiunt nimis.

311. 312. 313. Ανανομαι γυναικας, ουτα παρθεος.

Ανανομαι δε Κασος, ὃ πειν θεοις

Ελθειν, εμε μνησεον, ουσαν εγγενη]

In ve-
teribus exemplaribus plene distinguitur ad τηταμενη
in fine versus præcedentis, & particula δε post
prius ανανομαι inserta legitur, quæ utraque immu-
tavit *Barneſius*, qua de causa nescio. Porro pro ὃ
Scaliger. rectissime reposuit ὡ, ut Κασος numero
duali pro Κασορε, id est Διοσκουρε, accipiatur, &
cum pronomine isto relativo jungatur. Verbum
enim μνησεον non desponsare significat, sed nuptias
alicujus ambire. Idem etiam *Scaliger.* recte monet
legendum esse εμε εμνησεον. In versu denique secun-
do reponendum puto Ανανομαι τε, cum jam proxime
præcesserit particula δε. Ita igitur totum lo-
cum refingendum cenſeo,

U

Ανα-

Αναμνομαι δε γυναικας, ουσα παρδενος
Αναμνομαι τε Καστορ, ὃ πρην εἰς θεους
Ελθων, ἐμ' ἐμνησενον, ουσαν ἐγγενη.

Ita vero hæc verti debere existimo; *Præcluditur autem mihi mulierum consortium, cum virgo sim; nec ulla amplius spes de nuptiis Castorum, qui priusquam ad deos translati essent me ambibant sanguine iis junctam.*

V. 324. Χῶας contractim sive *μενοσυλλεως* legi, quod jubet *Barnesius*, non potest. Ut constet igitur metri ratio legendum puto,

Ου ποποτε χῶας, ουδε κλωνα μυσινης.

371. Λιμον τ' ἐν ἀνδρος πλουσιου φρονιματι] Haudquaquam audiendus est *Scaliger*. qui *λοιμον* pro *λιμον* hic interpolare contendit. Nam *λοιμος* pro *improbo homine*, & recentioris esse usus puto, & hujus loci sententiæ parum congruit. Minime enim novum aut insperatum accidit, hominem improbum in hominis opulenti indole deprehendi; at splendide a fortuna instructus qui mentis penuria laborat expectationem quodammodo hominum magis frustrari videtur.

379. Κεραττον εἰκη ταυτ' ἐν ἀφειμανα] Ex Diogene Laertio lib. 11. §. 33. discimus, Socratem, cum hæc fabula publice recitabatur, in theatro adfuisse, & hoc versu audito furrexissē, & e theatro fuisse egressum, dicentem, ridiculum esse, mancipium si non inveniatur, dignum inquisitione judicare, virtutem vero ita subtrahi permittere. In hodiernis quidem Laertii exemplaribus hic versus ex *Euripidis Auge* citatur; sed hanc ipsam fabulam designari manifestum, opinor, erit versus proxime præcedentes expendenti.

377. Αλλ' εἰς ὅπλ' ἐλθω;] Legendum opinor, Αλλ' εἰς ὅπλ' ἐλθων. Repetendum ἀπο κοιτου scilicet est *κρηναι*.

382. Εὐρεθῃ, malim ἡυρεθῃ.

394. 395. — ὥς ἐμοὶ πάνης

Εἰν περδυμος πλουσιου μαλλον ξινος] Verte, *Utinam enim mihi contingat pauper propenso animo potius quam dives hospes.*

407. Οὐκ ἐν τε μικροῖς, ἐν τε μὴ, στέρχουσ' ὅμως] Εἰν τε μὴ, subaudi *ὑπερχουσ*, & verte, *Nonne & victum tenuem, & deficientem etiam offendentes, in eo tamen acquiescent.*

410. Pro Ταρον restituat Ταυρον, quod in præcedentibus editionibus exstabat, metro etiam requirente. Præterea non video quamobrem *Pausanias* non potius ex *Euripide* emendaretur, quam *Euripides* e *Pausania*.

412. Πολεως ἐνέβλημενος] Lege *πολος*, ut constet metrum.

V. 413. Εἰς δομοῖς ἀφγυμενον] *Ad proprias ædes prius profectum*, ut inde scilicet dapes hospitibus, accipendis idoneas peteret.

426. Εἰ τοῖς τοιοῦτοις δ' ἦνικ' ἀν' ἡωρῃ πεσοῖ] Si lectionem *Stobæanam*, *ἡωρῃς πεσοῖ*, admittamus (cui tamen vulgatam longe præferendam duco) dicendum est, *ἡωρῃς* regi a τοιοῦτοις, quando in tales cogitationes incido. Quem illic autem locum τοῖς, quod in ista lectione subaudiri debere dicit *Barnesius*, habere possit, non sane video.

432. Hic versus in duos dividi debet,

Κλεινα νῆες, basis spondaica sive dimeter spondaicus

Αἰ ποτ' ἐμῶτε Τεγῖαν periodus catalectus.

Et in antistrophe,

Νηρηδες δ' εὐ-

βοιδας ἀκτας ἀπ' οὐρα.

433. Versus glyconius est *πολυσηματισος*, ex epitrito secundo, cui opponitur dispondæus, & choriambo. Nam *ακμωνων* in antistrophe primam corripit, ut *ακμη* supra v. 275. Vide *Clark*. ad *Homer. Iliad. B. v. 537*. *ερετμοῖς* etiam penultimam corripit, sed quia hoc notius est exemplis adferendis abstinco.

439. Ut constet metrum legendum est *Αχλην*. Vide not. ad *Iphig. in Aul. v. 124. 128*. Aut dicendum vocalem brevem sequente duplici λ corripere licere. Vide not. ad *Bacch. v. 606. Herc. Fur. v. 1079*. Versus scilicet glyconius est *πολυσηματισος* ex epitrito secundo pentasyllabo & choriambo.

444. Versus asynartetus est ex duobus dochmaicis, ideoque *ασιτας* penultimam corripere statuendum est. Vide *Clark*. ad *Homer. Iliad. B. v. 537*. & not. ad *Cycl. v. 52*. Ad finem autem hujus versus plenius distinguendum.

448. Κοραι ματτυουσ' epitritus est primus pentasyllabus.

453. Λιμεσιν Ναυπηλῖσις βεβωτες] *Barnesius* *λιμενας* *Ναυπηλῖος* interpretatur *Portus Euboicos*, ita dictos a *Nauplio* *Palamedis* patre *Euboeæ* rege. At mulieres *Argivas* ruri degentes in *Euboea* versatas, & illic cum homine ab *Ilio* reverso ibique appulso collocutas, minime est credibile. *Proculdubio* igitur hæc de *Nauplia* *Argivorum* navali intelligenda. ἡ *Ναυπηλία*, τὸ τῶν *Αργείων* ναυσταθμον. *Strabo* lib. VIII. p. 566. edit. *Almelov*.

459. Πίρσα λαμοτομον ὑπὲρ ἁλός] *Λαμοτομον* hic non ad *Perseum* sed ad *Gorgonem* referri debet, nec *jugalatorem* hoc in loco significat, sed eum cui jugulum est sectum. Lege igitur *λαμοτομου*, exigente etiam metri ratione. Versus enim antispathicus est dimeter

dimeter hypercatalectus ex epitrito quarto pentasyllabo, antispaſto itidem pentasyllabo & syllaba.

- V. 463. *Ἀγροῦρι κούρω, agresti filio.* Ideo, ut puto, *Agrestis* dictus Mercurius, quia in Arcadia natus & educatus, & ejus regionis præcipue patronus.

Κυλλήνης μέδοντα καὶ Ἀρχαδίας πολυμήλου.

Homer. Hymn. ad Mercur. v. 2.

466. *Ἰπποῖς αὖ πτερόσσως*] Solis equos *alatos* facit etiam Ovidius, quod monuit *Anonymus* in *Observat. Miscell.* in Auctor. tom. II. p. 98.

472. 473. *Πτεριπλευρῶ κυττει* designatur *Lorica*.

475. *Θορώσα* vox nihili est, legendum omnino *δορώσα* versus autem antispaſticus est *πολυζυγματικός* dimeter hypercatalectus ex dispondæo dijambo & syllaba.

479. *Δοειπόταν, Armis exercitorum.* Non enim idem denotant *δοειπόνος* & *δορυζένος*, quod affirmat *Barneſius*; nec *δορυζένος* significat *confederatum*, sed generaliter *hospitem*, proprie vero *hospitem ex inimico factum*.

481. *Τυνδαίς ἄ μελεια*] In antiquis exemplaribus legitur *αλεχία*, non *ἄ μελεια*; hoc scilicet, licet longe a vestigiis veteris scripturæ recedens, substituit *Barneſius*. Mihi verisimilius videtur Poetam scripsisse.

Τυνδαίς αλοχός.

485. *Ἐπ' ὄριον ὑπο δ' ἔραν*] Editiones præcedentes habent *Ἐπ', ἐπὶ ὄριον*, quæ lectio omnino revocanda.

486. *Ὀψαμ' αἶμα χυθὲν σιδάρω*] Legendum puto *Ὀψομείδ'*, nam *Ὀψαμ'* præcedente particula *αὖ* non recte hic statit.

489. *Ρυατῶ γέροντι τῷδε περὶ σὺναι ποδὶ*] Verte, *Rugoso huic seni ut pedibus ascendat*.

491. 492. *Ὀμῶς δὲ πῶς γὰρ τοῖς φίλοις ἐξελικτεῖν*

Διπλὴν ἀκανθάν, καὶ πολυρρόπον γόνυ] Non erat

loco movenda vulgaris scriptura *ἐξελικτεῖν*; quo sane sensu aliquis dici possit spinam dorsi *ἐξελκεῖν* me fateor ignorare. Verbi autem *ἐξελικτεῖν* potestas optime vero sensui vocum sequentium, *διπλὴν ἀκανθάν*, convenit, quarum significatio ignorata cum nimia circa metrum sollicitudine juncta, hanc, ut verisimile est, emendationem, quæ *Hartungum* auctorem agnoscit, peperit. De metro autem non est quare nos anxios habeat, *ἐξελικτεῖν* enim eadem ratione antepenultimam corripit qua *Ξυνοκτοῖος Iphig.* in *Taur.* v. 776. ubi vide notas, & *Clark.* ad *Homer. Iliad.* B. v. 537. Quod ad sententiam attinet, ita hæc verti debent; *Explicanda, vel evolvenda est spina dorsi (senio) incurva, & retro flexum genu;* id est, *erigenda, exferenda.* Lepidus sane est

Barneſius, qui ideo *duplicem spinam* vocari dicit, quia costæ utrinque e spina sunt exertæ. Sed nec ipsi integra bellæ hujus explicationis laus debetur, fideliter enim e *Stibline*, celato licet ejus nomine, exscripta est.

- V. 496. *Στεφανοῖς. Serta, Coronas*, quibus in more apud veteres erat, quando hospites excipiebant, ut hi convivantes capita redimirent. Ita Hercules hospitio ab Admeto acceptus *Alcest.* v. 759.

σεφεῖ δὲ κατὰ μύρσινος κλάδεις. —

Nimis autem providum se ostendit *Barneſius*, dum in puerperium *Electræ* coronas curatas vult, de quo adhuc ne somniaverat quisquam, & quod postea demum confictum erat, ut eo commento *Clytemnestra* ex urbe eliceretur, quæque etiam coronæ nulli usui futuræ erant si forte puellam peperisset.

498. *Ὄσμη κατῆρες*] Adjectivum *κατῆρες* a præpositione *κατὰ* derivatum puto, ut *ὄσμη κατῆρες* sit quod *κατὰ τὴν ὄσμην* est, *odori gratum*. Sic *Adraſtus* in *Supplic.* v. 110. vocatur *κατῆρες χλαμυδαῖος*, quia humi jacebat (ut patet ex v. 22. præcedente) caput vestibibus obvolutus. Sic *Iphigen.* in *Taur.* v. 1346. *ταρσῶ κατῆρει* est remorum ordine dependente, id est, *remis aquæ immixtis*; & eodem sensu *Hesychius* vocem hanc exponit per *κρέμαμενν*. Juxta eandem analogiam *αμφῆρες* derivatur a præpositione *αμφι*, unde *αμφῆρες σκηνῶν* in *Ione* v. 1128. *tentoria quæ spatium quoddam utrinque, id est, undique, includunt*. Sic ab adverbio *εὐ* derivatur *εὐκῆρες, habilis, qui facile manibus tractari ac versari potest*; autῆρες ab *αὐτῇ* *Troad.* v. 221. *διμῆς* a *δια*, *Phœniss.* v. 90. ubi *διμῆς ἔρατον* (sic enim scribi debere opinor, non *διμῆς*) est *contignatio ultima, id est ultima quæ transmittit aut transitum præbet sursum ascendentibus*.

- 498, 496,

— ἀλλ' ἐπεισέταλει

Ἡδὲ σκυφὸν πῶδ' ἀδενεσερῶ ποτῶ] Pro *τῷδ'* omnino legendum est *πῶδ'*. Verte; *sed jucundum est hujus vini scyphum interponere potui tenuiori*.

- 520, ad 545. Hæc, præter *Tragicæ* scænæ decorum, & negotium præsens, a Poeta hic inferuntur, ut agnitionem *Orestis* prout apud *Æschylum* in *Choephoris* tractatur, irrideat; quæ quidem agnitio ex tribus hisce signis pendebat, similitudine capillorum, similitudine pedum vestigiorum, & veste quadam ab *Electra* texta, quæ cum *Oreste* olim e cæde & *Ægisthi* manibus clam erepto ad *Strophium* missa fuerat. Vide *Æschyl. Choephor.* v. 223 — 230. In hac *Observatione* mihi præivit *P. Brumoy*.

525. 526. *Εἰ κρυπτόν εἰς γυνὴν τὴνδ' αὖ Αἰχιδίου φέρεω*

U 2

ΔΟΚΕΙΣ

- δοκεις ἀδελφον τον εμον ευδαρση μολειν] Verte, *Si fratrem meum animosum clam in hanc terram Ægistihi metu proficisci velle putas*. Particula enim αν infinitivo juncta significationem *volendi* addit.
- V. 538. Ουκ εστιν, ει παρην κασιγνητες μολων] Malim veterem retinere scripturam, ει και γην, & cum Scaligero pro μολων legere μολη.
546. Η πιδε σκοποις λαδων χθονος] Constructio est, η πιδε χθονος πιδ (repetendus απο κοινου) λαδων σκοποις.
553. 554. — του ποτ, Ηλεκτρα, τοδε. Παλαιον ανδρες λειψανον φιλων κυρει] Verte, *Ad quem amicorum tuorum, Electra, pertinent veteres hæ hominis reliquæ*; id est, Quisnam est hic e tuis antiquis amicis?
556. Lege φης, & similiter v. 575.
570. Γερατ ανελπισον] Lege γερατ ανελπισον.
601. Τι φιλων; *Amicorum aliquid*; Plures enim intelliguntur.
608. 609. Συ δ', εκ βαδρων γαρ πας ανηρταυ φιλοις Ουδ' ελλειοπισας ελπιδ', ιδι μοι κλυων] Ista, εκ βαδρων — ελπιδ', parenthesi includi debent. Ita igitur verte; *Tu vero (nam funditus periisti totus amicis nec spem ullam reliquam fecisti) hæc a me audiens accipe*.
615. Τειχεων μεν ελδων εντος, ουδ' αν ει θελοις] Pessime hic se dedit P. Brumoy, qui, cum recte ei præverat *Barnefius*, hæc tamen ita reddidit; *Intra muros penetrandum est, sed hoc voluisse non est satis*.
625. Νυμφους εορτην πορουν', ως εδδε μοι] Ut metro consulatur, pro πορουν', ως legendum omnino existimo πορουνων, futuri scilicet temporis participium. Præterquam enim quod verbum πορουνειν penultimam producat, Attici augmentum nunquam rejiciunt; nec legi potest πορυνει, quia diphthongus ista nunquam eliditur.
631. Δεμτες μεν εισιν, ούς εγ' ουκ ειδον ποτε] Omnino legendum est ούς εγω' ειδον ποτε, quos ego olim novetam. Si enim senex se eos nunquam vidisse dixisset, quomodo Orestes interrogare pergeret, an benevoli futuri essent, Ægistho a se superato; aut quomodo id ita fore Orestis confirmare poterat senex?
633. Λεξα γαρ ιδιον τουτο, σι δε συμφορον] Verte, *Præcipuum enim hoc dicam, tibi que utile*.
636. Οδον γαρ αυτην, ως τοικ' αρχους εχει] Pro γαρ legendum censeo παρ, id est, παρ, & ita vertendum; *Prope viam ipsam, ut videtur, agros habet*.
637. Οδεν αν ιδον σε διατι κοινανον χαλη] Vetus scriptura erat χαλει, quod *Barnefius* ex conjectura mutavit in χαλη; cum vero αν ex ejusdem conjectura præcedat, legi malim χαλω.
- V. 641. Αρχει παρτω δ' εν ποσει δομην επι] Lectio vulgata manifeste mendosa est, nec quidquam proficiemus reponendo cum *Scaligero* συν ποσει, aut cum *Cantero* ο ποσει; Si enim Clytemnestra adfutura erat marito in convivio, supervacaneum profusus fuisset Electræ commentum, quo eam extra urbem pelliceret. Festivus autem est *Barnefius*, qui ita locum intelligit ac vertit, quasi Clytemnestra, Mulier Argiva, & insuper regina non convivio tantum, sed computationi etiam adesse deberet. Forsan legi potest εν πολει, ut intelligatur, præter sacrificium in agris, epulum destinatum etiam fuisse in urbe celebrandum, quod & non obscure innuitur etiam supra v. 171 — 174.
- Αρχηλει δ', επι νυν τειταιαν
Καρυστουσιν θυσιαν
Αρχειω' πασαι δε παρ' Ηραν
Μιλλουσιν παρ' Δηνικα σειχην.
648. Και μιν εκεινα γ' η τυχη θησει καλω] Εκεινα γ', id est, quæ ad Ægisthum attinent.
656. Ηξει κλυουσα λοχει' εμου νοσηματος] Verte, *Veniet ubi audierit purgamenta mei morbi*, id est, Me puerperæ purgationibus affici.
657. Ποθεν; π' δ' αυτη σου μελειν δοκεις, τεκνον] Tolle distinctionem post ποθεν, & verte; *Unde vero ipsarum rerum aliquid curæ esse putas, filia?*
659. Ιως' παλιν τοι μυδον εις καμπην αρω] Verte, *For- san; iterum tibi sermonem ad metam duco*; id est, Hoc responso nondum mihi satisfecisti; iterum ergo sermo tuus ad metam quam proposui ductendus est. Καμπη scilicet meta est; in certamine autem vehiculari circa metam flectebantur currus. Vide infra v. 956.
661. Hic versus interrogative accipiendus est.
662. Ουκουν παπιδαι σμικρον εις αδου τοδε.] Et hic versus etiam interrogative dicitur, ita vertendus; *Hocce igitur parvum est, ut illa ad inferos deducatur?*
682. 683. Ηκουσας, ως δειν' εξ εμης μυτερε παδων, Χ' ωσει συρουσιν ανοποις μιασους] Paullo plenius distingue post Ηκουσας, & ita verte; *Audivisti; (nostras scilicet preces, o pater) quippe atrociam a matre mea passus; & omnes illi etiam (dii scilicet) audiverunt quotquot abominantur impios sicarios*. Hanc hujus loci esse sententiam confirmat etiam Electræ responsum,
- Παντ' οιδ', ακουει ταδε πατηρ —
694. 695. Γυμεις δε μοι γυναικες ευ πυρσευετε Κραυην αγωνος τουδε] Ita hunc locum paullo obscuriorem reddendum puto; *Vos vero, o mulieres, bene ac tempestive mibi edite, quasi facibus sub- latis, clamorem nuncium eventus hujus certaminis*.
Electra

Electra enim domum ingressa, & ensen manibus tenens, quoquo modo se res verteret, in sua ipsius potestate futura erat; mulieres autem foris in excubiis positæ erant, ut cognito eventu, clamore sublato, Electram tempestive certiorum facerent. Quia autem excubitores in specula positi, si quid novi viderant, id face accensa sublata indicare consueverant, quæ res *πυρρυν* dicitur; & quia mulieres, clamore sublato, idem quod illi facibus, significare debebant, ideo Poeta, metaphora a more illo sumpta, hoc verbum hîc usurpavit. *Barnesius* miris modis hîc se torquet, sed nihil proficit.

V. 696. *Περχειρον εγχορ χειρὶ βασανούσ' ἐμῇ*] Ex hoc loco manifestum est *εγχορ* apud Græcos interdum pro gladio usurpari, de qua re magna olim inter *Academiæ Gallicæ* Inscriptionum Socios orta est contentio. Vide historiam ejus *Academiæ* Tom. III. p. 178. Tom. IV. p. 305 — 329. Idem enim telum quod hîc *εγχορ* appellatur paullo supra v. 688. vocatur *ξίφος*.

703. Glyconius est *πολυχηματισ* ex ditrochæo, cui opponitur *dispondæus*, & *choriambo*.

704. Glyconius similiter est *πολυχηματισ* ex *bacchio*, cui opponitur *molossus*, & *choriambo*. Vide not. ad *Helen.* v. 1318.

705. Ut metri, quod periodicum est, constet ratio, legendum omnino *καλλιποκον, pulcro vellere*. Error talis est, ut facile Librario imperito & oscitanti obrepere potuisset concipiatur.

713. *Θυμὲλαι δ' ἐπὶ ναντο χρυσήλατοι*] Verte, *Aræ vero aureis laminibus obductæ adibantur*. *ἐπὶ ναντο* imperfectum est passivum verbi *πνιγμι*.

719. 720. *Ἐπὶ λογοὶ Θυέστου*, verti debere opinor, *Electionem declarantes Thyestæ*, ab *ἐπιλογομαι, eligo*. *Atreus* enim & *Thyestes* de regni successione post *Pelopis* mortem contententes ad pactum tandem descenderunt, ut is qui miraculum aliquod populo ostenderet, regno potiretur. *Atreus* autem, cum in gregibus agnum aureo vellere insignem haberet, *Thyestes* eum (fratris uxore *Aeropa* corrupta) nactus, & populo ostendens regnum obtinuit. Vide *Schol.* ad *Orest.* ad v. 810.

724. 725. Hi versus, ut strophicis respondeant, ita constituendi,

Δ' εἰς ἀγορεύς αὐτὶς antispasticus hemiholius

Ταν κερθεσταν εἶχεν χυσομαλλον asynartetus ex dimetro dactylico & penthemimeri iambica.

726. Versus est penthemimeris iambica; ut strophico igitur respondeat legendum est *κατὰ δῶμα*.

V. 728. Versus est periodus catalectus; ut metrum igitur antistrophico respondeat, pro *μεταβάλλει* lege *μετεβάλλ*.

730. *Λευκὸν τε περὶ σῶπιν αἰς.*] Minus plene distinguendum post *αἰς*; nam accusativi *φεγγος* & *περὶ σῶπιν* reguntur a verbo sequenti *ελαυνει*.

734. Versus antispasticus est *πολυχηματισ* dimeter hypercatalectus, ex *molosso choriamb* & syllaba. Vide not. ad *Helen.* v. 1318.

735. Accuratus antithetico respondebit metrum, si pro *φθίνουσ'* legas *φθίνουσιν*. Distingue autem cum Interprete post *δρῶσιν*.

739. *Στρεψαί δερμαν αἰλίου*] Omnino cum *Cantero* & *Scaliger* legendum puto *αἰλίου*, cui voci jungatur adjectivum quod proxime sequitur *χρυσῶπον*.

740. *Ἀλλὰ ζῶντα* primam hîc corripit; versus enim ionicus est a majore ex ionicis ditrochæo. Vide not. ad v. 439.

745. *Ὦν οὐ μιν ἀδείστα ποσὶν κτενεῖε*] Hoc in versu, prout nunc legitur, & metrum laborat & constructio. Forsan rescribi potest,

Ὦν οὐ μιν ἀδείστα ποσὶν ἐκτενεῖ.

Ita versus erit antispasticus *πολυχηματισ* dimeter hypercatalectus, ex *dispondæo*, qui in strophâ pentasyllabus, epitrito secundo & syllaba.

746. *Κλειῶν συγγενετὶρ' ἀδελφῶν*] Fallitur *Barnesius* putans *συγγενετὶρ* idem significare posse quod *συγγενὴς* vel *συγγονος*; exemplum certe istius significationis, quippe quæ analogiæ repugnat, adducere debuerat. Hîc idem valet ac *συν ποσὶ γενετὶρ*.

747. *Ἡ δὲ κω κενν*] *Ἡ δὲ κω* vox *Euripidi* fere propria est juxta *Barnesium*, qui addidisse etiam debuit, apud illum non nisi hoc tantum in loco legi. Corruptam igitur puto, & *δὲ κω* legendum. *Δὲ κω*, *δὲ κω*, *Hesych.*

757. *Σφαγὴν αὐτὶς τινδὲ μοι π' μελλομένη*] Verte; *Hanc mihi cædem peragendam esse clamore tuo mones; quid moramur?* De sua enim ipsius cæde loquitur *Electra*. Vide supra v. 695 — 698.

763. *Φονεά* ultimam certissime producit, ut paullo supra v. 760. *βασίλειά*. Vide not. ad *Hippolyt.* v. 1153. Hinc *spondæum* quartam insidentem sedem habemus. Legendum, igitur puto,

Ἀγαμέμνωνος φονεά δὲ κείμενον παδρ,

aut forsân leviori adhuc opera hæc restitui possunt, legendo scilicet *φονεά*. Vide not. ad *Hecub.* v. 881. sed in Poeta Attico minus placet accusativus Ionicus.

769. Lege *φης*.

V. 770.

V. 770. ταῦδ', ἀ γουν —] Pro ταῦδ', cum *Æm. Porto* legendum puto ταῦδ' —

785. Θοινὴν περιεῖλαι] Pulcherrima ex conjectura *Dawesius* reposuit θοινὴ γγινεῖσθαι. Illum vide *Miscell. Crit.* P. 345.

787. 815. 835. Ex mira, ut videtur Græcæ linguæ ignorantia, cujus haud pauca indubia in ejus opere alioqui eximio exstant indicia, totam hanc narrationem corrumpit prorsus & confudit *P. Brunoy*. Secundum eum enim, Orestem & Socios ut ad simile epulum postridie revertantur rogat *Ægisthus*; eundem etiam, quia Theffali Extispicii periti audiebant, ut exta victimæ inspiceret precatur; Orestes demum, post bovem ab *Ægistho* mactatum, taurum etiam mactat; quæ omnia & a verbis & a mente Poetæ sunt alienissima.

792. κερνέων] *Aquarum lustralium*.

828. 829. — πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χάλυς πύλας

Καλὰς φανὸν τῷ σκοποῦντι παρσέβουλας] Constructio est, Πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χάλυς φανὸν καλὰς παρσέβουλας πύλας εἶναι τῷ σκοποῦντι.

837. Απορρεῖω χέλυν] χελὺς *pectus* significat, quod probat ex *Nicandri Scholiaste H. Stephanus* in Theauro suo, verbo χελυασμαι. Pectus autem ideo abscessisse videtur Orestes, ut *Ægisthus* commodè & sine impedimento cor & pulmones explorare posset, cui huic ipsi rei intento mox lethale vulnus infligit.

856. Ut vitetur anapæstus in secunda sede legendum est Καρὰ πιδεῖζον.

863. 864. Ita hi versus constituendi,

Κρείσσω τῆς παρ' Ἀλφειοῦ pherecrateus
Πρεδροῖς τελέσας κασιγνή- glyconius
τος σέθεν. ἀλλ' ἐπαιδὲ pherecrateus:

& in antistrophe,

Γαίης πυρρηνέουσιν
Φίλοι βασιλῆς δικταίς,
Τουσδ' ἀδικοῖς κατέλοντες.

865. Εἰμὼ χορῶ] *Ad meam choream*.

868. Νυν ὁμμα τοῦμον, ἀμπύχαι] Ἀμπύχαι sunt *Oculorum explicationes vel reclusiones*; quasi dixisset *Electra*, *Nunc mihi liberum est oculos attollere & aperire*.

870. Οἷα δὴ ᾄω] Omnino cum *Cantero* & *Scaligero* legendum οἷα δὴ ᾄω, id est, οἷα δὴ ἔχω.

873. Ut metrum constet & strophico respondeat legendum cum *Cantero* νυν.

883. 884. Ηκεῖς γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἐκπλεδρον δρᾶμων
Ἀγῶν ἐς οἴκους, ἀλλὰ πολέμιον κταρῶν] Verte, *Venis enim domum, non inutilis & immensi curriculi cer-*

tamine peracto (quale scilicet lud is Olympicis coronati solent) *sed hoste occiso Ægistho* &c.

V. 894. 895. — ὥς δὲ τῷ παφ' εἶδεναι ταδε
Περσόμεν] Omnino retinenda est vetus scriptura,

— ὥς δὲ τῷ παφ' εἶδεναι ταδε

Περσόμεν,

ita vertenda; ut vero ad certam bujus rei scientiam confirmandam aliquid addamus, ipsum mortuum tibi affero. Malim tamen pro ταδε reponere παδ.

902. Νεκροῖς ἔριζεν] Non hic *Electra* optionem ei a fratre datam *Ægisthi* cadaver inhumatum projiciendi, & feris avibusque prædam dilanandam exponendi, fortiter & pie, ut putat *Barnefius*, rejicit. De ea enim re hoc in loco minime agitur, sed tantum de investiva, quam contra eum olim meditata erat, & quam nunc erubescibat contra mortuum proferre, populi invidiam & convicia verita.

907. 908. Εἰν. πν' ἀρχὴν παρτα σ' ἐξείπω κακῶν;

Ποιὰς τελευτᾶς; πνα μεσὸν ταξῶ λόγον;] Huic sententiæ geminam plane aliam habes *Ipbigen. in Aul.*

Τιν' ἀν λαβοίμι ταν ἐμὸν ἀρχὴν κακῶν;

Ἀπὸς γὰρ παρταῖσι χερσαδαὶ παρ,

Κᾶν ὑστατοῖσι, κᾶν μεσσοῖσι πανταχοῦ.

920. Εἰμὼ δὲ πατὴρος ἡδίκαις λεχῶ] *Canterus* mavult ἡδίκαι, sed æque hic stare potest vulgatum.

928. 929. Ἀμφὼ ποτὴρ δ' οὐτ' ἀφαιρείδην τυχῶν,

Κεῖν τε τὴν σὴν] Distinguendum est post ἀφαιρείδην, non post τυχῶν, ut ita hæc vertantur; *Ambo igitur, cum scelerati estis, retulistis, & illa tuam fortunam, & tu illius scelus.*

931. Ο τῆς γυναικός, οὐχὶ τάνδρος ἡ γυνή] Verte, *Hic uxoris ex maribus, non illa viri uxor.*

938. Ο δ' ἠπάτα σε πλείστον οὐκ ἐγνωκότα.] Tollenda est distinctio ad finem versus, & ita hæc vertenda; *Istud autem quod a te ignoratum in errorem te quam maxime induxit, hoc est.*

944. Plene distinguendum est cum Interprete ad finem versus.

948. Ἀεθρῶν] Omnino legendum cum *Scaligero* ἀεθρῶν. Verbum enim ἀεθρῶν, ipso fatente *Barnefio*, mediam habet brevem. Vide *Homer. Odysf. E. v. 252*. In metris autem iambicis & trochaicis κατὰ στίχον apud Atticos hosce Poetas non admittitur Dorismus.

952. 953. Ερῆ οὐδὲν εἶδως' ὧν ἐφύρεσθεις χροῶν
Δίκην δέδωκας' ὧδὲ τις κακούργος ὢν] Tollenda est distinctio post εἶδως, & plene distinguendum post δέδωκας; denique post κακούργος ὢν, præeunte editione *Stobæi Grotiana*, minus plene distinguendum

dum est, ut cum sequenti verbo δοκῶ jungatur. Ita autem verte; *Pereas, o nullius earum perire rerum quarum, post tempus detectus, pœnas dedisti. Ita homo facinorosus ne mihi putet &c.* Ideo vero Electra Ægisthum earum rerum imperitum quarum pœnas dederat appellat, quia ii qui eo audaciæ sunt progressi ut cædem & adulterium ausi fuerint, vigilantes & strenui esse debent, quas laudes Ægistho jam prius denegaverat Electra.

V. 991. Οἱ δὲ φλογεῖν] Dele το δὲ quod a prioribus editionibus abest, & metrum juxta atque sententiam corrumpit.

997. Καὶ εἰς, ὡς βασιλεῖα] Versus manifeste mutilus est; forsan rescribi potest,

Καὶ εἰς εἰμι γ', ὡς βασιλεῖα.

999. Λαβὲ δ', ἐν ἔσω τοῦδ' ὄρου σπῶ ποδῶ] Vulgatam hanc lectionem luculenter tuetur *Aug. van Staveren* in *Miscell. Observ. Tom. x. p. 98.*

1008. Ita hæc distinguenda censeo,

Τι δ'; ἀρχμαλῶτον τοι μ' ἀπώριστας δόμων,
Quidni vero? captivum certe me a domo patria abstraxisti. Respicit Electra scilicet id quod proxime dixerat Clytemnestra,

Δούλαι περισὶν αἰδέ,

quasi & ipsa eadem quæ servæ illæ perpeffa inter servas æquo jure censeretur.

1016. Μαδύντα σ'] Quod ad participium generis masculini de fœmina usurpatum attinet, vide quæ notavimus ad *Medeam* v. 850.

1018. 1019. Ημᾶς δὲ δάκε Τυνδαρεὺς τῷ σὺ πατρί,
Οὐχ ὥς ἐθυσσεν, οὐδ' ἂν γενναίην ἐγώ] *Darwesi* legit Ημᾶς δ' ἐδάκε, & ἂν γενναίην, utrumque, ut opinor, recte. Vide ejus *Miscell. Critic. p. 346.*

1022. Εὐδ' ὑπερτενας πύλας] Bene se habet vulgata scriptura, nec innovatione opus est. ὑπερτενας πύλας idem valet ac ὑπὲρ πύλας ποδῶ τινος.

1024. Κ' εἰ μὲν πολέως ἄλωσιν ἐξωμένοις] Verte, *Et si civitatis quidem excidium medela aliqua averfurus.*

1026. 1027. Νυν δ' οὐνεχ' Ἐλένης μαργος ἦν, ὃ τ' αὖ λαῶν
Ἀλοχὸν κολάζειν παρδῶπιν οὐκ ἠπίστατο.] Sententiæ ratio omnino postulat ut pro Ἐλένης reponatur Ἐλένη; non enim dici poterat, neque verum erat, Agamemnonem, aut Helenæ amore captum, aut ejus desiderio insanientem, propriam filiam mactasse. Studium gratificandi fratri Menelao, & dignitatis imperatoricæ cupiditas, solæ fuisse causæ videntur quibus permotus id facinoris patrare sustinuerat. Minus etiam plene distigue post ἠπίστατο, & ita verte; *Nunc vero quia Helena libidine æstuabat, & ille vicissim qui eam in uxorem acceperat*

quomodo proditrix cohibenda erat non intelligebat; bonum causa filiam meam perdidit.

V. 1033. 1034. Hos duos versus ita restituit *Darwesi* *Miscell. Critic. p. 346.*

Λεκτέοις τ' ἐπεισεφρονεῖ, καὶ νύμφα δύο

Εὐ τοισιν αὐτοῖς δοῦμασιν κατεῖχε ὁμοῦ.

1059. Οὐκ ἐστ' τῆ σὴ δ' ἡδὺ παρδῶπιν φρενὶ] Verte; *Non ita est; immo quod animo tuo gratum erit insuper tibi retribuam.*

1072. Γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρός ἡπ' ἐκ δόμων] Verte, *Mulier vero quæ cum marito domo abest.*

1085. Παρδῶπιν τοῖς ἐδῶλοισιν, εἰς ὅ-ψιν τ' ἐχέ] Omnino, cum *Scaligero* εἰσο-ψιν legendum existimo, rem scilicet in quam intueantur & inde documenta sibi utilia bauriant. Constructio *Barnesii* ex his verbis elici minime potest. Nam ut idem verbum accusativos duos regat, unum enunciatum, alterum subintellectum, sive, quod eodem redit, simul & transitive & neutram habeat potestatem, haud patitur linguæ indoles.

1089. — Ἀλλ', ἀπνεγκῶ λεχὶ &c.] Verte, *Sed mercedem reportasti alienum torum, nuptiis pretio emptis.*

1129. Lege αὐτῇ λοχεύον.

1148. Ut hic versus antistrophico par sit reponendum puto λοχεύοις, versus enim asynartetus est ex duobus dochmaicis.

1150. Ιαχῆσι secundam hîc producit; vide not. ad *Troad.* v. 828. *Heracl.* v. 783. *Helen.* v. 1502. *Herc. Fur.* v. 349. Versus enim asynartetus est ex duobus dochmaicis; uterque dochmaicus ex antispasto & syllaba.

I. 52. 1153. 1154. Ut hi versus antitheticis respondere possint, ita constitui debent,

Σχετλια πὶ με γυναι φονεύεις, glyconius ex epitrito quarto & ditrochæo

Φίλαν πατέρα δέκεταισιν ἐν iambicus dimeter

Σποραῖσιν ἐλδοντ' ἐμῶν; periodus catalectus:

& pariter antistrophici, inserta particula γὲ post ποῖς, ad metrum fulciendum,

Πελέκων ἐν χερσὶν λαβούσα.

Τλαμῶν ποῖς γ' ὅπ' ὅτε τῶν

Ταλαῖαν ἐχὲν κακόν.

1164. Δρυοχα νεμομένα] *Querceta frequentans.*

1170, 1171. Ita potius hi versus constituendi, Σχετλια μὲν ἐπαδεις, ἀνοσῖα δ' iambicus dimeter Εὐραῶν ταλαῖν' εὐνέται periodus.

1179, 1180. Ita hi versus constituendi,

Διγῶνα σωματ' ἐν χθονὶ Euripideus

Κεῖμένα, πλαγὰ χεὶρς ὑπ' ἐμᾶς, hephthemimeris anapaestica

Ἀποι' ἐμῶν τμημάτων. periodus catalectus.

V. 1181

V. 1181. Δακρυτ' neque est neque esse potest δακρυτεα, nulla enim duarum syllabarum est ellipsis; nec δακρυτε' reponi debet, repugnante scilicet metro. Δακρυτος, *Lacrymabilis*, eadem analogiā a δακρυα' deducitur quā λυτος *solubilis* a λυα.

1184 — 1187. Ιω, τυχας σας, τυχας, ματερ, τεκουσ' &c.] Constructio est, Ιω, ματερ τεκουσα, σας τυχας, τυχας' μιλα παδουτα αλασα και περα γε υπο των τεκνων. Tollenda igitur est distinctio post ματερ, & paullo plenius distinguendum post τεκουσ'.

1187. 1188. Hi duo versus unum constituere debent, iambicum scilicet dimetrum.

1192. 1193. — φοινια δ' απασας λεχε' απο γας
Τας Ελλαδιδος] Ω πασας hic idem significare videtur quod διαξας, ut ita hæc reddi possint; *Exterminasti sanguinaria connubia e terra Græcanica*. Quod si cui forte significatio hæc verbi οπαζειν insolentior videri possit, ita hi versus una cum præcedente corrigi & constitui possunt,

Αφα τα φαντα δ' εξεπραξας αχια, trochaicus trimeter brachycatalectus
φοινια δ' απασας λεχε' απο γας idem dimeter hypercatalectus

Τας Ελλαδιδος basis anapæstica.

1194. Lege πς δε ξενος; Ita tenarium habebis iambicum.

1203. Pessimum certe facinus hic admisit *Barneſius*, qui contra præcedentium editionum fidem, ne monito quidem lectore, post φερονουσα interpolavit γ' εν, quod tamen assumentum æque, & sine ullo sententiæ detrimento, abesse potest.

1263. Ψηφος βεβαια τ' εστιν εκ τε του θεοις] Pro εκ τε του rescribendum puto εκ τουτου. Certe particula τε in isto loco prorsus otiosa est.

V. 1272. Σεμων βεβροισιν ευσεβες χηνηειον] *Clarkius* ad *Homer. Il. Δ. v. 242.* reponendum censet ευσεβισι, cui & lubens assentior.

1278. Ναυπηλαι. Vide supra not. ad 453.

1299. Και καταφθιμενης] Malim της καταφθιμενης; nam το και hic abundare videtur.

1301. Μοιρας αναγκης ηγετο χρεων] *Verte, Parca præibat, & eam quasi manu ducebat, necessitatis fatum.*

1303. Απολλων mediam corripit. Vide not. ad *Bacch. v. 606. Herc. Fur. v. 1079.* & in hac ipsa fabula supra ad v. 740.

1315. Recte hic stabit πατρωας, quæ penultimam, quanquam natura longam, vocali vocalem sequente corripere potest. Idem scilicet fit etiam infra v. 1323. Ut constet autem metrum legendum est ενλειπειν.

1324. Male hic circumflectitur penultima vocis κατάραι cum natura brevis sit, quidquid dicat *Barneſius*, ut & antepenultima in καταεργος vide *Aristoph. Lysist. v. 530.* Quanquam non sum nescius voces αεραμαι & αρη, supplicationis sensu primam semper apud *Homerum* producere. Vide *Clark.* ad *Odyss. x. v. 208.* Apud *Tragicos* autem hosce *Atticos* longe aliter rem se habere deprehendes. Vide *Phæniss. v. 67. 477. Sophoc. Oedip. Colon. v. 1440. 1449. 1454. 1472. 1515.*

1335 — 1338. Quatuor sunt bases anapæsticæ ex quibus dimetri duo constitui debent.

Hi versus apud *Stobæum* tit. 49. edit. *Grot.* ex hac *Tragœdia* citantur, quanquam in ea hodie non legantur,

Η γαρ τυραννις παντοθεν τοξινεται
Δεινοις ερωσιν, ος φυλακτιον περ.

NOTÆ IN FRAGMENTA

Ad EDITIONES BARNESIANAM & GROTIANAM

In Excerptis & STOBÆO.

In DANAEM.

DE hujus Tragœdiæ Choro vide *Polluc. Onomast. lib. iv. §. iii.*

V. 15. ὑποπτερον λεοντα, *Leonem alatum*, quia Perseus alis a pedibus instructus erat, quod recte *Barnesius* seipsum corrigens monuit ad *Ino. v. 53.*

16. ὅς τις γ' ἀρξεί διατερας πολλῆς χθονος] Legendum censeo χῆτερας.

20. Πρώνομασι] Lege πρώνομασι, nam π geminatum non est Atticæ dialecti.

28. Λαδρα ultimam producit; ut constet igitur metrum, pro λαδρα πος legendum puto λαδραως.

30. Απυρος χρυσος] *Aurum nativum, ignem nondum expertum*, quod vere de eo in quod se transformaverat Jupiter dici potuit, & quale interdum etiam in fodinis summa puritate sponte gignitur. Ut απυρος significet id quod igne est purgatissimum, τῷ α scilicet intensive posito, quod *Barnesio* placuit, & nullo auctore nititur, & rei de qua agitur indoli repugnat. Ne autem anapæstus quartam obtineat sedem legendum opinor,

— απυρος ὡς χρυσος γηγως.

33. Spondæus secundam occupat sedem; legendum existimo,

Ἡ δ' ἀγροῦσα τον κεχυρμένον δδλον.

36. 37. Εἰς θάμν' ἵστηι, καὶ ἐπιπληνκται, σαφως ὡς εἰς τοῦ ἡλδε, μεμψιν εὐλαβουμένη] Constructio est, καὶ ἐπιπληνκται εὐλαβουμένη μεμψιν ὡς ἡλδε σαφως εἰς τοῦδε; *Et animo perculsa est reprehensionem metuens quasi scienter hoc probrum admisisset.*

V. 52. Hic versus melius in duos secabitur,

Τοῖσδε δώμασι κοίρανον periodus

Ἀμφιδόξος πελάζω idem catalectus.

57. Hic etiam versus melius in duos secabitur,

ὡς ἐγκυμων ἐληπῆαι hephthemimeris spondaica

Χρανδεῖα λεκτερις penthemimeris iambica.

59. Hic versus in duos dividi debet,

Ἐν παρδένωσι σφραγισι periodus

Δεμας φυλάσσει penthemimeris iambica.

61. 62. Hi duo versus in tres ita dividi debent,

Ἀλλ' εἰσὶν γὰρ τυραννον periodus

Χθονος τῆσδ' Ἀργείας antispaeticus hemiholius

Ἀκριστον πρὸς δόμων σείχοντα idem dimeter hypercatalectus.

64. 65. Σὺ δ' εἰ κατ' οἴκοις εὐνοῶν ἐπύχαις

Οὐκ ἂν ποτ' ἡλδεις εἰς τοῦδε θεσσοις] Hæc Acrisii e domo exeuntis & scenam intrantis verba, non ad Chorum dirigi videntur, sed ad alium quendam cujus nomen cum reliqua hujus Tragœdiæ parte intercidit.

79. 80. Οὕτω δὲ θνήσκων ἀσπῆμα, τῶν μὲν εὐτυχῇ

λαμπρὰ γαλήνη] In *Stobæo Grotiano* rectius legitur λαμπρὰ γαλήνη.

82. Φθινοῦσι δ' αὖτις] Legendum puto φθινοῦσι δ' αὖ τοῖς, ubi τοῖς pro πνας ponitur. Verte autem, *Quosdam porro perdunt etiam mutationes istæ quæ utilitatem adferre videntur.*

84. Τρεπεῖ] Malim πεπει.

95. Ἐν τοῖς δ' ἐχρυσὴν ἡδοναδης πρυχ' ὀδε] *Ἡδοναδης ex conjectura Grotii legitur loco τοῦ ἡδονης, quod antea repugnante metro in vulgatis obtinebat; sed me-*

decina ista ulcus non tollit, speciem tantum mutat, anapæsto vice spondæi in quarta sede substituto. *Salmasius* sententiæ minus convenienter *νιπυτης* reponit. Forfan legi potest *ηγυτης*.

- V. 96. Σὺ δ' ὦ κελίσε παῖ δειὼν τε καὶ βροτῶν] Cum hic versus olim ita legeretur,

Σὺ δ' ὦ κελίσε πάντων δειὼν τε καὶ βροτῶν,

Scaliger. ut metro consuleret, ex conjectura restituit prout apud *Barnesium* legitur. Hic autem versus cum duobus sequentibus ex *Euripide* quidem, sed e nulla certa tragœdia, laudantur a *Stobæo* p. 261. edit. *Grot.* iis etiam admodum similes reperiuntur tres versus inter fragmenta *Andromedæ* Addend. v. 16. 17. 18. quique certissime, ut ex *Luciani* de Hist. conscribend. §. 1. & *Athenæi* p. 561. edit. *Casaub.* testimoniis constat, ad tragœdiam illam pertinent.

108. 109. Ἦν γὰρ τις αἶνος, ὡς γυναῖξί μιν τέχνη
Μελλουσ] Verbum *μελλειν* nullam hujus loci sententiæ appositam habet significationem. Proculdubio legendum *μελουσι*. Vide *Barnesii* notas ad *Bacch.* v. 450.

130. Melior hujus versus lectio apud *Athenæum* exstat edit. *Casaub.* p. 40.

Καὶ τοῖς θεοῖσι μῆκερ θυοῦντας τέλη,

ubi & ostendit *Athenæus* vocem *τέλος* idem significare ac *θυοῦντας*.

132. 133. Monere debuit *Barnesius* quo autore hos versus tribuit *Euripidi*, & inter *Danaes* fabulæ potius quam cujusvis aliæ reliquias edidit. Nam in editionibus *Stobæi* *Grotiana* tit. 73. & *Wecheliana* p. 653. *Alexidi* tribuuntur. In *Wecheliana* quidem eâdem paginâ sequentes duo versus aut *Alexidis* esse dicuntur, aut *Euripidis* in *Danae*.

Οὐκ ἔς' ἀναγκρῶτερον οὐδὲν θνητῶν

Γυμνασμός, ἀπ' ἐμαυτῆς ἐγὼ τεκμαίρομαι,

qui tamen in *Grotiana*, nulla *Euripidis* facta mentione, *Alexidi* tribuuntur.

- Addend. v. 2. Apud *Stobæum* corrupte legitur *πῦρ βρον*.

In ÆGÆUM.

3. 2. Ἐστὶ καὶ πλοῖσαντ' ἀρετὴν

Ἀποδείξασθαι δυνατόν] Verte, *Virtutem* morte ostendisse illi etiam competit qui peccaverit.

7. Τὸ καλὸς περὶ αἰῶνα] In illustri fortuna collocari.

12. Πολυξενουδά] *Valckenar.* ad *Phaniff.* v. 34. verbum hoc minime Græcum esse pronunciat. Sed quis

Græcæ linguæ ubertatem atque copiam totam ita animo comprehensam tenet, ut hoc affirmanti credere satis tutum sit? Certe non is est qui rescribendum statuit *Παλαί ξενουδά* ex Nostri *Hippolyto* v. 1085. cum *παλαί* ibi non cum *ξενουδά* jungatur, sed cum *περὶ αἰῶνα*.

In ÆOLUM.

- V. 1. Versus hic apud *Plutarchum* *Moral.* ed. *Paris.* p. 959. ita legitur,

Ἡ βροχὴ τοῖ δεινὸς αἰετός,

ubi nulla certe tragœdia indicatur ex qua excerptum sit hoc fragmentum.

4. Hic versus in duos dividi debet,

Χθονίων τ' αἰετῶν penthemimeris anapæstica

Τὲ παιδευμάτων dochmaicus aut portio versus.

5. Rectius hic versus apud *Scholias.* ad *Aristoph.* *Ran.* ita legitur,

Τὶ δ' αἰετῶν ἢ μὴ τοῖσι χροῖσιν οἱ δόκῃ,

quod ex *Antisthenis* parodia ibi memorata constat.

7. Hoc fragmentum apud *Plutarchum* de lectione *Poetarum* *Opp. Moral.* edit. *Par.* p. 36. & *Stobæum* *Euripidi* tribuitur, sed quare ad *Æolum* potius quam ad quamvis aliam hujus Poetæ fabulam referendum censuerit *Barnesius*, rationem reddidisse debebat. Porro hæc metra ita constitui debent,

Ἐγὼ δ' οὐδὲν περὶ στυγερῶν glyconius πολυσημίας

Νομίζω πᾶς σωφροσύνας, idem

Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς αἰεὶ idem purus

ἔστιν.

10. Hoc etiam fragmentum *Euripidi* tribuitur ab *Athenæo* edit. *Casaub.* p. 158. *Stobæo* & *Eustathio* ad *Homerum* p. 868. sed nulla mentione facta ex qua fabula desumptum.

13. Ὡς οὐκ ἀπαρκεῖ πᾶσι τοῖς] Omnino legendum Ὡς οὐκ ἀπαρκεῖ πᾶσι τοῖς.

17. Hoc etiam fragmentum apud *Stobæum* *Euripidi* tribuitur, sed fabulæ ex qua desumptum nulla fit mentio.

19. 20. Σίγαν φερονῶντα κρείσσει, ἢ εἰς ὁμίαν

φερεῖν π.] Hoc fragmentum apud *Stobæum*

exstat cap. 22. edit. *Gesneri* sed ibi in versus secundi initio legitur *Πισσόντα*, quod conjectura audaciori in *φερεῖν π.* immutavit *Grotius*. At vulgatam scripturam longe præferendam existimo, iisque quæ sequuntur magis accommodatam, hoc scilicet

cet sensu; Tacere meditantem satius est quam in colloquium incidentem; illi vero nec amicus sim nec sodalis qui se sibi sapere sufficientia confidit, amicos servili loco habens.

V. 24. Ut constet metrum legendum censeo *Λαός γε πολιτεύοιτο.*

33. Τα πολλ' ἀνάγκη παραφέρει τολμήματα] Vulgatæ *Stobæi* editiones habent *διαφέρει*, *producunt*, *proferunt*, quod quare immutaret *Grotius* satis causæ non video.

53. Το δ' οὐκ ὤφνηεν αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς νεόν] Malim το δ' αὖ γ' ὤφνηεν. Vulgatæ sane scripturæ sententia nulla est.

61. Η τ' ἀφ' ὧν] *Et Venus*. Hæc enim non disjunctive, sed totam periodum interrogative dici intelligendum est. Vide not. ad *Hippolyt.* v. 932.

Addend. Hi duo versus in *Aristophanis Thesmophoriazasis* leguntur v. 412. 413. ubi rectius *καμνεί κορη πῆς*; interrogative ponitur. Oscitantia autem arguendus est *Barnesius* qui hæc *Euripidi* fidenter ascribit, cum prior versus indubie ipsius est *Aristophanis*, de altero dubitari potest an *Aristophanis* sit an *Euripidis*, ut consulenti contextum manifeste constabit. De hoc autem Dramate vide *Scholiassem* ad *Aristoph. Nub.* v. 1374.

In ALEXANDRUM vel ALEXANDRAM.

Chorus pastoribus constabat; ἑτέρω δὲ εἰσι τοῦ χοροῦ, καὶ πατρὶς ἐν τῇ Αλεξάνδρᾳ ποιμένες. *Schol.* ad *Hippolyt.* v. 58.

6. Ut vitetur hiatus, pro *χῆν* legi potest *χῆνν*.

9. Ευχλωστὰ δὲ πολλὰ κῆς λειφθεῖς ἀνὴρ] *Λειφθεῖς* ex *Scaligeri* est coniectura, nam *Stobæi* codices habent *ληφθεῖς*, unde verisimilior evadit lectio quam suppeditat *Clemens Alexand.* *Stromat.* l. 1. p. 340. ed. *Potter*.

Αγλωστὰ δὲ πολλὰ κῆς λειφθεῖς ἀνὴρ.

28. Ut constet metrum legendum videtur,

Ἰδιὸν οὐδὲν ἀφ' ἐχόμεν' μιὰ δὲ γόνα trochaicus trimeter catalectus.

30. Rectius se habebit metrum si ita potius hunc versum reformandum statuas,

Νομῶ δὲ γαίρην ὃ χερσὶς αὐτοῦ κρανεῖ fenarius iambicus catalectus

Cum *Grotio* autem plenius distinguendum ad finem versus.

36. Κακὸν πῖ βουλευμ' ἦν ἀφ' εἰς εὐανδρίαν] Pro *βουλευμ'* rectius

apud *Clement. Alexandr.* p. 574. edit. *Potter*. legitur *παιδευμ'.*

Addend. V. 1. Hic versus qui exstat apud *Aristoph. Ran.* v. 100. non *Euripidis* est, sed ipsius *Aristophanis*, e pluribus *Tragicorum* phrasibus conflatus. Vide ibid. *Scholiassem*.

2. 3. Hæc, prout nunc leguntur prorsus ἀμετέρα, ita forsitan reformari possunt,

— φημὸς δ' οὐχ' οὐδ'

Ταῖς τῶν ὀνομάτων ἐξελεγχεῖται τέρεσις.

Exstat & aliud fragmentum apud *Ciceron.* de *Divinat.* lib. 1. §. 21.

Quia mater gravida parere ardentem facem &c. quod ex hac etiam fabula sumptum conjectari licet.

In ALCMÆONA.

4. Claudicat metrum, quapropter legi malim *Σὺ δ' ὦ γυναι.* Apud *Suidam* etiam voce *Πενδέρη* versus reliqua pars ita legitur,

— τὴν γε παῖδά σοις ἐμοί,

quam scripturam immutandi nullam satis justam causam video.

8. Ὅταν ἄρματ' εἰσέλθωεν εἰς Θηβὰς ἰών] Rectius apud *Eustratium* in *Arist. Ethic.* ad *Nicomach.* p. 39. b. legitur ὅτ' ἄρματ'.

15. Lege cum *Grotio* ὅστις δὲ δουλῶ.

18. Εκδιδάσκειτ' ἐμῶ λόγῳ] Sententia est, *Meis sermonibus moniti alios hoc docete*; verbo enim *διδάσκειν* potestatem passivam nusquam tributam memini.

Addend. V. 3. 4. Ὁ σοὶ πατέρα γ' ἀπαλίσ', *Οἰδίπῳ* δὲ με *Χρυσῶν* ἐνεγκὼν ὄρμον εἰς Ἀργεῖς πολλῶν] *Pes-* sime hæc vertuntur; ita redde; *Quod tibi patrem perdidit, me vero* (perdidit) *Oedipi filius aureum monile Argos cum attulit.*

Addi potest hoc fragmentum ex *Schol.* ad *Aristoph. Equit.* v. 1299,

Οὐδὲ πυνθανέσθαι ταῦτ', ὡ παρθένοι, τὰν τῇ πόλει.

Adde etiam ex *Prisciano* p. 1182.

Τὶ τοῦδ'; ἐκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός; indicante *Valckenar.* ad *Phaniff.* 576. qui & ita speciose sane corrigit,

Παῖδου γέροντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός;

In ALCMENAM.

11. Ποδὲν δὲ πευκὸς φανὼν ἐξέυρετ' ἄλγος] Hic versus apud *Pol-*

Pollucem exstat lib. x. §. 117. ubi rectius scribitur
 πειον. Vide ibid. *Kubnium* & *Hemsterbusum*.
 V. 19. Λογισμος, *Sermocinatio*.

In ALOPEN.

1. Sine interrogationis nota apud *Grotium* legitur.
4. Primæ duæ syllabæ vocis *δεωρον* per synizesin in unum coalescere intelligendæ sunt.
8. 9. 10. Ita potius hæc interpunctionibus distinguenda censeo,

Εγω δ', ὁ μὲν μέγιστον, ἀρξομαι λεγειν
 Εξ τουδε πρεσβυτον· πατρι παιδεσθαι χρεων
 Παιδας, νομιζειν τ' αυτο τουτ' ειναι δικην.

Verte; *Ego vero ab illo quod maximum est primum dicere incipiam; patri liberos parere oportet, & hoc ipsum æquum esse existimare.*

Ad hanc etiam fabulam referenda censeo quæ veteres ex Cercyone protulerunt, cum in ea Cercyon Alopes pater partem non minimam obtinuisse debeat. Notissimum autem est veteres pro fabulæ nomine personarum loquentium nomina non raro laudare solitos, v. g. *Hecubam* pro *Troadibus*, *Justin. Martyr.* de Monarch. p. 174. edit. *Hutchin.* aliaque ad hanc normam non pauca. Vide *Barnesium* ad fragmenta ex *Atreo*. Et sequentia quidem e Cercyone citata reperio,

Γεμουσαι κυματος δεωροσεν *Eustath.* ad *Homer.*
 edit. *Rom.* p. 656.

Πλησας δε νηδυν, ουδ' οναρ κατ' ευφροσυν
 Φιλοις εδειξεν αυτον. Idem ibid. p. 1902.

In ANDROMEDAM.

2. Suspensa adhuc, & non absoluta sententia, nullus paroemiaco locus. Legendum igitur puto,

Ως μακρον γ' ἱππευμα διοικεις.

6. Εἰ μοι χαρις] Apud *Diog. Laert.* lib. iv. §. 29. & *Suid.* voce εἰση rectius legitur εἰση μοι χαριν;

7. 8. Ita hos versus propius ad scripturam quæ apud *Laertium* exstat reformandos censeo,

Αγου μεν ω ξεν', εἴτε δμωίδα με θελεις,
 Εἴτ' αλοχον —

12. 13. 14. Εγω δε παιδας ουκ εω νοδους λαβειν
 των χρησιων γαρ ουδεν οντες ενδεις

Νομω νοσουςιν' ὁ σε φυλαξασθαι χρεων] Verte,
Ego vero tibi non permitto liberos asciscere nothos; legitimis enim cum nibilo sint inferiores lege tamen premuntur, quod tibi cavendum est.

V. 22. Vide hunc versum diligenter expensum a *Gatkerio* *Adversf. Miscell.* p. 513 — 515.

23. Νεοτης μ' επηρε, και δενος του νου πλεον] Rectius apud *Lucian.* *Necyomant.* §. 1. pro δενος legitur δεστος.

41. Ως του γε παρειν τοιππον μειζον κακον] Verte, *Appropinquans enim malum majus videtur quam cum sentitur.*

42. 43. Ουκ εστιν οστις ευτυχης εφυ βροτων,

Ον μη το δειον ως το τέλος απολλυει] Pro ως τα πολλά συντελει, quod in codicibus *Stobæi* scriptis & prius editis legebatur, *Grotius* reposuit ως το τέλος απολλυει, conjectura nimis profecto audaci. Mihi potius, levissima mutatione facta, ita legendum videtur,

Ου μη το δειον ως τα πολλά συντελει.

Ubi, aut cujus ad plurima non confert numen.

47. Legendum est το δ' απεχυεν, non το δ'.

48. Lege cum *Grotio* εν κεινων, ut constet metrum.

50. Κατα πνευμ' ανεμων] *Prout venti ferunt.*

52. Hic versus in duos dividendus,

Δακρυων μεταδεις εχει periodus

Τινα κουφοτητα μοχλων iambica hephthemimeris.

Δακρυων μεταδεις verti debet, *Lacrymas pro parte sua conferens.*

53. 54. Hæc apud *Stobæum* edit. *Grot.* p. 467. ex *Andromacha* citantur, & iterum p. 37. nulla tamen fabulæ ex qua excerpta fuerant facta mentione. Vide *Valckenar.* ad *Ammonium* p. 37. qui ex *Andromeda* desumpta esse *Ammonii* testimonio confirmat.

55. 56. Hæc revera in *Andromacha* reperiuntur v. 462. 463.

Addend. V. 11. Non satis constat an hic versus *Euripidis* sit vel *Aristophanis*.

16. Apud *Lucianum* de conscribenda historia versus hic ita legitur,

Συ δ' ω δειων περσινε κ' ανδρωπων Ερωσ.

Etiam apud *Athenæum* legitur Συ δ' ω, non Αλλ' ω.

22. Αφαιρεθση χαριτας ας πικρισι σε] Lege, ut apud *Athenæum* scriptum reperitur, αἰς non ἄς.

Fragmentis a *Barnesio* collectis adde sequentia.

Παρδιναν τ' εικονα πινει

Εξ αυτομορφων λαϊνων τηχηματων

Σοφης αγαλμα χειρς. *S. Maxim. Schol.* ad *Dionys.*

Areop. edit. *Corder* tom. ii. p. 28. At apud *Pachymerem* ibid. p. 30. legitur αυτομορφου, non αυτομορφων.

Ποια λιβας σπειρν. *Schol.* ad *Aristoph.* *Lystr.* v. 962. Huc etiam referri posse videtur fragmentum apud *Plutarch.* *Symposiac.* lib. ix. probl. 15.

Ο πεταμένος ἔρεβν ἀνα Διός

Αἰδέει Γοργόφονος —

Et illud apud eundem de audiend. Poet. p. 22. ed. Par. Opp. Moral.

Κητος δ' αὖτον ἐξ Ατλαντίης ἄλος.

In ANTIGONEN.

V. 10. Hic versus inter fragmenta incerta relegandus videtur, ex nulla enim certa fabula citatur a *Stobæo*. *Euripidi* a Platone in Theage tribuitur, cujus auctoritatem secuti sunt *Stobæus*, *Themistius* alique. Contra *Sophoclis* esse ex Ajace Locro asserunt Aristides tom. 11. p. 288. edit. *Jebb.* & A. Gellius lib. XIII. cap. 18. Vide & *Fabric.* Biblioth. Græc. tom. 1. p. 624.

17. Ἦν δ' εὖ ἐπὶ φέρωνται] Verte, *Quod si commoda adsit Venus, occasionem fruendi arripere dulcissimum est.*

24. Τα πολλά φωνή] Priores *Stobæi* editiones habebant ταυτη, quod quare in φωνη mutaret *Grotius* non satis causæ video.

37. 38. Et hæc inter incerta amandanda videntur, quippe e nulla certa *Euripidis* fabula citata a *Stobæo*. Addend. Ita hæc sunt ordinanda,

— ἐπὶ χυσινοῦτον ἀσπίδι.

Ταν Καπαίου.

Adde etiam versum sequentem,

Οὐ γὰρ εἶδ' αὖ κατ' αἰνοῦσι κερτομένην ἐπ' ἀνδραῖν,
qui ad *Euripidis* *Antigonam* a *Stobæo* p. 513. edit. *Grot.* refertur. Incuria enim lapsus est *Barnesius*, qui *Archilochi* tributum putavit.

In ANTIOPAM.

Argumentum hujus fabulæ apud *Hyginum* reperies fab. VIII.

4. Γυναικομῖμω διατρεπείς] Legendum esse διατρεπείς, non cum *Grotio* διατρεπείς, patet e *Philostrato* Vit. *Apollon.* Tyan. lib. IV. cap. 21.

7. Κυτεὶ ὁμιλησας ἀν' ὁρῶσθαι σφατον] Ut vitetur hiatus legendum videtur Κυτεὶ γ' ὁμιλησας. Rectius etiam *Gatakerus* Adversar. Posthum. p. 510. legit ὁρῶσθαι, non ὁρῶσθαι.

8. Οὐ τεῖχος ἀν' ἀλῶσις δὴ, οὐτ' ἄλλων ὑπερ] Ut vitetur hiatus infuavis, qualem apud Poetas Atticos rarissime reperies, pro δὴ legi possit ποτ' opinor.

17. Τα μὲν κατ' οἴκους ἀμειλίχῃ παρείσσει] Verbum παρείσσει penultimam necessario producit, adeoque metrum hoc in loco plane jugulat. Forfan reponi pōtēt

παρείσσει, subaudita ad τα μὲν κατ' οἴκους præpositione κατὰ, ut sententia sit, *Circa res domesticas negligentia torpet.*

V. 20. Φιλοισι δ' οὐδεὶς ἢ φους γὰρ οἰχεται] *Sextus Empiricus* adv. *Musicos* §. 35. hos versus allegans habet,

Φιλοισι τ' οὐδεὶς, ἀλλ' ἀφαντος οἰχεται.

22. — ἐν τούτῳ γὰρ

λαμψέας δ' ἑκάστος, καὶ τοῦτ' ἐπείγεται] Hos versus ita melius constituit *Grotius*,

λαμψέας ἐν

τούτῳ δ' ἑκάστος, &c.

25. Ἰν' αὐτος αὐτοῦ πυγχαῖν βελπίσος ὦν] Legendum potius conjicio,

Ἰν' αὐτος αὐτῷ πυγχαῖν βελπίσος ὦν

Quacunque in re se præstantissimum esse deprehendit. Hoc sensu accipiendam particulam Ἰνα, & reponendum esse πυγχαῖν, vidit etiam H. Stephanus ad Platonis Gorgiam.

36. Δεικνύσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶν αὐ καλὸς] Particulam αὐ ex conjectura ad supplendum metrum interpolavit *Grotius*, at refragante, ut opinor, Græci sermonis indole. Mihi potius rescribendum videtur,

ὅστις ἐστὶν καλὸς.

37. 38. Hi versus leguntur in *Andromachæ* v. 421. 422.

39. 40. 41. Hæc incerto auctore exstant apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. 99.

47. Καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἐχῶ] Apud *S. Maximum* edit. *Combesis.* tom. 11. p. 535. & in edit. *Wecheliana* p. 94. legitur Εἰ γὰρ εὖ φρονεῖν ἐχῶ.

51. 52. 53. Hi versus in *Electra* leguntur v. 294. — 296.

56. 57. — δὲ γὰρ ἀνδρ' εἰδομένην

Ἀχάλασεν ἡδὺς γὰρτος ἐν ταύτῳ μανίῳ] Verte, *Necesse est enim solitum homini habitum ventris intemperantem in eodem statu manere.*

59. Μὴδὲν δέ μοισι τῶν καλῶν περαιοῦται] Rectius hic versus ita apud *S. Maximum* legitur edit. *Combesis.* tom. 11. p. 602.

Μὴδὲν δ' ὁμῶς τι τῶν καλῶν περαιοῦται.

62. 63. 64. Hæc ex incerta *Euripidis* tragædia a *Stobæo* citantur edit. *Grot.* tit. 16.

66. 67. Γνωμὴ φρονούντες, οὐ δειλοῦσ' ὑπηρετεῖν

Ψυχῇ, τα πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι] Verte, *Intellectu sapientes animæ morem gerere minime volunt, ab amicis plerumque coacti, ut id scilicet non faciant.*

75 — 78. Hos versus cum similibus veterum Scriptorum locis contendit, & varias lectiones recenset *Gatakerus* Adversar. Posthum. p. 511 —

513. Duo ultimi versus exstant apud *Sextum Empiricum* adv. Grammat. cap. 13. qui in versu ultimo pro *πλεον* habet *πλειστον*.

V. 83. Οὐδ' ἐς' ἀρχὴν βλέπων] Lege juxta *Stobæum Grotianum* οὐδ' ἐς ἀρχὴν.

101. Distinguendum puto, sed minus plene, post τούτο, & tollendam distinctionem post βεβηκέν.

103. Βροτοῖσιν ευκράς οὐ γένοιτ' ἂν ἡδὲος] Verte, *Tempestas perpetuo temperata res esset mortalibus minime grata.*

Adde versus sequentes,

Τὸν μὲν κικλήσκου Ζηδόν, ἐζητήσε γὰρ

Τοκοῖσιν ευμαρτίαν ἢ τελευτᾶν *Etymolog. Magn.*
voce Ζηδός.

In ARCHELAUM.

24. Hiatus vitandi gratia lege cum *Grotio*,

Εὐ, δεινὸν ἐστίν, εἰ φέροι πῖνα βλάδην.

29. Hic versus duobus qui apud *Barnesium* præcedunt subjunctus apud *Stobæum* tit. LIV. edit. *Grot.* non reperitur.

52. Πλουτικ; ὁ πλούτος ἀμαθία, δειλὸν δ' ἀμα] Perperam hæc interpretatur *Barnesius*; Verte, *Dives es? res inepta & simul ignava est opes.*

53. Hic versus in *Electra* legitur v. 376, nec a *Stobæo* priori jungitur, sed seorsim tit. xcvi. ex *Electra* citatur.

59. Φερόνσι δ' οὐδένος ἢ τε χημάτων ὑπερ] Lege cum *Grotio* ἢ γὰρ χημάτων.

64. 65. 66. Metra quæ apud *Barnesium* & *Grotium* confusa non apparent ita restituenda,

Ἔστιν καὶ παρὰ δακρυῖς κείμενον

Ἡδὺ βροτοῖς, ὅταν

Ἀνδρὰ φίλον σενάχῃ τις ἐν οἴκῳ.

67. — 72. Hæc exstant apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. xxix, sed versus tertius tantum & quartus ex *Euripidis Archelao* citantur; reliqui & præcedentes & sequentes Poetæ incerto tribuuntur. Versus certe duo ultimi infra apud *Barnesium* inter *Philoctetis* fragmenta v. 23. 24. leguntur.

In ATREUM.

Tragœdiam hoc titulo inscriptam *Euripidi* diserte tribuit *Arrianus* dissert. *Epicætet.* lib. i. cap. 28. cujus etiam hoc fragmentum extare crediderunt viri docti apud *Dion. Cassium* lib. LVIII. c. 24. edit. *Reimar.*

Χρη τοῦ κρατούντος τὴν ἀσουλίαν φέρει.

Cum vero eadem plane sententia iisdem pene verbis enuntiata apud *Phaniffas* v. 396. occurrat,

Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών,

prout in notis ad locum recte observavit *Reimarus*, sententiamque hanc apud Romanos celebriorem fuisse constet ex *Cicerone* *Epist.* ad *Attic.* lib. II. *epist.* 25. cumque hujus tragœdiæ *Euripideæ* apud nullum alium antiquum Scriptorem vel minima fiat mentio, *Barnesio* omnino assentior statuenti nullam hoc nomine fabulam ab *Euripide* fuisse scriptam. *Arrianum* autem credo memorie lapsu & incuria nomen *Atrei* vice *Thyestis* posuisse; & *Mamercum Æmilium Scaurum* a *Dione* l. c. memoratum versum ex *Phaniffis* in tragœdiam suam Latinam *Atrei* nomine inscriptam transtulisse.

In AUGEN.

V. 1. Hic versus in *Electra* legitur v. 379.

3. Κάπο νεκρὸν ερεῖπια] Ut constet metri ratio legendum
Καὶ νεκρὸν ερεῖπια, *Et cadaverum acervos.*

4. Lege εἰ δ' ἐγὼ τέκον, ut elidatur augmentum.

In AUTOLYCUM.

3. Οἱ παρὰ μὲν ζῆν οὐτε μανθάνουσιν εὖ] Apud *Galenum* *Propemptic.* edit. *Charter.* tom. II. p. 8. legitur
Οἱ παρὰ μὲν οἰκεῖν.

6. Κτήσιντ' ἂν ὀλεον εἰς ὑπεκτέσθην πατρός] Malim πατρός
prout apud *Athenæum* legitur.

12. Τεῖσιντες ἐκλυπόντες οἰζόνται κροκάς] Longe præferenda videtur scriptura *Athenæi*, ἐκκαλοντες κροκάς, *stamina exferentes*, id quod palliis detritis fieri solet.

16. Apud *Galenum* ubi supra legitur,

Τὶς γὰρ παλαιὸς εὖ, τίς ὠκυπὸς ἀνὴρ.

24. Φυλλοῖς σφεδρεῖ, ὅστις ἡγείται πολὺ] Omnino retinenda est vetus scriptura γ' ὅστις aut potius γ' ὅστις, ut vitetur hiatus, & connectatur sententia.

29. 30. Hæc magis integra ita leguntur apud *Pol-luc.* *Onomast.* lib. x. §. III.

τοῖς οἰοῖς

τοῖς λαγκαζοῖς οἰσιν εἰς οἶκον ξύλα

31. 32. — Σχολια

Ἰπποῖστ γὰρ φλοῖνας ἡνίας πλεκεῖ] Hæc adeo corrupta sunt, ut fine codicum meliorum ope emendationem ne tentandam quidem putem. Fallitur autem *Barnesius* cum φλοῖνας ultimam corripere statuatur. Accusativi plurales istius formæ ultimam

Do-

Dorice quidem interdum corripiunt, sed apud Atticos semper producant.

Autolyki ingenium & mores, prout in hac fabula satyrica ab *Euripide* repræsentantur, graphice depingit *Tzetzes Chiliad.* VIII. Hist. 202.

In BELLEROPHONTEM.

V. 1. 2. Ηκω πεικλυσον ποσειπιδου

Ακρον Κορινθον] Epitheton πεικλυσον additum puto propter duorum marium viciniam; nullis enim, quod sciam, fluminibus irrigatur ager Corinthius.

6. 7. Hi duo versus *Sophoclis* sunt, & leguntur in *Trachiniis* v. 1246. 1247.

22. Hic versus non *Euripidis* est, sed *Grotii*, ab eo interpolatus ad supplendam sententiam.

24. Εκτα. *Interemit.*

25. Εκων εκουσαν, η δελουσαν ουχ εκων] *Grotius* legendum conjicit η ου δελουσαν, notâ coalitione vocalium. Utrovis modo legas ego nullum video sensum, nec in tali fragmento conjecturæ est locus; præsertim cum auctorem apud quem hæc reperiuntur non indicaverit *Grotius*.

28. Hic versus cum tribus sequentibus citatur a *Scholiaste* ad *Aristoph. Vesp.* v. 754. Ita autem duorum primorum versuum metrum constitui debet,

Παρτε, ο σκιερ

Φυλλας, υπερβαι κριναι ναπη.

Verte, *Permitte, o frondes umbrosæ, transcendam saltus fontibus irriguos.*

31. Τιν' εχει ταν ενοςιας] Apud *Aristophanis Scholiastem* legitur ενοςιας, in cujus vocis vicem, requirentibus & metro & sententia, substituentum existimo ενοςια, id est, *Diana* vel *Luna*, ut sententia sit, *Quamnam habet stationem Luna.* Hæc enim verba sunt *Bellerophontis* mox in coelum ascensuri.

32. Επημος επεικων μαλλον η αυτος διλοι] Ut vitetur hiatus, malim μαλλον η αυτος διλοι. Verte autem cum *Xylandro*, *Magis quam ipse volebat se submitit teritus.*

39. Δεικνυσιν ανθρωπων χαροτητας εμοι] Vocem εμοι minime a Poeta profectam, sed caudam a librariis versui affutam esse, mihi persuasum est.

45. Οστις δε πλειστον μιδον εις χερας λαβων] Sententia videtur requirere παυρον, aut σμικρον, potius quam πλειστον.

53. 54. Νικη γαρ ανδρων φονια, και μαχας χειρων
Δολοισι κλεπται] Το φονια hoc in loco vox plane

est nihili, & sensu prorsus caret. Forfan ita hæc restitui possunt,

Νικη γαρ ανδρων φονιας, και μαχας χειρων

Δολοισι κλεπται.

Verte, *Hominum enim prudentia victoriam & prælia manu conferenda dolis anticipat.*

V. 60. 61. Ουκ αν γενοιτο σεαυμα γ', ει τις εγξυση

Θαμνοισι ελεοισι] Legendum est εγξυση, nam

εγξυση penultimam producit; utrorumque eadem interpretatio, *Scalpat*, scilicet. Legendum etiam esse θαμνοισι ελεοισι jam olim monuit *Salmasius* ad *Solinum* p. 323.

70. Ω χυστε δεξιαμα χαλλισον βροτοις] *Athenagoras* p. 117. pro δεξιαμα habet αξιαμα, ut *Lucianus* in *Somnio* five *Gallo* tom. II. p. 725. pro βροτοις habet κτερας. Vulgatam tamen lectionem utrobique meliorem esse puto. Hi autem versus ex nostri *Danae* citati leguntur apud *S. Maximum* edit. *Combesis*. tom. II. p. 570. & edit. *Wechel*. p. 759.

73. Hic versus apud *Athenæum* p. 159. edit. *Casaub.* insertus reperitur; sed subdititium esset putat *Grotius*. Certe neque apud *Senecam*, neque apud *S. Maximum* existat. At quandoquidem apud *Sextum Empiricum* adv. *Mathemat.* lib. I. §. 279. ed. *Fabric.* tribus qui in *Barnesiana* præcedunt subiectus diserte legatur, quin legitimus & germanus sit vix dubitandum opinor.

78. Τριτων δε μοιρων πνι κρινω νικη μιζ] Omnino legendum est κρινω ut conitet metri ratio.

91. 92. — του γαρ ευ τηταιμενος,
Ουκ οιδεν αιει —] Distinguendum est post ει-
δεν, non post τηταιμενος.

94. 95. Εκεινο γαρ μεμνημεθ' οιος ην ποτε,
Κεγω μετ' ανδρων ηνικ' ευτυχουν ποτε.] Distinguendum est post κεγω, non post ποτε. Legendum est etiam ευτυχουν.

96 — 107. Hæc incerto auctore existant apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. 97.

97. Ηπισταμην αν μουσικην παρεισπονει] Legendum puto duabus vocibus παρεισ πονει, ut sententia sit, *Didicissem musicâ omisâ laborare.*

101. Τδρημοις, malim εδρημοις.

105. Qua ex analogia Ορφια ultimam producit, vide *Clark.* ad *Homer. Il. A.* v. 265.

108. 109. Hi duo versus ex *Euripidis Teixeno* citantur a *Stobæo* ed. *Grot.* tit. LIV.

116. Ει διοι τι δρωσιν αυτων ουκ εστιν δεσι] *Plutarchus* *Opp. Moral.* edit. *Parif.* p. 21. & *Justin. Martyr* de *Monarchia Dei* edit. *Hutchin.* p. 170 pro αυτων habent φαυλων.

V. 117. Lege cum *Grotio* σφίς. Typographi erratum esse puto.

131. Κακούς ὄντας ἐκδικῶς τιμωμένοις] Malim ὄντα γ', cum præcedat δυνάσκειν numero singulari.

132. 133. 134. Tribus hisce versibus præponuntur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. LIV. hi duo; :

Μισῶ δ' ὅταν τις καὶ χρόνος σφάπταται

Μη παύει πάντα ὡς σφῆρη μείλιγματα.

Omnes autem *Euripidi* ibidem æque tribuuntur, nomine tamen tragœdiæ ad quam pertinent non addito. Ultimi duo versus ita apud *Stobæum* leguntur,

Μέλλει γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν ἀλλ' ἐπὶ τυγχάνον,

Τὰ περὶ γὰρ ὁρῶς ἢν πῆν, περὶ καλῶς.

Ubi το ἐπὶ ex conjectura est *Grotii*, pro οὖν quod in scriptis exstabat; unde conjicere in proclivi est veram scripturam fuisse,

Μέλλει γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν ἀλλ' ἀ' ἢν τυγχάνη

Τὰ περὶ γὰρ ὁρῶς ἢν πῆν, περὶ καλῶς.

Addend. V. 1. Ὅσοι θελοῦσ' ἰατρεύειν καλῶς] Το θελοῦσ' interpolatum est ex conjectura *Grotii*. At hic versus cum duobus sequentibus rectius infra inter incerta v. 315 — 317. referuntur, ubi vide quæ notavimus.

3. Τὴν γὴν ἰδούτας] Mallem cum *Gatakero* καὶ γὴν.

4. Hic versus legitur in *Medea* v. 69.

6. Hic verius nullo auctore citatur a Luciano in Somnio sive Gallo tom. II. p. 725.

Addde fragmenta sequentia.

Κυλινδρεῖ εἰσὼ τοῖδε τὸν δυσδαίμονα vide *Schol.* ad *Aristoph.* *Equit.* v. 1246.

Τὸ ἄρματ' ἔλθων λῆρος ἀφραπτοφρεῖ Vide *Schol.* ad *Aristoph.* *Pac.* v. 721.

In GLAUCUM.

5. 6. Hi duo versus leguntur in *Ione* v. 605. 606.

9. Hic versus citatur a *Stobæo* edit. *Grot.* tit. CXVII. nulla fabulæ facta mentione.

In DICTYN.

13. Ὡς ἐν γέ &c.] Præpositio ἐν sententiam corrumpit. Malim

Ὡς ἐν γέ &c.

17. Hic versus e Menandri *Adelphis* citatur a *Stobæo* edit. *Grot.* tit. XLIV. sed in edit. *Gesneri Basileensi*, ut & in *Wecheliana*, melius, ut puto, præcedenti jungitur.

V. 18. Κυπεῖς γὰρ οὐδὲ &c.] Apud *Galen.* de Dogmat. Hippocr. & *Platon.* lib. IV. cap. 6. rectius legitur οὐδὲν.

29. Καὶ θεοῖσι τοῦτο δεῖξαι] Mallem τ' αὐτο.

39. Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶσος ὡς καλῶς ἔχει] Apud *Antonium Melissam* edit. *Wechel.* cap. 217. legitur οὐ καλῶς ἔχει.

41. 42. Hi duo versus nullo auctore citantur a *Plutarcho* de audiend. Poet. Opp. Moral. edit. *Parisi.* tom. I. pag. 20. juxta quem lege versu secundo Σχῆμα γέ πλουτεῖν. Citantur etiam a *Stobæo* edit. *Grot.* tit. XCIII, ubi *Euripidi* tribuuntur, at nulla fabulæ mentione facta; eos vero proxime præcedunt hi duo versus e *Dictye* nominatim desumpti, quos apud *Barnesium* inter fragmenta *Cresphontis* v. 28. 29. reperies,

Μη μοι ποτ' εἴη χρεμάτων νικωμένων

Κακῶ γενέσθαι, μηδ' ὀμολοῖν κακοῖς

46. 47. Hos versus non eidem personæ ac tres præcedentes tribuendos arbitrator.

Addde & hoc fragmentum,

π μ' ἀπὶ πημάτων λελησμένον

Ὁρῶς. *Schol.* ad *Sophocl.* *Ajac.* v. 798.

In HELENÆ ΑΠΑΙΤΗΣΙΝ.

1. Legitur apud *Etymolog.* Magn. voce Ἡμην.

2 — 8. Leguntur hæc in *Iphigenia in Aulide* v. 71 — 77. quod & ipse *Barnesius* in addendis se demum animadvertisse fatetur.

Addend. V. 2. Rationes haudquaquam assequor, quæ permotus hos *Aristophanis* versus *Euripidi* adscripserit *Barnesius*.

In ERECTHEUM.

8. Ἴσον σῆαυτον εὐ σέβων παπιν δίδου] Codicum scriptura erat εὐσεβῶν, *Saliger.* reposuit εὐ σέβων, *Salmasius* autem ex conjectura εὐσεβων, sed meâ sententiâ non æque feliciter.

9. Δουὶν παροντοῖν περὶ γαμάτων] Apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. III. rectius legitur περὶ γαμάτων.

10. Γνωμὴν περὶ σαπίνων, μηδ' ἐς αἰεὶον μένειν] Codicum scriptura erat,

Γνωμὴν περὶ σαπίνων τὴν ἐναντίαν μοῖσαι,

quam cum respiceret metri ratio *Salmasius* reposuit τὴν ἐναντίαν μέτρως, qua emendatione me iudice contenti erimus; *Grotii* enim conjectura legis gentis μηδ'

ες αυριον μινιν & audacior est, neque sententiæ æque convenit.

V. 12. Τα γαρ αδικως] Rectius apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. xciv. legitur τα γαρ κακως.

22. 23. Horum versuum prior omittitur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. iiii. ubi fragmenti hujus cætera reperiuntur; & aliter etiam ibidem posterior legitur, ita scilicet,

Βραχέα τερψις ἡδονῆς λυτὴν τεκεῖ,

at alibi apud eundem *Stobæum* tit. cxvi. versus uterque ita legitur ac apud *Barneesium* exstant.

33. Τῇ αὐδῇ οὐ λίσαν ἀπαζομαι] Legendum puto postulante quodammodo constructione οὐ λίσαν σ' ἀπαζομαι.

35 — 40. Hi versus non prioribus continuata serie juncti reperiuntur apud *Stobæum*; sed priores tres seorsim leguntur tit. lxxix. edit. *Grot.* tres autem reliqui tit. xciii.

45 — 49. Hi quinque versus ex *Bellerophonte* citantur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. liv. & iterum tres postremi apud eundem tit. cviii.

51. 52. Hi duo versus paululum immutati leguntur inter fragmenta *Archelai* v. 17. 18.

53 — 58. *Hefychius* Ἀρχον exponit per μεταγυλον, quod monuit etiam *Grotius*. Metrum autem horum versuum conturbatum prorsus ac perditum ita restituendum arbitror, monito prius lectore hæc strophes alicujus partem fuisse,

Ἀρκυὶ τῷ μὲρ μίτον ἀμφιπέτερι anapæsticus dimeter

Ἀραχνα, μετὰ δ' ἡσυχίας πόλιος idem

Γυραί ξυνοικεῖαν, Euripideus

Αἰδῆμι δὲ σεφανοῖς glyconius πολυρρηματιστός

Κατὰ πολλὸν σεφανώτας, prosodiacus dimeter hypercatalectus

Θρηῖκιον πελταν πρὸς Ἀθηνᾶς anapæsticus dimeter

Πεικνύσιν ὑγχεμάτας θαλάμοις idem

Δελτὸν δ' ἀναπύσσεμι γυρὸν iambicus dimeter hypercatalectus

Ἀν σφοδρὸν κλεῖσται ithyphallicus.

Versus autem 56 & 57. ita verti possunt; *Threiciâ* (inimicorum scilicet debellatorum, trophæi vice) *peltâ suspensâ ad Minervæ templum columnis circa suffultum*. Quod ideo moneo, quia *Grotius* hîc de Atheniensium scutis agi putabat, quæ lectuli columnis appendenda erant, quasi tempore pacis nulli usui futura, cum de Thracum scotis, qui Atticam sub Eumolpo rege, regnante Erethæo, invaserant, manifesto loquatur Chorus, quæ, quasi trophæa, ut in templis deorum, & præcipue Minervæ urbis præsidis, suspendantur, omni-

natur & vota concipit. De hoc more spoliis hostium templa deorum ornandi vide *Electr.* v. 1000. & alibi apud *Euripidem*.

V. 72. 73. Πᾶσαν ὁμοίως διαφορῶνται βολαῖς,

Ἀλλὰ παρ' ἀλλοῖς εἰσὶν ἐξαγῶμοι] *Διαφορῶνται βολαῖς, & ἐξαγῶμοι*, e Plutarcho de Exilio in contextum intulit *Grotius*, cum apud Lycurgum contra Leocratem legatur διαφοραῖς ἐκπιπνεῖν, & ἐξαγῶμοι. *Εξαγῶμοι* autem verti debet *Traduces, Coloniae*.

89. Αἱ καὶ μαχοῖτο] Lege cum *Grotio* Α καὶ μαχοῖτο.

97. Τῇ μὴ δὲ παιδὶ σεφανός, ἢ μία μὸν] Vocem μῆ ultimam semper corripere opinor; legendum itaque ἢ μὸν μῆα.

99. Καὶ τὴν τεκούσῃ, καὶ δὴ γ' ὁμοσποροῖς] Egregie *Valckenar.* ad *Phaniff.* 1022. reponit καὶ σε, δὴ δ' ὁμοσποροῖς.

107. 108. Οὐκ ἐδ' ἐκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἀτερ.

Προγόνων παλαιὰ θεσμὶ οὐκ ἐκβαλεῖ. Hæc etiam præclare *Valckenarius* ubi supra ita restituit,

Οὐκ ἐδ', ἐκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἀτερ,

Προγόνων παλαιὰ θεσμὶ ὅς τις ἐκβαλεῖ.

109. 110. Οὐδ' ἂν τελευτᾷ χεῦσεας τὲ Γοργόνας

Τριάνταν ὀρθὴν στατὴν ἐν πόλει βαθροῖς] *Gorgonis tridentem* nihil cum Neptuni tridente commune habere quisque videt. *Pausanias* quidem lib. i. cap. 21. testatur Athenis in muro quem australem vocant, quique ab arce ad theatrum excurrit, *Gorgonis Medusæ inauratum caput fuisse inclusum, ægida quoque additam*. Hinc ratio peti potest quapropter *Gorgon* hîc aurea vocetur; de tridente autem ei tributa minime mihi constat.

112. Vox εἴθερος inferitur ex conjectura *Grotii* ad verbum explendum.

117. Οὕτω φίλον, ὥς ἐγὼ καὶ ἔσθω] *Valckenarius* ubi supra recte, ut videtur reponit ὥς ἐγὼ γὰρ ἔσθω.

123. Πηγεῖσι δ' οὐχ ὕδαίνουσι ποδᾶς] Si hæc ad metrum iambicum reduci debeant, legi potest,

Ποδᾶς δὲ πηγῆς οὐχ ὕδαίνουσιν.

Adde hoc fragmentum,

Καὶ μοι πολλὸν γὰρ πελάνον ἐκπεμπεῖ δρῶν

Φρασόν, σελῶας τὰς δὲ πνεύμονος χλοῆς. *Suidas* voce

Ἀνασταῖς ubi vide *Kusterum*, & voce Σελῶας, ubi *Kusterus* reponendum conjicit πνεύμονος.

In EURYSTHEUM.

1. Hoc fragmentum e MSS. ita restituerunt viri docti ad *Pollucem* lib. x. §. 108.

ἢ κυάδον ἢ χαλκηλάτον

Ἡδμον παρσιζων τοῖςδε τοῖς ὑπαποῖς.

Et reddiderunt, *Vel cyathum vel æneum colum ad-*
movens bisce sugillatis

V. 3. 4. 5. Ita hos versus restitui debere puto,

Οὐκ ἔστιν, ὦ γέρας, μὴ δεισῇς ταδε,

Τὰ Δαυδαλεῖα ταῦτα κινεῖσθαι δοκῶν

Βλεπεῖν τ' ἀγαλμαδ', ὅδ' ἀνὴρ κείνος σφός.

7. Πιστὸν οὖν ᾗ διακονῶν] Metrum hīc nullum est, nam
το διακονῶν secundam naturā habet longam. In edi-
tionibus *Stobæi* quæ *Grotianam* præcesserant lege-
batur πιστὸν μὲν οὖν εἶναι ᾗ διακονῶν. Ita igitur hæc
restitui possunt,

πιστὸν ᾗ μὲν οὖν διακονῶν.

11. Οὐ τοῦτομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερῇ] Antiquiores *Sto-*
bæi editiones habebant διαφθερεῖ, in cuius locum,
ut metro consuleret, & codicis scripti auctoritate
fultus, substituit *Grotius* διαφθερῇ. Mihi potius re-
scribendum videtur διαφθερεῖ; nullus enim hīc est
formæ subjunctivæ locus.

Adde,

Περὶ τοῦ δ' εἰς Αἰδου ζῶντα κ' οὐ τεθνηκότα.

Καὶ μοι τὸ τερπρὸν δῆλον ὡς πορευομαι. *Erotian.*

Lexic. *Hippocrat.* voce τερπρὸν. Pro εἰς πορευομαι
postulante constructione substitui ὡς πορευομαι.

ποῖς δὲ φασγανῶν

Ἐξηδεῖσθαι ὥς πνεῖνον σαχὺν

Σπαδὴ καλοῦσαν φασγανὸν μελανδῆτου, *Pollux* Ono-
mast. lib. x. §. 145. Vocem autem σαχὺν, ne clau-
dicet metrum, ex conjectura supplevi.

In THESEUM.

21. Καπεφωλῖον τερας] Pro τερας lege βριφος cum *Plu-*
tarcho in *Theseo* p. 6.

26. — 36. Sex primī versus a *Cicerone* Latino car-
mine reddi leguntur *Tuscul. Quæst. lib. III. §.*
14. ut & sequentes quinque ab eodem, nōn ab
Ennio, ut *Barneſius* nimia festinatione seductus
asserit, itidem versi *ibid. §. 28.*

28. Πάτρης ἑμης] Lege πατῆρας cum *Valckenar.* ad *Phæ-*
niss. 610.

29. Θανατοῖς αἰετοῖς] Rectius apud *Plutarchum* *Con-*
sol. ad Apollon. p. 112. edit. *Paris.* legitur Θανα-
τοῖς τ' αἰετοῖς, & ita edidit *Grotius.*

30. Ως, εἰ π παροῖμ', ὃν ἐδεξαζον ποτε] Ita hic versus le-
gitur apud *Plutarchum* ubi supra,

Ἰν' ἢ π παροῖμ' ὃν ἐδεξαζον φρενὶ.

In INO.

V. 11. Ως ἢν μοχθος ἰατροῖς μεγάς] Grammaticæ ratio-
nem postulare puto ut rescribatur,

ὡς ἢν μοχθος ἀν ἰατροῖς μεγάς.

16. Κἀν παρς ἐν' εἰποῖς ποτε] Ut constet metrum, legen-
dum παρς ἐνα γ' εἰποῖς.

21. Ως τὴν χαλκὴν μὲν ἐξεβαλλε δωμάτων] Legendum puto
ἐξεβαλλ' ἀν δωμάτων. Vide supra ad v. 11.

25. Ερμαπζόνται, quasi fulcrum accersent.

27. Ἐν τε τοῖσι καὶ χαλοῖς] Malim ἐν τε τοῖσι γὰρ χαλοῖς,
quanquam ferri etiam potest vulgata scriptura.

31. Τοῖαν δὲ χρὴ γυναῖκα παρσπλον μ' εἶναι] Το μ' propter
versum addidit *Grotius*; ipse mallet παρσπλον γ'.

33. — μῦθε καὶ κατ' ὀφθαλμοῖς ἔχει] Malim καὶ, vel
καὶ κατ' ὀφθαλμοῖς ἔχει.

47. Καὶ σμικρὰ σωζών, οὐκ' εὐσεβεῖ παρσι] Hæc scriptura
ex *Grotii* conjectura orta est, cum editiones *Stobæi*
præcedentes haberent,

τοῦνεχ' ὃν σεβειν παρσι,

mendose plane & nullo sensu. Vide *Grotium* ad tit.
xciv. Apud eundem autem tit. ix. hic versus cum
proxime præcedente ex *Euripidis Alcidis* citantur,
at longe diversa ibi deprehenditur lectio, hæc sci-
licet,

Καὶ σμικρὰ σωζου τῇ δίκῃ ζυγούσ' αἰ.

Barneſianam vero lectionem potiorē existimo,
quia non fœmina sed vir hīc compellari videtur.
Certe participia παρσας & ζῶτων in sequentibus vix
ad substantivum ναυκληροῖς referri possunt.

48. Μῆ, ὡς κακός] Hiatus vitandi gratiā, nec repug-
nante sententiæ connectione, si recte hæc intelli-
gantur, legendum puto juxta editiones *Stobæi* quæ
Grotianam præcesserunt, Μῆδ' ὡς.

50. 51. 52. Hi versus a *Gatakero* illustrantur *Ad-*
versar. Posthum. p. 534. 535. qui & pro ποικιλοῖς
præclare restituit ποικιλινοῖς. Ad ejus mentem dis-
tingue etiam plene post ἀνα, & minus plene post
ἐφοδεν.

65. 66. Hi versus leguntur etiam inter *Antiope* frag-
menta v. 62. 63.

65 — 69. Hi versus eodem numero quo quinque
præcedentes a *Barneſio* notantur, & ex *Euripide*, at
nulla indicata fabula, citantur a *Stobæo* edit. *Grot.*
tit. cxiv.

67. 68. 69. Hi versus leguntur in *Ione* v. 730. 731.
732.

86. 87. 88. Hi tres versus leguntur in *Ione* v. 854.
855. 856.

Tragœdiæ hujus argumentum habes apud *Hyginum*
fab. iv.

In IXIONE M.

- V. 2. Τα δ' ἔργα του παν δρωντος' ενθα κερδανεις] Tolle distinctionem post δρωντος, quæ & a Grotiana abest.
6. Τα τι μεγιστα παντ απειραστη βροτοις] In editionibus Stobæi ante Grotianam legebatur απειραζεται. Malim απειρασται.
9. Hic versus legitur in Ione v. 294.
- Adde,
Φληγμου ντε διαποτ' Ιξίων Schol. ad Appoll. Rhod. lib. II. v. 62.

In HIPPOLYTUM ΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΝ.

7. 8. Hi versus leguntur in Hippolyto Coronato v. 431. 432.
10. Μη ανπτεινων] Rectius apud Plutarchum Opp. Moral. p. 10. legitur ο μη νπτεινων.
13. Hic versus apud Clement. Alexandrin. edit. Potter. pag. 741. referri videtur ad Temenum. Vide ibid. Potteri notam.
- 21 — 24. Hi versus exstant in Hippolyto Coronato v. 443 — 446.
39. Οι δεινοι λογοι] Apud Plutarchum in Præcept. Polit. pag. 802. legitur forsan melius, οι δεινοι λεγειν.
40. Πισωμιασιν τ' αληθεα] Apud Stobæum Florileg. edit. Grot. c. LXXXII. legitur τ' αληθεατα. Valckenarius ad Phaniff. 1715. reponit πισωμιασιν αληθεατα, recte ut puto.
- Adde,
Τι δ' ην ψευδη με διαβαλεις παθειν σε δει. Erotian. Lexic. Hippocrat. voce διεβληθησαν.
- Αλλ' ου γαρ ορθως ταυτα κρινουσιν θεοι. Justin Martyr. de Monarch. p. 69. edit. Hutchin.
- ω πατερ
- Ανονητον αγαλμ' οικισι τεκων. Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 312.

In CADMUM.

Ex hac tragœdia sequens fragmentum affertur a Probo ad Virg. Ecl. vi. v. 31.

ουρανος δ' ὑπερ
Ημας κενως φοιτων εδος δαιμωνιον
Το δ' εν μετω του γ' ουρανου τε και χθονος,
Οι μεν ονομαζουσιν χαιρος.

In CRESPHONTEM.

- V. 4. Αλλα μωραια] Apud Plutarch. in Consolat. ad Apollon. p. 110. legitur αλλα μωραια quod absque causa immutatum monet Valckenarius ad Schol. in Phaniiff. p. 626.
6. Lege φης.
7. Ως χρονος δινθεν παρην] Verte, Cum occasio non esset omnino tibi defutura.
19. Προιδειν μ' ωραν] Rectius apud Polybium lib. XIII. legitur προσιδειν ωραν.
28. 29. Hi duo versus ex Euripidis Diſtye citantur a Stobæo edit. Grot. tit. XCIII. At apud eundem tit. XCIV. ubi iterum occurrunt, & unde transcripsit Barnesius, non designatur tragœdia unde fuerant desumpti.
31. Τον ζωντα θρηνειν] Pro ζωντα scriptores omnes, numero non pauci, qui hos versus laudant, præter Stobæum, habent φυντα; & meo iudicio recte, cum ex hoc ipso versu manifestum sit mortuis non hic opponi viventes, sed recens natos.
32. Και πονων] Apud Sextum Empiric. Pyrrhon. Hypotypof. lib. 3. §. 230. pro πονων legitur χαλων.
- Addend. Post epistolas v. 1. 2. 3. Hi versus apud Stobæum edit. Grot. tit. III. partem faciunt orationis Paræneticæ Erechthei ad filium, & inter Erechthei fragmenta supra v. 18. 19. 20. leguntur. Plutarchum igitur hic memoriâ lapsum puto unam tragœdiam pro altera perperam laudavisse.

In CRESSAS.

Hujus fabulæ argumentum ita declarat Scholiastes ad Sophocl. Ajac. 1314. Η ιστορια εν ταυς Κρητας Ευριπιδου, ὅτι διαφθαρεισαν αυτην λαδρα ὑπο διερχποντος, ὁ πατηρ Ναυπλιη παρεδωκεν, εντειλαμενος αποποντωσαι· ὁ δε ουκ εποίησεν, αλλ' ενεργησεν Πλειδενει. Sermo est de Æropa Atrei uxore.

2. Πριν αν εκφλημαι με, και μαθειν λογον] Post πριν αν μετρον requirere γαρ, vel aliam consimilem particulam, recte notavit Sylburgius. Verte autem, Priusquam ineptias exuerim, & rationem didicerim.
8. Μοχων τερειναι σαρκεις, χηνεια τε δαις] Spondæus in sede quarta metrum prorsus jugulat. Forſan legi potest ἡ χηνεια δαις.

V. 13. 14. 15. Hi tres versus in *Electra* leguntur v. 1097. 1098. 1099.

18. 19. 20. Hi tres versus in *Heraclidis* leguntur v. 745. 746. 747.

IN CRETENSES.

10. Καὶ κολληθεῖς] Ante κολληθεῖς apud *Erotianum* legitur τοῦ ἐλάτου, *Porphyrius* vero habet τοῦ ἐλάτου κρηθεῖς. Consulendi sunt libri scripti, nam aliquid certe locum istius vocabuli supplere debet, nec frustra ei apud duos diversos scriptores locum dari facile crediderim.

IN LAMIAM.

1. Τίς τὸ νόμα πασι τοῦ πονηδιστον βροτοῖς] Το πασι ad explendum metrum interpolavit *Barnesius*, unde in sede secunda anapæstum habemus. Apud *Diodorum Siculum* edit. *Wesseling.* tom. II. p. 435. legitur,

Τίς τὸ νόμα τὰ ἐπὶ πονηδιστον βροτοῖς,
imperfecto metro, quod concinnius ita suppleverunt *Scaliger.* & *J. Vossius*,

Τίς τὸ νόμα αὐχρον κἀπὶ πονηδιστον βροτοῖς.

IN LICYMNIIUM.

In Titulo lege Λικυμνίος. De hac fabula vide *Scholias*. Aristoph. ad Aves v. 1242. & *Hesychium* voce Λικυμνίος βολαῖς.

Addend. Dele π Ω in versus principio, quod metrum perdit, & ab editione *Macrobii Gronoviana* abest. Versus enim est trochaicus tetrameter catalectus.

IN MELANIPPAM.

1. 2. 3. Versus primus apud *Scholias* Aristophanis ad Ran. v. 1275. hujus fabulæ fuisse primus traditur. *Plutarchus* vero in *Amatorio* p. 756. narrat *Euripidem*, cum in prima editione tragicædiam hanc a versu secundo & tertio inchoasset, tumultu exceptum, deinde secunda editione eorum loco primum posuisse.

17. Τα δένδρα, πέννα] Apud *Diodor.* Sicul. edit. *Wesseling.* tom. I. p. 11. legitur Δένδρη, πέτρεα, quæ quare immutarentur causam nullam video.

V. 19 — 22. Hæc usque ad vocem διαζεν interrogative posita existimo.

42. 43. — ἢ δὲ τὸ χεῖρον ποιεῖ

Μενουσα, κἀπαυδαῖος ἡλθεν εἰς δόμας] Prout hæc nunc leguntur, quænam inde constructio extricari possit non video. Rescribendum igitur puto ποιν, ut sententia sit, *Hæc vero dum ad tempus usque a Fatis decretum cui nubat operitur, is in Penates tandem etiam sine ambitu venit.* Nominativus μενουσα genitivi quem vocant absoluti constructionem ac potestatem habet. Vide quæ notavimus ad *Iplog. Taur.* v. 946. *Bacch.* v. 1130.

60. ὅστις δ' ἀμειλικτον πατέρ' εἰχει νεανίας] Metrum unâ syllabâ abundat, in quinta enim sede reperitur amphimacer; nisi forte duæ priores syllabæ vocis νεανίας in unam contrahi possint, cujus tamen licentiæ exemplum desidero. Quapropter magis consultum forsan videbitur ut pro ἀμειλικτον repnatur ἀμεικτον.

68. 69. Τα πυχαιότατα δ' ὅστις ἐν φέρει βροτοῖς
Σοφὸν νομίζω, σὺ φρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ] Ita hi versus elegantius, meâ sententiâ, & concinnius leguntur apud *Plutarchum* Opp. Moral. edit. *Parisi.* p. 116.

Τὰ περὶ πονηδιστον δ' ὅστις ἐν φέρει βροτοῖς
Λείστος εἶναι σὺ φρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

70. 71. 72. Hi versus *Euripidi* quidem tribuuntur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. CVIII. sed nulla tragicædiæ facta mentione.

78. Hic versus primus est *Meleagri* tragicædiæ ut constat ex *Schol.* ad Aristoph. Ran. v. 1269.

Addenda. Hi duo versus ad *Meleagrum* tragicædiam pertinent, licet Aristotel. Rhetoric. lib. III. cap. 9. priorem *Sophocli* tribuat. Ita autem, præeunte *Gefnero* ad *Lucian.* Conv. §. 25. interpunge, & verte,

Καλυδὼν μὲν ἦδ' ἰαυα, Πελόπιδος χθονός
Ἐν ἀντιπυρρῶν, πῆδ' ἔχουσι τυδαίμυνα.

Hæc terra est Calydon, Pelopidae terræ in transmarinis, habens campos uberes.

Adde,

Ἰσως ἀλασποράς οὐκ ἵστολμισε κτανίην. *Erotian.* Lexic.

Hippocrat. voce Αλασπορές.

Vide & quæ notavimus ad fragment. incert. v. 431. 432.

IN MELEAGRUM.

1. 2. Hæc apud Aristophanem Ran. v. 1271. 1272. exstant, nisi quod *Scholias* explevit οὐκ εἶδυσεν Ἀρ-
πυμῆ, sed minus recte, memoriæ, ut opinor, lapsu. Senarium enim iambicum choræo terminari nunquam,

quam, apud Tragicos saltem, licuit. Forſan dederit Poeta, οὐκ ἔδωκεν Ἐνδοξ.

- V. 4. Καρὴν Τυδεὺς γένουσι Μελαμππῶ πατὴρ] Hodierna ſcriptura *Grotii* conjecturæ debetur, nam apud *Scholias*. ad *Pindar. Nem. Od. x. v. 12.* non Τυδεὺς, ſed Περσεὺς, non πατὴρ, ſed πατὴρ legitur. Propius igitur ad veterem ſcripturam ita forſan hæc reſtitui poſſunt ;

Καρὴν Περσεὺς γένουσι Μελαμππῶ πατὴρ.

Simili omnino locutionis formula in *Phaniffis* uſus eſt Noſter v. 32.

Ἦδη δὲ Περσεὺς γένουσι ἑξάνδρου μένος.

- V. 13. Βέλτων ἀν' τεκοῖμι δαίμωνι τέκνα] Mallem Βέλτων' ἀν', ut cum τέκνα jungatur.

37. Παιδὲς δὲ χρεῖται, καὶ δαίμωνι] Το δαίμωνι nequaquam hic ſtare poteſt, ſententiæ enim & Poetæ menti prorfus repugnat. Forſan legi poteſt γεννοῖσι, vel περνοῖσι.

Adde,

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πειλοπίας χθονὸς
Ἐν ἀντιπορθμοῖς, περὶ ἔχου' εὐδαίμονα
Οἷνις δ' ἀράσσει πρὸς δὲ γῆς Αἰτωλίας,
Πορδαῖνος πεῖς' ὅς ποτ' Ἀλκυονίδας γαίῃ

Ἀνδρὸς ὁμαλῶν, Θεοῦ δὲ παρδενον. Primi duo verſus exſtant apud *Lucian. Conviv. §. 25.* ubi vide *Commentator*. Cæteri apud *Anonymum* in *commentar. ad Ariſtot. Rhetoric. pag. 61. b.* Lege autem Παρδαῖνος πεῖς. Vide *Apollodor. Biblioth. lib. 1. cap. 7. §. 11.*

Κερκιδὸς αἰσδυ μελέτας. *Ariſtoph. Ran. v. 1351.* ubi vide *Scholias*. Verte autem, *Radix textorii argui labores.* Ita *Virgilius Georg. 1. 294.*

Arguto conjunx percurrit pectine telas.

Μελισσῆς, μελίαν γὰρ ποτ' ἀρξενεὺς ἀρχαν. *Etymolog. Magn. voce Μελισσῆς.*

IN OEDIPUM.

3 — 6.

— πᾶσα πρὸς θάνατον γυνή

Δειλοτέρην ἀνδρὸς' οἶμαι δὲ γυνὴν ἔχον ἰσως.

Δακρυοὺς γὰρ αἰεὶ τοῖς περὶ σὺν ἐμποῖει

Το θνήσκει ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πατρί] Ita hæc ver-
tenda cenſeo; *Omnis fœmina ad mortem viro pa-
vidior; neque quod hanc refugit ratione forſan caret. Mollities enim iſta animi dum lacrymis perpetim fluen-
tibus indulget, calamitatem ipſam quodammodo proro-
gat. Valckenarius autem ad Schol. in Phaniff. p. 612. ex quibus Scholiis hæc petuntur, luculenter
oſtendit verſus hoſce perperam Euripidi aſcribi, cum ipſius Scholiastæ verba ſint, Euripidea forſan
quædam, incertum unde petita, vel Sophoclea, ar-*

gumento quod præ manibus habuit accommodan-
tis. Sequentes tamen duos ſenarios ex *Euripidis*
Oedipode certiffime deſumptos, quanquam a *Grotio*
& *Barneſio* neglectos, eadem ſuppeditant *Scholias*,

Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρεῖσαντες πεδῶ,

Ἐξομῶμεν, καὶ διολλύνειν κόρας.

- V. 20. Ἀλλὰ καὶ ἀρετὴ βροτοῖς] Lege χ' ἤϊετ', præeunte
Clemente Alexandr. edit. Potter. p. 574.

25. Ἴσῃ γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω &c.] Horum ver-
ſuum ultimus leviter corruptus videtur; certe το
ἡ illic ſtare haudquaquam poteſt. Legendum po-
tius καὶ κρείσσον. Ita autem totum locum verte;
“Parem enim homini calamitatem eſſe dico, ſi ex
una parte liberis, & patriâ, & facultatibus, pri-
vetur, & ſi ex alterâ uxorem bene moratam a-
mittat. Nam opibus ſolis etiam pluris hæc eſt
homini, modo proba ei contingat.”

32. Hic verſus apud *Stobæum* edit. *Grot. tit. LXXIII.*
unde a *Barneſio* exſcriptum veriſimile eſt, incerto
Poetæ tribuitur.

33. 34. Verſus hi & magis integri, & magis emen-
dati leguntur apud *Clement. Alexandr. edit. Potter.*
p. 592. ubi *Potterus* ex *Clemente* & *Stobæo* inter ſe
comparatis ita totam πελοπονην conſtituit,

Πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς

Καμὼν ἀλόχους, καὶ ὁ γαμῖστος

Γῆμιν τὴν εὐδαίμονισσαν.

40. 41. Ἐκ τῶν αἰσθητῶν ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
Φανεῖσα μᾶλλον, ἢ το πρὸς δαίμονα] Prava inter-
pungendi ratio ſententiam prorfus confodit. Pro-
culdubio diſtinguendum poſt φανεῖσα, non poſt μάλ-
λον, ut conſtructio ſit, ἡ χάρις φανεῖσα ἐκ τῶν αἰσθητῶν
μείζων ἐστὶ βροτοῖς, μᾶλλον ἢ το πρὸς δαίμονα.

Adde,

Οὐρανὸν ὑπερλόου' ὑπὸ λειοντοπύργῳ βασιν

Ἐκδιζέτο. *Ælian. de Natur. Animal. lib. xiii.*
cap. 7.

IN OILEUM.

- 3 — 8. Hæc *Cicero Latino* ſermone expreſſit, ſed
Sophocli tribuit, *Tuſcul. Quæſt. lib. iii. cap. 29.*
Stobæus etiam edit. *Grot. ex Oileo Sophoclis* de-
ſumpta notat, quanquam ipſe *Grotius* in excerptis,
quibus rationibus fretus neſcio, inter *Oilei Euripi-
dis* fragmenta refert. Editiones *Gesneriana* & *We-
cheliana Sophoclis Oedipodem* citant, Librariorum pro-
culdubio errore pro *Oileo*. Neque ullus ſane auc-
tor idoneus mihi notus, quo hæc *Euripidi* vindic-
centur. Quod ſi primos etiam duos verſus ex *Euripidis*

ripidis Syleo petitos fuisse concedamus, quod omnino verisimile est, cum e *Syleo*, non ex *Oileo*, eos citat *Stobæus*, prout a *Gesnero* & *Wechelio* editur, *Oileus* dehinc e catalogo fabularum *Euripidearum* erit tollendus.

IN OENEUM.

V. 11. 12. 13. Hæc exstant apud *Suidam*, voce *Ηρακλειαν λιθον*, ubi non *σκοπιδας*, quod *Grotii* conjecturæ debetur, sed *σκοπων* legitur. Rectius igitur, meâ sententiâ, metrum explebis rescribendo,

Γνωμας σκοπων γαρ, ὥς Μαχρητις λιθος.

Salmasius quidem ad *Solin.* pag. 776. hæc aliter emendare tentat, & aliter etiam ac *Grotius* interpretatur, cui in utroque astipulatur *Kusterus*, & in interpretatione ipse etiam *Suidas*, aut saltem *Grammaticus* ille quorum *ῥησιον* ibi excerpfit. Sed & sententia quam vult *Salmasius*, ex verbis prout ab illo restituuntur, nullis fidiculis elici potest, & *Heracleum* sive magnetem lapidem qui ferrum ad se allicit & trahit, non alterum illum argenti speciem referentem, hîc intelligi certissimum est, cum verba illa, *ἐλκει*, & *μεδισησιν παλιν*, actionem magnetis propriam graphice expriment.

22. Τον βαλλοντα δε σεφειν] Quanquam nescius non sum primam του βαλλοντα posse corripi; vide supra ad *Alcest.* v. 802. *Bacch.* v. 606. *Herc. Fur.* v. 1072. verior tamen & commodiorem lectionem, esse βαλοντα existimo.

IN OENOMAUM.

11. Ενεσι πατων τουτι περτον ειδεναι] Cum τουτι ultimam producat, proculdubio metri gratia reponendum τουτε.

13. Ουτος δ' ανηρ αριστος] Apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. xcix. legitur, και ουτος ανηρ αριστος, manifesto metri damno. Legendum puto K' ουτος γ' ανηρ αριστος, minus enim apte hîc inferitur particula δε.

19 — 22. Hi versus a *Stobæo* edit. *Grot.* tit. cxvii. *Euripidi* tribuuntur, sed nullius fabulæ mentione facta.

IN PALAMEDEM.

3. 4. Τα τις γε ληδης φαρμακ', ορθωσας μονος, Αφωνα και φωνοντα συλλαβας πειεις] Non optime

procedit constructio; ita igitur versum alterum reformandum & interpunctionibus distinguendum censeo,

Αφωνα και φωνοντα συλλαβας τε πειεις.

V. 10. Α δ' εις ειεν πιπουσιν ανθρωποις χαχα] Quænam sint χαχα illa quæ εις ειεν πιπουσιν haudquaquam assequor. Legendum potius opinor χακην, ut cum ειεν cohæreat.

12 — 18. An hi versus ex *Euripidis Palamede* desumpti sint, an *Aristophanes Euripidi Palamedis* nomen ob solertiam ironice impertiat, prorsus est incertum. Vide *Ran.* v. 1491 & seq. Hoc sane plusquam verisimile videtur, alterutros, aut duos priores, aut quinque ultimos, non esse *Euripidis*. In versibus autem 13 & 16 legendum est σωθειμεν αν juxta emendationem *Dawesii* in *Miscell. Critic.* p. 246.

19. 20. 21. Αγαμεμνον, ανθρωποισι πατωαι τυχα Μομφην εχουσι· συντρεχει δ' εις χηματα παντων επαινος] In editionibus *Stobæi* quæ *Grotianam* præcesserant ita hi versus legebantur,

Αγαμεμνον, ανθρωποισι πασιν αι τυχα Μομφην εχουσι· συντρεχει δ' εις χηματα] Τουτου δε παντες.

Ad marginem etiam variantes lectiones sequentes adscripserat *Gesnerus*, scilicet v. 1. χηματα pro αι τυχα, v. 2. εν τοδε pro χηματα, & v. 3. τουτων pro τουτου, ex quibus omnibus veram scripturam eruere non erit, opinor, difficile. Ita nimirum *Nostrum* scripsisse puto,

Αγαμεμνον, ανθρωποισι πασιν χηματα Μομφην εχουσι· συντρεχει δ' εις εν τοδε Τουτων επαινος.

Verte; *Agamemnon, hominibus cunctis formam suam probant opes; in hac una re celebranda concurrunt bonorum præconia.*

23. Ος δ' αν πλεις εχει, σφωτατος] Pro αν mallem cum *Barnesio* in addendis præfixis αν.

25. Ος αν ιδαν τρεπεται] Rescribe αν ιδαν.

30. 31. 32. Εκαυετε, Δαναοι, εκαυετε των παισφον Μουσων, και ουδεν' αλγυνουσιν ανδονα

Εκαυετε, εκαυετε τον αεισιν Αχαιων] Senarios iambicos similes quis unquam vidit? Proculdubio hæc melica sunt, non iambica, ut recte judicavit *Barnesius*; ita igitur metra constituenda opinor,

Εκαυετ', εκαυετε των αντισπαστικος hemiholius Πανσφον, ω Δαναοι, penthemimeris dactylica Ταν ουδεν' αλγυνουσιν hephthemimeris iambica Ανδονα Μουσων dochmaicus.

Addit Auctor argumenti orationi *Isocrateæ* quæ *Bouspiridos Εγκωμιον* inscribitur præfixi, Εκαυετ', εκαυετ' των Ελληνων

ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΝ, cæteris quæ præcesserunt prætermis-
sis, unde colligere licet eum mentem potius
quam verba Poetæ repræsentare voluisse; sed de
iis etiam dicendum puto quæ addit Philostratus
Heroic. c. x. §. 12. καὶ τὰ ἐφεξῆς μᾶλλον, ἐν οἷς φησι, καὶ
ὅτι παύσαντες ἀνδρῶν φθινῶν, καὶ ἀναίδει λόγῳ, ταῦτα δρᾶ-
σαν.

Adde Palamedis fragmentis,

Λίας, παλαιὸν δὲ σ' ἐξερῶται δελῶν

Σχολη μ' ἀπειργε — *Schol. in Hom. Iliad. v. 350.*

MS. citatus a *Valckenario* ad *Phaniffas* v. 292.

In PIRITHOUM.

V. 4. Αἰολοχρῶς, *Colores varians*, astris scilicet inter-
dum distincta; interdum tenebris nigerrimis ob-
sita.

8. Hic versus cum duobus præcedentibus connecti-
tur apud *Stobæum* Eclog. de Moribus edit. *Grot.*
tit. VII.

9. Πιδαις ἀχαλκευτοῖσιν ἐξυῖται ποδῶς] Hic versus ita a-
pud *Grotium* in excerpt. legitur,

Αἰδῶς ἀχαλκευτοῖσιν ἐξυῖται ποδῶς.

Gatakerus autem *Adversar. Postum.* p. 520. *Plu-*
tarchum libro de Verecundia pag. 533, unde de-
sumpsit *Grotius*, hunc versum ex altero quem edi-
dit *Barnesius* παρρησιαῖς verisimiliter asserit. Alter
autem legitur apud *Plutarch.* περὶ Πολυφιλ. p. 96.

11. 12. Hi duo versus nulli certæ fabulæ asseruntur
apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. 122.

In PELEUM.

I. 2. Κλυτε Μοῖραι, Διὸς αἵτε παρὰ θρόνον

Ἀγχοτάται ἐζομέναι] Apud *Stobæum* Eclog. Phy-
sic. edit. *Canter.* cap. ix. legitur Θεῶν ἐζομέναι, quam
vocem qua de causa omisit *Grotius* haudquaquam
assequor. Ita autem metra constituenda,

Κλυτε δὲ Μοῖραι

Διὸς, αἵτε παρὰ θρόνον ἀγχοτάται

Θεῶν ἐζομέναι.

Particulam δὲ metri explendi gratia addidi.

5. Ο δυσγενὴς κρυφεῖ καὶ ἐν σοφῶς] Græci sermonis in-
doles postulare videtur, ut optativæ formæ verbo
κρυφεῖ yim potentialem impertiat particula ἀν. Le-
gendum igitur puto.

Ο δυσγενὴς κρυφεῖ ἀν, εἰ καὶ ἐν σοφῶς.

Adde,

Ἰω, ἰω, Πυλαῖσιν, εἰ πῃ ἐν δόμοις. *Schol. ad Aristoph.*

Nub. v. 1153. Ut constaret metrum repetendam

curavi acclamationem Ἰω, & simul sententiæ gra-
tiā pro ἡπῆς reposui εἰ πῃ.

In PLISTHENE M.

V. 2. Ponenda est commatis nota post κακῶς.

9. Περσῶδον ἀρεῖ μέλος ἐν δόμοισιν] Cum præcedat sena-
rius iambicus, & hic versus similis esse debet,
prout nunc vero legitur asynartetus est ex duabus
penthemimeribus iambicis. Ita autem. si operæ
pretium censeatur, restitui forsā potest,

Ἡρεῖ περσῶδον ἐν δόμοις σὺς μέλος.

10. 11. 12. Hi versus *Euripidi* tribuuntur apud *Sto-*
bæum edit. *Grot.* tit. XLVIII. sed nulla certa tra-
gœdia indicata.

In POLFIDUM.

1. 2, 3. Hæc non a *Polydo* augure dicta videntur,
quod *Barneſio* visum, sed ab homine totam augu-
randi artem ludibrio habente.

12. Πενία δὲ σφίαν ελαχὲ δια το δυσυχές] Apud *Clement.*
Alexandr. edit. *Potter.* p. 574. legitur δια το συγγενές.
quod verius videtur.

15. 16. Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατὰ δαίμων,
τὸ κατὰ δαίμων δὲ ζῆν] *Diogenes Laertius* versum
alterum supplet subjungendo νομιζέται βεβῶται, paulo-
aliter *Sextus Empiricus* lib. III. cap. 24. qui ha-
bet κατὰ νομιζέται. Longe ab utroque discedit *Scho-*
liastes ad *Aristoph.* *Ran.* v. 1526. qui ita versum
istum exhibet,

Τὸ κατὰ δαίμων δὲ ζῆν, ὑπνοῦν δὲ τὸ κατὰ δαίμων,

quam scripturam, aut ejusmodi certe aliquid, a
Poeta profectam, ex parodia illa *Aristophanis*

Τὸ πνεν δὲ δειπνεν, καὶ τὸ κατὰ δαίμων κρηδον,
suspiciatur *Gatakerus* *Adversar. Posthum.* p. 523.
sed non admodum verisimile videtur eandem om-
nino rem, quæ in versum initio vita revera esse sup-
ponitur, in ejusdem versum sine somnum etiam esse,
rem diversissimam, supponi.

In PROTESILAUM.

Adde,

— ἀξίως δ' ἐμὸς

Γαμβέος κεκληῖται, ποῖδα μοι ἀνοικιστῆς; *Suidas voce*

Πανδρέα.

In STHENOBOEAM.

- V. 1. 2. 3. Hæc prologi principium constituebant. Vide Aristoph. Ran. v. 1248.
4. 5. Exstant apud Galen. de Dogmat. Hippocrat. & Platon. lib. iv. cap. 7. & Plutarch. de Discrimin. Adulat. & Amic. p. 71. Prima autem verba, τοιαύτ' αὐτὴν verti debent, talia insanit.
8. Τῆρα δὲ μητρὶ, οὐ πατρὸς τὸν πεδῶντος πεδῶντος. [Θαλάσση] Apud Athenæum non πεδῶντος, sed πατρὸς, legitur. Recte vertit Casaubonus; Nostra est nutrix mater humida, non illa quæ calcatur pedibus; mare, inquam. Distinguendum igitur, quanquam minus plene, post πατρὸς. Vide ejusdem ibid. annotata.
11. Quæ hîc pro Euripidis versu obtruduntur ipsius Athenæi sunt verba, ut recte monuit Casaubonus.

In SISYPHUM.

6. 7. Θεῶν κολάσας, ἵνα δὴν περὶ τῶν ἱεροῦ βροτῶν, τὴν δ' ἴδεν δουλὴν ἐχῇ] Γενοῖς βροτῶν inferitur ad versum explendum, ex conjectura Grotii. Petrus Petitus Miscell. Observat. lib. 1. cap. 1. ita potius hæc supplenda censet, Θεῶν κολάσας τοῖς κακοῖς, ἵν' ἡ δὴν κρατῇ περὶ τῶν ἱεροῦ δουλὴν ἐχῇ.
10. Απὸ τῶν αὐτοῦ ἐργῶν μὴ παρὰ τὸν βίαν] Petitus loco citato reponit Απὸ τῶν αὐτοῦ, Normannus vero, referente Fabricio ad Sextum Empiricum, melius meâ quidem sententiâ, ἀπὸ τῶν αὐτοῦ, cum apud Plutarchum etiam legatur ἐκ τῶν.
12. Πικρὸς τις ἄλλος καὶ σφοδρὸς γυναικὶ ἀνὴρ] Ἄλλος etiam interpolatur ex conjectura Grotii ad metrum supplendum. Petitus rescribit Πικρὸς τις εἰδὼν, Normannus, Πικρὸς τις οὐκ ὄντως, uterque, ut mihi videtur, minus feliciter. Ipse malim Πικρὸς τις αὐτός.
13. Γενόμεναι, ἵς θνητοῖσιν ἐξέστην, ἵπος] Scripti omnes Sexti Empirici codices habent Γνωαὶ δὲ ἵς, vulgata ex conjectura est Grotii; Petitus reposuit Γνωαὶ, δὲ, quod vix sese tueri potest, cum proximo versu sequatur δέμας. Mihi Poeta scripsisse videtur Γνωαὶ τοῦδ', ἵς.
16. Εὐτερεὶν οὐν τοῦ θεοῦ ἐξηγησάτο] Lege juxta scriptos codices Sexti εἰσηγησάτο.
19. Προσεχὼν τὰ πάντα] Ex fide codicum Sexti lege, Προσεχὼν τε πάντων. Nam πάντα respicit ad illa quæ dixerat Sisyphus, κείνῳ περὶ τῶν πραγμάτων. Fabricius.
20. 21. Ἀφ' οὗ τοῦ λεχθέντος ἐν βροτοῖς ἀκούεται Πάν' δρωμένον δὲ πᾶν ἰδεῖν δύνασται] In Sexti codicibus ita hi versus scripti reperiuntur,

(ἴφ' οὐ) Πάν' μὲν τοῦ λεχθέντος ἐν βροτοῖς ἀκούεται
Ὁς δρωμένον δὲ πᾶν ἰδεῖν δύνασται.

Verba ἴφ' οὐ sunt Sexti, qui versus quosdam videtur hoc in loco omisisse, atque per illa hos quos subjungit connectit. Ita Fabricius. Mihi quidem ἴφ' οὐ non a Sexto profecta videntur, cum & sententia omnibus numeris absoluta quidquam deesse suspicari vetet, & vix verisimile sit Sextum excerptum hoc mutilum ac imperfectum dare voluisse, ut duorum, vel ut plurimum trium, versuum exscribendorum laborem compendi faceret. Librario igitur verba illa imputanda existimo, qui verbum ἀκούεται active sumi forsan ignorabat. Ab eodem etiam, ut constructionem continuaret, τοῦ Ὁς additum puto in secundi versus principio. His igitur rejectis, legendum puto, Salmasium partim secutus,

Ὁς τοῦ πᾶν τοῦ λεχθέντος ἐν βροτοῖς ἀκούεται
Τὸ δρωμένον τε πᾶν ἰδεῖν δύνασται.

V. 22. Εἰναι τε οὐ σὺν σὺν τι βουλευοῖς κακῶν] In formula illa σὺν σὺν non immerito Fabricium offendit præpositio addita, cum elegantius & usitatus absit. Legendum igitur puto Εἰναι περὶ οὐ σὺν σὺν.

24. Εἴνεσι. Τοῦδ' τοῖς λόγοις αὐτοῖς λεγῶν] Τοῦ αὐτοῦ inferitur ex Grotii conjectura ad supplendum metrum. Normannus conjicit Θεοῖς εἴνεσι, minus feliciter quia modo præcesserat Θεοῖς. Mihi verisimilius videtur Nostrum scripsisse,

Αὐτοῖς εἴνεσι. Τοῦδ' τοῖς λόγοις λεγῶν.

27. 28. Εἶναι δ' ἐφασκε τοῖς θεοῖς ἐνταῦθα, ἵνα Μαλιστα γ' ἐκπλήξῃεν ἀνθρώποις λεγῶν] Scripti codices habent αἶσι, non εἶναι; hanc tamen conjecturam certissimam esse duco. Iidem codices habent etiam ἐξεπλήξῃεν, non ἐκπλήξῃεν, & ἀγῶν, non λεγῶν, unde conjicere in proclivi est Nostrum scripsisse,

ἐνταῦθα ἵνα

Μαλιστα γ' ἐκπλήξῃεν ἀνθρώποις ἀγῶν.

Ut constructio sit, ἐφασκε δὲ τοῖς θεοῖς εἶναι ἐνταῦθα ἵνα ἀγῶν τοῖς ἀνθρώποις μαλιστα γ' ἐξεπλήξῃεν ἀν' αὐτοῖς.

33. Βρονθῆς· τοῦ τ' ἀσπερῶν οὐρανοῦ δέμας] Pro δέμας apud Plutarchum de Placitis Philos. lib. 1. cap. 6. legitur σέλας.

36. Εἰσπράττειται] Codices Sexti secutus lege ἐκπράττειται. Adde,

Χαίρω τε γ' ὡς βέλτις ἀρ' Ἀλκίμηνης τέκος

* * * * * τὸν τε μισθὸν ἐξολωλῶτα. Suidas voce

Χαίρω. Particulam ἀρ' ad metrum explendum addidi. Hæc ita Valckenarius ad Phæniff. 711. restituit & supplevit,

Χαίρω μὲν ὡς βέλτιον Ἀλκίμηνης τέκος

Σ' ἐλθόντα, τὸν δὲ μισθὸν ἐξολωλῶτα.

Forfan scripserit Poeta,

Χαίρω σε γ' ὦ βελπυστον Αλκμήνης τέκος
Ελθόντα, τον δὲ μισρον ἐξολωλοτα.

In SCIRONE M.

Addend. Præmiss. Hic versus apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. xc. citatur ex *Euripidis Scyriis*, & inter istius tragœdiæ fragmenta exstat apud *Barnesium* v. 6.

Adde,

Και τας μὲν αἶψα, πολλὸν ἂν δίδως ἕνα,
Τας δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ καὶ πτεταρῶν
Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ
Τας ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους, ὅταν φέρῃ
Πολλὰς. *Pollux* Onomast. lib. ix. §. 75. ubi

vide Interpretes.

In SCYRIAS.

V. 1 — 5. Hæc cum apud *Stobæum* *Euripidi* in *Scyreo* tribuantur, *Grotius* pro *Scyreo* reposuit *Scyriis* p. 435. *Gatakerus* vero *Adversar.* *Posthum.* p. 534. *Syleo* potius reponendum censet, quia hujus potius quam illius fabulæ argumento congruit horum versuum sententia.

7. 8. Hi versus ita apud *Sextum* leguntur,

Ἡ πῦρ νοσεὶ σὺν, καὶ πικρὸν δυνάει
Περὶ τοῦ; τίς αὐτὴν τιμὴν δαμάσσει;

Quæ scriptura si germana sit (quod præsumendum, cum hæc fide codicum, *Barnesiana* vero nulla auctoritate nitatur) jam prior versus non *Lycomedis*, sed cuidam *Lycomedem* alloquenti, tribuendus erit, prout recte ad locum monet *Fabritius*.

10. Hunc versum *Euripidi* tribuit *Cicero*, sed nullam certam tragœdiam unde desumptus sit indicat.

In SYLEUM.

4. *Ξυλῷ δραστηρίῳ*, *Clava strenuus*. Ita recte ex codicum auctoritate edidit *Mangeyus* qui nuper *Philonem* recensuit, cum antea repugnante metro legeretur *ξυλῷ*. *Grotius* minus feliciter reposuerat *μάλα*.

7. Πας τις δεδωκεν] *Sermonis* Græci indoles postulare videtur ut legatur Πας τις δεδωκεν ἄν.

10. Πιμπρα] *Pierfonus Batavus* reponit *πιμπρα*, recte ut puto. Vide *Valckenar.* ad *Pheniss.* 524.

V. 14. 15. Hi versus inter *Auges* fragmenta leguntur, qua ex tragœdia eos citat *Stobæus* edit. *Grot.* tit. XLIX.

16. 17. — σὺ κατηγορεῖ

Σιγῶντος] Hæc ex ipsius *Philonis* verbis οὐ κατηγορεῖ σιγῶντος ita sunt a *Grotio* immutata, sed Poetæ neutiquam ascribi debuerunt, quanquam cum *Grotio* sensisse nuperum etiam Editorem video.

Adde,

— εἴτα δὴ φίλον ξυλον,

Εκτείνε μοι σεαυτο, καὶ γίνου θράσυ. *Eustath.* ad *Hom.* p. 107.

Ad hanc etiam tragœdiam referendi v. 1. & 2. inter fragmenta *Oilei* a *Barnesio* editi.

In TELEPHUM.

2. 3. — ὅτε περὶον Ἀρκάδων δυσχειμέρων

Τονδ' ἐμβατεύεις, εἶδεν εὐχόμεαι γένος] Verte; Et tu qui rupem hanc *Arcadum* regionem frigidam habitantium calcas, a quo genus derivare glorior. Non enim his verbis itineris socium, ut putaverunt Interpretes, quod frigidum omnino esset, sed ipsum *Jovem* *Lycæum* compellat *Telephus*; & mons quem deus iste calcare dicitur mons est *Lycæus* in *Arcadia*, a cujus supremo jugo omnis pene *Peloponnesos* prospici potest, teste *Pausania* in *Arcadic.* p. 678. 679. Cum vero ex fragmentis sequentibus manifestissimum sit tragœdiæ hujus scenam, non in *Arcadia*, sed in *Græcorum* ad *Trojam* castris, collocari, vix credibile est hæc ad illam pertinere posse. *Dionysius Halicarnassensis*, unde hæc petuntur, nullam certam fabulam indicat. Forte ad *Augem* referri debent.

7. 8. Ἰδ' ὅπου χερσὶς οὐκ ἀπολούμαι

Ἐλένης ἑνεκα] Exstant apud *Scholias.* ad *Aristoph.* *Nub.* v. 888. ubi rectius legitur ὅποι & ὁ νεκα. Vitandi etiam hiatus gratia legi malim οὐκ ἀπολούμαι γ'.

24. 25. Hoc fragmentum, & emendatius, & uno versu auctius, ita apud *Sextum* *Empiricum* *Adv. Mathematic.* lib. xi. §. 56. legitur,

Τί γὰρ με πλουτὸς ὠφελεῖ νοσούντα γέ;
Μικρὸν ἂν δελοῖμαι, καὶ κατ' ἡμέραν εἶχον,
Ἀλυτὸν οἶκον βροτῶν, ἢ πλουτῶν νοσείν.

Hanc lectionem plane stabilit altera illa *Stobæana* a *Barnesio* in notis memorata. Hinc nimirum oriri potuit discrepantia, quod *Librarius* male sedulus propter κατ' ἡμέραν in secundo verso, νοσείν in sequentis

quentis initio reposuit, & deinde, ut expleret metrum, addidit *ἐναιεν* pro *οικειν*.

Adde,

Βελλήν' Ἀχιλλεύς δύο κούρα καὶ τέσσαρα. Zenob. Proverb. Cent. xi. Proverb. 85. & Append. *Vatican*. Cent. i. Prov. 29. Hunc etiam versum in Aristophanis *Ranis* profert Bacchus v. 1447. At *Scholias* Aristoxenum adducit testem, falso eum Euripidi tribui.

ὦ Φοῖβε Ἀπόλλον Λυκίε π ποτὲ μ' ἐργασει. *Schol.* ad Aristoph. *Equit.* v. 1237.

Κακῶς οἰοῖτ' αὖν, ἀξίον γὰρ Ἑλλάδι. *Schol.* ad Aristoph. *Acharn.* v. 8.

Καλὸς ἐχοίμ' Τηλεφῶ δ' ἂ' ἄ' γὰ φρονῶ *Schol.* ad Aristoph. *Acharn.* v. 445.

Τί δ', ὦ πάλας, σὺ τῷδε πειθεῖσαι μύλλης *Schol.* ad Aristoph. *Acharn.* v. 453.

— αὐτὸ ἀπειρῶ, καὶ γὰρ εἰμ' ἄραν

Ὀχλῆρος, οὐ δόξαν μὲ κοίρανοις εὐρεῖν. Aristoph. *Acharn.* v. 470. & *Scholia* ibid. in quibus additur, quosdam hæc ex *Oeneo Euripidis* παρρησιάζου tradidisse.

Ἐρεῖ τις οὐ χεῖν, ἀλλὰ π χεῖν; εἰπατε Aristoph. *Acharn.* v. 539. & ibid. *Scholia*.

Καθὼδ' αὖν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοὺ γὰρ δεῖ. Aristoph. *Acharn.* v. 542. & ibid. *Scholias*.

Ταὐτ' οἱδ' ὅπ' ἂν ἐδρατε' τὸν δὲ Τηλεφῶν

Ὀκ οἰομεθα; νοῖς ἀρ' ὅμιν οὐκ ἐνι. Aristoph. *Acharn.* v. 554. 555. & ibid. *Scholias*. particulam γε propter metrum addidi.

Ἀνασσι παρρησιάζου τούτῳ καὶ βουλευματος. Aristoph. *Lyfist.* v. 707. & ibid. *Schol.*

In TEMENUM sive TEMENIDAS.

V. 1. Extat apud *Sext. Empiric.* Adv. Grammat. cap. 13.

4 — 9. Hæc leguntur in *Supplicibus* v. 912 — 917.

10. Καὶ ἀπενῆς] Lege κῆπενῆς.

12. Φίλει τοὶ πολέμοις οὐ τὰ πάντα γ' εὐτυχῆν] Lege prout extat apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. l. pede primo desiderato,

φίλει τοὶ πολέμοις οὐ πάντ' εὐτυχῆν.

Barnesius dum versum ex conjectura supplere instituit metrum prorsus perdidit.

Addend. Præfix. Ita hos versus emendandos & constituendos censeo,

Ἡλθε δ' ἐπὶ χεῦσπεραν εἰλαφον,

Μεγάλων ἀδελφῶν δεινὸν ὕπνος

Κατ' ἐναυλοῖς ὄρεαν ἀδατοῖς, ἐπὶ

Λειμῶνας, ποιμνία τ' ἀλσιν. Vide *Ælian.* de Nat.

Animal. edit. *Gronov.* lib. viii. cap. 29. Τοῖς ἵνα quod post ἀδελφῶν ibi legebatur, & πὲ ad finem versus tertii, metri gratia eliminavi & in v. 4. pro ποιμνία reposui ποιμνία.

Huc refer etiam v. 108. 109. inter fragmenta *Bellerophontis* editos, qui ex hac fabula citantur apud *Stobæum* tit. lrv. edit. *Grot.*

In TROAS.

Auctores qui *Troum Euripidis* mentionem faciunt tres foli sunt *Stobæus*, *Ælianus* Var. Hist. lib. ii. cap. 8. & *Etymologus* voce πελαγος. Quæ a *Stobæo* ex *Troibus* citantur in *Troadibus* omnia leguntur. Apud *Ælianum* pro Τροσι legendum puto Τροασί & ἀφραδὴ πελαγον, quod e *Troibus* citare videtur *Etymologus*, in *Oreste* reperies, v. 220.

V. 1. 2. Hi duo versus leguntur in *Troadibus* v. 630. 631.

3. 4. Hi duo versus leguntur in *Troadibus* v. 628. 629.

5. 6. Et hi duo versus leguntur in *Troadibus* v. 604. 605.

In HYPSIPYLEN.

8. 9. 10. Hi versus paullo aliter, & melius quidem meâ sententiâ, apud *Plutarch.* Consol. ad Apollon. p. 110. ita leguntur,

Ἐφ' ἡμῶν οὐδεὶς ὅστις οὐ ποιεῖ βροτῶν,

Θαπτεῖ τε τέκνα, χ' ἄτερ αὖν κτάται νεα,

Αὐτὸς τε θνήσκει, καὶ τὰδ' ἀχθόνται βροτοί,

Clemens Alexandrinus *Stromat.* lib. iv. p. 588. pro κτάται habet περὶ.

16. 17. 18. Hi versus auctori incerto tribuuntur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. xx.

Adde,

Ὀνάνδα φέρει τὸν ἱερὸν βοτρυόν. *Schol.* ad Aristoph.

Ran. v. 1355.

Περὶ βάλλ' ὦ τέκνον ὠλένας Aristoph. *Ran.* v. 1357. & ibid. *Schol.*

Ἀνα τὰ δωδεκαμηνίαν ἀντὶν *Schol.* ad Aristoph. *Ran.* v. 1363.

Ἰδοὺ πῶς αὐτὸς ἐξαμύλλεται κοραὶ

Γεσπῶις οἷσι πρὸς ἑλπίαν τυποῖς. *Galen.* Commentar. iii. ad Hippocrat. de Articulis edit. *Charter.* tom. xii. p. 376. Ultima adeo corrupta sunt & mutila,

mutila, ut sine codicum ope ea restituere conari, otio esset abutentis.

In PHAETHONTEM.

V. 2. 3. A. Αργεῖος ἢ Θηβαῖος. H. Οὐ γὰρ εὐχόμεαι
Μῖας, ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων πατεῖς] Hosce
duos versus integros solius Herculis personæ tri-
buendos esse constat ex Plutarch. de Exilio p. 600.
neque inter duos Interlocutores dispersitos, prout
a *Barnesio* factum est, oportuit. Plutarchus loco
citato ne Poetam quidem designat unde hæc de-
sumpta; & sane quid commune Herculi cum
Phaethonte esse possit, non video. Ex incerto eti-
am auctore citantur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit.
LX.

4. 5. 6. Νῦν τοι μὴ ἀγκυρ' οὐδαμῶς πῶξεν φιλεῖ,
ὧς ἦεις ἀφ' ἧτι' ὀρεσσεύης δ' ἀπ' οὐλοῦ πελεῖ
Σφαλερός, ἵππων δὲ κἀλλος εὐ κακὸν πελεῖ] Hæc ex
incerto auctore laudat *Stobæus* ed. *Grot.* tit. XLIII.
In excerptis tamen tradit *Grotius* a quibusdam auc-
toribus huic tragœdiæ adscripta. Pro ἀφ' ἧτι' au-
tem, quod repugnante constructione hic legitur,
rescribi malim ἀφ' ἧται, ut sententia sit, ad tres us-
que numero projici solent.

10. Τυφλας ἐχρυσὶ τὰς φρένας καὶ τὴν τυχὴν] Constructionis
ratio omnino exigit ut pro τὴν τυχὴν reponatur τὴν
τυχὴν, αὐτ' τὰς τυχὰς. Ita το καὶ eandem hic potesta-
tem habebit ac ὥσπερ.

12. Μὴδ' ἀνάδης] Mallem hiatus vitandi gratiā Μὴδ' γ'
ανάδης.

13. Apud Longinum legitur μὴτε, non μὴδ'.

15. Κατὰ δέισι] Omnino legendum est δέισσι cum *Fa-
bro* ad Longin. cap. xv. §. 8.

16 — 22. Totum hunc locum expendit & explicat
Rutgersius Var. Lect. lib. i. cap. 10.

17. Τοιαύτ' αἰούσας πῶς ἐμαρξεν ἡνίας] Apud Longinum
legitur, εἰτ' ἐμαρξεν ἡνίας.

18. Κρούσας δὲ πτέρυγαν πτεροφόρον ὀχημάτων] Minus com-
mode *Pearcius* distinctionem post πτεροφόρον poni ju-
bet, ut scilicet ὀχημάτων regatur a præpositione μέσα
in verbo μεθίκεν. Nam si præpositio ista in con-
structione hunc ad modum a verbo distrahatur,
non nisi simplex verbum ἵκεν relictum habebis
quod hujus loci sententiæ non admodum conve-
nire arbitror. Quod vero post ὀχημάτων statim se-
quitur αἱ δ' ἐπ' αὐτῶν, id nemini negotium facefiat
oportet; schema enim est ὅσος το σημαίνον, fre-
quentissime apud Poetas obvium. Addi potest,
Poetam, si hac voce non *Equos*, sed *Currum*, de-

notare voluisset, ὀχηματος potius numero singulari
fuisse positurum, non ὀχημάτων plurali; de uno e-
nim curru, non de pluribus hic agitur; neque ul-
lus hic amplificationi erat locus, ut Poeta nume-
rum pluralem pro singulari, quod interdum lau-
dante Longino fit, poneret. Locus vero iste Vir-
gili, —

— neque audit currus habenas,

quem velut exemplum adferunt viri docti, ut
ostendant per vocem ὀχηματα hic equos denotari
posse, non satis ei rei asstruendæ idoneus videtur.
Currus enim, dum ab equis abreptus violento
curfu fertur, actionis quam describit Poeta, non
minus ac equi participat, adeo ut non inepte dici
possit, vim currum sistendi non amplius habere
habenæ. Non autem ideo, si exprimenda esset
actio aurigæ latera equorum scuticâ percutientis,
aut Virgilius dixisset, aut quisquam, ut opinor,
sanus diceret, eum latera currum scuticâ per-
cussisse, quia ista aurigæ actio in solis equis ter-
minatur, neque quidquam commune cum curru
habet. Adeoque, neque hoc in loco voce ὀχημάτων
usus est, nec nisi absurde loqueretur uti potuit,
Euripides, sed voce ὀχημάτων longe diversâ. Cujus
vocis, quatenus *Equum* designare potest, vera, ni
fallor, hæc est analogia. ὀχημα omne id est quo
quis vehitur; magis propriè igitur ac præcipue
Currum denotabit quo vehitur immediate auriga:
cum vero ipse currus non nisi equorum opera of-
ficio isto vehendi fungatur, equi etiam curru
juncti sensu remotiore ac tropico aurigam quo-
dammmodo vehere dici possunt, atque inde etiam
nomen ὀχημάτων, *vehentium* scilicet, in sermone
poetico ac figurato non injuria adipisci. Sic *Βαρ-
κεῖοι ὀχοι* apud *Sophoclem Electr.* v. 723. *Barceos E-
quos* designant. Sic *Scholias* ad *Æschyli Prometh.*
Vinct. v. 135. ὀχῶ πτερωτῶ. ὀχῶ [αἰματ. πτερωτῶ] τοῖς
πτεροῖς. ὀχημα γὰρ ἢν αὐτοῖς (leg. αὐτοῖς) τὰ πτερά, ὥσπερ
τοῖς ἵπποισιν οἱ ἵπποι. Ita etiam in *Rheso* v. 621. &
797. 798. ipsi equi nomine ὀχηματος πωλικού indi-
cati reperiuntur. Vide quæ ibi notavimus. Ita
denique apud *Aristoph.* *Eirην.* 865. ὀχημα κενταύρου
est ipse κενταύρος. Postremo, ut finem tandem fa-
ciam, negotium plane conficit epitheton addi-
tum, πτεροφόρον. Non enim, opinor, *Currus solaris*
alatus erat, sed *Equi*.

V. 19. Αἱ δ' ἐπ' αὐτῶν ἐπ' αὐτῶν πύργους] Apud Longi-
num legitur πύργους.

20. 21. Πατὴρ δ' ὅστις γὰρ σείρειν βέλους

ἵππου πύργου νοθεύει] Omnino legendum cum

Rutgersio censeo σείρειν, non σείρου, quidquid con-

tra dicat *Faber*, & ita locum hunc vertendum; *Pater vero post terga funalis equi proficiscens properabat admonens filium.* Cum enim jugales equi linea recta currum præcedebant, necesse erat ut equus funalis paullulum a latere progrediretur, adeo ut quisquis eum a tergo sequebatur ad latus aurigæ necessario erat, qui locus colloquendi & monenti erat commodissimus. Injucundum autem non erit virorum doctorum discrepantes de hoc loco sententias recensere, & paucis expendere. *Salmasius* ad Solinum p. 630. b. vulgatam scripturam tuetur, & Σειριον interpretatur *Sirium*, eo scilicet nomine sidus, quod Solem conscendisse, & eo insidentem a tergo filium fuisse secutum, putat. Sed quis unquam fando audivit astrum pro equo aut curru usurpatum, aut deum quemcunque astrum conscendisse, & in eo velut equo equitasse? Vide quæ notavimus ad Catulli poemation de Coma Berenices v. 54.

Obtulit Arfinoes Locridos ales equus, ubi, quod *Achilles* *Statius* etiam, quanquam dubius & fluctuans, conjecerat, germanam scripturam esse *Alisequus* fuisse ostendimus. "At si funalis equi (inquit *Salmasius*) fingas eum (Solem) dorso insedisse, quomodo οπιδεν ιππευιν, aut γουδετειν, dici poterit? Neque enim equi pone currum." Recte quidem, si Solem dorso funalis equi insedisse fingas; non ita, si eum a tergo pedibus secutum fuisse statuas. Error, non *Salmasii* solum, sed & *Fabri*, omniumque, quotquot sunt, doctorum virorum qui hunc locum adhuc expenderunt, inde ortus videtur, quod veram verbi ιππευιν hoc in loco significationem minus sunt affecuti. Primaria quidem hujus verbi significatio est *equitare*; sed quandoquidem qui equo vehitur celerius iter conficit quam qui pedibus ambulat, per metaphoram etiam transfertur ad significationem *properandi*, in quo sensu etiam usurpatur ab ipso *Euripide Herc. Fur.* v. 1001.

Καὶ δὲ ἐπταὶτ' ἐπ' αἰθέρος πτυχας,

Si igitur verbum ιππευιν hic veritas *properabat*, statim corrumpit hæc objectio. "At Σειριον (pergit vir "eruditissimus) vix Græci absolute dicunt de funali equo, sed semper ιππου σειριον." Esto; quanquam hoc verum esse non credo; sed neque hic absolute ponitur, equorum enim mentio immediate præcedit,

αἱ δ' ἐπταὶτ' ἐπ' αἰθέρος πτυχας,

unde repetenda est vox ιππου. *Faber*, & eum secutus noster *Pearcius*, Σειριον adjective positum putant, & vertunt *Equum astricum* vel *caelestem*, quem

Sol cum conscendisset, a tergo filium insequutus admonebat. Sed præter equos *rhedarios*, quorum etiam nomina a Poetis memorantur, nemo veterum, ut opinor, de equo insuper *vestario* Soli prospexit. Unde ergo equum hunc *caelestem* habere potuit Sol, nisi forte ab aliquo planetarum, quos omnes suos etiam habuisse equos nos docet *Faber*, mutuum acceperit? Sed hæc absurdiora sunt quam ut iis diutius refutandis immoremur. Adde, quod vocem ιππου hic subaudiri certe non patitur Græcæ linguæ indoles, nec est unde απο κοινοῦ repeti possit. *Boilavius* Solem non astro inequitasse, nec equum conscendisse, putat, sed ita hæc interpretatur quasi "Sol ad locum quem in coeli plane centro ac parte altissima obtinet *Sirius*, ascendisset, ut inde, velut ex specula, filii iter diutius spectaret, ac monita sua pro re nata ingereret. Sed hanc interpretationem funditus evertit verbum istud ιππευι. Quomodo enim Sol ιππευιν dici poterat, qui filium non sequebatur, sed ipse immotus iter ejus spectabat? præterquam quod si id Soli in animo fuisset, non post terga *Sirii*, sed potius in anteriore ejus parte, se collocaturus fuisset. *Dacierius* per Σειριον intelligit, non sidus eo nomine appellatum, sed astrum quodlibet, & ita locum vertit; *Pater vero*, *astri dorso conscenso a tergo inequitabat*. Sed ut *Hesychii* auctoritati id concedamus, Σειριον pro astro generaliter sumi; quis unquam veterum formam equinam astris tribuisse deprehenditur, ut astri dorsum conscendere potuerit Sol, & eo inequitare?

O rem ridiculam, & nimis jocosam.

Lepidum vero argumentum de suo subnectit *Dacierius* pro vulgata lectione, & contra *Rutgersii* emendationem, quod scilicet pes hujus versus penultimus iambus esse debet: quasi vel pueris notum non esset, senarium iambicum in quinta sede æque spondæum ac iambum admittere, & diphthongum sequente vocali æque corripì posse ac produci. Quid quod & ipse *Rutgersius*, qui veram hujus loci scripturam primus ac prope solus vidit, veram tamen interpretationem non vidit. Nam & ipse Solem equi funalis dorsum conscendere facit (vide ejus Var. Lect. lib. 1. cap. 10.) quo quid potest fingi absurdius? Sed illum nimirum æque ac cæteros in errorem induxit ignorata verbi ιππευιν hoc in loco significatio, quâ patefactâ omnes hæc tenebræ statim dissipantur.

V. 21. 22. — ελα γ' εχει

Σειριον ἀστρον τινος] Apud Longinum edit. Tolli hæc ita leguntur,

ΕΧΕΙΤ' ΕΛΘΗ

Τῇ γὰρ σφ' ἄρμα τῆδε.

Salmasius autem ad Solinum p. 360. b. ex nescio quo vetustissimo codice hæc ita suppleri jubet,

Τῇ γὰρ σφ' ἄρμα, τῆδ' αὖ οὐ.

V. 24. 25. Καί τε παρὲν μὲν τὰ δ' ἐγγὺς εὐκράτα

Εχει] Claudicat metrum cum εὐκράτα penultimam necessario producat. Ita forsan ex ipso *Vitruvio* lib. ix. cap. 4. restitui potest,

Καί τε παρὲν, τὰ δ' ἐγγὺς δ' εὐκράτ' εχει.

Pro τὰ δ' reposui τὰ δ', hæc de Ægypto, ubi proculdubio ponitur fabulæ hujus scena, dicta autumans, & ad fulciendum metrum post ἐγγὺς addidi particulam δ.

33. Ita horum metra constitui debent,

Ψυκτεια

Δένδρεα φίλοισιν ὤλενασσι δέξεται.

Leguntur apud *Athenæum* p. 503. Verte autem, *Arbores opaci amicis ulnis eum amplectentur.*

37. Claudicat metrum, dactylo secundam sedem occupante. Recte ediderat *Grotius* in *Stobæana* sua editione tit. XLIII.

Ὅστις πατὴρ ὦν πῦλσι μὴ φρουρούσιν εὐ.

Addend. Præfix. Ita hi versus constitui possunt,

μῦθον δὲ τοῦδ' εὐαγγελίου

Τόζον κρανείας, γυμνάσια δ' οἰχοῖτο μοι,

το τοῦδ' ad explendum metrum addidi.

Adde,

— φίλος δὲ μοι

Ἀλλ' οὗτος ἐν φαράγγι σπηταται νέκρς. De Phaethonte a Clymena dictum apud *Plutarch.* *Symposiac.* lib. iv. probl. 2.

In PHILOCTETEM.

3. Οἱ τῶνδε χειρωνακτὲς ἀνδρῶν τοι λόγων] *Valckenar.* ad Ammon. περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων versum hunc corruptum esse contendit, & pro οἱ τῶνδε reponendum conjicit ὀντων δὲ. Conjecturæ vero suæ explicationem nullam addidit, ut quid sibi voluerit vir eruditus haud facile sit expiscari. Quid sane sit ὀντων φρονεῖν probe mihi videor intelligere, nempe τοιαῦτα φρονεῖν οἷα ὀντων φρονεῖν πρέπει, at quo sensu λόγοι ὀντων dicuntur non satis assequor. Nullam autem aliam emendationem hîc necessariam existimo, nisi tantum quod interrogationis nota, quæ ad finem hujus versus additur, inde ad finem versus præcedentis migrare debeat; ut sententia sit, *Homines ipsi sibi artifices harum sententiarum exstiterunt.*

V. 5. Οὐδὲν τι μᾶλλον οἶδεν, ἢ πιστεῖ λεγῶν] *Minime ferenda est Grotiana* hujus loci versio, *Nihil ille plus quam credulis persuaserit.* Ita enim concessisse videri potest Poeta, tantum quemque circa deorum naturam scire quantum aliis persuadere potuerit, quo nihil a mente ejus alienius fingi poterat. Verte igitur, *Nihil amplius neque ipse scit, neque aliis oratione persuaserit.*

9. Hoc effatum ab Aristotele laudatur *Polit.* lib. vii. cap. 7. auctoris nomine prætermisso; a *Plutarcho* autem lib. de *Affect. Fraternal.* p. 480. *Euripidi* diserte tribuitur, nulla tamen certa tragœdia indicata. Inter incerta igitur referatur.

10. Πατεῖς καλῶς περὶ στυγὰς τοῦ εὐτυχοντ' αἰ] *Quartam* sedem occupat anapæstus. Legendum videtur,

περὶ στυγὰς γ' εὐτυχοντ' αἰ,

ut substantivum, puta ἀνδρῶν, aut simile quoddam, in versu præcedente locum habuisse supponatur.

14. 15. Hi versus, nullius auctoris nomine consignato, exstant apud *Aristotelem* *Polit.* lib. vii. cap. 7. sed accuratius ibidem ita leguntur,

Οἱ τοὶ περὶ στυγὰς, οἱ δὲ καὶ περὶ

μισοσύνη,

quæ ad hunc modum recte vertit *Lambinus*; *Qui valde amârunt odia gerunt acerrima.* Pro δὲ autem reponi malim δ.

16 — 19. Hæc ex *Euripidis Philoctete* citantur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. cxxi.

23. 24. Hæc inter *Archelai* fragmenta leguntur v. 71. 72. sed cum apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. xxix. unde illuc translata fuerunt, eorum auctor incertus dicatur, huc ea referre omnino licebit; præsertim cum ex *Dionis Chrysostomi* paraphrasi, de qua infra fusius agemus, manifeste pateat hos versus ad hanc tragœdiam pertinere.

25. Οὐκ ὁδὸν δὲ μοχθῶν τῶν πειν ἐλκεῖαι χάριν] Ex eadem *Dionis* paraphrasi patet scribendum esse οὐκ ὁδὸν, non οὐκ ὁδὸν.

26. Καὶ τοῖς πιπνόντας οὐκ ἀπαυδύματι πορεύς] *Metri gratia* legendum puto πιπνόντας.

30. Λαβεῖν a *Grotio* additur ex conjectura ad supplendum versum.

31. Κερδὸς, παρὸν γέ, καὶ ζομοιοῦμαι θεοῖς] *Omitti etiam potest distinctio post παρὸν γέ, ut ista παρὸν γέ καὶ ζομοιοῦμαι θεοῖς reddantur, quippe cum ita liceat etiam diis similem feri.* *Sylburgius.*

32. Hic versus ab ipso *Euripide* profectus censerî minime debet, cum revera ex *Dionis* paraphrasi supra memorata infelicitèr satis a *Gatakero* sit confarcinatus.

V. 35. 36. Λέξω δ' ἐγώ, καὶ μου διαφθεῖρας δοκεῖ
 Λογὸν ὑποφάσας οὗτος ἠδὲ κενεῖται] Lege juxta
 Aristotelis editiones δοκῶ, & ita verte; *Ego vero*
dicam, quanquam meos exvertisse sermones iste sibi visus
sit, cum se probaturum promiserit me cum injuria af-
fecisse.

38. Εμφανίζῃ] Apud Aristotelem legitur ἐμφανίει, unde
 in promptu est reponere ἐμφανίζει.

Addend. Hæc apud Stobæum edit. Grot. tit cxxi. ci-
 tantur ex *Æschylo*, a Maximo vero Tyrrio edit. nu-
 per. dissert. xiii. e *Philoctete* fabula, sed præter-
 missio auctoris nomine. Vide ibi *Davisi* notas.
 Versus autem quos *Æschylo* tribuit *Barneſius* in no-
 tis suis ad hoc fragmentum, non illius sunt, sed
 cujusdam qui eum imitatus est, quod disertis ver-
 bis testatur Plutarchus de Consolat. ad Apollon.
 p. 106. unde colligi potest, hos etiam versus, non
Euripidi, sed *Æschylo* revera ascribi oportere.

Adde,

Ἀντιπεύσεν αἰσῶν *Hefych.* voce Αἰσῶν.

Oratio (ut vulgo appellatur) *Dionis Chrysostomi* LIX.
 mera est principii hujus tragœdiæ paraphrasis
 prosa oratione exposita. In ea continentur Ulyssis
 prologum agentis oratio, ipsius cum *Philoctete*
 primus congressus, eorumque inter se mutui ser-
 mones. Statim autem ab initio paraphrasin repe-
 ries sex continuata serie versuum, qui in fragmen-
 tis a *Barneſio* editis sunt 20 — 24. & 27. (sed mu-
 tato paullulum ordine; versus enim 27. inter v.
 22. & 23. inferitur) & deinde paucis interjectis
 versuum etiam 25. & 26. In fine denique ora-
 tionis paraphrasin habes versuum 32. & 33. Cum
 vero hæc paraphrasis fragmenti *Euripidei* vice me-
 rito censeretur debeat, quippe quæ metro ligatam
 ejus orationem soluta exponat, castigationes etiam
 ad eam nonnullas, quæ *Casaubonum* fugerunt ad-
 jungere non gravabor.

P. 575. A. lin. 4. 5. Ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὖρεν &c.]
 Nihil hic deesse, quod *Casaubonus* putabat, mani-
 festum est ex fragmentis a *Barneſio* collectis.

Ibid. lin. 5. 6. Οὕτω μεγαλοφρονὰ καὶ φιλοπυμῶν, ἔπουν, ὅς
 ἀνὴρ πεφυκε] Lege cum *Anonymo* in *Wolſii* Anecd. Græc.
 tom. 1. p. 280. οὕτω μεγαλοφρονὶ ἀμὰ καὶ φιλοπυ-
 μῶν ἔπουν, ὡς ἀνὴρ πεφυκεν. Vide *Barneſ.* fragment.
 v. 27.

Ibid. D. lin. 7. Του περκαίμενου ἀδελου] Aut legendum est
 το περκαίμενον ἀδελον, quod veteri scripturæ propius
 adeoque verisimilius, aut cum *Anonymo* supra lau-
 dato, posita post πῶς plena distinctione, τουτου ουν,
 vel τουτουου δη, vel τουδὲ δη περκαίμενου ἀδελου.

P. 576. B. lin. 4. Οὐ χρεὶν αὐτὰς με ἠκοντα] Legendum
 puto οὐ χρεὶν ὄν αὐτὰς συ με ἠκοντα; Nam Ulyssæm
 hominis *Philocteti* plane ignoti partes agentem
 dicere se ejus causa illuc venisse, quæ emendatio-
 nis *Casauboniane* sententia est, neutiquam est veri-
 simile.

Ibid. B. lin. 1. Οὐ γὰρ εἰσῶς] Rectius leges, οὐδ' ἀρ'
 εἰσῶς.

Ibid. D. lin. ult. & p. 577. A. lin. 1. 2. Πῶς δ' ἂν δι-
 κῆως γένοιτο, τῶν ὑπ' ἐκείνου γενομένων ὅπου, ὃ μὴ
 ἀποχρημένος τῶν χαλεπότητων; λογῶ τε καὶ ἐργῶ &c.] Hæc
 ita personis distinguenda & corrigenda puto. *Ul.*
 Πῶς δ' ἂν δικῆως γένοιτο τῶν ὑπ' ἐκείνου γενομένων ὅπου, τοῦ
 μὴ ἀποχρημένου τῶν χαλεπότητων; *Philoct.* Ὡς λογῶ τε
 καὶ ἐργῶ.

577. A. lin. 4. 5. Ὅς οὐδὲν ἥπλον ὠφελίμως ἢ τοῖς συμμαχοῖς]
 Retinendum est οὐδὲν, nec cum *Casaubono* reponen-
 dum οὐδενός, ut versio sit, *Qui baud minus utilis erat*
commilitonibus, me scilicet. *Philoctetes* enim loqui-
 tur, utrorumque fui & Palamedis, erga Græcos
 merita statim exponens.

Ibid. B. lin. 8. 9. Σχεδὸν μὲν οὖν ἐργῶ, ἐν ὅτῃ χρεὶν καθε-
 στικὰς αὐτὸς] Nihil opus est subaudiri οἶδα vel ἐπιστα-
 μαί, Ulysses enim loqui pergit dicens, *Propemodum*
igitur ἔγ' *ego quidem in eadem necessitate nunc constitu-*
tus sum, qualem tu tamdiu tolerasti.

Ibid. lin. 10. Συμπερκαίμεναι] Legendum puto συμ-
 περκαίμεναι.

Ibid. C. lin. 6. Ερῆμμενον γλῆστος, καὶ μολὶς ἀπο τῶνδε τῶν
 πῶς περκαίμεναι] Distingue cum *Anonymo* supra lau-
 dato post ἐρῆμμενον, ut γλῆστος cum περκαίμεναι jun-
 gatur.

Ibid. lin. 8. ἢ γὰρ ἢ ἡμῶν ἐδῆς] Lege ἢ γὰρ.

Ibid. D. lin. 3. Τελαμῶνες τε ἀναπλεῖοι] Τελαμῶνες hic *Fa-*
sciæ sunt quibus ulcus ligabatur. Aliquid autem
 deesse post ἀναπλεῖοι manifestum est.

Idem *Dio* Oratione LII. tres cognomines tragœdias
 summorum Poetarum, *Æschyli*, *Euripidis*, & *Sophoclis*,
Philoctetis e Lemno ad castra circa Trojam
 Græcorum cum ejus sagittis abductionem narran-
 tes inter se confert, & singularum proprias ac præ-
 cipuas virtutes exponit. Istius igitur orationis ea
 pars quæ de *Euripidis Philoctete* figillatim tractat,
 cum ejusdem quodammodo argumenti sit ac altera
 illa supra recensita oratio, proinde etiam quasi
 fragmentum quoddam hujus tragœdiæ exhibere
 censeretur potest. Lege autem p. 551. A. lin. 6. πο-
 λυκῶτατι juxta editionem *Aldinam*; & B. lin. 10.
 11. ἐφ, pro εὐφους, ut constat ex paraphrasi sæpius
 laudata p. 575. A. lin. 4 — 6.

In PHOENICEM.

V. 19. 20. Hæc ex *Euripide*, sed tragœdiâ non indicatâ citantur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. XXXIX.

21. Hic versus non cum sequentibus continuata serie connexus, sed seorsim legitur apud *Stobæum* ed. *Grot.* tit. LXXI.

22. Μοῖρησιν ἐστὶν ἀνδρὶ πρὸς τὴν τελευτὴν] Hunc etiam versum seorsim, & a sequentibus disjunctum legi oportere puto. Verte; *Homini seni molestiæ plurimum faceffunt liberi.*

23. Διδῶσιν, ὅστις οὐκ ἐδ' ὠραίος γαμῶ] Διδῶσιν manifeste corruptum est, neque adeo in promptu emendatio; forsan scripsisse potuit Poeta,

Δειλῶς ὅστις οὐκ ἐδ' ὠραίος γαμῶ.

Verte, *Infelix iste quisquis ætate non amplius integra nuptias contrahit.*

24. *Euripidi* tribuitur hic versus ab *Aristophane Thesmoph.* v. 420.

Adde,

Δῶσιν δ' ἐμοὶσιν εἶπον ὡς ταυθελαις

Ποιεῖς καὶ διηπτεῖ κτεῖναι. *Erotian.* Lexic. *Hippocrat.* vocē διηπτεῖς. Hæc autem aliis ingenio faciliore præditis, aut scriptis codicibus instructis, sananda relinquo.

In PHRIXUM.

2. ΗΛΘΕΝ ΕΣ ΘΗΛΗΣ ΠΕΔΩ] *Scholias* ad *Aristoph.* *Ran.* v. 1256. habet ἔκετ' ες ΘΗΛΗΣ ΠΕΔΩ, quod quare immutavit *Barnesius* conjicere haud possum, nisi forte tunc temporis oblitus fuerit primam τοῦ ἔκετο vi augmenti produci.

7 — 16. Hi versus apud *Justin. Martyr.* de *Monarch.* edit. *Hutchin.* pag. 162. *Sextum Empiricum* Adv. *Mathemat.* lib. 1. §. 274. & *Stobæum* in excerpt. edit. *Grot.* p. 120. tribuuntur *Euripidi*; at apud *Clem. Alexandr.* edit. *Potter.* p. 721. & *Euseb.* Præp. *Evang.* p. 683. *Diphilo* comico diserte ascribuntur.

7. Εἰ πῶς δὲ θνητῶν οἶται τὰ φ' ἡμέραν] *Justin. Martyr.* & *Stobæus* habent ὅστις, & τοῦ φ' ἡμέραν, *Sextus Empiricus* καὶ ἡμέραν.

11. Apud *Justinum* non legitur, ut apud *Stobæum* existat.

16. Χερσὶν γὰρ οὗτος ὑπερὸν δώσει δίκην] Apud *Justinum* legitur ὑπερὸν.

18. Lege φῆς.

V. 33. Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταύρον τὴν Εὐρώπην ἤρπασεν] Contra leges metri plus semel peccat hic trochaicus, quippe qui non ultra duos trocheos, quinque autem spondæos continet. Eum laudans *Bentleius* Epist. ad *Mill.* pag. 38. ad metri leges revocari posse desperasse videtur.

Addend. V. 1. 2. Ita potius hos versus constitui debere censeo,

Παῖδες * * * ἦσαν γὰρ οἱ δ' Ἀγνοεῖς
Κίλιξ, ἀφ' οὗ χ' ἢ Κίλικια κληνοῦται.

In CHRYSIPPUM.

4. ΤΥΓΓΕΙ ΘΝΑΤΟΙΣ, generat homines; verbum enim τυγγει a nominativo γοῖα unice pendet.

5. Post hunc versum adduntur sequentia apud *Sextum Empiricum* Adv. *Mathemat.* lib. vi. §. 17.

Οὐδὲν οὐκ ἀδίκως

Μήτηρ πάντων γεννομένη.

10. Διακρινόμενον] Ita legitur apud *Philonem* tribus in locis scilicet tom. 11. edit. *Mangey* pag. 488. 515. 612. & apud *Clement. Alexandr.* *Stromat.* vi. p. 750. *Valckenarius* tamen ad *Phaniff.* 838. ex *Plutarcho* de *Placitis* *Philos.* reponit μεταμειβομενον, idemque pro ἰδὲν ex *Philonis* locis duobus & *Clemente* substituit ἑτέρων in v. 12. sed utrobique lectionem a *Grotio* *Barnesio*que vulgatam veriore esse existimo. Non enim hic agitur de una natura varias formas identidem induente, sed de naturis duabus prorsus diversis, ad tempus quidem unitis, deinde vero separatis & propriam unicuique nativamque formam resumentibus. Præterea quid sit μεταμειβομενον πρὸς ἄλλου non satis intelligo. *Plutarchus* ex memoriæ lapsu minus apposite hunc Poetæ nostri locum excitasse videtur.

11. Δ' ἄλλο πρὸς ἄλλο] Legendum omnino πρὸς ἄλλου, requirente metri pariter ac constructionis ratione.

In FRAGMENTA incertarum
TRAGŒDIARUM.

4. Οὗτοι πρὸς ἐλδοῦς ἢ Δίκη σε πωποτε] Apud *Plutarchum* Opp. *Moral.* p. 549. ubi hæc pericope existat, non πωποτε, sed μὴ πρὸς τῆς, legitur, rectius ut videtur.

7. Ita hic versus apud *Plutarchum* ubi supra legitur, longe elegantius,

Στιγχασι, μαρφεὶ τοῖς κακοῖς ὅταν πύχῃ.

V. 8.

- V. 8 — 11. Hi versus ex incerto auctore citantur apud *Stobæum* Eclog. edit. *Grot.* tit. VII. sed *Euripidi* a nonnullis ascribi testatur *Grotius*.
17. Pro κα εφ' lege καφ', non κηφ'.
26. Apud *Eustathium* ad Homer. p. 978. pro πηχουσιν legitur φουσιν.
27. Apud eundem *Eustathium* ibid. pro ὅδιν legitur δ' ὄν.
29. Οὐ σπᾶλλη ποτε] Rectius apud Apostol. Proverb. Cent. x. Prov. 12. legitur σπᾶλλη.
- 31 — 41. Hi versus *Philemoni* tribuuntur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. II. sed in nonnullis libris *Euripidi* ascribi testatur *Grotius*.
35. Δειλοὶ πάντες ἐξῆς] Anapæstus in secunda sede metrum deformat. Forsan legendum Δειλοὶ γ' ἀρ' ἐξῆς.
40. Anapæstum in secunda sede iterum habemus; quod si hi versus *Philemoni* Poetæ comico tribuuntur, tolerandum quidem; sin vero *Euripidi* asserantur, ὅς' αὖ, non ὅπε καὶ legendum censeo. *Salmasius* malebat etiam τὸν ἀριζμοὶ ἐστὶ σωμαία, quo pacto versus numerosior evadit.
44. Legitur in *Bacchis* v. 480.
48. 49. Hæc e *Sophocle* citata apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. IV. esse qui *Euripidi* ascribunt monet *Grotius*.
50. 51. Hæc *Menandro* tribuuntur apud *Stobæum* ubi supra, sed quosdam *Euripidi* ascribere a *Grotio* docemur.
56. 57. Hæc incerto auctori tribuuntur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. V.
62. Τὸ μὲν γὰρ ἐνὶ κινδυνῷ, ὃ δ' ἀδῶς μινεῖ] Versioe huius versus *Grotiana* nihil, aut a Poetæ mente alienius, aut quod ipsi sententiæ scopo magis repugnet, fingi potest. Ita proculdubio vertendus; Huic enim (reo scilicet) obversatur periculum, ille vero (actor vel accusator) extra aleam ponitur.
- 66 — 70. Et hæc ex incerto auctore citata apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. IX. a quibusdam *Euripidi* tribuuntur, teste *Grotio*.
73. Et hunc versum *Menandro*, apud *Stobæum* ascriptum tit. XII. edit. *Grot.* sunt qui *Euripidis* esse volunt, ut testatur *Grotius*.
80. 81. Hæc ex incerto auctore apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. XX. citata quosdam *Euripidi* ascribere a *Grotio* discimus.
82. 83. 84. Hæc etiam ex incerto auctore apud *Stobæum* ubi supra citata, esse qui *Euripidi* tribuunt testatur *Grotius*.
97. Αὐτοὶ δ' ὅτι σπᾶλλομεν, οὐ γινώσκομεν] Apud *S. Maximum* edit. *Wechel.* p. 254. & edit. *Combesis.* tom. II. p. 581. pro σπᾶλλομεν legitur ποιομεν, sed minus, ut opinor, recte.
- V. 98. Hic versus Critiæ a *Stobæo* edit. *Grot.* tit. XXXIII tribuitur, quidam tamen *Euripidi* ascribunt teste *Grotio*.
101. 102. 103. His versibus subjunguntur apud *Stobæum* Eclog. edit. *Grot.* tit. VII. tres sequentes *Euripidi* pariter tributi,
- Ἡ πῦλιν αὐθιγτασι κοινῶν δομῶν.
Ἡ τ' ἀρὰ θνητῶν εἰσὶν αἰσινετώτεροι,
Ἡ τὰ πικρὰ παρὰ δὲν ἡγούται δίκης.
- Horum autem versuum primum, cum male a *Grotio* sit redditus, ita verte; Aut filios homicidas in domum receperit. Apud veteres enim Græcos nefas habebatur quenquam humana cæde pollutum intra tecta recipere, priusquam rite fuerat expiatus. Vide *Iphig. in Taur.* v. 947 — 960.
105. Σὺν μύρισις τὰ καλά γιγνόνται ποταμοῖς] Καλὸς nunquam apud Atticos priorem producit; legendum igitur, ut constet metrum μυριοῖσις τὰ καλά.
106. Hunc versum qui incerto auctore existat apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. XXXIV quosdam *Euripidi* tribuere testatur *Grotius*.
111. Et hunc versum, licet incerto auctore apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. XXXIX. legitur, quidam libri *Euripidi* tribuunt, teste *Grotio*.
114. 115. Hæc ex *Electra* *Euripidis* citata apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. XLIX. in ea tragœdia hodie non leguntur.
120. Ο τ' ὁλβος ἐξῶθεν τις ἐστὶ παρὰ γυμνασίων] Hic versus sensu prorsus caret; forsân scripsit Poeta,
- Ο τ' ὁλβος ὡς ἐξῶ μὲν ἐστὶ παρὰ γυμνασίων.
- Verte, *Opesque quantum molestia omni expertes*. Hunc autem versum cum præcedente non interrogative, sed καταφάτως dici existimo, & astipulantem habeo *Grotium* prout ex ejus interpretatione patet.
134. Δεῖν δὲ ποταμοῦ] Alii malunt Δεῖναι δὲ ποταμοῖς, quibus & ipse assentior. In vulgatis ante *Grotium* legebatur Δεῖνα.
145. 146. Hos versus apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. LXXVI. sub *Menandri* nomine exstantes auctores quosdam *Euripidi* tribuere monet *Grotius*. Inter hos censendus *Eustathius* ad Homer. p. 1412. apud quem pro υἱὸν legitur οὐτ'.
147. Hic versus una cum alio qui proxime apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. LXXIX præcedit ex *Euripidis* *Heraclidis* ibi citantur, at in ista tragœdia hodie non leguntur.
148. Αλλ' ἰς, ἐμοὶ μὲν οὕτως οὐκ ἐστὶ νόμος] Lege ἰς'.
- 157 — 164. Hæc ex *Euripidis* *Hecuba* citantur apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. XCL. In ea tamen tragœdia

- dia hodie non legantur. In versu autem 163. lege cum *Grotio* καλαδρ, & in v. 164. μη χων, non μη εχων.
- V. 166. Δειν δ' αὖτις ορεων και πετρων εἰπεν απο] Hic versus cum præcedente non optime cohæret; conjecturæ quippe *Grotii* vulgata lectio magnam partem debetur, cum scriptura codicum esset Δειν δ' αν χρων τε, unde Δειν δ' αχρωναν τε præclare restituit *Pierfonus* Batavus, teste *Valcken.* ad *Euripid. Phœniss.* 335.
171. Ut constet grammaticæ ratio legendum puto, ἰσχυρὸν ἢ μᾶλλον ἢ τελευτῶν χροα
187. Ημεις δ' απολαμειν, ὧν εχουσιν οἱ νεοι] Cum in scriptis exstaret απολαβειν, e *Scaligeri* & *Salmassii* conjectura απολαμειν reposuit *Grotius*, non sine sententiæ, ni fallor, detrimento. Ita enim verti debebat hic locus; Aliis invigilare scimus quidem senes, nec non & ipsi retributionem accipere ex iis quæ præsto sunt juvenibus.
190. Κακοδαμνος ταις συμφοραις ελοιδωρον] Cum in scriptis non κακοδαμνος, quod ex conjectura *Grotii* ortum est, sed α δαμνον, exstaret, *Salmassius* propius ad vestigia veteris scripturæ, reposuit αδημοναν; melius vero, &, si quid video, verius, ευδαμνοναν, *Valckenar.* ad *Phœniss.* 841.
199. 200. Hæc apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. cxxii ex *Apollodori* Fidicine citantur; sunt tamen libri, teste *Grotio*, qui ea *Euripidi* tribuunt.
201. 202. Hæc in *Hecuba* leguntur edit. *King.* v. 376. 377.
204. Και μημνημευαν ουδεν, ὧν εχων, φιλου] Constructio- nis ratio postulare videtur ut pro φιλου reponatur φιλων.
205. 206. Σπαριον αρ' ην θανουσιν ασφαεις φιλοι Καν μη θανωσι] Cum in vulgatis ante *Grotium* legeretur Καν ὁμοθεν ωσι, quamvis sint etiam propinqui, cui lectioni optime respondet της ευσεβειας in sequenti versu, *Grotius* sententiam prorsus perdidit reponendo ex conjectura Καν μη θανωσι, unde vix sensum commodum elicere datur.
211. Αλλ' εστιν, εστι, καν τις εγγελα λογω] Apud *Plutarchum* Opp. Moral. p. 1040. legitur Εστιν γαρ, εστιν.
213. Α δυσδαμων] *Grotius* addidit α, & expunxit quod apud *Clementem* interpretamenti vice subnectitur, αδλιος τε.
215. Μετεωρολογων δε καταρξιπτεi Σκολιας αταταις] *Grotius* reposuit δε καταρξιπτεi pro δ' εκας εγγενεν quod antea legebatur, minime, si quid video, necessario. Metaphora a jaculatoribus translata est, quæ continuatur etiam in verbo sequenti εκβολαι.
- V. 221. 2. 223. Hæc leguntur in *Supplicibus* v. 734. 735. 736.
224. 225. Hæc a *Philemone* citantur a *Justino* *Mer- tyre* de *Monarchia* edit. *Hutchin.* p. 155. at *Euripidi* tribuuntur a *Clement.* *Alexandrin.* Cohort. ad *Gent.* ed. *Potter.* p. 59.
- 232 — 244. Hæc apud *Clement.* *Alexandr.* *Stromat.* lib. v. edit. *Potter.* p. 688. exstant.
232. Distinguendum post μεδεοντι.
234. 235. 236. — ου δε μοι
Θυσιαν απυρον παγκαρπιας
Δεξαι πληρη περχυταιν τε] Ita hæc restitui debere existimo,
ου δε μοι
Θυσιαν απυρον παγκαρπιας
Δεξαι πληρη περχυταιν.
- Verte, Tu vero accipe sacrificium ignis expers ex omni fructuum genere copiosum, larga manu effusum. Παγκαρπιας metri gratia reponendum jam monuerat *Grotius*. Θυσια απυρος eodem sensu dicitur ac απυρος τροφη, απυρα σιτα, & similia, quod igne ut coquatur non indiget, quod crudum estur. Vide *H. Steph.* *The- saur.* apud *Clementem* legitur περχυταιν vox nihili, quæ suggestit περχυταιν.
245. 246. Exstant apud *Theophilum* ad *Autolyc.* p. 74. edit. *Oxon.* *Grotius* autem addidit πνα ad explendum versum.
247. 248. Hæc ita leguntur apud *Theophilum* p. 77.
Σπουδαζομεν δε πολλ' ὑπ' ελπιδων ματην
Πονοις εχοντες, ουδεν εισετες.
- Quod si cum *Grotio* interpolandum videatur βροται, omnino ad secundi versus finem subnecti debet vox ista, non, ubi ille collocavit, poni.
250. Hunc versum apud *Dionem* *Prus.* orat. LXIV. præcedit alter cujus metrum ita *Gatakerus* *Ad- verfar.* *Posthum.* p. 505. restituit,
Ποντου περαντες αωρι κυματ' ευραις.
255. Hunc versum ex *Euripidis* *Medea* laudare vide- tur *Cicero* *Epist. Famil.* lib. VII. *Epist.* 6. Sed hunc memoria lapsus verisimilius esse existimo, quam duas olim scripsisse *Medeas* *Euripidem*, cum nulla nisi unius apud veteres alibi deprehendatur men- tio; præsertim cum in *Medea* quam hodie habemus reperiatur sententia non adeo dissimilis ver- sibus 580 — 583. comprehensa, quæ errori ansam, dedisse potuerit.
256. Παιδευμα δ' Ερας σοφιας κ' αρετης] Lege omnino σο- φιας αρετης juxta editionem *Athenæi* *Aldinam*, ommissa copula; nam in syllaba prima vulgata κ' αρετης fit crasis, propter quam necessario producit.
264. Metri gratia lege νεων.

- V. 267. Typographi, ut opinor, culpâ pro ἑλκισι habemus ἑλκισι.
269. Ὑψη τὸν ἐδλον καὶ μυχῷ δεικνύσι μιν] Pro ὕψη lege φημι prout apud *Suidam* exstat voce φημι, ubi pro μυχῷ legitur etiam μυχῖς.
270. Ἀκολαδ' ἐμίλειν γίνεται, δούλων τέχνη] Apud *Plutarchum* Opp. Moral. pag. 526. pro ἐμίλειν legitur πεινῇ, non æque bene.
276. 277. Hæc supra leguntur v. 56. 57. sed pro δραστὴ habetur ibi χερταί.
278. 279. Hæc inter Tragicorum incertorum fragmenta reposuit *Grotius* in excerptis. Exstant apud *Clement. Alexand. Strom. lib. II. p. 462. ed. Potter.* qui & a Laio prolata esse addit, sed auctorem nullum laudat. *Gatakerus* Adversar. Posthum. p. 529. existimat e Laio deperdita *Æschyli* tragœdia esse desumpta.
285. Νεκρον δὲ σῶμα καὶ μίμημα δαίμονιον] Μίμημα corruptum videtur, primam enim longam habens per metrum hic stare nequit, nec plus quam satis sententiæ convenit. Apud *Plutarchum* de Defect. Orac. pag. 416. hæc adhuc mendosius ita leguntur,
Μικρον δὲ σῶμα καὶ μίμημα δαίμονιον.
286. 287. 288. Hæc metra ita constituenda videntur,
Τίμαν τε πεπαδαί, ionicus a majore hemiholius
Πλουτῶ τ' ἀρίτων κατ' ἐργασταδαί idem trimeter brachycatalectus
Δοκεῖτ'· ἐν ἐδλοῖς δὲ iambicus dimeter brachycatalectus
Καθῆσται· ἀνελκοῖ antispaeticus hemiholius.
290. 291. Εἰ δ' ἔστιν ἀνθρώποισι πῶς ὁμιλοῦντο] Οὐδεὶς γὰρ αὐτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο] Verte, Si pretio autem compararentur hominibus verba, nemo se esse bene dicentem, id est, oratoria facultate præstantem, vellet.
293. Πας τις ἵδεται λέγειν] Apud *Plutarchum* Opp. Moral. p. 539. rectius legitur λέγων.
295. Ἡ φωνὴ ἐβούλετ', ἢ νομῶν οὐδὲν μέλει] Vox φωνὴ primam nunquam producit, nec circumflexum ut φημι patitur, neque utriusque eadem est ratio. Vide *Clark.* ad *Homer. Iliad. A. v. 314. φωνίζοος* autem eum quadrasyllabum sit, primam communem habet, saltem hanc producere licet. Vide eund. ad *Homer. Iliad. v. 398. Quod vero ex Æliano affert Grotius,*
Λαοὶ δὲ φωνὴ &c.
præterquam quod contra leges metricas peccat versus (Λαοὶ enim per omnes casus ἰωτα corripit, nec circumflexum patitur, quod ut metrum quo-

dammodo factum tectum præstaret, perperam addidit *Grotius*) quisquis ipsum *Ælianum* *Histor. Animal. I. IV. cap. 54.* consulere velit, is deprehendet versus *Euripideum*, non qualem Poeta ipse dederat, illum attulisse, sed ita immutasse, quomodo quam aptissime orationis suæ scopo accommodari posset. *Historiam* autem, quam & hic, & notis ad *Phaniff. v. 396.* & in vita *Euripidis* p. 21. protulit *Barnesius*, *Gyraldi*, ut videtur, auctoritatem secutus, de *Anaxandride* poeta ab *Atheniensibus*, propter hunc versum δια παρῳδίας in eorum vituperationem inflexum, publico decreto adacto ut inedia vitam finiret, vehemens mihi suboritur suspicio nihil esse aliud quam merum commentarium & fabulam. Solus enim hujus rei auctor ac testis advocatur *Eustratius*. Totum autem ejus commentarium in *Aristotelis Ethic. ad Nicom. lib. VI. cap. 10.* quo *Barnesius* nos remittit, diligenter perlegi. At ibi ne γὰρ quidem de *Anaxandride*, nec de *Atheniensibus*. Verum est quidem *Aristotelem Ethic. ad Nicomach. lib. VII. cap. 10.* hunc versum *Anaxandridis* laudare,

Ἡ πόλις ἐβούλετ' ἢ νομῶν οὐδὲν μέλει.

Aspasius vero in locum istum (nam *Eustratius* quidem nihil in hunc librum reliquit) tantum abest ut huic fabulæ ansam dederit, ut ne nomen quidem urbis videatur novisse cui hæc exprobrabantur, πολλὴν τινὰ eam appellans, nec de *Anaxandride* præter nomen quidquam habet.

V. 299. Καὶ χαλκῶν τῶν σῶν ανοίσω] Apud *Clement. Alexandr.* pro ανοίσω melius legitur ανοίσω.

300. Πικρὸν δὲ πᾶσι σου φορῶσω. Δυσχερὴν μέτε τῶν φίλων] *Melius Grotius* οὐπὲρ σου φορῶσω, quamquam & verba hæc, & quod sequitur Δυσχερὴν ex ingenio addita sunt a *Grotio* ad explendum versum. In erratis autem pro οὐπὲρ *Grotius* legi jubet ὁ περὶ, non æque, ut opinor, feliciter.

302 — 305. Ita hæc metra constitui debent,

Ἀρκὴ μετρία βίωται μοι παφροῦτος πᾶσιζος

Τὸ δ' ἀκαίρων ἄσπετον καὶ ὑπερβόλον γὰρ μὴ παρορῶμαι.

Versus enim sunt *Archilochæi* asynarteti ex *hepthemimeri* anapaestica & *ithyphallico*. Leguntur autem apud *Athenæum* edit. *Casaub.* p. 158.

315. Ὅσοι θάλλοντ' ἐκτρέφειν καλῶς] Τὸ θάλλοντ' addidit *Grotius*. Vide *Clement. Alexandrin.* edit. *Potter.* p. 749. qui hæc ita laudat, *Εὐεπιδὸς* ὡς ἐξαμαρτῶν πᾶσιζος φωνῶν, ubi legendum puto ἐν ἐξαμαρτῶν τε φωνῶν. Per ἐξαμαρτῶν φωνῶν intelligitur dictum iambicis senariis comprehensum, *Hippocratis* orationi profariæ, cujus præcesserat mentio, oppositum. Vide *Fabric. Bibl. Græc. tom. I. p. 649.*

V. 320.

V. 320. Σωφροσύνην ἐπιστάται] Legendum puto σωφροσύνην τ' ἐπιστάται.

321. Καὶν αἰμορφος ἢ ποσις] Rectius apud *Clementem Alexandrinum*. ubi supra legitur καὶν αἰμορφος ἢ ποσις.

323. Οὐ γὰρ οφθαλμός το μορφὴν κρίνον ἐστίν, ἀλλ' ὁ νοῦς] Apud *Clementem Alexandrinum*. edit. *Potter*. p. 621. hæc mutila sunt, & pro το μορφὴν κρίνον quod ex ingenio reposuit *Grotius* legitur tantum το κρίνειν. *Valckenarius* ad *Phæniss.* 557. rescribi mavult,

Οὐ γὰρ οφθαλμός το κρίνον ἐστίν, ἀλλὰ νοῦς, γυναι, sed de hujusmodi fragmentis supplendis non nisi perquam incerte statui potest.

324. Οὐτ' ἀντιλέξῃ] Rectius *Valckenarius* ad *Phæniss.* 1642. ὅταν τι λέξῃ.

325. Καί πορὲν ἀν τῷ ξυνοῦντι περὶ χρεὶν μέλλει λέγειν] Apud *Clementem*. pro καί πορὲν rectius legitur καί πορὲν, quod & se non rejicere ait *Grotius*, modo pro ἀν ponas ἴνα. Mihi potius arridet ἀν, id est ἂν.

326. Εὐ πᾶσι τοῖς Κυπρίσις, ἐν πᾶσι δ' οὐ.] Apud *Eustathium* in *Homerum* p. 1596. legitur ἐν πᾶσι τοῖς Κυπρίσις δ' οὐ.

327. Hunc versum elegantius, & propius ad *Clementis Alexandrini* scripturam, ita restituit *Casaubonus* ad *Athenæum* lib. x. cap. 5.

Νικα δὲ χρεὶν μ', ἢ κακῶς τ' οἰοῦμαι.

Vide *Potter*. ad *Clementem*. 743.

332. Εἰ μοι το Νέστορειον ευγλωσσὸν μέλει] Ingeniosâ satis conjecturâ μέλει reposuit *Barnesius*; cum tamen optimum sensum efficiat etiam μέλος quod in scriptis exstabat, loco non erat movendum.

337. Χρησὶς δ' ἀπολεσται· ἢ δὲ καὶ σεσωσμένοις] Lege cum *Grotio* εἰ δὲ καὶ σεσωσμένοις, qui tamen in erratis sese retractans scribi jubet ἢ δὲ καὶ σεσωσμένοις, quali quidem constructione ipse haud assequor; lectionis certe quam prius ediderat facillime constat constructio, Χρησὶς δὲ γενεῶ ἀπολεσται· εἰ δὲ καὶ σεσωσμένοις εἰσι, τῇ καὶ &c.

339. Τί ταῦτι δὴ το χρεῖον] Retinenda omnino est scriptura quæ apud *Clementem Alexandrinum* exstat, τί ταῦτο, metrum enim perdidit *Grotius* reponendo τί ταῦτι.

340. Ψυχὴν πολέειν, καὶ τῇ δ' εἶναι πόνους] Cum pro πολέειν apud *Clementem Alexandrinum* legitur ἀπολέειν, rectius, ut opinor, rescribes ἀπολαύειν, unius vitæ fructus percipere.

341. *Grotius* addidit ἂν ὥς ex conjectura ad supplendum versum.

349. Οὐκ ἔστι ἀναγκὴ συγκεχωρητὰ βεβῶν] Apud *Plutarchum*. *Opp. Moral.* p. 116. legitur συγκεχωρηκεν.

350. Ἀλλ' ἂν ἄλλο φάρμακον κείται νοσῶν] Apud *Plutarchum*. *Opp. Moral.* p. 102. legitur ἂν ἔπ' ἄλλῃ,

quem sequitur *Grotius*, nisi quod minus feliciter particulam καὶ præfixit ad explendum versum. Malim ὡς ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ.

V. 353. Ἀγὰρ δὲ μοραίνουσι νοῦς τε καὶ μαρτυρία] *Plutarchus* de *Discrim. Adulat. & Amic.* p. 69. habet μοραίνοντι.

360. Θεός, τα μικρὰ δ' εἰς τὴν ἀρετὴν εἶ] Apud *Plutarchum* de *Ira* cohibend. p. 464. rectius legitur ἀρετὴν εἶ. Ea autem quæ *Piersius* in nota ad hunc locum, *Plutarchum* de *Audiend. Poet.* auctorem citans, *Euripidi* ascribit, nullo auctoris nomine memorato a *Plutarcho* laudantur.

361. Εἰδ' ἢν ἀφῶν ἀρετὰ δὴσιν βεβῶν] Apud *Plutarchum*. *Opp. Moral.* p. 802. legitur δὴσιν.

362. Παῖον ἀναγῶν] Legitur apud *Theophilum*. ad *Autolycum*. edit. *Wolf*. p. 252. metrum cum anapaesticum sit rescribendum omnino ἀναγῶν.

367. 368. Hi versus apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. III. *Menandro* tribuuntur, *Euripidi* autem a *Plutarcho* *Opp. Moral.* p. 20. & 431.

371. Ita hic versus ex *Plutarcho* *Opp. Moral.* p. 632. suppleri potest,

Ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀποκρίσις.

372. 373. Hæc leguntur in *Hippolyto Coronato* v. 298. 299.

376. 377. Ita hæc metra constitui debere existimo,

Ἀρμολέται. βασιλῆα δ' εἰς periodus

Αἰδέρα πολὺν αἰδέρις, Ζανὶ περὶ πῶν. *Asynartetus* ex duabus penthemimeribus, anapaestica & trochaica, quales sunt etiam primi duo hujus fragmenti versus, nisi quod in his præmittitur penthemimeris trochaica. Fit autem synizesis in αἰδέρις.

380. Ut constet metrum legendum ἀρίστον γ'.

384. 385. — οὐ γὰρ ἀσφαλές,

Οἶμαι περὶ τὸν καλλὸς, ἢ ἢν μετὰ λαβεῖν] *Perron* vox profus nihili. Ita hæc emendatius leguntur apud *Galenum* *Propempt.* edit. *Chartier.* tom. II. p. 8.

οὐ γὰρ οφθαλμός οὐδὲν

Περὶ τὸν καλλὸς ἢν μετὰ λαβεῖν.

In versu priori pro εἶναι, quod apud *Galenum* legitur, *Barnesius* recte restituit οὐδὲν, & in altero, ἢ ἢν μετὰ.

393. Πᾶν τε συνέσι, καὶ ὅτι καὶ ὅπως] Verte, *Et qua ratione constiterit, & ubi, & quomodo.* Lege autem χῶπῃ χῶπῳ.

398. Ἡ φροσύνῃ ἐλάσσον ἢ δύναμει μέζον] Cum proverbium hoc verbis metro solutis concipiatur, vix *Euripidi* tribui posse puto.

401. 402. Leguntur in *Bacchis* v. 266. 267.

403. 404. Hi duo versus in *Addendis* edit. *Barnes.* præfixis

præfixis ad *Thyestem* tragœdiam referuntur auctore Plutarcho *περι φιλαδελφ.* p. 481. apud quem tamen ne Poetæ quidem nomen cui hæc debentur memoratur; quanquam ex contextu verisimiliter colligi potest, ex tragœdia quadam, cui Atrei & Thyestis inimicitiae & facinora pro argumento erant, fuisse desumpta.

V. 405. Inter *Antiope* fragmenta legitur v. 89.

406. Μη μοι τα κομψα λυγε συ, ἀλλ' ὡν δεῖ πολεῖ] *Legē sy* y hiatus vitandi gratia.

413. 414. Α δ' Ἑλλας Ἀσια τε καλλιςα πεφει

Τησδε γε διλεαρ ενταιδα συνδρενομεν] Ita hi versus apud Plutarchum *Opp. Moral.* pag. 604. leguntur,

Α δ' Ἑλλας Ἀσια τε πεφει καλλιςα

Της γε διλεαρ εχοντες συνδρενομεν

quos ita restitui posse puto,

Α δ' Ἑλλας Ἀσια τε πεφει καλλιςα δν

Της δε γε διλεαρ εχοντες ου δρενομεν.

Sane prout hæc a *Grotio* *Barnesio*que eduntur, neque metri satis constat ratio, neque sententiæ.

418. Ηπειρον ὡς απειρον εκβαλλων χρονα] Pro ὡς legendum puto *eis*, prout apud *Suidam* voce *Ηπειρος* diferte legitur, cum *Apollonii Scholiastes* eandem etiam lectionem fuggerat, quanquam alteram repræsentat. Apud *Suidam* etiam pro *χρονα* perperam legitur *ποδα*. Verte, *Continentem per spatia interminata terrarum projiciens.*

421. Δυσκορον. *Difficulter parientem.*

422 — 425. Hos versus tacito auctoris nomine citat *Clemens* edit. *Potter.* p. 181. *Sophocli* autem diferte tribuit *Stobæus* edit. *Grot.* tit. xviii.

431. 432. Hos versus *Cyrillus* contra *Julian.* iv. p. 134. melius ac plenius scriptos ita dedit,

Η παρτα μεν τα θεια παρσυμαντευσατο

Χρησμοισι σαφισιν ασερων επ' αντολαις,

iadicante *Valckenar.* ad *Phæniss.* 506. qui & pro παρσυμαντευσατο reposuit παρσυματευσατο, sed quid sit παρσυματευσαι τα θεια χρησμοις επ' αντολαις ασερων, juxta eum ignarissimis scio. Retinendum igitur puto vulgatum παρσυμαντευσατο & rescribendum ασερων εναντολαις, ut sententia sit, *Quæ primum quidem quæ ad rerum divinarum, id est, celestium naturam spectant prænuntiavit per siderum ortus, manifesta scilicet & certa oracula, edocta.* Hæc autem ex *Nostri Melanippa* desumpta esse ostendit idem vir eruditus ibid.

433. Βωωτοι καλει] *Stephanus* habet καλειν.

435 Legitur in *Hippolyto Coronato* v. 317.

436. 437. Hæc nullius auctoris mentione facta laudat *Athenagoras* edit. *Dechair.* p. 106.

V. 438. Hunc etiam versum, at e nullo certo auctore, profert *Tatianus* edit. *Worth.* p. 35.

440. Nulli auctori versum hunc ascribit nec *Suetonius Neron.* §. 38. nec *Dio Cassius* lib. lviii. p. 634. nec *Seneca de Clement.* lib. ii. cap. 2.

442. 443. Belli hi trochaici, quos ex ingenio se restituisse jactat *Barnesius*, quinquies saltem contra leges metricas peccant. Mihi extra dubium esse videtur, Plutarchum soluta oratione expressisse sententiam quæ versibus 380. 381. 382. præcedentibus continetur.

444 445. Hi versus leguntur in *Andromacha* v. 597. 598.

446. Χωραν κεκτημενω] Verba sunt Plutarchi, neque enim constat metrum. Sequens autem versus *Euripidis* est.

448. 449. Leguntur in *Heraclidis* v. 298. 299.

Addend. Præfix. Secundum fragmentum ex *Etymol.* Magn. citatum legitur in *Hippolyto Coronato* v. 1189.

Adde,

Ος' ούνει' αυτες παντα συλλαβων εχει. De anno *Achill.* *Stattius* ad *Arati Phænomena* edit. *Vielser.* p. 91. ubi repugnante metro legitur, Ος' ούνει' εν αυτω.

Παιζω, μεταβολας γαρ πονων αει φιλω. *Ælian.* Var. *Hist.* lib. xii. cap. 15.

Κουσα πικτω γ' ηνικ' ηγομην παλιν. *Ammonius* *περι Διαφ.* Δεξ. VOCE *Κυεν.* Ex *Antiope.*

Βεβαιον ουδεν εστιν εν θνητω γινει. *Anton.* *Mel.* edit. *Wechel.* cap. 246.

Βιοι γαρ ουδεις εν παρσαιρεται ποπω. Hic versus priori subjungitur apud *S. Maximum* edit. *Combesf.* tom. ii. p. 684.

Γλαυκωπις τε σφριεται μνην *Schol.* ad *Apollon.* *Rhod.* lib. i. v. 1281.

Βακχου φιλανδρος

Αιδωπα πεπαινοντ' ορχατοις οπωρεινις

Εξ ου βερεται χαλουσιν οινον αιδωπα. *Athenæus* edit. *Casaub.* p. 465. *Eustath.* ad *Homer.* p. 883.

Ουκ εστι ουδεν χρεος ανθρωποις θεου *Theophil.* ad *Autolyc.* p. 108. edit. *Wolf.*

ω

Βασιλευ χωρας της πολυβωλου

Κισου, πεδιον πυρι μαρμαιρει. *Dionys.* *Halicarn.* edit. *Oxon.* tom. ii. p. 54.

Κρημνισσι

* * * αυτην εκ μεσης αντηριδος. *Etymol.* Magn. voce *Αντηρις.* p. 112. *Vallek.* *Diatr.* 4. *Etym.* in. 537.

Γλωσση διαφαιγουσα μυκτηρων τοποις [*Valckenarius* ad *Phæniss.* 1399. reponendum censet *πρεσι*] Idem voce *Διαφαιγουσι* p. 272.

Συμνη

Valch.
Diab.
4.

Sed *Heathius* etiam, vir doctissimus, variis exemplis monstravit, quam sit illud perditorum dramatum reliquias colligentis *Periculosa* *plenum opus aleae*: illorum specimen duae tresve operis utilissimi paginae praebere poterunt. Velut incertorum dramatum omnia *Barnesio* fragmenta posuit ex *Ammonio* verba Euripideae *Antiopes*; ex *Etymologico M.* mendosa, quae recte scripta praebet eiusdem libri p. 537, 34,

Κρήνη σεαυτῷ ἐν μέσῃ ἀντηλίδῳ.

praeterea verba Medae *Euripidis* v. 1382. Ex *Scholiis* in *Pindarum*, quae prostant in *Inone* v. 15. Ex *Eustathio* quatuor fragmenta; quorum primum existat in *Eurip.* *Phoen.* v. 1471. (in *Phoen.* v. 70, & 965, leguntur prolata ex *Scholiis* in *Hesiodum* & *Plutarchi* T. II, p. 407. D.) secundum supra recte mecum ad *Palamedem* retulerat. Tertium,

Ἀλλοισιν ἄλλῳ θεῶν τε κἀνθρώπων μέλῃ,

Hippolyti versus est 104. Quartum tanquam ex *Euripidis* *Polyidomus* vitiosum *Scholion* exhibet ineditum in *Hom.* II. κ, v. 56. In istis suis ad *Homerum* commentariis centena nobis excitans Euripidea, unicum, quod mirandum est, ex *Aristophane* *Grammatico* tantum praebet senarium *Eustathius*, omnibus praetermissum, ex incerta *Tragodia* deperdita petitus; hunc nimirum ad II. ε, p. 429, 52 qui pro-verbii vim obtinuit:

Ἐνδον γυναικῶν ἢ παρ' οἰκέταις λόγῳ.

prout scribendum pro οἰκέταις. Quae tanquam *Euripidea* *Suidas* exhibet.

PERDITORVM EURIPIDIS DRAMATVM.

in v. Λογισμός, *Sophoclis* esse monuit Clariss. Jo. *Toupius* Em. in *Suid.* II, p. 133. Dum egregia nobis in eadem pagina describeret ex *Strabone* *Heathius*, olim, ut equidem arbitror, in *Cresphonte* lecta, cur suavissimum versum omisit intermedium, neque interpreti animadvertum, VIII, p. 563. B?

Παμισόν, εἰς θάλασσαν ἐξομώμενον.

In hac vero parte addendorum si permultum deficere dixerō, qua est humanitate vir Clariss. moleste non feret, quam sibi sumit more suae gentis libertatem laudabilem aliis non denegaturus.

Vat. B. 1. 4.

1393. Σέμνην ἑορτὴν καὶ τέλος περὶ σαζομένην. Idem voce Τέλος
 Ἀφρων ἀν εἶναι εἰ τρέφοντα τῶν πελάς. Idem voce
 Τρέφον

Βουλὴς γὰρ οὐδὲν ἐστὶν ἐχθρὸν κακὴς. Stobæus Floril.
 edit. Grot. tit. iv.

Ὁ δὲ ἐσφαδαζεν οὐκ ἔχον ἀπαλλαγῆς. Schol. ad So-
 phocl. Ajac. v. 846.

Ὡς ἐν δὲ πασι γινώμα ταυτὸν ἐμπέπει. Triclinii Scho-
 lia ad Sophocl. Antig. v. 181. & ad Trachin. v. 602.

1116. Ἡ μετὰ μὲν ταύτῃ μελεδιδυμῇ, ἔται φρένας ἐλθῇ,
 Λύπας παραιρεῖ. Schol. ad Aeschyl. Agamemn. v. 171.
 Ὅταν γ' ἰδῇς πρὸς ὄψος ἠρμένον πῖνα,
 Λαμπρὸς τε πλουτὴρ καὶ γένει γαυρούμενον
 Ὀφρὺν τε μελὶν τῆς τυχῆς ἐπὶ τρυφῇ,
 Τοῦτον ταχέαν Νέμεσιν ἑνὶς περὶ σφοδρῶς.

Ἐπειρεται γὰρ μείζον, ἵνα μείζον πεπῇ] Primi qua-
 tuor versus existant sub nomine Menandri apud
 Stobæum edit. Grot. tit. xxii. sub nomine vero Eu-
 ripidis in editionibus Gesneriana & Wecheliana. At
 apud Antonium Melissam ed. Wechel. tit. xlv. quin-
 to etiam versu addito, & in comparatione Menan-
 dri & Philistionis a Rutgersio edita Var. Lect. lib.
 iv. cap. 12. Philistioni tribuuntur. Versus autem
 primus apud Antonium & Rutgersium ita legitur,

εἶαν vel ἔται

Ἰδῇς πονηρὸν εἰς ὄψος αἰρούμενον vel φερούμενον.

Unde Rutgersius reponit φορούμενον; Daniel Heinsius
 vero totum versum ita reformandum censer,

Ὅταν πονηρὸν εἰσὶν εἰς ὄψος αἰρούμενον.

Mihi scriptura Stobæana verissima videtur, & in
 hoc versu & in sequentibus. Nam secundus etiam
 versus ita apud Rutgersium legitur,

Κακὸς τε πλουτὴρ καὶ τυχῇ γαυρούμενον.

Antonius etiam τυχῇ habet, cætera cum Stobæo con-
 sentit. In versu quarto pro ἑνὶς apud Rutgersium
 legitur ἡξεν; versus integer apud Antonium ita se
 habet,

Τοῦτον ταχέαν ἡξεν μεταβολὴν περὶ σφοδρῶς.

Πολλοὶ παρῆσαν ἀλλ' ἀπίστοι θεῖοι λαοί. Suid. voce Ἀν-
 δραποδίζω. Schol. ad Nostri Phæniss. edit. King. v.
 1429.

Ἐγὼ γὰρ ὅστις μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ

Βάμνον περὶσσεύει, τὸν νόμον χαλκεῖν ἔων,

Πρὸς τὴν δίκην ἀγομῇ ἀν' οὐ πέσεις δαίτις

Κακὸν γὰρ ἀνδρὰ χεῖν κακὸν παρῆναι αἰε. Stobæus edit.
 Grot. tit. XLVI.

αἰε ποτὲ σπέρμα κηρυκῶν λαλόν. Scholiast. ad
 Nostri Orest. v. 893.

Ὀικοφθόρον γὰρ ἀνδρὰ καλῶναι γυνή

Ἐλθὼν παραζευχθεῖτα, καὶ σὺ ζεῖ δόμος. Stobæus edit.
 Grot. tit. LXVII.

Τοῦτου δὲ πατέρα σωφρονουτ' ἐπιστάμαι
 Χρησίδης δ' ὁμιλουτ', εὐσεβὲν τ' ἠσκηκῶτα.

Πῶς οὖν ἀν' ἐκ τοιοῦδε σώματος κακός

Γένοιτ' ἀν; οὐδεὶς τοῦτο μ' ἀν' ἰδοὶ ποτε. Stobæus ed.
 Grot. tit. LXXXVIII.

Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπρῆς Ἰδαίου λήπας

E. H. l. 874.

Πρὸς τὴν ἀν' ἰς. Schol. ad Pindar. Pyth. Od. iii. In Barny. p.
 v. 66. λήπας reposui pro σέλας quod in editis per-
 471. inter fragm.
 peram legitur.

Τὸν εὐτυχουτὰ καὶ φρονεῖν νομιζομένην. Schol. ad Pindar.
 Nem. Od. i. v. 13. Vide Heraclid. v. 746. 747. &
 Alcmén. v. 7.

Δουλοῖσι γὰρ τοῖς ζώουσιν οἱ γ' ἐλευθεροῖσι. Schol. ad Pind.
 Pyth. Od. iv. v. 71.

ἢν δ' εἰς σπαρτάλας,

E. Phæn. 1174. 1180

Οἱ μὲν πατάξαι τὸνδε γ', οἱ δὲ τὸνδε. Eustath. ad
 Homer. p. 236.

παλαὶ δὲ σ' ἐξερωτησάμενοι,

Σχολῶν μ' ἀπειργε — Idem ibid. Vide supra in
 Palamedis fragmentis.

Ἀλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλοι Idem ibid.
 p. 245.

Ματὴν τοδ' εἰκοσὶν γὰρ ἐκβαῖν τέλος Idem ibid. pag.
 789. Το γὰρ propter versum addidi. Ex E. Polydo.

Ἑλλήν γὰρ, ὡς λέγουσι, γινέται Διός

Τοῦ δ' Αἰόλος πῦς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος,

Ἀδάμας τε, Κρίθεις δ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς

Θεοῦ μανεῖς ἐρεῖφε Σαλμωνίδης φλόγα. Dicæarchus Bios
 Ελλάδ. edit. Hudson. p. 22.

Ἐφ' ὧν ἵπποτας ἐξέλαμψεν ἀσπρ. Hephæst. En-
 chirid. edit. Pauw. p. 55.

Οἱμοί, δράκων μου γινέται το γ' ἡμῶν

Τεκνόν, περιπαλῶν τῷ λοιπῷ πατρὶ. Hermog. de.
 Invent. lib. iv. p. 202. edit. Genov. 1569.

Ὅσα, ἀλλ' ἐπ' ἐμπνουν Αἰδῆς μ' ἐδέξατο. Lucian. Ne-
 cyomant. §. i.

Πείραν φίλων λαβεῖν γὰρ οὐ σμικρὸν κακόν Plutarchus
 in Fabio Maximo p. 184. Plut. 1174. 1180

εἰς μοί

Μετεῖος, εἰς, μὴδ' ἀπολείπεις. De Venere dictum
 apud Plutarch. Opp. Moral. p. 132.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱεστὴν' οὐ γὰρ δέμης κτεῖναι. Lucian.
 Piscat. vel. Revivisc. §. 3. Jansenius Lætion. Lucian.
 pag. 166. & Reitzius ad Lucianum, de spondæo
 quartam sedem occupante securi, ne quid tamen
 detrimenti res capiat metrica solliciti, contendunt
 diphthongum αἰ in voce κτεῖναι, sequente etiam con-
 fona, corripi, quod rite, & ad veterum Poetarum
 normam fieri, exemplis quamplurimis allatis
 probare conatur Jansenius. Quicquid autem de Poe-
 tis Heroico carmine scribentibus, de quibus hîc
 disse-

differendi non est locus, statuatur, certum est, ne unum quidem exemplum apud Atticos Poetas reperiri, ubi diphthongi istæ sequente consona corripiuntur. Levi igitur facta mutatione ita proculdubio versus constitui debet,

Μη κτείνε τον ἱκάτην, κτείνει γὰρ ου θεμῖς.

Οὐκ ἐστὶν εὐρεῖν βίον ἀλυπὸν οὐδενὶ *S. Maximus*. edit. *Combesf.* tom. II. p. 615.

Θερεῖται μὲν οὐδεὶς οὐδέ τι, πόνῳ δὲ καὶ

Γενναϊότητι καὶ πεικείᾳ ζήτην

Ἐκτῆσιν. Idem ibid. p. 634.

Ἀμφίπολος Ἀρεὸς ἀντιερῶν *Plutarchus* in *M. Antonio* p. 956.

Ὁ Ζεὺς κολαῖς τῶν ἀγῶν ὑπερφερόντων *Apostol.* Proverb. Cent. XIII. Prov. I.

Ἀνίου κλωστήρα περιφέρει λαβῶν *Pollux* *Onomast.* lib. VII. §. 31.

Καὶ φοινίας ἔχει ῥοὰς

Τὰ ζῶα πάντα. *Porphyr.* de Abstin. lib. III. cap. 25.

Ὁ τῆς τυχῆς πᾶσι κληρὸς ἐπὶ τούτῳ τάχει. *Plutarch.* *Opp. Moral.* p. 965.

Ἄλλην δειλοῦσιν ἐπαγωγῶν λαβεῖν Idem ibid. p. 713.

Πολλοὺς τε βροτῆς πνεύμ' ἀναμῶν ὤλεσε Idem ibid. p. 666.

Ἐκτὸς ἀγάλμα φωσφοροῦ γ' ἐστὶν κυῶν Idem ibid. p. 379.

Τι σῆμα; μὲν φοῦρον πν' εἰργασῶ *Schol.* ad *Æschyli Capb.* v. 276.

Τι ποτ' ὦ τέκνα γὰρ ταδὲ κεραινετε; *Schol.* ad *Soph. Trachin.* v. 29.

E. Phoen. 70.

μη τελεσφορεῖς

Εὐχὰς δὲ καὶ κραναῶσιν *Tzetx.* in *Hesiod.* edit. *Heinf.* p. 48.

Τηλοῦ γὰρ οἰκῶν βίον τὸν ἐξιδρυσάμεν *Schol.* ad *Aristoph. Nub.* v. 138.

Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρώσι, πῆμα δ' Ἑλλάδι

Θείων γενέσθαι, τὰ δ' ἐβούλευσεν πατέρη *Strabo* edit. *Almelou.* p. 279.

Πολλὴν μὲν ἀροτρῶν, ἐκπνέειν δ' οὐ ῥαδίον

Κοίλῃ γὰρ ὄρεσι περίδρομος, τράχηλά τε, Δυσσεύδαλος δὲ πολέμοις — De terra Laconica dictum *Strabo* lib. VIII. p. 563.

Γαίης Λακωνικῆς κυρεῖον φανλοῦ ἔθνος de Laconica Idem ibid.

καλλικαρπὺν * * *

Καταρῦτον τε μυριοῖσιν ἄρμασι

Καὶ ποιμαστὶν καὶ βουστὶν εὐδοτατάτην,

Rectius hæc constituit *Valckenar.* ad *Phoeniss.* 248. ita,

Καταρῦτον τε μυριοῖσι γαίμασι,

Καὶ βουστὶ καὶ ποιμαστὶν εὐδοτατάτην.

Οὐτ' ἐν πνοαῖσι χεῖματος δυσχεμερόν,

Οὐτ' αὖ τετραπύκνις ἥλιου θερμὴν ἀγῶν de Messeniaca Idem ibid.

Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον' ἢ λόγῳ φερεται de Messeniaca Idem ibid.

Περσῶ δὲ βαρὺ ποταμὸν, Ἥλις ἢ Δίος

Γίγται, καὶ θνήσκει *Strabo* ibid.

Εὐειπιδὸς τὸν Μαρσὺν φησὶ

τὰς διανομασμένας

Ναυὴν Κελαινας ἐχούσας ἰδὸς τοποῖς *Strabo* lib. XIII.

Οὐ μὴ ποδ' ἄλλω κακῇ περὶ αὐτῶν *Suidas* voce Ἀλῶν.

Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον εἶναι

Εὐεῖν. *Suidas* voce Λογισμὸς. καὶ *Soph. Electr.* 464.

Ἀλλ' αἰσθὼν εἴπειν καὶ σιωπῆσαι βαρὺ *Aristoph. Lysist.* v. 714. & ibid. *Scholias.*

Τυμῶ γὰρ οὐδεὶς πῶς ἀνδρῶν φίλος *Stobæus* edit. *Grot.* tit. CXXVII.

Ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὄρεον καὶ προσδοκᾶν

Ἀλοχιστὸς ἐστὶ τῆς ἀληθείας κριτὴς. Hæc apud *Stobæum* edit. *Grot.* tit. XXIII. ex *Menandri* Ἀσπίδι citantur,

sed quosdam ea *Euripidi* tribuere testatur *Grotius*. * *Τι χεῖρος ἐβὰ δῶμα* *Schol.* ad *Aristoph. Nub.* v. 30.

Ἀκνῆματος δὲ πορθύματος ἐν φρεσὶ γέλα *Phrynichus* in Apparatu Sophistico MS. apud *Valckenar.* ad *Phoeniss.* 216.

Ὡφειλε δ' * * * εἴπερ ἐς' ἐν οὐρανῷ

Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτοῦ δυσυχὴ καλίσσασθαι *Athenag. Legat.* §. VI.

IN HYMNOS.

V. 2. Π *Τριγώνης* primam producit, non ob asperam του ῥῶν vim, ut putat *Barnefsus*, sed prop-

ter causam quam exponit *Clark.* ad *Homer Iliad.* A. v. 398.

I N

EPISTOLAS EURIPIDI

Falso ascriptas.

Epist. II. lin. 15. **Π** Αραχρημα νηρομενον, Verte, *Statim nantem*, id est, In mare delapsum, naufragum scilicet.

Epist. III. lin. 10. Legendum puto ο γερων.

Epist. IV. lin. 25. Editiones *Aldina* & *Caldoriana* habent μεταμελεια και πολυωδυνα.

Ibid. lin. 29. 30. Hæc perperam versa melius a *Bentleio* reddita vide in ejus *Differt. Anglic. de Euripid.* Epist. p. 129.

Ibid. lin. 41. Lege μενει.

Ibid. lin. 52. Επ γε μιν και το τοις απανταχοι — μετακαλεισαι σε] Hæc a verbo præcedente παρακαλεινομαι pendent.

Ibid. lin. 64. 65. 66. Pone coli notam post δεραπεινεται, comma post ομολογουντα, & tolle distinctionem post εστι, ut constructio sit, μαλλον ομολογουντα (ωσπερ εστι πινυθαι πολλας) οπ μαλλον εστι επ εκεινοis &c.

Epist. V. lin. 10. 11. 12. Ad mentem Interpretis pone comma post τα πολλα, coli notam post διαγωγη, & tolle distinctionem post τοις εργοις.

Ibid. lin. 73. Μεγουσιν] Edd. *Ald.* & *Cald.* habent μενουσιν Αθηνησιν.

Ibid. lin. 75. Του μη αλλον] Constructio postulare videtur ωστε μη αλλον.

Ibid. lin. 78. Επ τοις κακωις βουλομενοις ημας λεγειν] In edd. *Ald.* & *Cald.* pro επ melius legitur επαι.

Ibid. lin. 94. Αλλα φιλοτιμοτερον μιν πιναι ειναι ποτε δοξας υπειδον] Verte, *Sed illum, cum aliquando gloriæ quidem cupidiores crediderim, suspicatus sum.*

Ibid. lin. 99 — 102. Τοις δι' εμβλλοντας ημιν πολλας τις υπονοιας ειναι εκ του ημας απεχθαι, τον ετερον δεραπεινους, αν π πλειον εχουσι, διαβλημεδα] Distingue post ειναι, & ita totum locum verte; *Quod sint vero qui sæpe nobis suspiciones suggerunt, ex inimiciis quas inter nos intercedere putant ansam alterum nostrum colendi arripientes, si quidquam proficiant, fallimur.*

ABSOLUTIS tandem hisce ad Poetam nostrum annotationibus, in quibus id mihi imprimis studio habui ut metrorum ratio quam accuratissima haberetur, non abs re forsitan fuerit Lectorem monere, me pro virili operam sedulo dedisse, ut anapæsti ex senariorum iambicorum sedibus paribus ubique nisi ubi nomen proprium licentiam excusat, eliminarentur, ita tamen ut nequid detrimenti in sententiam inde redundaret, neque a vestigiis scripturæ prius vulgatæ nimis longe discederetur. Nec successu caruit hic conatus noster nisi quatuor tantum in locis, quos nulla ratione in ordinem cogere potuimus. Scilicet adhuc relinquitur in *Oreste* 491.

Πεσς τονδ' αρων τις αν σοφιας ηκοι περι — *id est Personæ: Πεσς τονδ' αρωις τις αν εχων ηκοι περι.*

In *Phœnissis* 1665.

Και παρθενου, την επουσαν ημεραν — *Id est Personæ.*

In *Medea* 282.

Δεδωκα σ' ουδεν δει πειραματουν λογοις — *παρ επισηχεν. Personæ.*

Et in *Herc. Fur.* 1256.

Πεσς νουθεσιας τις σας' αναπυω δε σι. *Leg. νουθεσια de qua lectione conf. Pieri in Noëid. 270.*

Ex horum autem locorum inter se collatione dum deprehendo tres in eadem prorsus syllaba ia, quartum in syllaba quodammodo affini iou peccare, suboritur sane mihi suspicio, vocales istas ia, iou, apud veteres Atticos, non διωλλας sed μονοσυλλαβας tantum, sicut ya, yu, in lingua nostrate, forsitan fuisse pronunciatas. Sed hoc viris eruditissimis & judicio præditis disquirendum ulterius atque expendendum relinquo.

INDEX

I N D E X

A D N O T A S I N E U R I P I D E M.

A

A *Dorice* pon. pro η
Αβελζ'

Αγαλματα

Αγαν ult. sæpe prod.

Αγκυρε ult. corr. pen. indiffer. habet

Αγχαν

Αγχαν prim. corr.

Accusativorum plur. secur.d. declin. parasyl.
finales corr. *Dorici*

Activa quædam verba interdum forma passiva
adhiberi solent, significatione tamen ac-
tiva

Αδουμα prim. prod. potest

Αδουτα κτεανα

Αειρομαι prim. prod. potest

Αεινων secund. corr.

Αι diphthongus

Αι, αι extra metrum

Αιδειδαι

Αιδειδαι φιλοις

Αιολοχως

Αιμα

Αϊσεν

Αιπταν ult. prod.

Ακμη } prim. corr.
Ακμωνων }

Ακρας τειχας

Ακων penult. prod.

Αλασρα

Αλαταν *Dorice* penult. corr.

Αλλαζαντα prim. corr.

Αλλ' η

Αλλως

Αμαλιν

	Αμεραν prim. corr.	133
	Αμος prim. prod.	153
	Αμπλακων pen. corr.	55 b
147 b	Αμπλυχαι	158
97	Αμυνεδαι	86
58	Αμφεπειν	24 b
11 b	Αμφηρες	141
92	Αμφηρες δορυ	116
107	Αμφηρης	155 b
150	Αμφικαλλεδαι { η πινι εις η }	117
57	Αμφωβολον	66
	Αν	156 — 175
124	Αναδανχουσει prim. prod.	149 b
85	Αναγκη	6
65	Ανακαλεσμαι prim. prod.	30 b
1 b	Ανακειμεδαι σοι	112 b
140	Ανασενεις	
135 b — 189 b	Απανεδαι } prim. prod.	2
40	Αποδιωμαι	
80	Αναυλοτατος κωμος	27 b
79 b	Αναφορα της συμφορας	12 b
175	Ανεκουφιδην δεμας	54 b
11	Ανεσειλανδ'	111
108	Ανηρ prim. prod.	31 b
115 b	Ανδυπουρχειν	52
154 b	Ανπτεμων	59 b
	Αντλον	121
9	Ανυειν pen. non prod.	146
138 b	Ανωχθε	99 b — 144 b
31 b	Αζιωμαι λεγειν	3
122 b	Απαγγελει	86
157 b	Απαγγελλειν χεχε	52
31 b — 52 94	Απαρμυδον	78 b
76 — 144 b	Απαρτελειν	138 b
120 b	Απαρτεισται	141

B b

Απ

I N D E X.

Απο δ' Αντομινου
 Απολαμοτομον
 Απολλων med. corr.
 Αποσφραγιζεται
 Αποτμος prim. corr.
 Απυρος δυσια }
 ———— τσοφν }
 Απυρα σιτα
 Απυρος χυσος
 Αραομαι }
 Αρη }
 Αραρι penult. corr.
 Αραρω mediam corr.
 Αρασιν
 Αρχει
 Αρματιλατης
 Αροιμην prim. corr.
 Αρταζομαι cum pass. signif.
 Αρτιστας δεμας
 Αρτιζορια }
 Αρπιπαρδεου }
 Αρπιτσοπυ
 Αρυν penult. indiff. hab.
 Αρζηνον χακων
 Ααπας per omnes casus ιωτα corripit
 Ααπας penult. corr.
 Attici augmentum nunquam rejiciunt 3 b — 4 —
 Αυτοριζον
 Αφαριζων
 Αφανη παιδης
 Αφοειζομενος
 Αφορμην παστιν
 Αφρακτος
 Αχαιστον penult. cor.
 Αχειοις

B

Βαλλοντα prim. potest corr.
 Βασιλια ult. prod.
 Bacchius in senario &c.
 Βλαψαι
 Βορυχολος prim. corr.
 Βραχυ δ' αναστειν

F

Γαιαν penult. corr.
 Γαλακτοπατος secund. corr.

98 b	Γαμβρον	63
2 b	Γαμοι numero plurali apud poetas Atticos saepius	
160 b	occurrit	35
16 b	Γεγωνειν	50
55 b	Γενος	120
	Γηρας ult. corr.	46
185 b	Γινεται ult. corr.	122 b
	Γονος	91
161		
160 b		
20		
158 b	Δακρυτος	160
29	Dativus quando pro genitivo pon.	63
149 b	εν Δελτου Πυχαις	75
150 b	Δεσμιοι θυγων	111 b
119	Δευες σωθηναι	35
63 b	Διακονον secund. prod.	170
53	Διαειδμειν	108 b
	Διαφειρει	163
75	Διαφειρειν	81
	Διαφειρειν ραμοις	57
47	Διβολον	96
51 b	Διδουσκην	163 b
186	Διερχομαι	29
154 b	Διηρες.	21
— 4 —	Διηρες	155 b
156	Διοισι καρποις	139
95 b	Διπαλτα	96
60 b	Δοκη	157 b
53 b	Δοεικτητος } Δοειληπτος }	4
55		
42 b	Δοειπνος	155
50	Δορυ	116 — 130 b
32	Δορυ αιεθυμην	105 b
78	Δορυξενος	155
	Δυσεξηνυτον	53
	Δυστοκον	188

E

174		
157 b		
70	Εα, εα extra metrum	106. b
70	Εαι in unam syll. contract.	3. b
30 b	Εγξυση pen. prod.	167
10 b	Εγχεος	157
	Εctaticae litterae	93
	Εην extra metrum	42 b. 136
	Ειλεγμενας	102
78 b	Ειση λογον	94 b
153	Εισοψιν	159 b
		115

I N D E X.

Εἰς βολὴν καθίσταται
 Εἰς ἐμπύρην καθε
 Εἰς πύρας
 Εἰς φρούρας
 Εἰς βραχίονα
 Εκδυομαι
 Εκοιμισ
 Εκπεση
 Εκπληρω
 Εκτα
 Εκτενας
 Ελεγχος
 Ελθων προ ελθοντος
 Ελκε τ' ανα χλοα
 Ελισσεται
 Εμποδων
 Εμπυροι ορδισαται
 Ενδιαοντα
 Ενδυμα
 Ενισσος
 Εν τελει
 Εν τοις εμοις
 Εξαγωγμοι
 Εξανυειν αιμα
 Εξεδρασι
 αταφοις τις εξει
 Εξελεγχεται
 Εξελεκτεον antep. corr.
 Εξελασεν }
 Εξελεκεν }
 Εξελευσας
 Εξεπληρω
 Εξετοξευσε
 Εξιμαζω
 Εξιτον penult. corr.
 Εξω ελαυνων του φροσεν
 Επαειεν
 Επακουσμεθα
 Επεξεσεν
 Επνει πολλοις δακρυα
 Επιδρομας αξενοις
 Επρεσβειν
 Επφονον
 Επυρεσας
 οι Επεσθα
 Επειδου
 Ερετμος secund. corr.
 Ευαχαις βολαι
 Ευαχη
 Ευηης
 Ευλειμος ναπη

112 Ευταζοντα
 84 Ευρισκω
 64 Ευρωπον
 68 b Ευρωρον
 70 Ευτειχη παγον
 11 Ευφρανοις
 97 b Ευχαισιως εχουσαι
 7 Εχωνωσαι
 9 Εχθαιρεν
 167
 141 b
 143
 89 Ηδη
 125 b Ηκω
 82 b Ησων φιλος
 27
 127 b
 149
 145 b
 128 b
 112 b Θαλα
 88 b Θηροδαι εις π
 169 b Θηροτροφοι
 93 b Θνατοι
 19 Θρομενον }
 70 Θρομενον }
 52
 155
 155
 90 Ια, Ιου
 140 b Ιαχει } penult.
 62 Ιαχον } interdum prod. }
 62 Ιαχισε secund prod.
 76 b Ιερον prim. prod.
 112 Ιδωνων prim. & secund. prod.
 146 b Ινα
 100 b Ιππευειν
 118 b Ιπποτην ορον
 37 b Ισω
 127 Ιτααι
 148 Ιταν
 49 Ιτυν
 63 Ιτω δι' ομωσ
 62 b Ιω, ιω extra metrum
 138 b
 154 b
 111
 70 b Κακη substantive usurp.
 155 b Καλα
 113 b Καλη prim. Attici non prod.
 B b 2

86 b
 56
 87 b
 87 b
 64 b
 57
 121 b
 64
 57

119 b
 1
 144 b

105
 106
 107
 146
 149

191
 104 — 123 b
 133 — 144 b
 159 b
 18 b
 16
 165 b
 180
 70 b
 140
 106
 71 — 135 b
 135 b
 109
 106 b

126
 147 b
 13 b — 184 b
 Καλλε-

I N D E X.

Καλλινικός	29	Λοίμος	154
Καλλιτεύμα	20	Λοιδιον	134 b
Καμπη	156 b	Λυτρον αζαλμα	128 b
Καρτερειν	82	Λυχνα finalem corr.	119 b
Καρτερουντ	94		
Casus rectus pro genitivo absolute pos.	101		
Καταβαλειν πυλωνα	117 b	M	
Καταρειν	10 b		
Καταβατης	115	M' pro μοι	40
Καταξανθεισα	103	Μαινομενα	78
Καταραι	160 b	Μακρον το μελλειν	108 b
Καταρχεω	5	Μελει }	146 b
Καταρχμαι	25 b	Μελουσι }	
Κατασελλειν	80	εγω Μεληστω }	
Καταφειδου	109	συ Μελησται }	123
Καταφθιμινον secund. corr.	96	ταυτα Μελησται }	
Καταχαλκος	91 b	Μελλω τεμειν	123
Καταωρα	105	Μεντοι	53
Κατεριναψε	106	Μεταπιδειται	11 b
Κατηρης	155 b	Μηδεν ειναι	97 b
Κεδνα πρεστιν	58	Μηδεν ων	118
Κεκτημεθα	52 b	Μηλοβατα	116 b
Κενοδοχοι	86 b	Μη πε	21
Κερας	139	Μια ult. corr.	54 b. 169 b
Κερασα penult. corr.	116 b	Μιμημα prim. prod.	186
Κηλις αφρεσος	51	Μηστυειν	153 b
Κληδονα	63	Μοι, παρελκει	122 b
Κλυω	98 b	Μοναμπυκον	133 b
Κλυω τεπηχει	117	Μυρια faeminino genere pos. ult. femper prod.	98 b
Κορευση	57		
Κουφιζειν	133 b		
Κραινων	68	N	
Κταταιν σιφανον	37		
Κυτες δοαι λυωσις	112 b	Ναων penult. natura prod. interdum corr.	123 b —
Κυρειν	50 b		152
Κυειος	79	Νεα casu recto ult. natura longam habet	100 b
Κυριατερος	110	Νεαμας	53 b
Κωκυτον penult. prod.	30	Νεβρος	112 b
Κωμος	116	Νεογνοις αρσενας	90 b
		Νικατ	94 b
		Nominativus pro genitivo absoluto	172 b
		Nominativus pro vocativo	49 b — 146 b
		Νομος των νεοτερων	66 b
		Νοτερον	89 b
Λαδρα ult. prod.	161		
Λαιμοτομον	154 b		
Λαμβανειν τινα	35		
Λατοι	3 b	Ξ	
Λεπτος νοις	43		
Ληιζομαι	127	Ξηνοκτονοις secund. corr.	88 b
Λογισμος	164	Ξεων περραμων	18 b
Λογος	25 b	Ξυτωεις λογων	25
			Ολι

I N D E X.

Ο

Οδοι συμφορας
Οικοις pro εν οικοις
Ολκος
Ομηλικας χρονω
Ονειδη
Ονειδος
Ονησιν
Ορμιν
Ορυφει ult. prod.
Οσιος χρονω
Οτου
Ου μη
Ου πδοιμ' αν
Οχημα πωλ. εππ. }
Οχημα αριμ. }
Οχημα κεινδ. }
Οχηματων
Οφιν ult. cor.

Π

Παλιν
Παρο δι' ελπιδω
Παρολλαυντες
Παροχρονωμενω
Παρεδρος
Παρειασε penult. prod.
Παρον στωδαι
Participium mascul. de foemina usurp.
Πατρωας
Πεδουδης
Πεμφομαι
Πενδεα ult. prod.
Περιπυγμα
Περιφρη
Πετρουμενω
Πιτυλοι
Ποδα ναος
Πονω
Πορυνεν pen. prod.
Ποτε
Περατειν
Περατειν πολλω
Προβολαν θανατος
Προκαπον ξιφος
Προνωπης
Προδργου

Propria pro possessivis apud Atticos usurp.

121 b	Προς μηρας	1 b
33 b	Προς παντα	43
94 b	Προς πνος	6
108 b	Προς το κρανδεν	51 b
17 b	Προσω	51
28	Προτελεια	26
57	Προχουμα	79
134 b	Πτεροφορων	130
167 b	Πτερυγα	179
102	Πτηξαντες	106 b
143 b	Πτησεν	64
146 b	Πυλαι	141 b
52 b	Πυρενης prim. prod.	145
	Πυρσεν	190
		157

P

179	P littera ectatica	137 b
1 b	Ριπεν pro επιειδαι medii verbi potestate &c.	117 —
		131 b
	Ρομβος	132

Σ

147		
52 b		
52		
137	Σ geminatum non est Atticae dialecti	161
103	Σειραιος βροχος	149
165	Σειραιου	179 b
122	Σειρεων	148 b
44. 159	Σιγη	83
160 b	Σιφων	118 b
95	Σκηνωμα	122 b
151 b	Σκηνφιν	84
112 b	Σπενδεται διοισι	109
142	Σπυδω	68 — 141 b
138 b	Σπονδας χαδεναι	75
140 b	Σπονδασμιν antep. corr.	87 b
103 b	Στασιων	116 b
90	Σταπζεται prim. corr.	55
151 b	Στεμματα	9
156	Στησουσι	79 b
8 b	Στολοι ναων	76
59	Στολος	90
70	Substantiva pro adjectivis usurp.	1 b
19 b	Συγγενειας	157
19 b	Συγγεστον pen. corr.	63 b
55	Συμβουλευειν	2 b
86	Συναπην	123 b — 132 b
		Συμ-

I N D E X.

Ευνωχες
Ευνωχα adverbialiter pos.
Ευντεδρανωται
Ευντονα
Ευνεργος
Σφακελος
Σωδηδ'

114 b

108

110 b

54 b

10

54

18

Φαρμακα

Φαρσαλον penult. prod.

Φαπς

Φαυλως

Φευ extra metrum

Φευγει λογον

Φημα

Φθαρειν

Φθινας ημερα

Φθιτων

Φιλος apud poet. *Atticos* primam nunquam pro-

ducit

Φιλοπμιον

Φλαυρον

Φλοϊνας

Φοινικια

Φοιτασι secund. corr.

Φοερον

Φονεα ult. prod.

Φονηα

Φεικη τεμουσται

Φρονειν

Φρουδα

Φρουδος

Φυλακας εχων

Φυλαπειν

Φυσζοος prim. comm. habet, vel prod. potest

Φυσς prim. nunq. prod.

109

79 b

50

97 b

1

124

50

74 b

123 b

149

6 — 45 b

76 b

64

166 b

15

29

78 b

6 b — 157

6 b

104 b

70

18

55

64

17 b

186

186

T

T, littera liquida

Ταλαιας

Τειναι φονον

Τελαμεινς

Τελετην γενεσται

Τελη

Τελος

Terminationes optativæ ειητον — ειητην — αιητον —

αιητον &c.

Τεταρδη

Τι nunquam producit

Τηος

Τμητων ιμαντων

Τοι sequente vocali sæpius apud *Atticos* eliditur

Τουπεκεινα τηςδε γης

Τοτε

Τουπ ult. prod.

Τρωιδες

Τυφλον φερρος

Τυχη

ον αν Τυχη

Τφ pro πη

38

145

71

182 b

89

73 b

162

117

106 b

1 b — 2 — 13

92 b

53

58 b

53

71 b

174

2

8

28 a — b

100

58 — 100 b

X

T

Τεριζη

Τεειν ult. corr.

Τυρεν χερα

Vocalis apud *Euripidem* ante ε necnon ερ. cor-

ripitur

Vocalis indifferens ante μν corripitur potest

Τπερ dativo nunquam jungitur

Τπερ μητρος

Τπο βλιφαεις

Τποπιεςν

Τποπιερον λειοντα

Τποπασεις

Τπωροφον

68 b

114 b

37 b

38 b

114

144 b

17

38

62 b

161

111

10 b

Χαλινος prim. semper corr. penult. semp. prod.

Χειρος αθλιον βαρος

Χελος

Χρεοις

Χρεων εκατι

Χρηζε τουδ'

Χρησα πεαγματα

75 b

56

158

77

93 b

122

8 b

Ψ

Ψυχη extra compositionem penult. non-corr. 70 b

Ω

I N D E X.

Ω		Ως pro ὅπως	95 b
Ω		Ως	52 — 73 — 152
Ωμοις	31 b	Ως εἰσάχρησ'	52 b
Ωπασας	19 b	Ωται	111 b
	160		

F I N I S.

X 1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

1 0 1

que autem, ni fallor, perperam. Kingii sententiam, quod ad poetas comicos attinet, satis tuetur Hephaestionis auctoritas, quae hac in re procul dubio grauissima est. Eandem tamen auctoritatem in poetarum tragicorum causa frustra aduocat vir clarissimus. Inspicienti scilicet eius Enchirid. p. 20. statim constabit, eum non magis dactylo in trochaici carminis sede impari, quam anapaesto in iambici sede pari, locum concedere. Post verba enim a Kingio T. II. p. 311. excitata, ita pergit Hephaestion: οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ τῶ ἱαμβικῷ, τῷ ἐπὶ τῇ ἀρτίᾳ ἀναπαίσῳ ἐκότερον γὰρ ἄλογον. ἅτε γὰρ ἐν τῷ ἱαμβικῷ ἐχρῆν ἀναπαίσον ἐπὶ τῇ ἀρτίᾳ χώρας, ἐφ' ἧς εὐδὲ σπονδεῖος ἐγγχωρεῖ, ἔλυσιν ἐστὶν ὁ ἀναπαίσος. ἅτε ἐν τροχαϊκῷ ἐπὶ τῇ περιττῇ τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς εὐδὲ σπονδεῖος ἐγγχωρεῖ, ἔομοίως λύσιν ὁ δάκτυλος. Hephaestionis igitur auctoritate permotus et propria pariter obseruatione fretus citra erroris periculum statui posse existimo, Poetas tragicos, saltem Atticos, in tetrametris catalecticis hanc licentiam nunquam, nisi vbi occurrant nomina propria, sibi permisisse. Et si quae hodie occurrunt exempla, quae contrarium suadere videantur, ea omnia librariorum oscitantium παραράματα esse verisimile est. Saltem exempla a Kingio adducta medicam manum facile admittunt. Ita in Phoeniss. 625. pro ἔθελον σοὶ οὐβίον ἐστὶν ἀνέμιτον σοί. Ita in Iph. in Aul. 324. vbi vulgata scriptura manifesto in mendo cubat, reponere potes, vna tantum voce transposita:

Οὐ πρὶν ἂν Δαναοῖσι δείξω πᾶσι τὰ γυγερὰ μέγα.

In Orest. 1566. dactylus in nomine proprio reperitur, vbi licentiam hanc locum habere inter omnes conuenit. Quinetiam in Ithyphallicis, siue dimetris brachycatalecticis, et in Euripideis, siue hephthemimeribus trochaicis, dactylum interdum, sed rarius, sedem impari occupare deprehendo. At in penthemimeribus trochaicis, quae in Melicis frequentissime occurrunt, quaeque antispasticorum dochmaicorum indolem, praesertim in Asynartetis, induisse videntur, sedes prima saepissime et absque scrupulo dactylo tribuitur.

In tetrametris catalecticis obtinet etiam regula, quam his verbis exprimit Terentianus Maurus:

Regulam seruans vbique, finis vt quarti pedis

Nominis verbiue sine comma primum terminet. Semel tantum contra hanc legem peccatum apud poetas holce tragicos animaduerti, nempe apud Soph. Philoct. 1442. f. Recte autem monuit Dawesius Misc. Crit. p. 18. in commatum ratione

praepositiones, etiamsi verborum initio adhaerant, tanquam singulas tamen voces haberi posse et solere.

De metro anapaestico.

Metrum anapaesticum praeter anapaestum, pedes etiam ἰσοχρόνους, spondeum, dactylum, et subinde, rarius tamen, Proceleusmaticum, admittit. Systematum anapaesticorum quaedam legitima appellari merentur, quaedam anomala sunt.

Systemata legitima ingrediuntur bases, siue monometri, dimetri acatalecti et dimetri catalecti paroemiacorum nomine a Grammaticis insigniti. Paroemiaci vt plurimum basi siue monometro immediate subiiciuntur, et sententiam claudunt. In systemate legitimo vltimae cuiusque versus syllabae ἀδιαφορία non obtinet, sed carmina continuo tenore decurrunt, vsquedum ad paroemiacum, quo clauditur sententia, deuentum sit.

Dawesius in Misc. Crit. p. 224. legem hanc ratam fixamque haberi iubet, nempe, syllabam in versu paroemiaco catalecticam soli anapaesto subiici oportere. Legem tamen hanc non semper apud poetas nostros obseruatam deprehendo. Interdum enim spondeo subiicitur syllaba catalectica, vt apud Aesch. Agam. 371. Suppl. 8. Soph. Oed. Tyr. 1334. interdum dactylo, vt Eurip. Suppl. 47. 54. 70. interdum etiam proceleusmatico, vt Aeschyl. Pers. 937. Eurip. Hec. 76. edit. King.

In systemate legitimo semel interpositum animaduerti paroemiaci loco trochaicum Euripideum, nimirum apud Eurip. Hec. 209.; semel periodum catalecticam ap. Soph. Oed. Col. 253. semel systema legitimum binis trochaicis, basi scilicet et Ithyphallico, claudi video ap. Soph. Oed. Col. 257.

In systemate etiam anomalo nonnunquam immiscetur Euripideus, Eurip. Troad. 217. nonnunquam trochaicus dimeter acatalectus. Id. Ion. 889. nonnunquam systema claudit Glyconeus, Soph. Trach. 1060.

Systemata anomala ea sunt, quae non monometros tantum et dimetros, vel acatalectos, vel catalectos, sed cuiuscunque moduli versus, admittunt; et in quibus paroemiaci pro lubitu vbique, sententia etiam non absoluta, inseruntur. Quanquam reuera versus tales pro paroemiaciis genuinis haberi haudquaquam possunt, sed plerumque spondaicae potius, aut dactylicae, sunt hephthemimeres. In hoc autem genere anomalo vltimam cuiusque versus syllabam τὸ ἀδιαφορῶν obtinere certum est. Vide, quae notauimus ad Aeschyl. Sept. ad Theb. 840. Eurip. Iph. in Aul. 130. Ion. 918.

Anapae-

Anapaesticos catalectos et hypercatalectos in dissyllabum mera esse Grammaticorum imperitorum somnia, neque uspiam reuera existare, ostendi ad Aeschyl. Agam. 1010.

De metro dactylico.

Metrum dactylicum non per dipodias, sicut iambicum, trochaicum et anapaesticum, sed per pedes singulos, quorum unusquisque pro metro vno haberi solet, diuiditur. Dactylos, spondeos, et nonnunquam, sed raro, proceleusmaticum admittit. Huiusce metri carmina apud Tragicos visitiora sunt monometri, penthemimeres et hepthemimeres, siue dactyliae, siue spondaicae, dimetri et tetrametri; neque ab hexametris omnino abstinerunt, interdum continuis, vt Soph. Trachin. 1027—1040. interdum pentametro elegiaco alternis interposito, vt Aesch. Suppl. 71—74. et Eurip. Androm. 103—116. interdum denique intermixtis dimetris, tetrametris, aliisque hexametri portionibus, vt Soph. Oed. Tyr. 151—175. et Eurip. Phoen. 801—847.

Hexametrum vnum reperio dactylo terminatum ap. Soph. Electr. 133. f. vbi vide quae notauimus. Alterum tamen forsitan eiusmodi exemplum habemus ap. eund. Oed. Tyr. 159. f. ex quo in partes secto binos effecimus dactylicos, an recte vero, valde dubito.

Notandum etiam est, caesurae in dactylicis hexametris breuioribus nullam syllabae brevis producendae vim competere. Saltem nullum licentiae talis exemplum apud poetas nostros adhuc mihi contigit animaduvertere.

Versus dactylicus logaedicus constat ex duobus, tribus, vel quatuor dactylis et syzygia trochaica.

De metro choriambico.

Versus choriambicus ex folis choriambis constans raro occurrit, neque immerito; insuauis enim plane auribus accideret. Cum igitur sympathia quaedam inter metra choriambica et iambica intercedere intelligatur, versus choriambicus plerumque, aut a syzygia iambica incipit, aut eadem, vel integra, vel catalecta, terminatur. Nonnunquam etiam choriambus vnus, nonnunquam plures, syzygia iambica vtrunque stipantur.

Quoniam autem antipathiam quandam inter choriambum et trochaicum intercedere statuunt Metrici, hoc non impedit, quo minus in eundem nonnunquam coeant versum, qui tunc Epichoriambici nomen sibi adsciscit. Exemplum sit Sapphicus hendecasyllabus, ex syzygia trochaica, vel epitricto secundo, choriambo, et syzygia iam-

bica catalecta constans. Notandum tamen est, syzygiae trochaicae in prima tantum epichoriambici sede, et in alia nulla, locum concedi.

De metro antispastico.

Metrum antispasticum cum iambico *συμπαθεῖν*, trochaico vero *ἀντιπαθεῖν*, statuunt Metrici. In puris igitur antispasticis soli antispasti, diambi et epitricti tertii locum obtinent, et plerumque, non tamen semper, antispasti in versibus medio, diambi et epitricti tertii in principio, vel fine, vel vtrunque, collocantur. At antispastici impuri, siue κατ' ἀντιπαθεῖαν mixti, praeter pedes iam memoratos, in prima sede epitritos omnes, atque etiam ditrochaeos, et nonnunquam (at nisi in πολυσχηματιστοῖς perquam raro) dispondeos, (v. Aeschyl. Sept. ad Theb. 693. Agam. 425.) admittunt, minime vero, vt opinor, saltem apud Tragicos nostros, aut paeonas, aut ionicos. Licentiae adeo amplae accedit etiam haec altera, quod scilicet in versibus antitheticis minime necesse est, vt pedes singuli, praesertim dissyllabi, pedibus singulis accurate respondeant, sed sufficit, si metra eiusdem generis sibi mutuo opponuntur. Vide, quae notauimus ad Eurip. Hecub. 931. Orest. 171. Phoen. 1054. 1321. et centies alibi. Ita epitricto primo opponitur epitritus secundus, (v. Eurip. Orest. 168. et 189. et quae ibi notauimus) epitritus tertius, (v. Not. ad Aesch. Sept. ad Theb. 352.) epitritus denique quartus (v. Not. ad Aesch. Sept. ad Theb. 335.). Exemplum plura similis licentiae enumerare et superuacaneum esset, et molestum.

Carminum antispasticorum insigniora sunt, penthemimeris siue dochmaicus, hepthemimeris siue Pherecrateus, dimeter acatalectus siue Glyconeus, dimeter hypercatalectus siue Hipponacteus, trimeter catalecticus hendecasyllabus siue Phalaecus, trimeter acatalectus siue Asclepiadeus.

Vocalem longam in duas breues soluere vbique, nisi in versus fine, licet.

Ex antispasticorum impurorum siue κατ' ἀντιπαθεῖαν numero est Pindaricus hendecasyllabus, ex antispasto, choriambo, et syzygia iambica catalecta constans.

Reperiuntur etiam antispastici κατ' ἀντιπαθεῖαν, in quibus epitricto quarto subiicitur syzygia trochaica hypercatalecta. Exemplum exstant ap. Aesch. Eumenid. 360. 373. 383.

De Polyschematicis infra sigillatim differemus.

De metro Ionico a maiore.

Versus Ionicus a maiore legitimus in prima sede admittit vel Ionicum, vel paeona secundum; in secunda,

que autem, ni fallor, perperam, Kingii sententiam, quod ad poetarum comicos attinet, satis tuetur Hephaestionis auctoritas, quae hac in re procul dubio grauissima est. Eandem tamen auctoritatem in poetarum tragicorum causa frustra aduocat vir clarissimus. Inspecienti scilicet eius Enchirid. p. 20. statim constabit, eum non magis dactylo in trochaici carminis sede impari, quam anapaesto in iambici sede pari, locum concedere. Post verba enim a Kingio T. II. p. 311. excitata, ita pergit Hephaestion: *οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ τῶν ἰαμβικῶν, τῶν ἐπὶ τῇ ἀρτίᾳ ἀναπαίσω· ἐκείνους γὰρ ἄλογον. ἔτε γὰρ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἔχον ἀναπαίσον ἐπὶ τῇ ἀρτίᾳ χώρας, ἐφ' ἧς εἰς σπονδαίους ἐγγωρεῖ, καὶ λυσὶς ἐστὶν ὁ ἀναπαίσος· ἔτε ἐν τροχαϊκῷ ἐπὶ τῇ περιττῇ τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς εἰς σπονδαίους ἐγγωρεῖ, καὶ ὁμοίως λυσὶς ὁ δάκτυλος.* Hephaestionis igitur auctoritate permotus et propria pariter obseruatione fretus citra erroris periculum statui posse existimo, Poetas tragicos, saltem Atticos, in tetrametris catalecticis hanc licentiam nunquam, nisi vbi occurrerant nomina propria, sibi permisisse. Et si quae hodie occurrunt exempla, quae contrarium suadere videantur, ea omnia librariorum oscitantium παραρρήματα esse verisimile est. Saltem exempla a Kingio adducta medicam manum facile admittunt. Ita in Phoeniss. 625. pro *καὶ θεμιτόν σοι* obuium est rescribere *καὶ θεμιτόν σοι*. Ita in Iph. in Aul. 324. vbi vulgata scriptura manifesto in mendo cubat, reponere potes, vna tantum voce transposita:

Οὐ πρὶν ἂν Δαναοῖσι δείξω πᾶσι τὰ γεγενημένα.

In Orest. 1566. dactylus in nomine proprio reperitur, vbi licentiam hanc locum habere inter omnes conuenit. Quinetiam in Ithyphallicis, siue dimetris brachycatalecticis, et in Euripideis, siue hephthemimeribus trochaicis, dactylum interdum, sed rarius, sedem imparem occupare deprehendo. At in penthemimeribus trochaicis, quae in Melicis frequentissime occurrunt, quaeque antispasticorum dochmaicorum indolem, praesertim in Allynartetis, induisse videntur, sedes prima saepissime et absque scrupulo dactylo tribuitur. In tetrametris catalecticis obtinet etiam regula, quam his verbis exprimit Terentianus Maurus:

Regulam seruans vbique, finis ut quarti pedis.
Nominis verbiue sine comma primum terminet.
Semel tantum contra hanc legem peccatum apud poetarum hosce tragicos animaduerti, nempe apud Soph. Philoct. 1442. f. Recte autem monuit Dawesius Misc. Crit. p. 18. in commatum ratione

praepositiones, etiamsi verborum initio adhaerant, tanquam singulas tamen voces haberi posse et solere.

De metro anapaestico.

Metrum anapaesticum praeter anapaestum, pedes etiam *ισοχρόνους*, spondeum, dactylum, et subinde, rarius tamen, Proceleusmaticum, admittit.

Systematum anapaesticorum quaedam legitima appellari merentur, quaedam anomala sunt.

Systemata legitima ingrediuntur bases, siue monometri, dimetri acatalecti et dimetri catalecti paroemiacorum nomine a Grammaticis insigniti. Paroemiaci ut plurimum basi siue monometro immediate subiiciuntur, et sententiam claudunt. In systemate legitimo vltimae cuiusque versus syllabae *ἀδιαφορία* non obtinet, sed carmina continuo tenore decurrunt, vsquedum ad paroemiacum, quo clauditur sententia, deuentum sit.

Dawesius in Misc. Crit. p. 224. legem hanc ratam fixamque haberi iubet, nempe, syllabam in versu paroemiaco catalecticam soli anapaesto subiici oportere. Legem tamen hanc non semper apud poetarum nostros obseruatam deprehendo. Interdum enim spondeo subiicitur syllaba catalectica, ut apud Aesch. Agam. 371. Suppl. 8. Soph. Oed. Tyr. 1334. interdum dactylo, ut Eurip. Suppl. 47. 54. 70. interdum etiam proceleusmatico, ut Aeschyl. Pers. 937. Eurip. Hec. 76. edit. King.

In systemate legitimo semel interpositum animaduerti paroemiaci loco trochaicum Euripideum, nimirum apud Eurip. Hec. 209.; semel periodum catalecticam ap. Soph. Oed. Col. 253. semel systema legitimum binis trochaicis, basi scilicet et Ithyphallico, claudi video ap. Soph. Oed. Col. 257.

In systemate etiam anomalo nonnunquam immiscetur Euripideus, Eurip. Troad. 217. nonnunquam trochaicus dimeter acatalectus. Id. Ion. 889. nonnunquam systema claudit Glyconeus, Soph. Trach. 1060.

Systemata anomala ea sunt, quae non monometros tantum et dimetros, vel acatalectos, vel catalectos, sed cuiuscunque moduli versus, admittunt; et in quibus paroemiaci pro lubitu vbique, sententia etiam non absoluta, inseruntur. Quanquam reuera versus tales pro paroemiaci genuinis haberi haudquaquam possunt, sed plerumque spondaicae potius, aut dactylicae, sunt hephthemimeres. In hoc autem genere anomalo vltimam cuiusque versus syllabam *τὸ ἀδιαφορον* obtinere certum est. Vide, quae notauimus ad Aeschyl. Sept. ad Theb. 840. Eurip. Iph. in Aul. 130. Ion. 918.

Anapaes:

Anapaesticos catalectos et hypercatalectos in dissyllabum mera esse Grammaticorum imperitorum somnia, neque vsipiam reuera existare, ostendi ad Aeschyl. Agam. 1010.

De metro dactylico.

Metrum dactylicum non per dipodias, sicut iambicum, trochaicum et anapaesticum, sed per pedes singulos, quorum unusquisque pro metro vno haberi solet, diuiditur. Dactylos, spondeos, et nonnunquam, sed raro, proceleusmaticum admittit. Huiusce metri carmina apud Tragicos vsitata sunt monometri, penthemimeres et hepthemimeres, siue dactylicae, siue spondaicae, dimetri et tetrametri; neque ab hexametris omnino abstinerunt, interdum continuis, vt Soph. Trachin. 1027 — 1040. interdum pentametro elegiaco alternis interposito, vt Aesch. Suppl. 71 — 74. et Eurip. Androm. 103 — 116. interdum denique intermixtis dimetris, tetrametris, aliisque hexametri portionibus, vt Soph. Oed. Tyr. 151 — 175. et Eurip. Phoen. 801 — 847.

Hexametrum vnum reperio dactylo terminatum ap. Soph. Electr. 133. s. vbi vide quae notauimus. Alterum tamen forsitan eiusmodi exemplum habemus ap. eund. Oed. Tyr. 159. s. ex quo in partes secto binos effecimus dactylicos, an recte vero, valde dubito.

Notandum etiam est, caesurae in dactylicis hexametro breuioribus nullam syllabae breuis producendae vim competere. Saltem nullum licentiae talis exemplum apud poetas nostros adhuc mihi contigit animaduertere.

Versus dactylicus logaedicus constat ex duobus, tribus, vel quatuor dactylis et syzygia trochaica.

De metro choriambico.

Versus choriambicus ex solis choriambis constans raro occurrit, neque immerito; insuauis enim plane auribus accideret. Cum igitur sympathia quaedam inter metra choriambica et iambica intercedere intelligatur, versus choriambicus plerumque, aut a syzygia iambica incipit, aut eadem, vel integra, vel catalecta, terminatur. Nonnunquam etiam choriambus vnus, nonnunquam plures, syzygia iambica vtrinque stipantur.

Quaquam autem antipathiam quandam inter choriambum et trochaicum intercedere statuunt Metrici, hoc non impedit, quo minus in eundem nonnunquam coeant versus, qui tunc Epichoriambici nomen sibi adsciscit. Exemplum sit Sapphicus hendecasyllabus, ex syzygia trochaica, vel epitrito secundo, choriambo, et syzygia iam-

bica catalecta constans. Notandum tamen est, syzygiae trochaicae in prima tantum epichoriambici sede, et in alia nulla, locum concedi.

De metro antispastico.

Metrum antispasticum cum iambico *συμπαῖσθαι*, trochaico vero *ἀντιπαῖσθαι*, statuunt Metrici. In puris igitur antispasticis soli antispasti, diiambi et epitriti tertii locum obtinent, et plerumque, non tamen semper, antispasti in versus medio, diiambi et epitriti tertii in principio, vel fine, vel vtrinque, collocantur. At antispastici impuri, siue *κατ' ἀντιπαῖσθαι* mixti, praeter pedes iam memoratos, in prima sede epitritos omnes, atque etiam ditrochaeos, et nonnunquam (at nisi in *πολύσχηματίσσι* perquam raro) dispondeos, (v. Aeschyl. Sept. ad Theb. 693. Agam. 425.) admittunt, minime vero, vt opinor, saltem apud Tragicos nostros, aut paeonas, aut ionicos. Licentiae adeo amplae accedit etiam haec altera, quod scilicet in versibus antitheticis minime necesse est, vt pedes singuli, praesertim dissyllabi, pedibus singulis accurate respondeant, sed sufficit, si metra eiusdem generis sibi mutuo opponuntur. Vide, quae notauimus ad Eurip. Hecub. 931. Orest. 171. Phoen. 1054. 1321. et centies alibi. Ita epitrito primo opponitur epitritus secundus, (v. Eurip. Orest. 168. et 189. et quae ibi notauimus) epitritus tertius, (v. Not. ad Aesch. Sept. ad Theb. 352.) epitritus denique quartus (v. Not. ad Aesch. Sept. ad Theb. 335.). Exemplum plura similis licentiae enumerare et superuacaneum esset, et molestum.

Carminum antispasticorum insigniora sunt, penthemimeris siue dochmaicus, hepthemimeris siue Pherecrateus, dimeter acatalectus siue Glyconeus, dimeter hypercatalectus siue Hipponacteus, trimeter catalecticus hendecasyllabus siue Phalaecus, trimeter acatalectus siue Asclepiadens.

Vocalem longam in duas breues soluere vbique, nisi in versus fine, licet.

Ex antispasticorum impurorum siue *κατ' ἀντιπαῖσθαι* numero est Pindaricus hendecasyllabus, ex antispasto, choriambo, et syzygia iambica catalecta constans.

Reperiuntur etiam antispastici *κατ' ἀντιπαῖσθαι*, in quibus epitrito quarto subiicitur syzygia trochaica hypercatalecta. Exemplum existant ap. Aesch. Eumenid. 360. 373. 383.

De Polyschematistis infra sigillatim differemus.

De metro Ionico a maiore.

Versus Ionicus a maiore legitimus in prima sede admittit vel Ionicum, vel paeona secundum; in secunda,

cunda, si saltem trimeter sit vel integer vel catalectus, itidem Ionicum vel molossium; terminatur autem fere semper syzygia trochaica vel integra vel catalecta.

Inter Ionicos a maiore legitimos eminet Cleomacheus, siue dimeter acatalectus, inter impuros vulgo Epionicos dictos, Alcaici hendecasyllabus et dodecasyllabus, qui in prima sede habent syzygiam iambicam aut epitritum tertium, in secunda Ionicum a maiore aut paeona secundum, in tertia syzygiam trochaicam aut catalectam aut integram. Epionicum etiam a maiore tetrametrum catalectum modo memoratis omnino similem iudicat Hephaestion.

Molossium nonnisi in sede pari admittit versus Ionicus a maiore.

De metro Ionico a minore.

Metrum Ionicum a minore aut purum est, aut ἀνὰ κλάωμενον. Versus Ionicus a minore purus aut ex solis Ionicis constat, aut syzygias etiam trochaicas post pedem primum admittit, quanquam interdum, rarissime tamen, dipodiam trochaicam praecedere, Ionicum sequi, video. V. Aesch. Sept. ad Theb. 959. Molossium in locis imparibus recipit, in paribus respuit.

Versus Ionicus a minore ἀνὰ κλάωμενος pro Ionico paeona tertium accipit, ita tamen, ut proxime sequatur aut ditrochaeus aut epitritus secundus. V. Not. ad Aesch. Prometh. 426. In sede etiam impari paeon tertius in palimbacchium saepe contrahitur; saepe etiam dipodiae trochaicae aut epitriti primus pes in tribrachyn soluitur.

In Ionicorum a minore systematibus, qualia ap. Aeschylum occurrunt Pers. 81 — 101. Suppl. 1025.

— 1069. vltimae versus syllabae nulla ἀδίαφορία conceditur licentia, nisi sententia plane absoluta.

Epionicorum a minore duo tantum sunt schemata, in quibus dipodiae iambicae, aut epitrito tertio, subiicitur dimeter Ionicus, in altero purus, in altero ἀνὰ κλάωμενος.

Ionicum a minore etiam purum non raro claudit syzygia trochaica, siue integra catalecta.

De metro paeonico.

Inter paeonas quaternos ex vna parte et Creticum, bacchium et palimbacchium ex parte altera artificissima intercedit affinitas. Omnes scilicet quinque temporum sunt pedes, neque a posterioribus discrepant priores, nisi syllabae longae in duas breves solutione. Ita paeon primus aut palimbacchii aut Cretici solutio est; paeon secundus bacchii; paeon tertius palimbacchii; paeon quartus aut Cretici aut bacchii. Ex hac analogia deducuntur metri paeonici leges. Nam versus, qui ex Creticis constat aut solis; aut interpositis paeonibus

TOMVS III.

primis vel quartis, qui Cretici pedis metae sunt solutiones, Creticus appellari solet, qui et in sede pari bacchium etiam, vel bacchii solutionem paeona secundum, nonnunquam recipit, et plerumque Cretico, interdum, sed raro, paeone quarto, nunquam vero paeone primo, terminatur. Versus autem, qui aut ex bacchiis solis, aut paeonibus secundis intermistis, constat, Bacchiaci sibi nomen adsciscit. Palimbacchius pes carminibus Melicis ineptus censetur, nec nisi in Ionicis a minore ἀνὰ κλάωμεναις, aut in Glycone polyschematici sede prima, locum inuenit.

Versus paeonici proprie dicti solis constant paeonibus, ex quorum schemate diuerso nomina diuersa trahunt; neque enim varia paeonum schemata in eodem versu proprie paeonico miscere licet. Paeonici autem isti, in quibus paeones qualescunque temere ac pro lubitu, nulla analogiae habitatione, aut in eodem versu permiscuntur, aut sibi inuicem in antitheticis opponuntur, non poetis, sed Grammaticis imperitis, veram metrorum rationem atque indolem ignorantibus, omnino sunt imputandi.

De Asynartetis.

Versus asynarteti in systematibus vel choricis vel melicis utramque faciunt paginam. Constant ex duobus vel tribus versiculis breuioribus inter se ita connexis, ut vnum efficiant versum.

Asynartetorum duo sunt genera; eorum scilicet membra, aut eiusdem sunt metri, aut diuersi.

Asynarteti ex eiusdem metri membris notiores sunt, ex penthemimeribus compositi, siue iambicis, siue trochaicis, siue antispasticis dochmaicorum nomine vulgo insignitis, siue denique dactylicis, quae pentametrum dactylicum elegiacae fere musae proprium constituunt. Sunt et asynarteti ex hephthemimeribus, siue iambicis, siue trochaicis, siue choriambicis, quarum hae syzygia iambica catalecta semper terminantur. Sunt denique ex penthemimeri et hepluthemimeri iambicis, Aesch. Choeph. 454. aut ex penthemimeri et dimetro brachycatalecto iambicis, Aeschyl. Agam. 419. f. Choeph. 455. 456. 459. 461. 587. 621. 622. 624. 803. 823. Eumenid. 556.

Asynarteti ex versiculis diuersi metri iam recensendi veniunt. Periodi ex dipodiis iambica et trochaica, aut contra trochaica et iambica, constant, et vel acatalecti sunt, vel catalecti. Sunt etiam et trimetri, aut acatalecti, aut catalecti, periodi duplices appellati, in quibus, aut dipodia iambica inter binas trochaicas, aut trochaica inter binas iambicas, mediam obtinet sedem.

Sunt et asynarteti ex dactylico tetrametro et ithyphallico, in quo carminis genere hoc praecipue notandum est, quod vltima tetrametri syllaba, si Hephaestioni tribu-

S

enda

enda sit fides, ἀδιαφορίας iure gaudet. Item ex dactylica penthemimeri, et iambico dimetro acatalecto. Nec praetereundus est versus Encomiologicus ex penthemimeribus dactylica et iambica; Eurip. Orest. 1305. neque huius inuersio, nempe iambelegus, ex penthemimeribus iambica et dactylica. Interdum etiam penthemimeris iambica utrinque dactylica stipatur penthemimeri, ut in carmine Platonico; interdum contra, penthemimeris dactylica inter binas iambicas collocatur, ut in carmine Pindarico. Interdum penthemimeres dactylica et trochaica in eundem versum coeunt; Eurip. Orest. 1304. interdum penthemimerim dactylicam praecedit basis trochaica; Aeschyl. Prometh. 528. 529. 531.

Versus profodiacus constat ex Ionico a maiore, siue paeone secundo, et choriambos, et plerumque terminatur aut syzygia iambica catalecta, aut iambica vel penthemimeri vel hepthemimeri. V. Not. ad Aesch. Prometh. 135. interdum vero praecedit choriambos, et sequitur Ionicus a maiore, vel paeon secundus, et tunc Profodiacus ἀνακλῆστος, sed improprie, dicitur. V. Not. ad Aesch. Prometh. 426.

Porro iambico dimetro acatalecto nonnunquam subiicitur, aut Ithyphallicus, aut hepthemimeris trochaica; nonnunquam dipodiae trochaicae iambicus dimeter brachycatalectus, Aeschyl. Eumen. 919.; dochmaicum nonnunquam sequitur dipodia iambica, Aesch. Eumen. 156.; nonnunquam iambicus dimeter brachycatalectus, Aesch. Agam. 1174. 1419. Eumen. 391. Ut finem huic enumerationi tandem imponam, penthemimeres dochmaicae, iambicae, trochaicae, omnimodis inter se pro poetae lubitu permistae, versus totidem asynartatos constituunt.

De omnibus autem in vniuersum asynartetis notandum est, syllabam membri qualiscunque finale nullam ἀδιαφορίας praerogatiua gaudere, quae syllabae tantum versus finali competit.

De metro polyschematisto.

Versus polyschematisti appellantur, qui multa et varia, contra etiam metri analogiam, admittunt schemata. Ita Glyconeus polyschematistis in prima sede antispastum, diiambum, ditrochaicum, epitritum quemcunque atque etiam dispondeum recipit; in secunda vero choriambum. Pherecratei polyschematisti Cretico, id est, choriambos catalecto, terminati rarius, aliquando tamen, occurrunt. Eurip. Orest. 1381. 1385. Hephaestionem secuti versibus hisce antispasticorum polyschematistorum nomen tribuimus, quoniam reuera inter Epichoriamicos polyschematistos potius censeo eos debere existimamus. V. Not. ad Aesch. Prometh. 899.

Haud raro etiam apud Euripidem occurrunt Glyconei polyschematisti, modo memoratis affines quidem, sed in quibus licentiam paene effrenem sibi indulsit poeta. De his in nota ad Eurip. Helen. 1318. fuse satis disseruimus. In prima scilicet sede non pedes tantum supra dictos admittunt, sed Molossus etiam, eiusque solutionem pentasyllabam, palimbacchium, eiusque solutionem paeona tertium, bacchium, Orest. 833. Hel. 1319. Ion. 493. eiusque solutionem, paeona secundum, Creticum denique, Helen. 1356. f. Atque primo quidem profodiacos esse polyschematistos credidi, sed sententiam mutare mox coactus sum, ex ratione, qua opponuntur antithetici, accuratius obseruata. Pedi enim

quinque temporum, non alios tantum quinque temporum pedes, sed et sex et septem temporum pedem opponi deprehendebam. Ita palimbacchio opponitur Molossus, Hecub. 470. Hippol. 156. Iphig. Taur. 446. Bacch. 867. Cycl. 50. Helen. 1344. 1355. 1359. 1362.; paeoni tertio, qui palimbacchii solutio est, diiambus, Helen. 1354.; bacchio Molossus, Electr. 718.; bacchii solutioni, siue paeoni secundo, diiambus, Helen. 1353. ipsi denique Molosso diiambus Ion. 132. eidemque pentasyllabo epitritus quartus Helen. 1330. Porro in secunda etiam sede choriambos interdum, sed raro, opponitur Molossus, Helen. 1334. Herc. Fur. 351.

Observationes Miscellaneae.

Sententia non semper stropa aut antistropa terminatur, sed in sequentem interdum incurrit. Vid. Not. ad Aesch. Sept. ad Theb. 751.

Metra metris, non singulos pedes, praesertim dissyllabos, singulis pedibus accurate respondere necesse est. Vid. Not. ad Eurip. Hecub. 931. Orest. 171. Phoeniss. 1321. et centies alibi.

Interiectiones, ut φεῦ, ἤε, οἶα, etc. extra metrum plerumque ponuntur.

Syllabam longam in duas breues soluere plerisque in metris licet, ut et duas breues in vnam longam contrahere. Syllaba vero longa, quae verum claudit, rarissime, si quidem vnquam, in breues soluitur.

Systemata trochaica, non ea tantum, quae ex dimetris, sed et quae ex hepthemimeribus constant, per συνάφειαν decurrunt, neque villam in versus syllaba finali ἀδιαφορίας licentiam admittunt. Vid. Not. ad Aesch. Eumen. 520.

Prima littera vocis ια, quando monosyllaba est, (v. Not. ad Aesch. Pers. 954.) interdum, ac si consonans esset, pronuntiatur. Ita ap. Aesch. Eumen. 514. vi positionis suae causa est, ut syllaba brevis, qua terminatur versus proxime praecedens, producat. Vide et Terentian. Maur. ap. Dawes. M. Crit. p. 297. f.

In fine Commentarii in Eurip. haec scripsit Heathius ad rem metricam facientia:

Absolutis tandem hisce ad poetam nostrum annotationibus, — non abs re forsitan fuerit lectorem monere, me pro virili operam sedulo dedisse, ut anapaesti ex scaenarum iambicorum sedibus paribus vbique, nisi vbi nomen proprium licentiam excusat, eliminarentur, ita tamen, ut ne quid detrimenti in sententiam inde redundaret, neque a vestigiis scripturae prius vulgatae nimis longe discederetur. Nec successu caruit hic conatus noster, nisi quatuor tantum in locis, quos nulla ratione in ordinem cogere potuimus. Scilicet adhuc relinquitur in Oreste 491.

Πρὸς τὸν ἀγῶντις ἂν σοφίας ἦκοι πέρι — in Phoen. 1665. Καὶ παρθένης τὴν ἐπίσταν ἡμέραν — in Medea 282. Δέδοικα σ' ἵδδεν δὲ περιχαμπίσχειν λόγους — et in H. F. 1256. Πρὸς νεθεσίας τὰς σᾶς ἀναπτύξω δέ σοι.

Ex horum autem locorum inter se collatione dum deprehendo, tres in eadem prorsus syllaba ια, quartum in syllaba quodammodo affini ιε peccare, suboritur sane mihi suspicio, vocales istas ια, ιε, apud veteres Atticos, non δισσυλλάβως, sed μονοσυλλάβως tantum, sicut γα, γυ in lingua nostrate, forsitan fuisse pronuntiatas. Sed hoc viris eruditissimis et iudicio praeditis disquirendum vltius atque expendendum relinquo.

MVS GRA-

cunda, si saltem trimeter sit vel integer vel catalectus, itidem Ionicum vel molossium; terminatur autem fere semper syzygia trochaica vel integra vel catalecta.

Inter Ionicos a maiore legitimos eminet Cleomacheus, siue dimeter acatalectus, inter impuros vulgo Epionicos distos, Alcaici hendecasyllabus et dodecasyllabus, qui in prima sede habent syzygiam iambicam aut epitritum tertium, in secunda Ionicum a maiore aut paeona secundum, in tertia syzygiam trochaicam aut catalectam aut integram. Epionicum etiam a maiore tetrametrum catalectum modo memoratis omnino similem iudicat Hephaestion.

Molossium nonnisi in sede pari admittit versus Ionicus a maiore.

De metro Ionico a minore.

Metrum Ionicum a minore aut purum est, aut ἀνακλώμενον. Versus Ionicus a minore purus aut ex solis Ionicis constat, aut syzygias etiam trochaicas post pedem primum admittit, quanquam interdum, rarissime tamen, dipodiam trochaicam praecedere, Ionicum sequi, video. V. Aesch. Sept. ad Theb. 959. Molossium in locis imparibus recipit, in paribus respuit.

Versus Ionicus a minore ἀνακλώμενος pro Ionico paeona tertium accipit, ita tamen, ut proxime sequatur aut ditrochaeus aut epitritus secundus. V. Not. ad Aesch. Prometh. 426. In sede etiam impari paeon tertius in palimbacchium saepe contrahitur; saepe etiam dipodiae trochaicae aut epitriti primus pes in tribrachyn soluitur.

In Ionicorum a minore systematibus, qualia ap. Aeschylum occurrunt Pers. 81 — 101. Suppl. 1025. — 1069. vltimae versus syllabae nulla ἀδιαφορίας conceditur licentia, nisi sententia plane absoluta.

Epionicorum a minore duo tantum sunt schemata, in quibus dipodiae iambicae, aut epitrito tertio, subiicitur dimeter Ionicus, in altero purus, in altero ἀνακλώμενος.

Ionicum a minore etiam purum non raro claudit syzygia trochaica, siue integra catalecta.

De metro paeonico.

Inter paeonas quaternos ex vna parte et Creticum, bacchium et palimbacchium ex parte altera artificissima intercedit affinitas. Omnes scilicet quinque temporum sunt pedes, neque a posterioribus discrepant priores, nisi syllabae longae in duas breves solutione. Ita paeon primus aut palimbacchii aut Cretici solutio est; paeon secundus bacchii; paeon tertius palimbacchii; paeon quartus aut Cretici aut bacchii. Ex hac analogia deducuntur metri paeonici leges. Nam versus, qui ex Creticis constat aut solis; aut interpositis paeonibus

primis vel quartis, qui Cretici pedis merae sunt solutiones, Creticus appellari solet, qui et in sede pari bacchium etiam, vel bacchii solutionem paeona secundum, nonnunquam recipit, et plerumque Cretico, interdum, sed raro, paeone quarto, nunquam vero paeone primo, terminatur. Versus autem, qui aut ex bacchiis solis, aut paeonibus secundis intermixtis, constat, Bacchiaci sibi nomen adfiscit. Palimbacchius pes carminibus Melicis ineptus censetur, nec nisi in Ionicis a minore ἀνακλώμεναις, aut in Glyconei polyschematici sede prima, locum inuenit.

Versus paeonici proprie dicti solis constant paeonibus, ex quorum schemate diuerso nomina diuersa trahunt; neque enim varia paeonum schemata in eodem versu proprie paeonico miscere licet. Paeonici autem isti, in quibus paeones qualescunque temere ac pro lubitu, nulla analogiae habitatione, aut in eodem versu permiscuntur, aut sibi inuicem in antitheticis opponuntur, non poetis, sed Grammaticis imperitis, veram metrorum rationem atque indolem ignorantibus, omnino sunt imputandi.

De Asynartetis.

Versus asynarteti in systematibus vel choricis vel melicis vtramque faciunt paginam. Constant ex duobus vel tribus versiculis breuioribus inter se ita connexis, ut vnum efficiant versum.

Asynartetorum duo sunt genera; eorum scilicet membra, aut eiusdem sunt metri, aut diuersi.

Asynarteti ex eiusdem metri membris notiores sunt, ex penthemimeribus compositi, siue iambicis, siue trochaicis, siue antispasticis dochmaicorum nomine vulgo insignitis, siue denique dactylicis, quae pentametrum dactylicum elegiacae fere musae proprium constituunt. Sunt et asynarteti ex hephthemimeribus, siue iambicis, siue trochaicis, siue choriambicis, quarum hae syzygia iambica catalecta semper terminantur. Sunt denique ex penthemimeri et hephthemimeri iambicis, Aesch. Choeph. 454. aut ex penthemimeri et dimetro brachycatalecto iambicis, Aeschyl. Agam. 419. f. Choeph. 455. 456. 459. 461. 587. 621. 622. 624. 803. 823. Eumenid. 556.

Asynarteti ex versiculis diuersi metri iam recensendi veniunt. Periodi ex dipodiis iambica et trochaica, aut contra trochaica et iambica, constant, et vel acatalecti sunt, vel catalecti. Sunt etiam et trimetri, aut acatalecti, aut catalecti, periodi duplices appellati, in quibus, aut dipodia iambica inter binas trochaicas, aut trochaica inter binas iambicas, mediam obtinet sedem.

Sunt et asynarteti ex dactylico tetrametro et ithyphallico, in quo carminis genere hoc praecipue notandum est, quod vltima tetrametri syllaba, si Hephaestioni tribuenda

enda sit fides, ἀδιαφορίας iure gaudet. Item ex dactylica penthemimeri, et iambico dimetro acatalecto. Nec praetereundus est versus Encomiologicus ex penthemimeribus dactylica et iambica; Eurip. Orest. 1305. neque huius inuersio, nempe iambelegus, ex penthemimeribus iambica et dactylica. Interdum etiam penthemimeris iambica vtrunque dactylica stipatur penthemimeri, vt in carmine Platonico; interdum contra, penthemimeris dactylica inter binas iambicas collocatur, vt in carmine Pindarico. Interdum penthemimeres dactylica et trochaica in eundem versum coeunt; Eurip. Orest. 1304. interdum penthemimerim dactylicam praecedit basis trochaica; Aeschyl. Prometh. 528. 529. 531.

Versus prosodiacus constat ex Ionico a maiore, siue paeone secundo, et choriambos, et plerumque terminatur aut syzygia iambica catalecta, aut iambica vel penthemimeri vel hephthemimeri. V. Not. ad Aesch. Prometh. 135. interdum vero praecedit choriambos, et sequitur Ionicus a maiore, vel paeon secundus, et tunc Prosodiacus ἀνακλῆσθαι, sed improprie, dicitur. V. Not. ad Aesch. Prometh. 426.

Porro iambico dimetro acatalecto nonnunquam subiicitur, aut Ithyphallicus, aut hephthemimeris trochaica; nonnunquam dipodia trochaica iambicus dimeter brachycatalectus, Aeschyl. Eumen. 919.; dochmaicum nonnunquam sequitur dipodia iambica, Aesch. Eumen. 156.; nonnunquam iambicus dimeter brachycatalectus, Aesch. Agam. 1174. 1419. Eumen. 391. Vt finem huic enumerationi tandem imponam, penthemimeres dochmaicae, iambicae, trochaicae, omnimodis inter se pro poetae lubitu permistae, versus totidem asynartatos constituunt.

De omnibus autem in vniuersum asynartetis notandum est, syllabam membri qualiscunque finalem nulla ἀδιαφορίας praerogatiua gaudere, quae syllabae tantum versus finali competit.

De metro polyschematisto.

Versus polyschematisti appellantur, qui multa et varia, contra etiam metri analogiam, admittunt schemata. Ita Glyconeus polyschematistis in prima sede antispastum, diiambum, ditrochaicum, epitritum quescunque atque etiam dispondeum recipit; in secunda vero choriambos, trochaicum catalecto, terminati rarius, aliquando tamen, occurrunt. Eurip. Orest. 1381. 1385. Hephæstionem secuti versibus hisce antispasticorum polyschematistorum nomen tribuimus, quanquam reuera inter Epichoriamicos polyschematistos potius censei eos debere existimamus. V. Not. ad Aesch. Prometh. 899.

Haud raro etiam apud Euripidem occurrunt Glyconei polyschematisti, modo memoratis affines quidem, sed in quibus licentiam paene effrenem sibi indulsit poeta. De his in nota ad Eurip. Helen. 1318. fuisse satis discimus. In prima scilicet sede non pedes tantum supra dictos admittunt, sed Molossus etiam, eiusque solutionem paeona tertium, bacchium, Orest. 833. Hel. 1319. Ion. 493. eiusque solutionem, paeona secundum, Creticum denique, Helen. 1356. f. Atque primo quidem prosodiacos esse polyschematistos credidi, sed sententiam mutare mox coactus sum, ex ratione, qua opponuntur antithetici, accuratius obseruata. Pedi enim

quinque temporum, non alios tantum quinque temporum pedes, sed et sex et septem temporum pedem opponi deprehendebam. Ita palimbacchio opponitur Molossus, Hecub. 470. Hippol. 156. Iphig. Taur. 446. Bacch. 867. Cycl. 50. Helen. 1344. 1355. 1359. 1362.; paeoni tertio, qui palimbacchii solutio est, diiambus, Helen. 1354.; bacchio Molossus, Electr. 718.; bacchii solutioni, siue paeoni secundo, diiambus, Helen. 1353. ipsi denique Molosso diiambus Ion. 132. eidemque pentasyllabo epitritus quartus Helen. 1330. Porro in secunda etiam sede choriambos interdum, sed raro, opponitur Molossus, Helen. 1334. Herc. Fur. 351.

Observationes Miscellaneae.

Sententia non semper strophæ aut antistrophæ terminatur, sed in sequentem interdum incurrit. Vid. Not. ad Aesch. Sept. ad Theb. 751.

Metra metris, non singulos pedes, praesertim dissyllabos, singulis pedibus accurate respondere necesse est. Vid. Not. ad Eurip. Hecub. 931. Orest. 171. Phoeniss. 1321. et centies alibi.

Interiectiones, vt φῆν, ἤ, οἶ, etc. extra metrum plerumque ponuntur.

Syllabam longam in duas breues soluere plerisque in metris licet, vt et duas breues in vnam longam contrahere. Syllaba vero longa, quae versus claudit, rarissime, si quidem vnquam, in breues soluitur.

Systemata trochaica, non ea tantum, quae ex dimetris, sed et quae ex hephthemimeribus constant, per συνάφειαν decurrunt, neque vllam in versus syllaba finali ἀδιαφορίας licentiam admittunt. Vid. Not. ad Aesch. Eumen. 520.

Prima littera vocis ἰα, quando monosyllaba est, (v. Not. ad Aesch. Pers. 954.) interdum, ac si consonans esset, pronunciatur. Ita ap. Aesch. Eumen. 514. vi positionis suae causa est, vt syllaba brevis, qua terminatur versus proxime praecedens, producat. Vide et Terentian. Maur. ap. Dawes. M. Crit. p. 297. f.

In fine Commentarii in Eurip. haec scripsit Heathius ad rem metricam facientia:

Absolutis tandem hisce ad poëtam nostrum annotationibus, — non abs re forsan fuerit lectorem monere, me pro virili operam sedulo dedisse, vt anapaesti ex senariorum iambicorum sedibus paribus vbique, nisi vbi nomen proprium licentiam excusat, eliminarentur, ita tamen, vt ne quid detrimenti in sententiam inde redundaret, neque a vestigiis scripturae prius vulgatae nimis longe discederetur. Nec successu caruit hic conatus noster, nisi quatuor tantum in locis, quos nulla ratione in ordinem cogere potuimus. Scilicet adhuc relinquitur in Oreste 491.

Πρὸς τὸνδ' ἀγῶνις ἂν σοφίας ἦκοι πέρι — in Phoen. 1665. Καὶ παρθεύει τὴν ἐπιῖσαν ἡμέραν — in Medea 282. Δέδοικα σ' ἔδδεν δὲ περιεμπίσχειν λόγους — et in H. F. 1256. Πρὸς νύθεσις τὰς σᾶς ἀνεπτύξω δέ σοι.

Ex horum autem locorum inter se collatione dum deprehendo, tres in eadem prorsus syllaba ια, quartum in syllaba quodammodo affini ιη peccare, labori ut sane mihi suspicio, vocales illas ια, ιη, apud veteres Atticos, non δισσυλλάβως, sed μονοσυλλάβως tantum, sicut γα, γη in lingua nostrate, forsan fuisse pronunciatas. Sed hoc viris eruditissimis et iudicio praeditis disquirendum ulterius atque expendendum relinquo.

MVS GRA.

ADDENDA & CORRIGENDA

In Notis ad EURIPIDEM.

Hecuba. p. 6. col. 1. l. 38. l. effecerant
p. 7. v. 1056. &c. l. 11. l. adeo ut injiciam
Orestes. v. 146. l. penult. l. imperitissime
In Scholiastem. Adde, v. 849. lin. 3. lege ἰν' ἡ
βραχὺ το α, præeunte Valcken. ad *Phæn.* v.
462.
p. 17. col. 2. l. 10. lege ἐς ἰσχοῖς
p. 18. v. 1399. l. Antispasticus est &c.
Phaniffæ. v. 156. deletis duabus lineis ultimis rescribe,
Antispasticus est dimeter acatalectus ex epi-
trito primo hexasyllabo & antispasto.
v. 168. lege δ' αἰδεῖσθαι.
p. 22. col. 2. l. 16. l. obtendit
ibid. 23. 24. sequentia dele, "non tamen inde
"jure colligi potest legem eandem apud
"Græcos quoque obtinuisse" & eorum loco
reponē, "non tamen ex iis jure colligi potest,
"Romanæ scenæ legem illam de Tragœdia
"quinque actibus absolvenda, apud Græcos
"quoque obtinuisse."
p. 23. col. 1. l. 48. l. Aulide
col. 2. l. 15. l. ille rem
p. 25. v. 572. l. 5. l. cognoscenda
p. 32. col. 1. l. 22. l. posset, ea
ibid. col. 2. l. 32. l. quantæ
p. 37. col. 2. v. 42. leg. v. 465.
Medea. v. 96. l. ult. l. varii generis
Hippolytus. v. 746. in notæ ad hunc locum linea
quinta lege, "verbum κῆρεν accentu a κῆρεν
"distinctum."
v. 760. 761. 762. Post hæc verba, "nisi utra-
"que ad hunc modum constituas" deletis
quæ impressa leguntur substitue
Επίτατο κλεινὰς Ἀθηνᾶς, trochaicus dimeter a-
catalectus
Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ithyphallicus
Πλεγκτὰς ἐξεδίωσαντο pherecratius
Πεισματῶν ἀρχὰς dochmaicus;
& in antistropha,
Δαίμονα συζῶν κατὰ δεξι-
αῖσιν, τὰν τ' εὐδεξον
Ἀνταρρούμενα φάμας,
Ἀπαλλοτρυπῶσα

Vox antistrophicorum ultima & primam hic
producit, vide *Clark.* ad Homer. *Iliad.* A. v.
398. & secundam corripit; vide notas ad
Nostri *Bacchas.* v. 606.
Alceſtis. v. 294. l. φεινέσθην
402. pro amphib. lege amphibrachy.
737 &c. l. ἔσθ' ἡ
Androm. v. 476. l. 6. l. sunt, qui se
494. l. 5. l. ἐστὼν
753. l. sese occultantes.
Supplices. v. 248. pro quarta lege secunda.
604. l. similis v. 601.
Iphig. in A. v. 669. l. μνῆσθαι
929. post illa "in πεισμοῖς mutare"
adde "tantum rescribendum est πει-
"σμοῖς."
1589. l. 4. l. αἰματ'
p. 83. col. 2. l. antep. leg. quorum alter Nostro
antiquior,
Iphig. in Taur. v. 130. 131. Ita potius hi duo versus
constituendi,
Θεῖοις, ποδὶ παρ- basis anapæstica
δενον, ὅποιον, ὅπως penthemimeris anapæstica
ex proceleusmaticis.
208. leg. ἀ μιν ἀνέειπεν
725 &c. l. 7. leg. at illa
83- &c. leg. ἀνέειπεν,
883 &c. l. 14. leg. iter scilicet
1027. l. 13. leg. efferri
1356 &c. l. 11. leg. ἔσ' ἐμ
Rhesus. v. 41. dele
547. in notæ linea 12. pro liberorum inter-
fectrix lege filii interfectorix
686. l. 13. leg. e Trojanorum
Troad. p. 101. col. 1. l. 22. pro 218. leg. 217.
Bacch. v. 606. l. ult. leg. 1079.
748. l. ult. leg. ista sub monte
1205 &c. l. ult. lege, comparare inutiliter
necesse est?
Cyclops. v. 14 &c. l. 6. lege, habebis
Herac. v. 164. leg. nisi forsan in melicis deprehendi.
170. &c. l. 6. leg. ab Heraclidis
419. l. 3. leg. debuissent,
C c *Herac.*

Heracl. v. 1010 &c. l. 3 leg. *interfectorem*

Helen. v. 1124 &c. l. ult. leg. *πιδι*

Ion. p. 137. l. 19. pro 552. leg. 532.

p. 138. v. 791 &c. lege

Το δ' ἔμουν, ἀτεκνον, ἀτεκνον

v. 888 &c. l. ult. pro v. 218. leg. 217.

Herc. Fur. v. 133. leg. *κακοτυχες*

Adde, v. 967. Οὐς ἀρτι χυμνεις] Ut fervetur tem-
porum ratio legendum potius est,

Οὐς ἀρτ' ἐχμνεις.

977. l. i. leg. *Ille vero*

Adde, v. 978. Τορευμα δεινον ποδος εναντιον σαδεις] For-
san Τορευμα.

1178. Deleatur hæc nota & in ejus lo-
cum substitue sequentia, Afsynartetus
est ex basi trochaica & basi ana-
pæstica.

1304. Adde ad finem notæ “Vide au-
tem quæ ad finem notarum in *Euri-
pidem* monuimus de synizefi voca-
lium, *ια*, *ιον*, non tamen eapropter
sententiam meam de hujus versus
vera scriptura muto.

Electra. v. 931. l. 2. leg. *Hic uxoris est maritus, non &c.*

p. 160. col. 2. l. ult. leg. *φυλακτεον περι.*

Fragmenta — Notæ in *Alexandram.* Adde,

Αλλ' ω φιλιπποι Τρωες Longin. de Sublim.

Edit. Hudf. p. 54.

In *Eretheum.* v. 10. ad finem notæ adde “Re denuo
perpenfa rescribendum puto, aut,

Γνωμων προσπατων την εναντιαν μεδεις

aut

Γνωμων παρπατι την εναντιαν μεδεις.

In *Theseum.* v. 26 &c. l. 2. leg. redditi

In *Ino.* v. 25. lege *accerfunt.*

47. l. 10. leg. *ευνουστ'*

In *Oeneum* v. 22. l. 3. *Alcest.* v. 802. deleantur hæc.

In *Palamedem.* p. 175. col. 1. l. 3. leg. voluisse, quod
de

ibid. l. 10. leg. *χαλη*

In *Sisyphum.* v. 20 &c. l. 21. leg. *Ος παν*

27 &c. l. 8. leg. *εξεπληξ' αν*

p. 177. col. 2. l. 10. leg. — *ετα δν*

p. 180. col. 2. lin. ult. leg. hæc ita le-
guntur,

In *Philoctetem.* v. 5. l. 2. leg. *Nilil scit ille*

In *Phrixum.* v. 11. leg. at apud *Stobæum*

p. 185. col. 2. l. 3. leg. Hæc e *Philemone*

l. 49. leg. *vulgatæ*

186. col. 2. l. 17. leg. *commentum*

187. col. 2. lin. 44. leg. *συνη*

Ad monitum notis subjunctum adde “*Contractionis
ejusdem exemplum suppeditat Chori in Phœnissis paro-
dus, ubi strophæ versus nonus,*

Υπερ ακαρπισων πεδιων

Antistrophico opponitur,

Επ δε Κασαλιας ιδωρ

*versus scilicet uterque trochaicus est Euripideus, &
accuratissime sibi mutuo respondebunt, si πεδιων pro voce
dissyllaba, Κασαλιας pro trisyllaba, habeatur. Eadem
etiam videtur esse ratio vocis Μουνιχρον in Hippolyt.
v. 761.*

ADDENDA ET CORRIGENDA.

II.

IN LECTIONIBUS AESCHYLEIS.

Perſæ. v. 97. Φιλοφρον γὰρ σαινοῦ —] Claudicat metrum quod facile tamen sanari poteſt, ſi ſcilicet ita reſcribas,

Φιλοφρον γὰρ ἀδὲ σαινοῦ —

Ita verſus erit ἀνακλωμένος ex pæone tertio & ditrochæo. ἀδὲ, id eſt, ἀδὲ ἀπὲ τα.

P. 126. c. 1. l. 32. pro v. 173. 183. l. v. 373. 383. 156. c. 2. l. 16. l. παρεισιν

IN LECTIONIBUS SOPHOCLEIS.

Electra. v. 21. *Ad finem notæ adde,* Emendationem *Dæceſianam* ab eruditiffimo *Toupio* Emendat. in *Suid.* p. 87. velut ineptam traduci, & vocem μὲν, quaſi ne Græca quidem eſſet, effurcillari, ſatis mirari nequeo; cum Græcæ ſaltem linguæ vocem iſtam abunde aſſerat *Homeri* & *Hefiodi* auctoritas, *Atticæ* vero dialecto exemplum ab ipſo *Dæceſio* allatum, quod paullo infra v. 75. occurrit

Νο δ' εἴμην

Contra vir Cl. nulla neque ratione neque auctoritate, præter ſuum ipſius αὐτὸς εἶπα, eſſatum ſuum aſtruere dignatus eſt. Quod ad vocem vero εἴμην attinet, quam ille ſubſtitui oportere contendit, exemplis idoneis allatis, qualia nulla mihi unquam, præter unicum de quo mox videbimus, occuriſſe teſtor, oſtendere debuerat vocalem literas *σι* præcedentem poſſe corripi. Eundem tamen in verſus principio pro *Ξυναπτετον* certiſſima ex conjectura *Ξυναπτεον* reſtituiſſe lubens agnoſco; nullos enim in proxime ſequentibus ſermones inter ſe miſcent *Oreſtes* & *Pylades*.

V. 1018. *Ultima hujus notæ periodus ita prorsus reformanda eſt*, idem verbum forma pariter media in notione etiam obſervandi reperitur in *Philoctet.* v. 48.

Trackinæ. v. 296. Τὼν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένων λογῶ.] Ut metro rite caveatur reponendum cenſeo

Τὼν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λογῶ.

nam vocalem ante literas *σι* corripi poſſe vix perſuaderi mihi patiar, niſi prius exemplo aliquo allato edoctus præter illi d ex Noſtri *Electra* v. 21. excitatum, de quo ſaltem ambigere liceat, cum

codices, quod ſciam, nulli το εἶμην agnoſcant. Vide quæ paullo ſupra ad verſum illum notavi-mus.

Philoctetes. v. 1371. Καὶ τῶν περ' ἡμῶν ἐντοχῶν Ἀσκληπιδῶν] De metro non eſt ut ſis ſollicitus, vox enim quadrifyllaba hîc eſt Ἀσκληπιδῶν, vocalibus iſtis *ια* apud veteres *Atticos* non διοσυλλάως ſed μονοσυλλάως, ſicut *γα* in lingua noſtrate, haud raro pronunciari ſolitis. Vide quæ ad finem notarum in *Euripidem* hac de re ſubjunximus. Ita & *Ιωνῶν* diſſyllabum notavimus ad *Æſchyl. Perſ.* v. 954. Eadem etiam licentia obtinet in vocalibus *ια*, *υι*. Ita *Βυνάλιον* vox triſyllaba apud *Euripid. Phœniſſ.* v. 1599. γένει diſſyllaba apud *Eurip. Ion.* v. 1427. Conjectura igitur Cl. *Toupii* Emend. in *Suid.* p. 130. reponentis Ἀσκληπιῶν facile carere poterimus; quæ ideo etiam minus admittenda videtur, quod nullo exemplo adducto oſtenditur, medicos olim *Æſculapiorum*, magis quam poetas *Apollinum*, nomine fuiſſe designatos. Proculdubio autem hoc in loco Ἀσκληπιδῶν nomine denotantur *Podalirius* & *Machaon*, revera *Æſculapii* filii, qui tunc temporis ſub *Ilio* militabant.

V. 1386. Ω εὐχῆος αἰῶν, π με, π δὴτ' εἴχης ἀνῶ
βλεπνται,] Egrege, meâ quidem ſententiâ, reſtituit acutiſſimus *Toupius* Emend. in *Suid.* p. 141.

τι ἢ ἐπ' δὴτ' εἴχης ἀνῶ

Fragmenta in Addendis. p. 111. col. i. lin. 40. 41.

Γενν γὰρ εὐδυμος, ὡς δ' αὐτὰς ἀνῆ

Ρεῶν φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς ἀνῆ] Verſus hoſce non

Sophoclis eſſe, ſed *Euripidis* in *Medea* v. 320. ubi in verſu altero recte legitur

ἢ σιωπηλὸς σφός

monuit doctiſſimus *Toupius* Emend. in *Suid.* p. 46.

IN L E C T I O N I B U S E U R I P I D E I S.

Hecuba. Schol. ad v. 568. lin. penult. Lege, Αἰχυλος Πυρρ. Versus enim hic in *Prometheo Vincto* v. 626. legitur.

V. 907. Deleatur omnino hæc nota ex nimia festinatione & oscitantia orta. Aliud certe agebam, nec ad versum antitheticum attendebam cum ista scripserim.

Orestes. v. 1223. Quæ de significatione apud *Atticos* verbi activi φυλάσσειν *Dawesio* nimis credulus notavi indicta volo, meliora scilicet a *Dorvillio* edoctus, quem vide ad *Chariton.* p. 442.

Medea. v. 320. Totam hanc notam deletam velim. Vide *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 442.

Iphigenia in Aulide. v. 394. 395. Ad notæ finem adde, Idem etiam versus versum 395. præcedit apud *Stobæum* Florileg. cap. xxviii. edit. *Grot.*

Rhesus. v. 442. Εὐν τοῖςδ' αὐπνός οἶδα τλᾶς περπημασιν] Scripturam hanc quam ex codice *Vaticano* supplevit *And. Schottus*, & edidit *Barnesius*, minime rejicio, præsertim cum præcedat

Οὐδ' ἐν ζαχρυσις δωμασιν κοιμωμενος

Conjecturam tamen acutissimi *Toupii* Emend. in *Suid.* p. 51.

Εὐν τοῖςδ' ἀπλοισιν οἶδα τλᾶς περπημασιν

minime spernendam existimo. Eligat Lector.

Bacchæ. v. 1361. Ad finem notæ adde, & ex *Nostri Hercub. Furent.* 692 — 694.

Κυκνός ὡς γέγων αἰσδός

Πολλὰν ἐκ γένουαν

Κελαδῆσιν.

Fragmenta Ægei. v. 14. 15. — τίς σε, ματὴρ, ἐν δειχτῇ τοκοῦ

ὀνομασεν] Vide acutissimi *Toupii* Emendat. in *Suid.* p. 85. 86. Quanquam ita forsan hæc non incommode restitui possunt,

τίς σε γὰρ ματὴρ ἐν δειχτῇ τοκοῦ asynartetus ex penthemimeribus trochaicis

ὀνομασεν;

Vide *Sophocl. Oedip. Colon.* 202 — 204. 213. 214.

Palamedis v. 4. Distinguendi rationem quam in autographo meo indicaveram neglexit Typographus. Minus igitur plene distinguendum est post φωνοντα, itidemque post θεῖς. Recte autem φωνοντα pro φωνοντα reposuisse videtur *Cl. Hemsterbuisius* ad *Luciani* Judic. Vocal. §. 5.

V. 10. *Hemsterbuisius* ubi supra pro κακα reponit σαφα, conjecturam tamen meam non repudio. Judicet Lector.

Incertis ad finem adde;

Φθιρουσιν ἡδὴ χρεῖδ' ὀμλῖαι κακαί

indicante *Cl. Toupio* Emend. in *Suid.* p. 116. 117.

Χρηθῆσθαι δὲ φιλόν ἀνθρώποις μόνον] *Plutarch.* de

Pyth. Orac. p. 407. Indicavit & metrum restituit *Schraderus* ad *Musæum* p. 20.

Epistola III. lin. 12. Vocem κεκαρμενην pessimo exemplo, uncinulis sit licet inclusa, hic interpolavit *Barnesius*; abest certe ab editionibus & *Aldina* & *Caldoriana*. Ignorabat nimirum Græcorum morem a *Plutarcho* in *Quæstionibus Romanis* Opp. p. 267. traditum. Καὶ γὰρ παρὰ Ἑλλήσιν ὅταν δυσχερὰ πὶς γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· ὅτι τὰς μὲν το κείρεται, τὰς δὲ το κομᾶν, συνήθες ἐστίν. Locum indicavit *H. Stephanus* in *Thesaurο*, voce Κομᾶν.

F I N I S.

Ipse vocibus in alium a se sensum acceptis, ad mentem lectori declarandam, accentus imponere nonnunquam se coactum sensit: in Alcesti v. 504, συμβαλῶν corrigens pro συμβαλῶν. v. 565, τῷ, pro τῷ. v. 921, εἰμῶ, pro εἰμῶ. Androm. v. 1036, ἀν' pro ἀν. Iphig. Aul. v. 62, συναμύνειν, pro συναμύνειν. v. 995, & alibi, ταῦτα pro ταῦτα. Heraclid. v. 198, κενῶσι, pro κενῶσι. v. 690, προσήδεις, pro προσήδεις. Helenae v. 1248, χροῖα, pro χροῖα. Ionis v. 236, τὰςδ' ἐρωτᾷς, pro τὰςδ' ἐρωτᾷς. v. 578, ἀναμύει, pro ἀναμύει. v. 711, κύρι, pro κυρῶ. Elec. v. 873, νυν, pro νυν. v. 625, πορσυνῶν, pro πορσυνῶν ὡς. In his, & in centenis similibus vim vocum Lectori soli monstrant accentus. — Quid itaque? an accentus libris Graecis Poëtarum saltem atque Oratorum sunt eliciendi, qui certe, quod nemo, credo, diffitebitur, versuum & periodorum modulo nocent? Quinimo sunt ad significatum diversitatem determinandam pernecessarii; quod in istis suis correctionibus sensit virum Doctissimum opinor. Accentibus, quam occupant, sede relictis, sic tamen statuo, ne unicum quidem versum Poëtae, & ne unicam quidem Oratoris periodum legi debere secundum accentus.

Vide.

Diatr.

247.

Heathius.

